

Инфо ДАР

ПИТЪР Ф.

ХАМИЛТЪН

ЗВЕЗДАТА НА ПАНДОРА

ЧАСТ ПЪРВА ОТ „САГА ЗА ФЕДЕРАЦИЯТА“

ТОМ 1

ПИТЪР ХАМИЛТЪН
ЗВЕЗДАТА НА ПАНДОРА
ЧАСТ ПЪРВА ОТ САГА ЗА
ФЕДЕРАЦИЯТА

Превод: Александър Попов

chitanka.info

Годината е 2380-та. Междувездната федерация е колонизирала повече от шестстотин светове, свързани помежду си с мрежа от транспортни „тунели“. Тя е изградила мирно, богато общество, чиито граждани използват подмладяващите технологии, за да живеят векове наред.

В най-отдалечения край на Федерацията астрономът Дъдли Боуз наблюдава невъзможно събитие: на хиляда светлинни години от Земята една звезда... изчезва. Тя е твърде далеч, за да бъде достигната през тунел, затова до нея е изпратен космически кораб със свръхсветлинен двигател — технология, която хората са изоставили преди векове. Под командването на капитан Уилсън Кайм „Втори шанс“ трябва да разгадае причината и естеството на събитието и отношението му към хората. В другия край на колонизирания космос обаче, група, позната като Пазителите на себесъщността, прави всичко възможно мисията му да не успее. Какво крие пространството около мистериозната звезда — страховити врагове или нови космически чудеса?

„Сага за Федерацията“ е епична космическа опера, която се простира нашироко из времето и пространството на Галактиката.

Питър Хамилтън е известен със своите романи в жанра космическа опера, с продадени над два милиона копия по цял свят, което го прави най-успешния британски автор на научна фантастика.

„Всеки, който започне тази книга, няма да е в състояние да я остави... Хамилтън доказва, че «интелигентна космическа опера» не е оксиморон.“

Publishers Weekly

Питър Хамилтън е роден в Рътленд през 1960 г. и все още живее до язовира Рътленд. Започва да пише през 1987 г. и продава първия си разказ на списание *Fear* през 1988 г. Негови творби са публикувани също в *Interzone* и в антологиите „Мечти“ и „Нови светове“, както и в няколко нискотиражни издания.

Предишните му романи включват поредицата за Грег Мандел: *Mindstar Rising* (1993), *A Quantum Murder* (1994) и *The Nano Flower*

(1995); както и бестселъровата трилогия *Night's Dawn: The Reality Disfunction*, *The Neutronium Alchemist* и *The Naked God*. Публикувани отново от „Пан“ (и „Макмилан“) са *A Second Chance at Eden*, една новела и шест разказа от същата невероятно пълнокръвна вселена, както и *The Confederation Handbook*, безценен наръчник към трилогията *Night's Dawn*. Последните му два романа са *Fallen Dragon* и *Misspent Youth*.

СПИСЪК НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Адам Елвин — бивш радикал, отговаря за снабдяването на Пазителите на себесъщността

Алесандра Барон — водеща на новинарско предаване

Алик Хоугън — лейтенант-командир от военноморското разузнаване

Ана Хоубър — офицер, отговарящ за сензорите на борда на „Втори шанс“

Брадли Йохансон — основател на Пазителите на себесъщността

Бруно Сеймор — научен работник на борда на „Втори шанс“

Брус Макфостър — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Висшият ангел — интелигентен извънземен космически кораб

Гор Бърнели — глава на Великата фамилия Бърнели

Даниъл Алстър — главен изпълнителен помощник на Найджъл Шелдън

Дъдли Боуз — астроном в университета на Гралмънд

Жан Дювоа — пилот на борда на „Втори шанс“

Жюстин Бърнели. — член на земния хайлайф

Илейн Дой — вицепрезидент на Федерацията, по-късно президент

Казимир Макфостър — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Капитан Уилсън Кайм — бивш пилот на НАСА. Член на борда на „Фарндейл Енджиниъринг“

Керис Пантър — лелята на Марк

Куатукс — райел, който живее на Висшия ангел

Лиз Върнън — биотехнологичен специалист, съпруга на Марк

Макклеин Гилбърт — водач на екип за установяване на първи контакт на ТСП

Марк Върнън — инженер ТМС

Мелани Рескорай — любовницата на Мортън

Мортън — председател на „Гансу Енджиниъринг“

Найджъл Шелдън — съоткривател на технологията за отваряне на червееви дупки. Съсобственик на „Транспорт чрез свити пространства“

Ози Фернандес Айзъкс — съоткривател на технологията за отваряне на червееви дупки; съсобственик на ТСП

Орион — тийнейджър без родители от света на Силвъргалд

Оскар Монро — директор на операциите в изследователското поделение на ТСП при червеевата дупка на Мередин

Патриша Кантил — главен помощник на Илейн Дой

Паула Майо — главен следовател в Междузвездната дирекция по тежки престъпления

Рамон Д — сенатор на Бута, водач на африканската фракция

Рафаел Колумбия — началник на Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Рене Кемпаса — следовател от Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Ръсел Сал — научен работник на борда на „Втори шанс“

Саймън Ранд — основател на Рандтаун на Елан

Сара Буш — матриарх на Ледената цитадела

Стиг Максоубъл — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Тара Дженифър Шахийф — бившата съпруга на Мортън

Тарло — следовател от Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Томпсън Бърнели — сенатор във Федерацията

Точий — извънземно от неизвестен произход

Ту Лий — офицер, отговарящ за хиперпространството на борда на „Втори шанс“

Тънди Сътън — научен работник на борда на „Втори шанс“

Хоше Фин — детектив от полицията на Дарклеик Сити

ПРОЛОГ

Марс, малката подпухнала планета в мръсни червено-кафяви краски, изпълваше пространството извън „Одисей“. Дребна, студена, безжизнена и лишена от атмосфера — това очевидно бе студената версия на Ада в Слънчевата система. Въпреки това блещукащото ѝ присъствие в небето пронизваше почти цялата човешка история. В началото като бог, вдъхновил поколения войни, а след това като цел на безброй мечтатели.

Сега за капитан-пилота на НАСА Уилсън Кайм Марс се бе превърнал в реалност. Той вече различаваше тъмната рана на Валис Маринерис на двеста километра зад тясното извито предно стъкло на кораба за приземяване. Като момче се бе потапял в технофантазиите на подземната група на Овена, запленил от неясния ден в бъдещето, когато надолу по обширното дере щеше отново да се спуска пенлива вода, благодарение на чистия човешки гений, освободил леда от клетката му под ръждивия пейзаж. Днес той щеше да се превърне в първия човек, крачил сред прашните кратери, които бе изучавал от хиляди сателитни снимки. Щеше първи да пресеке легендарния ситен червен пясък през облечените си в ръкавицата пръсти. Днес се твореше славна история.

Уилсън автоматично започна да изпълнява дихателна техника за мощен обратен контрол над тялото, успокоявайки сърцето си, преди предстоящите събития да повлияят на метаболизма му. В никакъв случай нямаше да даде повод на проклетите медици-чиновници у дома, в Хюстън, да подложат на съмнение възможностите му да пилотира кораба за приземяване. Беше изкарал шест години във военновъздушните сили на Съединените щати, участва в две бойни мисии в Япония към операция „Осигуряване на мир“, а след това работи още девет години в НАСА. Подготовката, очакванията и жертвите му бяха големи: първата му жена и отчужденото им дете; непрестанните тренировки във виртуална реалност в Хюстън, пресконференциите, съсипващите ума РК-обиколки из фабриките; бе

изтърпял всичко, защото то водеше до този неповторим момент на това най-свещено място.

Марс. Най-сетне!

— Започни измерване на изминатите километри и ги сравни с информацията от изстреляните ракети — каза той на автопилота на кораба. Геометричните фигури холограмния дисплей на предния прозорец започнаха да изменят цветните си контури. Той наглеждаше брояча с едно око: осем минути. — Изчисти базовите системи за аеродинамичен контрол и тунела за връзка между корабите.

Лявата му ръка премести ключовете върху конзолата и върху нея засветиха малки диоди, които потвърдиха превключването. Все още имаше манипулации, които НАСА никога нямаше да повери на софтуер с гласово активиране.

— Начало на аеродинамичното излизане без двигателна мощност. Очакваме потвърждение на процедурата по отделяне от главния кораб.

— Разбрано, „Орел-2“ — прозвуча гласът на Нанси Кресмайър в слушалките му. — Според телеметричния анализ корабът ви е напълно функциониращ. Захранващите системи на главния кораб са готови за отделянето.

— Прието — каза той на капитана на „Одисей“. Паяжините в тюркоазено и смарагдово върху предния прозорец затрептяха елегантно и изобразиха профила на вътрешното захранване на кораба за кацане. Резките им основни цветове изглеждаха някак чужди на бледия матов фон на ветровития марсиански пейзаж навън.

— Превключвам на пълно захранване от вътрешните клетки. Видях потвърдителните светлини за прекъсване на пъпната връв между корабите. Прибирам тунела за връзка между съдовете.

Докато херметическият тунел на космическия самолет потъваше обратно в корпуса, в малката кабина се разнесе високо метално дрънчене. Натрапчивите звуци разтрепериха дори Уилсън, а той познаваше механичния план на космическия самолет по-добре от самите му проектант.

— Сър? — обади се той. Според правилника на НАСА в момента, в който тунелът се бе отделил от главния кораб, технически те вече бяха автономен съд, а Уилсън беше командващият офицер.

— „Орел-2“ е ваш, капитане — каза командир Дилан Люис. — Приземете ни, когато сте готов.

Взимайки предвид присъствието на камерата в дъното на кабината, Уилсън отвърна:

— Благодаря ви, сър. След седем минути ще бъдем готови да осъществим кацане.

Можеше да усети оживлението на петимата пътници зад себе си. Всички те бяха изключително почтени хора, а главите им бяха натъпкани с толкова много правила, че човек спокойно можеше да ги бутелира. Независимо от това, в този момент те се държаха като компания ученици на път към първото си плажно парти.

Автопилотът премина през остатъка от предварителните процедури на подготовката за полета, а Уилсън подреждаше и контролираше списъка със задачите. Придържаше се стриктно към традицията за използване на човешки оператори, която датираше чак до „Меркурий 7“ и епичната борба да се превърнат астронавтите в нещо повече от кълцано месо в консерва. В момента на изтичане на седемте минути държащите конструкции се прибраха. Той активира тръстерите за контрол на атмосферното навлизане и нежно отдели „Орел-2“ от „Одисей“. Този път не можеше по никакъв начин да укроти сърцето си.

С отдалечаването им през предното стъкло се откри пълна гледка към „Одисей“. Уилсън се ухили щастливо при вида му. Междупланетният съд беше първият по рода си — тромаво струпване на цилиндрични модули, резервоари и носещи греди, подредени във формата на кръгова решетка с радиус от сто метра. По периметъра му сякаш бяха нацъфтели абаносовочерни клетки със слънчево хранване. Всяка от тях напомняше на пластмасово венчелистче, обърнато към слънцето. Върху няколко от жилищните помещения на екипажа бяха боядисани звездите и райетата на националния флаг. Шарката изглеждаше абсурдно кичозна до невзрачната сребристобяла термална пяна, която покриваше всеки сантиметър от надстройката. В самия център на кораба, оградена от широко и нагънато ветрило от сребристи топлинни радиатори, се намираще шестостенната камера, която приютяваше ядрения генератор. Именно той бе направил полета възможен в рамките на десет седмици, осигурявайки неуморно мощност на плазмените двигатели. Това беше най-малката система за

ядрен синтез конструирана някога — изцяло американски продукт на най-високите технологии. Европа все още строеше първата си двойка комерсиални ядрени реактори на повърхността, когато САЩ вече бяха пуснали в употреба пет отделни единици и подготвяха още петнадесет. Европейците със сигурност не разполагаха с еквивалент на елегантния генератор на „Одисей“.

„Мамка му, все още знаем как да свършим някои неща по правилния начин“, помисли си Уилсън, докато блестящото струпване на космически хардуер се смалчаваше в безкрайния мрак на нощта. Щеше да мине още цяло десетилетие преди ФЕКА (Федерална европейска космическа агенция) да подготви собствена мисия до Марс, а дотогава плановете на НАСА предвиждаха самоподдържаща се база върху ледените пясъци на Арабия Тера. При добро развитие на нещата по това време Агенцията щеше да извършва мисии по улавяне на астероиди и може би дори експедиция до Юпитер. „Не съм твърде стар, за да участвам в тях, те ще се нуждаят от опитни командири.“

През съзнанието му премина съвсем лека тръпка на завист при мисълта за среднодалечното бъдеще, за предстоящите събития и чудеса. Разписанието на бъдещите програми и разпределението на бюджетите им бяха такива, че той може би щеше да ги изпусне със съвсем малко. „Европейците обаче могат да си позволят да чакат.“ Докато мощното влияние на религиозното право над последните няколко администрации на Щатите беше спряло всички генетични разработки, свързани със стволовите клетки, федералното правителство в Брюксел бе наливало финанси в биогенните изследвания. Резултатите бяха впечатляващи. Сега, когато първоначалните дефекти бяха отстранени от изключително скъпата процедура, те бяха започнали да подмладяват хора. Смъртта на първия човек, подложен на лечението — Джеф Паркър — бе предизвикала взрив сред световната общественост. През следващите седем години обаче бяха осъществени осемнадесет успешни лечения.

Космосът и животът. Тези две сфери на интерес разкриваха много за начина, по който културите на двете най-мощни западни обединения се бяха разграничили през последните три десетилетия.

Сега сънародниците на Уилсън започваха да преоценяват отношението си към генното инженерство. Вече се носеха градски митове за клиники в Азия и Карибите, където биваха подмладявани

мултимилиардери. А федерална Европа отново се опитваше да ограничи американското превъзходство в космоса, решена да докаже, че е най-добра във всяка една област. Имайки предвид нервната политическа обстановка, обзела планетата, Уилсън по-скоро приветстваше идеята за ново сближаване на двата блока — разбира се, след като американците кацнеха на Марс.

— Първо намаляване на орбиталната скорост след три минути — каза автопилотът на „Орел-2“.

— Продължаваме в режим на изчакване — каза му Уилсън. Провери по навик налягането в горивните резервоари и след това даде старт на процедурите по запалване на главния двигател.

Ракетите с хиперголично гориво^[1] в задната част на малкия космически самолет пламнаха за стотина секунди и отклониха орбитата им по траектория към атмосферата на планетата. Последвалата спирачна маневра продължи над деветдесет минути. В това време оскъдната марсианска атмосфера оказваше натиск върху разперените делтовидни криле и убиваше скоростта на кораба. През последните петнадесет минути Уилсън можеше да различи съвсем бледите розови пламъци върху тъпия нос на „Орел-2“. Това бе единственият признак за натиска, който сблъсъците с високоскоростни молекули оказваха върху корпуса. Спускането бе изненадващо гладко. Гравитацията се усилваше бавно, докато те потъваха към набръчканата от кратери повърхност на Арабия Тера.

На височина шест километра Уилсън активира динамичните крила на съда. Те започнаха да се разгръщат нашироко, за да оползотворят максимално носещата сила на редкия мразовит въздух. Пълният им разтег беше сто метра от край до край; достатъчно, за да може при нужда „Орел-2“ да се понесе по въздуха. Турбините им заработиха и нежно ги изтласкаха напред, като заковаха скоростта на двеста и петдесет километра в час. Най-западният край на огромния кратер Скиапарели изникна в далечината. Облите му стени се издигнаха от неравната повърхност като обветрена планинска верига.

— Имаме визуални данни за мястото на кацане — докладва Уилсън. Системните схеми чертаеха зелени и сини синусоиди върху дисплея. Радарът на повърхността започна да наслагва отгоре му триизмерна решетка от върхове и дерета, почти идентична на гледката пред очите му.

— „Орел-2“, прегледът на междинните системи показва, че сте готови за приземяване — обадиха се от отдела по контрол на мисията. — Успех, момчета. Имате доста голяма публика тук у дома.

— Благодаря, контрол — отвърна официално командир Люис. — Очакваме с нетърпение досега с повърхността. Да се надяваме, че Уилсън ще ни приземи гладко.

Щяха да минат още четири минути, преди хората на Земята да чуят думите му. Дотогава трябваше да са долу.

— Установявам контакт с маяка на приземените товари — докладва Уилсън. — Разстоянието е тридесет и осем километра.

Автопилотът начерта червен маркер върху стъклото. Уилсън присви очи и се загледа през предния прозорец. Ръбът на кратера постепенно ставаше все по-голям.

— А, ето ги.

Бяха още само две прашни сиви петна върху обширна част от равната повърхност на кратера.

Преди последния етап на операцията „Орел-2“ описа бавен кръг около двойката товарни работи. Машините представляваха прости тумбести конуси, пратени преди два дни от „Одисей“ и натоварени с тонове екипировка, включително и елементите на малка сглобяема база. Разтоварването им и запланувания разузнавателен лагер бяха основните задачи на екипажа на „Орел-2“.

— Сканирането на повърхността потвърждава, че теренът е подходящ за кацане — каза Уилсън. Беше почти разочарован от данните на радара. Когато Нийл Армстронг и Бъз Олдрин кацали на Луната, им се наложило в последния момент да поемат контрол над техния лунен модул и да го придвижат на безопасно място, тъй като се оказало, че избраният терен бил обсипан с камънаци. Днес, осемдесет и една години по-късно, сателитните снимки и орбиталният радар бяха елиминирали този рисков фактор от профила на полета.

Той насочи „Орел-2“ по предварително уточнената траектория на спускане и остави контрола на автопилота.

— Механизмите за кацане са спуснати и застопорени. Пригодените за Марс двигатели са херметизирани и готови. Динамичните крила са във фаза променяне на формата. Приближаваме към повърхността със сто километра в час. Скоростта на спускане е минимална. Започва се, хора.

— Добра работа, Уилсън — каза командир Люис. — Нека забием колчетата тук, какво ще кажете?

— Готово, сър.

Ракетните механизми за кацане пламнаха и „Орел-2“ се спусна елегантно от розовото небе. На сто метра височина Уилсън вече не можеше да се удържи. Пръстите му преместиха четири ключа и деактивираха автопилота. Четири червени диодни светлини върху конзолата се вторачиха ядосано в него. Той не им обърна внимание и приземи ръчно малкия космически самолет. По-лесна работа от коя да е симулация. Пред главния прозорец се завихриха плътни облаци от прах, докато реактивните струи на ракетите разравяха повърхността на Марс. Радарът обозначи векторите на заключителното приближаване. Видимост на практика липсваше. Приземиха се без сътресения и постепенно звукът от ракетите утихна. Светлината отвън започна да възвръща яркостта си с разпръскването на вихрушките от прах.

— Хюстън, „Орел-2“ се приземи — каза Уилсън. Изговори думите с усилие, гърлото му беше свито от гордостта и възбудата. Вече чуваше ехото на тази красива фраза в историята, в миналото и бъдещето.

„И аз направих това, а не някаква проклета машина.“

В кабината зад него се надигна вълна от радостни викове и аплодисменти. Той избърса с опакото на дланта си капка пот, потекла върху клепача му. Отново трябваше да се заеме с наглеждането на системите и да отстъпи контрола на автопилота. Външните уреди потвърдиха, че съдът е стабилно приземен. Трябваше да приведе самолета в режим на готовност за действие на повърхността, да осигури хранването и условията в кабината, да поддържа ракетните двигатели топли и готови за излитане и да наглежда състоянието на горивните резервоари. Дълга, скучна поредица от процедури, които той отметна прилежно и безупречно.

Чак тогава шестимата души в кабината започнаха да навличат костюмите си. Малкото пространство превърна това в мъчителен и труден процес, по време на който всички се блъскаха един в друг. Когато Уилсън бе почти готов, Дилан Люис му подаде шлема му.

— Благодаря.

Командирът не каза нищо, само изгледа Уилсън. Това вероятно беше най-тежкият укор, който можеше да получи по време на мисия.

„Върви по дяволите, отвърна му мислено Уилсън. Ние сме важните — хората, които идват на Марс, са от значение, не машините, в които идваме. Не можем да позволим да ни приземи софтуер.“

Уилсън се нареди в колоната. Командирът влезе в малкия херметически шлюз в дъното на кабината. „Трети, пада ми се да съм трети.“ На Земята щяха да запомнят само, че Дилън Люис е бил първи. На Уилсън не му пукаше. Трети.

Малкият дисплей в шлема му предаде образ от външната камера, разположена точно над вратата на шлюза. Картината показваше тънка алуминиева стълба, която се спускаше до марсианския пясък. Командир Люис излезе с гръб навън от отворения шлюз, кракът му се придвижи бавно и внимателно върху най-горното стъпало. На Уилсън му се искаше да изкрещи: „За Бога, размърдай се!“. Медицинските телеметрични показатели на костюма му показваха, че кожата му е зачервена и се поти. Той се опита да изпълни дихателната техника за контрол, но този път тя не сработи.

Командир Люис взимаше стъпалата на стълбата едно по едно. Уилсън и останалите в кабината сдържаха дъха си. Той можеше да почувства как милиарди хора правят същото на старата им родна планета.

— Правя тази стъпка за цялото човечество, за да можем да извървим като един пътя към звездите.

Уилсън трепна, когато чу тези думи. Люис звучеше напълно искрено. В този момент някой се изхили. Всъщност изхили се на висок глас. Чу го съвсем ясно по главната комуникационна връзка. Хората от отдела по контрол на мисията щяха да са бесни заради тази изцепка.

Когато Люис направи първата си стъпка на повърхността, Уилсън забрави за всичко. Кракът на командира потъна леко в червения пясък на Марс и остави ясен отпечатък.

— Направихме го — прошепна Уилсън на себе си. — Направихме го, тук сме.

В кабината се разнесе нова вълна радостни възгласи. От „Одисей“ ги засипаха с поздравителни сигнали. Джейн Орчистън вече влизаше в шлюза. Уилсън дори не й завидя за това. Политическата коректност го изискваше. НАСА винаги се опитваше да задоволи възможно най-много хора.

Командир Люис беше зает да прави снимки с висока резолюция на историческия си отпечатък. Това задължение фигурираше в наръчника на НАСА през последните осемдесет и една години, след завръщането на „Аполо-11“ у дома и установяването на смущаващия им пропуск.

Лейтенант-командир Орчистън слизаше по стълбата — доста почевърсто от командир Люис. Уилсън влезе в херметическия шлюз. Не можа да си спомни колко време отне на малкото помещение, за да се завърти, съзнанието му изобщо не възприе тази информация. В следващия момент вече слизаше с гръб навън по стълбата. Уверяваше се, че краката му са стъпили стабилно върху стъпалата, преди да отпусне цялото си — намалено — тегло върху тях. Спря изправен върху последното стъпало. „Иска ми се да можеше да видиш това, татко.“ Премести крака си надолу и вече стоеше на Марс.

Уилсън се отдалечи от стълбата внимателно заради слабата гравитация. Сърцето му биеше мощно в ушите. Той дишаше тежко в шлема си. Съскането на въздушната вентилация не преставаше. Пред погледа му замъждукаха призрачни графични символи, обозначаващи другите костюми. Хората говореха право в ушите му. Той спря и се завъртя на триста и шейсет градуса. Марс! Осеяна с прашни скали повърхност. Отчетлив хоризонт. Малко, ослепително слънце. Той се огледа, докато не намери звездата, която беше Земята. Вдигна ръка и тържествено помахаша към нея.

— Ще ми помогнеш ли с това? — попита командир Люис. В ръцете си държеше флаг. Платът със звездите и райетата все още беше навит плътно около дръжката му.

— Да, сър.

Джеф Силвърман, геофизикът, вече беше на стълбата. Уилсън се приближи до командира, за да му помогне с флага. Докато вървеше, отпрати преценяващ поглед към „Орел-2“. По корпуса се виждаха няколко белега от изгаряне, които започваха от основата на крилете, но бяха доста бледи. С изключение на това, нямаше нищо. Самолетът беше в добра форма.

Командирът се опитваше да разтвори малкия триножник на флага. Тежките ръкавици обаче му създаваха сериозни трудности. Уилсън протегна ръка, за да стабилизира дръжката на флага.

— Ей, пичове, как я карате? Имате ли нужда от помощ? — Въпросът беше последван от кикот, досущ като онзи, който бе чул порано.

Уилсън познаваше гласа на всеки член на мисията. След толкова дълго време, прекарано заедно с тридесет и осем души в тясното пространство на „Одисей“, гласовото разпознаване ставаше съвършено. Който и да се бе обадил, не бе част от екипажа. Въпреки това той знаеше, че думите бяха изговорени в реално време, а не бяха просто пиратски сигнал от Земята.

Командир Люис замръзна на място. Триножникът все още не беше разгърнат докрай.

— Кой каза това?

— Трябва да бях аз, мой човек. Найджъл Шелдън на вашите услуги. Особено ако стане нужда спешно да се приберете у дома. — Кикотът прозвуча отново.

След това се обади някой друг:

— Пич, недей така, ще ги ядосаш.

— Кой говори? — попита настоятелно Люис.

Уилсън вече се носеше с широки стъпки към задницата на „Орел-2“, доколкото беше безопасно при ниска гравитация. Знаеше, че непознатите се намират наблизко, а виждаше всичко от неговата страна на космическия самолет. В момента, в който подмина ракетните дюзи с форма на камбани, рязко спря устрема си. Там стоеше някой и махаше с високо вдигната ръка, почти извинително. Някой, облечен в нещо, което приличаше на домашно направен космически костюм. Идеята беше абсурдна, но костюмът определено приличаше на някакъв вид дреха за защита от високо налягане, вероятно модифициран модел на екипировка за дълбочинно гмуркане. Външната материя се състоеше от плоски ивици бледокафява гума и контрастираше рязко с белоснежния костюм за оцеляване на Марс на Уилсън, който струваше десет милиона долара. Шлемът беше класическият за петдесетте години на миналия век прозрачен балон от стъкло, подобен на аквариум за златни рибки. В него се виждаше главата на млад мъж с рошава брада и дълга мазна руса коса, хваната на опашка. Екипировката му не разполагаше със защита против радиация. Глуповатата мисъл се прокрадна в съзнанието на Уилсън. Той нямаше нито раница, нито подвижен животоподдържащ модул. Вместо това от

кръста му се спускаше плетеница от маркучи за поддържане на налягането, които пропълзяваха до...

— Кучи син — изръмжа Уилсън.

Зад новодошлия имаше двуметров кръг, в който се виждаше някакво друго място. Той висеше над марсианската почва като странен, наложен отгоре телевизионен образ с необичайни краища, съставени от врящи пречупени светлини, дошли от чужда, сива вселена. Отвор в пространството, портал към, както изглеждаше, потънала в мизерия физична лаборатория. Другата страна беше запечатана с дебело стъкло. Към него се беше притиснал колежанин с вид на зубър и рошава афроприческа и наблюдаваше Марс, смееше се и сочеше към Уилсън. Над него ярката калифорнийска слънчева светлина се спускаше през отворените прозорци на лабораторията.

---

[1] Гориво, съставено от два компонента, което се възпламенява при контакт между съставките. — Бел.прев. ↑

1.

Звездата изчезна от центъра на телескопичния образ по-бързо от един удар на собственото му сърце. За грешка не можеше да става и дума, Дъдли Боуз гледаше право към нея, когато това се случи. Той премигна изненадано и се отмести от окуляра.

— Това е невъзможно — промърмори.

Потрепна заради студения въздух и обгърна ръце с облечените си в ръкавици длани. Жена му, Уенди, бе настояла да се облече добре за през нощта и той напусна къщата покорно загърнат в плътно вълнено наметало и дебели катерачески панталони. Но както винаги, когато слънцето се скри зад хоризонта на Гралмънд, цялата топлина, уловена от твърде тънката атмосфера на планетата, се изпари почти на мига. В два часа сутринта в откритата за природата обсерватория температурата бе паднала толкова, че всеки негов дъх се превръщаше в струя сива мъгла.

Дъдли тръсна глава, за да прогони умората, и отново се наведе към окуляра. Разположението на звездите беше същото, телескопът не беше разместил позицията си, но Дайсън Алфа все така липсваше.

— Не може да е станало толкова бързо — каза той.

Наблюдаваше двойката Дайсън вече четиринайсет месеца в търсене на първите признаци за забулването им, което щеше да промени драматично спектъра на излъчване. Досега малкото жълто петънце светлина на хиляда двеста и четиридесет светлинни години от Гралмънд, а именно Дайсън Алфа, не бе претърпяло промяна.

Знаеше, че такава ще има. Земните астрономи от университета „Оксфорд“ първи бяха забелязали аномалията по време на рутинно сканиране на небето през 2170 година, преди двеста и десет години. В сравнение с предишното сканиране отпреди двадесет години две звезди — от клас К и клас М, раздалечени на три светлинни години — бяха променили спектъра си на излъчване към невидима инфрачервена емисия. За няколко месеца откритието предизвикало разгорещен дебат сред останките от астрономическото братство. Споровете засягали

въпроса как е възможно звездите да остаряят до червени гиганти толкова бързо, както и невероятното съвпадение два съседни звездни обекта да го извършат едновременно. Тогава новозаселена планета на петдесет светлинни години от Земята докладвала, че двойката все още е видима в обичайния си спектър. След изчисляване на разстоянието и проверка на спектъра от различни позиции спрямо Земята астрономите стигнали до извода, че промяната в двете звезди всъщност се е случила в продължение на приблизителен период от седем или осем години, и то едновременно. При тази скорост естеството на промяната спряла да бъде обект на изследване от астрономията. Звездите от подобен клас се нуждаеха от много повече време, за да се трансформират в червени гиганти. Излъчването им не се бе променило вследствие на естествен звезден процес, а бе пряка последица от технологична намеса от най-голям възможен мащаб. Някой бе построил солидна обвивка около всяка звезда. Единствено скоростта на изпълнение на този подвиг можеше да се мери с мащабите му. Осем години бе абсурдно малко време за изграждането на такава гигантска структура, дори за свръхнапреднала цивилизация, а те бяха построили две. Но въпреки всичко идеята не бе изцяло нова за човешката раса.

През двадесет и първи век физикът Фрийман Дайсън бе постулирал, че артефактите на технологично напреднала цивилизация в крайна сметка биха обгърнали нейната родна звезда, за да усвоят енергията ѝ. Сега някой друг бе превърнал тази древна хипотеза в реалност. Съвсем естествено двете звезди бяха формално кръстени двойката на Дайсън.

Бяха написани спекулативни статии и извършени теоретични изследвания с цел да се установи как планети от класа на Юпитер могат да бъдат обелени, за да се построи подобна обвивка. Но дори в модерната Междузвездна федерация проявеният интерес беше незначителен и темата се превърна в дебат за по-езотерично настроените футуролози. Откритието не бе обвързано с належаща нужда за изследване. Човешката раса вече бе срещнала няколко съзнателни извънземни вида и всички те бяха сравнително безопасни. А Федерацията се разрастваше бързо. Отварянето на червеева дупка до двойката Дайсън бе въпрос на няколко столетия. Всички неизяснени подробности относно конструкцията щяха да получат отговор от самите извънземни.

След като бе станал свидетел на мигновеното забулване, Дъдли разполагаше с цял нов комплект от неудобни въпроси относно структурата на обвивката. Преди се смяташе, че построяването на непроницаема черупка с този размер за осем години е абсолютно забележително, но очевидно постижимо. Когато започна наблюдението си, той бе очаквал с годините да отчете постепенно затъмняване на звездната светлина, докато се произвеждат и подреждат все повече нови сегменти. Това променяше всичко. За да скрие звездите толкова рязко, черупката не можеше да е изградена от твърда материя. Трябваше да е някакъв вид силово поле. „Защо някой би оградил звезда със силово поле?“

— Записваме ли? — попита той е-конома си.

— Не — отвърна програмата. — Във фокуса на телескопа в момента не работят електронни сензори.

Гласът беше високо, усилено сопрано и с годините се влошаваше все повече. Дъдли подозираше, че ОВ-татусът на ухото му започва да се изражда. Органичните вериги бяха податливи на атаките на антителя, а неговите бяха на повече от двадесет години. Разбира се, на външен вид блестящият алено-тюркоазен спирален рисунък върху кожата му си беше същият. Класически изблик на младежки ентузиазъм след последното му подмладяване го бе подтикнал да избере открояващ се модел — стилин и шикозен по онова време. Сега за професора на средна възраст беше смущаващо да се разхожда с него из университетския район. Трябваше отдавна да изтрие шарката и да я замени с нещо по-дискретно, но така и не се бе наканил да го стори, въпреки непрестанните молби на жена му.

— По дяволите — изръмжа ядно Дъдли. Но надеждата е-кономът му да поеме инициативата и без това бе твърде слаба. Дайсън Алфа бе изгряла едва преди четиридесет минути. През това време Дъдли подготвяше обсерваторията и провеждаше рутинните си заключителни проверки, което бе изключително важна задача заради зле поддържаните механични системи за ориентация на телескопа. Дъдли никога не нареждаше на сензорите да се активират преди приключване на проверките. Пипкавата стандартна процедура може би току-що бе провалила целия наблюдателен проект.

Дъдли се наведе за още един поглед. Малката звезда упорито отказваше да се появи във видимия спектър.

— Включи сензорите сега, моля те. Трябва ми някакъв запис на небето тази вечер.

— Вече записваме — каза е-кономът. — Сензорите може да се нуждаят от прекалибриране, целият образ е видимо разстроен.

— Да, ще се заема — отговори разсеяно Дъдли. Състоянието на сензорите беше хардуерен проблем, който трябваше да възложи на студентите си (на всичките трима). „Заедно с още стотици задачи“, помисли си уморено.

Оттласна се от телескопа и придвижи с крака черния кожен офис стол по голия бетонен под на обсерваторията. Тракането на старите колелца проехтя слабо в пещероподобната стая. Имаше достатъчно място за цял набор от сложни помощни системи, които щяха да издигнат обсерваторията до почти професионални стандарти. Можеше да приюти дори по-голям телескоп. Но университетът на Гралмънд нямаше финансите, нужни за подобно подобрене, и засега не успяваше да си осигури търговско спонсориране от „Транспорт чрез свити пространства“ — единствената компания, която наистина се интересуваше от инвестиции в подобни полета на изследване. Към днешна дата катедрата по астрономия оцеляваше благодарение на няколко оскъдни правителствени субсидии и дарения от фондациите за чиста наука. Годишна вноска им осигуряваше дори една базирана на Земята благотворителна организация за образование.

До вратата се намираще дългата дървена пейка, която на практика служеше за офис на цялата катедра. Беше покрита с банки електронно оборудване втора употреба и портали-предаватели с висока резолюция. Кафявото кожено куфарче на Дъдли също беше върху нея, а вътре бяха закуските му за през нощта, както и манерка с чай.

Той отвори куфара и задъвка един шоколад, докато образите от сензорите се появяваха в порталите-дисплеи.

— Пусни инфрачервената емисия на главния монитор — каза той на е-конома.

Около Дайсъновата двойка в главния портал се оформи изкуствен цветен образ на звездното поле, изграден от многобройни холограмни петънца. Дайсън Алфа излъчваше блед инфрачервен сигнал.

— Значи това наистина е бил моментът на забулването — рече замислено Дъдли. Хората щяха да са принудени най-малко да

признаят, че се е случило в рамките на двадесет и три часа — тогава бе записал за последно наблюденията си. Все пак беше някакво начало, макар и лошо. В крайна сметка той току-що бе станал свидетел на изумително събитие. Сега обаче единствените последствия от постижението му вероятно щяха да бъдат недоверието на колегите му и титанична борба, за да запази така или иначе не особено добрата си репутация.

Дъдли беше на деветдесет и две, живееше втория си живот и времето за ново подмладяване приближаваше бързо. Въпреки че тялото му беше на физическа възраст от петдесет стандартни години, той си представяше с ужас перспективата за дълга и унизителна кампания в академичните среди. За предполагаемо високоразвита цивилизация Междузвездната федерация можеше да бъде ужасяващо назадничава в дадени моменти. Дори не искаше да мисли за жестокостта ѝ.

„Може би няма да е толкова зле“, каза си той. Лъжата го успокои достатъчно, за да изкара докрай нощната смяна.

Всъдеходът, модел „Карлтън“, закара Дъдли у дома точно след изгрев. Също като астронома, превозното средство беше старо и износено, но напълно годно да изпълнява работата си. Имаше евтин дизелов двигател — често срещано нещо на полуграничен свят като Гралмънд — въпреки че системата за управление представляваше изцяло модерен фотоневронен процесор. Благодарение на високото окачване и дълбоките грайфери на гумите можеше да прекосява калния път към обсерваторията през всички сезони и при всякакви климатични условия, включително дълбокия с метри сняг на Гралмъндовата зима.

Тази сутрин на всъдехода му се наложи да се пребори с леко ръмене и тънка покривка от хлъзгава кал по пътеката. Обсерваторията се намираше във високите блатисти територии на деветдесет километра източно от Леонида Сити, столицата на планетата. Не бе точно високопланински терен, но представляваше най-високата средно отдалечена земя и надали някога щеше да бъде обект дори на слабо замърсяване. Бяха изминали четиридесет минути, откакто карлтънът бе започнал да се вие по пътя към низините, където магистралата

криволичеше между основите на склоновете. Чак сега край него се появяваха следи от човешка активност. Няколко чифлика бяха построени на завет в земните гънки, където гъстите гори от тъмни дървета от местния вид вечнозелен синомел запълваха пространствата между всяко поточе и река. По пустите склонове на хълмовете имаше пасища, из които трепереха животни, брулени от студените ветрове, духащи откъм блатата.

През цялото време, докато карлтгънът подскачаше предпазливо по пътя, Дъдли, отпуснат назад в шофьорската седалка, обмисляше най-реалистичния вариант за разкриване на новините. Дори идеята за обгръщане в рамките на двадесет и три часа беше нещо, което малката общност на професионалните астрономи във Федерацията щеше да отхвърли с лека ръка. Ако пък заявеше, че събитието се е случило за по-малко от секунда, щеше да се изложи на присмеха им и на неизбежна преоценка на позицията му в университета. Що се отнася до физиците и инженерите, когато чуеха твърдението му... те щяха с радост да се включат в атаката срещу него.

Ако се намираше в началото на кариерата си, може би щеше да го стори и да придобие ореол от лоша слава, преди най-накрая да докаже правотата си. Малкият човек, който преодолява страховити сили, полугероична или поне романтична поетична фигура. Сега обаче поемането на такъв риск щеше да му дойде в повече. Нуждаеше се от още осем години непрекъснатата платена работа, макар и с обидно ниската университетска заплата, преди да запълни пенсията си за подмладяване и възстановяване. Без тези пари никога нямаше да успее да плати за нова терапия. А кой през последните десетилетия на двадесет и четвърти век щеше да наеме дискредитиран астроном?

Той се загледа в пейзажите зад прозорците на превозното средство и несъзнателно погали ОВ-татуса на ухото си. Върху ниската полюшваща се маса от еднообразна влажна въжетрева грееше слаба светлина и открояваше нещастно изглеждащите земни крави и стадата от нигени — местната порода волове. Там някъде трябваше да съществува хоризонт, но пустото сиво небе се сливаше със земята и го скриваше. От всички пейзажи на всички обитаеми светове това вероятно бе един от най-депресиращите.

Дъдли притвори очи и въздъхна.

— И все пак тя се върти — прошепна той.

В сравнение с въстанията, запомнени от историята, това на Дъдли беше доста жалко. Той знаеше, че не може да подмине онова, което бе видял сред вечните, непроменящи се съзвездия. С известно удовлетворение осъзна, че все още притежава достатъчно чест, за да не прибегне до лесния вариант и да потули данните. И все пак обявяването на забулването в публичното пространство щеше да сложи край на собствения му свят. Той обичаше да мисли за това, което другите приемаха за вродена мекушавост, като за предпазливост, характерна за възрастта и доста сходна с мъдростта.

Старите навици умираха трудно, затова Дъдли разби проблема на етапи, както винаги учеше студентите си. Зае се да разреши всеки един с цялата логика, която можеше да приложи. Първият му приоритет беше просто да потвърди скоростта на забулването. Един истински вълнови фронт от физически доказателства в момента се отдалечаваше от Гралмънд със скоростта на светлината. А Гралмънд беше почти най-далечната точка, до която достигаше Федерацията в този сектор на космоса. Почти, но не съвсем.

Междузвездната федерация заемаше пространство с приблизително сферична форма, чийто център бе Земята, и беше широко четиристотин светлинни години. Гралмънд се намираше на двеста и четиридесет светлинни години от стария дом на човечеството и беше една от последните заселени планети от втория етап на разселване. Без много изчисления Дъдли успя да определи, че следващата планета, която щеше да стане свидетел на забулването, е съседната Таниата — свят, по-неразвит дори от Гралмънд. Там все още нямаше университет, но едно претърсване на унисферата му осигури списък с местните астрономи аматьори. В него фигурираше само едно име.

Пет месеца и три дни след нощта, когато бе видял изчезването на Дайсън Алфа, Дъдли помахна нервно за довиждане на жена си, докато карлтънът излизаше от алеята пред къщата им. Тя мислеше, че пътуването му до Таниата е легитимно и утвърдено от университета. Дори след единадесет години брак той не намери кураж да й каже

цялата истина. А може би след пет брака знаеше за какво е най-добре да си мълчи.

Карлтънът го закара право до планетарната гара на ТСП, на другия край на Леонида Сити спрямо университетския кампус. Пролетта тъкмо беше дошла и бе осеяла земните фиданки в парковете с ярки зелени пъпки. Дори и напълно развитите местни дървета реагираха на по-дългите слънчеви дни. Тъмнолилавата им кора бе придобила нов светъл блясък, докато се подготвяха да се разлистят. Дъдли наблюдаваше жителите на града от мястото си. Бизнесмени и офис служители крачеха целеустремено; родителите угаждаха или се ядосваха на децата си; юноши в първия си живот се мотаеха заедно пред кафета и входове на търговски магазини и въпреки отчайващата си непохватност успяваха да докарат вида на най-смъртоносно изглеждащите бандити в човешката история. Всички бяха толкова весели и нормални. Това бе главната причина, заради която Дъдли избра да се засели тук в късния етап на втория си живот. Граничните планети винаги притежаваха заразителната атмосфера на очакване и надежда. Тук новите мечти наистина можеха да пуснат корени и да пораснат. Бе свършил толкова малко през втория си живот. Леко отчаяното му преместване тук беше признанието за това.

ТСП бяха открили планетарната си гара на Гралмънд преди двадесет и пет години, приблизително по времето, когато Дъдли се сдобил с цветния си ОВ-татус — ирония, която му бе убягнала. Планетата се справяше добре през първото си четвърт столетие човешка история. Бяха дошли фермери, които пръснаха трактороботите и стадата си по сушата. Гражданите донесоха сглобяемите си къщи, подредиха ги в спретнати решетки и ги нарекоха градове в чест на големите метрополиси, които в мечтите им един ден щяха да заменят това скромно начало. Мощната вълна инвестиции внесе фабрики; около тях щедро се множаха болници, училища, театри и правителствени офиси. От жилищния център тръгнаха пътища и плъзнаха изследователските си пипала през континента. Както винаги, след тях дойдоха влаковете, понесли тежкия товар на търговията.

С приближаването на планетарната гара на ТСП карлтънът на Дъдли тръгна успоредно на железопътното трасе „Мърси“. Двулентовата магистрала беше отделена от дебелия линии на закалените с въглерод стоманени релси само с мрежеста ограда и

пластмасова защитна бариера. Засега железопътният маршрут „Мърси“ беше една от петте главни пътни артерии, които тръгваха от гарата. Населението на Гралмънд с право се гордееше с тях. Пет за двадесет и пет години — признак на здрава и разрастваща се икономика. Три от железопътните маршрути, включително „Мърси“, водеха надалеч към обширните индустриални паркове, струпани в покрайнините на Леонида Сити. Останалите два продължаваха към селските райони, където се разклоняваха многократно и свързваха главните аграрни градове. През планетарната гара на ТСП денонощно влизаха и излизаха стоки, чието количество бавно бе нараствало през годините. Пари, материали и машини циркулираха през девствените земи и разширяваха границите на човешкото настъпление с всеки месец.

До него затътна голям товарен влак, чиято скорост едва превишаваше тази на карлтъна. Дъдли се обърна към източника на шума и видя дълги маслиненозелени вагони, които напредваха неотклонно. Буквите по страните им, изрисувани със сярножълта боя, бяха избледнели от слънцето и годините. Трябва да бяха петдесетина вагона, навързани един за друг и теглени напред от гигантски локомотив с двадесет колела. „Машина, клас GN7“, помисли си той, въпреки че не беше сигурен за конкретната марка. Тези могъщи зверове бяха в употреба от почти осемдесет години. Тридесет и пет метровото тяло на машината беше натъпкано със свръхпроводими батерии, които захранваха огромни двигатели с електрически оси. Преди пълното индустриализиране на планетата на нея нямаше да се движи нещо по-едро. Дотогава оставаха може би седемдесет години.

Но дори това чудовище, чиито колела се търкаляха през процъфтяващия град, изглеждаше донякъде нелепо. В квартала все още се срещаха много от сглобяемите къщи от ранните години — дву- или триетажни кубчета от избелен алуминий със слънчеви колектори върху покривите. Обновяването на градските площи не беше наложително на свят, в който земята беше съвсем евтина и правителството на практика я раздаваше на всеки заинтересован. Общото население на Гралмънд едва достигаше осем милиона, пренаселеност нямаше. Сглобяемите къщи обаче си стояха, тъй като представляваха удобни жилища и търговски центрове за най-новите и бедни семейства. Със стабилизирането и развитието на местната

икономика някои райони, застроени с изтърканите метални кутии, бяха премахнати изцяло. На тяхно място построиха сгради със стъклени фасади или каменни стени. По-често срещано бе настъплението на сухия корал, растение, открито за първи път на Мечерия. Новите жители засаждаха генетично прекроените семена около основите на къщите си. Грижеха се прилежно за дългите плоски ленти от гъбест, подобен на пемза камък, които израстваха бързо по стените и се разширяваха в яка органична обвивка около цялостната конструкция. Най-елементарно кастрене осигуряваше отвори пред прозорците. Цветовете биваха изкусно смесвани и преплитани. Създаваха се сложни шарки, които придаваха индивидуалност на всяка сграда и разчупваха монотонността на квартала. Независимо колко упорити бяха прахът и мръсотията, които идваха от пътищата, сухият корал абсорбираше частичките им и запазваше инкрустациите по фасадата чисти и ярки.

С развитието на града пътят „Мърси“ изглеждаше все по не на място. Върху мрежите в няколко сектора на оградата вече растеше сух корал, който скриваше грозните релси от погледа на спретнатите къщи и апартаменти в района.

Пътническият терминал заемаше само малка част от десетте квадратни километра, на които бе разположена планетарната гара на ТСП. По-голямата част от района беше заета от складове и инженерни обекти. В единия край беше самият портал, подслонен от стихии под широк извит покрив, направен от кристал и бял бетон. Дъдли едва си го спомняше от деня на пристигането си преди единадесет години. Не че самият портал се бе променил. Те никога не се променяха.

Карлтънът го остави пред терминала при заминаващите влакове и се затътри обратно към дома веднага щом Дъдли излезе с багажа си. Той влезе в гарата и се потопи сред тълпа от хора, които сякаш сновяха във всички посоки, но не и в неговата. Въпреки че бе сравнително нова, залата на гарата изглеждаше старомодна: високи мраморни колони крепяха стъклен покрив във висините; в коридорите под катедралните арки се криеха търговски сергии; късите стълбища между нивата бяха неразчетено широки, сякаш водеха до някакво тайно място; статуи и скулптури заемаха дълбоки и високи ниши и всяка равна повърхност бе покрита с птичи изпращания. Във въздуха висяха големи полупрозрачни проекции. Пурпурни и смарагдови знаци

показваха разписанието за всеки, който не разполагаше с интерфейс към местната мрежа; малки птици прелитаха непрестанно през тези призраци и пискаха, озадачени от искрите, които се посипваха по ципестите им криле.

— Влакът за Верона ще тръгне от девети перон — уведоми го е-кономът му.

Той се отправи към перона и прекоси залата. Верона беше често посещавана и за нея заминаваха влакове на всеки четиридесет минути. Много хора оттам пътуваха ежедневно по работа — мениджъри от средно ниво във финансови и инвестиционни компании, които се занимаваха с устройването и поддръжката на градската инфраструктура на Гралмънд.

Влакът за Верона се състоеше от осем двуетажни вагона, закачени за средноголям локомотив РН54. Дъдли наблъска куфарите си в багажното отделение в петия вагон и се качи. Намери празно място до един от прозорците на втория етаж. Вече не разполагаше с друго занимание, освен да се опитва да не обръща внимание на растящото напрежение, докато таймерът във виртуалното му зрение отброяваше времето до заминаването. Във входящата кутия на е-конома му имаше седем съобщения. Половината бяха от студентите му и съдържаха както данни, така и аудиобукети.

Последните пет месеца бяха необичайно натоварени за малката катедра по астрономия на университета, въпреки че през това време не бяха правени звездни наблюдения. Дъдли бе заявил, че състоянието на телескопа и останалите инструменти вече е неприемливо и че са занемарили практическата страна на професията си. Под негово ръководство следящите мотори бяха разглобени и поправени един по един, след тях стативите и накрая цялата сензорна система. Тъй като телескопът бе изведен от експлоатация, имаха възможност да подобрят и интегрират системата за специален контрол и програмите за анализ на изображения. Първоначално студентите приветстваха идеята да изцапат ръцете си и да подобрят наличните системи. Този ентузиазъм обаче отдавна бе избледнял, тъй като Дъдли постоянно изнамираше нови и важни задачи, които отлагаха връщането на обсерваторията в работен режим.

Мразеше се, че ги мами, но това бе единственият законен начин да отложи проекта по наблюдение на звездната двойка. Каза си, че ако

успее да осигури доказателствата, ползите за катедрата и бюджета им ще оправдаят многократно малката измама. Чак през последните месеци, когато му се наложи да се справя с всичките оплаквания, започна да се замисля за ефекта, който потвърждаването на забулването щеше да окаже върху собствената му кариера и богатството му. Провалът щеше да го съсипе. От друга страна успехът щеше да отвори цял нов свят от възможности. Щеше да постигне много повече от всичко, което университетът на Гралмънд можеше да му предложи. Беше приятно човек да се унесе в подобни мечти.

Влакът започна да се движи, откъсна се от платформата и се потопа в пролетните слънчеви лъчи. Дъдли виждаше единствено индустриалните пейзажи през прозореца — стотици пътища се виеха по повърхността и се пресичаха отново и отново в някакъв абстрактен лабиринт. Малки теглещи машини местеха единични вагони и платформи и кашляха плътни димни струи и дизелови отработени газове. Единственият видим хоризонт сякаш бе изграден от складове и товарни отсеци, където подвижна мрежа от паякоподобни подечни кранове и събирачи на контейнери изпълваше пространствата между големите открити структури. Плоскодъдни платформи и дебели танкери се зареждаха или разтоварваха в механичните системи, които почти изцяло ги поглъщаха. Екипи от инженери и работи по поддръжката пълзяха по няколко пътни линии и извършваха ремонти.

Трафикът по съседните релси започна да се увеличава с приближаването на портала. Дълги товарни влакове се редуваха с по-малки пътнически превозвачи. Всички се виеха като змии по синусоиди през кръстовищата, устремени към последния отсек от пътя. От другата страна Дъдли виждаше постоянен поток от влакове, които излизаха от портала.

Към него водеха само две ленти: едната навътре, другата навън. Влакът за Верона най-сетне се престрои върху релсите за излизане зад пътническият влак за Еденбург. Зад тях застана товарен влак за СвЛинкълн. Из купето се понесе нисък предупредителен звън. Дъдли виждаше края на извития покрив на портала пред влака. Докато преминаваха под него, светлината отслабна леко за миг. След това остана да се вижда само широкият блещукащ кехлибарен овал на портала право пред тях, толкова подобен на старомоден изход на тунел. Влакът се промуши право през него.

Дъдли усети лек сърбеж по кожата си при преминаването на вагона през завесата от изкуствено налягане, която пречеше на атмосферите на двата свята да се смесят. Въпреки че свързваше точки на разстояние сто и осемнадесет светлинни години, червеевата дупка сама по себе си нямаше вътрешна дължина. Затова пък генераторът, който я създаваше, беше с внушителни размери. По-голямата му част бе скрита под масивните бетонни сгради за поддръжка зад покрива. В големия овален обръч на портала, който бе дебел над тридесет метра, се съдържаха само излъчвателите. Заради скоростта на влака, дори те се изнизваха за секунда.

През прозорците на купето се разля величествен меден залез. Ушите на Дъдли изпукаха, когато новата атмосфера нахлу в купето през отворите на покрива. Той погледна навън към обширните простори на гарата на ТСП във Верона. Краят ѝ не се виждаше, нямаше и следа от мегаполиса, който, както знаеше Дъдли, лежеше отвъд нея. На края на гарата имаше масивно възвишение от портали, подслонени под извитите си единични покриви. Всеки от овалите ограждаше кръпка от неопределеност в малко по-различен цвят, в зависимост от спектралния клас на звездата, към чийто свят водеха. Освен тях обаче, докдето стигаше погледът, единствената гледка бяха влаковете и релсите. Наоколо преминаха титанични товарачи, локомотивите им изглеждаха като гиганти спрямо моделите ОН7, които толкова бяха впечатлили Дъдли. Захранвани от атомна енергия трактори дърпаха двукилометрови вериги от вагони. Лъскави бели пътнически експреси се стрелкаха със свистене, помъкнали дузини вагони. Пътници, чиято работа щеше да ги отведе през двадесет или повече планети, бързаха към поредния портал, увлечени в непрестанен кръговрат. Простичките малки местни влакове като този, с който пътуваше Дъдли, маневрираха между по-големите си и величествени братовчеди. На гарата на Верона имаше всякакви транспорти.

Също както Земята беше кръстопътен свят за всички планети в космоса от първи етап на Междузвездната федерация, Верона беше главният кръстопът в този сектор от етап две и порталите ѝ водеха към тридесет и три планети. Тя бе една от така наречените Големи 15 — индустриалните планети, разработени в покрайнините на етап едно, финансирани и управлявани от компаниите.

Гарата на Верона можеше да се похвали със седем пътнически терминала. Влакът на Дъдли спря на номер три. За пореден път мащабът на мястото го изуми. Само този терминал беше пет пъти по-голям от планетарната гара на Гралмънд. По-плътната атмосфера и малко по-силната гравитация допринесоха за чувството на нищожност, което изпитваше, докато се скиташе из претъпканата зала в търсене на влака за Таниата. Най-сетне го откри на платформа 186 — три едноетажни вагона, дърпани от дизелов локомотив „Ейбълс RP2“. Качи багажа си на решетката над местата и седна на двойна седалка. По-малко от една трета от вагона бе пълна. Само още три влака пътуваха дневно до Таниата.

Когато пристигна, разбра защо разписанието бе толкова разрежено. Таниата определено приличаше на гранична планета, последната заселена в този сектор на космоса от етап две. Просто не беше икономически издържано да се строят червееви дупки с по-далечен обхват. Верона нямаше да служи за връзка към нови планети от човешката общност. Тази чест се падаше на Савил, която се намираше на по-малко от десет светлинни години от Гралмънд. ТСП вече строеше нова изследователска база там и подготвяше отварянето на червееви дупки към ново поколение от звездни системи — космоса от етап три, новата вълна на човешката експанзия.

Гарата на ТСП на Таниата се състоеше от няколко сглобени набързо борово-стоманени перона под временен пластмасов покрив. Един кран и един склад съставляваха целия товарен отсек, зад който се намираше просторен кален двор. Камарите от метални контейнери и резервоари в него ограждаха пътеки от небрежно окосена растителност. По алеите громоляха вагони и камиони, които товареха доставките. Селището само по себе си беше просто застроена площ с подвижни кабинни за членовете на екипите, които подготвяха първия етап на изграждане на градската инфраструктура. Още много сглобяеми сгради се добавяха и в момента. Хора и големи роботизирани манипулатори нагласяха подсилените алуминиеви модули един към друг в матрица от въглеродни греди. Най-големите машини бяха пътническите строители — подвижни минифабрики с по две остриета, нагънати като хармоника отпред, които дъвчеха почва и глина. Химически реактор превръщаше суровия материал в ензимно подсилен бетон, който се изливаше през задната част и оформяше

плоска и равна повърхност. Плътните облаци от пара и дим, които се завихряха около машините, ограничаваха видимостта към роботизираните работници.

Дъдли стъпи на перона и веднага посегна за слънчевите си очила. Селището се намираше някъде в тропиците. Жежкото синкаво слънце вървеше в комплект с лепкав и влажен въздух. На запад, отвъд поредица от полегати хълмове, се виждаше океанът. Дъдли свали якето си и размаха ръка пред лицето си. Вече се потеше.

Някой от другата страна на платформата извика името му и му помахна. Дъдли се поколеба, преди да вдигне ръка. Мъжът беше слаб и висок малко над шест фута, с източена фигура като на маратонец. Физическата му възраст бе трудна за определяне, кожата му бе покрита с многобройни ОВ-татуси. Върху всеки от крайниците му блестяха шарки и картини в неясни цветове. Златни спирални галактики образуваха бавно движещо се съзвездие върху плешивата му глава. Идеално оформената сивееща козя брадичка бе най-сериозният жокер, издаващ средна възраст. Той се ухили и закрачи към другия край на перона. Шотландската му поличка се развяваше около коленете му. Кариерният плат беше оцветен в дръзки шарки в аметистово и черно.

— Предполагам, че вие сте професор Боуз?

Дъдли се удържа да не погали собствения си ОВ-татус.

— Тъъ, да. — Той подаде ръка. — Тъъ, ЛайънУокър Еъри^[1]?

Дори начинът, по който го произнесе, звучеше не на място, като реплика на мрънкащ чичо ерген. Надяваше се, че жегата ще скрие червенината по бузите му.

— Това ще да съм аз. Повечето хора ме наричат просто Уокър.

— Страхотно. Уокър, тогава.

— Радвам се да се запозная с вас, професоре.

— Дъдли.

— Мой човек. — ЛайънУокър плесна сърдечно Дъдли по гърба.

Дъдли започваше да се безпокои. Не се бе замислил относно името на астронома, когато извърши търсенето в мрежата. Но пък всеки, който разполагаше с достатъчно пари, за да си купи отразителен телескоп с радиус от метър и тридесет сантиметра, да го изпрати на гранична планета и да живее с него на нея, трябваше неизбежно да е до някаква степен ексцентричен.

— Много любезно от ваша страна да ми позволите нощно наблюдение — каза Дъдли.

ЛайънУокър се усмихна за кратко, докато вървяха обратно по платформата.

— Ами, всъщност беше доста необичайно да ме помолите за подобно нещо. Тази нощ трябва да е важна за вас?

— Може да се окаже такава. Надявам се.

— Запитах се: „Защо една нощ?“ Какво можете да видите, което се случва за толкова кратко време? И то по време на точно определена нощ.

— И?

— Ами да, май това е, нали? Не можах да се сетя за абсолютно нищо, не и във връзка със звездните явления. Знам, че не се очакват комети, или поне аз не съм забелязал нито една, а съм единственият човек, който наблюдава тези небеса. Ще ми кажете ли?

— Катедрата ми извършва продължително наблюдение на Дайсъновата двойка, някои от нашите спонсори се интересуват от тях. Само исках да потвърдя нещо, това е всичко.

— Аха. — ЛайънУокър се усмихна разбиращо. — Ясно. Неестествени явления значи.

Дъдли започна да се поотпуска. Макар и ексцентричен, ЛайънУокър беше доста проникателен.

Те стигнаха края на платформата и високият мъж изведнъж изви китката си и посочи с пръст напред, след което бавно описа полукръг във въздуха. ОВ-татусите по предмишницата и китката му запламтяха в сложен въртелив танц от цветовете. Пред тях рязко изскочи камион-пикап, модел „Тойота“.

— Интересна система за контрол — отбеляза Дъдли.

— Да, предпочитам я пред останалите. Метни си багажа отзад, окей?

Колата пое по един от новоудължените бетонни пътища и напусна оживеното селище. ЛайънУокър помръдваше пръстите си на всеки няколко секунди, което предизвикваше нови цветни вълни върху ОВ-татусите му и плавни реакции от страна на пикапа.

— Не можеш ли просто да дадеш устни инструкции на системата за шофиране? — попита Дъдли.

— И какъв ще е смисълът да го правя? По този начин разполагам с контрол над технологията. Машините изпълняват моите команди. Така и трябва да бъде. Всичко останало е механоантропоморфизъм. Не можеш да се отнасяш с буца подвижен метал като с равен и да я молиш най-учтиво да изпълни желанията ти. Кой командва парада, ние или те?

— Разбирам. — Дъдли се усмихна и почувства прилив на симпатия към човека. — А механоантропоморфизъм истинска дума ли е?

ЛайънУокър сви рамене.

— Би трябвало да бъде, цялата проклета Федерация го практикува като форма на религия.

Скоро селището остана зад тях. Колата се носеше с равномерна скорост по пътя, успоредно на брега и само на няколко километра от него. Дъдли успяваше да зърне чистия красив океан отвъд малките пясъчни дюни, застанали като караули покрай него. По-нататък повърхността се издигаше във верига от далечни хълмове. В небето нямаше нито един облак, нямаше и бриз. Силната светлина придаваше на туйфите трева и крайбрежните тръстики тъмен цвят, а на листата — почти нефритен. Край пътя се появиха малки храстовидни дървета, на пръв поглед подобни на земните палми с изключение на това, че листата им приличаха повече на кактусови клонки, увенчани с чудовищни червени тръни.

На петдесет километра от селището пътят се изви навътре към сушата. ЛайънУокър махна изящно с ръка и пикапът се подчини и пое по тясна пясъчлива пътека. Дъдли свали прозореца и помириса свежия морски въздух. Изобщо не можеше да се мери по соленост с повечето годни за живот планети.

— Забелязваш ли как са изградили пътя към вътрешността? — обади се ЛайънУокър. — Между него и брега има изобилие от първокачествени недвижими имоти. До тридесет години, когато градът вече ще се е разраснал, тези ще струват десетки хиляди долари за акър^[2]. Цялата местност ще е покрита с плажните вили на богатите.

— Това лошо ли е?

— Не и за мен — засмя се ЛайънУокър. — Няма да съм тук.

След още петнадесет километра стигнаха къщата на ЛайънУокър. Той зави покрай извития залив, закрит от дюните, които

се простираха на няколко километра навътре. Къщата му представляваше ниско бунгало от перленобял сух корал, кацнало на върха на огромна дюна само на стотина метра от брега. Широка му украсена веранда гледаше към океана. Големият купол на обсерваторията беше малко по-надалеч от водата. Беше стандартна бетонно-метална конструкция.

Един златист лабрадор изскочи от къщата да ги посрещне и радостно размаха опашка. ЛайънУокър се заигра с него, докато крачеха към бунгалото. Дъдли дочу яростен спор още на двадесет метра от него.

— О, Господи, още се карат — промърмори ЛайънУокър.

Тънката дървена врата се отвори с трясък и отвътре изскочи млада жена. Беше изумително красива дори за Дъдли, който бе свикнал с младите лица на студентките в университета.

— Той е прасе — изфуча тя и бързо ги подмина.

— Аха, сигурен съм, че е — каза кротко ЛайънУокър.

Жената вероятно не го чу, тъй като вече вървеше към дюните. Решимостта, изписана на лицето ѝ, говореше ясно, че няма намерение да спира, преди да стигне края на света. Лабрадорът се загледа с копнеж към нея, преди да се обърне отново към ЛайънУокър.

— Спокойно, спокойно. — Той потупа кучето по главата. — Ще се върне, за да те нахрани за вечеря.

Почти бяха стигнали вратата, когато тя се отвори отново. Този път отвътре излезе млад мъж. Андрогинните му черти го правеха почти толкова красив, колкото момичето. Ако не беше гол до кръста, Дъдли може би дори щеше да се усъмни в пола му.

— И къде си мисли, че отива? — попита ядосано мъжът.

— Не знам — каза ЛайънУокър примирено. — Не ми каза.

— Е, аз няма да тръгна след нея. — Младежът се отправи към плажа с прегърбени рамене, подритвайки пясъка с босите си крака.

ЛайънУокър отвори вратата и с жест покани Дъдли да влезе.

— Извинявай за това.

— Кой са те? — попита Дъдли.

— Настоящите ми партньори. Обичам ги силно, но понякога се чудя дали всичко това си струва нервите. Женен ли си?

— Да. Няколко пъти всъщност.

— Значи знаеш за какво става дума.

Вътрешността на къщата беше аранжирана в класически минималистичен стил, който пасваше идеално на мястото. Имаше голяма кръгла камина, около която беше организирана всекидневната. Високи извити прозорци откриваха панорамна гледка към залива и океана. Климатикът осигуряваше приятна хладина.

— Разполагай се — каза ЛайънУокър. — Предполагам, че ще приемеш едно питие. Ще те заведа да видиш телескопа след минута. Можеш да го изпробваш. Уверен съм, че ще останеш доволен.

— Благодаря. — Дъдли се отпусна на един от големите дивани. Почувства се доста невзрачен и скучен в тази среда. Не просто заради богатата обстановка на къщата и околността, но и заради жизнеността на хората, които живееха в нея.

— Тук не е каквото очаквах — призна той след няколко минути, вече пийнал от чудесния петдесетгодишен скок на ЛайънУокър.

— Имаш предвид, че си мислел, че ще съм като теб? Не се обиждай, мой човек.

— Няма. Та какво правиш тук?

— Семейството ми е доста богато. Не богато по земните стандарти, но все пак заможно. При раждането си се сдобих с приличен финансов фонд. По-късно сам заработих още пари на стоковата борса. Това беше преди няколко подмладявания. Оттогава насам просто се шляя.

— Но защо тук? Защо Таниата?

— Това е границата. Най-далечната точка от началото — разбира се, с изключение на Далечината. Това е нещо прекрасно, въпреки че всички се отнасят към него като към нещо нормално. Мога да стоя тук цяла нощ и да наблюдавам накъде сме се насочили. Ти се взираш в звездите, Дъдли, знаеш какви чудеса има там отвъд. А тези кретени зад нас никога не гледат към звездите. Някога предците ни са мислели, че мястото, на което се намираме сега, е раят. А аз гледам от този техен рай и виждам къде е бъдещето ни. Не смяташ ли, че това е нещо възхитително?

— Със сигурност.

— Там има звезди, които не можеш да видиш с просто око от Земята. Светлината им се спуска към нас през нощта и аз искам да ги опозная.

— Аз също. — Дъдли го поздрави с чашката си, която беше със столетие по-стара от скоча в нея и я изпразни на една глътка.

Двамата младежи се върнаха след няколко часа усамотение и охлаждане на емоциите. ЛайънУокър ги представи като Скот и Чи и те поздравиха плахо Дъдли. Сякаш за да оправдаят поведението си, двамата се заеха да запалят голям огън на плажа. Използваха плавеи от океана, които се отличаваха със странна матова повърхност. Запалиха ги, когато слънцето потъна във водата. От пламъците се разхвърчаха ярки оранжеви искри и се развъртяха високо над пясъка. Четиримата сложиха картофи в огъня, като през това време подготвяха импровизирано барбекю, което щеше да почака укротяването на пламъците.

— Можем ли да видим Дайсъновата двойка оттук? — попита Скот, когато звездите започнаха да се появяват в смрачаващото се небе.

— Не — каза Дъдли. — Не и с невъоръжено око, твърде надалеч са. Оттук едва се вижда земната звезда, а те се намират на хиляда светлинни години отвъд нея.

— Кога точно се е случило обгръщането им?

— Много добър въпрос. Досега не сме успели да определим точното време на построяването на обвивките. Моят проект се опитва да разбере точно това. — Дори сега Дъдли нямаше намерение да разкрие какво е видял.

Ако наблюденията през тази нощ хвърляха някакви съмнения върху предишните резултати, щеше да му се наложи да зарови целия проект. Не можеше да си позволи да рискува. Нуждаеше се от работата и пенсията прекалено много. Астрономията след 2050 година на практика бе престанала да бъде част от чистата наука. Когато човек е способен да посети звезди от всякакви спектрални класове и да ги наблюдава на живо, професионализирането на изучаването им губеше смисъл. ТСП отдавна бе поела контрол над всички важни наблюдения на дълбокия космос от чисто търговски съображения. При подобни условия много малко висши учебни институции във Федерацията си правеха труда да изграждат обсерватории към факултетите си. Нямаше да има къде да отиде.

Един час след залез Дъдли и ЛайънУокър крачеха сред дюните на път към обсерваторията. Вътрешността ѝ слабо се различаваше от тази в Гралмънд. Голямо празно пространство и в средата дебелия тръба на телескопа, почиващ върху сложна люлка от метални греди и електромускулни влакна. Сензорните гнезда около фокуса изглеждаха много по-фини от всичко, което университетът можеше да си позволи. На стената до вратата бяха наредени един след друг модерни предавателни портали.

Дъдли огледа професионалната екипировка и почувства, че част от напрежението му се оттича. Нямаше практическа спънка, която да попречи на наблюдението. Единствената несигурност беше в собствените му спомени за събитието. Наистина ли бе възможно да е истина? В продължение на пет месеца онзи миг му изглеждаше неуловим като спомен за сън.

ЛайънУокър застана до основата на телескопа и започна нещо, което напомняше танц на робот. Ръцете и краката му трепкаха с малки и прецизни движения. В резултат на това капациите на купола започнаха да се отварят. Електромускулните влакна на люлката на телескопа се изпълнаха тихо и плоският цилиндър започна да се върти, изравнявайки се с хоризонта, на който трябваше да се появи Дайсъновата двойка. Тялото на ЛайънУокър продължи да се извива и върти. Миг по-късно той започна да щрака с пръсти в синхрон с някакъв ритъм, който Дъдли не чуваше. Порталите оживяха един по един и започнаха да предават изображенията от сензорите.

Дъдли бързо се приближи до тях. Качеството на изображенията беше безупречно. Той се взря в звездното поле, съсредочавайки се върху малките разлики в моделите, с които беше свикнал.

— С каква връзка разполагаме? — попита той е-конома си.

— Планетарната киберсфера е нищожна, но имаме връзка по земя с гарата на ТСП. Възможностите за трансфер на информация са напълно достатъчни, за да удовлетворят изискванията ви. Мога да започна връзка с унисферата в мига, в който пожелаете.

— Добре. Започни четвърт час преди прогнозираното време на забулването. Искане за складиране в инфотрезор на СИ и потвърждение от унисферата за автентичността на входящите данни.

— Разбрано.

ЛайънУокър бе прекъснал въртеливите си движения и бе оставил телескопа да почива. Повдигна вежда.

— Наистина взимаш това на сериозно, нали?

— Да.

Складирането в инфотрезор и проверката за автентичност струваха скъпо. Заедно с билета му цената им се равняваше на солидна част от грижливо събираните им спестявания за почивка. Още нещо, за което Дъдли не бе уведомил жена си. Всичко това обаче трябваше да бъде направено. При наличие на потвърждение на автентичността никой нямаше да подложи наблюдението му на съмнение.

Дъдли седна на евтин пластмасов стол до телескопа, подпря брадичката на ръцете си и се загледа в холограмната светлина в порталите. Взираше се неотклонно в тъмното небе, докато Дайсъновата двойка се издигна над хоризонта. ЛайънУокър направи няколко дребни корекции и двете звезди се озоваха в центъра на всички портали. В продължение на осемдесет минути те стояха неподвижно на мястото си. Обикновена точка от нормална светлина, всяка спектрална ивица от която сияеше с нетрепваща интензивност.

ЛайънУокър на няколко пъти понечи да разпита Дъдли какво да очаква и всеки път професорът му махаше да замълчи. Най-накрая той се отказа и се отпусна в стола си до застаряващия астроном. Беше свикнал с дългите нощи, въпреки че споделянето на тази я правеше скучна по странен начин.

Е-кономът на Дъдли установи пълноценна широкочестотна връзка с унисферата и потвърди, че инфотрезорът на СИ записва.

Нощта клонеше към антикулминационния си завършек, когато в точно определеното време Дайсън Алфа изчезна.

— Да! — извика Дъдли. Той скочи на крака и прекатури стола назад. — Да, да, да. Бях прав.

Той се обърна към ЛайънУокър с абсурдно широка усмивка на лицето си.

— Видя ли това?

— Да — изръмжа ЛайънУокър с престорено спокойствие. — Видях го.

— Да! — Дъдли застина и нетърпеливо запита е-конома си: — Имаме ли запис?

— Унисферата потвърждава записа. Събитието е съхранено в инфотрезора на СИ.

Усмивката на Дъдли се завърна на лицето му.

— Разбираш ли какво всъщност беше това? — попита той ЛайънУокър.

— Разбирам.

— Беше невъзможно, мой човек, ето какво беше. Напълно, шибано невъзможно. Никой не може да изключи звезда ей така. Никой.

— Знам. Чудесно е, нали?

---

[1] Lion, walker, euge (англ.) — лъв, пешеходец, орлово гнездо. — Бел.прев. ↑

[2] Около четири декара. — Бел.прев. ↑

2.

Адам Елвин излезе от гарата на ТСП в Токат, столицата на ВИлейн. Не бързаше, докато минаваше покрай сензорите, вградени в набраздените мраморни колони, които ограждаха залата. Ако щяха да го арестуват, предпочиташе това да стане сега, преди останалата част от мисията да бъде разкрита.

Нормалният гражданин на Федерацията нямаше представа за съществуването на подобни системи за наблюдение. Адам си бе имал работа с тях през по-голямата част от зрелия си живот. Водени от оправданата си параноя за саботаж, ТСП ги прилагаха, за да държат под око всички, които използваха услугите им. Огромните изчислителни системи на сензора бяха заредени със смартуер за визуално разпознаване, който сравняваше всеки пътник с дълъг списък от известни и заподозрени рецидивисти.

Адам бе използвал клетъчна промяна на профила, за да промени външността си (включително и височината), повече пъти, отколкото можеше да си спомни — поне веднъж годишно, а най-често два или три пъти. Манипулацията никога нямаше да излекува процеса на стареене, започнал да поразява ставите и органите му, но успешно премахваше белезите, каквито бе натрупал повече от достатъчно през десетилетията. Също така това му предоставяше широк избор от черти. Винаги имаше чувството, че да се опитва да прикрие седемдесет и петте си години е акт на безсмислена суета. Всеки възрастен човек с лице на младеж бе наистина тъжна гледка. Останалата част от тялото винаги ги издаваше: бяха твърде едри, твърде бавни. Веднага ги окачествяваха като неудачници, твърде бедни за подмладяване, отдали се на евтината фантазия на повърхностната кожна младост.

Той стигна до пиаца за таксите извън пътническия терминал на гарата и нареди на е-конома си да повика такси. Не бе активирал нито една от алармите. Или поне тези, които можеше да засече. Човек никога не можеше да разбере, когато си имаше работа с нея. Беше умна

и се добираше все по-близо до него с течение на годините. Ако му бе заложила капан на ВИлейн, той нямаше да се активира днес — времето, което той предпочиташе.

За момента беше свободен да продължи мисията си. Днес беше нов човек, неизвестен на Федерацията. Според гражданското му досие той беше Хул Норт, роден на Пеликан, шейсет и седем годишен, живеещ първия си живот. Работеше за инженерната компания „Борнуел“. Изглеждаше с наднормено тегло. Над стоте му килограма бяха дори твърде много, имайки предвид усърдието, с което гражданите на Федерацията се грижеха за здравето си тези дни. Заедно с това вървеше закръглено отпуснато лице, което се потеше обилно. Изтъняващата му сива коса беше сресана ниско над челото в демодирана прическа. Носеше торбест кафяв шлифер с широки ревери. Дрехата беше разтворена отпред и разкриваше измачкан сив костюм. Голям човек с малък живот, на когото никой не обръщаше внимание. Клетъчната промяна бе козметична манипулация за бедните и суетните, не и нещо, използвано за добавяне на мазнини и нездрава бледнина на кожата. Тази залъгваща маневра винаги успяваше.

*Кое*то означава, че най-вероятно е време да я сменя, помисли си Адам, докато вмъкваше възголямото си тяло в таксито, което го откара до хотел „Уестпуул“. Регистрира се и предплати за две седмици. Стаята му беше двойка на осмия етаж, със запечатани прозорци и климатик, който поддържаше твърде ниска температура за вкуса му. Мразеше това. Спеше леко и шумът от климатика щеше да го държи буден в продължение на часове. Винаги беше така.

Той разопакова всичките дрехи от куфара си, след това извади по-малката чанта за носене на рамо, в която се намираще раницата за спешни случаи. В нея имаше няколко комплекта дрехи, един от които твърде малък, медицински комплект, пари в брой, наполовина използван двупосочен билет на ТСП от Еденбург до ВИлейн, чифт сложни системни устройства за ръцете, в които се съдържаше добре предпазен каос-софтуер, и законен йонен пистолет със скрити подобрения, които правеха изстрелите от къси разстояния смъртоносни.

След час Адам напусна хотела и вървя пет пресечки в топлата следобедна слънчева светлина, попивайки атмосферата на столицата. Трафикът нагоре и надолу по широките пътища беше силно сгъстен и

в него преобладаваха такситата и търговските ванове. Никой от тях не използваше двигатели с вътрешно горене, отбеляза наум, всички се запазваха от свръхпроводими батерии. Този сектор на града беше добре устроен, намираще се близо до централните финансови и търговски райони, въпреки че след петнадесет пресечки състоянието на сградите осезаемо се влошаваше. Наоколо се виждаха магазини и офиси, както и малки странични улици, оградени от апартаменти с тераси, най-високите от които — по четири или пет етажа. Обществени сгради, построени в стила на имперска Русия, оформяха спретнати квадрати. В далечината, в дъното на идеално правите пътища, се издигаха кулите, които обозначаваха сърцето на града. На всеки няколко пресечки минаваше под издигнатите железопътни релси, които се извиваха през градската пътна решетка — дебели бетонни артерии върху високи подпори, по които минаваше основната част от входящия и изходящия трафик на планетарната гара.

ВИлейн се намираще в космоса от етап едно, само на петдесет светлинни години от самата Земя. След откриването му за заселване през 2090 година икономиката и индустрията бяха съзрявали по план и без сътресения. В момента населението му наброяваше над два милиарда с порядъчно висок стандарт на живот. Точно това, което световите от етапи две и три се стараеха да постигнат. Предвид дългата му история, проникването на пипалата на упадъка в някои части на обществото му бе неизбежно. В забързания пазарен икономически модел, който ВИлейн следваше, не всеки можеше да забогатее достатъчно, за да си позволи многократни подмладявания. Кварталите, в които живееха тези хора, бяха показателни за финансовото им състояние. Пътищата в по-бедните местности бяха напукани и неравни, спирките на високоефективната градска метромрежа, която ги обслужваше, бяха по-малко, а вагоните бяха по-стари. Там се бе загнездила истинската развала, отчаянието и задънените улици, където човешките животи се принасяха в жертва на бога на икономиката. В този ден и тази епоха бе възмутително, че нещо подобно може да е реалност. Това бе пейзажът, който Адам се бе закълел да изличи преди много време, и мястото, от което се нуждаеше най-много за другите си дейности.

Намери си хотел от клас А+А в края на Петдесет и трета улица и се регистрира със самоличността на Куентин Келхър. Хотелите от

клас А+А бяха верига от евтини напълно автоматизирани хотели, в които управителят беше и шеф на поддръжката. Системата на рецепцията прие превода от августиански долари от кредитния му татус и му даде код за стая 421. Помещението представляваше квадрат със страна три метра, към който имаше ниша с баня и тоалетна и сервизен канал. Имаше едно легло с гел-матрак, един стол и прибираща се лавица. Стаята обаче се намиреше на ъгъла на сградата, което означаваше, че разполага с два прозореца.

Поиска от малката система на сервизния канал чаршафи, три запечатани ястия, два литра бутилирана вода и чанта с тоалетни принадлежности, всичко на сметката му. След минута механизмът забръмча равномерно и артикулите изскочиха върху поставката. След това той нагласи една от портативните системи в режим на охрана и я остави да сканира стаята. Ако някой проникнеше вътре, тя щеше да уведоми незабавно е-конома му чрез шифрирано съобщение от адрес за единично ползване в унисферата. Малко вероятно беше да се случи нещо подобно. Ниският индекс на престъпност беше гордостта на ВИлейн, а и всеки, отседнал в хотел от клас А+А, не би имал нищо ценно. За него това беше достатъчно добре премерен риск.

Вечерта Адам се качи на метрото и прекоси града до друг леко занемарен квартал. Сред затворените магазини и отворени барове намери врата с малък надпис:

Междузвездна социалистическа партия
ВИлейн, седми клон

Е-кономът му предостави на вратата кода за членство на Хул Норт и ключалката избръмча. Интериорът до голяма степен съвпаднаше с очакванията му — протритото дървено стълбище, което водеше нагоре към няколко стаи с високи прозорци, отдавна запечатани с дъски. В едната от тях имаше бар, където се сервираше евтина бира от микропивоварните, както и смъртоносно изглеждащи ликьори от керамични бутилки. По-голямата част от втората стая се заемаше от игрален портал. Столове за зяпачите бяха наредени на гъсто край стените, а на бара стояха неколцина мъже. Когато Адам влезе, те се умълчаха. Никой, който носеше костюм, дори евтин като неговия, не беше на мястото си в тази стая.

— Бира, моля — каза Адам на бармана и остави няколко земни долара на бара. Тази валута се приемаше без проблеми на повечето светове.

Барманът постави бутилката пред него. Всички наблюдаваха как той отпива глътка.

— Не е зле. — Адам дори успя да запази изражението си безизразно. Оценяваше факта, че социалистическият клуб не купува от големите корпоративни пивоварни, а може да намери по-малка, която всъщност произвежда годна за пиене бира.

— Нов ли си в града, другарю? — попита барманът.

— Пристигнах днес.

— Дълго ли ще останеш?

— Да, за известно време. Търся другар на име Мърфи, Найджъл Мърфи.

Мъжът в далечния край на бара се изправи.

— Значи търсиш мен.

Беше строен, по-висок от Адам, с тясно, подозрително лице. Адам предположи, че живее първия си живот. Главата му беше почти плешива с изключение на тънък монашески пръстен от сивееща коса. Носеше дрехи на обикновен работник: дънки и карирана риза, вълнено яке и шапка, натъпкана в един от джобовете му. Целите бяха покрити с кални ивици, все едно беше дошъл направо от фабриката или от двора. Но начинът, по който гледаше Адам, по който го измери с един поглед, го отличаваха като лидер.

— Хул Норт — каза Адам, докато си стискаха ръцете. — Един от колегите ми е бил тук миналата седмица.

— Не съм сигурен, че си спомням — каза Найджъл Мърфи.

— Той ми каза, че ти си човекът, с когото трябва да разговарям.

— Зависи за какво искаш да си говорим... другарю.

Адам съдържа въздишката си. Бе минавал през този ритуал толкова пъти през годините. Досега трябваше вече да е измислил как да заобиколи тези глупости и да се заеме направо с работата. Но както винаги трябваше да изтърпи целия цирк. Местният лидер трябваше да се покаже като най-силният пес пред приятелите си.

— Имам няколко проблема, които искам да обсъдим — каза Адам. — Мога ли да те черпя едно питие?

— Доста свободно харчиш парите си, другарю — каза един от останалите, които седяха зад Найджъл Мърфи. — Имаш много, нали? Мислиш си, че можеш да купиш приятелството ни?

Адам се усмихна леко на редовия пияч.

— Не искам приятелството ти, а ти със сигурност не искаш да бъдеш мой приятел.

Мъжът се ухили на дружките си. На вид изглеждаше на тридесет и нещо, а безразсъдността му подсказваше, че това бе и реалната му възраст, първият му живот.

— И защо така?

— Кой си ти?

— Сабах. Какво те интересува?

— Така, Сабах. Ако беше мой приятел, щяха да те следят навсякъде из Федерацията и когато накрая те хванат, ще те убият. Завинаги.

Никой на бара вече не се смееше. Малката тежка издутина под якето му, оформена от йонния пистолет, успокояваше Адам.

— Някой от вас спомня ли си двадесет и първи ноември 2344 година? — Адам се огледа предизвикателно наоколо.

— Гара Абадан — каза тихо Найджъл Мърфи.

— Това си бил ти? — попита Сабах.

— Нека просто приемем, че бях някъде наблизо по това време.

— Бяха убити четиристотин и осемдесет души — каза Мърфи.

— Една трета от тях бяха случаи на пълна смърт. Деца, които бяха твърде малки, за да притежават импланти за съхранение на памет.

— Влакът закъсня — каза Адам.

Гърлото му пресъхна, докато си припомняше събитията — все още ужасяващо ясни в главата му. Не си беше позволил да редактира спомените си, да се измъкне по лесния начин. *Живей с последствията от собствените си дела.* Затова всяка нощ сънуваше експлозията и дерайлирането точно пред портала, вагоните, които прелитаха над жп възлите и успоредните релси в най-натоварената част на гарата. Петнадесет влака се удариха, бяха запратени настрани, смачкани, раздрани, взривени, а вътрешностите им пръскаха радиоактивни елементи. И тела.

— Намираше се на грешната част от пътя в грешното време. Моят клон се целеше във влака, който превозваше зърно от Килбърн.

— Искал си да попречиш на хората да ядат? — попита подигравателно Сабах.

— Това свърталище на пияници ли е, или клон на социалистите? Не знаеш ли нищо за партията, която подкрепяш? Причината, заради която съществуваме? Има определен вид влакове за превоз на зърно, специално проектирани да преминават през портали, водещи към зони с нулева гравитация. ТСП не казва на хората за тези влакове, също както не споменават и за порталите. Компанията похарчи милиони за проектирането на вагони, които да работят в условия на свободно падане и вакуум. Милиони долари за разработването на машини, чиято единствена работа е да изхвърлят съдържанието си в космоса. Никой не знае къде. Няма значение къде, те съществуват, за да можем да изхвърляме безопасно всички вредни материали от годните за живот планети. Затова изпращат влаковете с техните специални вагони през порталите и отварят люковете, за да изхвърлят товарите си. А в тях няма нищо вредно, единствено десетки милиони тонове зърно с идеално качество, които се изсипват в пустотата. Във вагоните има и друг хитър механизъм, който да подsigури това. Само отварянето на люка не е достатъчно. При свободно падане влакът просто ще си стои там, зърното трябва да бъде избутано навън с физическа сила. И знаеш ли защо го правят?

— Заради пазара? — каза Найджъл Мърфи с нотка на умора в гласа си.

— Абсолютно вярно, заради пазара. Ако се пресити на храни, цените ще паднат. Търговците на стоки не могат да си позволят това. Не могат да продават с достатъчно голяма печалба, за да платят спекулата, която са извършили с чуждия труд, така че пазарът изисква наличието на по-малко храна. Влаковете със зърно преминават през порталите в нулевата гравитация и хората плащат по-високи цени за основните видове храни. Всяко общество, което позволява това да се случва, е сбъркано в самата си основа. Зърното е само малка частичка от злоупотребата, на която хората са подложени благодарение на пазарно-капиталистическата икономика. — Адам се вгледа продължително в Сабах. Знаеше, че отново прекалява, че преекспонира собствената си отдаденост. Не му пукаше. На това бе посветил живота си, дори сега, наред с останалите му приоритети, висшата човешка кауза все още го захранваше с енергия.

— Затова се присъединих към тази партия, за да сложа край на чудовищната несправедливост. Затова отдадох живота си на тази партия. И затова ще умра, ще прегърна абсолютната смърт като член на партията. Защото вярвам, че човешката раса заслужава нещо по-добро от онези копелета плутократи, които ни управляват като някакво частно феодално владение. Ами ти, синко? Ти в какво вярваш?

— Благодаря, че изясни това — каза забързано Найджъл Мърфи и застана между Адам и Сабах. — Всички ние сме добри членове на партията, Хул. Може и да сме постъпили в нея по различни причини, но имаме еднакви цели.

Той показа с ръка на Сабах и останалите да останат на бара. С другата леко притисна рамото на Адам и го насочи към малка врата.

— Нека да поговорим.

Задната стая се използваше за склад на каси за бира и всякакви други боклуци, които се натрупват с годините в един бар. От тавана висеше единична мултисветлинна лента, която осигуряваше светлина.

Със затварянето на вратата е-кономът на Адам го уведоми, че достъпът до киберсферата е прекъснат.

— Съжалявам за това — каза Найджъл Мърфи, докато двамата издърпваха няколко празни каси за бира, за да седнат върху тях. — Другарите не са привикнали с нови физиономии наоколо.

— Имаш предвид, че партията е изгубена кауза на ВИлейн?

Найджъл Мърфи кимна неохотно.

— Тези дни изглежда точно така. Вече едва се добираме до два процента на изборите и голяма част от тях са просто протестен вот срещу основните партии. Всяко непосредствено действие, което предприемаме срещу компаниите, е толкова... не знам. Незряло? Все едно да удряме по планета с гумен чук, без да нанасяме никакво поражение. А и винаги съществува рискът да се случи грешка като Абадан. В крайна сметка социализмът не означава убиване на хора. Предполага се, че трябва да символизира правдата.

— Знам. Трудно е, повярвай ми. Аз работя за каузата по-дълго от теб. Но ти трябва да вярваш, че някой ден всичко това ще се промени. Днес Федерацията се крепи на чистата империалистическа експанзия. Това винаги е най-благоприятното време за пазарните икономики, защото постоянно има глад за нови пазари. Но в крайна сметка тя ще се провали. Експанзията в космоса от етап три не може да се мери по

скорост и агресивност с първия и втория етап. Процесът се забавя. Най-накрая тази лудост ще спре и ще можем да съсредоточим ресурсите върху социалния растеж вместо върху физическия.

— Да се надяваме. — Найджъл Мърфи надигна бутилката си с бира. — Как мога да ти помогна?

— Трябва да говоря с някои хора. Искам да купя оръжия.

— Все още си в бизнеса с взривяване на влакове, а?

— Да. — Адам се усмихна с усилие. — Все още взривявам влакове. Можеш ли да го уредиш за мен?

— Мога да опитам. През годините съм купувал някои по-дребни нещица за себе си.

— Аз не търся дребни нещица.

— Дилърът, с когото търгувам, би трябвало да свърши работа.

Ще попитам.

— Благодаря ти.

— Какви точно оръжия имаш предвид?

Адам му подаде копие на списъка.

— Това е сделката. Можеш да добавиш сумата, от която клонът ви се нуждае, до десет процента от крайната цена. Приеми го като хонорар за свързката.

— Това са доста сериозни оръжия.

— Аз представлявам доста сериозен клон на партията.

— Добре тогава. — Найджъл Мърфи все още не можеше да пропъди загриженото изражение от лицето си, докато погледът му се плъзгаше надолу по списъка. — Дай ми кода на е-конома си. Ще ти се обадя, когато уредя срещата.

— Добре. Още нещо, имали ли сте нови членове наскоро? През последните няколко месеца?

— Не. Не и през последните девет месеца, за съжаление. Казах ти, не сме на мода в момента. Ще започнем нова кампания по набиране сред синдикатите на общите работници. Но това ще стане след седмици. Защо?

— Просто проверявам.

Сабах се мразеше заради действията си. Този другар очевидно беше със силни връзки в партията, може би беше част от

изпълнителните кадри. А това означаваше, че наистина вярва в това, което прави, особено ако думите му за зърнопреносния влак бяха искрени.

Не че Сабах не вярваше в тяхната кауза — в никакъв случай. Мразеше от все сърце това, че всички в този свят се справят по-добре от него, че произходът му го е осъдил на скапан живот. Строежът на обществото не му позволяваше да се самоусъвършенства. Именно това бе основното, което го привлече към социалистите, начинът, по който работеха, за да променят положението и хората като него да получат шанс за приличен живот в свят на равни.

И това правеше нещата още по-тежки. Другарят се бореше активно, за да срине компаниите и плутократската държава, която ги подкрепяше. Това бе много повече, отколкото Сабах правеше изобщо. Седемте клона само провеждаха срещи, на които спореха едни с други сякаш с часове. Освен това ги имаше и агитационните дни, по време на които членовете биваха наругавани, обиждани и третирани с крайно презрение от същите хора, на които се опитваха да помогнат. Разбира се, организираха също и протести пред офисите на компаниите и пред фабриките и засади на политици. Сабах бе загубил бройката на случаите, когато се бе оказал на грешния и изключително болезнен край на полицейския шок камшик. Напоследък истинската причина да продължава беше останалата част от клона. Вече не разполагаше с много приятели извън него.

Само че нямаше никакъв избор. Не и в този случай.

Срещна жената преди девет години. Работата онази вечер беше толкова лесна, че щеше да е престъпление да не я свършат. Излезе с няколко от старите си дружки от гангстерските години, когато заедно бягаха от изправителната академия, за да скитосват из улиците. Бяха набелязали камион за доставки, който извършваше нощен курс от планетарната станция на ТСП до различни местни складове за продажба на едро из града. Носеше щайги с местни стоки от Августа, само екстра качество. Ванът беше стар, а алармата му беше смешна.

Благодарение на малко количество приличен caos-софтуер с насочване, закупен от познати, успяха да пресрещнат вана и за минути да го разтоварят целия. Сабах дори взе няколко ботове-камериерки за вкъщи като допълнение към дела си.

Когато влезе през вратата, тя го очакваше. Жена на средна възраст с меки азиатски черти, дългата ѝ до раменете гарвановочерна коса беше прошарена от сиви нишки. Носеше елегантен бизнес костюм. Седеше във всекидневната му и сякаш се вписваше в опърпания двустаен апартамент по-добре, отколкото той някога му бе пасвал.

— В момента разполагаш с избор каза тя, докато устата му висеше зяпнала от изненада. — Или ще те застрелям при самоотбрана, тъй като нападна правителствен служител по време на работа, или ще заключим сделка и ще ти позволя да задържиш пишката си.

— Кооой... — Сабах се намръщи към вратата си, проклинайки наум алармените ѝ вериги, задето не го бяха предупредили за нахлуването.

— Или си мислиш, че обществената здравна застрахователна система на Вилейн ще плати за нова пишка, а, Сабах? Там се целя, ако все още не си забелязал.

Той с ужас видя, че жената държи някаква малка черна тръба и наистина я е насочила към слабините му. Премести кутиите с ботовете-камериерки, като постепенно ги смъкна надолу, докато не покриха бедрата му и изключително ценния интимен орган, който се намираще там.

— Ако си от полицията, няма да...

Мощното пукане, което произведе оръжието ѝ, го стресна. Във въздуха пръснаха парчета от опаковъчна пяна, докато останките от бота падаха на пода. Електромускулните крайници на малката ракоподобна машина се загърчиха спазматично няколко мига, преди да се сринат безжизнено. Сабах се взираше в тях.

— О, Исусе на кръста — прошепна той и впи още по-силно пръстите си в оцелялата кутия.

— Наясно ли сме вече с позициите си? — попита полицайката.

— Да, гус'жа.

— Искам само да направя нещо за мен. Нещо малко. Ще го направиш ли?

— Какво?

— Един ден някой ще се появи във вашия клон и аз искам да науча за това. Не мога да ти кажа името му, той го сменя всеки път. Знам обаче, че ще иска да купи разни неща, най-вероятно оръжия или

каос-софтуер, или носители на болести, или елементи с лъжливи характеристики, които ще прецакат това, върху което са монтирани. Той е такъв тип човек. Много неприятен индивид. Ще се представи за член на партията, ще каже, че върши делата си в името на благородна кауза. Но това са лъжи. Той е терорист. Анархист. Убиец. Затова искам да ми кажеш, когато той ви посети. Разбрано?

Сабах не искаше и да мисли за алтернативата. Оръжието ѝ все още беше насочено право към него, мерникът беше наведен ниско.

— Да, разбира се. Ще го направя.

— Добре.

— Кога ще пристигне?

— Не знам. Може да е утре. Може да е след тридесет години. Може и никога да не го направи. А може и да го заловя, преди да стигне до ВИлейн.

— Е, добре тогава.

— Сега се обърни.

— Какво?

— Чу ме. — Тя се изправи. Малкото ѝ оръжие все така сочеше към него. Сабах неохотно се обърна с лице към вратата. Тя хвана ръцете му и го принуди да пусне кутията. Около китките му се намота студена лента от квазиметал и ги обездвижи.

— Какво, по дяволите...

— Арестуван си за кражба.

— Това трябва да е някаква проклета шега! Казах, че ще ти помогна. Това беше сделката. — Той обърна главата си и се опита да погледне към нея. Тя заби оръжието си в челюстта му.

— Няма сделка. Ти направи избор.

— Това беше сделката! — извика бясно той. — Аз ще ти помогна, а ти ще свалиш обвиненията. Исусе!

— Грещиш — каза безмилостно жената. — Не съм казвала нищо подобно. Ти си извършил престъпление. Трябва да посрещнеш последствията. Трябва да бъдеш съден справедливо.

— Майната ти, кучко. Майната ти. Надявам се този твой терорист да взриви сто болници и училища. Надявам се да унищожи цялата ви планета.

— Няма. Той се интересува само от една планета. И с твоя помощ можем да го спрем да нанесе нови поражения върху нея.

— Моята помощ? — Думата прозвуча като цвърчене. Беше твърде шокиран. — Тъпа кучко, можеш да ми духаш и пак нямаш шансове да ти помогна. Имахме сделка.

— Добре. Ще подам молба до съдията и ще го помоля да се произнесе снизходително по твоето дело.

— Ъ? — Това беше толкова изчанчено, че главата му щеше да се пръсне. Жената го плашеше от самото начало. Вече дори не беше сигурен, че е полицай. Приличаше повече на сериен убиец.

— Ще му кажа, че си ни съдействал изцяло и си се съгласил да бъдеш мой информатор. Досието няма да бъде шифрирано, когато бъде прикачено към съдебния ти запис. Не мислиш ли, че приятелите ти ще го прочетат, когато получиш лека присъда? Дали ще са щастливи от съдържанието му? Между другото, колегите ми вече са ги арестували след снощната кражба. Предполагам, че ще са любопитни да разберат откъде сме знаели за нея.

— О, по дяволите. — Сабах бе на път да се разплаче. Искаше целият този кошмар да приключи. — Не може да постъпиш така с мен. Те ще ме убият. Пълна смърт. Не знаеш какви са.

— Мисля, че знам. Та ще ми кажеш ли, когато целта ми се появи?

Той процеди през стиснатите си зъби:

— Да.

Оттогава бяха минали девет години. Беше получил условна присъда за кражбата и го задължиха да изкара двеста часа общественополезен труд. Това беше последният път, когато извърши престъпление — по-сериозно престъпление, разбира се, от време на време задигаше по нещо дребно.

На всеки три седмици получаваше съобщение във входящата кутия на е-конома си, което питаше дали мъжът е дошъл. Всеки път той отговаряше с „не“.

Девет години, през които онази суперкучка така и не се отказа.

— Времето — каза му тя по пътя към полицейското управление — не омаловажава нищо.

Никога не спомена какво ще се случи, ако не я уведоми. Но така или иначе това не беше нещо, което той искаше да научи.

Сабах повървя няколко пресечки, докато мястото на сбирката не остана далеч зад него. По този начин е-кономът му щеше да се свърже през възел на киберсферата, който беше отдалечен от сградата. Клонът разполагаше с няколко техничари — крайни идеалисти по отношение на пълния достъп. Всички споделяха почти и анархистичните убеждения, че цялата информация трябва да бъде свободна. Освен това пушеха опасни неща и играеха игри на потапяне на съзнанието през по-голямата част от времето си. Въпреки това имаха смущаващия навик да ги снабдяват с всичко нужно, когато трябваше да проникнат в инфобанките в името на каузата. Сабах не изключваше възможността старшият член на партията да организира елементарна наблюдателна операция около сградата на клона и по този начин да направи локалната мрежа рискова.

Е-кономът му въведе кода, който тя му бе дала. Връзката се осъществи мигновено, което най-малкото беше доста изнервящо, ако не и стряскащо. Сабах пое дълбоко дъх.

— Той е тук.

Адам Елвин изчакваше във фоайето на клуб „Белязания костюм“, докато гардеробиерката прибираше палтото му. Имплантите в ретината му привикнаха лесно към слабата светлина и активираха инфрачервено зрение, което му позволи да вижда през сенките. Трябваше му обаче време да възприеме цялостно мястото. Беше стандартен клуб. Край стените имаше оградени сепарета, всяко от които разполагаше с е-печат с цел уединение. На основната платформа имаше маси и столове, дълъг бар с пълна колекция от бутилки по лавиците, както и малка сцена, върху която танцуваха момчета, момичета и травестити от трупата „Ангелите на залеза“. Осветлението беше слабо. Топазени и пурпурни прожектори плъзгаха мрачните си лъчи по тъмния дървен интериор. Музиката беше шумна — безлична софтуерна синтетика, на чийто непрекъснат ритъм танцьорите сваляха дрехите си. Тук се въртяха повече пари, отколкото беше нормално, помисли си той. Това осигуряваше защита на мястото.

В един часа сутринта всички маси бяха заети и тълпата от победни посетители около сцената размахваше ентузиазирано банкноти пред лицата и слабините на двама танцьори. Няколко сепарета бяха

заградени от трептящи силови полета. Адам се намръщи при вида им, но това се и очакваше. Докато оглеждаше наоколо, видя как управителят води танцьорка от „Ангелите на здрача“ към едно от сепаретата. Силовото поле присветна и ги пропусна вътре. Системите в ръцете на Адам бяха способни да проникнат през е-печата, но сондата щеше да бъде засечена.

Наличието на толкова много места, удобни за прикритие, беше риск. Но той бе свикнал с рисковете. А и в защитен бардак като този нямаше да приветстват полицията с „добре дошли“.

— Извинете — каза портиерът. Държеше се приятелски, не че имаше някакво значение. Клетъчното префасониране го бе направило едър колкото Адам, но не и дебел като него.

— Разбира се.

Портиерът плъзна по якето и по панталоните му ръцете си, покрити с голям брой ОВ-татуси, чиито вериги светеха във флуоресцентно виненочервено, докато сканираха за опасни принадлежности.

— Тук съм, за да се срещна с госпожица Лансие — каза Адам на управителката, когато портиерът приключи с претърсването. Тя го поведе през периферията на основното помещение към едно от сепаретата близо до бара. Найджъл Мърфи вече беше там.

За дилър на оръжия Рейчъл Лансие бе твърде привлекателна за окото. Носеше ярка алена рокля с дълбоко деколте. Дългата ѝ кестенява коса бе фризирана във формата на изящна вълна, сред която блещукаха малки луминесцентни звезди. Подмладяването я бе върнало на двадесет и няколко годишна възраст. Определено бе много привлекателна. Веднага отгатна, че е подмладена, може би дори два или три пъти. Маниерът ѝ я издаваше. Никой двадесетгодишен не притежаваше увереност, граничеща с абсолютно хладнокръвие.

Бодигардът ѝ беше дребен слаб мъж с приятна усмивка, също толкова незабележим, колкото тя бе натрапчива. Той активира е-печата веднага щом Адам пристигна, и обви откритата част на сепарето с матовоплатинено було. Те виждаха клуба, но клиентите от другата страна трябваше да се задоволят с непроницаем щит.

— Списъкът ти е доста впечатляващ — каза Рейчъл.

Адам изчака миг, за да види дали ще го попита за какво му е, но тя не си позволи подобна непрофесионалност.

— Представлява ли проблем за теб?

— Мога да намеря всичко, но трябва да призная, че бойната броня ще отнеме време. Тя спада към полицейската система. Обикновено доставям малки оръжия за хора с доста по-скромни стремежи от твоите.

— Колко време ти е нужно?

— За бронята — десет дни, може би две седмици. Първо трябва да се сдобия с оторизиран сертификат за използване.

— Не се нуждая от такъв.

Тя надигна коктейла си и отпи, докато го гледаше над ръба на чашата.

— Това не ме улеснява, защото аз се нуждая от него. Виж, останалата част от списъка ти или е на склад, или се намира на нелегалния пазар. Мога да я осигуря в следващите няколко дни. Но тази броня трябва да дойде от законни доставчици, а те трябва да разполагат със сертификата, преди дори да я изкарат от фабриката си.

— Можеш ли да се сдобиеш с него?

— Да.

— Колко? — попита той, преди тя да започне да се пазари.

— Сто хиляди ВИлейнски долара. В операцията ще участват няколко души, а никой от тях не е евтин.

— Ще ти платя осемдесет.

— Съжалявам, но това не е някаква сергия на пазара. Не се пазаря. Това е цената.

— Ще ти платя осемдесет и също така ще ти платя, за да опаковаш останалите неща от списъка по начина, по който искам.

Тя се намръщи.

— Какво опаковане имаш предвид?

Адам ѝ подаде запаметяващ кристал.

— Всяко от оръжията трябва да бъде разглобено на съставните си части. Те, от своя страна, трябва да бъдат инсталирани в цивилното и селскостопанското оборудване, което съм оставил в един склад. Маскирани по начина, който съм уточнил, компонентите ще са неразличими, независимо колко пъти бъдат сканирани или проучвани. Всички инструкции са тук.

— Предвид размера на списъка ти това е доста работа.

— Петнадесет хиляди. Не се пазаря.

Тя облиза устните си.

— Как смяташ да платиш?

— Със земни долари, в брой, никакви сметки.

— В брой?

— Проблем ли е?

— Списъкът ти ще струва седемстотин и двадесет хиляди. Това са доста пари за разнасяне наоколо.

— Зависи с какво си свикнал. — Той бръкна в якето си и извади дебела пачка банкноти. — Това са петдесет хиляди. Достатъчно, за да започнеш и за да докажа сериозността си. Когато осигуриш поръчката, ми посочи защитения склад, където мога да изпратя машините си. Когато пристигнат там, ще ти платя една трета от остатъка. Когато ги монтираш, ще ти изплатя всичко.

Рейчъл Лансие изгуби самообладание за миг. Хвърли поглед към бодигарда си и взе банкнотите.

— Приятно е да се прави бизнес с теб, Хул — каза тя.

— Искам ежедневни доклади за напредването на работата.

— Ще ги получиш.

Главен следовател Паула Майо напусна офиса си в Париж три минути след обаждането на Сабах. Отне ѝ осемнадесет минути да прекоси града и да се добере до гарата на ТСП. Наложил се да чака само осем минути на платформата за следващия експрес. Пристигна на ВИлейн за четиридесет минути.

Двама старши детективи, Дон Меърс и Маги Лидзи от столичната полиция на Токат, вече я очакваха, когато таксито я докара до главната квартира. Благодарение на степента на сътрудничество, поискана от Междузвездната дирекция за тежки престъпления, двамата детективи нямаха никакви проблеми да осигурят конферентен офис и достъп до системите на отдела. Капитанът им ясно подчерта, че очаква да окажат пълно съдействие на главния следовател.

— Когато това приключи, тя ще пусне доклад за оперативните ни възможности — каза той. — Дирекцията разполага с политическо влияние, затова бъдете мили и внимателни.

Седнала до неспокойния Дон Меърс, Маги Лидзи използва економа си, за да извика досието на главния следовател. Върху

виртуалната картина, генерирана от ретиналните ѝ импланти, започнаха да текат широки колони полупрозрачен зелен текст. Тя прегледа информацията набързо. Правеше го по-скоро за да опресни паметта си, отколкото за да вникне в детайлите. Всички в правораздавателните органи бяха чували за Паула Майо. Системата на управлението уведоми двамата детективи, че гостенката им е пристигнала. Маги се съсредоточи върху вратите, докато те се вдигаха нагоре, и разкара призрачните ленти текст от зрението си. Конферентният офис на осмия етаж на управлението на столичната полиция имаше стъклени стени, както и всеки кабинет на етажа. От мястото си Маги виждаше всичко. Първоначално никой не обърна много внимание на Паула Майо, докато тя вървеше по главния коридор, следвана от двама колеги от Дирекцията за тежки престъпления. Облечена в бяла блуза, официален работен костюм и практични черни обувки, тя се сливаше идеално с шумната работна обстановка в отдела. Беше нисичка по съвременните стандарти, когато осемдесет процента от населението бяха генетично модифицирани по някакъв начин. Не че не беше добре сложена физически. Очевидно се придържаше стриктно към рутинна програма от упражнения и поддържаше формата си на ниво много над всички стандарти, изисквани от офицерите в столичната полиция. Маги предполагаше, че това се дължи повече на някаква лична мания. Гъстата ѝ гарвановочерна коса беше простичко сресана назад и стигаше под раменете ѝ. Тя винаги я пускаше пред лицето си, като по този начин скриваше част от чертите си. Предвид славата ѝ, това беше разбираемо. Когато обаче отметнеше кичурите с ръка, мъжете вдигаха погледи от бюрата си и я зяпваха не просто заради легендарната ѝ слава. „Фондацията за изследване на човешката структура“ на Хъксли Хейвън, която бе разработила генома ѝ, бе подбрала внимателно основната смесица от филипински и европейски гени, придавайки ѝ естествена и напълно запленаваща красота. След подмладяването ѝ преди пет години сега тя приличаше на двадесет и няколко годишна.

Въпреки че се стараеше никога да не съди хората по физическия им вид, на Маги Лидзи ѝ бе трудно да приеме момичето насериозно, докато се ръкуваше с нея и Дон. Благодарение на размерите и свежестта си Паула Майо можеше спокойно да мине за тийнейджърка.

Това, което я издаваше, бе усмивката. Изглежда, че тя не притежаваше такава.

Другите двама следователи от Дирекцията бяха представени като Тарло, висок рус калифорниец, и Рене Кемпаса, латиноамериканка от Валдивия, която бе преполовила годините до четвъртото си подмладяване.

Петимата седнаха около масата и стените станаха непроницаеми.

— Благодаря ви за бързата реакция — каза Паула. — Тук сме заради тайни сведения, че Адам Елвин е пристигнал на ВЙлейн.

— Сведения от кого? — попита Дон.

— Информатор. Не е най-надеждният, но случаят изисква задължително разследване.

— Информатор? Това ли е всичко?

— Няма нужда да знаете всичко, детектив Меърс.

— Били сте тук преди девет години — каза Маги. — Поне така пише в официалния запис в нашите данни. Затова предполагам, че вашият човек е Сабах. Член е на социалистическата партия, какъвто преди е бил Елвин.

— Браво, детектив.

— Ами, тук сме да помагаме — каза Маги. Чувстваше се, сякаш е преминала през някакъв тест. — От какво се нуждаете?

— За начало — две операции по наблюдение. Елвин се е свързал с мъж на име Найджъл Мърфи в седмия клон на социалистическата партия тук в града. Трябва да го държим под постоянно наблюдение, виртуално и физическо. Елвин е тук, за да набави оръжия за терористичната група на Брадли Йохансон. Този тип, Мърфи, ще е връзката му с местен подземен дилър, така че може да ни отведе до двамата. Веднъж след като напипаме връзката, можем да задържим Елвин и дилъра по време на размяната.

— Това звучи твърде лесно и рутинно — каза Маги.

— Няма да бъде така — каза Тарло. — Елвин е много добър. След като го идентифицираме, ще се нуждаем от екип от детективи, за да ни помогнат да проследим назад всеки негов ход до момента на пристигането му. Той е хитър кучи син. Първото нещо, за което се е погрижил, е да разработи план за бягство, в случай че сделката се провали. Трябва да го разгадаем и да го осуетим.

— Вие, хора, знаете всяка подробност, нали? — каза Дон Меърс.
— Какво прави, къде е. Учудвам се, че се нуждаете от нас.

Паула го изгледа кратко и отново съсредоточи вниманието си върху Маги.

— Има ли проблем?

— Бихме оценили, ако ни дадете още малко информация — каза Маги. — Например сигурна ли сте, че е влязъл в контакт с оръжейния дилър?

— Това му е работата. Всъщност това е всичко, с което се занимава напоследък. На практика се е отказал от партията. Е, ще подхвърли някой друг кокал на местния клон, за да ги подлъже да му сътрудничат. Но всъщност няма реален принос към движението от Абадан насам. Изпълнителният кадър на партията на практика се отказа от него и цялата му клетка за активна съпротива след провала им. Тогава той се обвърза с Брадли Йохансон. Никой друг не искаше да има вземане-даване с него, беше твърде взривоопасен. Оттогава изпълнява ролята на началник по снабдяването на Братството на себесъщността. В сравнение с действията им в Далечината трагедията в Абадан е почти нищожна.

Дон Меърс се ухили.

— Успяхте ли да си приберете част от парите?

Тарло и Рене се втренчиха враждебно в него. Паула Майо го изгледа, без да обели и дума. Дон отвърна спокойно на погледа ѝ. Не показва и капка съжаление за казаното.

— Има ли вероятност да е въоръжен? — попита Маги и изгледа ядно Дон. В най-добрите случаи се държеше като идиот, а днес сякаш всячески се опитваше да докаже това свое умение.

— Елвин вероятно ще носи малко оръжие — каза Рене Кемпаса. — Най-силната му защита обаче са опитът и хитростта. Ако се стигне до насилие, няма той да бъде причината. Трябва да проучим внимателно дилъра, те са склонни към физическа саморазправа.

— Значи не си намерила никакви пари — продължи Дон. — Не и след, колко стана вече, сто и тридесет години?

— Освен това се нуждая от офиса ви, за да се опитам да проследя маршрута за износ на Елвин — каза Паула. — Поделението на ТСП ще ни съдейства безрезервно по този въпрос.

— Ще се свържем с капитана ни относно разпределението на офицерите — каза Маги. — Вече сме ви уредили офис и достъп до системите на отдела.

— Благодаря ви. Искам да направя брифинг на екипите по наблюдение след два часа.

— Графикът е натоварен, но мисля, че можем да се справим.

— Благодаря ви. — Паула не бе поместила погледа си от Маги. — Не, все още не съм си върнала нищо от парите. Повечето бяха похарчени за оръжейни сделки като тази и това ги прави изключително трудни за проследяване и възстановяване. Освен това не съм стигала толкова близо до него през последните двадесет години. Затова ще бъда много разочарована, ако някой обърка нещата. Подобна грешка би му струвала кариерата.

Дон Меърс опита да се надсмее на заплахата, но не успя. Вероятно защото бе осъзнал същото каквото и Маги. Паула Майо никога не се усмихваше, защото не притежаваше чувство за хумор.

Адам привършваше прекрасната си закуска в хотел „Уестпуул“, когато е-кономът му го уведоми, че в кутията му е пристигнало неподписано съобщение. Беше дошло от адрес за еднократно ползване на унисферата и текстът в него беше шифрован чрез ключ, който веднага му разкри самоличността на подателя: Брадли Йохансон.

Във физическата реалност Адам отпиваше спокойно от кафето си, докато келнерите се суетяха из ресторанта и обслужваха останалите гости. Във виртуалното си зрително поле той подготвяше съобщението за разшифроване. Носеше системата за ползване върху китката на лявата си ръка — проста лента от матов квазиметал, която се огъваше и издължаваше, за да е в пълен контакт с кожата му. Върху вътрешната ѝ повърхност имаше и-точка, която се свързваше с ОБ-татусите му, а те, от своя страна, бяха биологично прикачени към неврологичните влакна на ръцете му. Във виртуалното му зрение интерфейсът представляваше призрачна ръка, която той бе направил бледосиня, с остри пурпурни нокти. С всяко движение на ръката му от плът и кръв виртуалната се преместваше на дискретно разстояние, позволявайки му по този начин да манипулира иконите. Системата беше стандартна във Федерацията и предоставяше на всеки, който

можеше да си позволи ОВ-татуси, директен достъп до киберсферата. Той предположи, че повечето от бизнесмените, които закусуваха около него, работеха безшумно с офис системите си. Имаха вид на унесени в мечти хора.

Той изтегли нужния ключ от склада му в системата на китката. Представляваше икона с вид на куб на Рубик, който трябваше да върти, докато не нагласи квадратите на повърхността в правилния модел. Кубът се отвори и той пусна иконата със съобщението в него. По виртуалното му зрение се плъзна единична линия от черен текст: Паула Майо е на ВИлейн.

Адам едва да задържа чашата си с кафе.

— Мамка му!

Няколко от гостите го изгледаха. Той раздвижи устните си в извинителна усмивка. Системата вече бе изтрила съобщението, което в момента преминаваше през сложна процедура по пренаписване, в случай че система за възстановяване на информацията на властите се опиташе да го изследва.

Адам никога не успяваше да разбере откъде Бродли се сдобива с по-голямата част от информацията си. Тя обаче винаги беше напълно достоверна. Трябваше да прекрати мисията моментално.

Въпреки че... му беше отнело осемнадесет месеца да я планира и организира. Създаде компании-фантоми на дузина светове, за да уреди износа на маскираните машини на Далечината. Измисли сложни маршрути на доставка, за да не предизвикат никакви съмнения и да не оставят следи. Много пари бяха похарчени по подготовката. А и Пазителите нямаше да получат друга пратка с оръжия, докато той не уредеше такава. Преди това обаче трябваше да разбере какво се бе объркало този път.

На всичкото отгоре бяха толкова близо. Последното обаждане на Рейчъл Лансие потвърди, че две трети от списъка е в наличност. Толкова близо.

Колата на Маги Лидзи я откара в подземния гараж на сградата на Управлението един час преди започването на смяната ѝ. Работеше допълнително от началото на случая. Не просто за да направи добро впечатление на Паула Майо, а защото научаваше много от главния

следовател. Вниманието на тази жена към всеки детайл беше невероятно. Маги беше убедена, че тя разполага със системни импланти, както и с помощни клетки памет. Нито един аспект на операцията не беше твърде незначителен за нея, проявяваше интерес към всичко. Градските легенди не преувеличаваха отдадеността ѝ.

Асансьорът във фоайето я сканира за потвърждаване на идентичността ѝ и чак тогава се спусна до петия подземен етаж, където се намираха оперативните центрове. Екипът, отговарящ за Елвин, получи кодовото име Арест и стая 5А5. Маги мина през второ сканиране, преди металната плоча на вратата да се плъзне настрана и да я пусне. Вътре беше мрачно, пространството беше заето от три реда конзоли с високи холограмни портали, които се огъваха около оператора. Във всеки трептяха мрежи от изображения и информационни ленти. От тях се лееше лазерна светлина и се превръщаше в бледа мъгла с цветовете на дъгата. Един бърз поглед към най-близкия до вратата портал разкри на Маги познати изображения на сгради, от които Рейчъл Лансие обикновено организираше търговията си, както и снимки, направени от колите-сенки на двата екипа. Те показваха таксито на Адам Елвин, докато детективите го следяха през средната част на града.

Маги поиска последната информация за развитието на случая и бързо осмисли събитията от изминалата нощ. Това, което се открояваше, беше шифрираното съобщение, получено от е-конома на Елвин през възела на хотел „Уестпуул“. Тя видя Паула Майо, седнала на бюрото си в далечния край на стаята. На главния следовател като че ли ѝ трябваша не повече от два часа сън на ден. Беше поискала легло в офиса и го използваше чак един час след като и двете основни мишени се оттегляха за през нощта. Винаги се събуждаше час преди обичайното им ставане. Дежурните през нощта имаха заповеди да я събудят, ако се случеше нещо по-особено.

Маги отиде при нея, за да я попита за съобщението.

— Дойде от адрес за еднократно ползване от унисферата — каза Паула. — Правният софтуер на Дирекцията го проследи до точката му на качване в публичен възел на киберсферата на Дампиер. Тарло преговаря с местната полиция за провеждане на проверка, но не очаквам чудеса.

— Можете да проследите адрес за еднократно ползване? — попита Маги. Винаги бе смятала това за невъзможно.

— До известна степен. Но няма полза. Съобщението е било изпратено със закъснение. Който и да го е качил, е чист.

— Можем ли да разбием шифъра му? — попита Маги.

— Не съвсем. Подателят е използвал шифриране с прегъната геометрия. Изпратих молба до СИ, но той отвърна, че не разполага с налични ресурси, за да го дешифрира.

— Говорила си със СИ? — попита Маги. Това беше впечатляващо. Съзнаващият интелект обикновено не общуваше с индивидуалности.

— Да.

Не последва нищо.

— О — каза Маги. — Добре.

— Беше кратко съобщение — каза Паула. — Това ограничава възможното му съдържание. Моето предположение е, че или е съдържало предупреждение, или позволение за действие, или знак за прекратяване.

— Не е изтичала информация — каза Маги. — Сигурна съм. Както знам и че не са ни забелязали.

— Знам. Самият произход на съобщението на пръв поглед изключва вероятността за грешка на офицерите ви.

— Социалистическата партия разполага с няколко умели киберманиаци. Може и да са засекали програмите за наблюдение, които следват като сенки е-конома на Мърфи.

Паула Майо потърка с ръка челото си и натисна силно, докато кожата не се набръчка.

— Възможно е — съгласи се. — Въпреки това трябва да прибавя нови променливи в уравнението.

— Да? — подкани я Маги.

— Съжалявам, това е класифицирана информация — каза Паула. Въпреки че беше уморена, нямаше да издаде грижите си на никого. От друга страна, ако Маги ставаше за детектив, щеше да се досети сама.

Както каза Меърс, сто и четиридесет години без нито един арест беше смущаващо дълъг период. Всъщност беше абсурден, имайки предвид ресурсите, с които Паула разполагаше срещу Бродли Йохансон. Някой оказваше безценна помощ на Йохансон и

съучастниците му през десетилетията. Малко хора знаеха с какво се занимава тя ден след ден и това логично водеше съмненията към някой от Дирекцията. И все пак изпълнителната администрация се бе сменила седемнадесет пъти от назначаването ѝ за водещ разследването. Не можеше всяка нова да крие симпатизанти на каузата на Йохансон. Това я пращаше в още по-мътните сфери на Великите фамилии и Междузвездните династии — властовите играчи.

Направила бе всичко по силите си, разбира се. Залагаше капани, провеждаше изненадващи проверки на самоличността, умишлено причиняваше изтичане на дезинформация, разкри неофициалните комуникационни канали, изгради обширна мрежа от връзки в политическите среди, сдоби се със съюзници в сърцето на федеративното правителство. Засега резултатите бяха оскъдни. Това не я тревожеше толкова, тя вярваше в способността си да доведе случая докрай. Повече от всичко я тревожеше причината, заради която някой би искал да помага на терорист като Бродли Йохансон. Още по-зле — някой с истинско богатство и власт.

— Има смисъл — каза Маги с нотка на неувереност. Знаеше, че зад мълчанието на главния следовател се крие невероятна история. — Какви действия искаш да предприемем относно съобщението?

— За момента никакви — каза Паула. — Просто ще изчакаме следващата стъпка на Елвин.

— Можем да арестуваме всички сега. В складовете на Лансие има достатъчно оръжия за започването на война.

— Не, все още не разполагам с причина да арестувам Елвин. Искам да изчакам, докато операцията не достигне етапа на активна контрабанда.

— Той е бил част от трагедията на Абадан. Проверих досието в Дирекцията, има достатъчно записани показания, за да се докаже участието му, независимо колко добър адвокат наеме. Какво повече ти трябва, за да го арестуваш?

— Оръжията трябва да бъдат изпратени. Нуждая се от маршрута и целта им. Това ще ми разкрие цялата мрежа на Пазителите. Елвин е важен най-вече заради това, че може да ме заведе до Йохансон.

— Арестувай го и отдели спомените му. Сигурен съм, че съдията ще подпише такава заповед за Дирекцията.

— Не разчитам на тази възможност. Той знае какво ще се случи веднага щом го задържа. Или ще се самоубие, или ще изтрие паметта си чрез имплант.

— Не може да си сигурна.

— Той е фанатик. Няма да позволи да бърникаме в спомените му.

— Наистина ли го вярваш?

— Така бих постъпила аз — отвърна простичко Паула.

Паула даде инструкции на екипите за наблюдение преди завъртането на смените и обясни предположенията си относно шифрираното съобщение.

— Това променя леко приоритетите ни — каза им. Ако нарежда прекъсване на мисията, Елвин ще се отправи към гарата на ТСП. Искам офицерска част на постоянни смени там, за да го арестуват, ако се опита да избяга. Детектив Меърс, ще организирате ли това, моля?

— Разбира се, ще говоря с капитана за още хора. — През седмицата Дон Меърс почти не бе променил отношението си. Не се противопоставяше на нищо, не оспорваше думите на Паула. Но за сметка на това не влагаше излишни усилия в операцията. Щеше да го преживее. Ниската базова компетентност в законоподдържащите агенции във Федерацията беше отчайваща константа.

— Втората възможност — каза Паула, — съобщението да е знак за действие. В този случай трябва да сме готови да реагираме. Няма промени в задачите ви, но бъдете подготвени да се мобилизирате светкавично. Третата възможност не е толкова розова — бил е уведомен за наблюдението ни.

— Няма начин — каза Дон Меърс. — Не сме такива мърлячи.

Екипът офицери замърмориха одобрително.

Тарло се ухили за миг на Рене. Шефката винаги изискваше професионалната работа да е на високо ниво, независимо с коя полицейска част работеше. Никой не искаше да се прочуе с това, че я е провалил.

— Колкото и невероятно да звучи, трябва да го имаме предвид — настоя Паула. — Бъдете внимателни и не рискувайте да се издадете. Той е умен. Занимава се с това вече четиридесет години. Ако забележи някой от вас два пъти за една седмица, ще разбере, че го следите. Не

му позволявайте да ви вижда. Не го оставяйте да забележи колата, която използвате. Ще увеличим броя на колите, за да можем да ги сменяме по-често. Не можем да си позволим грешки.

Тя им кимна отсечено.

— Днес ще се присъединя към главния екип. Това е всичко.

Дон Меърс и Маги Лидзи дойдоха при нея, докато другите офицери напуснаха операционния център.

— Ако ви забележи, това наистина ще е краят на играта — каза Дон Меърс.

— Знам — каза Паула. — Но трябва да съм наблизо. Някои заповеди не могат да бъдат издадени оттук. Искам вие да заемете поста на главен координатор днес.

— Аз?

— Да, разполагате с квалификацията, поемали сте командването на акции и преди.

— Добре. — Той се опита да сдържи усмивката си.

— Маги, ти идваш с мен.

Настигнаха Елвин, докато той се разхождаше бавно и на пръв поглед безцелно в парка „Бъргхол“. Правеше нещо подобно всяка сутрин, разходка през широко открито пространство, където за екипите бе трудно да го проследят незабелязано пеша.

Паула и Маги чакаха в десетместна кола, паркирана в северния край на парка. Екипът бе пръснал останалите превозни средства на равни разстояния из периметъра. Трима спешени офицери използваха ретиналните си импланти, за да следят позицията му. Нито за миг не се приближаваха на по-малко от петстотин метра и го държаха непрекъснато в периметъра си. „Бъргхол“ беше огромно пространство в средата на града, с малки езера, игрални площадки, алеи и дълги зелени градини с дървета, внесени от над седемдесет различни планети.

— Минава по същия маршрут вече за трети път — каза Маги. Наблюдаваха изображенията от ретиналните импланти върху малък екран в колата.

— Нормално е за него — каза Паула. — Той е човек на навиците. Може и да са полезни навици, но накрая всяка рутина води до провал.

— Така ли го проследи?

— Аха. Никога не използва една и съща планета два пъти. Почти винаги използва Междузвездната социалистическа партия, за да организира първата среща с местния дилър.

— Значи просто вербува Сабах и зачака?

— Да.

— Девет години. По дяволите. С колко информатори разполагаш, на колко планети?

— Класифицирана информация.

— Начинът, по който действаш — винаги да ги арестуваш за престъпленията им. Това не спомага за съдействието на информаторите. Поемаш голям риск за толкова важен случай.

— Нарушили са закона. Трябва да се изправят пред съд и да поемат отговорност за престъпленията си.

— По дяволите, ти наистина вярваш в това, нали?

— Виждала си официалното ми досие. Вече три пъти от началото на случая.

Маги беше сигурна, че се е изчервила.

Този ден Адам Елвин приключи разходката си в парка „Бъргхол“ и хвана такси до малък италиански ресторант на брега на река Гухал, която се виеше през източните квартали на града. Докато хапваше спокойно обилния си обяд, звънна на Рейчъл Лансие. Полицията щеше да засече обаждането без проблеми.

Елвин: Изскочи нещо. Трябва да говорим отново.

Лансие: Колата, която искахте, е почти готова, господин Норт. Надявам се да няма проблеми от ваша страна.

Елвин: Не, няма проблеми с колата. Просто искам да обсъдя някои подробности с вас.

Лансие: Вече се разбрахме за подробностите. Както и за цената.

Елвин: Не става дума за промяна в нито едно от двете. Просто трябва да говоря с вас, за да избистря някои детайли.

Лансие: Не съм сигурна, че това е добра идея.

Елвин: Опасявам се, че е жизненоважно.

Лансие: Добре. Знаете любимото ми място. Ще бъда там по обичайното време.

Елвин: Благодаря ви.

Лансие: Надявам се наистина да е толкова важно, колкото твърдите.

Паула поклати глава.

— Рутина — каза тя неодобрително.

Осемнадесет офицери от полицията се насочиха към клуб „Белязания костюм“. Дон Меърс изпрати първите трима още на втората минута от разговора. Клубът, естествено, не беше отворен, трябваше само да открият места за наблюдение около него и да се прикрият.

Двама от хората на Лансие пристигнаха в осем часа през нощта и извършиха собствените си проверки, преди да се обадят на шефа си. Когато Адам Елвин най-накрая пристигна в един часа сутринта, вътре вече имаше десетима офицери. Както преди, бяха успели да се слоят с обстановката толкова добре, че да не му позволят да ги различи от ролите, които играеха. Някои се правеха на бизнесмени, които си търсят отдушник след дългия ден в офиса. Трима се въртяха около сцената и също като останалите нещастници френетично размахваха мърлявите си долари пред великолепните тела на ангелите на залеза. Един дори успя да си намери работа като сервитьор за през нощта и изкарваше прилични бакшиши. Рене Кемпаса седеше в едно от сепаретата. Замъгленият е-печат я скриваше от погледа.

Останалите от екипа бяха навън, готови да изпълнят задълженията си след края на срещата. Паула, Маги и Тарло бяха паркирали очукания си стар ван на съседната улица. Отстрани на колата беше нарисувано логото на компания за домашни услуги. Двата екрана, разположени в дъното ѝ, показваха изображения, снети от офицерите в клуба. Рейчъл Лансие вече беше в сепарето си, този път различно. Кльощавият ѝ бодигард беше с нея. В управлението го бяха разпознали като Саймън Каванагх, мъж с дълъг списък от дребни присъди, който се точеше цели три десетилетия назад в миналото и беше тясно свързан със случаи на насилие. Когато пристигна, направи два цялостни прегледа на сепарето, сканира го за електронни и бионеврални вериги. Пасивните сензори, които носеха офицерите наблизо, почти ги издадоха. Използваше изключително чувствителна

екипировка — както можеше да се очаква от някой, който работи за оръжеен дилър.

Паула наблюдаваше как Лансие и Елвин подозрително стискат ръцете си. Търговецът на оръжие изгледа недружелюбно купувача си и в следващия миг е-печатът около сепарето се включи. Устройствата, които Каванагх беше активирал, моментално подсилиха изолацията му. Едно от тях беше шокос пулсатор с незаконно голяма мощност, способен да изпържи церебралните ганглии на всяко насекомо в радиус от четири-пет метра.

— Добре — каза Паула. — Да разберем какво е толкова важно за господин Елвин.

На един метър над масата в сепарето една вретеновидна муха от Братейшън се държеше за пластмасовата материя на тапицерията на стената. На фона на изкуствените пурпурни и зелени нишки полупрозрачното ѝ, дълго два милиметра тяло, беше практически невидимо. Освен хамелеоновото тяло еволюцията на тази планета ѝ бе дарила уникални невронни нишки, които използваха, фотолуминесцентни молекули като главен предавател и по този начин я бе направила неуязвима за обикновения шокос пулсатор. Животът ѝ продължаваше два пъти по-малко от стандартния за вретеновидна муха заради промените в генетичния ѝ код. Малка специализирана компания, обвързана чрез контракт с Дирекцията, беше подменила половината от храносмилателната ѝ торбичка с по-сложна органична структура от рецепторни клетки. Коремчето ѝ съдържаше уголемена жлеза със секречия, която произвеждаше свръхфина прилепчива нишка. Когато мухата излетя от съседното сепаре, нишката продължи да я свързва с него. Дискретни слаби неврологични импулси от рецепторните клетки сега се движеха по нишката към по-стандартния органичен процесор, който Рене носеше в джоба на якето си.

В средата на екрана на Паула се оформи зърнест черно-бял образ. Тя виждаше главите на трима души, които седяха около масата на сепарето.

— Какво, по дяволите, се случи? — попита Рейчъл Лансие. — Не очаквах да те видя до приключването на сделката, Хул. Това не ми харесва. Изнервя ме.

— Получих нови указания — каза Елвин. — Как иначе да ти ги предам?

— Добре, какви инструкции по-точно?

— Няколко добавки към списъка. Големи.

— Това все още не ми се нрави. На косъм съм да отменя сделката.

— Не, не си. Ще платим за неудобството.

— Не знам. Неудобството започва да става огромно. Трябва само един подозрителен полицай да влезе в склада ми и ще загазя жестоко. Натрупала съм доста оръжия там. Скъпи оръжия.

Елвин въздъхна и се пресегна към джоба си.

— За да облекчим безпокойството. — Той постави пачка банкноти с големината на тухла на масата и ги избута към Саймън Каванагх.

Бодигардът погледна към Лансие, която му разреши с кимване. Той взе банкнотите и ги прибра в джоба на якето си.

— Добре, Хул, какви стоки искаш сега?

Елвин извади малък черен диск от запаметяващ кристал, който тя прибра.

— Това е последният път — каза му. — Никакви промени повече. Не ме интересува какво искаш или колко ще платиш, разбрано? Това е окончателната сделка. Ако искаш още нещо, ще трябва да почакаш до следващия път. Разбра ли ме?

— Да.

Паула се отпусна върху изтънялата протрита облегалка на стола във вана. На екрана Адам Елвин се бе изправил, за да си тръгне. Е-печатът на сепарето премигна и го пропусна.

— Нещо не беше наред — каза тя.

Маги се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че това нямаше нищо общо с допълненията по списъка. Каквото и да има в този кристал с памет, няма да бъде описание на инвентар.

— Какво тогава?

— Някакви инструкции.

— Откъде знаеш? Мисля, че това, което той каза, пасва на ситуацията.

— Видя реакцията му на закуска. Камерата запечата изражението му идеално. Съобщението му изкара ангелите. Първото правило при

подобни сделки е да не променяш правилата на играта толкова късно. Това изнервя хората. Реакцията на Рейчъл Лансие е отличен пример за това. А да изнервяш дилъри на оръжие не е много умно. При такава голяма сделка вече всички са на нокти. Елвин го знае.

— И? Бил е шокиран, че шефовете му искат да променят условията.

— Няма да се вържа на това.

— Какво искаш да направим тогава?

— Нищо не можем да направим. Ще продължаваме с наблюдението. Ще чакаме. Подозирам обаче, че ни е надушил.

Новините за забулването на двойката Дайсън гръмнаха сутринта два дни по-късно, окупираха всички новинарски потоци и предавания за актуални събития. Изненадващо голям брой жители на Вилейн имаха мнение относно откритието и належащите мерки.

Маги следеше учените глави с половин ухо и сериозните, и лудите, които новинарските емисии показваха, докато тя се навърташе около подземния операционен център. Предаванията не спираха да показват мига на изчезване на звездата. Изскачаха диаграми, които смилала събитието за масовата публика.

— Мислиш ли, че това е стреснало Елвин? — попита Маги. — Все пак се предполага, че Пазителите на себесъщността трябва да ни пазят от извънземни.

Паула погледна към портала, който показваше интервю с Дъдли Боуз. Възрастният астроном не можеше да спре да се усмихва.

— Не. Проверих. Съобщението е било изпратено половин ден преди Боуз да потвърди събитието. Във всеки случай не виждам как забулването на Дайсън засяга Пазителите. Главните им грижи са извънземното Звезден странник и начинът, по който манипулира правителството.

— Да, получавам пропагандата им. Дявол да ги вземе, всеки път се връзвам на авторския подпис на съобщението.

— Смятай се за щастлива, че не си самият автор. Налага ми се да събирам парчетата и от тези измами.

— Значи не са заинтересувани от това мигновено забулване, така ли?

— Не. Забулването на двойката Дайсън се е случило преди хиляда години, праисторическо е. Не засяга Пазителите.

— Май знаеш много за тях?

— Общо взето, всичко, което можеш да научиш, без да станеш член.

— Как тогава човек като Адам Елвин е започнал да работи за терористична групировка?

— Трябва да знаеш, че Бродли Йохансон е преди всичко обаятелен лунатик. Цялото движение на Пазителите на себесъщността е негов личен култ към личността му. Приписва си политическа кауза, но това е само част от заблудата. Тъжната истина е, че той е подмамил стотици към каузата си, и то не само на Далечината.

— Включително Адам Елвин — промърмори Маги.

— Да, включително Елвин.

— Доколкото имам наблюдения върху Елвин, той ми се струва умен. А според досието му е искрено отдаден радикален социалист. Със сигурност не е толкова наивен, че да повярва на пропагандата на Йохансон?

— Мога само да предположа, че угажда на Йохансон. Елвин се нуждае от защитата, която той му осигурява, а любимата му партия печели донякъде от връзката с братството. А може би просто се опитва да съживи славата от миналото си. Не забравяй, че страда от психоза. Терористичните му актове вече са убили стотици, а всяка от тези оръжейни пратки отваря възможности за още смърт. Не очаквай мотивите му да почиват върху логика.

Наблюдението продължи още единадесет дни. Каквото и да беше поискал Адам Елвин, Рейчъл Лансие явно се затрудняваше с намирането му. В офиса ѝ пристигаха мнозина от свързките ѝ с подземния свят за кратки срещи с нея. Въпреки усилените опити, техническият екип на столичната полиция на Токат не успя да инфилтрира каквито и да е уреди вътре. Офисът на Лансие беше защитен твърде добре. Дори вретеновидните мухи не можеха да проникнат през силовото поле от военен клас, което го обгръщаше. Складовете ѝ също бяха добре прикрити, макар че екипът бе успял да определи двете сгради, в които се намираха оръжията. Няколко

модифицирани насекоми бяха проникнали през бариерите и направиха по един бърз оглед, преди да бъдат повалени от шокови пулсатори или електронни мрежи.

Спомагателните екипи за наблюдение следваха доставчиците след излизането им и наблюдаваха как сглобяват колекцията си от оръжия и екипировка, преди да ги доставят на дилъра. Цялата мрежа от престъпните черноборсаджии на оръжия на ВИлейн се записваше и подреждаше. Всички бяха в готовност да я ударят и да сложат край на операцията.

На единадесетия ден наблюдателите засякоха обаждане на Елвин до склад в града, което упълномощаваше служителите да започнат да пращат селскостопански машини към складовете на Лансие.

— Това е — заяви Тарло. — Подготвят ги за изпращане.

— Възможно е — съгласи се Паула.

В другия ъгъл на оперативния офис Меърс просто въздъхна, но нареди екипите за арест да бъдат поставени в готовност.

Маги беше в една от колите, паркирани близо до централата на Лансие. Когато осемте камиона пристигнаха, отрупани догоре със сандъци със селскостопански машини, тя изпрати снимките на оперативния център. Широките порти на оградата около двора на централата се отвориха чевръсто, за да ги пропуснат. Вратите се забавиха за кратко, тъй като още една от колите на Лансие излизаше навън за пробна обиколка. Легалният бизнес на дилъра вървеше добре по време на цялата операция. На ден от складовете излизаха до дузина коли, закупени от законни клиенти. Продажбите бяха оживени.

И осемте камиона влязоха в най-големия склад на Лансие. Вратите се спуснаха веднага щом и последният паркира вътре. Сензорите на екипите за наблюдение, които ограждаха мястото, засякоха мигновено включване на блокиращи защитни системи.

— Къде е Елвин в момента? — попита Паула.

Тарло ѝ показа изображенията на основната им цел, която довършваше обяда си в ресторант в центъра на града. Паула се настани пред конзолата, за да може да го следи чрез сензорите, носени от екипите за наблюдение.

След обяда Елвин се разходи по една от улиците с магазини, прилагайки обичайната си тактика в опит да забележи опашки след себе си. Когато се прибра в хотела, започна да си стяга багажа. Късно

следобед слезе до бара и си поръча бира. Изпи я, докато гледаше портала в края му. Образът му показваше интервю на Дъдли Боуз от Александра Барон. Рано вечерта, точно когато слънцето се скриваше зад хоризонта, куфарът му слезе долу и той се отписа на регистрацията.

— Така — обърна се Паула към екипите. — Изглежда, че е време. Всички да заемат позиции по етап първи, моля.

Дон Меърс беше в една от четирите коли, натоварени със задачата да проследят Елвин. Чакаше на сто метра от хотела и наблюдаваше как едрият мъж излиза от фойето. До него отби такси, повикано от е-конома на Елвин. Куфарът му се намести върху задната платформа за багаж, докато той се качваше в колата.

— Изчакай, Дон — каза Паула. — В момента поставяме устройство за следене в системата за шофиране на таксито. Ето, готови сме. Елвин му нареди да го закара до Тридесет и втора улица.

— Това изобщо не е близо до складовете — възрази Дон Меърс, докато колата им се спускаше в преследване.

— Знам. Просто изчакай. — Паула се обърна към потока от визуални и аудио данни, който идваше от складовете. Рейчъл Лансие и десетима от хората ѝ бяха в екранираната сграда при камионите. Останалите работници бяха изпратени у дома, както всеки път в края на деня.

Върху информационните дисплеи на конзолата пред Паула започнаха да присветват спешни предупредителни сигнали.

— Охо, това е интересно. Елвин зарежда инфилтрационен софтуер в системата на таксито.

Полицейската програма за наблюдение се самоизтриваше, преди новият натрапник да се намести и да направи инвентарна проверка на операционната система.

— Задава нова посока — докладва Дон Меърс. Гласът му трепереше от вълнение.

— Просто остани спокоен и го следвай — каза Паула. — Но не се доближавай твърде много, покрили сме го.

От шестте изображения на таксито, които големият портал на конзолата показваше, едно-единствено идваше от колата-преследвач. Останалите бяха от публичните обществените камери за сигурност,

които покриваха всяка улица и булевард на града. На тях таксито се плъзгаше елегантно през пиковия трафик.

Елвин вероятно му бе наредил да ускори. Скоростта му започна да се покачва.

— Не се натрапвайте — прошепна Паула на екипа за наблюдение, докато таксито правеше остър десен завой. Между него и първата кола-преследвач вече имаше дистанция от сто и петдесет метра. Обичайната им тактика на заграждане на целта не работеше и водещата кола изпадаше от уравнението. Тя погледна решетката на картата и ярките точки, които се пренареждаха върху нея, за да оградят таксито.

Елвин отново зави надясно, след това направи бърз ляв завой и се шмугна в малка алея.

— Не го следвайте — нареди им тя. — Тук има само един изход.

Кола номер три се устреми към улицата, на която свършваше алеята. Таксито се измъкна майсторски, зави наляво и се насочи срещу нея. Разминаха се на няколко метра.

Колата на Дон Меърс зае отново отредената ѝ позиция. Таксито пак започна да ускорява. Екраните на конзолата на Паула показваха неясните потоци от автомобилни светлини от двете му страни, които се простираха в далечината към високите сгради на градския център. Таксито обърна на Дванадесета улица, една от най-широките в града, чиито шест ленти на движение бяха натоварени докрай. Започна да сменя лентите на случаен принцип. След това намали скоростта. Разположена над него камера го проследи, докато минаваше под един от грамадните мостове, предназначени за железопътните линии към планетарната гара на ТСП.

— По дяволите, къде изчезна? — попита Паула. — Дон, виждаш ли го?

— Мисля, че да. На второто платно.

Две камери бяха насочени към другата страна на моста и снимаха всички платна. Покрай тях свистеше непрекъснат поток от возила. В следващия миг камерите се съсредоточиха върху таксито. Колата отново бе сменила платната.

— Добре — каза Паула. — Всички коли да намалят дистанцията. Следвайте го на разстояние под осемдесет метра. Не можем да

рисуваме отново да загубим визуален контакт. Кола номер три, мини под моста и провери дали не е изхвърлил нещо.

Таксито продължи с изплъзващите маневри още един километър, след това рязко обърна по Четиридесет и пета улица и пое по едно от платната. Скоростта му падна и се задържа на седемдесет километра в час.

— Насочва се право към нас — каза Маги.

— Така изглежда — съгласи се Паула. — Добре, всички коли-преследвачи да се оттеглят отново назад.

След осем минути таксито отби пред търговската къща за автомобили на Рейчъл Лансие. Портите се отвориха, то влезе вътре и се устреми право в един от складовете. Спря до празна ниша за извършване на поправки.

Паула премигна срещу образа в портала. Вратата на склада бе оставена отворена. Камерите и сензорите на екипа разполагаха с идеална гледка. Нищо не помръдваше.

— Какво става? — попита Тарло.

— Не съм сигурна — каза Паула. — Рейчъл все още е в склада с камионите. Не, чакай...

Саймън Каванагх крачеше по ярко осветения бетонен под на склада. Банковият му ОВ-татус плати на таксито. Задната багажна платформа се отвори, куфарът на Елвин излезе навън и последва слабия бодигард, който се отдалечи от колата. Таксито излезе от склада.

— По дяволите — изръмжа Паула. — До всички екипи, продължавайте с трети етап. Повтарям, започваме трети етап. Задържане и арест. Дон, спри таксито.

Системата за насочване на градския транспорт излъчи заповед към системата за шофиране на таксито. Всичките четири коли-преследвачи се изстреляха напред и оформиха физическа блокада около превозното средство.

Маги вече се беше насочила към него, когато таксито излезе от склада. Десет минути по-рано слънцето най-сетне бе потънало зад хоризонта и след него се бе възцарил здрачът. Зад нея кулите на градския център чертаеха резки и ярки линии по сенчестото небе. Пред нея само няколко мътни полисветлинни ленти, закрепени за корнизите на склада, хвърляха бледа жълта светлина сред многобройните редици

паркирани коли в складовата зона. На далечната страна на двора издигната железопътна линия препречваше гледката към хоризонта — тънка черна бариера от бетон, която отделяше градските покриви от смрачаващото се червеникаво небе. Единичен влак, натоварен с коли, съскаше и дрънчеше по пътя си. Лошо настроеното му хранващо колело бълваше пресекливо струи от искри, които отбелязваха напредването му, докато той се спускаше все по-надълбоко в града.

Колегите ѝ офицери се движеха рамо до рамо с нея, промъкваха се между безмълвните, неподвижни коли, приближаваха към заключения и екраниран склад. Тя активира бронята си. Системата, която изглеждаше като хромовосин скелет върху униформата ѝ, започна тихо да бучи. Силовото поле се уголеми и въздухът около нея покачи плътността си. Тя се помоли хранването да е достатъчно мощно. Само Бог знаеше калибъра на оръжията, срещу които щяха да се изправят.

Зад нея няколко коли набиха рязко спирачки и гумите им заквичаха като ранени животни. Отпред челните части на тактическия щурмови взвод на полицията достигнаха вратата на склада. Спряха само за миг, за да изстрелят йонен заряд по подсилените защитни панели от мултиметал. Ослепителната светкавица превърна двора в черно-бяла релефна картина. Чу се гръмовен трясък. Във въздуха засвистяха тлеещи отломки от мултиметал и в сградата се отвориха две огромни дупки. Членовете на взвода нахлуха вътре.

— НЕ МЪРДАЙ, ПОЛИЦИЯ.

— ДОРИ НЕ СИ ПОМИСЛЯЙ ДА МРЪДНЕШ, КОПЕЛЕ.

— ИЗВАДИ СИ РЪЦЕТЕ, ТАКА ЧЕ ДА ГИ ВИЖДАМ. ВЕДНАГА.

Във вените на Маги пееха потоци от адреналин, докато се втурваше през пролуката. Разнесе с ръце тънкия слой пушек от другата страна. Йонният ѝ пистолет беше готов за стрелба, ретиналните ѝ импланти работеха на най-високата резолюция. Едва не се спъна от изненада, когато съзря гледката пред себе си.

Рейчъл Лансие стоеше спокойно пред един от камионите. Десетимата останали работници се бяха скупчили около нея. Тежките работи-носачи бяха свалили няколко сандъка от камиона и ги бяха подредили на купчина по пода. Върху един от тях имаше бутилка и десет чаши, които очевидно очакваха вдигането на тост.

— А, детектив, добър вечер — каза Рейчъл Лансие, когато забеляза униформата на Маги. Присмехулната ѝ усмивка сияеше с най-чистото зло. — Знам, че колите ми са доста скъпи, но няма нужда от толкова бързане. Разполагам с по нещо за всеки банков татус.

Маги изруга тихо и бавно сложи предпазителя на пистолета си.

— Изиграха ни — каза тя.

— Дон? — попита Паула. — Дон, той в таксито ли е? Докладвай, Дон.

— Нищо! — ядно рече Дон Меърс. — Празно е, мамка му. Той не е вътре.

— По дяволите! — извика Паула.

— Това е фарс — каза Маги. — Тази кучка се смее в лицето ни. На пет метра съм от нея, а тя все още се смее, дявол да я вземе. Тук няма да открием нищо.

— Трябва — извика яростно Гарло. — Наблюдаваме ги от три проклетни седмици. Видях ги да внасят оръжията със собствените си очи.

Сега, когато всичко бе приключило, вълненията се бяха охладили и потокът от адреналин бе секнал рязко, Маги почувства ужасяваща умора. Тя погледна право в ликуващия светнал поглед на Рейчъл Лансие.

— Уверявам ви, преебаха ни по царски.

Решаващият момент настъпи, когато се измъкна от движещото се под железопътния мост такси. Адам се удари здраво в земята и закрещя, когато острата болка се впи в крака, рамото и ребрата му. След това се съвзе и се изправи на крака. Второто, празно такси беше паркирано на по-малко от пет метра. Той се шмугна през отворената врата и е-кономът му нареди на колата да го откара право към хотела от веригата А+А.

Таксито потъна елегантно в натоварения пътен поток. Той се огледа и видя как една кола набива рязко спирачки под моста. Двама души изскочиха навън и започнаха да оглеждат наоколо. Ухили се, докато разстоянието между него и тях растеше. „Не е зле за седемдесет и пет годишен.“

Стая 421 бе в състоянието, в което я бе оставил, и системата за сканиране докладва липса на пробиви. Той изкуцука вътре. Натъртванията започваха да болят много. Седна на ръба на гел-матрака, свали дрехите си и огледа многобройните резки по кожата си, от които се процеждаше кръв. Наложил няколко лепенки за лечение и легна, за да могат медицинските коктейли да проникнат в организма му. Малко по-късно започна да се смее.

Не излезе от стаята си в продължение на две седмици. По сервизния канал пристигаха по три ястия дневно. Пиеше много течности. Е-кономът му филтрираше потока от местни и междузвездни новинарски предавания, търсейки най-вече материали, свързани с двойката Дайсън.

Лежеше на леглото по двадесет часа на денонощие, хранеше се с евтина пакетирана храна и поглъщаше боклучави развлекателни предавания по унисферата. Стандартни търговски комплекти за клетъчна модификация обгръщаха в пашкул тялото и крайниците му, източвайки бавно мазнините и прекроявайки кожата му, така че да пасне на новата му, по-слаба фигура, като едновременно с това съсипваха повечето му ОВ-татуси. Към краката му, от двете страни на коленете, бяха прикрепени чифт дебели ленти с кожено покритие. Това бяха комплекти за дълбоко проникване, които пускаха тънките си пипала през плътта му, докато не достигнаха костите. Бавно и болезнено скъсиха дължината на бедрената кост и пищяла му със сантиметър и промениха височината му до такава, която липсваше в базата данни с престъпници.

Промените го направиха слаб и раздразнителен, сякаш се възстановяваше от тежък грип. Утеши се с успеха на мисията. Наложил се да се оръси с още сто хиляди долара, но Рейчъл Лансие му помогна с въодушевление. През последните десет дни на мисията всяка кола, която напускаше складовата зона, носеше част от поръчката. Елементите бяха разтоварени в сгради из целия град, за чийто наем бе платил той. Работниците на Рейчъл ги поставиха в сандъците, които той бе пратил преди месеци. Целият списък беше на път за Далечината през многобройни обходни канали. Щяха да пристигнат през следващите няколко месеца.

Съжаляваше единствено, че не успя да зърне изражението на лицето на Паула Майо, когато размерът на измамата му стана ясен. Това щеше почти да оправдае белезниците върху китките му.

Седемнадесет дни след съдбовната нощ Адам се облече в широка риза и панталони и напусна А+А хотела. След двадесетминутно пътуване с такси се озова на планетарната гара на ТСП. Разходи се из залата, без да активира нито една аларма. И доволен от резултата от клетъчната модификация, хвана експреса за ЛАГалактик.

3.

Малко хора извън правителствените кръгове бяха чували някога за Федеративния съвет на Екзопротектората. Беше сформиран през първите дни от съществуването на Междузвездната федерация, един от онези екипи за реакция при спешни случаи, които бюрократите толкова обичаха. По онова време хората все още се притесняваха от срещата с извънземни, и с право, тъй като червеевите дупки на ТСП непрекъснато се отваряха на нови и нови планети, все по-далеч от Земята. На Федеративния съвет на Екзопротектората се падаше задачата да проучи всеки разумен извънземен вид, открит от ТСП, и да оцени степента на опасност, която той представлява за човешкото общество. Предвид потенциалните последици, ако се осъществеше най-лошият сценарий, членовете му до един притежаваха огромна политическа мощ. Въпреки това, тъй като възможността подобна среща изобщо да се случи беше твърде малка, членовете на Съвета поверяваха задълженията си на хора от своите екипи. В тази си псевдоформа Съветът се срещаше редовно всяка година. И всяка година потвърждаваше тържествено галактическото статукво. Делегатите пътуваха ежегодно и обядваха сносно в експресните влакове. Както Федерацията откри с времето, находищата на разумни извънземни се срещаха доста рядко в този сектор на Галактиката.

Събитието, свързано с Дайсън Алфа, бе променило всичко. Найджъл Шелдън не можеше да си спомни да е посещавал среща на Съвета преди, макар да подозираше, че го е правил поне два пъти — когато бяха открити силфените и Висшия ангел. Подобни спомени вече не бяха част от паметта му. Явно ги бе пенсиониал в защитени хранилища преди няколко подмладявания.

Липсата на непосредствени спомени обаче беше експертно компенсирана от указанията, които получи от екипа си по време на пътуването от Кресат, където живееше заедно с останалите членове на фамилията Шелдън. От ТСП бяха насочили частния му влак през

Августа към нюйоркската гара на ТСП в Нюарк. Оттам пътят до Гранд Сентръл беше кратък.

Винаги се наслаждаваше на Манхатън през пролетта, когато снегът вече го нямаше и по дърветата се появяваха нови листа, жизнена зеленина, която никой художник не бе успял да плени в картините си. На Гранд Сентрал го очакваше конвой от лимузини, за да го закара заедно с антуража му до офиса за изследване и развитие на Федерацията на Пето авеню. Небостъргачът беше на над сто и петдесет години и с двеста седемдесет и осемте си етажа вече не бе най-високият на древния островен метрополис, но все още беше сред първенците.

Пристигна рано, преди останалите членове на Съвета. Нервните дежурни служители въведоха него и антуража му в главната конферентна стая на двеста двадесет и петия етаж. Не бяха свикнали с делегации от толкова високо ниво и това си личеше по трескавите им усилия да приведат всичко в стаята в идеално състояние за началото на срещата. Махна им с ръка да не го занимават с въпроси и им каза да продължават с работата си, той щеше просто да изчака тихо останалите членове да се появят. В този момент свитата му плавно го обви в защитен пашкул.

От конферентната стая се разкриваше гледка над съседните сгради към Сентръл парк. Покривката от земна зеленина блестеше ярко и успокоително под следобедното слънце. Напоследък в парка почти липсваха извънземни дървета. През последните осем десетилетия законите за защита на местните видове на Земята бяха налагани с нарастваща строгост от комисарите по околната среда на Обединените федерални нации. Въпреки това можеше да види сияйното дърво ма-хон, което блестеше ослепително в центъра на парка и всеки негов спирален лист отразяваше като призма светлината, досущ като полирано сребро. То се издигаше там вече над триста години. Едно от осемте, пренесени успешно извън странната им родна планета. През последните сто години бе получило статут на градски монумент. Идея, която допадна на Найджъл. Когато нюйоркчани си вътълпяха нещо, дори фракцията на екологите в ОФН не можеше да им попречи и не съществуваше начин да се откажат от скъпоценното си, неповторимо дърво ма-хон.

Главният изпълнителен помощник на Найджъл, Даниъл Алстър, му донесе кафе, което той изпи, докато гледаше града отвисоко. В съзнанието си се опита да нахвърли промените, които бе виждал на хоризонта през столетията. Сградите на Манхатън изглеждаха много по-стройни отпреди, въпреки че това се дължеше най-вече на факта, че бяха много по-високи. Освен това архитектурната мода имаше по-изящен и артистичен външен вид. Понякога резултатът беше прекрасен, какъвто бе случаят със съвременната кристална готика на сградата Стоет; или пък изглеждаше откровено скучно като извитата Илева. Провалите не го притесняваха особено, най-малкото придаваха на града специфичен облик, за разлика от повечето безлични селища на заселените светове.

Рафаел Колумбия, шефът на Междузвездната дирекция за тежки престъпления, беше вторият член на Съвета, който пристигна. Найджъл го познаваше, разбира се, въпреки че двамата никога не се бяха срещали на живо.

— Радвам се да се срещнем най-накрая — каза Найджъл, докато двамата се ръкуваха. — Името ти постоянно изниква в докладите на отдела ни за сигурност.

Рафаел Колумбия се подсмихна.

— В добра светлина, надявам се. — Беше на повече от сто години, а на външен вид изглеждаше на около петдесет и пет. За разлика от Найджъл, който се подмладяваше на всеки петнадесет години, Рафаел Колумбия смяташе зрелия облик за изключително важен за поста си. В тази очевидно напреднала възраст той имаше широки рамене и издут гръден кош, които поддържаше с много физически упражнения. Гъстата му сребриста коса беше подстригана късо и стилно, подчертавайки леката смръщеност, която беше характерна за плоското му лице. Рошавите му вежди и ярките сивосини очи издаваха принадлежността му към семейство Халгарт. Без нея никога нямаше да получи сегашната си работа в администрацията на Федерацията. Халгарт бяха основали Еденбург, една от индустриалните планети, наричани Големите 15, което ги бе превърнало в основна междузвездна династия. Това им предоставяше почти толкова влияние, колкото това на семейството на Найджъл в границите на Федерацията.

— О, да — отвърна Найджъл. — Големите престъпления напоследък като че ли намаляха, или поне тези срещу ТСП. Благодаря ти за това.

— Правя каквото мога — каза Рафаел. — Главният източник на неприятности са групите на тези нови националисти, които изникват непрекъснато и тормозят планетарните правителства. Колкото по-усилено се борим срещу тях, толкова по-агресивни стават твърдите им поддръжници. Ако не сме внимателни, отново ще станем свидетели на доста неприятна вълна от антифедеративни терористични нападения, точно както през 2222-ра.

— Наистина ли мислиш, че ще се стигне дотам?

— Надявам се, че не. От Вътрешна дипломация смятат, че настоящите групи просто търсят политически статут, за да оправдаят дейностите си. Всъщност са най-вече свързани с престъпността, отколкото с каквото и да е друго. Ако е така, би трябвало да извървят естествения си цикъл и да замрат.

— Слава Богу. Не искам да оттеглям портали от още планети, и сега има достатъчно изолирани светове. Мислех, че единствената планета, на която има истински проблеми, е Далечината. А нейните за неизлечими.

Рафаел Колумбия кимна мрачно.

— Вярвам, че след време дори Далечината може да бъде цивилизована. Когато ТСП започне с откриването на космоса от етап четири, ще стане неотделима част от Федерацията.

— Сигурен съм, че си прав — каза колебливо Найджъл. — Но ще мине много време, преди да започнем да мислим за етап четири.

Вицепрезидентът на Федерацията, Илейн Дой, влезе в конферентната стая, увлечена в разговор с Томпсън Бърнели, сенатора на Федерацията, който председателстваше Комисията за наука. Помощниците им ги следваха и шепнеха тихо помежду си. Илейн Дой поздрави Найджъл учтиво и неутрално, загрижена да не наруши професионализма си. Той ѝ върна жеста с безстрастно лице. Тя бе кариерист и бе посветила сто и осемдесет години, за да се добере до сегашната си позиция. Дори подмладяванията ѝ бяха планирани, така че да спомогнат изкачването ѝ. Кожата ѝ потъмняваше все повече с годините, докато не достигна най-тъмно абаносово, за да подчертае етническата ѝ принадлежност. През това време лицето ѝ се отърси от

привлекателните женствени черти за сметка на по-суровата и по мъжки красива физиономия. Найджъл имаше вземане-даване с политици от нейната порода почти постоянно и презираше всеки един от тях. В далечната си младост, изпълнена с идеализъм, когато построи генератора на червееви дупки, мечтаеше да ги остави всички на Земята и да позволи на новите планети да достигнат пълна независимост и да се превърнат в убежища за личната свобода. Сега приемаше надмощието им във всечовешкото правителство като цена за съществуването на цивилизовано общество — все пак някой трябваше да поддържа ред. Това обаче не означаваше, че е длъжен да харесва безконечните им нарцистични наклонности да обслужват себе си. Смяташе Дой за един от най-лошите видове, които винаги бяха готови да се придвижат напред за сметка на останалите. С приближаването на следващите президентски избори след три години тя започваше последния етап на кампанията си, проточила се столетия. Подкрепата му щеше да ѝ осигури президентския дворец в Ню Рио. Засега се въздържахше да ѝ я даде.

Томпсън Бърнели беше по-малко разточителен, пряк мъж, който беше северноамериканският делегат на ОФН в Сената на Федерацията. Като такъв представляваше огромна конгломерация на стари и могъщи интереси с произход, заровен сред някои от най-богатите велики фамилии на планетата. Ролята му пасваше. Беше красив мъж, носеше скъп сив копринен костюм, а излъчването му на бивш атлет от Бръшлянената лига си личеше отдалеч. Около него се носеше усещане за увереност, което не може да бъде придобито чрез импланти със спомени и бионевронно пренастройване. Постигаше се само с подходящото възпитание, а той определено беше член на най-висшата земна аристокрация. Когато учеше в колежа, Найджъл мразеше този тип арогантни деца на богаташи — също както мразеше и политиците. Ако можеше да избира обаче, при всички случаи щеше да предпочете да си има работа с Бърнели.

— Найджъл, това трябва да е доста неприятно за теб — каза Томпсън Бърнели с веселие, което почти преливаше в ехидност.

— И защо? — попита Найджъл.

— Контакт с извънземни, който няма нищо общо с твоето изследователско поделение. Някакъв си петостепенен университетски професор прави най-важното откритие през последните два века, и то с

не по-малко очукан телескоп, който би могъл да се намери за хилядарка във всеки вехтошарски магазин. Колко отделя ТСП за астрономически изследвания всяка година?

— Няколко милиарда според последните отчети — отговори уморено Найджъл. Трябваше да признае, че сенаторът е прав. И не беше единственият, който споделяше това мнение. Откакто Дъдли Боуз обяви откритието си, медиите в унисферата бяха започнали да се отнасят с нотка на злорад сарказъм към ТСП.

— Няма значение — каза весело Томпсън Бърнели. — Повече късмет следващия път, нали така?

— Благодаря ти. Как се справи континенталният ви отбор за Купата?

Сенаторът се намръщи.

— О, имаш предвид футболната среща? Не съм сигурен.

— Мисля, че загубиха, нали? Но все пак само един рунд от осем. Предполагам, че не е такава болка да се озовете за малко на дъното. Повече късмет следващия път.

Найджъл се усмихна леко, докато сенаторът се обръщаше да поздрави Рафаел Колумбия.

Пристигаха още членове на Съвета и Найджъл се зае да ги поздравява, с тях поне можеше да си говори за футбол. Криспин Голдрайх, сенаторът, председателстващ бюджетната комисия; Брюстър Кумар, научният съветник на президента; Габриел Елси, директорът на федеративната комисия за индустрия и търговия; сенатор Лий Ки, директор на политическия борд за космоса от етап две и Юджийн Кинзул, главният юрист на правната комисия на Федерацията.

Илейн Дой извиси гласа си над какофонията от разговори.

— Мисля, че вече можем да започнем срещата по план — каза тя.

Хората се заоглеждаха и закимаха в съгласие. Всички започнаха да търсят полагащите им се места. Найджъл погледна замислено последния свободен стол и седна отляво на вицепрезидента, която председателстваше срещата. Според протокола той беше заместник-председател на Съвета на Екзопротектората. Помощниците започнаха да сноват зад шефовете си.

Вицепрезидентът се обърна към ръководителя на екипа си, Патриша Кантил.

— Би ли помолила СИ да се включи.

В този миг в стаята се появи Ози Фернандес Айзък. Найджъл потисна усмивката, която изби на устните му. Всички останали на масата изглеждаха изненадани. Нека им. Когато Найджъл и Ози работеха по математическия апарат, който направи генераторите на червееви дупки възможни, Ози беше истински ексцентрик. Миговете му на чиста гениалност вървяха ръка за ръка с глуповатостта на млад сърфист, за да се превърнат в най-ярката му личностна черта през колежанските години. В онези дни Найджъл или се поболяваше от тревога, когато Ози прекарваше времето извън черепа си, или клатеше глава в изумление, когато приятелят му разбиваше проблемите, които той бе смятал за нерешими. Бяха страхотен екип, достатъчно добър, за да свият пространството така, че Найджъл да стъпи на Марс и да изгледа как космическият самолет на НАСА каца на повърхността. Оттам нататък усмиряването на звяра, който бяха създали, винаги беше работа на Найджъл. На него се падна да превърне импровизирания прототип от апаратура за изследване на физиката на високите енергии в най-успешния начин за пътуване и по този начин да създаде най-могъщата корпорация, позната на човечеството. Управлението и финансите не интересуваха Ози. Той искаше само да изчезне оттук и да види чудесата на галактиката.

Делата му в промеждутъците между набезите сред девствените звезди, го бяха превърнали в легенда. Дивакът на Федерацията, най-великият гуру на алтернативния лайфстайл. Момичетата, старите пороци, прекрасните нови наркотични стимуланти — химични и бионевронни, — на които беше пионер. Озисвят — обитаемата планета, на която се предполагаше, че живее сам, в дворец с размерите на град; десетилетия, прекарани като странстващ поет из световите, за да наблюдава израстването на чуждопланетните култури от общественото дъно; стотиците естествено заченати деца; екстравагантните му подмладявания, за да може да прекара години в животински тела — на лъв, орел, делфин, немечка от Карук; проектът за синтезиране на ДНК на динозавър, който погълна милиарди, преди барсумианците да задигнат пробите; тайната мрежа от червееви дупки на федеративните планети, която само той можеше да използва; говореше се, че начинът му на мислене е послужил за основа на СИ. Където и да отидеше човек във Федерацията, местните щяха да му разкажат за случай, когато Ози е минал оттам (дегизиран, разбира се) и

е обогатил живота на предните им с някакъв велик подвиг или нещо друго: организирайки построяването на мост над коварна река, пренасяйки болно дете до болницата по време на буря, изкачвайки първи най-високата планина на планетата, сразявайки в двубой местния престъпен бос. *Както и превръщането на вода във вино, ако можеше да се вярва на таблоидите на унисферата*, помисли Найджъл. Все пак Ози беше експерт по обратния процес.

— Извинявайте, че закъснях, пичове — каза Ози. Махна приятелски на вицепрезидента, докато крачеше към последния празен стол. Минавайки зад Найджъл, го потупа по рамото.

— Радвам се да те видя, Найдж, доста време мина.

— Здравсти, Ози — каза небрежно Найджъл, за да не прозвучи по-малко печен от него. Всъщност бяха минали седемнадесет години, откакто се бяха видели за последно.

Ози най-сетне седна на стола си и се отпусна с щастлива въздишка.

— Някой да има кафе? Имам адски махмурлук.

Найджъл махна бързо с пръст и Даниъл Алстър се погрижи да донесат чаша. Няколко членове на Съвета едва се удържаха да не изразят възмущението си от неуважителното поведение на легендата. А това, както знаеше Найджъл, беше целта на Ози. Понякога си мислеше, че подмладяванията му са абсолютно безсмислени. Той можеше да се държи по неповторимо младежки начин без каквато и да е помощ от страна на неспокойните хормони в подрастващото тяло. Одобрението и възхищението, които бе получил из цялата Федерация, вероятно най-накрая бяха задоволили младото афро-латино хлапе. Дори през политически коректния двадесет и първи век тези две култури никога не се смесваха, не и по улиците на Сан Диего, откъдето идваше той. На Ози се падна да се смее последен по този въпрос.

— В официалните си правомощия ли се явявате на тази среща, господин Айзък? — попита Криспин Голдрайх със силно изразен аристократичен британски акцент, от който се носеше воня на неодобрение.

— Много ясно, мой човек, аз съм представителят на ТСП в това представление.

В ежедневната си лимоненожълта риза и намачкани катерачески панталони в охра той контрастираше ярко с останалите мастити

брокери на власт, наредени около масата. Бухналата му африканска прическа изобщо не допринасяше за хармонията на картината. Дори след три столетия на убеждаване, умоляване и открити подигравки Найджъл не бе успял да го убеди да се подстриже. Това беше едничката мода, която никога не се върна към живот. Ала Ози живееше с надеждата.

— Не ме гледайте — каза Найджъл. — Аз съм представител на оперативните кадри на ТСП. Ози е техническият съветник на Съвета.

Ози се ухили широко на Криспин Голдрайх и му намигна.

— Много добре — каза Илейн Дой. — Ако може, нека продължим.

В огромния монтиран на стената срещу масата портал оживяха линии в мандаринено и тюркоазено, които се плъзгаха назад до общото си начало в центъра. Приличаха на древен скрийнсейвър.

— Добър ден, дами и господа — каза плавно Съзнаващият интелект. — Имаме щастието да присъстваме на среща, която със сигурност ще има историческо значение.

— Благодаря ти — каза вицепрезидентът. — Добре, Брюстър, започни, ако обичаш.

Научният съветник на президента огледа хората около масата.

— Всъщност не мога да добавя много към репортажите от унисферата, освен да потвърдя, че са верни. По наша молба ТСП отвори изследователска червеева дупка в междузвездното пространство отвъд Таниата и използва собствено оборудване, за да потвърди забулването.

— Нашето оборудване е значително по-сложно от телескопите, използвани от Дъдли Боуз — каза Найджъл. Пренебрегна тихото изръмжаване на Томпсън Бърнели. — Въпреки това разполагаме с много малко пряка информация. Целият процес отнема около две трети от секундата. Не мислим, че бариерата може да бъде физическа черупка, трябва да е някакво силово поле.

— Такова, което спира видимия спектър? — попита Лий Ки.

— По самите си мащаби тази технология е много далеч от всичко, с което разполагаме — каза Брюстър Кумар. — Проклетото нещо има диаметър тридесет АЕ^[1]. Не бих разчитал на сходство с нашите щитове с молекулярно свързване или дори с квантово поле.

— Има ли правдоподобни теории относно тази бариера?

— Разполагаме с по две дузини във всяка университетска катедра по физика из цялата Федерация. Но не това е важното, а онова, което бариерата прави. Тя е излъчвател на инфрачервени лъчи, което означава, че консервира слънчевата система, около която е издигната.

— Какво ще рече това? — попита го Габриела Елсил.

— Грубо казано: зад бариерата няма натрупване на енергия. Когато електромагнитната емисия на звездата се сблъска с бариерата, преминава през нея и се освобождава като топлина. Ако не беше така, ако бариерата я спираше, ефектът щеше да е като при тенджерата под налягане. Според нас бариерата излъчва инфрачервена енергия и слънчевия вятър, но от това разстояние е трудно да се определи.

— С други думи — каза Найджъл, — който и да я е вдигнал около двойката Дайсън, все още си живее щастливо във вътрешността. Условията във вътрешността не са се променили оттогава.

— Което ни води до следващия въпрос — каза Брюстър Кумар. — Дали тези бариери са били издигнати от извънземните вътре или са им били наложени отвън? Никой от двата случая не е благоприятен за нас.

— Как може изолационизмът да ни застрашава? — попита Рафаел Колумбия.

— В нашата история изолационизмът се появява във времена на вражда — каза Найджъл. — Подобна ситуация може би е била налице около Дайсъновата двойка, когато това се е случило. Ако извънземните цивилизации на тези две звезди са поставили бариерите, трябва да вземем предвид възможността да са го направили, за да се защитят. Ако е така, оръжието, от което са търсели изолация, е било ужасяващо. Алтернативата е също толкова лоша — друг извънземен вид се е страхувал толкова много от тях, че е искал да ги постави в затвор. И в двата случая там може би има два извънземни вида, и двата снабдени с оръжия и технологии, толкова по-напреднали от нашите, че може спокойно да ни се сторят като магия.

— Благодаря ви, сър Артър — промърмори Ози.

Найджъл се ухили на стария си приятел. Съмняваше се, че някой друг в залата бе схванал шегата. Всички бяха по-млади поне със столетие.

— Мисля, че погрешно им приписвате човешки мотиви — каза Габриел Елси. — Не би ли могло просто да са искали да се отделят от

заобикалящата ги вселена? Все пак силфените са силно изолационистки настроени.

— Изолационистки? — възкликна Рафаел Колумбия. — Та те са се разпрострели толкова, че дори не знаем колко планети са заселили.

— Целта на този съвет е да обмисли най-лошия възможен сценарий — каза вицепрезидентът. — А сценарият с враждебно настроените местни със сигурност е възможен.

— Като заговорихме за силфените — каза Ози, — защо просто не ги попитаме какво става там?

— Направихме го — каза вицепрезидентът. — Казаха, че не знаят.

— По дяволите, хора, та те винаги това казват. Попитайте ги дали утре ще грее слънце и те ще си почешат задниците и ще ви парират с въпрос какво имате предвид под „утре“. Не можете просто да ги попитате. Проклети мистици, трябва да ги принудим и подлъжем да ни дадат отговор.

— Да, благодаря ви, господин Айзък, наясно съм с това. Разполагаме с много експерти по силфенска култура и всички те все още работят по този спешен въпрос. Да се надяваме, че ще изкопчат по-смислен отговор от тях. И докато чакаме това, трябва да разчитаме на собствените си възможности. Оттам идва и нуждата от тази среща на Съвета.

Ози я изгледа яростно, сгуши се в креслото си и се намръщи.

— Не ми се вярва бариерата да е била наложена на тези звезди от външни сили — каза Лий Ки. — Няма логика. Ако те е страх от някого толкова много и имаш възможностите да плениш звезди, няма да направиш бариерата пропусклива. Ще я използваш като тенджера под налягане или ще направиш нещо още по-гадно. Аз залагам, че е защитна мярка. Нещо много лошо се е било насочило към двойката Дайсън и те са затръшнаха вратата право пред носа му.

— В този случай, къде е тази сила сега? — попита Томпсън Бърнели.

— Именно — каза Брюстър Кумар.

— Вече не съществува — каза Ози. — А вие, хора, сте твърде големи параноици.

— Би ли бил така добър да обясниш защо? — попита безстрастно Томпсън Бърнели.

— Хайде бе, човек. Двойката Дайсън е на над хиляда и двеста светлинни години от Таниата. Всичко това се е случило, когато шибаната Римска империя е управлявала Земята. Астрономията вече е история.

— Всъщност е било по-скоро по времето на Чингис хан — каза Брюстър Кумар. — Някоя култура, толкова могъща и напреднала, като тази около двойката Дайсън или агресорът ѝ, не би избледняла само за едно хилядолетие. Ние със сигурност няма да изчезнем, а не сме дори близо до тяхното технологично ниво. Не можеш да си заровиш главата в пясъка и да се надяваш, че всичко е отминало с годините.

— Съгласна съм — каза вицепрезидентът. — Далечината е само на петстотин и петдесет светлинни години от двойката Дайсън и оттам бариерата все още се вижда непокътната.

— Още една информация, която ТСП все още не е разгласила публично — каза Найджъл. — Също така използвахме изследователската си червеева дупка, за да установим момента на забулване на Дайсън Бета. За нещастие първото ни предположение се оказа вярно.

Рафаел Колумбия внезапно изостри вниманието си.

— Искаш да кажеш, че са еднакви?

— Да. Видени от Таниата, двете звезди са разделени от две светлинни години линейно разстояние. Отворихме червеева дупка на две светлини години по-близо до Бета от мястото, където наблюдавахме забулването на Алфа. Видяхме скриването на Бета, което е идентично на това на Алфа. Разделени са на три минути едно от друго във времето.

— Това е защитна реакция — каза Юджийн Кинзул. — Трябва да е така. Към цивилизация, която населява две звездни системи, е приближил агресор.

— Любопитно съвпадение — каза Ози.

— Кое? — попита вицепрезидентът.

— Сила, която е агресивно настроена и невероятно мощна, се приближава към друга цивилизация в тази част от Галактиката, която пък е достатъчно технологически напреднала, за да се защити. Не го вярвам, хора. Това просто е невъзможно за галактическите времеви мащаби. Та ние съжителстваме със силфените само защото те са съществували милиони години.

Вицепрезидентът погледна угрижено към СИ.

— Какво е твоето тълкуване на ситуацията?

— Господин Айзък е прав, че подобен конфликт между две равностойни сили е изключително малко вероятен — каза СИ. — Наясно сме колко рядко се случва на животоподдържаща планета да еволюира разум. Като последица от това, рядко се случва технологични цивилизации да съществуват заедно в Галактиката, въпреки изключения като Висшия ангел. Но предположението не може да бъде изключено толкова лесно само заради това. Също така признаваме правотата на господин Кумар — никоя цивилизация, способна да извърши подобен подвиг, не би изчезнала толкова бързо от Галактиката.

— Те може да са еволюирали — каза бързо Ози. — Да са захвърлили примитивните си инстинкти. Все пак ние също сме оставили много от лайната си зад нас.

— Но също така създавате големи количества нови „лайна“ — каза СИ. — И всички те са отчайващо сходни със старите ви „лайна“. А и никоя примитивна култура не би могла да издигне тези прегради около двойката Дайсън. Все пак нека се съгласим с тази гледна точка. Бариерният механизъм може да е само древно устройство, оставено без причина, просто защото създателите му са се развили напред и нагоре. Съществуват безкрайни спекулации, които биха могли да бъдат изведени от наличната информация. Нищо от тях не би могло да бъде удостоверено с толкова оскъдна и стара информация.

— Какво предлагаш? — попита вицепрезидентът.

— Не е ли очевидно? Съветът беше създаден, за да измисли отговор на всяка регистрирана опасност за Федерацията. Не можем да вземем адекватно решение за случая с Дайсъновата двойка на базата на наличната информация. Нужни са ни още сведения. Трябва да посетите двойката и да разберете със сигурност сегашното ѝ състояние и причините за забулванията.

— Цената... — възкликна вицепрезидентът. Тя хвърли бърз виновен поглед към Найджъл.

Той не ѝ обърна внимание. СИ го бе улеснил значително в създалата се ситуация.

— Да, би струвало много да достигнем двойката Дайсън чрез конвенционалните методи — каза той. — Ще ни се наложи да открием

поне седем годни за живот планети между Федерацията и Дайсън и след това да построим червееви дупки с индустриални размери на всяка от тях. Ще отнеме десетилетия и икономическите ползи ще са малки.

— Трезорът на Федерацията едва ли ще може да субсидира ТСП — каза Криспин Голдрайх.

— Направихте това на Далечината — каза Найджъл кротко. — Това беше последният ни контакт с извънземен вид.

— Една гара на Междинна станция! — каза разгорещено сенаторът. — Най-малкото това ме убеди, че никога повече не трябва да повтаряме станалото. Далечината беше пълна загуба на време и усилия.

Найджъл възпря импулса си да му отправи директен коментар. Семейство Халгарт имаха и други преки съюзници на масата освен Рафаел, а и фамилията беше сред най-големите експлоататори на Далечината. Не че, както биха признали веднага и те, на планетата имаше кой знае какво за експлоатиране.

— Искам да предложа нещо по-практично от последователното отваряне на червееви дупки — каза Найджъл. Всички около масата го гледаха с очакване, дори Ози, което си беше голямо постижение. Демонстрираният интерес от страна на вицепрезидента се поохлади при тази простичка проява на истинска политическа власт.

— Напълно съгласен съм със СИ, че трябва да знаем какво точно се е случило с двойката Дайсън — продължи Найджъл. — Не можем да си позволим нито разноските, нито нужното време за построяването на верига от червееви дупки, които да ни пренесат дотам. Затова предлагам вместо това да построим звезден кораб.

Няколко нервни усмивки посрещнаха идеята. Ози просто се засмя.

— Имаш предвид кораб със свръхсветлинна скорост? — попита Брюстър Кумар. В гласа му трептеше явна нотка на оживление. — Способни ли сме наистина да го направим?

— Разбира се. Това е сравнително просто пригаждане на настоящата система за генериране на червееви дупки. Вместо стабилно фиксирана червеева дупка, през която да се извършва преминаването, корабът ще произвежда постоянно движеща се червеева дупка, в чиято вътрешност ще пътува.

— О, мой човек — каза Ози, — това е толкова красиво. Каква излезе тя, космическите кадети в крайна сметка победиха. Да натиснем червения бутон и да се изстреляме в хиперпространството.

— Не е хиперпространство — може би малко прибързано отговори Найджъл. — Това е просто вестникарското име за изключително сложна енергийна манипулация и ти го знаеш.

— Хиперпространство — каза доволно Ози. — Всичко, което искахме да избегнем чрез червеевите дупки.

— С изключение на подобни случаи, когато логиката е желязна — каза Найджъл. — Вероятно сме способни да построим кораба за една година. Екип от подбрани изследователи може да отиде там, да огледа и да ни каже какво става. Бързо е и е евтино.

— Евтино? — попита Криспин Голдрайх.

— Да, относително. — Предложенията за звездни кораби чакаха в личните записи на Найджъл повече от столетие. Винаги бе упражнявал ума си с тези мечти, никога не бе успял да ги погребее. Никога не успя да забрави (или да изтрие) възхищението си от мига, в който видя елегантния полет на „Орел-2“ от марсианския хоризонт до повърхността на Арабия Тера. Имаше нещо възвишено в космическите кораби, които плаваха през обширната и враждебна пустош, носещи върха на човешкия дух, всичко добро и стойностно в човешката раса. А той вероятно беше последният, който си спомняше това. „Не, поправи се мислено, не съм последният.“

— Корпорация ТСП и трезорът на Августа са готови да финансират до тридесет процента от изработката.

— В замяна на изключителни права — каза язвително Томпсън Бърнели.

Найджъл му се усмихна спокойно.

— Мисля, че прецедентът беше установен по време на проекта на Далечината.

— Много добре — каза вицепрезидентът. — Освен ако не разполагаме с друга алтернатива, ще гласуваме предложението.

Никой не беше против. Найджъл знаеше, че ще бъде така от самото начало, дори Бърнели вдигна ръка в съгласие. На практика функцията на Съвета на Екзопротектората беше да дава зелена светлина на стратегията за изследване и контакти с извънземни на ТСП. С благословията на Найджъл в ТСП бе започнала действителна

дизайнерска работа по звездния кораб още преди три дни. Оставаше да се избистрят хилядите безкрайни подробности по проекта, финансирането и управлението му. С подробностите щяха да бъдат натоварени помощниците. На тази среща се обсъждаше само политика.

— Значи ти ще командваш мисията? — попита го Рафаел Колумбия, докато ставаха, за да напуснат.

— Не — каза Найджъл. — При цялото ми желание, този пост изисква разнообразни качества и опит, които аз просто не притежавам, дори плаващи в контейнери за съхранение в клиниката ми по подмладяване. Познавам обаче човек, който ги има.

Дъбов лес беше планета от началото на първи етап, населена през 2089 година. В течение на годините бе развила първокласна икономика, която се съвместяваше безупречно с богатото и внушително културно наследство. Кристалните небостъргачи и мраморните кондо-пирамиди, които съставяха центъра на столицата Дарклеик Сити, говореха красноречиво за това на всеки посетител, който пристигаше на планетарната гара на ТСП от Сиатъл.

Повечето от първоначалните заселници бяха дошли от Канада и Хонконг, а към тях се бяха присъединили голяма част от жителите на Сиатъл. Поради тази причина влиянията върху града контрастираха силно — ултрамодерните течения съжителстваха мирно с внимателно поддържаните стари традиции. Благодарение на тези корени, през вековете редът и трудът се бяха пропили в генома на населението. Народът на планетата беше процъфтял и нараснал. Двеста и четиридесет години след заселването населението беше малко над милиард и четвърт, разпределено по всички континенти. Мнозинството работеше усърдно и живееше добре.

Вероятно заради историческото наследство на Сиатъл Дарклеик беше построен върху хълмиста местност в субтропиците. Със склоновете си, покрити с плодородна почва, постоянната топлина и обилните води от реките и езерата местността беше идеална за отглеждане на кафе. Брегът на езерото, където опираше югоизточният край на града, сега се простираше на тридесет и пет километра и приютяваше яхтклубове, градски паркове, луксозни блокове, котвени паркинги, почивни курорти и търговски пристанища. През нощта,

когато холограмните реклами надвисваха над пътищата като луминесцентни буреносни облаци, а сградите се изправяха една срещу друга, подчертали формите си с първична светлинна енергия, ивицата се превръщаше в пищна неонова дъга от цветове. Барове, ресторанти и клубове използваша музика, живи представления и полулегални излъчватели на удоволствие, за да привличат купонджии и айти^[2]-работници от улиците.

Около четиридесет години преди Дъдли Боуз да направи епохалното си откритие, в нощта на убийството ѝ, Тара Дженифър Шахийф виждаше цялата тази панорама от балкона за почивка в апартамента ѝ на двадесет и петия етаж в центъра на града. Бреговата ивица приличаше на проблясващия ръб на Галактиката, който потъваше в абсолютната чернота в далечината. Там свършваша животът и цивилизацията. Там бяха единствено няколко блещукащи яхти, които се плъзгаха по дълбоките води като непокорни звездни струпвания, изгубени в бездните на нощта.

Нежният вечерен бриз разлюля косата ѝ и робата ѝ се допря в перилата на балкона. Във въздуха се носеше сладкото ухание на цветя, което тя вдъхна с наслада. На Дъбов лес двигателите с вътрешно горене и електроцентралите с изкопаеми горива бяха отдавна забранени. Местните политици се хвалеха, че атмосферата на планетата е по-чиста от тази на Земята. Тя вдиша доволно въздуха. Беше тихо. От тази височина беше добре изолирана от ниското жужене на електрическите возила по улиците долу. Оживеният бряг и шумотевницата му на три километра оттук бе твърде далеч.

Ако обърнеше глава наляво, можеше да види ярката решетка от градски светлини, която се простираше до основите на планините. Бледата светлина, хвърляна от сиво-синия полумесец на луната на Дъбов лес, беше достатъчно силна, за да разкрие планините отвъд и ниската стена, която оформяха под нощното небе. През деня върху склоновете им се виждаха лентите от дълги тераси, покрити с храсти кафе. Бели чифлици бяха сгущени в тучните гори, настрана от пътищата, които се виеха като змии към върховете.

Преди две подмладявания бе устроила живота си там, встрани от стресовото градско съществуване. Понякога мечтаеше да го направи отново, да се върне в провинцията, към по-тихо и бавно битие. Живот, далеч от заетия ѝ, целеустремен съпруг Мортън. След още няколко

подмладявания вероятно щеше да го направи, просто за да се презареди. Но още не, още се наслаждаваше на по-бързия повсеместно разпространен стил на живот.

Тя се върна обратно в апартамента, а вратите на балкона се плъзнаха зад нея. Босите ѝ крака стъпваха тихо по твърдия тиков под на всекидневната, докато крачеше към банята.

В мазето на кулата, в която се помещаваше апартаментът, убиецът ѝ влезе в стаята за контрол на храненето. Махна капака от една от кутиите със системите за управление и извади ръчно устройство от джоба си. От механизма се разви фиброскопичен оптичен кабел със стандартен v-жак в края, който той включи в оголеното гнездо на кутията за управление. Няколко нови програми се свалиха и бързо се натъкмиха върху наличния софтуер. Когато приключи, той издърпа v-жака и върна капака с подходящия инструмент за монтиране.

Банята на Тара Дженифър Шахийф беше декорирана с огромни мраморни плочки по пода и стените, а таванът представляваше единично гигантско огледало. Намаленото осветление по края на помещението хвърляше топло розово сияние и трепкаше като свещ. Ваната, достатъчно голяма за двама, бе пълна догоре с вода и разнообразие от соли. Когато Тара влезе вътре, масажиралците дюзи се включиха и разпениха водата. Тя потъна в скулптираната седалка и отпусна глава назад върху възглавницата. Е-кономът ѝ включи музика през домашната система. Тара се заслуша в мелодията и потъна в приятна полудрямка.

Мортън беше за цяла седмица в Талансий, от другата страна на планетата, на конференция с група жилищни предприемачи, с които се опитваше да сключи сделка. „АкваСтейт“, компанията, която бяха основали заедно, произвеждаше полуорганични листове, попиващи влага и осигуряващи вода за отдалечени сгради. Бизнесът най-после започваше да напредва. Мортън нямаше търпение да използва нарастващия им успех, за да превърне компанията в публична, което щеше да донесе големи приходи за по-нататъшно разрастване. Тази отдаденост на работата му обаче означаваше, че в продължение на седем цели дни нямаше да ѝ се налага да си измисля оправдания къде е била и какво е правила. Можеше да прекара цялото време с Уайоби Котал, удивителния млад мъж, който бе откраднала за себе си.

Харесваше го най-вече заради това, което правеше в леглото, но двамата също така пътуваха и се наслаждаваха на кътчетата и събитията в града. Това правеше връзката им толкова специална. Уайоби обръщаше внимание на всички неща, които Мортън или пренебрегваше, или просто бе забравил в непрестанната си обсебеност да придвижи компанията напред. Тези седем дни щяха да са наистина чудесна почивка, тя не се съмняваше. А може би след това... Все пак бяха женени тридесет години. Какво повече искаше Мортън? Накрая браковете винаги попадаха в задънена улица. Единственият изход бе да си стиснете ръцете и да продължите напред.

Убиецът ѝ мина през фоайето и е-кономът му поръча асансьор, който да го качи на двадесет и петия етаж. Той застана под дискретния охранителен сензор над вратата и зачака. Не му пукаше. Нали не носеше собственото си лице.

Тара все още отлагаше решението какво да облече за вечерта, когато могъщият обсебващ оркестрален рефрен внезапно замлъкна. Осветлението на банята изгасна. Масажиращите струи спряха. Тя отвори раздражено очи. Проблемите със хранването бяха толкова досадни. Мислеше си, че апартаментът е уж неуязвим за такива неудобства. Със сигурност не се бе случвало преди.

Няколко мига по-късно светлините оставаха все така изключени. Тя нареди на е-конома си да разпита домашната система какво става. Програмата ѝ отговори, че не получава отговор, сякаш нищо не работеше. Тя се намръщи ядно. Това беше невъзможно, та нали затова бяха дублиращите и резервните системи.

Почака още малко. Банята беше толкова спокойно място, а тя искаше тази нощ кожата ѝ да бъде неустойима за любовника ѝ. Независимо колко се молеше и ругаеше, хранването не се възстановяваше. След известно време се надигна и излезе. Тогава осъзна колко тъмен бе апартаментът. Не можеше да види ръката пред лицето си. Използва вълната на раздражение, за да потисне притеснението. Реши да не се пресяга за хавлия. Вместо това внимателно излезе в коридора. Там поне се виждаше проблясък на светлина. Идваше от широкия свод, който водеше към всекидневната.

Тара влезе бързо в голямата стая, нехаейки за голия дървен под, по който шляпаха мокрите ѝ стъпала. Светлината на озарения град се лееше през прозорците на балкона. Блясъкът придаваше на стаята

тъмни черно-бели краски. Устните ѝ се изопнаха от раздразнение, докато гледаше към блещукащите светлини. На пръв поглед само в нейния апартамент имаше проблеми.

Нещо шавна в коридора. Нещо огромно. Тихо. Тя се обърна.

— Какво...

Убиецът изстреля невроблокиращ импулс от модифицирания си пистолет. Всеки мускул в тялото на Тара се вкочани за секунда. Импулсът претовари повечето от невронните връзки в мозъка ѝ и предизвика незабавна смърт. Тя не усети нищо. Мускулите ѝ се отпуснаха и трупът се стовари на пода.

Той отиде до нея и погледна за миг надолу. След това извади електромагнитен пулсатор и го постави зад главата ѝ, където се намираше импланта с клетката памет. Устройството освободи заряда си. Той го задейства още три пъти, за да се увери напълно, че имплантът ще бъде безвъзвратно разстроен. Независимо с колко добър клонинг щяха да я снабдят по време на процедурата по съживяване, последната порция от живота на Тара Дженифър Шахийф бе изгубена завинаги.

Е-кономът на убиеца изпрати инструкции на системата на апартамента, която включи отново осветлението. Той седна в големия диван, обърнат към вратата и зачака.

Уайоби Котал пристигна след четиридесет и шест минути. Върху лицето на младия мъж, живеещ първия си живот, беше изписана самодоволна усмивка на очакване, когато влезе във всекидневната. Усмивката се промени в израз на пълен шок, когато видя голия труп на пода. Едва усети присъствието на мъжа на дивана срещу него, преди невроблокиращият пистолет да стреля отново.

Убиецът повтори процедурата с ЕМ-пулсатора и прилежно изтри копираните спомени от последните няколко месеца от живота на Уайоби Котал, пазени в памет-импланта му. След това отиде в празната стая, издърпа няколко грамадни куфара и голям пътнически сандък от гардероба. Докато ги пренесе до главната спалня, от отделението за доставки на кулата пристигнаха няколко роботизирани носилки, които носеха пластмасови кошове за опаковане.

Първата му работа беше да натъпче телата в двата най-големи коша и да ги запечата плътно. Прекара следващите два часа и половина в събиране на всички вещи на Тара от апартамента, докато постепенно

не напълни и останалите кошове. Дрехите ѝ сложи в куфарите и сандъка.

Когато приключи, носилките натовариха отново кошете и ги отнесоха през сервизния асансьор до отделението за доставки, където чакаха два наети камиона. Кошовете, които съдържаха телата, бяха натоварени в единия камион, а всичко останало — в другия.

Горе убиецът източи ваната и нареди на роботите-камериерки да направят първостепенно почистване на апартамента. Когато си тръгна, малките машини бяха заети с изтъркването на праха и мръсотията от подовете и стените. Преди да излезе, съвестно изключи осветлението.

---

[1] Астрономическа единица — разстоянието от Земята до Слънцето. — Бел.прев. ↑

[2] IT (англ.) — информационни технологии — Бел.прев. ↑

4.

Ето я и нея, в мрачните малки часове на утрото, хваната от стегнати колани в тясната кабина на хиперплъзгача, завързан за голото скалисто дъно на Каньона на Наблюдателя, в очакване на бурята и ветровете с всичките им сто и двадесет мили в час. Предвид възрастта ѝ и произхода на семейството ѝ, за Жюстин Бърнели вероятно съществуваха много по-приятни неща, които можеше да прави в момента. Повечето, за които можеше да се сети сега, включваха легла с копринени чаршафи (най-добре споделени с мъж) или спа-вани, или неприлично скъпи ресторанти, или нощни клубове с плюшени тапицерии. Единственият лукс на разстояние от хиляда мили дори сега се отдалечаваше от нея с най-високата скорост, с която екипите по поддръжка успяваха да подкарат мобилните домове на конвоя по този ужасен терен. И всичко това благодарение на най-новата ѝ най-добра приятелка — Естела Фентън.

Бяха се срещнали в залата за дневна почивка в свръхлуксозната клиника за подмладяване във Вашингтон, която тя винаги използваше. И двете току-що бяха излезли от резервоарите и се подлагаха на физиотерапия, хидротерапия, масажи, билкова ароматерапия и други лекове, за да върнат към живот мускулите и крайниците си, които не бяха използвали вече четиринадесет месеца. Движеха се като старици в напреднала възраст, а младежките им тела допълнително засилваха иронията.

Всички в стаята за почивка седяха в гел-креслата и се взираха в залесения парк отвъд широките прозорци. Неколцина използваха ръчни устройства, за да свършат някаква работа, четяха екраните и разговаряха с програмите. Никой от тях не бе запазил способността да влиза в пряк контакт с киберсферата. Телата им бяха изчистени от почти всички импланти, като процесори и ОВ-татуси, по време на периода на подмладяване, а все още не се бяха сдобили с нови. Естела влезе в стаята, водена от две сестри, хванали я под ръка.

Ослепителната червенокоса красавица се поклащаше нестабилно между тях. Тя потъна в едно от креслата и въздъхна изтънчено.

— Ще се върнем за хидропроцедурата ти в три часа — каза старшата сестра.

— Благодаря ви много — каза Естела с пресилена усмивка, която се оттече от лицето ѝ, в момента, в който сестрите напуснаха стаята. — По дяволите.

— Сега ли излезе? — попита Жюстин.

— Два дни.

— Аз преди три.

— Господи! Още десет такива дни.

— Но пък си струват. — Жюстин вдигна дигиталната хартия, която четеше. По повърхността ѝ все още течаха статиите и снимките от модните списания, които бе избрала. — Не можех да облека нищо толкова красиво през последните десет години.

Въпреки че много от приятелките ѝ се подлагаха на подмладяването с религиозна отдаденост на всеки двадесет години (или по-малко), Жюстин предпочиташе да изчака, докато тялото ѝ не достигнеше до около петдесет, преди да премине отново през целия процес. Не беше трудно човек да прекали със суетата.

— На този етап дори не мога да мисля за дрехи — каза Естела. Тя прокара ръка през рошавата си коса, която приличаше на калпак и беше дълга не повече от пет сантиметра. — Първо се нуждая от стилист. А и мразя косата си толкова къса. Обикновено я оставям да порасне до кръста, а това винаги отнема няколко години.

— Сигурно е прекрасна.

— Да речем, че нямам проблеми с мъжете. — Тя огледа стаята за отдих. — Господи, сега май не ми е до това.

Стриктните правила на клиниката допускаха само жени, но това невинаги спираше някои клиенти, които в края на физическото си възстановяване се отдаваха на забранени удоволствия в стаите. Не беше просто заради младежкия вид, който си възвръщаха след подмладяването — новите им тела кипяха от хормони и живот. Сексът беше върхов приоритет за всеки при напускането на клиниката за подмладяване и обикновено оставаше такъв за доста голям период.

Жюстин се ухили.

— Няма да е задълго. Скоро ще фучиш към най-близкия Тих свят с пълна скорост.

— Била съм, правила съм го стотици пъти. Не казвам, че не бих направила една попътна спирка, но имам нещо по-вълнуващо, планирано за този път.

— О? Какво?

Оказа се двумесечно сафари на Далечината. Жюстин щеше да отхвърли идеята да се присъедини почти на мига, но колкото повече Естела говореше за нея — а тя не говореше за много други неща, — толкова повече тя се вкореняваше в съзнанието ѝ. Все пак Далечината беше единственият истински „див свят“ във Федерацията, където хватката на цивилизацията около заселниците беше съвсем хлабава. Беше трудна за достигане и скъпа дестинация. Климатът и околната среда бяха странни, енигматичният извънземен кораб „Мария Селесте“^[1] все още озадачаваше изследователите, колкото и в деня на откриването му. На лице беше и най-великото геоложко предизвикателство — Великата триада, трите най-големи вулкана в познатата галактика, подредени в стегнат триъгълник.

Хиперплъзгачът на Жюстин беше закрепен на дъното на широкото гърло на Каньона на Наблюдателя с нос, насочен на изток. Това означаваше, че връх Зевс оставаше от лявата ѝ страна. През деня, когато наземният екипаж завързваше хиперплъзгача, тя успя да види единствено каменистата ниска част на склона на колоса, която оформяше едната страна на огромния фуниевиден каньон. Кратерът на върха беше невидим от базата. Извисяваше се на седемнадесет километра.

От дясната ѝ страна беше връх Титан, единственият активен вулкан от триадата. Ръбът на кратера му стърчеше над атмосферата на двадесет и три километра над сушата. Понякога през нощта, ако изригването беше необичайно силно, розово-златната корона, която проблясваше над нажежената лава, се виждаше от пампасите на юг, сякаш иззад хоризонта изгряваше червено джудже. Точно пред нея се извисяваше връх Херкуланум, който оформяше фантастичния по размери внезапен край на каньона. Вулканът наподобяваше конус, а в основата си беше широк седемстотин и единадесет километра. Двете

котелоподобни раздвоения на върха му се издигаха на тридесет и два километра над морското равнище, далеч над тропосферата на Далечината. За щастие геолозите го бяха категоризирали в графата полуактивен. От началото на човешкото заселване преди сто и осемдесет години не бе изригвал нито веднъж, въпреки че на няколко пъти разклащаше внушително снагата си.

Това, че вулканизмът беше в състояние да оформи такива гигантски образувания на толкова малка планета като Далечината, я очароваше с енигматичността си. Разбира се, беше чела научни статии по въпроса. Четиридесетте процента стандартна гравитация позволяваха съществуването на гигант като връх Херкуланум. На свят с нормална земна гравитация той щеше да се скърши от само себе си под собствената си тежест. Отсъствието на тектонични плочи означаваше, че лавата продължава да се натрупва на същото място, еон след еон.

Хладните научни факти обаче не можеха да отнемат и пращинка от чудовищната реалност на пейзажа, с който се сблъска. Мощта и стихииите около нея бяха първични. Силата на цяла една планета, изложена на показ, както никъде другаде. А тя стоеше в някаква жалка дребна машина и щеше да извърши лунатичен опит да укроти това могъщество и да го подчини на желанията си. Ръцете ѝ трепереха леко в костюма ѝ за полет, когато първите признаци на зазоряване се появиха и над каньона се издигна ивица от циментовосиво небе. Тя прокле Естела-да-върви-по-дяволите-Фентън заради тази гледка. Това, че Естела се намираще в подобен хиперплъзгач, привързана за скала на няколко километра разстояние от нея, загледана в същите негостоприемни назъбени чукари, не ѝ помогна да успокои нервите си.

— Започва се — каза някой по радиото.

На Далечината нямаше киберсфера. На практика извън Армстронг Сити и по-големите градове липсваше модерна комуникация. Преди сто години бе имало няколко сателита, които осигурявали покритие на част от провинцията и океана, но Пазителите на себесъщността ги бяха свалили, последния от тях много отдавна. Сега всичко, на което можеха да разчитат, беше обикновената радиовръзка, а бурната йоносфера на Далечината не беше особено услужлива в това отношение.

— Засичам някакво движение навън. Вятърът се усилва.

Жюстин се загледа през якия прозрачен купол на пилотската кабина. Нищо не помръдваше върху голата скала под нея. Бурите, които връхлитаха от океана Хонду на запад, попадаха в канала между Зевс и Титан и след като се посмачкваха, се развилняваха в каньона между двата върха. Всяко парче почва и всяко камъче бяха остъргани от повърхността още преди много геологични ери.

— Дерик? — обади се Жюстин. — Чуваш ли ме?

Единственият отговор, който получи, беше нестабилно жужене от радиосмущения, докато зората бавно изливаше бледата си светлина в каньона.

— Дерик?

Керванът от камиони, джипове 4×4 и подвижни домове трябваше вече да е надалеч. Примири се с този факт, макар и това съвсем да помрачи настроението ѝ. Те бяха отвъд пределите на Зевс, скрити от сутрешната буря в някое дълбоко дърво. Лудите пилоти на хиперплъзгачи вече трябваше да се оправят сами. Нямахше път за бягство.

Някак си тази част от преживяването беше пропусната при лъскавата реклама и интензивните насърчителни инструкции. Дори модулет за интегриране на пилотски умения в паметта не беше включен там. Безпомощно очакване, докато океанският вятър се усилваше от нежен бриз до обезумял ураган. Чакане, невъзможност да направиш каквото и да било. Очакване, наблюдаване. Очакване и тревога. Очакване, докато страхът се измъква от някаква древна част дълбоко в мозъка и расте, расте.

— Как се справяш, скъпа? — попита Естела.

— Добре. — *Кучка*. — Всъщност съм малко изнервена.

— Изнервена? Щастлива крава си ти. Аз съм изплашена до мозъка на костите си.

Жюстин нареди на е-конома си да направи нова процедурна проверка на системите на хиперплъзгача. Дори при ограничените възможности на бордовата система е-кономът представи идеален контролен интерфейс. Докладът му се появи моментално. Във виртуалното ѝ зрение замигаха полупрозрачни икони. Всичко беше на линия и функционираше с пълен капацитет.

— Напомни ми отново защо искам да направя това.

— Защото закуската в леглото не може дори да се сравнява с него — каза ѝ Естела.

— В петзвезден хотел.

— На карибски остров с веранда към плажа.

— А във водата играят делфини.

Навън светлината се усилваше все повече. Жюстин най-сетне можеше да види тънките пясъчни ивици, които се носеха покрай хиперплъзгача. Трябва да ги е довял от брега, помисли си. Пренасочи климатичния радар към главния конзолен екран и започна да разглежда ярките цветни петна, които връхлитаха и се счепкваха едно с друго. Бурята определено се задаваше. На екрана като вечнорастяща рана се промъкваша алени ивици, които представляваха дълбоките тунели от високоскоростен въздух.

До някаква степен беше доволна, че бурята нахлува от запад и я връхлита отзад. Така не можеше да наблюдава подобните на чукове облаци, докато поглъщат небето. И сега се чувстваше достатъчно уплашена. Разполагаше с възможността просто да остане на мястото си. В момента хиперплъзгачът беше конфигуриран във формата на гладка и дебела пура. Пъпките на крилете бяха скрити по главния корпус. Можеше просто да не отпуска задържащите я връзки и да изчака, докато воят на ветровете не стихнеше. Казаха ѝ, че мнозина изклинчват в последния момент. Точно сега, по средата на ежегодния сезон на бурите, щяха да минат четири-пет часа, преди вихрите да утихнат.

След двадесет минути вятърът беше достатъчно силен, за да разклати хиперплъзгача. Ако навън все още имаше пясък, тя вече не можеше да го види. През климатичния радар преминаваха постоянни червени вълни.

— Още ли си там? — попита Естела.

— Да.

— Не остана много.

— Да. И твоят радар ли отчита същите данни? Някои от тези въздушни потоци вече са със скорост от над сто мили в час.

Цифровите показатели на ветровете се покачваха толкова бързо, че изглеждаха размазани върху екрана. При такова развитие пълната мощ на бурята щеше да се развихри над нея след още четиридесет или петдесет минути. Това бяха ветровете, от които се нуждаеше. Ако

излетеше сега, потоците просто щяха да избутат хиперплъзгача в основата на Херкуланум.

Радиочестотата беше задръстена от глупави шеги и нервно перчене. Жюстин не се присъедини към празнодумството, въпреки че слушането ѝ доставяше странно успокоение. Помагаше ѝ да запази чувството си за изолираност.

По небето бушуваха облаци и постепенно се спускаха надолу. Препречваха гледката към изгряващото слънце, превръщаха изгрева в мрачен залез, въпреки че тя все още можеше да види едрите, напоени с дъжд парцали, които връхлитаха от далечината. Върху скалата около хиперплъзгача заплющя тънък воден слой.

— Вятърът достига сто мили — обади се Естела. В гласа ѝ се бореха ужас и нетърпение. — Ще се откача всеки момент. Ще се видим отвъд експлозията, мила.

— Ще бъда там — извика Жюстин. Корпусът се тресеше мощно и издаваше постоянно високо дрънчене. Дори воят на вятъра вече проникваше през плътно изолираната кабина. Дисплеите на екрана върху конзолата пред нея бяха разстроени и напълно разфокусирани заради подскачането и трептенето на цветните линии. Налагаше се да разчита почти изцяло на по-грубата информация, достъпна във виртуалното ѝ зрение. Навън сивата мъгла скриваше напълно небето и стените на каньона.

Мигът настъпи. Ветровете по повърхността на Каньона на Наблюдателя се движеха с над сто мили в час. Радарът ѝ отчиташе, че главното острие на бурята се завихря около връх Херкуланум пред нея, това беше повратният момент. Ветровете трябваше да са там, за да я пренесат през дългото разстояние. Без тях това щеше да е кратко пътуване с изключително рязък край.

Тя постави ръце върху и-точките на конзолата. Пръстите ѝ обгърнаха ръкохватките. Около тях се увиха пластове модифицирана пластмаса, за да ги предпазят от очертаващия се бурен полет. ОВ-татусите на китките ѝ установиха пълна връзка между и-точките и главните ѝ нервни връзки и ѝ предоставиха директен интерфейс за управление на бордовата система. Във виртуалното ѝ зрение израснаха виртуални ръце. Личните ѝ настройки бяха оформили дълги и стройни пръсти със зелени нокти и блестящи сини неонов пръстени на всеки от тях. Сред иконите се материализира джойстик и тя придвижи

виртуалната си ръка, за да го хване. Другата ѝ ръка започна да натиска иконите, за да стартира последна проверка на системите. Когато всичко светна в зелено, тя нареди на бордовата система да разгърне крилето.

Пъпките от модифицирана пластмаса набъбнаха, издължиха се в малки и дебели делтовидни форми. Бученето се усили осезаемо, когато вятърът попадна в тях. Придържащите въжета се изпънаха почти до критичната граница. Жюстин се молеше въглеродно подсилените титаниеви котвени подпори, забити на петдесет метра в голата скала от екипа по поддръжка, да издържат през следващите няколко минути.

Някакъв малък демон в главата ѝ каза: „Последен шанс да се скатаеш и да живееш.“

Жюстин придвижи виртуалната си ръка и перна леко иконата за предните въжета. Заклучващите механизми се отвориха и тя се разтресе цялата, докато хиперплъзгачът се мятеше като риба. На помощ ѝ дойде инстинктивна реакция от имплантираната тренировъчна памет. Тя изви джойстика и крилето се наведоха с няколко градуса надолу. Докосна иконата за задните въжета и двете нишки се удължиха. Хиперплъзгачът се надигна на двадесет метра във въздуха, като продължаваше да се клати лудешки, сякаш нетърпелив да се отърве от последните си окови. Жюстин спря удължаването на въжетата и започна да изпробва управляващите повърхности. Задната част на хиперплъзгача бързо се оформи в стабилизираща перка. Крилето пораснаха още малко и промениха наклона си, за да издигнат допълнително плъзгача. Най-накрая машината вече не докосваше повърхността и ужасната бучаща вибрация утихна, въпреки че така и не замря напълно. Сега трябваше да се бори само с могъщия рев на вятъра, който се ускоряваше към нея със сто и двадесет мили в час.

В този миг хиперплъзгачът беше просто едно гигантско хвърчило. Много внимателно тя започна да удължава още повече задните въжета. Те се развиха зад нея и хиперплъзгачът се надигна нетърпеливо над повърхността. След две минути на внимателно удължаване вече се намираще на сто метра височина. Повърхността не се виждаше, за което тя чувстваше необяснима благодарност. Около нея се носеха дрипи мъгла с такава скорост, че не можеше да види нищо на разстояние двадесет-тридесет метра. Дъждовните капки, които се сблъскваха с прозрачното покритие на пилотската кабина,

мигновено биваха заправани надалеч и грабвани от огромната скорост на въздуха. Докато огъваше непрестанно крилете, за да компенсира турбулентността, започна отново да удължава въжетата.

Двадесет и пет минути след отделянето от повърхността беше на хиляда и четиристотин метра във въздуха. Издигаше се внимателно, но двата придържащи кабела трептяха в тон, който караше зъбите ѝ да скърцат. Жюстин оформи крилете от модифицирана пластмаса за свободен полет. Крилете се разгнаха навън и достигнаха пълния си разтег от сто и десет метра, като в същото време се извиваха в сърповидна форма. Отвисоко плъзгачът изглеждаше като острието на огромен ятаган, от чийто връх стърчеше пилотската кабина, оформена като куршум. Зад нея задната част на корпуса се изпъна вертикално и се превърна в масивен триъгълен стабилизатор, чиито краища трептяха почти подпорогово, за да задържат съда в подходящата позиция спрямо вятъра.

Тя достигна височина от хиляда и петстотин метра. Крилете се извиха леко по дължина и оформиха най-ефективната форма, която да улови силата на вятъра и да я повдигне. Жюстин гледаше цифрите на конзолния екран и не можеше да повярва колко голямо бе натоварването върху държащите кабели. Почти всички съпротивителни сили на въжетата се бяха изчерпали.

Тя пое дълбоко дъх, докато необузданите стихии виеха около нея. Ако притежаваше куража, това можеше да се окаже преживяването на живота ѝ. Ако... Замисли се за всичките години, които бе изживяла. От сегашната ѝ гледна точка изглеждаха толкова болезнено еднакви и скучни.

Виртуалният ѝ пръст се пресегна напред и почти неохотно докосна иконата за отделяне.

Ускорението я залепи за седалката в момента, в който хиперплъзгачът се освободи и върна усещането за тежест, което бе забравила след пристигането си на Далечината. Съдът се устреми към масивния край на Каньона на Наблюдателя със сто и двадесет мили в час. Мигновено се наклони надясно и започна да се спуска. Тя изви джойстика, за да компенсира — бавно, плавно и уверено, — и промени формата на крилете, за да измени въздушното течение. Реакцията беше удивително бърза и я запрати рязко нагоре. Корабът започна да се завърта и тя премести върховете на стабилизатора, за да спре процеса.

Всеки миг изискваше пълната ѝ концентрация само за да държи хиперплъзгача в относително стабилно състояние. Проблемът не беше само в еднообразното покривало от облаци, което я откъсваше от околния свят. Вниманието ѝ беше фокусирано изцяло върху дисплея, който следеше поведението на кораба, и върху радара. Със стесняването на Каньона на Наблюдателя се налагаше да държи курс право към центъра. Стените не спираха да се приближават една към друга и заедно с това ставаха все по-стръмни. Бесните удари на вятъра се усилваха. Неудържимата турбулентност постоянно се опитваше да завърти кораба или да го издърпа надолу към гибелта му.

Не осъзнаваше, че времето тече, беше обсебена от неистовата борба да удържи курса на хиперплъзгача. Ако му позволеше да се издигне твърде високо, мощните въздушни потоци щяха да го отнесат над каньона, докато се изстрелваха нагоре и настрани в опит да избягат от растящото налягане в основите на стените. Щеше да бъде завлечена някъде върху обрулените от времето и отрупани с камънаци средни склонове на Зевс или Титан, на стотици километри от спасителните возила на кервана.

Без никакво предизвестие радарът засече края на каньона на двадесет и пет километра разстояние. В точката, в която трите вулкана се докосваха, връх Херкуланум беше просто една отвесна стена, висока шест километра. Тя самата се намираше на височина от три километра и половина. Навън вятърът продължаваше да се усилва неудържимо. Климатичният радар пламна в алено по краищата, засичайки смъртоносни течения и шокови вълни, които отскачаха от скалата. Мракът около нея се стъсти, когато разкъсаните облаци се смачкваха един в друг.

Жюстин прибра леко крилете и жертва движещия импулс, който генерираха, за сметка на по-голяма маневреност. Извън кабината валеше равномерно, около нея свистяха дебели капки. Парадоксално, но видимостта се подобри. Облаците се втечняваха под налягането. Водата се сливаше на капчици, преди подивелият вятър да ги разкъса. След миг се съединяваха отново, този път по-големи, а налягането продължаваше да нараства неумолимо. Полуплътни хоризонтални потоци от вода се разбиваха и пенеха около корпуса на хиперплъзгача.

Скалата беше на дванадесет километра, а тя беше на три километра от дъното на каньона.

Водата бе станала толкова плътна, сякаш хиперплъзгачът сърфираше по билото във вътрешността на невероятна, полетяла във въздуха вълна. Слънцето се бе издигнало над склоновете на вулкана и грееше към дъното на каньона. Внезапно лъчите попаднаха върху хаоса от пяна, която свистеше около хиперплъзгача, и светът избухна в хиляди искрящи дъги, които се раждаха и умираха, и се блъскаха безспир. Жюстин се засмя, зашеметена от красотата на невероятната гледка.

На три километра пред нея свистящите поточета вода се сливаха в гърчещ се порой на два километра над дъното на Каньона на Наблюдателя. Това беше на километри от скалата. Скалистата преграда там беше най-тъсна, а налягането — възможно най-високо. За бушуващата река съществуваше само един изход.

Жюстин плъзна машината над водата и се вторачи надолу в пълен шок. Дъгите се изпариха рязко. На тяхно място пред очите ѝ се изпречи солидна скала, ужасяващи огромни каменни масиви, които се извисяваха чак до небесата. Право пред нея летящата река се извиваше и започваше дългото, невъзможно изкачване срещу вятъра, устремена към свободата, там, където бурята се обръщаше нагоре. Вятърът достигаше двеста мили в час и от него се разнасяше непрекъснато гръмотевично трещене. Тя знаеше, че креци нечленоразделно, но не можеше да се чуе заради какофонията, която бушуваше около пилотската кабина.

Стихиите подхвърлиха хиперплъзгача нагоре. Силата на ускорението за пореден път притисна Жюстин към седалката. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха, докато стискаше ръкохватките, уплашена, че ще загуби контакт с и-точките. Бореше се с повърхността на крилето в отчаян опит да ги подчини и да се стабилизира наред въздушните гейзери. Водата се издигна заедно с нея и напук на гравитацията се изстреля успоредно на скалата. Въпреки пълното внимание, което хиперплъзгачът изискваше само за да остане жива между полуделите въздушни потоци, тя отдели няколко безценни секунди, за да погледне към невероятния феномен. Водопад, който се катереше право нагоре.

На височина от пет километра пенливият лист от вода започна отново да се разпада. Могъщата вертикална буря се разгръщаше нашироко с приближаването на върха на каньона. Налягането и

скоростта на вятъра отслабваша. През цялото време Жюстин насочваше хиперплъзгача право над централния поток. Вода и облаци се изляха от двете ѝ страни, когато се изстреля експлозивно над скалата. Две огромни вълни от изпарения паднаха надолу като лебедови криле и се разбиха в по-ниските склонове на вулкана. Само в средата на водовъртежа вятърът продължаваше да вие и да я избутва напред и напред.

Гигантското тяло на връх Херкуланум се откри под нея, опустошена повърхност от строшени камъни и плътно насипан чакъл на десетки километри около върха на каньона. Постепенно с появяването на растителност грубите цветове започнаха да отстъпват на по-приветливи петна от охра и авокадово зелено. Дребни треви, вкоренени в начупени пукнатини, жилав тропически мъх, споен с камънаците. Бурята продължи да вилнее над тях, да търси изход към по-тихите небеса на изток и да се опитва да се изплъзне покрай склоновете на север и юг.

Жюстин отново промени формата на крилете. Запази скоростта, но се издигна още по-нависоко. Следваше права линия между каньона и върха, без да се отклонява и за миг към някоя от двете страни. Под нея се нижеха тревисти поляни с жилави ниски храсти. В климатичния пояс на планината бурята не спираше да бичува и да заплашва растенията, но те продължаваха да виреят. Двете водни прегради, които напускаха с трясък каньона, бяха на петнадесет километра зад нея. Облаците се разделяха, разтваряха се наляво и надясно, за да намерят собствен изход около вулкана. Жюстин потърси друг маршрут по ясното слънчево небе напред и нагоре. Скоростта ѝ все още беше колосална, достатъчна, за да я пренесе извън бурята, но малко по-ниска от нужната за крайната ѝ цел. Тя се втренчи в климатичния радар.

Бурята сякаш бе решила, че средните западни склонове на вулкана имат твърде малко противници, и пращаше торнадни вихрушки, които се носеха над набръчканите склонове — наследници на въздушната ѝ турбулентност. Жюстин ги виждаше през булото, през вретеновидните нишки от бежови ефимери, които свистяха напред-назад над повърхността. Имаше всякакви размери, от безобидни спирали прах до груби, плътни вихри, които се извисяваха на километри. Бордовата система изчисли курсовете им и изключи твърде

далечните и твърде слабите за нейните цели. Не че някоя от тях всъщност беше предвидима. Тук се намесваше човешката интуиция. И късметът.

На двадесет километра напред и малко по на юг, отколкото предпочиташе, имаше подходяща спирала. Беше висока пет километра и по нея се носеха скали с големината на автомобили, докато стихията плетеше изменчивия си танц. Жюстин изви хиперплъзгача и насочи носа му към целта. Крилете и вертикалните стабилизатори се свиха навътре и едновременно с това се удебелиха. Беше хипнотизирана от неудържимите пируети в основата на торнадото. Търсеше модел, някакво подсказване на коя страна ще се отклони следващия път.

Спускането на хиперплъзгача се превърна в страховито гмуркане. Тя залюля навреме машината заедно с основата на торнадото. Главата ѝ преливаше от преценки и очаквания. Крилете и стабилизаторът вече бяха голи чукани и контролът ѝ над машината беше минимален. Повърхността беше едва на петстотин метра от нея. Пред нея торнадото отново промени позицията си. Тя знаеше, че вихрушката ще се задържи там още няколко секунди, и затова премести джойстика напред и изстреля машината право в нея. В последния момент се изви нагоре и пред очите ѝ носът очерта рязка крива. Хоризонтът изчезна и отпред остана само небето, което избледняваше от ярко тюркоазено до прекрасно плътно индигово.

Хиперплъзгачът проникна в торнадото. Яростни пориви от прах и въртящ се пясък обгърнаха корпуса и го хванаха здраво. Крилете и задните стабилизатори се огънаха и оформиха къса и широка перка, докато носът завършваше дъгата си и се насочи право нагоре, успоредно на трептящото нестабилно ядро от завихрен въздух. Краищата на крилете се впиха надълбоко, завъртяха корпуса и го изстреляха нагоре с едно мощно движение. По корпуса заваляха частици — от пясък до обезпокоително едри камъни. Многобройните шумове от сблъсъците звучаха така, сякаш някой стреляше по нея с картечница. Напрежението върху структурните елементи предизвика кехлибарени предупредителни светлини. Тя трепваше всеки път, когато някой камък удареше прозрачния покрив на кабината, на по-малко от един фут от лицето ѝ.

Въпреки всичко това беше мигът — причината, заради която беше тук. Не всеки стигаше до нея. Някои се размазваха по дъното и

стените на Каньона на Наблюдателя. Други, които бяха успели да прелетят над водопада, не намираха подходящо торнадо или не успяваха да проникнат както трябва в него. Чуждите спомени бяха свършили работа, давайки ѝ нужните умения. Всичко, което се изискваше от нея, бе да ги подплати с решимост. Затова бе дошла на това място, за да открие дали все още е същата неустрашима и свободна по дух личност, която си спомняше от първия си живот.

Двигателите застанаха шумно под и зад нея и осигуриха въртеливо движение в противовес на предната част. Това беше от огромна помощ за стабилизирането на кораба и на пилотската кабина. Поне на теория. Почувства световъртеж и гадене, макар че нямаше как да разбере дали наистина се върти. Графиките на виртуалното ѝ зрение показваха слабо завъртане, което бордовата система се опитваше да компенсира. Ускорението я притискаше болезнено дълбоко в седалката.

Само мигове по-късно хиперплъзгачът се изстреля от върха на торнадото като ракета от коридора за излитане. Въпреки че бе прекарала във вътрешността му само няколко секунди, скоростта ѝ бе нараснала почти двойно. Двигателите на корпуса се напрегнаха отново и спряха противовъртенето. Крилете и задният край на хиперплъзгача се удължиха и този път оформиха по-стандартна форма на самолет — прави тънки криле и опашка във формата на разпятие. Атмосферните влияния бяха спаднали и хиперплъзгачът се носеше бързо и гладко през стратосферата. Въпреки това тя промени леко траекторията. Машината следваше проста балистична крива, чийто връх беше на девет километра над Монс Херкуланум.

Жюстин наблюдаваше как цифрите върху дисплеите намаляват, докато не отчетоха вакуум извън корпуса. Небето се бе променило от синьо в среднощно черно. Звездите блестяха ярко навсякъде около нея, а ослепителната слънчева светлина нахлуваше в пилотската кабина.

Разликата беше поразителна. От болезнения ужас на бурята до необезпокоявания тих мир на космоса само за няколко секунди. Въпреки че околната среда беше също толкова смъртоносна за човешко същество, колкото и бурята, тя се чувстваше защитена по странен начин. Изплашеното ѝ сърце започна да се успокоява. Охлаби коланите на седалката около раменете си и проточи врат, за да огледа навън.

Беше почти на едно ниво с върха на Монс Херкуланум и продължаваше да се издига. Вулканът се простираше под нея, склоновете му се губеха под облаците. Далеч зад опашката на хиперплъзгача бурята напускаше Каньона на Наблюдателя, за да продължи бесния си танц около огромната скална преграда. Тя изви глава надясно и се загледа в кратера на Монс Титан. В самото му дъно пламтеше демоничната алена светлина на езерото с лава, донякъде скрита от мрежи гъст черен пушек. Широки филизи се извиваха нагоре, изтъняваха, достигайки ръба, а след това се изпаряваха в мъгла, от която се сипеше люспеста сива пепел върху горните склонове. Чувстваше леко разочарование, че вулканът не избухва с цялата си мощ. Местните, които работеха в екипажа на кервана, говореха с оживление за Съдбовната планина (както наричаха върха, не изцяло шеговито) във фазата на върховата ѝ активност.

На осем километра и половина над върха на Монс Херкуланум хиперплъзгачът достигна най-високата точка на дъгата си. Ниската гравитация на Далечината започна бавно да напомня за себе си и траекторията на машината се обърна. Хоризонтът на планетата изпълни гледката отвъд носа. Хладна бяла крива в съседство с чернотата на космоса. Точно под нея се намираха двата идентични котела, две необятни вдлъбнатини наред еднообразната ръждива равнина от втвърдена вълнообразна лава и натрошена сгур.

Радиото на Жюстин улови няколко разпокъсани и заглушени от силни смущения думи от експедициите, които пътуваха по безвъздушната повърхност. Изкачването до върха на Херкуланум беше друга от главните туристически атракции на Далечината. Не беше трудно, склоновете не бяха особено стръмни и ниската гравитация улесняваше посетителите от други светове. Втората половина обаче трябваше да бъде покрита в скафандри и единствената истинска гледка, която се откриваше, макар и невероятна, беше от Трона на Афродита — скалните върхове точно под платото на калдерата. Всеки, който искаше да извърви пътя до най-високата точка, трябваше да се справи с дълъг и мрачен склон, напомнящ на лунен пейзаж.

Носът на хиперплъзгача беше леко наклонен и Далечината изпълваше по-голямата част от вселената на изток от вулкана. От върховата си позиция за наблюдение Жюстин можеше да види планинската верига Десо, която се простираше напред и на юг. Малки

остри кули пробождаха нежните вихри от облаци. Това бяха пазителите на високата пустиня на юг от екватора, студена земя, лишена от облачност. На запад се виждаше петно от тучна зеленина, там, където степите започваха дългия си път към Северно море и Армстронг Сити.

Ясно изразената крива на хоризонта ѝ създаваше илюзията, че вижда цялото полукълбо на планетата. Като някой древен бог от митовете, който се визира отвисоко към Земята. Въпреки че Далечината всъщност бе по-голяма от Марс и размерът ограничаваше видимостта ѝ, това не намаляваше величието на всемогъщата перспектива. А и на планетата ѝ липсваха по-меките повърхности, които старите богове бяха дарили на Олимп. Белите облаци покриваха различните нюанси скучно кафяво и сиво. Въпреки почти два века човешки усилия, повърхността на Далечината беше далеч от възстановяване след гигантския, смъртоносен слънчев пламък, който беше причината за идването на хората. Коровите, свободомислещи заселници се бяха разпръснали от Армстронг Сити, бяха засели семената си и разпръснали енергични, здравословни почвени бактерии сред пустеещите мили ситен пясък, но биосферата продължаваше да бъде слаба, а напредъкът към планетарно обогатяване — бавен. Голяма част от опустошената земя все още беше пустиня. Много малка част от първоначалната флора и фауна на планетата бе оцеляла след радиацията. Зеленината, която Жюстин виждаше, бе чужда за това място. Нашественици, които колонизираха един почти мъртъв свят.

Тя се носеше тихо и гладко над гигантските снаги на скалите на Трона на Афродита, които пазеха източния път към Монс Херкуланум. Много километри по-ниско се намираше ледниковият пръстен, който ограждаше целия вулкан и се простираше на стотици метри върху голата скала. Слънчевата светлина се отразяваше от песъчливия, начупен лед и пръскаше подобна на ореол аура в горната граница на атмосферата. Подслонени под яркия блясък, се намираха алпийските гори, генномодифицирани земни иглолистни, които бяха засадени на планетата като жив и цветен маяк, видим от стотици километри. Тя се усмихна към дърветата като на стар приятел, благодарна за уюта, който носеха тези стари познайници.

Хиперплъзгачът потъна обратно в горната атмосфера и върху климатичния радар започнаха да проблясват призрачни сини и зелени

вълни, обозначаващи покачващото се напрежение извън корпуса. Жюстин отново удължи крилете и ги оформи в широк делтоид. Малко след това предните върхове се врязаха дълбоко във въздуха и пилотската кабина започна да вибрира. Аеродинамичните сили започнаха да надделяват над балистичния устрем.

Жюстин бавно се отърси от летаргичната замечтаност, която я бе обхванала по време на полета ѝ над вулкана. Имаше да взима решения от практическо естество. От тази височина можеше лесно да се носи четиристотин — петстотин километра и да се отдалечи от вулкана. Ако се насочеше напред обаче, щеше да се озове насред планините Десо, а на север или юг щеше да попадне отново в разделените криле на бурята. Трябваше да се съобрази и с разстоянията. Колкото по-надалече отлетеше, толкова повече време щеше да отнеме на кервана да я достигне. Тя промени насочването на плъзгача. Изправи носа нагоре, така че въздухът да убие скоростта ѝ. Спускането ѝ се забави. Тя се задържа успоредно на склона под нея и запази височината над повърхността му. Докато преминаваше през нивото на ледниковия пръстен, около нея запламтяха облаци, обхванати от огньовете на ярката бяла светлина. Когато хиперплъзгачът излезе изпод тях, вече беше над иглолистните гори. Виждаше затревените площи, които се простираха отвъд. Кацането щеше да е лесно, но все пак беше доста високо. И щеше да е студено.

Тревните площи ставаха все по-тучни и зелени с напредването ѝ. Ветровите завихряния от по-ниските склонове започнаха да влияят на хиперплъзгача и да го разтърсват с нарастваща сила. Сред тревите се появиха петънца от храсти и дървета, които бързо прераснаха в гъста тропическа дъждовна гора, оформила непрекъсната пола около източната основа на вулкана. Тя погледна надолу и видя малките черни точки на прехвърчащите между дървесните корони птици. Вече се намираще на осемстотин километра по права линия от точката си на излитане. Керванът трябваше да измине целия път около Монс Зевс, преди изобщо да достигне Херкуланум. Жюстин въздъхна и насочи хиперплъзгача надолу, към балдахина на дъждовната гора.

От това разстояние не изглеждаше толкова гъста, колкото ѝ се бе сторила. Имаше голи местности, плитни долини със сребърни потоци, в които почти нямаше дървета, линии от опасни чукари. На няколко пъти видя животни, които се надбягваха сред голите простори.

Проектът на Съвета за биосферно съживяване на Федерацията определено бе успял тук.

Радарът премина към режим на повърхностно картографиране. Жюстин търсеше достатъчно голяма повърхност, на която да кацне. Въпреки че при екстремни обстоятелства хиперплъзгачът можеше да кацне и върху сто метра, тази възможност не я привличаше. За щастие сканирането откри прав коридор на две мили напред и на север. Тя изви носа на хиперплъзгача и го насочи натам. Голата земя се виждаше лесно сред дърветата. Като че ли в края на първата третина имаше скална буца. Нищо особено опасно. Когато превключи радара на висока резолюция, той показва тясно плитко дърво, което граничеше с едната страна на откритата площ. Тя активира пламъка, предшестваша кацането, сви отново крилете и увеличи издутината на плъзгача. Началото на дългата площадка се устреми към нея. Три от конзолните дисплеи се разкривиха в хаос от случайни цветове.

— Мамка му!

Е-кономът ѝ реагира бавно. Докладва повреда в няколко от процесорите на бордовата система, дори имплантите ѝ не функционираха нормално.

— Какво става? — настоя тя. Виртуалните ѝ ръце примигнаха и изчезнаха.

Порив на вятъра наклони хиперплъзгача надясно. Тя изпъшка смутено, когато пилотската кабина се наклони. Дисплеите по конзолния екран показваха пълен хаос.

— Повсеместна електронна повреда на системите — каза е-кономът. — Започвам процедура по компенсиране, за да възстановя базовите функции.

Ръцете се появиха отново във виртуалното ѝ зрение.

— Имате контрол.

Жюстин противодейства механично на опасното завъртане с просто извиване на крилете. Малкият съд реагира мудро и я принуди да подсили маневрата. Тя вдигна поглед от конзолата и изруга. Вече беше над чистата площ и бързо губеше височина. Всичките дисплеи на екрана се бяха стабилизирани. Контролната повърхност отново реагираше мигновено.

Започна процедурата по кацане. Крилете се завъртяха на почти деветдесет градуса и убиха останките от скоростта на хиперплъзгача.

Той започна да се спуска, сякаш бе направен от олово. На двадесет метра от повърхността, почти без инерция, тя отново промени формата на крилете. Те се разгърнаха рязко в огромни вдлъбнати триъгълници и повдигнаха кораба максимално, доколкото позволяваше ниската скорост. Опорните колела за приземяване докоснаха повърхността и отскочиха. В следващия миг тя подскочаше по неравния терен в продължение на четиридесет метра, преди колелата най-накрая да спрат. Крилете и стабилизаторът се свиха обратно в пъпките си.

Жюстин въздъхна дълго и с облекчение. Покривалото на пилотската кабина изсъска с отварянето на печата и се отдели нагоре. Модифицираната пластмаса се оттегли от ръцете ѝ и тя пусна ръкохватките. Откачи стегите на шлема си и го свали. От устните ѝ се изтръгна нервен смях и тя разтърси мократа си от пот коса. Всички електронни системи на хиперплъзгача бяха отново на линия.

Машината бе кацнала върху лек наклон, покрит с трева и някакво растение с пурпурни листа, които бяха достатъчно дълги, за да се отъркат в дъното на корпуса. На двадесет метра от лявата ѝ страна ромолеше поточе. Горещият влажен въздух вече я караше да се поти. Над нея пищяха птици. Обграждащата я стена от дъждовни гори беше обвита в дебели лиани, от които се подаваха милиони миниатюрни лавандулови цветчета.

Жюстин се спусна от пилотската кабина и скочи на повърхността, описвайки елегантна нискогравитационна крива. Чак тогава мащабът на това, което бе постигнала, я разтърси. Краката ѝ се подкосиха и тя падна на колене. Сълзи замъглиха очите ѝ, смееше се и плачеше едновременно, докато раменете ѝ се тресяха неудържимо.

— О, Исусе, направих го — изхлипа тя. — Направих го, направих го, по дяволите, направих го.

Смехът ѝ ставаше истеричен. Стисна шепа трева и опита да се успокои. От много време не се бе отдавала на първични емоции както сега. Това беше явен знак за младостта ѝ.

Дишането ѝ се стабилизира и Жюстин прокара опакото на дланта си през очите си, за да избърше сълзите. Изправи се на крака, като внимаваше да не извършва внезапни движения. В тази гравитация инерцията правеше всяко нормално помръдване опасно. Няколко птици махаха с криле над нея, но с това се изчерпваше цялото движение. Слънцето грееше високо и я принуждаваше да присвива

очи. Кожата ѝ щипеше заради топлината. Най-неприятна обаче беше влагата.

Тя издиша бързо и започна да се бори с кожения летателен костюм. Е-кономът ѝ задейства локатора на хиперплъзгача. Зад отворената пилотска кабина, подобно на разширяваща се зеница, в корпуса се разтвори малък отсек и навън се плъзнаха блестящите гънки на голям балон. Те се издуха бързо и се издигнаха в яркото сапфирено небе, а след балона се понесе антена от тънка въглеродна жица.

Жюстин се увери, че предавателят работи, докато се мажеше с лосион против изгаряне. Не свали ботушите си, но бързо се отърва от летателния костюм за сметка на прости бели шорти и подходяща тениска. Всички членове на ескорта се кълняха, че тук няма опасни животни, не и на Великата триада. А барсумианците и странните им същества бяха на хиляди мили от другата страна на Дъбово море. В такъв случай трябваше да е в безопасност дори в тези дрехи.

Сложи мултифункционалното си устройство на китката — бронзова гривна от квазиметал с инкрустирани по края изумруди, подарък от последния ѝ съпруг. Той ѝ се бе присмивал, задето използваше допълнителните му възможности, за да се ориентира по време на големите разпродажби. Това влошаващо се чувство за хумор бе ускорило развода им с няколко години.

Гривната се сви леко и свърза и-точките си с ОВ-татусите ѝ. Е-кономът ѝ се разгърна от имплантите ѝ в по-голямата система, където възможностите му нараснаха неколкостранно. Тя му нареди да отвори багажното отделение на хиперплъзгача под пилотската кабина и провери екипировката и провизиите си. На колите, отговарящи за прибирането, най-вероятно щеше да им отнеме около три дни, за да я достигнат. Разполагаше с достатъчно храна за седмица и обезводнени порции за още тридесет дни, въпреки че се надяваше да не ѝ се налага да прибегва до тях.

В най-предната част на отделението имаше кутия с охладена бутилка шампанско в термална обвивка и опаковка шоколадови бонбони, оставени от туристическата фирма. Изкуши се, но първото нещо, което извади от личния си куфар, бяха очилата — скъпа, специално изработена стоманена лента, която пасваше удобно на лицето и се приспособяваше към кожата. След това измъкна отпуснатата

стара бушменска шапка. Беше я взела преди десетилетия от Австралия. Глупавото старо нещо бе посетило по-голям брой планети, отколкото повечето хора и бе избледняло почти до бяло от светлината на различните слънца.

— Добре, какво се случи с електрониката? — попита тя е-конома, докато отваряше бонбоните. Бяха започнали да се топят в жегата.

— Причината за отказа на системите е неизвестна. Бордовата система не разполага с диагностичните способности, за да направи подробен анализ.

— Трябва да има някаква следа.

— Изглежда като външна намеса. Регистрираният ефект е подобен на ЕМ-импулс.

Жюстин се огледа стреснато с полуизядена шоколадова ягода в ръка.

— Някой е стрелял по мен?

— Това не ми е известно.

— Дали може да е било природен феномен?

— Неизвестно.

— Но възможно ли е?

— Тази система не разполага с информация за възможни природни причинители.

— Можеш ли да засечеш някаква ЕМ-активност?

— Не.

Жюстин огледа по-внимателно ограждащите я дървета. Не беше изплашена, а по-скоро раздразнена. Просто не беше свикнала да получава несигурни отговори от е-конома си. Цялото човешко знание беше достъпно в реално време във Федерацията. Тук обаче, откъсната от унисферата, информацията беше по-оскъдна, по-ценна стока. Макар и малка, възможността някой да бе стрелял по нея съществуваше.

На първо място, имаше ги Пазителите на себебъщността, които бродеха из планетата според собствената си воля. Както всички знаеха, те бяха добре въоръжени и склонни към насилие. Освен тях имаше и други хора, местни, които можеха да изкарат много пари, като възстановят импланта с памет на мъртъв пилот. Фамилиите плащаха големи такси, за да са сигурни, че последователността на съзнателния живот на загубения им любим роднина няма да бъде прекъсната при

изграждането на нов клонинг. Хиперплъзгането беше несравнимо опасно и всяка година загиваха десетки пилоти. Имплантите на повечето биваха откривани и връщани вкъщи от туроператора. Въпреки това всеки, който се отклонеше драматично от курса си, преди да се разбие, рискуваше да остане загубен за много дълъг период. Местните, намерили мястото на катастрофата, ги очакваше щедра награда, след като се справеха с отвратителната задача да изрежат клетката с памет от трупа. Така че със сигурност не беше невъзможно да съществуват групи, чиято дейност се състоеше в улесняването на някои катастрофи.

Ако ЕМ-импулсът наистина целеше да я свали, нападателите ѝ бяха пълни некадърници, помисли си тя.

В дъното на багажното отделение имаше малък йонен пистолет за „личната ѝ безопасност“, в случай че мястото на кацане се окажеше враждебно. Никой от кервана не бе обяснил какво точно се има предвид под „враждебно“. Неизреченото намекваше за диви животни. Тя погледна замислено обезопасената ниша и нареди на отделението да се затвори и заключи. Ако по петите ѝ имаше престъпна банда, тя нямаше никакъв шанс, въоръжена или не.

— Време е да разберем — каза Жюстин на хиперплъзгача. Гласът ѝ звучеше много високо в дългото спокойно сечище.

Тя напълни манерката си от потока. Полуорганичната запушалка засмука леко калната течност и веднага я филтрира и охлади. След това Жюстин тръгна между дърветата, използвайки инертната гид-функция на китковото устройство.

Отне ѝ доста време, за да открие точката, от която бе дошло смущението, на около хиляда метра. Храсталаците бяха доста буйни на места, а там, където бяха ниски, лианите запълваха процепите между дървесните дънери. Целият маршрут сякаш беше едно голямо отклонение от пътя. Нямаше никаква следа от пътеки, човешки или животински. Не чуваше и гласове.

Когато наближи, почувства страх. Бе взела прибързано твърде много решения. Мисълта за пирати и конспирации бе взела превес в стимулираното ѝ от адреналин настроение. Сега отново беше в нормалния свят. Горещина, пот, нуждата да отърсва листата на лианите от лицето си през цялото време. Ботушите ѝ потъваха във влажната торфена почва. Единственото преимущество на преминаването през

тази джунгла беше липсата на насекоми, или поне на такива, които пируват върху човешка плът. Екипът по съживяването не бе внесъл никакви видове. Имаше много малки многокраки бръмбари, които щъкаха в краката ѝ, и много от тях ѝ изглеждаха чуждоземни. Доста от растенията със сигурност не бяха дошли от Земята.

След около двадесет минути Жюстин просто спря. Вече се чувстваше абсурдно. Наоколо нямаше следа от каквато и да е човешка активност. Ако банда от пирати-ловци се промъкваше през дърветата към мястото на кацане, то се справяха много зле с проследяването ѝ, тъй като тя вървеше право към тях.

— Отчиташ ли нещо? — попита тя е-конома.

— Сензорите на тази система засичат слаба електромагнитна активност — отговори той. — Затруднявам се с проследяването на произхода ѝ. Изглежда, че действа според редовен цикъл.

— Някакъв радиосигнал?

— Не. Многочестотна емисия, няма характерна модулация.

— Енергиен взрив може би?

— Подобен източник би отговарял на информацията от сензорите.

— Какво оборудване може да произведе подобен ефект?

— Това не ми е известно.

— Добре, откъде идва? Покажи ми графика.

Е-кономът разгърна проста карта във виртуалното ѝ зрение. Жюстин започна да върви и да отмества с ръце лианите.

— Емисията току-що се повтори — каза е-кономът ѝ, след като тя измина около петдесет ярда. — Този път беше много по-силна. Сензорите отчитат известна остатъчна активност. Не може да се приложи модел.

— Все още ли вървя в правилната посока?

— Да.

— Ами продължителността на импулса? Съответства ли с този, който удари хиперплъзгача?

— Доста е близка.

Дърветата сякаш се разрешиха малко. Или просто си въобразяваше. Храстите и лианите определено не намаляваха. Краката ѝ бяха покрити с дълги драскотини.

Наложената върху зрението ѝ карта избледня.

— Какво става?

Е-кономът ѝ не отговори. Тя спря и погледна към гривната си. Малката светлина на захранването зад един от изумрудите мигаше в червено.

— Презареждане готово — обяви рязко е-кономът ѝ.

— ЕМ-импулсът ли те удари?

— Не успях да съхраня информация за събитието. Друг импулс е най-очевидната причина.

— Можеш ли да се предпазиш от следваща атака?

В отговор получи тишина.

— По дяволите — измърмори тя. Любопитството ѝ обаче беше събудено. Наблизо имаше нещо и това не бяха пирати.

За малко да го пропусне. Лианите покриваха почти изцяло ниските стени и малката сграда под тях изглеждаше просто като непроходим зелен гъсталак. Вратата обаче бе хлътнала навътре и образуваше тъмен процеп сред листата.

Жюстин вдигна слънчевите си очила нагоре за миг, за да огледа сградата. Със сигурност не беше къща. Беше твърде малка за това. Просто обикновено квадратно убежище със страна пет метра и наклонен покрив, високо не повече от три метра в най-високата си точка. Когато издърпа дебелите снопове увивни растения от стената около вратата, Жюстин видя, че повърхността под тях е от някаква сива метална сплав. Обикновени панели, закрепени върху метална рамка и сглобени за няколко часа. Можеше да е направено навсякъде във Федерацията, дори на Далечината разполагаха с възможностите, за да го произведат. Съдейки по вида на материала и растителността, прилепнала по него, убежището се намираше тук от десетилетия.

Не намери ключалка, затова опря рамо в изкорубената врата и натисна. След няколко напъна тя се отвори широко. През отвора нахлу светлина. Прозорци нямаше. Подът представляваше единичен лист от ензимноподсилен бетон, влажен и изронен. В средата имаше черен цилиндър, широк малко над метър и висок осемдесет сантиметра. Когато се приближи до него, видя, че всъщност е вграден в бетона, така че истинската му дължина беше загадка. Материалът, от който бе направен, приличаше на тъмен метал. От върха му излизаха две връзки тънки червени кабели и се спускаха към пода, където изчезваха в полупрозрачен диск, широк половин метър. Докато го разглеждаше, тя

забеляза, че той също е вложен в бетона. Сияеше със слаба яркочервена светлина, която идваше някъде от дълбоко, сякаш много под бетонния под.

В главата ѝ се събудиха спомени и Жюстин присви очи към диска. Не беше сигурна защо запазва толкова много от миналото в главата си, когато се подмладява. Беше виждала нещо подобно преди. Много от сградите на Земята използваха подобни устройства за резервно хранване — места като болници, полицейски управления и центрове за контрол на превозите. Твърд кабел за пренос на топлина потъваше на километри в земната кора, където геотермалната енергия можеше да бъде уловена. Тези машини не произвеждаха големи количества електричество, само толкова, колкото да поддържат жизненоважните системи във функционално състояние по време на извънредна ситуация.

Какво, по дяволите, прави това посред джунглата, на половината разстояние до най-големия вулкан на Далечината?

Тя се загледа в кабелите, които най-вероятно бяха свръхпроводници. Цилиндърът, който храняваха с енергия, трябваше да е източникът на ЕМ-импулсите. Цялата тази система очевидно беше тук от много време, поне няколко десетилетия, дори доста по-дълго. Със сигурност никой не бе минавал оттук с години, а и бетонът не се трошеше за една нощ. „Какво ли може да изсмуква толкова много електричество година подир година?“

Объркването ѝ бе заменено от изненада, когато осъзна, че цилиндърът не може да е нищо друго освен нулева д-яма. Това бяха свършените устройства за складиране на енергия и като такива намираха много малка употреба във Федерацията, просто защото много малко хора се нуждаеха да складираат толкова мощност. ТСП ги използваше като резервни източници на енергия за червеевите портали, но тя не можеше да се сети за друга организация, търговска или правителствена, която да им е намерила приложение. Тези механизми бяха обект на интерес за физиката — бездънни дупки с нулеви размери във време-пространството, които можеха да се пълнят вечно с енергия. Теоретично в тях можеше да се побере неограничено много енергия, при условие че съдържащото квантово поле е достатъчно силно. След десетилетия на непрекъснато зареждане от

кабела за обмен на топлина, този диск вероятно беше натрупал енергия, измерима не в киловатчасове, а по-скоро в килотонаж.

Значи една нулева д-яма бе изпуснала ЕМ-импулса...
Незащитена д-яма!

Жюстин бързо излезе от убежището. Ако наистина около ямата нямаше щит, електромагнитната емисия щеше да е достатъчно мощна, за да увреди нервната ѝ система в момента, в който квантовото поле се подготвяше да поеме новия заряд.

Тя се отдалечи бързо, още по-озадачена, след като бе открила източника. Бе изминала неколкостотин ярда, когато започна да вали. Бурята, разделила се на две около вулкана, най-накрая я беше настигнала.

Казимир Макфостър наблюдаваше как момичето изважда от отделението, отворило се под пилотската кабина на хиперплъзгача, кълбо от лъскава синя пластмаса с размерите на юмрук. Той се бе подслонил зад един фиников храст на петдесет метра от приземената елегантна машина. Дъждът ръмеше по главата му и по листата. Той не му обръщаше внимание, беше израснал в този климат. По това време на годината всяка сутрин имаше бури. До един час вятърът щеше да издуха дъждовните облаци и остатъкът от деня щеше да е безмилостно горещ и влажен.

Момичето небрежно хвърли топката през рамо и след това издърпа цилиндрична торба от отделението. Остана впечатлен, защото торбата беше огромна и явно тежеше доста. Въпреки непохватността, с която я носеше, жената я вдигна без проблеми. Беше силна. Всички чуждоземци бяха силни, знаеше го. Това, за което не бе подготвен, бе красотата ѝ.

Час преди това видя как хиперплъзгачът преминава през небето — обикновен кръстовиден силует, очертан в черно върху сапфиреното небе.

Гледката го омая, машината беше толкова грациозна и елегантна. Всички разкази и уроци за Федерацията и особеностите ѝ не го бяха подготвили достатъчно за това. Беше истинско откровение за него, че една машина може да изглежда толкова самоуверена, не само на

външен вид, но и в действията си. Машините, каквито ги познаваше Казимир, бяха груби и служеха единствено за работа.

От наблюдателницата си върху скалата от изстинала лава той съзерцаваше как плъзгачът се спуска все по-ниско над джунглата. Машината трепна несръчно веднъж, и то само за миг. След това крилете ѝ се поместиха като криле на сръчна птица и тя кацна върху откритото пространство. Казимир остана неподвижен и втрещен в точката зад дърветата, където апаратът бе изчезнал от погледа му. На лицето му грееше глупава усмивка. Отне му известно време, преди да осъзнае, че върху скалата е уязвим. Харви щеше да го порицае неумолимо за подобна грешка, също така щеше да намали дажбите му, за да подчертае поуката. Предполагаше се, че отдавна е преминал възрастта, в която му е позволено да допуска подобни глупави грешки. Ето защо беше сам навън на този последен обход, с който да докаже, че е овладял дивото. След като се завърне при клана си след още петнадесет дни, щеше да е готов да се присъедини към битката срещу извънземното чудовище. Но не и ако се размотаваше като новак първа година и чакаше някой случайно преминаващ враг да се прицели в лесната мишена.

Казимир се спусна от скалата и отново се скри в храстите. Замисли се за момент и определи позицията на хиперплъзгача в съзнанието си. Вече бе готов да се ориентира между дърветата и да вдигне тревога при наличие на врагове. Беше напълно съсредоточен върху задачата си.

Докато се придвижваше бавно и безшумно към покрайнините на сечището, където бе кацнал хиперплъзгачът, дъждът валеше силно. Вече не можеше да вижда, затова намери подслон на прикрито място и се установи, за да огледа красивия летателен съд. Момичето се появи след няколко минути. Намръщи се срещу дъжда, докато крачеше бързо към дърветата. Беше облечена оскъдно, върху стройната ѝ фигура имаше няколко бели парчета плат. Беше *толкова* красива. *Като ангел*, помисли си Казимир. *Ангел, слязъл от небето.*

Синята топка, която бе захвърлила на земята по-рано, започна да се надува. Тънката пластмаса се занаява в странно оформени издутини. Минута по-късно кълбото се бе трансформирало в грудковиден полусферичен подслон, широк четири метра в основата си. Имаше само един отвор и приличаше на подута палатка. Казимир

кимна одобрително. Неговият подслон за през нощта представляваше малък сак от видоизменяща се мембрана, която можеше да надуе с малко електрически ток. Вечер го пазеше от студа и влагата, но не беше достатъчно голям, за да се движи вътре. В сравнение с него това беше цял дворец.

Момичето влезе забързано в палатката. Казимир видя гримасата ѝ, когато свали окъсаната прогизнала шапка от главата си и прокара ръцете си през също толкова мократа си бяло-руса коса. Бръкна дълбоко в цилиндричната торба, извади хавлия и започна да се бърше енергично.

Всяко нейно движение омагьосваше Казимир. Тя имаше дълги, идеално оформени крайници. Омайваше го начинът, по който държеше главата си — гордо, но нито за миг арогантно. Не и тя. Не и ангелът.

След време тя приключи с хавлията и отиде до отвора на дебелата палатка, за да погледне навън. Казимир съдържа дъха си, докато момичето гледаше към гъстия храсталак, който го скриваше. После тя се усмихна свенливо и изведнъж вселената стана пощастливо място.

За миг.

— Сигурно е доста неудобно да клечиш зад този храст — каза тя. — Защо не излезеш на открито?

Сърцето на Казимир затуптя силно. Тя говореше на него, сигурно знаеше, че е там, през цялото време. Той се ядоса, задето някой се присмиваше по подобен начин на уменията му. Ала въпреки това ангелът все така гледаше към него с наклонена на една страна глава и очаквателно изражение. Всъщност тя не му се присмиваше, реши той.

Надигна се и се огледа на всички страни. До някаква степен очакваше вражеските ловци да са там, да го чакат ухилени. Но навън нямаше никого. В такъв случай Казимир беше изправен пред прост избор — да се обърне и да избяга и никога повече да не види красотата ѝ или да се приближи и да ѝ позволи да го зърне, на което тя очевидно бе способна и сега.

Той тръгна към синьото полукълбо все така предпазливо. Докато се приближаваше, ангелът го наблюдаваше с непроницаемо изражение. В едната си ръка държеше тънък цилиндър. Казимир разбра, че това е някакво оръжие.

— Другарите ти не са наоколо, нали? — попита тя.

— Аз крача сам из тази гора. Не се нуждая от помощ, за да оцелея тук.

Това, изглежда, я развесели.

— Разбира се. — Прибра дискретно оръжието в някаква торбичка на колана си. — Искаш ли да се скриеш вътре от дъжда? Има достатъчно място.

— Много си мила. Благодаря ти.

Когато се шмугна в палатката, изведнъж се почувства пометен от присъствието ѝ. Очите му обходиха гладките контури на интериора, докосвайки всичко, но не и нея.

— Казвам се Жюстин — каза нежно тя. В гласа ѝ звучеше колебание, сякаш беше също толкова объркана като него.

— Казимир — каза той. — Как разбра, че съм тук?

Тя вдигна тънката си ръка и потупа с пръст точно по дясното си око.

— Имплантите ми позволят да виждам в инфрачервения спектър. Тялото ти сияеше доста ярко. — Устните ѝ трепнаха. — Доста си горещ.

— О... — Бе направил глупавата грешка да проследи с очи движението на ръката ѝ и сега не можеше да отдели поглед от лицето ѝ. Очите ѝ бяха светлозелени, а миглите над тях — дълги и тънки. Имаше широки изпъкнали скули и донякъде плоска брадичка. Над влажните ѝ устни беше разположено красиво чипо носле. Всяка от чертите ѝ беше изящна, но заедно те ѝ придаваха красота, която той със сигурност не можеше да опише. Безупречната ѝ кожа имаше цвета на бледа смес от злато и мед, каквато Казимир не бе виждал никога. С изненада установи, че бе много млада, близо до неговите седемнадесет години. Въпреки това бе управлявала хиперпльзгача през бурята. Смелостта и таланта, които този подвиг изискваше... Той отново вторачи поглед в краката си, осъзнавайки бездната, която ги делеше.

— Ето — каза тя и му подаде хавлията, която държеше. — Ти си по-мокър и от мен.

Казимир погледна за миг объркано към кърпата, преди да свали раницата.

— Благодаря ти.

Попи влагата от лицето си и след това се измъкна от кожената си жилетка. Докато се бършеше, тънката материя на хавлията изсмука

капките от гърдния кош и гърба му и изсуши безупречно кожата му.

Жюстин бръкна в торбата си и извади още една хавлия за себе си. Той чувстваше любопитния ѝ поглед върху себе си, докато сушеше краката и глезените си. Затова спря до коленете, без да вдига поличката си, за да подсуши бедрата си. И без това платът беше почти непромокаем и не беше пропуснал много вода.

— Какъв тартан^[2] е това?

Той погледна към каретата в смарагдови и медни цветове и се усмихна гордо.

— Аз съм Макфостър.

Жюстин издаде звук, който подозрително напомняше сподавен смях.

— Съжалявам — каза тя извинително. — Само че с този цвят на кожата ми е малко трудно да си те представя като член на клан.

Казимир се намръщи. Кожата му беше наситенокафява. Допълваше я гъста абаносова коса, която той поддържаше дълга и вързана с алена лента. Как можеха цветовете да му попречат да бъде член на клана? Сред клановите имаше представители на повечето етнически групи от Земята. Баба му постоянно разказваше очарователни истории от ранния живот на нейната баба в Индия.

— Не разбирам. Предците ми са били сред първите семейства, спасени от Брадли Йохансон.

— Йохансон? Май не си говорим за шотландски кланове, а?

— Какво е „шотландски“?

— Няма значение. — Тя погледна през процепа навън към нестихващия порой от топъл дъжд. — Изглежда, че ще прекараме известно време заедно. Разкажи ми за клана си, Казимир.

— Дъждът ще продължи само час.

— Колко дълга е историята ти?

Той се усмихна широко и усети топлина в себе си, когато тя му отговори с усмивка. Ангелът беше така болезнено красив, че всяка причина да остане близо до нея беше добре дошла. Сякаш прочела мислите му, стената на палатката до него се размърда и се изтегли във формата на диван. Те седнаха заедно върху него.

— Разкажи ми — подкани го тя. — Искам да науча за света ти.

— Ти ще ми разкажеш ли за твоя свят?

— Да.

Той кимна, зарадван от обещаната размяна.

— На Далечината живеят седем клана. Заедно образуваме Пазителите на себесъщността.

— Чувала съм за тях — промърмори тя.

— Ние сме тези, които стоят между Звездния странник и съсипването на човечеството. Само ние от цялата раса виждаме заплахата, която той ни е донесъл със сенчестите си измами и манипулациите си на суетни мъже и жени. Бродли Йохансон отвори очите ни за истината много отдавна. Един ден, благодарение на него, ще помогнем на тази планета да получи своето отмъщение.

— Това звучи като нещо, на което си бил научен, Казимир.

— От мига на първото ми дихание знам кой съм и срещу какво трябва да се изправя. Нашето бреме е тежко. Никой от чуждоземците не вярва в каузата ни, а освен това сте слепи за извънземната отрова. Въпреки това ние устояваме заради вярата и благодарността си. Бродли Йохансон е нашият спасител и един ден цялото човечество ще го нарича свой спасител.

— Как ви е спасил?

— Както е бил спасен и той. Със скромност и добрина. Той дошъл заедно с първите заселници на планетата и започнал да изследва извънземния кораб.

— Чувала съм за това — каза Жюстин. — Бил е директор на изследователския институт „Мария Селесте“, нали така?

— Да. Хората казват, че корабът е пуст, изоставена и празна развалина. Не е така. Извънземното иска човечеството да вярва в това. То е оцеляло след катастрофата.

— В онзи кораб-ковчег има живо извънземно?

— Преди е било там, но е преминало във Федерацията преди много време и сега се движи сред нас, невидимо и зло.

— Наистина ли? Значи никога не си го виждал с очите си?

— Никога не съм напускал Далечината. Но един ден, когато машинациите му узреят, Звездния странник ще се върне. Надявам се, че това ще се случи в моя живот. Иска ми се да бъда част от победата над него.

— Как изглежда то?

— Никой не знае как изглежда, дори Бродли Йохансон не е сигурен. Може да го е виждал, но не си спомня. Много от старите му

мисли изчезнали, когато е бил освободен.

— Добре, значи този Звезден странник е оцелял след катастрофата. Какво се е случило след това?

— Той предизвикал пламъка от слънцето на Далечината, за да привлече нищо неподозиращите хора тук. Когато Бродли Йохансон се заровил в тайните на кораба, той събудил Звездния странник и бил поробен от него. В продължение на много години му служил с всички сили и му помагал да разпространи влиянието си във Федерацията. Шептял в сърцата на властимащите, давал лъжливи обещания и оформял бъдещите събития. Но Звездния странник не познавал тази част от Галактиката и се притеснявал от другите раси, които я населявали и можели да попречат на целите му. Не всички от тях били невежи и горделиви като нас. То изпратило Бродли на Силвъргалд, за да получи преки впечатления от силфените и да докладва обратно откритията си. Но силфените са по-мъдри от хората и Звездния странник. Те видели оковите, които били омотани около съзнанието на Бродли, и го освободили.

— А, освобождението.

— Да. Те го изцелили. Освободени, някои мъже биха избягали от подобен ужас, за да останат свободни. Бродли обаче знаел, че съществува много по-голяма заплаха. Той каза, че за да успее злото, е нужно само порядъчните хора да не правят нищо.

— Бродли Йохансон е казал това, така ли?

— Да. Той се върнал на Далечината и освободил онези, които били поробени от Звездния странник. Това били седемте фамилии, които прераснали в днешните кланове.

— Разбирам. — Гласът ѝ беше сериозен.

Казимир я погледна нетърпеливо. Лицето ѝ беше дълбоко замислено. Това го натъжи. Прекрасното ѝ лице трябваше да познава само щастието. Та нали беше отдал живота си в защита на нейния живот и тези като нея?

— Не се тревожи — каза ѝ той. — Ние ще те предпазим от Звездния странник. То няма да успее. Тази планета ще бъде отмъстена.

Тя наклони главата си настрана и се загледа продължително и замислено в него.

— Наистина го мислиш, нали?

— Да.

Поради някаква причина отговорът му я обезпокои.

— Това е нещо много благородно, Казимир. Благородството създава родство, което не може да бъде лесно разрушено.

— Звездния странник никога няма да поквари верността към клана ми и нашата кауза.

Жюстин сложи дланта си върху ръката му.

— Уважавам това.

Казимир опита да ѝ се усмихне уверено, но тя изглеждаше все така тъжна, а допирът с нея, макар и лек, го разсейваше твърде много. Беше толкова близо. А никой от двамата не беше особено облечен. В съзнанието на Казимир започнаха да проникват похотливи, но пълни с чудеса мисли.

Жюстин стисна леко ръката му и внезапно се огледа.

— О, виж, спряло е да вали. — Тя се изправи и отиде до входа. — Слънцето отново се вижда.

Усмивката ѝ беше очарователна. Отново беше ангел.

Казимир се изправи и отдели миг, за да облече отново жилетката си. Излезе навън и застана зад нея, докато тя слагаше стоманена лента на лицето си. Стана му неприятно, че вече не може да вижда очите ѝ. Бялата ѝ тениска беше почти прозрачна на слънчевата светлина. Беше висока колкото него.

— Наистина ли прелетя над вулкана? — попита той припряно.

— Аха.

— За това сигурно трябва много кураж.

Тя се засмя.

— Просто глупост, предполагам.

— Не. Ти не си глупава, Жюстин. Не и това.

Един от пръстите ѝ се изви около върха на очилата, тя ги свали леко надолу и се вгледа в него над тях.

— Благодаря ти, Казимир. Това беше много мило.

— Какво беше чувството?

— На лудост! Великолепно! — Тя бутна очилата си обратно нагоре и започна да му разказва за полета.

Казимир слушаше, заплепен от света, който му беше също толкова чужд като този на Звездния странник. Жюстин живееше идеалния живот. Радваше се, че това е истина, че хората са могли да

достигнат това състояние. Може би един ден, когато Звездния странник бъдеше победен, всички щяха да живеят като нея.

Реши, че съдбата е предрешила срещата му с нея. Това видение, личният му ангел бе дошъл, за да му покаже, че е правилно да се опитва да защити човечеството. Тя бе неговото вдъхновение, неговото собствено чудо.

— Сигурно си много богата — каза той, когато тя приключи с историята си за кацането. — За да можеш да си позволиш подобна машина, която няма друга цел, освен да ти достави удоволствие.

Тя небрежно сви рамене. Двамата се бяха излегнали на брега на малкия поток, който клокочеше през сечището.

— Предполагам, че всеки, който идва на Далечината, е богат. Да стигнеш дотук не е лесно. — Тя наклони глава назад, за да се полюбува на тувестите облаци, които се носеха из сапфирената купа на небето. — Със сигурност си заслужава. Твоят свят е странен и очарователен, Казимир.

— Какво смятат родителите ти за това, че идваш сама тук? И поемаш такива рискове. Този полет беше много опасен.

Главата ѝ се изви рязко, сякаш въпросът я беше шокирал.

— Родителите ми? Я да видим. Родителите ми винаги са ме окуражавали да бъда себе си. Искаха да живея по най-добрия възможен начин. А това, Монс Херкуланум и ти, това трябва да е един от класическите мигове, които осмислят живота и ти дават увереност да продължиш и просто да преживееш това, което вселената може да ти предложи.

— И аз ли? Не мисля.

— Да, ти. Ето те наред собственото ти приключение, съвсем сам срещу всичко, което вулканът и земята могат да изправят срещу теб. Това те прави много по-смел от мен.

— Не.

— Да!

— Не!

Засмяха се заедно. Жюстин свали очилата си и му се усмихна топло.

— Умирам от глад — каза тя. — Какво ще кажеш да опитаме малко декадентска земна храна?

— Да, моля!

Тя се изправи рязко и забърза към плъзгача. Казимир я последва, удивен от височината, на която стройното ѝ перфектно тяло се носеше над земята.

Те седнаха с кръстосани крака на земята и тя започна да го храни с различни хапки, нетърпелива да види реакцията му. Някои бяха вкусни, други — просто странни. Лицето му се изкриви, докато поглъщаше горещите лютиви меса.

— Отмий вкуса с това — каза му тя. Бялото вино, което му даде, беше леко и сладко. Той го опита преценяващо.

Следобеда изследваха джунглата около границите на сечището и се опитваха да отгатнат имената на растенията. Той ѝ обясни целта на обхода му, за това как щеше да го подготви за трудните кампании срещу врага на всякакви терени, как показваше, че е усвоил всичко, на което учителите му можеха да го научат.

— Ритуал за възмъжаване — каза тя.

Той реши, че в гласа ѝ има възхищение. На няколко пъти обаче, без тя да забележи, я бе хващал да му хвърля погледи. Той не се осмеляваше да направи същото.

— Трябва да знаем, че сме способни на това, което е нужно да направим.

— Казимир, моля те, не прави нищо прибързано. Не се налага да се доказваш, като поемаш рискове. Животът е твърде важен за това. Твърде къс е, особено тук.

— Ще бъда внимателен. Ще се науча да не прибързвам.

— Благодаря ти. Не искам да прекарам остатъка от живота си в тревоги за теб.

— Ще направиш ли нещо за мен?

На лицето ѝ се появи игрива усмивка.

— Бих направила много неща за теб, Казимир.

Отговорът го изненада. Знаеше, че се е изчервил, докато обмисляше думите ѝ. Беше сигурен, че няма предвид точно това, не и някой толкова мил и добър като нея.

— Моля те, не посещавай „Мария Селесте“. Знаем, че много туристи го правят. Ще се тревожа за сигурността ти, ако го направиш. Влиянието на Звездния странник е силно около кораба му.

Жюстин се престори, че обмисля сериозно молбата му. За щастие старият кораб-ковчег така или иначе не влизаше в плана ѝ. Беше

странно, че заради искрената вяра на Казимир в съществуването на оцеляло извънземно в съзнанието ѝ се промъкна слабо притеснение, което отказа да го напусне. Цялата тази работа беше поредната абсурдна легенда, която проклетите старци като Йохансон използваха, за да държат последователите си наблизо и в готовност да засвидетелстват верността си. Въпреки това звучеше толкова правдоподобно...

— Няма да отида — обеща сериозно тя. Облекчението по лицето му я накара да се чувства виновна.

През късния следобед напалиха огън. Казимир имаше старо енергийно острие в раницата си и изглеждаше решен да изтъкне уменията си за оцеляване сред природата. Затова тя се облегна назад и загледа как той изгражда голяма клада. Момчето свали малката си кожена жилетка и докато разнасяше пъновете, по кожата му изби пот. Гледката повдигна собствената ѝ телесна температура с няколко градуса. Ниската гравитация със сигурност не бе попречила на тялото му да се развие до съвършенството на късните младежки години. За щастие не се опитваше да се прави на мачо, като например отстрелва птици, които после да изпекат на шиш. Беше напълно доволен да отворят още от хранителните ѝ пакети. Големият огън им носеше просто топлина и удобство. Най-накрая тя отвори шампанското и двамата отпиха от скокливите златни пламъци, които проблясваха в палавите балончета на течността.

Казимир искаше вечерта да не свършва никога. Двамата седяха върху едно одеяло, докато слънчевата светлина се оттегляше от небето. След нея остана само проблясващият в пурпур ореол високо над западния хоризонт, образуван от последните лъчи, пречупени от ледниковия пръстен през стратосферата. После и той се сви и пукащият огън остана последният източник на светлина. Над тях блестяха платинени звезди. За първи път в живота си не ги възприемаше като заплаха.

Те говореха и пиеха, и опитваха екзотичната храна. През цялото време Казимир тихо и от все сърце боготвореше усмихващия се, великолепен ангел. Малко след залеза дивите пламъци на огъня се стопиха и оставиха след себе си хълм от светещи въглини.

На фона на това едва загатващо нощта сияние ангелът се изправи и застана над него. Тениската и шортите ѝ проблясваха в пурпурно до

гаснещия огън, а косата ѝ се бе превърнала в златния ореол, който винаги си бе представял. Без да продума, тя отиде до полусферичната си палатка и изчезна в сенките, които обитаваха вътрешността ѝ.

— Казимир.

С треперещи крака той се приближи до входа. Проблясъците на звездите му показаха, че половината под се е надигнал и е образувал гигантски матрак. Неговият ангел стоеше върху него. Беше просто силует в мрака. Тениската ѝ лежеше смачкана в краката ѝ на пода. Докато той гледаше, тя смъкна шортите си.

— Не се страхувай.

Казимир пристъпи в тъмнината. Нежни, чувствени ръце свалиха жилетката от раменете му. Невидими пръсти погалиха гърдите му, пропълзяха към кръста му и го накараха да въздъхне безпомощно. Разхлабиха колана му и махнаха поличката. Голият ангел пареше кожата му, когато се притисна към него.

Удивените викове на екстаз на Казимир отекваха из сечището дълго след като проблясващите искри на огъня най-накрая угаснаха.

Дори izolацията на кабината не можеше да защити Естела Фентън от рева на мощния дизелов двигател. Тя вдигна високо питието си, тъй като телмарският рейнджър се разтrese от край до край. Опитана се да не разлее изтънчения плодов коктейл. Не се получи, затова изпи остатъка от течността на няколко бързи глътки. Със сигурност имаше водка, усещаше разливането на характерния хладен пламък.

Спасителните возила, изпратени от основния конвой, я бяха прибрали преди двадесет часа. Това я бе облекчило неимоверно много. Два дни и половина в гората с умерен климат се оказаха изпълнени с малко повече приключения в дивото, отколкото бе искала. Сега оставаше да намерят само приятелката ѝ Жюстин. Конвойт бе засякъл сигналния маяк на хиперплъзгача. Местоположението бе предизвикало оживление и интерес сред екипажите. Явно малко хора успяваха да прелетят толкова надалеч, колкото нея.

След като натовариха плъзгача на Естела в складовата каравана, останалите пет спасителни коли се отправиха в търсене на последния си клиент. Въпреки че населението на Далечината бе запазило Монс Херкуланум като естествен див парк, през дъждовните гори имаше

изобилие от пътеки, които возилата като телмарския рейнджър използваша по време на туристически експедиции. Те се разклоняваха в по-рядко използвани пътеки. Освен тях върху картата имаше и линии, отбелязани като „проходими маршрути“. Движеха се по един от тези маршрути вече цели три часа, пробиваха си пътя през лианите и храсталациите на джунглата. След това се изправиха пред истински тежката задача да изрежат нов път през дърветата.

Челната кола беше на петдесет ярда пред тях, предните ѝ хармонични остриета пръскаха пред себе си гъсти облаци от натрошени дървени стърготини, докато си пробиваше с дъвчене път напред. След кратко наблюдение на напредъка ѝ Естела отиде в дъното на кабината, където се зае да атакува охладения бар.

— След няколко минути трябва да сме там — извика шофьорът Кам Тонг.

Естела остави празната чаша и се вгледа през мехурестия щит към откоса от натрошена растителност зад водещото возило. Гъстите зелени стени от дървета и лиани свършиха рязко и те се озоваха на продълговатото сечище. Хиперплъзгачът на Жюстин беше приземен непокътнат в средата на килим от тучна трева. Палатката ѝ беше на няколко ярда от машината.

— Изглежда е добре — каза щастливо Кам Тонг.

— Никога не съм се съмнявала.

Спасителните коли набраха скорост и трусовете се увеличиха. Всички заедно надуха клаксоните си.

От палатката се показва глава.

— Това не е тя — възкликна Естела.

Беше момче на тийнейджърска възраст, което носеше старата окъсана бушменска шапка на Жюстин. Устата му се отвори широко при вида на големите превозни средства, които се носеха към него. Той извика нещо обратно в палатката. В следващия миг вече бе грабнал малка раница от земята и бягаше с всички сили към най-близките дървета. Естела се взираше след него с удивление. Момчето носеше дълга поличка в оранжево и зелено. Не, поправи се, шотландска поличка, можеше да види диплите. За малката му раница имаше завързана някаква кожена дреха. Той не спря да се озърта през рамо към возилата. Едната му ръка притискаше към главата му шапката, под която се спускаше черна коса.

Кам Тонг се смееше, докато спираше големият телмарски рейнджър зад хиперплъзгача. Усмивката на Естела се разшири, когато отвори вратата, за да слезе долу. В този миг от палатката излезе Жюстин. Единственото, което носеше, бяха оскъдни алени прашки и чифт слънчеви очила.

— Върни се — извика Жюстин в какофонията от тръбящи клаксони и скимтящи двигатели. — Не се страхувай. Те са ми приятели. О, майната му!

Тя сложи ръце на хълбоците си и се вгледа ядосано в спасителните коли.

Естела скочи ловко на земята. Усмивката ѝ вече бе преминала в почти истеричен смях. Вратите на другите машини се отваряха, усмихнатите хора излизаха навън. Клаксоните все още бибиткаха ентузиазирано. Шантавото момче почти бе стигнало джунглата. Преследваха го насърчителни викове.

— Добър следобед, мила — каза весело Естела.

— Изплашихте го — каза обвинително Жюстин с нотка на болка в гласа.

Естела вдигна ръка към гърлото си с престорена театралност.

— Благодаря на небесата, че дойдохме тъкмо навреме, доколкото мога да видя. — Не можеше да спре да се смее. — Очевидно те спасихме от участ по-лоша и от смъртта.

— По дяволите! — Жюстин погледна за последен път към бягащото момче, което изчезна в зеленината, и вдигна унило ръка с надеждата, че той ще забележи безсмисления жест. Клаксоните утихнаха с изключването на двигателите, но сърцатият смях на екипажите звучеше все така силно в задушния въздух.

Жюстин се върна с тежки стъпки в палатката и грабна тънка вълнена жилетка. Естела я последва. Подовият матрак все още беше надут. Земята около него беше отрупана с хранителни пакети и няколко бутилки от вино.

— Не мога да повярвам на късмета ти — изкикоти се Естела. — Ще се оплача на туроператора. Единственото, което ме чакаше на мястото ми на кацане, беше една катеричка и съм съвсем сигурна, че беше гей.

Жюстин започна да закопчава жилетката си.

— Недей — каза раздражено. — Казимир беше сладък.

— Да — беше.

— Не разбираш. — Тя вдигна шортите си. — Не беше само това. Искан да му покажа различна гледна точка към вселената от неговата, да го накарам да постави под въпрос това, което вижда.

— А, като — как се казва тази поза? И — не знаех, че може да стане и от тази страна.

Жюстин ѝ изръмжа и излезе обратно. Нареди на палатката да се свие, което принуди Естела забързано да излезе през входа. Посрещнаха я широки разбиращи усмивки. Няколко от мъжете ѝ намигнаха. Жюстин завъртя раздражено очи, замисляйки се как изглежда всичко това за тях. После чувството ѝ за хумор се върна и върху устните ѝ се появи малка смутена усмивка.

— Какво правеше той тук? — попита Естела. — Намираме се наред нищото.

— Вече е нещо — отговори язвително Жюстин.

— Господи, какъв късмет. Ревнувам адски. Той изглеждаше божествено.

Жюстин стисна скромно устни.

— Наистина беше.

— Хайде, да намерим бутилка, трябва да отпразнуваме великата ти победа — най-дългия полет и най-великото кацане. Предполагам, че имаш нужда и да поседнеш, сигурно ти е трудно да вървиш нормално след всичките уроци, които си му преподала. — Тя погледна критично към палатката, която бе приключила със свиването си. Всички празни пакети и бутилки лежаха около нея, изхвърлени от смалвящите се стени. — Изобщо зърна ли външния свят?

— Има и такъв ли?

Естела се изкикоти диво и се закатери по късата стълба към кабината на телмара.

— Вярно ли е, че всичко се издига по-високо при по-ниска гравитация?

Жюстин не ѝ обърна внимание и огледа плътната стена на джунглата за последен път. Нямаше и следа от него, дори в инфрачервения спектър. Беше го научила поне на това, ако не на друго.

— Довиждане, Казимир — прошепна тя.

Той беше там навън. Наблюдаваше. Вероятно се чувстваше малко глупаво. Но вероятно така беше най-добре. Бърза и чиста

раздяла и златен спомен и за двамата. Без съжаления.

И може би, просто може би, го научих на нещо за истинския свят. Може би ще започне да поставя под въпрос идиотската доктрина на Пазителите.

В кабината се разнесе шумен пукот от тапата на бутилка шампанско. Жюстин се покатери вътре и затвори вратата. Отдаде се на насладата от хлада на климатика, който прогони тежката жега на джунглата.

---

[1] „Мария Селесте“ — американски кораб, открит на 5 декември 1872 г. в Атлантическия океан непокътнат, но без екипаж. — Бел.ред. ↑

[2] Разноцветно кариран вълнен плат, характерен за Шотландия. — Бел.прев. ↑

5.

От всепризнатата си елитарна позиция жителите на Йорк5 често твърдяха, че планетата им е една от по-щастливите в космоса от етап едно. Точно този свят никога не бе страдал от замърсяване или пренаселване, финансова нестабилност и корумпирани политици. По време на предчовешката му история странно хрумване на еволюцията бе произвело много по-малък от обичайния брой растителни и животински родове. Тези условия превръщаха установяването на извънземен вид на повърхността в съвсем лесно начинание. За хора, които искаха да моделират земята по собствените си специални начини, това правеше планетата желан недвижим имот.

Когато през 2138 година ТСП обяви, че планетата е отворена за заселване, консорциумът от фамилии, управляващ планетата Лос Вада, една от Големите 15, предложи оферта и на практика закупи цялата Йорк5. ТСП възстанови директно разходите си по изследователската кампания, но планетата никога не отвори врати за свободна имиграция. Фамилиите от консорциума бяха твърде разнородни, за да образуват Междузвездна династия, макар че сега всички живееха на един свят и най-вероятно генеалогичната динамика на бъдещето щеше да ги превърне в точно такова обединение, дефинирано според класическия модел.

Йорк5 нямаше истинска столица. Най-големият урбанизиран район беше малък град, в който бяха съсредоточени всички услуги и който поддържаше портала на ТСП и летището, израснало до него. Никога не бяха внесени каквито и да е фабрики и нямаше индустриализация. Всичко, от което се нуждаеше човек, от кухненски прибори до павета, от електроника до дрехи, трябваше да бъде внасяно. Нямаше пътища или жп линии, които да изграждат градска транспортна инфраструктура. Пътуваше се само с летателни апарати, собственост на местните фамилии. През цялата си двеста и петдесет годишна история населението никога не се бе покачвало над десет милиона, от които почти три бяха персоналът на работа при

фамилиите. Вместо това земята беше разделена на обширни имения. Всяко семейство строеше жилищата, резиденциите и плажните си къщи, както поискаше и където поискаше, и засяваше флора според приумиците си. Вследствие на това континентите заприличаха на величествени юргани, съшити от специално проектирани пейзажи. Тераформирането се извършваше в мащаб, невидан дори на Далечината, и всичко се правеше в името на естетиката.

Капитан (пенсиониран) Уилсън Кайм бе наблюдавал развитието на семейното си имение през последните две столетия. Често се връщаше за ваканциите, за дълги уикенди и за годишните събирания, за да се наслади на съвършеното спокойствие, което предлагаше мястото. Земята, която бе избрал, бе хълмиста, с дълги разстлани долини, разположена надълбоко в южната умерена зона. Когато пристигна, повърхността бе покрита с местната ярка червено-кафеникава туфеста трева и няколко недорасли ниски дървета. Лека-полека хълмовете и долините бяха залети от зеленина и много по-приятни, разхлаждащи и успокояващи вълни от земна растителност. Израснаха горички от коренно различни дървета от дузини светове, чиито листа се кичеха с цветове от снежнобяло до болезнено за очите оранжево. Долините се покриха с дъбови, орехови и върбови гори, а няколко изолирани територии сред по-високите хълмове вече приютяваха гигантски секвои.

Един ден в пика на непоносимата средлятна жега Уилсън вървеше по дългата лъкатушеща чакълена пътека през широките, обърнати на юг склонове. Беше на няколко мили от огромната имитация на шато, в която се помещаваше домът им, и оглеждаше лозите. Компания му правеха само две от най-малките деца на старшата фамилия, които подскачаха до него. Емили — шестгодишно момиче с вързана на плитка светла коса, която беше негова пра-пра-пра-пра-внучка и осемгодишният Виктор — тихо и любопитно момче, който му беше племенник по линия, твърде сложна, за да бъде запомнена. Бе накарал и двамата да сложат шапки, за да предпазят младата си кожа от мощните УВ-лъчи на синкавото слънце, въпреки че бяха преминали дълбоко ембрионално модифициране, което включваше висока резистентност към всички видове рак. Ако продължаваха да се щурат така, щяха да са изтощени още преди обяд, а той не искаше да прибавя към това и слънчев удар.

От време на време спираше в края на някой ред и оглеждаше гроздовете, които тъкмо започваха да се наливат. Тази година реколтата щеше да е с високо качество, може би достатъчно добро, за да стане на следващата образцова. Макар че напоследък всички злоупотребяваха твърде много с термина. Полупрозрачните малки зелени сфери бяха прекрасни. Колкото повече светлина попиваха, толкова по-изразени ставаха цветните багри, които се промъкваха в плодовете. Редиците лозя продължаваха по цялата дължина на склона до широкото дъно на долината на разстояние две мили. Лозята вече покриваха почти четиридесет квадратни мили, след като бяха процъфтявали сто и двадесет години в леко варовитата почва. Прокараните под земята напоителни тръби осигуряваха достатъчно вода по време на знойни години като тази. Течността се изпомпваше от сладководното континентално море на двадесет мили. Имението Кайм заемаше една четвърт от бреговата линия.

Боядисани в червено работи за поддържане на лозови култури, големи колкото мотоциклети, се движеха на колела нагоре-надолу из лехите и електромускулните им ръце се стрелкаха навън и обратно, докато машините внимателно подрязваха чепките и разравяха почвата. Из цялото лозе едва ли имаше повече от петима души, отговарящи за наблюдението. Не че някаква част от виното някога щеше да бъде продадена. Това не беше комерсиална дейност. Продуктът беше предназначен за семейството, а малко количество бутилки беше достъпно за други членове на борда на „Фарндейл“.

Уилсън спря и откъсна още няколко гроздови зърна. Бяха неузрели и кисели, но това беше правилният вкус за настоящия момент от развитието им. Той ги изплю, след като ги сдъвка изцяло.

— Бляк! — каза малката Емили и смръщи носле. — Това е гадно, дядо.

— Не, не е — увери я той. Наклони собствената си шапка назад и се усмихна. — Ще се разложат в почвата и ще я наторят. Това е добре за растенията. Попитай е-конома си, когато се върнем обратно вкъщи, ако не ми вярваш.

— Уилсън е прав — каза Виктор с надменен тон. — По биология провеждахме часове по околна среда.

— Искаш да кажеш, че лозите пият слюнката ти? — Емили беше още по-отвратена.

Уилсън я дари с кратка прегръдка.

— Не, не, нещата не стават така. Става дума за органична химия. Много е сложно, когато се заровиш в детайлите. Но довери ми се, лозите не пият слюнка, окей?

— Окей — каза тя със съмнение.

Виктор я гледаше снизходително, затова тя му се намръщи. Миг по-късно двамата вече тичаха по една от лехите в преследване на издължен форлиен — подобно на бодливо прасе животно със смешно крило-яка, което се оцветяваше в зелено и жълто при възбуда.

— Не го докосвайте — извика той след тях. — Ще го уплашите.

— Добре. — Гласът на Виктор се чуваше слабо иззад лозите.

Уилсън продължи по чакъла. Не бързаше, денят му доставяше твърде голямо удоволствие. Беше преминал през последното си подмладяване преди три години и използваше този живот за почивка, пълен отпуск от корпоративната дейност. Всеки се нуждаеше от нещо подобно от време на време, а той още повече — предвид важността на поста, който заемаше по време на нормалните си животи.

След провала на мисията на Марс Уилсън се бе завърнал на Земята, която се променяше почти всекидневно с реализацията на технологията на червеевите дупки. През втората половина на двадесет и втори век космическите изследвания, разбира се, бяха най-голямата развиваща се индустрия, която изобщо можеше да съществува. С изключение на това, че вече не беше този тип космическо изследване, от което той разбираше нещо. ТСП всъщност провеждаше само планетарни проучвания — сферата на компетенция на геолозите и ксенобиолозите. Не се интересуваха от празнотата между звездите, нямаше го стремежа да бъде хвърлен мост между тези пространства. С червеевите дупки пространствата вече просто не съществуваха.

Много от старите екипи на НАСА напуснаха, за да се присъединят към разрастващата се ТСП, когато агенцията слезе от сцената шест месеца след срамното завръщане на Кайм. Наложиха им се обаче да започнат от началото, да се обучават наново, да придобиват нови умения. Не беше същото, вече не бяха специални, това бе просто поредната корпоративна работа, макар и вълнуваща. Промяната се отрази на някои повече, отколкото на други. Последното, което Уилсън чу за клетия стар Дилан Люис, бе, че екскомандирът е отворил бар на Хавай, където неотклонно и неумолимо трови черния си дроб с

алкохол. Явно също така не пропускаше да се направи на глупак пред всяка минаваща жена, спряла да послуша историята му за „стария космически герой“.

Уилсън заряза напълно старата си професия. Беше достатъчно умен, за да прозре какви ще са нуждите на новите планети, отчаяния недостиг на инфраструктура и развитие. Хората не можеха да живеят в новите си обетовани земи без базови градски услуги. А когато местните икономики потръгнаха, щяха да имат нужда от постоянно подобряване, и то бързо. Производството на тежки и среднотежки инженерни продукти щеше да е новата перспективна индустрия. Благодарение на суперинтензивното си обучение в НАСА и военните си познания Уилсън без проблеми си уреди мениджърското място в отдел на фирмата „Компоненти КАД“, която произвеждаше всякакви части за по-големи компании. След три години вече беше в борда ѝ и притежаваше солиден брой акции. До 2103, след седем сливания и поглъщания, имаше сигурно място като изпълнителен директор в борда на „Фарндейл Енджиниъринг“, един от мултипланетарните колоси, които се бяха разгърнали и разцъфтели успоредно с развитието на първия космически етап. По това време вече разполагаше с достатъчно акции, за да изкупи малка нация, а „Фарндейл“ навлизаше в партньорския консорциум, който в крайна сметка щеше да финансира Лос Вада. Оттам нататък всичко беше въпрос на линеен напредък с минаването на вековете. Собственото му богатство и влияние растяха заедно с компанията, докато личното състояние на голямото му семейство не се присъедини към царството, на което се наслаждаваха Великите фамилии на Земята.

През последните осемдесет години два пъти бе заемал поста председател на „Фарндейл“. Това бе длъжност, която отнемаше по двадесет и пет часа всеки ден и не оставяше време за друго, освен за правене на сделки и политика. Старите му черти — дисциплината и умението му да общува — му послужиха като идеална основа за тази служба и му позволиха да постигне няколко знаменателни победи срещу противникови компании по време на онези стремглави години. Акционерите и колегите му от борда бяха еднакво доволни от представянето му и всички знаеха, че до век ще бъде прехвърлен на президентския стол в Лос Вада. Водачеството на борда обаче си имаше своята цена, постоянният стрес водеше до ускорено стареене. И двата

пъти му се наложи да се подложи на подмладяване с години по-рано, отколкото би го направил нормално, заради напрежението, което управляването на компанията оказваше върху тялото му.

Това бе една от причините, заради която реши този път да си вземе почивка. Поне веднъж щеше да се отпусне и да се наслади на световите и богатството, което бе създал. Засега решението се оказваше удачно. Дори успя да изненада себе си с ентузиазма, който бе проявил към лозята и управлението на имението. Последната партида от деца, произведена от клоновете на огромното му семейство, обожаваше присъствието му. Отново детайли, концентрираше се върху детайлите, използваше уменията си, за да разреши всеки проблем, който изникваше в семейството. Само мащабът бе различен в сравнение с преди. Градеше планове да разгърне и преобзаведешатото. Имаше много места, които можеше да посети просто като турист, градове с уникални фестивали и карнавали, които да преживее, различни пейзажи, екзотични видове. Беше отворен към идеята за нов брак. Може би този път щеше да си намери жена по начин, който не напомняше твърде много на преговори по корпоративна сделка. Всичките тези неща бяха някъде там и го очакваха. Беше му нужно само едно бързо пътуване с такси до гарата на ТСП. Беше започнал да планира маршрута си — голямо пътуване, което щеше да му отнеме над осем години. Дори откритието на Боуз на забулването на Дайсън Алфа не го разсея. Вярваше, че сегашният борд на „Фарндейл“ е способен да се справи с всички проблеми и възможности, които събитието щеше да създаде. Въпреки това новините за строежа на звезден кораб за миг пробудиха носталгията в него.

Децата изскочиха от редовете с лози и отново се затичаха по чакъла. Уилсън не се опита да ги спре. Бяха щастливи. Той би дал много, за да има детство като тяхното. Основната му грижа беше да израснат с чувство за достойнство и отговорност. Богатите деца, в общия случай, бяха пословично невъзпитани хлапета, а на Йорк5, където всички бяха наследници на трона, ситуацията беше още по-трудна. В същото време не искаше да ги изпраща на училище.

На небето над западните планини се появи инверсионна следа. Той се спря, за да я погледа, впечатлен както винаги от скоростта и липсата на звукови експлозии. Всички тук използваха свръхзвуковите двигатели, за да се придвижат от именията си до портала на ТСП.

Скоростта, която модерните самолети достигаха в атмосферата, беше невероятна дори за него. По-голяма бързина беше възможна само чрез полубалистичен скок, на практика преминаване над горния слой на атмосферата. Плановете за подобен летателен апарат бяха готови от доста време, всичко беше въпрос на финансиране. Все пак търсенето беше много малко. Самолетите се използваха на стандартните светове на Федерацията, но нормалните пътнически джетове летяха с приблизителна скорост от мах три, която беше достатъчна за въздушните линии. Единствено жителите на светове като Йорк5 не можеха да се примирят с толкова ниски скорости.

Уилсън чу ниско свистене на въздуха, сякаш някакъв фантом току-що се бе промъкнал зад гърба му. Листата на най-близките лози потрепериха. Той се намръщи и се обърна. Гледката, която го посрещна, предизвика студен шок в нервните му окончания. На няма и двадесет фута от него се бе отворила червеева дупка — идеално кръгла, с диаметър дванадесет стъпки, основата ѝ висеше непоклатимо на няколко инча над чакъла. От нея пристъпи мъж в скъп лавандулов бизнес костюм. Той поздрави Уилсън с лека извинителна усмивка и след това каза:

— Йо, пич, как е работата?

Уилсън направи три бързи стъпки, озова се право пред натрапника и замахна с юмрук. Изпод кокалчетата му се чу задоволително хрущене и по ръката му се разнесе болка.

— Мамка му! — Найджъл Шелдън се прекатури назад и се стовари по задник в сухата трева. От червеевата дупка чевръсто изскочиха двама служители по сигурността на ТСП с насочени към Уилсън ръце. Ръкавите на костюмите им се накъдриха едва забележимо. Найджъл Шелдън раздражено им махна да отстъпят.

— Няма нищо — каза той, направи гримаса и вдигна длан към челюстта си. — По дяволите, това болеше.

Уилън го изгледа ядно.

— Това беше целта, малко лайно такова.

Децата дотичаха и спряха объркани пред драматичната картина.

— Уилсън! — извика Виктор. — Това е...

— Знам кой е — каза рязко Уилсън.

— О, страхотно — изпухтя раздражено Найджъл, докато се изправяше с мъка на крака. — Триста и тридесет години и още си ми

ядосан?

— Триста. Три хиляди. Нищо не може да промени това, което направи.

Найджъл бъркаше с пръст в устата си.

— Ох. Мисля, че си ми разклатил зъб.

— Ти нарани кокалчетата ми. — Уилсън разтърси ръката си. Бедата беше, че наистина го болеше. Не беше участвал в бой от дните си в академията за въздушни пилоти. Уличните инстинкти и ноу-хау се бяха изпарили през изминалите векове.

— Ще го направиш ли отново? — попита Найджъл.

— А ти?

— Добре, добре, този маниер на пристигане наистина не е особено тактичен от моя страна. — Найджъл погледна уморено ожулената ръка на Уилсън. — Искях да направя впечатление.

— Определено се справи добре на Скиапарели.

— Важно е, по дяволите.

— Кое е важно? — Уилсън се опитваше с всички сили да не изглежда впечатлен. Само дето не бе чувал за подобно използване на червеева дупка преди, не и от един човек — освен ако не се брояха слуховете за Ози. Порталите бяха невероятно скъпи връзки между световите и се изплащаха изключително дълго, не бяха лични транспортни машини, дори за Найджъл Шелдън. Уилсън предполагаше, че той бе използвал портала на изследователското поделение на ТСП на Августа, за да отвори този тунел през междузвездното пространство. Не искаше и да се замисля за цената.

— Разполагаш с код с адреса на е-конома ми, ако има нещо спешно, нали знаеш. Можеш да използваш унисферата като останалата част от човешката раса.

— И двамата знаем, че не съм в списъка с допустими абонати на е-конома ти, а исках да говорим спешно.

— Защо? За какво, по дяволите, става дума?

— Нуждая се от услуга.

Уилсън се разсмя.

— Да, добре — каза кисело Найджъл. — Много смешно. Сега чуй дали всъщност няма да те заинтересува. Строим звезден кораб за експедицията до Дайсън Алфа.

— Чух. Вече повече от месец това са единствените новини в унисферата.

— Но явно не си съединил точките както трябва, нали? Можем да построим кораб, но опитните астронавти, от които се нуждаем, за да го управляват и най-вече за да го *командват*, са поизчерпани в тази ера.

Уилсън рязко спря да се смее.

— Копеле.

— О! Привлякох ли вече вниманието ти?

— Защо аз? — Уилсън се изненада колко слаб бе станал гласът му.

— Защото няма никой друг, капитан Кайм. Ти си последният космически кадет в Галактиката. Нуждаем се от теб.

— Това са глупости. Разполагаш с десетки хиляди души в изследователското ви поделение.

— Да, наистина. Добри хлапета, даже страхотни. И нито едно от тях не е било лишено от досег с унисферата по време на първия, втория или дори шестия си живот. Ти, от друга страна, знаеш какво е да си затворен в метален балон в продължение на месеци без прекъсване, можеш да се справиш с изолацията, със стреса. Можеш да командваш хора в такава ситуация. Много по-различно е, отколкото да издаваш заповеди надолу по корпоративната верига и да разполагаш с някакъв кретен от средно ниво на управление, който да се заеме с тях. Опитът винаги е ценен, знаеш това. Без излишна скромност, Уилсън, и двамата знаем колко си успял. Все пак виж къде сме сега. Не са много тези, които могат да пресъздадат парче от Франция с площ от пет хиляди квадратни мили, което никога не е съществувало извън романтичната литература. Как се казваше, ти си замесен от правилното тесто.

— Фраза от миналото — промърмори Уилсън, докато истински древните спомени неизбежно се съживяваха в ума му. При всяко подмладяване се заричаше, че ще ги изхвърли в контейнери за сигурно складиране, че ще ги изчисти от мозъка си заедно с всичките непотребни боклуци, за да има място за новия му живот. Всеки път се заричаше и никога не го правеше. Слабост по носталгията. Да бъде претендент за истинско величие, му бе доставило много по-голямо удоволствие, отколкото позицията на корпоративен вожд, която

всъщност си бе извоювал. Дори днес много хора знаеха кой е Нийл Армстронг. Но Уилсън Кайм? Съвсем никой.

— Ами изтупай спомените си от прахта, приятел, защото са на път отново да станат модерни.

Уилсън се загледа в краищата на отворената червеева дупка, в тъмния проблясък на нищото, който малко хора успяваха да видят със собствените си очи.

— Това сериозно предложение ли е? — попита тихо той.

— Напълно. Сцената е твоя, ако я искаш. Надявам се, че е така. Казвам го искрено. Колкото повече мисля за Дайсън Алфа, за това колко странно е всичко, толкова повече искам някой, на когото наистина имам доверие, да командва мисията.

— Дядо? — Емили се кокореше с удивление към прадыдо си. — Ще летиш ли на звездния кораб, дядо? Наистина?

— Така изглежда, кукло. — Уилсън потупа главата на момичето. Дори не трябваше да се замисля, отговорът дойде от само себе си. — Дай ми няколко дни, Найджъл. Трябва да се погрижа за нещата тук.

— Естествено, приятел. — Найджъл му се ухили широко и подаде ръка. — Добре дошъл на борда.

Уилсън се зачуди как да реагира, но щеше да е твърде грубо, ако не се здрависаше.

— Нека само да изясним напълно нещата, не мислиш да се присъединяваш към екипажа, нали?

— Не. Това е напълно ясно.

Аншун беше на границата на космоса от етап две, на двеста и седемнадесет светлинни години от Земята и почти по средата между стария свят и двойката Дайсън. Местоположението ѝ бе наклонило силно везните при избора на ТСП за разположението на новото поделение за изследване на етап три. Буунгейт, на разстояние от шейсет светлинни години, вече разполагаше с втори портал, който водеше към Далечината, и правителството му се надяваше, че ТСП ще разположи там и изследователската станция. Не се получи така. Далечината беше задънена улица. Аншун щеше да спомогне за преместването на човешките граници към двойката Дайсън.

Не че през последните осем години след установяването на поделението в планетарната гара на ТСП имаше налице кой знае каква експанзия. Оттогава бяха открити само две планети. Но Аншун вече имаше неафиширано самочувствие относно бъдещите години. Светът щеше да се превърне в кръстопът за целия нов сектор от космоса. През следващото столетие икономиката и населението на планетата щяха да са във възход, докато не се изравняха с всеки от успешите светове в етап едно. Бъдещето му беше сигурно.

Уилсън Кайм се ухили сам на себе си, когато го обзе странното усещане за *déjà vu* при гладкото навлизане на пътническият експрес от Лос Вада в планетарната гара на Трелоар, столицата на Аншун. Въздухът навън беше горещ и задушен заради близкия бряг, точно като в Хюстън едно време. Спомняше си пристигането си в космическия център на НАСА за първия тренировъчен ден, слънчевите лъчи, които бодяха кожата му с топлината си. Еднаквите сгради от административен тип в двора на центъра изглеждаха изненадващо занемарени на ярката светлина, особено като се има предвид какво се случваше в тях. Бе очаквал постройките да нямат толкова индустриален вид и да са по-грандиозни.

Тук на Аншун гледката беше същата. На платформата го очакваха двама членове на изследователското поделение на ТСП. Заведоха го в малка кола, която се отпрати през обширна празна зона между оградите, предназначена за изграждане на кръстопът, където дузини портали и стотици натоварени линии щяха да регулират трафика към новите звезди в някой неопределен бъдещ ден. В момента гледката около него беше иронично постиндустриална. На повърхността бяха положени дълги алеи от ензимноподсилен бетон, които с годините бавно се натрошаваха, пътища на миниграда, който така и не бе построен. Почвата между тях поддържаше жалки буци местна трева и издължени плевели, прорязани от извити, оставени от гуми колотовози, запълнени с изпечена глина, които вероятно се превръщаха в локви след всеки порой. Наоколо бяха пръснати изоставени свръхмощни коли, а металните им участъци люспеха кожата си от ръжда. Мултиметалните им корпуси бяха избледнели до вяло светлосиво, прозорците им бяха строшени, гумите им — спаднали и калцирани. Едри тръстикови птици се носеха над местността в широки спирали, улавяйки с черните си крила топлите

въздушни течения. Това бяха загладени мършояди, които ловуваха по-малките гризачи, въпреки че плячката им тук беше скромна.

На фона на всичко това чисто новият товарен път, по който шофираше, изглеждаше странно не на място, изпреварил времето си. Успоредно на него се точеше също новоизградена жп линия близък, която свързваше разпределителната станция с комплекса, където се реализираше проектът за звездния кораб. Уилсън видя единичен локомотив DFL25, устремен в противоположна на неговата посока. Буташе пред себе си осем празни плоски товарни вагона — единственият признак на движение на пет мили разстояние.

На колата ѝ отне десет минути, за да премине през неусвоената дива територия и да стигне до мястото на проекта. От тежката и гореща мараня изплува дълга редица от перленобели сгради без прозорци, защитени с шестметрова ограда. В основата ѝ патрулираха роботи-стражи. Гладките им конични тела прикриваха оръжията и сензорите, с които бяха снабдени. На портите имаше и трима пазачи хора. Сканираха два пъти Уилсън, преди да го пропуснат. Когато премина, чевръсто му отдадоха чест.

Целият комплекс вонеше на пари. Уилсън беше достатъчно добре запознат с бързоразвиващите се проекти, за да си направи сметка какви невероятни суми са похарчени за кратък период от време. Отвъд оградата се простираха обширни, добре поддържани поляни от местната бяла трева. Паркоместата бяха обозначени с прясна бяла боя върху асфалта. Сградите бяха направени от новите повърхностни панели с ниско триене, по които строителната индустрия бе полудяла. Това им придаваше безупречно чист вид. В повечето стени имаше вградени високи врати, затворени до една, а под долния им край преминаваха сребристи жп линии. В задната част на комплекса се виждаше редица пилони, които се простираха към най-големия индустриален парк на града и поддържаха тънки червени суперпроводящи кабели. Проектът изискваше голямо охранване.

Три тантурести кръгли кули от стъкло образуваха сърцето на комплекса. Бяха свързани една с друга в основите си чрез повдигнати листове от стъкло, които приличаха на твърд покрив на шатра. Фоайето на входа, което образуваха, беше огромно преддверие с кристални колони, съдържащи екзотични растения с големи листа.

Много хора крачеха забързано и съсредоточено по каменния под. Работата тук беше нещо сериозно.

Даниъл Алстър стоеше до дългото гише на регистрацията. Той поздравя топло Уилсън и се представи.

— Господин Шелдън се извинява, че не може да ви посрещне лично, в момента е на среща, която се проточи доста отвъд очакваното.

Уилсън огледа замислено фойето и впечатленията му за неограничен бюджет се затвърдиха. „Фарндейл“ започваше големи проекти достатъчно често, но това бе нещо различно. Техните офиси бяха построени в градове и фабрики в индустриални паркове. Там бяха на мястото си. Вероятно сравнително изолираното местоположение на комплекса придаваше това усещане за важност и спешност.

— Искате да кажете, че Шелдън управлява проекта по звездния кораб лично? — попита той.

— Не, не и всекидневните подробности. Със сигурност обаче е добре осведомен за почти всичко. Беше истински облекчен, когато приехте да бъдете капитан.

— Наистина ли?

— Да. Доколкото разбирам, вие ще поемете контрол над няколко от административните процедури.

— Точно така.

Количеството информация, изпратено му от проекта през четирите дни, откакто се съгласи да стане капитан на кораба, бе феноменално. Повечето информационни файлове бяха придружени с молби от шефовете на засегнатите отдели. — Ще се нуждая обаче от малко време, за да свикна, преди да започна да се разпореждам.

Всъщност се бе почувствал малко объркан, когато влезе във фойето и се изправи сам срещу проекта. По принцип, когато се впускаше в нещо с такива мащаби, го придружаваха няколко от собствените му помощници, а освен това предварително отделяше време за подробно запознаване с информацията. Чак предната нощ бе получил доклад за срещата на Съвета на Екзопротектората на Федерацията, което не му остави много време да премисли политическото значение на полета. Въпреки това членовете на борда на „Фарндейл“ бяха дали пълното си одобрение за ангажимента му, нетърпеливи да се закачат за проекта.

— Разбира се — каза Даниъл Алстър. — Офисът ви е готов и ви очаква. Господин Шелдън обаче предложи първо да ви разведа набързо из комплекса.

— Давай.

Планът на комплекса беше крайно прост. Трите кули приютяваха персонала, отговорен за проектирането и управлението. Четвърт от офис пространството беше неизползвана.

— Поделението за обучение на екипите — обясни Алстър, докато преминаваха покрай редици непрозрачни стъклени кутии.

— Има ли избрани?

— Засега само вие. Почти всички в изследователското ни поделение кандидатстваха доброволно — става дума за технически персонал, както и за екипи по проучване. Освен тях има и по няколко милиона желаещи на всяка планета във Федерацията, които настояват, че са идеални за работата. Тази част от киберсферата на Аншун се нуждае от подобрения с целия този информационен трафик напоследък. Изчакваме да очертаете изискванията си, преди да започнем активна подборка.

Уилсън сви примирено рамене.

— Добре.

Елементите на звездния кораб се доставяха в големите, подобни на хангари сгради извън кулите, където биваха подлагани на високателни проверки и най-накрая преминаваха през платформата за монтаж. В комплекса не се извършваше производство, всичко се внасяше през портала на планетарната гара. Шейсет и три процента от компонентите бяха произведени на Августа, включително и генераторът на червееви дупки, който щеше да действа като хипердвигател. Останалите части идваха от всички краища на Федерацията. Договорите за производство бяха сключени на базата на финансови взаимоотношения и политическо влияние. Уилсън беше доволен, че Лос Вада си бе осигурила над три процента от поръчките.

Веднага щом вагоните доставяха контейнерите, товарът се разтоварваше и преместваше в чисти помещения за извършване на проверки. Възможностите за оценка, които ТСП бяха изградили за толкова малко време, бяха впечатляващи. Херметизираните помещения за симулиране на околна среда можеха да произведат мощни комбинации от радиация, екстремни температури, вибрационно

напрежение, електромагнитни излъчвания и високоскоростни сблъсъци на елементарни частици — всичко това в добрия старомоден вакуум. Освен това имаше и тестови лаборатории, където електромагнитните компоненти се подлагаха на всякакви не особено вероятни сценарии за грешка. Когато получеха сертификати за годност, елементите се преместваха на платформата за монтаж.

Найджъл Шелдън ги очакваше при портала, който се намираше на края на най-голямата сграда за изпитания. Носеше същите бели работни дрехи като Уилсън. Двамата си стиснаха ръцете. Все още бяха нащрек един с друг, като стари приятели, които изглаждат кавга помежду си.

— Готов ли си отново за нулева гравитация? — попита Найджъл и постави на главата си защитен шлем, който се нагоди към черепа му.

— Предполагам — каза Уилсън. Беше минало много време, а и както Даниъл му каза по време на огледа, много от техниците по монтажа страдаха от гадене по време на работата на кораба, вариращо от леко до изтощително. Ефектът не отслабваше дори след продължително излагане на нулева гравитация. Астронавтските компании на Висшия ангел не можеха да окажат особено голяма практическа помощ. Те използваха или роботизирани системи, или персонал, преминал пресяване с цел установяване на имунитет. В отчаянието си от ТСП се бяха заровили в някои от най-старите медицински проучвания относно адаптацията на хора към нулева гравитация, някои от които бяха от времето на руската станция МИР, за да разберат с какви наркотици и какво пренареждане на ДНК трябва работят.

Уилсън позволи на Найджъл да влезе първи и го последва предпазливо. Използваха портала на изследователското поделение, изведено от междузвездна дейност, за да осигурят проста връзка между комплекса и космоса над Аншун, където на хиляда километра над планетата орбитираще платформата за монтаж. През портала беше построен кръгов титанов тунел. По вътрешността му имаше монтирани ивици от електромускули, които бяха способни да придвижват компоненти с ширина до осем метра и тегло от неколкостотин тона. Движението им напомняше на преглъщащо гърло. Херметизираните контейнери се носеха напред върху синхронизирани вълни, които накъдряха електромускулните ивици.

Докато Уилсън вървеше напред, му се струваше, че преминават от сградата за оценка през прост кръгов отвор в гигантско сферично помещение отвъд. Платформата за монтаж представляваше глобус от квазиметал, разширен до шестстотин метра в диаметър. Вътрешната му носеща структура напомняше на шестостенни ребра, от чиито пресечни точки към центъра се простираха кули от метални скелети. Те поддържаха голям решетъчен цилиндър право пред портала. Това беше мястото, където корабът придобиваше формата си. Точно в този момент обаче не беше нищо повече от гъста мрежа от подпорни греди. Стотици мъже и жени в стандартни работни дрехи подскачаха по рамките и се застопоряваха до подвижните работи-конструктори. Бели мултиметални контейнери се плъзгаха по металните рамки като перли, които се пързаят по стъкло.

Въпреки че Уилсън го очакваше, отсъствието на планетарната гравитация го изненада. Единият му крак бе здраво стъпил на земята, а другият сякаш се носеше във въздуха. Той се съсредоточи и се издърпа напред, използвайки дръжките между електромускулните ивици. Всичките му възприятия мигновено му казаха, че пада. Ръцете му автоматично затегнаха хватката си. Пред него тялото на Найджъл вече се бе извърнало успоредно на портала и той започна да се придърпва по продължение на поддържащите метални конструкции в посока към кораба. Уилсън последва действията му и по продължение на първите няколко метра използва местата за захващане като стълба. След това тялото му просто се понесе на около двадесет сантиметра от металния скелет. Подсещаше се да се захване за някоя дръжка на всеки няколко метра, просто за да коригира посоката си на движение и да попречи на натрупването на въртеливи сили. Стомахът му беше неспокоен заради усещането за падане, но с изключение на едно силно оригване не почувства никакъв сериозен признак на неразположение. Във въздуха около него се носеше остър мирис на заварен метал и топло смазочно масло, въпреки че миризмата бавно отслабваше с натрупването на течности в главата му.

— Ще ти кажа нещо — обади се Найджъл през рамо. — Доставя ми дяволско удоволствие да гледам това бебче. Големите проекти винаги ми действат така. Обаче, приятел, не съм бил толкова развълнуван от инженерна работа, откакто двамата с Ози сглобихме технологията на червеевите дупки.

— Спомням си деня — каза сухо Уилсън. Не можеше да избяга и от спомените си за „Одисей“ от онзи ден. Последния път, когато видя гордия междупланетен кораб, гигантското струпване на подпори и железария, прикрепена към всичките му части. Разликата с този съд не беше твърде голяма.

Найджъл се изхили сподавено.

— Скоро ще стигнем до сектора с реактивния двигател.

Лабиринтът от подпорни греди не ставаше по-ясен с приближаването им. Уилсън поиска от е-конома си да се свърже със системата на платформата за монтаж. Програмата наложи чертеж на това, което виждаше, върху виртуалното му зрение. Дизайнът на звездния кораб беше доста прост. Животоподдържащият сектор, който щеше да приютява екипажа, беше дебел пръстен с диаметър триста метра, който щеше да се върти, за да осигурява двадесетпроцентово гравитационно поле по края си. Стандартно колело на Фон Браун, помисли си Уилсън, въпреки че днес никой нямаше да го нарече така. В центъра му имаше цилиндър, дълъг четиристотин метра и широк сто и петдесет метра, който съдържаше свръхсветлинния двигател и плазмените ракети. По повърхността му имаше множество издутини, сякаш страдаше от метални тумори.

Тримата се рееха около плоска дюза с идеално огледална вътрешност. Беше първата, и засега единствена, от петте плазмени ракети, които щяха да бъдат инсталирани. На местата, където трябваше да бъдат наместени другите пет, имаше розетки от подпори. Уилсън огледа внимателно дебелиите тръби за гориво на реактивния двигател и суперпроводимите кабели, които щяха да бъдат снабдени с ракетите при пристигането им. Плъзна несъзнателно ръката си и докосна металната обшивка на монтираната дюза.

Плазмени ракети. Точно като онези на стария „Одисей“. Като с колелото, има неща, които просто не можеш да подобриш.

— Какъв източник на захранване използваме? — попита той.

— Нулеви д-ями — каза му Найджъл. — Петнадесет от най-грамадните, които произвеждаме. Има и аварийни източници, разбира се. Ще осигурим батерии с ядрен микроразпад и два генератора на ядрен синтез. Нулевите д-ями обаче са главният ви източник. Ще ви осигурят достатъчно мощност, за да прелетите седем хиляди светлинни години.

— Толкова далече? — Уилсън бе очаквал корабът да може да достигне двойката Дайсън и да се върне, нищо повече.

— Да, но това не означава, че имате разрешение да отхвърчите и да се впуснете в изследване на останалата част на Галактиката, капитане, ясно ли е?

Уилсън се усмихна донякъде гузно. Мислеше си точно за това.

— Знаете какво правите, нали? Знаете ли какво представлява този кораб?

— Какво?

— Пускате камъче по склона на планина. Когато стигне до дъното, вече ще е лавина. Хората отново ще се заинтересуват от изследвания на непознатото. Ще искат още кораби като този, ще искат да знаят какво още има там навън. Следващият кораб ще е достатъчно голям, за да достигне ядрото на Галактиката.

— Грешите, капитане. Само хора като вас искат това, родените романтици. А те не са толкова много, колкото ви се ще. Федерацията, която изградихме за себе си, е зряло, консервативно общество. През последните няколко века израснахме много. Само хората с кратък живот искат да изчезнат във великото неизвестно, въоръжени единствено с фенерче в ръка и пръчка, с която да мушкат гърмящите змии. Останалата част от нас ще изчака и ще продължи бавното напредване. По този начин не се допускат грешки. Костенурката и заекът, капитане, костенурката и заекът.

— Може би — каза Уилсън. — Но аз не вярвам, че сме толкова цивилизовани, колкото ви иска, не и някои от нас.

Бяха минали покрай сектора, в който се намираше реактивният двигател на кораба, и пристъпиха в средната част, където две къси и дебели ръце свързваха обитаемия пръстен с централната инженерна суперструктура. И тук нямаше много за гледане, само голия скелет, лишен от корпусно покритие. Дори вътрешният док липсваше в носещата структура. Въпреки това вече имаше монтирани много помощни машини.

— Как върви работата по хипердвигателя?

Линиите около устните на Шелдън се изопнаха едва забележимо.

— Генераторът на преливащи червееви дупки е в трета фаза на проверка на компонентите. Основното монтиране би трябвало да започне до три-четири месеца.

— Как се отнася това към цялостния времеви план? — попита Уилсън.

— Първоначалните ни предвиждания са за завършване след седем месеца — каза Даниъл Алстър. — Имахме обаче няколко непредвидени проблеми, свързани с работата при нулева гравитация.

— В момента са по-скоро девет — изсумтя Найджъл.

— Всичко струва повече — обади се щастливо Уилсън.

— И отнема повече време — допълни Найджъл. — На мен ли го разправяш.

— Защо не построихте това на Висшия ангел? — попита Уилсън. — Знам, че щеше да добави още двеста и тридесет светлинни години към пътуването, но това не е кой знае колко за този кораб, ако правилно съм разбрал възможностите му. А там имат всички нужни астроинженерни експерти.

— Политически контрол — отговори простиичко Найджъл. — По-специално — моят. По този начин ТСП ще запази основния контрол над мисията.

— Достатъчно добра причина — каза Уилсън. Това, че Найджъл не чувстваше нужда да се оправдава, беше комплимент.

В близост до суперструктурата имаше огромно гнездо от хранващи кабели, които чакаха механизма, предвиден за инсталация на това място. Уилсън се заинтригува от огромните мощности, свързани с проекта, и наложи плана от виртуалното си зрение върху гледката. Върху гнездото щеше да бъде монтиран генератор на силови полета. Един от седемте.

— Добре защитен е.

— Искам да се върнете цели — каза Найджъл. — А и все още се притеснявам, че булото може и да е било защитна мярка. За мен това е най-вероятният сценарий.

— Ако се изправим срещу оръжия, които могат да унищожат звезда, ме съмнява, че няколко генератора на силови полета ще са ни от особена полза.

Тримата спряха да се носят и наобиколиха позицията за монтиране на генератора.

— Виж — каза Найджъл. — Една от причините да гледаш това днес е, че искам да получиш ясна цялостна картина. На този етап на производство дизайнът е сравнително податлив на промени. По

дяволите, ако трябва, можем да отложим датата на изстрелване с цяла година. Искам твоето мнение по въпроса.

— Добре. Първоначалното ми мнение е, че трябва да сме много по-предпазливи в сравнение с профилите на полета, които си ми показал досега. Последното нещо, което трябва да направим, е да изскочим от хиперпространството точно до бариерата и да започнем да викаме: „Има ли някой тук?“ Трябва да направим първия си оглед от поне десет светлинни години разстояние, а това ще изисква най-добрите сензорни системи, които Федерацията може да произведе. Ако не засечем следи от конфликт оттам, ще се придвижим на етапи. Това вероятно ще прибави няколко месеца към мисията.

— Мога да го преживея — каза Найджъл.

— Добре, защото ще поведе този кораб само ако се придържаме към философията на сигурността над всичко. Не просто относно екипажа, а спрямо хората навсякъде. Ако там навън има нещо враждебно, не искам да привличам вниманието му към нас. Надявам се, че оценяваш колко голяма е отговорността, която се натрупва около този проект.

— Знам това, приятел, повярвай ми, знам го. ТСП се изправя пред проблема всеки път, когато отворим червеева дупка към ново място. Хората вече не ни обръщат внимание, защото си мислят, че след три века сценариите на срещи с нови цивилизации са рутинни и може би дори скучни. Аз лично не спя спокойно, знам, че един ден ще се сблъскаме с някакъв вирус или вредител, който ще се изплъзне покрай биометричните ни защити, или с извънземна раса, която е пълната противоположност на силфените. С всяка година на експанзия добавям нова процедура по сигурност, без да обръщам внимание на екипа ми, който крещи възмутено, че съм се превърнал в чудовищен бюрократ. Само се моля новата процедура да е достатъчно добра за едничката кофти среща, за която никой не се е замислял преди. Отдели малко време и разгледай операционните принципи на изследователското ни поделение, ще останеш доволен.

— Добре, явно сме на едно мнение по този въпрос.

— Надявам се да е така, Уилсън, защото това може да се окаже сблъсъкът, от който съм се опасявал през всичките тези векове.

— Тогава защо прищпорваш толкова мисията?

— Не можем да се крием в мрака просто защото има нещо, което не разбираме. Като вид сме се развили дяволски много през последните векове, вече сме *хомо галактикус*. Може и да съм арогантен, но смятам, че сме способни да се изправим срещу нещо с такива мащаби. Не се опитвай да се заблуждаваш: това нещо е *голямо*, дори ако откриете, че е просто изоставен бариерен генератор. Имаме си работа с истински извънземни, а силфените никога не са били такива.

— Ти май ми каза, че ние романтиците сме малко и разпръснати?

— Така си е. Но затова пък виж кои сме.

Уилсън най-накрая се засмя. Наклони главата си, за да обхване огромното тяло на кораба с поглед.

— Как така още не сте му дали име?

— Ти си капитанът, това е твое право.

— Будалкаш ли ме?

— Не, приятел, мисля, че ти дължа поне това. Някакви идеи?

— Разбира се. Казва се „Втори шанс“.

Нямаше нужда дори да се замисля.

Найджъл се ухили широко.

— Не е зле. Предполагам, че по някое време ще организираме подобаваща церемония. Първо обаче трябва да започнеш да събираш екипажа си. Мога да държа политиците настрана за известно време, но колкото по-бързо направиш селекцията, толкова по-добре. Човече, мислех, че съм свикнал с политическите пазарлъци, но това е вдигнало всички на нокти. Всеки президент, крал, кралица, първи министър, премиер, председател, главен секретар и велик император иска светът му да бъде представен на кораба.

— Добре е, че си оставил място за голям научен контингент. И да не беше, щях да настоявам за това. Искам да сведа истинския екипаж — инженерите, които ще поддържат кораба — до минимум. Това все пак е научна мисия. Затова очаквам, че хората ще бъдат привлечени от екипите, които работят тук.

— Добре, няма да има проблеми да ти предам задълженията по този въпрос. Но да знаеш, че ще има натиск.

— Ще се справя. Не вярвам да си си направил труда да проследиш някой друг от стария ми екипаж, или греша? Знам, че

командир Люис никога не успя да се подмлади. Останалите се отчуждихме един от друг.

— Ще се заема с това — каза Даниъл.

Паула Майо можеше да види Айфеловата кула от прозореца на офиса си. Преди век централата на старшите следователи към Междузвездната дирекция за тежки престъпления се бе преместила в прекрасна пететажна сграда само на три преки от Сена. Подновиха интериора, но запазиха фасадата в наполеонов стил. Ако оттласнеше стола си назад от бюрото и извиеше врат, Паула виждаше древната желязна кула над покривите. През деветдесет и двете години, откакто беше главен следовател, вероятно не бе поглеждала към нея повече от дузина пъти. Днес бе един от онези редки дни, когато се поддаде на изкушението и се взря в панорамата. На върха едва се виждаха туристите с размери на мравки, а лифтовете се движеха равномерно нагоре-надолу в центъра на желязната островърха кула. Неподатлива на времето гледка, която бе станала още по-красива през последните два века, тъй като парижани постепенно изместваха небостъргачите и модерните жилищни квартали все по-далеч от древното сърце на града.

Докато я наблюдаваше, системата на офиса подлагаше товарни и транспортни файлове на специални програмни анализи и търсеше схемите, които винаги ѝ убягваха. Това бе причината за настроението ѝ. Тези модели ѝ убягваха вече няколко месеца, а оставаха още много начини за претърсване на информацията, дори чрез модерния умен софтуер.

Тя знаеше, че Елвин е започнал да праща оръжията на Далечината. Щеше да го направи по единствения възможен начин, да ги разчлени на безвредни компоненти и да ги вмъкне в други товари. Всеки път, когато купуваше оръжия, действаше така. Тя нареждаше случайни проверки на товари от служители на ТСП при портала на Буунгейт. Пратките се разглобяваха и преглеждаха за несъответствия. Само три пъти през последните двадесет години бяха открили части, за които производителят нямаше обяснение. Беше сигурна, че ако всеки товар бъдеше разчленен по този начин, резултатите щяха да са много по-добри. Служителите от сигурността на ТСП обаче ясно бяха дали

да се разбере, че не разполагат с възможностите да се справят с подобна операция. Освен това щяха да създадат неудобства на всеки законен вносител на машини на Далечината без кой знае колко солидна причина освен собствената ѝ решимост. Като всичките си предшественици, Мел Рийз, непосредственият ѝ шеф, бе заявил ясно, че Междузвездната дирекция за тежки престъпления няма да подкрепи или финансира такава процедура по задържане. Това беше вбесяваща политика, против която бе спорила безрезултатно с десетилетия. Така че, докато продължаваше да подава официални молби и да оказва натиска, на който бе способна чрез политическите си връзки, трябваше да се задоволи със случайните, произволни проверки на подозрителни товари с екипировка.

Бе започнала анализа на информацията в опит да наклони везните в своя полза. Всеки товар, който пристигаше на гарата на ТСП в Буунгейт, идваше с пълен комплект данни относно пратката, фактурите по закупуването, потвърждаване на плащането, опаковъчните фирми, търговските агенти. Адам Елвин щеше да изпрати оръжията по много различни маршрути за период от време, който вероятно продължаваше години. Щеше да шифрира физически пратките. Трябваше ѝ само ключът, знанието за това кои товари какви части криеха и кога щяха да пристигнат. Ако разполагаше с това, щеше да навърже всичко. Затова програмите ѝ претърсваха маршрутите за сандъци, които бяха делили общ склад преди шест месеца на планета на сто светлинни години разстояние, за плащания, дошли от една и съща банка, за товарителна компания, използвана от различни посредници, за такси, платени от еднократна сметка. Всеки път удряше на камък. Това, че осемдесет процента от товарите за Далечината принадлежаха на отделни хора или на семейства, които пристигаха на планетата и носеха всичките си принадлежности със себе си, изобщо не помагаше. Емигрантите мъкнеха удивителни списъци от предмети, които смятаха за наложителни за оцеляването и добруването си.

— Хм, това е нещо, което не виждам всеки ден — каза Мел Рийз. — Да се мотаеш на работното място.

Паула го стрелна презрително с поглед и отново се обърна към Айфеловата кула. Мел Рийз работеше в дирекцията едва от четиридесет години и заемаше едно от многобройните заместник-директорски позиции заради семейството си. Но това важеше за

всички базирани на Земята институции на Федерацията. Ако ръководителите не идваха от някоя от Великите фамилии, тогава неизменно бяха част от Междувездната династия. Разбира се, ако Паула бе пожелала директорския стол, вероятно щеше да го получи. По ирония на съдбата щеше да го има точно заради това, което беше, без да се взима предвид позицията, която си бе изградила за сто и четиридесет години работа в Дирекцията. И именно заради това, което беше, не искаше място, което щеше да я откъсне от истинската следователска работа.

Мел Рийз се вгледа в информацията, която течеше през порталите върху бюрото.

— Нямаш късмет, а?

— Не и с бюджета, който ми отпусна.

— Имам нещо друго за теб. — Мел Рийз никога не можеше да събере кураж да извика Паула в офиса си, когато искаше да обсъдят нещо. Винаги я посещаваше лично.

— Какво?

— Студен случай на Дъбов лес. Възможно умишлено убийство на тялото и последвала загуба на паметта.

Паула не успя да скрие интереса си. Студените случаи, които Федерацията класифицираше като престъпления, по-стари от тридесет години, не бяха особено често срещани.

— Преди колко време?

— Не сме сигурни. Може би преди четиридесет години.

— Хм. — Паула смръщи нос. Не беше *толкова* отдавна. — Местната полиция не може ли да се справи?

— Опитали са се. Резултатите са неубедителни. Затова получихме молба за помощ. Една от евентуалните жертви, някоя си Тара Дженифър Шахийф, е от важно семейство на Дъбов лес, което има връзки. Знаеш как става. Семейството ѝ иска резултати, така че, естествено, искам ти да се заемеш.

— Каза една от жертвите?

— Да. Ако се е случило, са били двама — засега полицията знае само толкова.

— Добре, вече съм заинтересувана.

— Благодаря ти. — Той огледа спартанския офис и видя малката чанта, която тя държеше винаги пълна и готова за задача извън Земята.

Беше една от трите лични вещи, които си позволяваше в голата стая. На перваза на прозореца имаше рабакасово растение — черна грудка, от която беше израснало едно-единствено розово цвете, подобно на мрамор и с венчета като пера, дадено ѝ от силфен на Силвъргалд. На бюрото имаше кварцов куб, който съдържаше холограма на двойката, която я беше отгледала на Мариндра — сцената показваше пикник през лятото и Паула заедно с доведената ѝ сестра, и двете на по пет години. Мел Рийз винаги се опитваше да не гледа към холограмата, всеки път образът му напомняше неприятно силно колко странен е главният следовател.

— Искаш ли да дадем случаите, над които работиш, на някой друг, докато те няма? Рене и Тарло нямат много работа в момента.

Тя го изгледа, сякаш бе казал нещо на чужд език.

— Мога да се справя с всичко от Дъбов лес, благодаря ти. Планетата е част от унисферата.

— Разбира се. Добре. — Той заотстъпва заднешком към изхода на офиса. — Ако се нуждаеш от нещо, просто ми кажи.

Паула го изчака да се махне и си позволи лека усмивка. Всъщност Рийз не беше лош заместник-директор, грижеше се екипите му да са щастливи и осигуряваше сносен бюджет за отдела. Въпреки това винаги държеше да го постави на мястото му. След малко издърпа стола обратно до бюрото и поиска от е-конома си да се сдобие с досието по случая на Тара Дженифър Шахийф.

Клиниката „Клейдън“ беше разположена на сред двадесет акра собствена частна земя в едно от източните предградия на Дарклейк Сити. Беше един от най-добрите центрове за подмладяване на планетата. Паула бе проучила обозначената със зелен код информация за компанията. Стандартна средноголяма корпоративна верига с клиники на пет свята в този сектор на космоса.

Това, което видя, когато полицейската кола влезе през портите, отговаряше на прочетеното. Дългата триетажна сграда в перлени и бамбукови цветове беше разположена върху склон над малко езеро. Едното ѝ крило завършваше посред мрежа от скелета, между чиито греди се движеха строителни работи и сглобяваха предварително произведени елементи.

Офис костюмът ѝ не я предпазваше от влажния следобеден въздух, докато бързаше от колата към рецепцията. Детектив Хоше Фин я следваше на няколко крачки през цялото време и пухтеше недоволно заради жегата. Беше от местното полицейско управление, назначен да ѝ помага по случая. Прие задължението с радост — нещо, което тя намери за ободрително. Най-накрая някой извличаше удоволствие от работата с нея и помагаше дейно от самото начало. Беше сигурна, че той се интересува най-вече дали репутацията ѝ отговаря на истинската ѝ личност, но нямаше нищо против това. Важни бяха резултатите. Част от доброто му отношение без съмнение идваше от факта, че бе преминал през второто си подмладяване преди осемнадесет години. По-старите хора обикновено имаха по-мудни маниери.

Последното подмладяване на Хоше Фин му бе дало слабовато лице. Той носеше черната си коса на една-единствена къдрица, прикрепена на място отзад с изтънчена сребърна кръгла фиба. Почти в самото начало ѝ призна, че е с наднормено тегло, въпреки че блестящият му зелен копринен костюм беше ушит така, че да скрива талията и стомаха му.

— Отгук — каза Хоше Фин, когато влязоха вътре. Повече я по един от дългите коридори надалеч от рецепцията. Преминаха покрай няколко подмладени пациенти, подпомагани от персонала.

— Работил ли си по много студени случаи? — попита Паула.

— По три — сви рамене той. — Включително този. Коефициентът ми на успеваемост не е висок. През по-голямата част от времето работя за главния отдел за разследване на престъпления. Само когато имаме случай на над тридесет години, си правим труда да задействаме студеното поделение. Подобни оплаквания не са особено чести.

— Не се притеснявай, малко от студените случаи се разрешават.

— Да. Дори с възможностите за съхранение на информация, които имаме, разравянето на миналото е трудно.

— Не точно заради това. — Тя направи пауза. — Информацията, събрана за миналото, трябва да се отнесе към човешкото поведение. Търсим цялостната картина на нещата. Органите за налагане на закона днес разчитат твърде много на цифровите доказателства.

— И тук се намесваш ти. — Той се усмихна на подозрителния ѝ поглед. — Истинският детектив.

— Правя каквото мога.

Бяха облекли чисти работни дрехи, за да влязат в стаята на Уайоби Котал през малкото помещение за пречистване. Светлината вътре беше слаба и розовееше, за да не изморява очите. Паула си наложи безстрастно изражение зад лицевата филтрираща маска, докато вторият чифт врати се отваряше. Нещо, свързано със спешните случаи на съживяване, винаги я караше да се чувства зле. Въпреки че новият клонинг на Котал бе прекарал пет седмици извън резервоара, тя гледаше тялото с неохота.

Клонингът бе инициран преди две години, след като системата на застрахователната компания на Котал бе извършила изисквания от закона опит да се свърже с него през унисферата. По-обстойното разследване, проведено впоследствие от хора, също не бе успяло да открие следите му, след като бе напуснал Дъбов лес преди четиридесет години. По това време бяха минали шейсет и пет години от рождението му и той трябваше да се е регистрирал в клиниката за първото си подмладяване в съответствие с полицата, която богатите му родители бяха купили при зачеването му. След като не се бе появил, съдът бе издал на застрахователната компания смъртен сертификат на тялото под предлог, че клиентът е бил убит или е жертва на някакъв злощастен, недокладван инцидент. Процедурата по съживяването бе започнала след седмица.

Макар и практикувана рядко, операцията беше сравнително проста за център с качествено оборудване като клиниката „Клейдън“. ДНК-то на Котал бе модифицирано изкусно, за да се предизвика ускорен растеж, а зародишът бе престоял в резервоара-утроба само двадесет и три месеца. През първите пет месеца клиниката бе имплантирала невровръзка и бе започнала да качва запазените спомени на Котал в новия му мозък. Те не бяха много. Въпреки че бе подновявал хранилището си на всеки няколко месеца, бе престанал да го прави при напускането на Дъбов лес на двадесет и три години.

Легнал на леглото си и окъпан в лунната светлина, той приличаше на четиринадесетгодишна жертва на недोхранване. Тялото му беше плашещо слабо, кожата му беше силно опъната върху ребрата и крайниците. Беше намазана с някакъв гел против люспене, но няколко големи района под лъскавата субстанция бяха оголени и покрити със съсиреци. По ръцете и краката му почти нямаше мускули

и колената и лактите му изглеждаха като буцести издатини. Заради това му се налагаше да носи електромускулен двигателен костюм за придвижване. В него изглеждаше като пленник в телена екзоскелетна клетка. Но най-тромавата част на тялото му беше главата. Беше с размерите на възрастен човек и източеният му врат не можеше да я поддържа без двигателния костюм.

Огромните хлътнали очи на Уайоби Котал ги проследиха, докато влизаха в стаята. Той не се опита да премести главата си. От време на време разтваряше леко устните си и отстрани на костюма му се отделяше мехур, който влизаше в устата му, за да може да диша. Паула упорито се стараеше да не поглежда към тръбите на китката му и устройствата, които ги свързваха с пениса и ануса му.

А си мислех, че възстановяването от обикновено подмладяване е унизително преживяване.

— Здравей, Уайоби — каза Хоше Фин. — Този път изглеждаш по-добре. Помниш ли ме?

— Полицаят — прошепна Уайоби Котал. Гласът му бе усилен от костюма и вследствие на това се получаваше странен ехо ефект.

— Правилно, детектив Фин. А това е главен следовател Паула Майо от Дирекцията за тежки престъпления. Дошла е чак от Земята, за да разследва смъртта ти.

Уморените очи на Уайоби Котал се съсредоточиха върху Паула.

— Познавам ли ви?

— Не. — Нямахте намерение да разказва за лошата си слава на човек, който се бореше да извлече някакъв смисъл от оскъдните си спомени. — Но бих искала да ви помогна.

Той се усмихна и от устата му се стече лига.

— Ще ме измъкнете навън?

— Остава ти още малко.

— Лъжкия! — Каза го достатъчно високо, за да не задейства веригата за усилване на вълните. — Казаха, че ще съм тук с месеци, докато мускулите ми растат. И накрая ще имам тяло на дете. Ускореният растеж вече спря.

— Но отново си жив.

Той затвори очи.

— Намери ги. Намери онези, които ми причиниха това.

— Ако си бил убит, ще ги намеря. Винаги ги намирам.

— Добре.

— Доколкото разбирам, с Тара Дженифър Шахийф сте били сексуални партньори. — Паула не обърна внимание на Хоше Фин, чието лице трепна зад филтриращата маска. Състоянието на Котал ограничаваше времето, което можеха да прекарат с него, и тя нямаше намерение да го пилее.

— Да. — Странното детско лице омекна. — Тъкмо бяхме започнали да се срещаме.

— Значи знаеш, че тя също е напуснала Дъбов лес.

— Знам. Но не мога да повярвам, че съм избягал заедно с нея, тук ме задържаха твърде много неща. Казах го на полицията и преди. Срещах се и с друго момиче.

— Филипа Йой, нали така?

— Да.

— Тя ревнуваше ли?

— Не, не, правил съм това и преди. Беше просто за забавление, нищо твърде сериозно. Всичко го знаехме. Филипа и аз бяхме напред първия си живот, искахме... да живеем.

— Било е *просто забавление* по времето, когато си копираш за последен път спомените си в сейфа на клиниката. Обаче си напуснал Дъбов лес цели девет седмици след това. През това време може да се е случило много.

— Не бих напуснал — отвърна непреклонно той.

— Някой беше ли споменавал за някакви пътувания? Имаше ли приятели, които планираха ваканция на друга планета?

— Не. Сигурен съм. В главата ми всичко това е доста странно. За мен всичко се е случило преди пет седмици. Целият ми живот обаче е объркан. Някои детски спомени са по-ясни от тези за Филипа и Тара. Ох, мамка му. Не мога да повярвам, че някой би искал да ме убие.

— Знаеш ли нещо за Тампико?

— Не. Нищо. Защо?

— Това е планетата, за която си купил билет.

Уайоби Котал затвори очи. През клепачите се процедиха сълзи и навлажниха нежната кожа.

— Не знам. Не помня нищо. Това трябва да е грешка. Една гигантска шибана грешка. Все още съм там някъде. Трябва да съм. Просто съм забравил за подмладяването, това е всичко. Намерете ме,

моля ви. Намерете ме! — Той започна да надига гърба си от възглавницата и детските му черти видимо се напрегнаха. — Направете нещо.

Уайоби Котал отново потъна назад и в този момент в стаята влезе медицинска сестра. Беше изпаднал в безсъзнание, преди електромускулният костюм да облекне гърба му на леглото.

— Инжектирана му е доза успокоителни — каза сестрата. — Няма да е в съзнание поне три часа. Може да се върнете след това, ако се налага, но не може да го подлагате на неограничен брой подобни свиждания. Личността му все още е много крехка, той е напълно незрял в емоционално отношение.

— Разбирам — каза Паула. Двамата с Хоше Фин напуснаха стаята.

— Какво мислиш? — попита детективът, докато сваляха предпазните дрехи.

— Ако беше само той, щях да кажа, че е стандартен случай. Живеещите първи живот винаги се възбуждат лесно. Отишъл е да прекара изпълнена с приключения ваканция заедно с някое момиче и се е удавил или е катастрофирал, или се е разбил в някой хълм, нещо необмислено и глупаво. Като добавим обаче и Шахийф, сме длъжни да разследваме обстойно случая.

Хоше Фин кимна и хвърли предпазните си дрехи в кош за отпадъци. По-хладният въздух извън стаята на Котал го накара да потръпне.

— Именно нейният случай ни наведе на тези мисли. Тара Дженифър Шахийф е била съживена преди двадесет години. Смъртта ѝ е обяснена с претърпяна злополука.

— Каква е връзката тогава?

— Мортън, бившият ѝ съпруг. Явно Котал фигурира в документите за развода като човека, с когото тя е живяла на Тампико.

— В такъв случай дали връзката между Котал и Шахийф се е задълбочила?

— Така изглежда, но не на тази планета. Тя е подала документите на Тампико. След като разводът е бил уреден, Мортън повече не узнал нищо за нея, преди да бъде съживена. Отделът ми проведе разследване на съживяването ѝ, но освен липсата на тяло нямаше нищо подозрително. Злополуки наистина се случват.

— Значи след развода Котал и Шахийф са отишли заедно на почивка или на меден месец. Претърпели са злополуката заедно?

— Възможно е. Въпреки това не са оставили никакви следи, след като са напуснали Дъбов лес.

— С изключение на молбата за развод.

— Да. Освен това определено не съществуват мотиви за убийството им. Всичко, с което разполагаме, са много подозрителни обстоятелства.

— Трябва да видя Шахийф.

— Тя ни очаква.

6.

Съобщението беше качено в унисферата през планетарен възел на Хемелеум — малък фермерски град на Уестууд. Остана в адреса за еднократно ползване в продължение на пет часа, достатъчно дълго, за да може, който и да го бе качил, да се изгуби във Федерацията. След изтичането на петте часа изпращащата функция на съобщението се активира. Програмата го разпространи до всеки е-коном в унисферата — досаден рекламен метод, известен като ловджийска стрелба. Беше намерил смъртта си като начин за комерсиално разпространение преди векове. Всеки модерен е-коном разполагаше с филтри, които можеха да пратят спама обратно към подателя му, макар че повечето ловджии използваха адреси за еднократно ползване и от това нямаше смисъл. Освен това е-кономите уведомяваха автоматично ОИ, контролиращи трафик протоколите на унисферата, които моментално изтриваха нежеланото съобщение от всеки възел. Според Междузвездния закон, най-накрая приет през 2174 година, всеки, който обстрелваше унисферата, подлежеше на огромна глоба срещу дразнителите. Наказанието можеше да се приложи към всяко съобщение, прието от е-коном, така че глобата никога не падаше под няколко милиарда долара. Някоя компания не можеше да преживее това. Оттогава насетне ловджийската стрелба бе поддържана жива от нелегални организации или хора с идеологии, непочтени финансови замисли, религиозни видения или мечти за политически революции, които искаха да ги споделят с Федерацията. Предвид скоростта, с която ОИ засичаха и блокираха моделите на разпространение на стрелбата, всеки софтуерен творец, способен да композира нов добър стрелящ подател, можеше да си докара изгоден хонорар. В брой, естествено.

При тези условия факторът, който позволяваше на изстреляното съобщение да заобиколи повечето филтри на е-кономите, беше сертификатът му за оригинално авторство. При пристигането на всяко съобщение е-кономът проверяваше първо това. Настоящото носеше сертификата на Ейприл Галар Халгарт, двадесетгодишна жителка на

Солидад, частния свят на династията Халгарт. Над десет милиарда економи му позволиха да влезе в кутията за съобщения.

След като видеха, че съобщението е от член на семейство Халгарт, повечето хора го отваряха от чисто любопитство. Когато визуалният запис започнеше и те осъзнаеха, че са жертва на стрелба, деветдесет процента го изтриваха на мига. Останалите го оставяха да продължи заради вроденото си любопитство, възможността да подадат жалба за стрелба срещу член на Халгарт, защото бяха братя-екстремисти, борещи се за свобода, или за да го използват в дисертацията си за модерните политически фракции или просто защото бяха сред малкото, които вярваха.

На записа се виждаше мъж в офис, застанал зад бюро, а на прозореца зад него се простираше панорамна гледка към покрития със сняг град Сан Матийо, столицата на Лерма. Лицето му имаше силни черти, подчертани от тъмна кожа, а добре подстриганата му кафява коса бе прошарена от сребърни нишки. Това усилваше авторитетното излъчване, което вдъхваше увереност и го определяше като добър и напредничав лидер. (Криминалният анализ показва, че мъжът беше сложна графика, проектирана чрез пакета за симулации Формит 3004^[1] и функцията ѝ за скулптиране на политици.)

— Извинявам се, че се натрапвам така — каза той. — Както може би знаете, правителството харчи много пари, за да залови нашата групировка. В разрез с Хартата на Федерацията, която позволява свободното публично слово, на мен не ми е позволено да кажа това, което искам, на други граждани. Аз представлявам Пазителите на себесъщността. И преди да изтриете съобщението, искам да ви попитам нещо. Защо Сенатът и изпълнителната власт решиха да изпратят звезден кораб до двойката Дайсън? И по-точно, защо *сега*?

Докато мъжът си поемаше реалистично дъх, перспективата се промени. Гледната точка на наблюдателя се приближи и сниши, спирайки пред бюрото, по-близо до него. Създаваше усещане за уютна обстановка и за разговор очи в очи.

— Както знаете, ние водим война срещу Звездния странник, извънземно, за което твърдим, че активно манипулира политическата класа на Федерацията в името на собствените си цели. Именно Звездния странник е организиран настоящата мисия за изследване на двойката Дайсън. Федерацията знае за забулването на звездите от

векове. Знаехме, че когато един ден започне разработване на космоса от етап шест, ще достигнем тези странни звезди и ще започнем изследването си. Какво се е променило? Едно-единствено наблюдение, което доказва, че забулването е станало по-скоро чрез силово поле вместо чрез твърда обвивка. От къде на къде това би променило дългосрочната политика на Федерацията?

Говорителят поклати сериозно глава.

— Вероятно най-важното изследователско пътешествие на човечеството от времето на Колумб беше започнато без обосновано обяснение. Въпросът не бе дискутиран открито в Сената въпреки огромните суми от обществени средства, които се харчат за строежа на кораба. Вместо това решението изплува от някакъв потаен Съвет на Екзопротектората, за който никой не бе чувал преди. Това е точно типът тайни задкулисни сделки, които са в полза на Звездния странник и плановите му.

Перспективата се промени отново, прехвърли зрителя отвъд прозореца и се зарея над объркания лабиринт от улици на Сан Матийо.

— То дебне някъде там, навън, управлява ни и ни влияе чрез пионките си. Правителството и медийните му манипулатори ни питат откъде сме сигурни, че намеренията на Звездния странник са зли. Отговорът е прост. Ако е приятелски настроен, той ще се разкрие пред нас и останалите извънземни съюзници на Федерацията. Ако е приятел, няма да ни насилва да изпращаме тази експедиция до Дайсъновата двойка. Президентът казва, че трябва да знаем какво се е случило. Поставянето зад силови полета на две звездни системи е акт на крайно отчаяние. Предстояло е освобождаването на нещо страховито, нещо, което е изисквало такива колосални контрамерки. Тези бариери са удържали заплахата в изолация от останалата част на Галактиката над хиляда години. Ние сме в безопасност благодарение на това. Този прекрасен град и хилядите подобни на него във Федерацията спят спокойно нощем, защото тази заплаха е затворена. Въпреки това сега нас ни изпращат, за да си играем с това опасно неизвестно. Защо? Какво й имаше на старата ни политика на предпазливост? Когато достигнем космоса от етап шест, вероятно вече ще знаем как да създаваме полета с такива размери, със сигурност ще можем да разберем науката и технологията, нужни за това. Няма да сме опасност за никого, най-вече за нас самите.

Гледната точка се върна отново в офиса и отново установи контакт с очите на говорителя.

— Защо не беше позволен обществен дебат по въпроса? Звездния странник не иска това. Защо е тази спешна нужда да посетим двойката Дайсън? Звездния странник иска да го направим. Защо го иска? Замислете се: Звездния странник е пропътувал стотици светлинни години през Галактиката. Той знае какво има отвъд бариерата. Виждал е затворената опасност.

Всичко, за което ви молим, е да устоите на схемите и измамите му. Запитайте сенатора ви, планетарния или националния ви водач. Изискайте от тях пълно обяснение защо парите ви от данъци се харчат за това недемократично безумство. Настоявайте този ужас да бъде спрял.

Говорителят поклони уважително глава.

— Благодаря ви за отделеното време.

Звездата беше синьо джудже, известно официално като Алфа Леонис и по-често наричано Регулус от заинтересованите астрономи на Земята, още в дните, когато на стария свят съществуваше такова нещо, наречено астрономия. Те намериха и спътника ѝ. Малкия Лео, оранжево джудже, което пък имаше за спътник червено джудже. Тази уютна тройка се намираще на седемдесет и седем светлинни години от Сол, странна система, която привличаше голям интерес и много наблюдения.

През 2097 година ТСП откри в орбитата ѝ годна за живот планета на голямо разстояние от главната звезда и я кръсти Августа. За Найджъл Шелдън това бе възможността, която бе очаквал. По това време Човешката междузвездна федерация бе в процес на формиране и ОФН на Земята налагаха първите си закони за околната среда. Заради стратегически важното местоположение на Регулус за експанзията на мрежата на ТСП във вече очертаня космос от етап две Найджъл обяви планетата за собственост на компанията. Той пренесе всички производствени мощности на ТСП там и посрещна гостоприемно всяка фабрика, която страдеше от суровите нови наредби на Земята. Планетата се превърна в първата от онези, които впоследствие щяха да се прочуят като Големите¹⁵.

На Августа нямаше култура, нито пък национална идентичност. Тя беше отдадена на търговията, на производството на продукти — големи и малки, — които се разпространяваха из Федерацията. Нова Коста изникна по продължението на брега на континента Синеба — единственият град на планетата, който през 2380 година приютяваше малко над милиард души. Лишена от център пръсната урбанистична площ, застроена с фабрики и жилищни квартали, която се простираше върху повече от четиристотин мили по брега и на почти триста мили навътре в континента.

Въпреки скучноватото си съществуване мегаградът притежаваше целеустременост, която мотивираше всичките му обитатели. Те бяха тук за едно нещо — работата. Нямаше местни, всеки беше временно пребиваващ и печелеше пари за престоя си на планетата. Много пари. Някои оставаха живот след живот. Работохолици, които се изкачваха с усилия в компанията-работодател и фино пренастройваха телата си с всяко подмладяване, за да разполагат с преимущество срещу съперниците си в офиса. Някои оставаха само за един живот — предприемачи, които се скъсваха от работа и се принуждаваха да извършат ранно подмладяване, но през това време спечелваха цяло състояние. Като цяло, преобладаващата част от хората живееха там между шейсет и деветдесет години и когато си тръгнаха, разполагаха с достатъчно средства, за да си позволят добър живот на по-нормална планета. Някои пък създаваха семейства. Децата бяха единствените, които не работеха на Августа, но за сметка на това израстваха с доста изкривена гледна точка за останалата част на Федерацията. Вярваха, че се състои от романтични планети, където всички живеят в малки уютни селца наред величествени природни пейзажи.

Марк Върнън беше именно такава дете, отраснало в квартала Оринджууд в южния край на Нова Коста. Както всеки друг квартал, и този не беше по-добър или по-лош от останалите в мегаграда. През повечето дни ярката слънчева светлина беше примесена с кафяв мъглив смог, а Инженерната корпорация на Августа, която притежаваше и управляваше града, нямаше намерение да хаби недвижимите имоти за строеж на паркове. Затова той караше пауърскутера си заедно с приятелите си през лабиринта от горещ асфалт между моловете и се мотаеше по места, където гарантирано можеше да досади на възрастните и властите. Когато стана на

дванадесет, родителите му го снабдиха със слухови и ретинални импланти и и-точкови ОВ-татуси, за да бъде напълно виртуален. Това беше възрастта, на която децата на Августа започваха пряко обучение чрез качване на информация. На шестнадесет нервната му система беше усъвършенствана за работа с пълен сензорен интерфейс и той изкара първата си година в изучаване на колежанската програма чрез едновременни ежедневни облъчвания с изкуствени спомени. Завърши на осемнадесет със средна оценка по електромеханика и софтуер.

След десет години имаше прилична работа в „Електроматика Колин“, жена, две деца, къща с три спални и малък басейн в двора, както и стабилен пенсионен фонд за почивка и подмладяване. Според статистиката беше идеален жител на Августа.

Но докато караше към къщи през онази петъчна вечер, единственото, което искаше, беше да изкрещи на планетата къде може да си завре образцовия му живот. Като за начало излезе късно от завода. Колегата от следващата смяна се бе обадил, че е болен, и на управителя по дежурствата му отне час, докато успее да го покрие. Това трябваше да е семейният ден на Марк, когато се прибираще рано къщи и прекарваше известно време с хората, които обича. Сега дори трафикът не искаше това да се случи. Коли и камиони задръстваха всичките шест ленти от тази страна на магистралата и ограждаха неговия форд „Съмър“. Въпреки работата на системите за контрол на трафика гигантският брой возила по това време на вечерта караше всички да пълзят с тридесет и пет мили в час. Искеше къща по-близо до завода, но ИКА не разполагаше със свободни имоти в тези квартали, затова трябваше да се задоволи със Санта Хидра. Беше само на десет мили навътре в континента, но това му отреждаше смущаваща близост до сектора Порт Кайл, където се намираще едно от гнездата с ядрени електроцентрали на Нова Коста.

Марк отвори страничния прозорец на съмъра, докато колата отбиваше от магистралата по Хауъл авеню, което се извиваше през Нортъмбърленд Хилс. Старшите мениджъри предпочитаха този квартал с дълги чисти булеварди, оградени от високи дървета, с алеи с порти, които водеха към големи къщи върху красиви изумрудени дворове, оградени от високи стени. На Августа престъпността беше изключително ниска — поне некорпоративната — и хората в подобни отдалечени къщи просто се наслаждаваха на чувството на физическа

откъснатост от останалата част от мегаграда. Късната слънчева светлина се отразяваше от сградите и тротоарите на квартала и създаваше сияйна мараня. Той вдиша топлия сух въздух и опита да се отпусне. Както винаги, когато малкото синьо-бяло слънце потънеше зад хоризонта, топлият вятър Ел Йопи задухваше от южната пустиня към морето. Той отвяваше токсичните газове заедно с влажността и оставяше само аромата на разцъфналите дървета и храсти отстриани на пътищата.

Като дете родителите му го бяха водили няколкократно заедно с братята и сестрите му в пустинята, където прекарваха дълги уикенди в курорти-оазиси. Той се наслаждаваше на гледката, на безкрайните мили от кремъчни скали и пясъци, където единственият цвят в пустия пейзаж се внасяше от тънките, подобни на вейки местни растения. Беше нещо различно от мегаграда — единственото, което той познаваше. Останала част от Синеба не си струваше. Земите, които не бяха пустинни, отдавна бяха превърнати в обработваеми. Гигантски механизирани ферми бяха завзели прериите на континента, изкоренявайки местните растения и гори и заменяйки ги с огромни полета от генномодифицирани култури с висока усвояемост, чиито листа биваха заливани с пестициди, а корените им наводнявани с торове. Фермите осигуряваха постоянен поток от евтини суровини за фабриките за хранителна преработка, наредени по континенталната граница на Нова Коста. Там реколтата се превръщаше в пакетирани за удобство порции и се разпространяваше първо до жителите на мегаграда и след това до другите планети, сред които Земята беше най-големият пазар.

След като се изнизваше по склона на Нортъмбърленд Хилс, Хауъл авеню се вливаше в Санта Хидра, широка равна местност, която стигаше чак до отдалечения на петнадесет мили бряг. Можеше да види гнездото Порт Кайл в далечината, единадесет големи бетонни купола на ядрени реактори, наредени по брега. Земята около тях беше равен участък от асфалтови квадрати, където нищо не растеше и не се движеше. От мегаграда, за чието електроснабдяване допринасяха, ги отделяше широк цяла миля предпазен ров. От комините на сградите с турбините, които грееха в розово-златно на фона на вечерната светлина, се процеждаше чисто бяла пара. Той не се сдържа и отправи подозрителен поглед към струите, макар да знаеше, че не са

радиоактивни. Входящите и изходящите тръби на охладителната система бяха на мили навътре в морето и намаляваха риска от замърсяване. Електроцентралите обаче до една допринасяха за лошото му настроение.

Източените пилони носеха свръхпроводимите кабели към мегаграда, като следваха маршрутите на основните пътища, преди да се разклонят и да се вляят в местните системи. Други, по-големи пилони носеха кабели по протежение на брега към леярните. Именно най-тежките индустрии бяха колонизирали земята над океана, големите мръсни стоманени фабрики и петролохимични рафинерии, които използваша морската вода и дъно за бунище.

Хауъл авеню се изви и тръгна успоредно на жп път с осем линии, предназначен за тежки товари. Тези линии свързваха големите индустриални квартали с планетарната гара на ТСП, взела Нова Коста, на сто мили на север и на двеста мили навътре в континента. Дълги по цяла миля товарни влакове пътуваха денонощно по тях, теглени от модели DVA5 — големи, захранвани с атомно гориво тракторни единици. Левиатаните се скитаха из цялата планета, а някои извършваха триседмични пътешествия от другите континенти. Виеха се през разнообразни терени, преди да прекосят последния мост над провлака на североизточния край на Синеба, който го свързваше с останалите земни масиви. Вагоните им носеха всякакви суровини, налични в кората на планетата, събрани от стотиците открити мини с размери на кратери, които ИКА бе отворила на повърхността ѝ. По големина товарите отстъпваха само на петролните тръбопроводи, които доставяха суровини от дузините основни петролни полета, разработвани от ИКА.

Фордът ускори през широкия бетонен подлез, докато над него се носеше гърмът на товарен влак, отдалечаващ се от брега. Беше един от стоте за деня, изнасяше рафинирания материал от заводите. До няколко часа щеше да достигне планетарната гара и да достави метала до свят, чиито закони за чистота на въздуха не позволяваха евтините методи на топене, практикувани на Августа.

Съсредоточен върху тази депресираща мисъл, Марк най-накрая зави по своята улица. Пътни Роуд беше дълга миля и от нея тръгваха многобройни задънени улички. Тротоарите бяха напукани, пътната настилка — неравна. На няколко места, където напоителните тръби се

бяха пропукали, се процеждаха дълги струи тъмна вода. При застрояването на квартала преди двеста години бяха засадени евкалиптови дървета от двете страни на шосето. Сега бяха толкова големи, че клоните им се сплитаха едни с други високо над пътя и създаваха уютен сенник от зеленина и уединеност. От клоните висяха многобройни цветни платове. В центъра на всички знаменца лъщеше сребърното и синьото на емблемата на футболния отбор на Августа. Марк зави по собствената си алея и гумите разпиляха слой от червено-кафяви кори, които постоянно се белеха от стволите и се събираха в улеите. Колата на баща му бе паркирана пред неговата — открит кадилак 2330, ограничен модел, който Марти Върнън поддържаше в безупречно състояние. До него дванадесетгодишният форд „Съмър“ изглеждаше занемарен и евтин.

Марк остана на предната седалка за миг и се замисли. Искаше му се възбудата му да се уталожи, за да може да се наслади на вечерта. *Заслужавам една добра почивка. От около двадесет години.* От задната част на къщата, където децата си играеха в малкия им неугледен двор, се носеха шумове. Нежният вятър Ел Йопи прошумоля в евкалиптовите дървета и запрати трептящи сенки по покрива. Марк огледа критично дома си: бледи лавандулови стени от сух корал, издут лимоненозелен покрив, арковидни прозорци от посребрено стъкло и матовочерни климатични вентилатори под улуците, чиито предни краища грееха със слаб оранжев блясък. Златни и алени пълзящи рози, обилно покрити с плесен, бяха покрили цялата южна стена чак до корнизите. Нуждаеха се от едно добро кастрене. Синьо-бялата катаризова лоза, впила смукалата си в трегера на двойния гараж, също се нуждаеше от грижи. Месечният наем на къщата беше петнадесет процента от заплатата му. След като извадеше сметките за ток и вода, плащанията по колата, вноските по пенсията му, за образователния фонд на децата, по ипотеката, с която изплащаха зародишните им модификации, здравните осигуровки, фонда за ваканции, дрехите, храната и останалите редовни плащания по дългове, му оставаше съвсем малко, за да поглези себе си. Не че на Августа имаше много места, на които човек наистина можеше да го направи. Изведнъж му се прииска да не излиза от колата, щеше да развали настроението в къщата.

— Лош ден на работа?

Марк погледна нагоре и видя Лиз, която му се усмихваше през отворения прозорец. Той се усмихна широко и тъжно на красивата си жена — още една от дневните му грижи бе, че няма да я намери, когато се прибере вкъщи.

— Така ли изглежда?

Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Виждала съм по-щастливи самоубийци.

— Извинявай, че закъснях, работата се прецака.

Той осъзна, че тя почти никога не закъснява от работа. Дали това се дължеше на опита ѝ? Мразеше да си напомня за изтънчеността ѝ, която се придобиваше с десетилетия, за годините, които той още не бе изживял.

— Хайде — каза тя и отвори вратата на съмъра. — Трябва ти питие. Марти е тук.

— Да, видях. — Той кимна към кадилака.

Тя се намръщи угрижено, докато той излизаше от колата.

— Добре ли си, бебчо?

— Мисля, че отново имам главоболие заради интерфейса в офиса. Или е това, или целият ОВ-татус се поврежда.

— Марк, трябва да се оплачеш. Не може всеки ден да се прибиращ с главоболие, от което те избива студена пот. Ако системата е сбъркана, трябва да я поправиш.

— Добре. Правилно. Ще уведомя отговорника.

Тя не разбираше как точно стоят нещата в работата сега. Ако вдигнеше шум, вероятно щеше да получи ритник в задника. *Не бъди такъв параноик*, каза си. И въпреки това беше трудно.

Баща му беше във вътрешния двор и седеше на шезлонг до басейна. Марти Върнън беше на сто и осемдесет и преди осем месеца се бе подложил на последното си подмладяване. Физически изглеждаше като по-млад брат на Марк. Все още твърде млад, за да има дебелия врат и набръчканите бузи — семейната черта на Върнън.

— Марк! Здравей, сине, на нищо не приличаш, ела и си отвори бира.

Марти извади бутилка от охладителната кутия. Говореше високо и възбудено.

— Татко! — Петгодишният Бари му махаше енергично от басейна. — Татко, вече мога да стигам до дъното. Виж!

Той си пое дълбоко дъх, потопа главата си под повърхността и загреба яростно. Марк помахна на пляскащите крака на сина си. Лиз подаде в ръцете му малката Сенди. Изпод дебелите гънки плат сияеше влажна усмивка. Той ѝ се усмихна в отговор и я целуна. Малките ръчички се разшаваха щастливо.

— Яла ли е?

— Преди двадесет минути — увери го Лиз.

— О! — Това бе една от задачите, които вършеше с удоволствие. Взеха Сенди от клиниката преди седем месеца, след стресовия ад по отглеждането на свръхактивния Бари. Децата имаха най-добрите гени, които можеха да си позволят, и Лиз плати значително по-голяма част от кодификационната ипотека, отколкото той. Винаги се изненадваше колко успокояващо му действат децата и колко допринасят за стабилността на живота му. Всеки път, когато го споменеше, Лиз му отвърщаше протичко: „Нали ти казах.“ Семейството беше голям финансов товар, особено наемането на маточния резервоар за девет месеца. Въпреки че бе преминала през целия традиционен брачен ритуал с него, Лиз отказваше да забременее.

— Последния път изтърпях достатъчно — настоя тя. Така че им оставаше резервоарът.

Марк седна на празния шезлонг, придържайки внимателно Сенди в свивката на ръката си. Взе бутилката в свободната си ръка. Бари се показва на повърхността с триумфален вик и сред изобилие от пръски.

— Браво, хлапе — извика Марти. — Ето, донеси това.

Той метна еднодоларова монета в басейна. Бари се провикна радостно и се гмурна след нея.

— Не трябва да се изморява — предупреди го Лиз. — Ще се превъзбуди и няма да иска да си легне.

— Давай го по-леко с хлапето — рече Марти. — Забавлява се. А басейнът ви е дълбок — колко? — един метър. Няма да се измори.

— Метър и половина. — Марк отпи отново от бирата. Беше вносна марка, която не познаваше. Въздъхна и се облегна в шезлонга. Тогава забеляза момичето, което седеше в стола до Марти. Носеше горнище на бански и прилепнали шорти, които подчертаваха стегнатото ѝ, бронзово тийнейджърско тяло.

— Здравсти, аз съм Аманда.

— О, здрасти. — Марк не се сдържа и погледна към баща си.

— Новото ми момиче — похвали се шумно Марти. Обви я с ръка и тя се изкикоти.

— Страхотно — каза Марк. — Вие двамата от колко време сте, бъб...

— Десет дни — каза весело Марти. — Но най-вече десет нощи. Аманда се изкикоти отново.

Марк надяна предварително готова усмивка. Знаеше какво ще последва.

— Срецнахме се в Тихия свят в залива Ню Фриско. Оказа се, че имаме много общи неща и... ето!

Едно общо нещо, поправи го кисело Марк наум. Не можеше да повярва, че баща му е направил това. Тихият свят беше марка, разпространена из цялата Федерация. Беше клубът, който всички подмладени посещаваха. Най-често през първите няколко месеца след напускането на клиниката. Отиваха там с една цел — секс. Нямахше значение с кого, просто някой също толкова загорял заради потопа от хормони в красивото му младо тяло. Имаше само едно правило. Каквото и да станеше вътре, си оставаше там. Можеше да изучукаш най-големия си враг или бившата си, или родителя, или сестрата на бившата си, или най-зашеметяващата знаменитост на унисферата. Нямахше значение, защото не важеше навън, не се споменавахе, просто никога не се бе случвало. А Марти я бе довел на семейна вечеря.

След десет минути се появи Дейвид, четиридесет и пет годишният син на Лиз, счетоводител в отдела по износ на ИКА. След него дойдоха Кайл, по-големият брат на Марк (със сто и петдесет години), гаджето му Антонио и Джоан, една от праправнучките на Лиз. Най-накрая пристигна Керис Пантър, по-възрастната сестра на Марти, която караше двуместен закрит мерцедес и носеше „ежедневна“ рокля за хиляда долара от Жаквинс. Марк се зарадва, че бе намерила време да дойде. Керис бе единственият многократно подмладяван човек (освен Лиз), който винаги го караше да се чувства уютно. Беше също така и най-бляскавата индивидуалност, която познаваше. Когато работеше, тя пишеше драми, които от време на време биваха претворявани в серийни филми от различни медийни конгломерати. В повечето случаи бяха доста нецензурни.

След като Регулус започна да се скрива зад хоризонта, те накараха Бари да излезе от басейна и включиха грила за барбекю.

Керис си взе чаша бяло вино от робота-прислужничка и се заигра с Бари, помагайки му да се изсуши. Бари ѝ отговори с неподправената любов на малко кученце и ѝ показа новата си колекция от мъртви щипалки. Той наистина обожаваше леля си Керис.

Марк стоеше до барбекюто и обръщаше сам бургерите и наденичките. Градинарският робот имаше допълнителна функция за работа с грила, но той никога не се доверяваше на преценката на устройство, когато ставаше дума за готвене.

— Трябва да подрежеш малко тези евкалиптови дървета — каза Марти иззад рамото му. — Слънчевата батерия не се захранва с достатъчно енергия през деня, виж. Трябва да е много по-горещо от това.

Марк погледна към дебелата плоча под барбекюто, която грееше със слаба черешоворозова светлина. Малки пламъчета проблясваха, когато соковете на месото прокапеха през грила.

— На мен ми изглежда добре, а и е достатъчно горещо.

— Няма да издържи. Имам опит с тези неща.

— Да, татко.

— Марти — обади се Кайл. — Седни си и остави хлапето на мира, за Бога.

Всеки път, когато роднините му се съберяха, се случваше едно и също. През голяма част от времето Марк се чувстваше като малко дете, на което му е позволено да слуша разговора на възрастните и да се смее, когато другите го правят, без да разбира защо.

— Само се опитвам да помогна — измърмори Марти и се оттегли.

— Другата семейна среща ще е у нас — обяви Дейвид. — Помислих си, че може да я направим на осемнадесети, тогава е следващият мач за Купата.

— Аз съм за — каза Марти. — Знаете, че за малко да участвам в квалификациите по време на първия ми живот, когато бях на осемнадесет. Нюби Сити.

— Не е вярно — каза Керис. — Не си и помирисвал квалификации, Марти, но затова пък си квалифицирано бедствие.

Марти ѝ показа неприличен жест. Тя се засмя и закри очите на Бари.

— Не мога да повярвам, че стигнахме толкова далече — каза Кайл. — Трябват ни още само... победа и равенство, за да преминем в следващия кръг.

— Няма да имаме проблеми да победим Стърлинг — каза Дейвид. — Но ще трябва да се изпотим здраво срещу Телеба, там са луди по футбола.

Антонио изстена театрално и покри главата си с ръце.

— Колко дълго продължава това?

— Още седем месеца и половина — отвърна му весело Кайл. — И аз ще съм на стадиона на Тампико, за да гледам последния ни мач в Първа група.

— Сам — каза Антонио.

— Двадесет и пет процента от нас се направиха на болни и не отидоха на работа по време на последния мач — каза Джоан. — Купата наистина набра голяма популярност този път. Баровете в цяла Нова Коста бяха толкова претъпкани, че не можеше да се влезе. Не помня последния път да е имало такава повсеместна истерия.

— Чудя се дали новите извънземни ще искат да се включат в играта — каза Лиз.

— Тази работа с тях си е чиста загуба на пари — оплака се Марти.

— Не съм съгласен — каза Дейвид. — Трябва да знаем какво става там.

— Какво е станало — каза Марти. — Случило се е преди хилядолетия.

— Това не означава, че не ни засяга — каза Керис. — И двете звезди Дайсън все още са обгърнати от булото.

— Звучиш като ловджийското съобщение на Пазителите — каза Дейвид.

— Не ми казвай, че си го гледал, Марти? — подразни го Керис. — Не разбра ли какво представлява?

— Разбира се, че се усетих, по дяволите — отвърна й Марти. — Само някой глупак не би разпознал ловджийски залп. Видях новините в шоуто на Алесандра Барон, това е.

Марк обърна мълчаливо наденичките. Не бе осъзнал, че съобщението от Ейприл Халгарт е ловджийска пропаганда, преди да го

отвори. Дори тогава го бе оставил да върви. Посланието на Пазителите беше доста смислено. Защо решението не беше гласувано в Сената?

— Значи, ако идва от Алесандра, е приемливо, така ли? — попита Керис.

— На кого му пука кой го казва? — отговори Марти. — Всички са прави. Не ни засяга и със сигурност е нещо отвъд възможностите ни за момента. Трябва да изчакаме и да стигнем до двойката Дайсън постепенно и естествено, не да се хвърляме на тази каскада в стил Аполо.

Марк обърна отново бургерите. Регулус най-накрая бе потънала зад хоризонта и звездите се появиха в небето. Най-светли сред тях бяха близнаците Лъв, които се виждаха като единична светеща точка в източното небе. Можеше да ги зърне през листата на евкалиптовите дървета, които тихо се поклащаха. През някои нощи седеше на двора с питие и просто се взираше в балдахина от звезди, които премигваха над мегаграда. Те бяха физическото доказателство, че имаше и хора, които живеят другаде, различно. Тази гледка правеше живота на Августа малко по-поносим.

— Отново отложиха повишението ми — каза той.

— О, Марк, съжалявам — каза Керис. — Знам, че го искаше.

— Кофти момент, сине — каза Марти. — За да оцелееш на тази планета обаче, трябва да работиш на пълна пара. И не се опитвай да смениш темата толкова бързо. Този проклет звезден кораб е загуба на пари.

— Работата е там, татко, че не ме повишиха, защото пазарът на компанията не се разраства с темповете, които икономистите предсказаха. Строежът на новата фабрика е спрял, в момента инвестициите са сведени до минимум, и то не само при нас. Етап три дори не се доближава до скоростта на растеж от началото на етап две. Не се разрастваме както преди, Федерацията е твърде стабилна в наше време. Прирастът на населението намалява дори при наличието на маточни резервоари. Определено не е достатъчен, за да можем да осигуряваме начално население за няколко планети годишно, както правехме преди. Твърде цивилизовани и умерени сме. С тази скорост никога няма да достигнем двойката Дайсън, ако просто чакаме ТСП да отвори дупка след дупка до етап двадесет или колкото и да е.

— Марк е прав — каза Дейвид. — Фирмата ми се занимава с дългосрочни прогнози и в момента се движим със забавено темпо. Преди са наричали тези периоди „златни ери“. Всичко си работи добре и няма размирици.

— Мислех, че това се нарича рецесия — измънка Керис.

— Не, има разлика.

— Това са глупости — заяви Марти. — Моят борд не предприема никакви съкращения. Пазарът ни е оптимизиран.

— Никой не говори за съкращения — каза Дейвид. — Става дума за спад в скоростта на растеж. Каквото и да си говорим, Шелдън провежда много хитро играта си със звездния кораб. Няма внезапен финансов душ от страна на правителството, който да ускори растежа, а главните разходи се правят тук на Августа.

— Това не е точно така.

Всички се обърнаха към Аманда, която се сгуши плътно в Марти. Тя им се усмихна спокойно и без следа от притеснение.

— Семейството ми разполага с място в борда на „Първа-Квадра банка“. Успявам да погледна Междузвездните финансови отчети, преди да бъдат изпратени. Парите, които се харчат за звездния кораб, са пренебрежимо малко в макроикономическо отношение. Двадесет милиарда земни долара се равняват на еквивалента от едва няколко минути тукашен износ.

— А и имаме полза от него — каза Лиз. — „Байтор-УУ“ спечели договор за разработка на биоекраниращи екипи за кораба.

— Не знаех това — каза Джоан. — Поздравления. И ти ли работиш по тях.

— Да, занимавам се с някои идеи.

— Екип, предвиден за свръхспециализиран пазар — каза Аманда. — От този продукт не може да има последици за пазара. Нямам какво повече да кажа.

— Милата ми. — Марти се наведе и те се целунаха доста разточително.

— Защо мислите, че ще има само един звезден кораб? — каза Кайл. — Ако питате мен, това е само началото. Хората наистина се интересуват от тази мисия до Дайсън Алфа. Докато корабът е готов да полети, около цялата работа ще се вдига повече шум, отколкото около Купата на Федерацията. Ако питате мен, това е идеалната

противоотрова за нездравото състояние на етап три. Всеки с поне късче поезия в душата си ще приеме с радост възможността да замине в голямото неизвестно и да се установи на място, върху което ТСП никога няма сложи лепкавата си лапа.

— Глупости — каза Марти. — Ако това беше вярно, всичките поети щяха да живеят на Далечината.

— Имах предвид, че ще можем да намерим чисти нови светове, не някакъв разбунен анархистки ад.

— Няма да стане — настоя Марти. — И преди сме ставали свидетели на сепаратизъм. Басирам се, че всичките светове, които прекъснаха връзки с Федерацията, за да бъдат „свободни“, сега са средновековни кошмари. Изолацията никога не сработва. Спомнете си каква каша беше Земята, преди Шелдън и Ози да инвестират в червеевите дупки.

— Интересен пример — каза Керис.

— Един свят, откъснат от Галактиката — каза Марти. — Нямам какво повече да кажа.

Дейвид не пожела да лапне кукичката, само се усмихна на Марк и завъртя очи.

— Чу ли, избрали са Уилсън Кайм за капитан на мисията? — каза Керис. — Това сигурно е задавило Шелдън.

— Можеш ли да го превърнеш в история? — попита Антонио.

— Може би. Старите врагове трябва да оставят враждите си настрана заради добруването на Федерацията.

— Звучи тъпо, така представено.

Марк започна да прехвърля наденичките на подноса за сервиране.

Лиз се позабави в банята, преди да си легне. Взе си душ и използва няколко от по-малките, по-скъпи шишета с аромати. Втри хладните капки в кожата си и я масажира, докато тя не придоби видим блясък. След това извади специалното бельо от кремава коприна, което Марк *наистина* харесваше. Реса абаносовочерната си коса, докато кичурите ѝ не се разстлаха чак под раменете. Облече златния си халат и го нагласи внимателно, така че предната му част почти да се разтваря. Погледна доволно в огледалото, уверена за пореден път, че е

взела правилното решение, отказвайки да забременее. Коремът ѝ бе все така твърд и плосък, както когато излезе от клиниката за подмладяване преди десет години, а по бедрата ѝ все още нямаше и намек за целулит.

По онова време приятелите ѝ се присмиваха, че се среща с мъж, който живее първия си живот. Поднасяха я, че така се опитва да си спести разходите по Тихия свят. Трябваше да признае, че когато се срещнаха за първи път на партито, организирано от продуцентска компания, за която Керис работеше, той приличаше на кученце. Изглеждаше толкова притеснен и не на място сред всички онези забележителности и начинаещи продуценти, че да го спаси ѝ се стори единственото благоприлично нещо. Излязоха още няколко пъти и тя си прекара добре, тъй като Марк беше въодушевен от живота и Федерацията и не бе усвоил егоистичното преструване на хората на нейната възраст. С него не ѝ се налагаше да играе игри, беше твърде искрен. Това ѝ вдъхна огромна увереност. Може би наистина беше повлияна от подсъзнателната идея, че младостта му може да се предаде върху нея. Въпреки това разликата в годините никога не бе представлявала проблем за Марк. Тогава, напълно неочаквано, той я бе помолил да се омъжи за него, завладян от някаква романтична представа, че двамата са духовни половинки.

Почти му беше отказала — безцеремонен, бърз отказ, който щеше да го измъчва в продължение на месец, преди да срещне някое също толкова лудо и неопитно момиче на неговата възраст, с което да се потопи в залеза. Освен... Защо всъщност да го прави? Какво толкова, дори да беше сладък като малко кученце? Грижовните и нежни мъже бяха рядкост, независимо от възрастта. Така или иначе щеше да живее цяла вечност или поне през голяма част от вечността, тогава защо да не бъде щастлива с един добър мъж за двадесет години — и майната им на ревнивите ѝ приятели и злобните им подмятания.

Оттогава насам не бе съжалила за решението си дори веднъж. Имаха и кавги — като всички женени хора, — но никога за нещо сериозно. А той беше невероятен баща. Никога не бе планирала да има повече от едно дете от него, но годините заедно я накараха да отстъпи и да се съгласи да зачене Сенди.

Приятелите ѝ се оказаха прави, здравите хора в първия си живот обичаха да си доставят много удоволствие в леглото. Това правеше нея щастливката.

Когато излезе от банята, светеше само една лампа отстрани на леглото, която хвърляше топла жълтеникава светлина върху половината на Марк. Той седеше на леглото и разглеждаше данните върху хартиено платно. Прозорецът беше отворен, климатикът не работеше. Предсмъртните пориви на Ел Йопи стопляха стаята.

— Здравей, бебчо. Има ли място за мама при теб?

Марк погледна нагоре. По лицето му трепна нервна усмивка, когато видя какво е облякла. Той пусна платното, в момента, в който тя се покатери на леглото и бавно запълзя към него.

— Тази Аманда беше доста красива — промълви тя, докато галеше с нос ухото му.

— Пфу. Не и за мен, не е като теб. — Той плъзна ръката си под златния халат, пръстите му погалиха топлата абаносова кожа под плата.

Лиз се занамества бавно, докато не се озова върху него. Обсипа бузата и шията му с нежни, гъделичкащи целувки. Главата ѝ се поклащаше наляво-надясно и косата ѝ галеше гръдния му кош. Ръката му се плъзна под сутиена ѝ. Тя се усмихна на приятното чувство, което пръстите му предизвикваха, и вдигна глава, за да го целуне както трябва. Тогава видя лицето му и въздъхна тежко.

— Какво има, скъпи? — Търкулна се до него, обзета от учудване и тревога. — Не приличаш на себе си.

Марк се загледа в тавана, неспособен да отвърне на погледа ѝ.

— Нищо.

— Не. Повярвай ми, знам. Аз съм твоя съпруга, както и още много неща. — Направи умишлена пауза, докато затягаше примката.

Усмивката му бе изпълнена със съжаление.

— Знам. Просто тази вечер не беше това, на което се надявах. Съжалявам.

— Мисля, че е нещо по-дълбоко от появата на баща ти и последната му приятелка, колкото и нетактична да беше, нали?

— По дяволите. — Той се обърна с лице към нея. — Именно това е, не разбираш ли?

— Да разбере какво?

— Ти, татко, останалите, всички разполагате с богатство от опит. А аз го нямам. И... понякога е малко обезсърчаващо.

— И освен това не получи повишението.

— Исусе, пак го направи. Имаш ли представа колко малък ме караш да се чувствам?

Лиз помълча доста дълго, докато събираше тревожните си мисли.

— Не осъзнавах, че ефектът е толкова смущаващ. Преди никога не е било проблем.

— Знам. — Той се усмихна неловко. — Може би е въпрос на натрупване.

— Добре, бибчо, тогава ще кажа още нещо, което мисля за теб.

— Какво?

— Наистина мразиш живота си тук, нали?

Марк въздъхна облекчено.

— Да. — В следващия миг го обзе внезапно оживление, той се изправи и се вторачи в нея. — Този свят е само за възрастни. И нямам предвид себе си. Аз съм едва на двадесет и осем, за Бога, не съм никакъв възрастен. Не трябва да пускат никого през портите на възела Нова Коста, освен ако не е поне на сто години. Вие сте единствените, които могат да понесат този начин на живот.

— Добре — каза тя. — Признавам, че очевидно това не ме притеснява колкото теб. Но ние сме тук временно, бибчо. Един ден ще напуснем.

— Но не заедно! Това също е част от теб, този фатализъм, или мъдрост, наречи го както искаш. Сякаш нищо не те притеснява. Била си омъжена и преди, това са просто етапи от живота ти. За мен ти си целият живот, Лиз. Ти и децата. Знам, че един ден ще се махна оттук, но няма да съм с теб. А този свят не е за деца, тук няма общество. Ето това мразя най-много. Бари и Сенди ще отраснат също като мен. Това... това е най-отвратителното нещо, което мога да им сторя.

— Добре. — Тя докосна бузата му с пръст и обърна главата му, за да го погледне право в очите. — Утре си подай оставката и ще започнем да търсим в унисферата друго място, където да живеем, някъде, където е различно. Може би свят от етап три.

— Не можеш... не говориш сериозно.

— Напълно сериозна съм. Това те изяжда отвътре, бибчо. Не е нужно да си на моята възраст, за да го разбереш. Освен това, Марк, вярвам във всичко, което казах пред олтара. Наистина те обичам, а ако останем тук, ще бъдем разделени. В такъв случай това е верният избор.

— Ами работата ти? Това, с което се занимаваш в „Байтор-УУ“, е истински връх на технологията.

— Е, и? Има хиляди, които могат същото като мен, стотици хиляди всъщност. А и не е нужно да прекарвам цялото време в лабораторията, мога да разработвам по-голямата част от системите през унисферата. И ако ще живеем на друго място, може би е време да започна нова работа.

— Исусе! — Марк я погледна шокиран и по лицето му започна да разцъфтява усмивка. — Господи, знаеш ли какво ще ми кажат, ако им съобща, че напускам? Бъркоумб ще подивее.

— Нека. На кого му пука?

— Ами парите? Никога няма да печелим толкова някъде другаде, ако се занимаваме с нещо друго.

— Заплащането е относително. На Августа е много по-скъпо, отколкото на останалите планети. Ще намерим свят, на който работата ни да ни осигури подобен стандарт на живот, а защо не и по-добър.

Той я прегърна. Лицето му изразяваше същото удивление, както когато се любиха за пръв път.

— Наистина ли ще емигрираш с мен?

— Да, Марк. Ти не си просто част от живота ми, бебчо, ти си моят живот. Кой знае, може би ние ще сме един случай от сто милиарда, при който двойката запазва брака си цяла вечност.

Той се усмихна широко.

— Това ми харесва.

— Имаш ли идеи къде искаш да отидем? Очевидно си мислил дълго за това.

— От петгодишен. — Ръцете му се придвижиха надолу към колана на халата и нежно развързаха възела. — За това обаче можем да поговорим на сутринта.

Един час след приключването на случая Тарло и Рене придружиха екипа от криминалисти до гарата на ТСП в Париж, където всички заедно се качиха на експреса за Нзега. Минаха през Орлеанс, представителят на Големите 15 в този сектор от космоса от етап две, и след четиридесет и пет минути пристигнаха във Фату, столицата на Нзега. Криминалистите наеха ван, който да пренесе оборудването им,

докато Рене и Тарло проверяваха едно голямо беемве 4×4 „Рейндж Крузър“.

Нзегга не беше затънтен свят, но бе успял да пропусне покрай себе си крайностите на пълното техноиндустриално развитие. Преобладаващата част от населението формираше стабилна, цивилизована култура и се отнасяше със завидно спокойствие към живота и човешките слабости. Основата от начални заселници се състоеше от полинезийци и латиноамериканци. Идваха тук заради моретата. Половината от повърхността на планетата беше вода. Нзегга нямаше големи континенти, само стотици огромни острови и хиляди по-малки. Това означаваше огромна брегова ивица.

Икономическата последица от това беше колосалното количество курорти, хотели и имоти, отдавани под наем, по бреговата линия на островите. В комбинация с либерализма на планетата това привличаше много хлапета от средната класа, които търсеха почивка от по-забързаните светове.

Рене зареди дестинацията им, Порт Лоней, в шофьорската система на беемвето и се отпусна назад, за да се наслади на гледката. Пътят от Фату до целта им отнемаше седемнадесет часа по големия път Манту, през безброй издигнати мостове и пет ферибота между островите в субтропичния пояс. Някои части на пътя бяха изградени от ензимноподсилен бетон, други — не. Някои отсеци се катереха по върховете на стръмни скали, други криволичеха през на пръв поглед безкрайни солени блата, а останалата част бе просто стандартен път през нишката от брегови градчета. След известно време и двамата следователи затъмниха прозорците си и се наместиха удобно за сън, а колата продължи пътя си.

Порт Лоней беше просто четирикилометров участък от градска площ, който се простираше по целия бряг на острова Кайлиндри, макар че названието „градска“ беше доста условно. Единственият поддържан каменен път продължаваше на двеста метра във вътрешността през гора от перести местни дървета. Той се разклоняваше на задънени улички към групички от малки дървени вили и бунгала, сгущени под дърветата. Отделните селища се различаваха по струпванията на магазини и търговски сгради, които обслужваха жилищните квартали.

Когато шофьорската система на беемвето ги уведоми, че са достигнали съответната сляпа уличка, Рене превключи на ръчно управление и пое волана през последните неколкостотин метра. Пътят вече дори не беше от парчета камък, а просто следи от гуми върху ситния пясък под гъстата жълто-синя кралска трева. Препречваха го три местни полицейски коли. Няколко наети коли бяха паркирани отстрани пред тях, а репортери спореха с полицаите.

— Как са стигнали толкова бързо? — попита Тарло.

— Кой знае? — каза Рене. — Надушват нещастieto, както лешоядите усещат мършата. Искаш ли ти да се справиш с местната полиция?

— Разбира се. — Тарло се ухили, сложи си спортните очила и отвори вратата.

Тя изгледа как той небрежно приближи командващия сержант и последвалия разговор. Тарло беше от Лос Анджелис, на осемдесет и две, беше завършил първото си подмладяване преди девет години. Не че това му личеше, изглеждаше все едно току-що е прекрачил прага на юношеството. Богато калифорнийско семейство бе спонсорирано детайлното пренареждане на ДНК-то му. Една от последиците беше забавеното естествено стареене. Бяха избрали обичайната (или клиширана — в зависимост от гледната точка) външност на хлапесърфист: стройно високо тяло с естествен загар, буйна руса коса и идеални зъби върху здрава квадратна челюст. Тарло видимо се наслаждаваше на новото си наследство. Рене така и не разбра защо бе започнал работа като законозащитник. „Обичам загадките“, беше единственото обяснение, което някога бе давал. Личното й предположение беше, че тайните операции на Дирекцията му доставяха малко повече възбуда, отколкото бе нормално. Малкото момче, което иска да стане свръхсекретен агент, когато порасне.

Вероятно щеше да се впише добре в обстановката на Нзегга. Именно затова смяташе, че е правилно той да говори с полицаите. Понякога местната законозащитна агенция проявяваше силна неприязън, когато Дирекцията се намесеше и поемеше контрол над нещата.

Докато Тарло и сержантът се смееха, тя видя вана на криминалистите, който отби зад тях. Една от полицейските коли се

премести настрани от пътя, който блокираше, и Тарло ѝ махна да премине.

Колибата на плажа се намираше на неколкостотин метра. От двете страни на пътя се издигаха високи дървета със сиво-сини листа и осигуряваха частична уединеност на останалите домове по продължение на сляпата улица. Къщите бяха построени предимно от дървен материал и мултиметални панели, но една беше оформена от сух корал. Пред колибата, която я интересуваше, беше спрял черен мерцедес. Рене имаше доста добро предположение кой бе пристигнал с колата. Тя паркира беемвето зад нея и излезе в тежкия влажен въздух и силната миризма на солена вода. Дърветата хвърляха прилична сянка на ярката утринна светлина, но въпреки това тя сложи слънчевите си очила.

— Семейство Халгарт са пратили собствен екип по безопасността — каза Тарло, като я настигна, метнал лененото си сако през рамо. Той кимна към мерцедеса. — Полицаяте казаха, че са пристигнали преди четиридесет минути.

— Какво мислят от полицията за присъствието ни тук?

Той се ухили широко.

— Радват се, че могат да ни предадат отговорността за целия проблем. За тях остава контролът на зяпачите, докато госпожица Халгарт не си тръгне.

— Добре. — Тя проследи с поглед вана на криминалистите, който подскачаше по пътя. — Знаем ли от коя къща са действали Пазителите?

— Да. — Той посочи успоредно на брега. — През две къщи. Очевидно са разполагали с добро разузнаване. От полицията са сложили охрана. Репортерите още не знаят за това.

— Добре. — Рене изправи рамене и оправи тънкото си сако. — Да приключваме с това. Сложи си обратно сакото.

— Шефката не е тук.

— Това няма значение.

С голяма доза театрално негодувание Тарло облече сакото си и затегна вратовръзката.

— Дано има климатик — промърмори, докато Рене нареждаше на криминалистите да започнат с другата къща.

Отправиха се по тясната пътека към бунгалото на плажа. Постройката беше малка и скромна, направена от дърво, прясно боядисано в матово лимоненожълто. Имаше покрив със слънчева батерия и полуорганични листа за поглъщане на влагата, които висяха от корнизите. Към морето гледаше широка веранда. Пред нея се простираше петдесетметрова ливада от кралска трева до границата с плажа, където песъчливата почва отстъпваше на пясъка. Имотът беше ограден от дървета от три страни, а пред бунгалото се откриваше величествена гледка към широкия залив. В единия край на верандата имаше барбекю, а на тревата до него — столове и маса. Върху масата бяха наредени празни бутилки от екзотични коктейли, бирени кутии и мръсни съдове, върху които лъщеше бързо изпаряващата се роса.

Един от охранителите на Халгарт стоеше пред вратата. Беше облечен в обикновена морскосиня тениска и бежови три четвърти шорти. Рене се опита да сдържи усмивката си, докато се приближаваха към него. Външният му вид определено го вълнуваше силно.

— Дирекцията по тежки престъпления — представи се официално. — Искаме да разпитаме госпожица Халгарт.

— Разбира се — каза той. — Мога ли да видя някакви документи?

Е-кономът на Рене изпрати SCD-сертификат на е-конома на охранителя.

— Благодаря ви — каза пазачът и им отвори вратата.

Бунгалото не беше голямо. Тесният коридор водеше към три спални, баня, кухня и хол, който заемаше половината пространство. Мебелите бяха по-скоро практични, отколкото пищни. Обикновен евтин апартамент за почивка.

— Тя е член на Халгарт и е дошла на почивка тук? — каза Тарло. — Дори да е от някое от дребните семейства, е можела да отседне другаде.

— Не това е важното. Не прочете ли досието? Това е първата ѝ година в колежа, първата ѝ ваканция с приятели. Освободила се е от семейството за пръв път в живота си. А и какво му е лошото на това място?

Той премигна.

— Няма луна. Няма приливи. — Гласът му се сниши до нарочно дрезгав шепот. — Няма сърф!

Рене го изгледа отчаяно и влезе в хола. Ейприл Галар Халгарт седеше на канапето и изглеждаше така, сякаш току-що ѝ бяха съобщили, че телата на родителите ѝ са били безвъзвратно загубени. Дори в торбестите си зелени дънки и омачканата стара ръждивокафява тениска беше доста красива. Високо, двадесет и една годишно момиче с гладка светлокафява кожа, гъста къдрава коса и приятни черти върху още по-младо лице. Ръцете ѝ бяха сключени около чаша кафе, от която не отпиваше. Тя вдигна поглед към двамата следователи. Очите ѝ бяха червени и подпухнали и молеха отчаяно за разбиране.

Трите ѝ приятелки я бяха обградили, сякаш я пазеха от останалите. Марианна, Анхелиа и Лаура, всичките от Кралския университет в Белфаст, където учеха заедно. В хола имаше още двама охранители, които се държаха леко неориентирано. Заповедите им бяха да пазят Ейприл от медиите и да я ескортират у дома. Но на момичето, очевидно още не му бе до това.

— Хванахте ли негодниците? — попита настоятелно Марианна, когато Рене и Тарло се представиха. Имаше отчетлив ирландски акцент.

— Не, все още не — каза Тарло. — За момента само започваме разследването.

— Пфу! — изсумтя момичето и обърна гръб на двамата следователи.

— Мис Халгарт, налага се да ви зададем няколко въпроса — каза Рене.

Марианна коленичи до приятелката си.

— Не е нужно да го правиш, ако не искаш.

Ейприл погледна нагоре към Рене.

— Всичко е наред. Искам да го направя.

Марианна кимна неуверено и отведе другите две момичета извън хола.

— Ако нямате нищо против — учтиво каза Тарло на охранителите в стаята. Единият отиде в коридора, а другият излезе през плъзгащата се стъклена врата и застана на верандата отвън.

— Предполагам се чудиш защо това се е случило точно на теб? — каза Рене, след като седна до обърканото момиче.

— Да — изхлипа Ейприл.

— Най-вече защото си член на Халгарт. Пазителите на себесъщността те смятат за свой враг.

— *Защо?* Аз не знам нищо за тях, никога не съм била на Далечината, не съм помагала на никакви извънземни, нищо. Просто изучавам история на двадесет и първи век, това е всичко.

— Зная. Но твоята династия е основният спонсор на изследователския институт „Мария Селесте“. За извратеното им съзнание това е голямо престъпление. Трябва да те предупредя, не търси логика в станалото. Няма логично обяснение. Ти си жертва на специалното търсене, което са провели. Искали са член на Халгарт, винаги е така. Трябвало им е някой — съжалявам за това, — който е малко наивен и отделен от останалите. Твоето име е изскочило в програмата за търсене.

Ейприл наклони глава и попи сълзите си с хартиена кухненска хавлия.

— Беше толкова мил. Не мога да повярвам.

— Как се каваше? — попита нежно Тарло.

— Алберто — каза момичето. — Алберто Расанто. Беше отседнал в бунгалото по-надолу заедно с приятелите си Франк и Мелиса. И те като нас бяха на пролетна почивка. Така казаха. Предполагам, че са излъгали.

— Да — каза Рене.

Ейприл трепна, загледана в изстиналото кафе.

— Значи си ги срещнала — подкани я Рене.

— Той беше очарователен. Имаше големи зелени очи. Реших, че живее първия си живот, също като мен. Бяха на плажа в деня, в който пристигнахме. Заговорихме се. Малко се посдърпахме за Алберто, нали се сещате. Имам предвид, че Мелиса и Франк все пак бяха заедно. А ние бяхме четири. Алберто ни привлече към себе си. А Марианна е много красива, винаги се урежда с най-добрите момчета. Но той хареса мен. Винаги се усмихваше, когато си говорехме. Имаше прекрасна усмивка — наистина прекрасна. През следващите няколко дни бяхме неразделни. Плувахме заедно, той ме учеше на уиндсърф. Вечер всички заедно отскачахме до баровете и пиехме много. Дори пробвах ТСИ-нарк. Нищо твърдо, само няколко слаби програми. Бяха странни, но някак забавни. Предполагам, че тогава се започна.

— Да, вероятно са започнали да те обработват — каза Тарло. — ТСИ-наркотиците или дори обикновените химически наркотици могат да замъглят спомените. Ейприл, съжалявам, но трябва да ти задам този въпрос. Спа ли с него?

— Да.

— Кога? Моля те, отговори ми.

— Мисля, че първият път беше преди четири дни.

— И остана в тяхното бунгало, когато това се случи?

— Да. Той имаше собствена стая. Аз деля стая с Лаура. Всички се разбрахме, преди да дойдем тук, че ако на някоя ѝ излезе късметът с момче, ще ползва дивана. Но... аз просто го направих там. Така беше по-лесно.

— По-уединено? — каза Тарло със съчувствена усмивка.

— Да — каза възбудено тя. — Предполагам, че все още съм малко консервативна. Не че ми пречи приятелките ми да знаят, че съм с момче. Но стените тук наистина са много тънки. Израснала съм на Солидад, само със семейството ми.

Тя вдигна глава и ги погледна обезсърчено.

— Сигурно ме мислите за много глупаво богато момиче, което не знае нищо за света навън. Никой друг не може да бъде толкова наивен.

— Не — каза Рене. — Не си наивна. Номерът, който са ти извъртели, не разчита на наивност. Щели са да измъкнат сертификата за авторство на съобщението с всички възможни средства, ако се беше наложило.

Очите ѝ отново се наляха със сълзи.

— Но аз не си спомням. И сега цялата Федерация си мисли, че съм разпратила пропагандата на Пазителите.

— До утре Федерацията вече ще е забравила. Семейството ти ще се погрижи новинарските медии да не те споменават повече. По принцип не харесвам този род външен натиск, но в този случай наистина е благословия.

Ейприл кимна бавно.

— Какво се е случило? — прошепна яростно тя. — Охранителите на фамилията казаха, че не знаят, но съм сигурна, че са им наредили да не ми казват. Кажете ми вие, моля ви.

Тя премести поглед от Тарло към Рене.

— Моля ви. Трябва да зная. Дори не мога да си спомня кога се е случило. Толкова е отвратително. Не ме интересува колко е лошо, просто искам да знам.

— Станало е две нощи преди да си тръгнат — каза Тарло. Рене го изгледа гневно, но той просто сви рамене. — Било е част от плана всяка нощ да те напиват и да ти дават наркотици, така че сутрин да се събуждаш със замъглени спомени. За да може, когато нещо подобно се случи, да не бъдеш подозрителна.

Ейприл се намръщи. Погледът ѝ се разфокусира, тя се взря през широкия прозорец и се съсредоточи далеч отвъд блестящото море.

— Не си спомням. Наистина не помня. Иска ми се да мога да кажа, че се чувствах по-отпаднала от обикновено онази сутрин. Но не бях. — Тя погледна към Тарло. — Какво е станало с мен?

— Вероятно са ти дали антроноин или нещо близко по състав, пуснали са го в питието ти. Не си могла да разбереш какво става. Ефектът е, че си като мъртвопияна, но си напълно податлива на увещаване. След това вероятно са приложили скенер на интерфейс заедно с програма за пробив върху имплантите ти. Отнело е само няколко минути. После са редактирали паметта ти.

— Редактиране на паметта. — Ейприл прокара пръсти през косата си. — От вашата уста звучи като клинична диагноза. Това е част от живота ми, която са откраднали от мен. Никога не съм знаела, че е толкова лесно.

— Технологиата е добре развита — каза Рене. — Някои от подобренията дори не са излизали извън лабораториите на корпорациите. Първото, което престъпниците правят след извършено голямо престъпление, е да премахнат целия спомен за събитието от мозъка си. Така дори не знаят, че са извършили престъпление. Странно е, но по този начин не можем да прочетем паметта им и да я използваме като свидетелство в съда.

— Знаете ли, като че ли това е най-отвратителната част от всичко, по-гадна е дори от флиртовете или използването на сертификата ми. Просто е ужасно. Можели са да направят всичко, всичко. Дори нямаше да си спомня.

— Налага се да те подложим на няколко теста — каза Рене. — Криминалистите ни ще вземат няколко кръвни проби. При положение че всичко това е станало преди няколко дни, ще успеем да разберем

какви наркотици са ти дали. Освен това ще искат да подложат имплантите ти на няколко калибриращи програми. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Да — каза Ейприл. — Ще направя каквото трябва.

— Благодаря ти. Ще използваме програма за сканиране, за да получим образа им. Ти и приятелките ти можете да помогнете.

— Ще ги хванете ли? Честно?

— Ще бъде трудно — каза Тарло. — Пазителите едва ли са изстреляли съобщението, преди екипът им да напусне Нзега. По това време вече може да са на всеки свят във Федерацията. Ще използват клетъчни пакети, за да променят външността си. Ще имаме най-добър шанс да ги заловим, ако разбием цялата им група.

— Преследвате ги от много време, нали така? Всички го знаят. Това е единственият неразрешен случай на Паула Майо.

— Никой не може да бяга вечно — каза Рене. — Днешният ден ще ги приближи малко до справедливостта, която заслужават. Със сигурност са оставили улики и доказателства. ДНК-то им ще бъде в бунгалото, софтуерните им отпечатъци ще са пръснати из цялата унисфера на Нзега: наема на бунгалото, на транспорта, комуникационните им записи. Знам, че не ти звучи особено обнадеждаващо, особено сега, но повярвай ми, всяко малко нещо ни е от помощ.

Рене и Тарло излязоха през прозореца откъм верандата и пратиха охранителя обратно в хола. Отправиха се през влажната ливада към бунгалото, което Пазителите бяха използвали. И двамата трябваше да сложат очилата си заради блясъка на горещото слънце.

— Беше мило от твоя страна да й кажеш, че са използвали наркотик за изнасилване. Зачудих се защо тръгна да й казваш за пробива на имплантите й — каза Рене.

— Изстрадала е достатъчно — отговори Тарло.

Рене спря и погледна към морето. Влажният бриз се заигра с гъстата й кестенява коса.

— Копелета. Представи си какво е това за някой в първия си живот. Дори без спомените това ще я измъчва десетилетия.

— Мразя редактирането на паметта — каза Тарло. — Всеки път, когато се сблъскам с него, настръхвам. Имам предвид... представи си, че сме разрешили случая с Пазителите и сме започнали да ги

прибираме и тогава те го обърнат срещу нас. Досега сме можели да ги арестуваме стотици пъти. Искам да кажа, че е много странно, че шефката още не се е добрала до някоя от големите риби.

— Започваш да звучиш като Алесандра Барон, винаги критична към Дирекцията. Ако някой е изобретил редактор на паметта, който работи като лазер, щяхме да знаем.

— Именно в това е цялата работа — каза той и сви рамене. Ръцете му бяха разперени широко. — Знаехме за него и изобретателят му стреля с него по нас.

— Престани. Ставаш параноичен.

Той се усмихна печално.

— Трябва да признаеш, че в цялата работа с Пазителите има нещо гнило. По дяволите, ти беше на ВИлейн. Направихме ли някаква грешка? Хайде де, наистина, направихме ли? Толкова старателно се придържахме към правилата, че чак се нарязвахме с учебниците, те все пак ни откриха.

— Имаха късмет.

— Имат късмет от сто и тридесет години. Това не е нормално.

Тя го погледна угрижено.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Наистина не знам. — Той въздъхна. — Хайде, нека да видим на какво са се натъкнали криминалистите.

— На нищо.

— Оптимистка. Десет долара, че този път Пазителите са направили грешка и са оставили прилична следа.

— Готово.

---

[1] Form it (англ.) — Оформи го. — Бел.прев. ↑

7.

Червеевата дупка на изследователското поделение на ТСП на Мередин не бе работила в продължение на петнадесет месеца, докато преминаваше основен ремонт от пети клас — пълен преглед на конструкцията за фокусиране на енергията и подновяване на всички поддържащи системи от ниво бета. Грижата за половин кубичен километър, натъпкан с машини на принципа на физиката на високите енергии, не бе лесна задача. Оскар Монро бе прекарал десет месеца на работното си място. Контролираше екипите, които пълзяха по генератора на червеевата дупка, въоръжени с отвертки, специализирани системи, програми и всевъзможни работи. Прекара три месеца обучение заедно с наземния си екип. Все пак повечето системи бяха нови, а това изискваше да заучат цяла нова система от процедури. Прекара шест месеца с челния отряд, докато свикваха с най-новите марки екипировка и софтуер по време на безчет тренировки в симулатори. След това получи цели две седмици почивка.

Замина за Земята и прекара първите десет дни сам. Деактивира адреса на е-конома си и дори прекара Великден сам в рибарска лодка в езерото Рътланд в Англия. През седем от десетте дни валеше. Крайният му улов наброяваше единадесет пъстърви. Това вероятно бяха най-отпускащите дни, на които се бе радвал през последните осем години. Не че искаше да превръща безделието в навик.

Последните четири дни остана в Лондон, решен да хване някой от старомодните живи театри на твърде носталгичната в някои отношения култура, която старата столица предлагаше на посетителите си. През първата вечер, по време на антракта на „неинтерпретирания“ Стопард, срещна красиво младо момче от някакво благородническо европейско семейство, което беше заинтригувано и впечатлено от него и работата му. Благодарение на общите си вкусове към изкуствата, операта и добрата храна двамата станаха неразделни през последните три дни от почивката на Оскар. Помахаха си за довиждане на гарата на

ТСП в Лондон и експресът му започна тридесет и три минутното си пътуване обратно към Мередин на двеста и осем светлинни години.

На следващата сутрин започнаха активирането на генератора на червееви дупки. Когато се правеше както трябва, процесът беше бавен. След шест дни Оскар бе готов да започне лов на планети.

Базата на изследователското поделение все още се виждаше на пет мили от него, заела три квадратни мили от едната страна на планетарната гара на ТСП. Тези мащаби не бяха трудно постижими. Мередин беше новият кръстопътен свят за космоса от етап три в този сектор на Федерацията. Планетарната гара, очакваща петдесетте портала, които един ден щяха да я свързват с далечните звезди, беше голо пространство от сто и петдесет квадратни мили от едната страна на столицата. Засега разполагаше с един стандартен по размери пътнически терминал, малък двор за сортировка и три портала. Един към света от Големите 15, Мито, и останалите два към граничните светове от етап три — Клонкльри и Валвида. Останалата част бе заета от бурени, треви, отводнителни канавки и няколко пътища, които не водеха наникъде. Преди месец върху повечето сгради се развяваха сините и зелени цветове на националния флаг, но след отпадането на отбора на Мередин от Купата по средата на първия кръг бяха свалени. Обезсърчените пазачи ги прибраха в складовете, като си мърмореха за следващия път.

Базата на изследователското поделение беше построена около нейната собствената червеева дупка. Съоръжението се помещаваше в лишена от прозорци сграда от бетон и стомана с дължина осемстотин метра. Простираше се до сферичното помещение за задържане на чуждопланетни мостри. Сферата беше сто метра в диаметър, две трети от които се намираха над повърхността. Обграждаше я малък град от постройки в индустриален стил, в които имаше офиси, лаборатории, работилници, тренировъчни съоръжения и поделение по ксенобиология. Захранването идваше от ядрените централи по брега. Двуместният мерцедес 1001 на Оскар влетя през главната порта с около седемдесет и пет километра в час и се плъзна право в мястото за паркиране на оперативния директор. Той се усмихна към няколкото завистливи погледа, които колата му събра от останалите членове на екипа, докато те паркираха извън административния блок. Съмняваше се, че има много други като нея на Мередин, ако изобщо имаше. Това

беше единствената му слабост. Сменяше колата си на всеки дванадесет месеца (или по-малко) с най-впечатляващия нов спортен модел на годината. Тази беше внесена специално от Демократичната република Нова Германия, планетата от Големите 15, на която „Мерцедес“ бяха преместили заводите си след напускането на Земята. Никога не бе успял да проумее, предвид първия му живот, дали тази потребителска екстравагантност беше ирония, или той просто се дистанцираше от същото това минало. Единствената причина, заради която не бе изтрил напълно спомените си при подмладяването, беше желанието да е нащрек за всяко възможно пропадане обратно към глупавия идеализъм, който младото му аз изповядваше. Днес беше добре платен член на върхушката и най-накрая се чувстваше добре със себе си и ролята си.

Премина през административния блок и пое право към контролния център на червевата дупка. Главният наземен екип вече започваше да се окомплектова в дъното на голямата театроподобна стая. Той ги поздрави и размени няколко шеги, докато се спускаше по наклонения под към конзолата си в предната част. Контролният център разполагаше с осем издигнати на различно ниво редици от конзоли, които гледаха към широките, подсилени с молекулни вериги сапфирени прозорци на предната стена. Зад тях се намираше стаята за съхранение на чуждопланетни мостри. В неактивния си режим сферичното помещение имаше диаметър от петдесет метра и тъмни абсорбиращи радиацията стени. Самият механизъм на портала се намираше точно срещу прозорците — широк петнадесет метра овал и рампа, която водеше нагоре към него от основата на помещението. По стените бяха наредени многобройни врати с херметическо затваряне. На тавана имаше ярък полисветлинен пръстен, който в момента осветяваше стаята със същия спектър на излъчване като слънцето на Мередин. Около него имаше запечатани ниши, в които се съдържахa различни научни и астрономически инструменти. Те също бяха преминали основен ремонт по време на периода на бездействие. Екипът бе привършил с тестовете им предната нощ.

Оскар седна на конзолата си и нареди на е-конома си да се свърже с главната система на центъра. Дисплеите на конзолата му светнаха и изобразиха опростени схеми на портала, докато е-кономът му установяваше гласови връзки с конзолните оператори, които се

наместваха по местата си и се свързваха с мрежата. След като одобри включването им в комуникационния пръстен, шефът на екипа по подготовката дойде при него и го информира за всичко ново. Смяната на работниците продължи и екипът по подготовката напусна стаята. Няколко от тях отидоха в отделението за наблюдение в дъното и започнаха да се бутат за места с репортери, местни администратори на ТСП и различни ВИП-персони, които бяха успели да си изкрънкат покани.

Към девет и петнадесет Оскар установи със задоволство, че генераторът на червееви дупки е готов за пускане. Направи последен оглед на подчинените си и се увери лично, че началниците на групите са също толкова доволни. Астрогация, захранване, фокус, главни помощни системи, сензори, астрономически наблюдения на къси разстояния, контрол на камерата за изолация, спешни защитни системи, проучващият екип, планетарните научни работници, поделението за срещи с извънземни, ксенобиология, интендантът по екипировката на базовия лагер и най-накрая медицинският персонал. Един по един всички му изпратиха зелен сигнал. Най-накрая провери системата на Ограничения интелект, който щеше да управлява автоматичните процедури. ОИ му отвърна, че е готов.

— Благодаря ви — каза той. — Екипът по контрол на изолатора, моля, придвижете ни към режим едно. Астрогаторите, бъдете готови за действие. ОИ, искам порталът да бъде в пълна готовност за активиране.

Полисветлинните ивици на тавана на контролния център започнаха да притъмняват и стаята потъна в мека здрачна светлина. Холограмните дисплеи на конзолните портали огряха с разноцветна светлина лицата на операторите. От другата страна на дебелиите сапфирени прозорци големият полисветлинен пръстен в помещението за изолиране на извънземни мостри също намали интензивността си. Излъчването му избледня до бледочервено, което едва осветяваше овала на портала.

— Вътрешното силово поле е активирано — казаха от контрола на помещението. — Всички херметични отвори са затворени и запечатани. Термалните шунтове са включени. В режим едно сме.

Оскар видя как рампата пред портала започва да потъва надолу в пода на помещението. Усети електрическа тръпка дълбоко в стомаха

си. Независимо колко дълго човечеството бе правило това и колко далеч във Вселената бяха стигнали, отварянето на врата към неизвестното винаги представляваше риск.

— Астрогация, искам да позиционирате червеевата дупка до звезда AFR98-2B, на пет астрономически единици на галактически север от обекта.

— Да, сър, зареждаме данните.

Той наблюдаваше порталния дисплей на ОИ, докато програмата регистрираше координатите. AFR98-2B беше звезда от спектрален клас P2 и се намираше на двадесет и седем светлинни години от Мередин. Широкообхватните проучвания на ТСП, извършени чрез орбиталния телескоп, показаха наличието на слънчева система с поне пет планети. След като астрогаторите потвърдиха координатите, ОИ пое контрол върху началната процедура. Огромната сложна програма бе способна да се справи с милиардите променливи, които управляваха машините на портала и енергийния поток. Обикновено софтуер с такава мощ щеше да еволюира бързо до пълноценен СИ, но тази програма бе форматирана от СИ със стратегически ограничители, чието написване целеше да предотврати появата на самоосъзнаване. Въпреки че в него бяха включени генетични алгоритми, ОИ беше стабилен. Никога нямаше да развие други интереси и собствени цели по време на работата си, както някои огромни софтуерни системи в миналото. Последиците от това в повечето случаи бяха катастрофални.

Зад прозореца по матовосребристия ръб на овалния портал започнаха да трептят неясни тюркоазени сенки. Те бързо се разраснаха и се сляха и от този момент нататък за човешкото око стана твърде трудно да се съсредоточи върху тях. Меняха се постоянно, въпреки че оставаха на същото място. Изведнъж в центъра на портала се откриха замайващи дълбини. Както винаги, Оскар се почувства така, сякаш е запретен рязко напред в безкрайно дълъг тунел. Нелоща интерпретация за блокаж на човешките възприятия. Знаеше, че съдържа дъха си като всеки новобранец оператор на конзолите. Този миг обаче беше най-голямата им награда, причината, заради която се бе отдал на тази работа с такава страст, заради която се бе борил да стигне поста оперативен директор. Търговските и политически лайна, с които се занимаваше ТСП, нямаха значение, днес те търсеха нов свят. Най-вероятно човешките заселници щяха да го превърнат в поредния беден

клонинг на преобладаващите общества във Федерацията. Винаги обаче имаше шанс да стане нещо ново и вдъхновяващо. *Не може винаги да е едно и също.*

Нестабилният образ в центъра на порталния механизъм се уравни и изясни. Картината мигновено потъмня. Сред чернотата се появиха звезди. Лъч от ярка бяла светлина прободя отвора под такъв ъгъл, че уцели част от стаята вляво от прозорците.

Върху дисплеите подскочиха няколко цифри, отчитайки малкото електромагнитно смущение.

— Чист ли е отворът? — попита Оскар.

— Няма гравитационни изкривявания — казаха от екипа по сензорите. — Не засичаме твърда материя над нивото на елементарните частици на милион клика от отвора.

— Благодаря ви. Екипа по контрол на камерата, моля, разтворете стаята.

В средата на вторичното силово поле се отвори дупка и бавно се разшири към ръба. Въздухът в стаята се изстреля навън. В началото се виждаше като дебела струя от изпарения, която се вихреше сред звездното поле. След минута, с оттеглянето на силовото поле, в стаята вече нямаше нищо, освен няколко блестящи ледени зърна, които бързо се разпръскваха.

— Вакуумът потвърден — казаха от контрола на стаята.

— Сензори, включете звездния локатор — нареди Оскар. — Астрономите, кажете ни къде сме, моля.

Една от нишите в стаята тихо се разтвори. От нея излезе дълга, подобна на пипало ръка от електромускули, която държеше двуметрова метална луковица. Предметът беше покрит с малки златни лещи. Оскар гледаше как ръката бавно се протяга напред, наблюдаваше внимателните ѝ синусоидни движения, с които избутваше звездния локатор през отворения портал в отвъдния космос. Стандартна камера отстрани на механизма изпрати изображение към един от петте големи екрана над прозорците. Видяха образа на обикновена звезда, чийто малък диск светеше ярко сред съзвездията. Според Оскар размерите ѝ бяха обичайни за звезда Р2, видяна от пет астрономически единици разстояние. Въпреки това изчака търпеливо информацията, която постъпваше от звездния локатор. Едно от главните изисквания в работата му беше да запазва спокойствие във всякакви ситуации.

Прибързаните решения бяха също толкова опасни, колкото колебанието. Това бе черта, която бе усвоил рано през първия си живот. Тогава просто не успя да я използва както трябва.

— Спектърът съвпада с AFR98-2B, сър — казаха от екипа по близки астрономически наблюдения. — Обработваме позициите на звездите и изчисляваме местоположението на портала.

Оскар си спомни първото звездно изследване, върху което бе работил преди десетилетия на Августа. Като младши член на екипа по подготовка бе стоял в отделението за наблюдение в продължение на девет часа след изтичането на смяната му при размяната на екипите. Девет часа се бяха изнизали неусетно, вълнението беше толкова силно. Това бе денят, в който разбра, че е направил верния избор, че макар и по странен начин, така може да поправи делата си. По този начин можеше да осъществи надеждата за ново начало в живота на други хора, както и в неговия собствен.

— Местоположението на изхода на червеевата дупка потвърдено — казаха от астрономическия екип. — Разстоянието до AFR98-2B е седемнадесет цяло и три милиона клика от планираните координати.

Оскар си позволи да се отпусне леко при вида на усмивките, които се появиха по лицата на полевия екип. Размерите на грешката бяха напълно в норма за наскоро върнат на работа портал, изцяло в допустимите граници.

— Браво, астрогация. Заредете новите цифри, моля. Сензори, да извадим телескопа за планетарно проучване.

Докато новия, по-обемен телескопичен механизъм се разгръщаше навън от изолатора, Оскар направи проверка на персонала на контролния център, за да се увери, че всичко е наред. Последва едночасово чакане, докато астрономите изследваха образите от телескопа за планетарни проучвания. Процедурата беше проста — сканираха равнината на еклиптиката за източник на светлина над първа величина. Когато откриеха такъв, телескопът го следеше за признаци на движение. Ако беше планета, орбиталното ѝ движение щеше да проличи почти на мига.

Резултатите се появиха на екраните над прозорците. Астрономическите изследвания на близко разстояние откриха пет планети. Две бяха газови гиганти с размерите на Сатурн, в орбита съответно на единадесет и петнадесет астрономически единици от

звездата. Вътрешните три планети бяха изградени от твърда материя. Първата, и най-малка, бе скала с размерите на Луната на сто и двадесет милиона километра от звездата. Имаше мантия от изключително плътна лава, която се придвижваше на мудни вълни, породени от мощното гравитационно влияние на слънцето. Втората беше огромна твърда планета с диаметър седемнадесет хиляди осемстотин и дванадесет километра, която орбитираще на сто и двадесет милиона километра. Имаше силна гравитация, атмосфера като тази на Венера и се намираше в близост до звездата. Всичко това я правеше напълно негодна за заселване. Третата обаче се намираше на сто деветдесет и девет километра от звездата, а диаметърът ѝ беше четиринадесет хиляди и триста километра. С натрупването на информацията около контролните конзоли се понесоха радостни възгласи и ръкопляскане. Резултатите от спектрографа показаха стандартна кислородно-азотна атмосфера с високо съдържание на водни изпарения. Предвид отдалечеността си от слънцето, беше сравнително хладна. Температурите на екватора бяха като тези в земните умерени пояси през есента или пролетта. Информацията обаче беше достатъчна на Оскар, за да ѝ даде начална оценка на обитаема планета, което предизвика нови овации. Първа операция с преназначения портал и веднага се натъкнаха на златна жилка. Добра поличба.

— Сензори, да изкараме чинията навън — каза Оскар. — Проверете за излъчвания.

Още една електромускулна ръка се подаде от нишата си в тавана. Носеше навита чиния. Крайникът се промуши през портала до телескопа за планетарно проучване и удължи металната си конструкция.

— Не засичаме радиосигнали — докладваха от екипа.

— Добре. Приберете двете ръце — каза Оскар. — Астрогация, придвижете изхода на червеевата дупка на геосинхронна височина над дневния терминатор на планетата.

Когато ръцете се прибраха в нишите си, звездното поле угасна. След миг порталът се отвори отново и разкри сърповидна гледка към планетата право пред тях. Сиянието ѝ се разля в изолатора като през прозорец. Оскар се усмихна приветствено, когато меката светлина огря конзолата му. Облачното покритие беше над средностатистическото и загръщаше почти седемдесет процента от полукълбото. Въпреки това

той виждаше сините океани и невзрачната червено-кафява земя. Дори студеното бяло на полярните шапки се виждаше още от пръв поглед.

— Добре, хора, да се съсредоточим върху работата — каза Оскар, за да усмири оживения шепот, който се носеше сред персонала. — Всички сме виждали това и преди. Сензори, искам пълно електромагнитно проучване. Изстреляйте седем геофизически сателита, искам цялостно покритие на глобуса. Планетарна наука, ваш ред е. Искам резултати от предварителното проучване след три часа, моля. Отделът за среща с извънземни, започнете търсене. Защитни системи, искам ви в готовност. Вече разполагате с пълномощия за пълно затваряне на червеевата дупка. Потвърдете пълномощията, моля.

— Потвърдено, сър.

Сегментите на релсата за изстрелване се издължиха и съоръжението се показа от отделението си под прозорците на контролния център, като се подаде на цели десет метра извън червеевата дупка. Сателитите се ускориха по протежение на релсата, яхнали електромагнитните импулси, преди да се отдалечат с въртене по различни траектории. След като стигнаха на километър от портала, йонните им двигатели се включиха и ги изтласкаха във висока полегата орбита, от която можеха да осигурят видимост към цялата повърхност на планетата. След като се установиха на нея, всеки от тях освободи рояк от по-малки сателити, които щяха да подобрят капацитета им. Включени бяха локаторни чинии, за да поддържат контакт с уредите. Голямата чиния се показа отново от дупката и започна да претърсва континентите за електромагнитна активност. Двуметров телескоп се вторачи любопитно надолу.

Оскар се облегна назад и се възползва от първата си за деня почивка на работното място. Един робот-поднос се плъзна между редиците от конзоли, за да разнесе питиета и закуски. Той си избра парче сирене, парещ сандвич с бекон и две бутилки натурална минерална вода. Докато ядеше, върху екраните над прозорците оживяха образи от сателитите. В информационните таблици и графики в конзолните портали постепенно се натрупваха подробности.

На планетата имаше пет основни континента, които заемаха тридесет и два процента от повърхността. Температурата беше пониска от оптималната и в резултат на това се бяха образували огромни

ледени шапки, които покриваха една трета от планетата. Континент и половина бяха изцяло скрити от леда. Това оставяше доста по-малко използвана земя, отколкото имаше на повечето планети. Магнитното поле беше по-силно от това на Земята, директна последица от което беше огромният радиационен пояс на Ван Алън.

— На този етап няма признаци за разумен живот — казаха от екипа за срещи с извънземни. — Няма едромащабни структури, нито пък електромагнитна дейност, видими следи от култивиране, както и изкуствени топлинни източници.

— Благодаря ви — каза Оскар. За него последният фактор беше решаващ. Умението да запалиш огън и да го използваш беше смятано за решаващ тест за разум. Ако нещо на тази планета бе способно да произведе съзнателни мисли, все още бе под нивото на неандерталския си еквивалент. — Сензори, можете да преминете към активно сканиране.

Радарите се задвижиха и започнаха да проникват през облаците. Образите на големите екрани вече се обогатяваха много по-бързо, над временните скици се натрупваха подробни слоеве от информация. През атмосферата забродиха лазери, които проучваха състава ѝ. ОИ манипулираше енергийния поток през механизма на портала и създаваше малки гравитационни вълнови изкривявания на изхода на червеевата дупка. Те преминаваха през кората на планетата и позволяваха на сателитите да определят вътрешния ѝ състав.

В три часа Оскар свика на вътреекипна конференция началниците на групите. Всички се съгласиха, че засега планетата изглежда годна за обитаване. Определено нямаше следи от местен разум. Инфрачервените сензори не бяха забелязали животни с дължина над два метра. Геологията на планетата беше стандартна. Биохимията ѝ, доколкото можеше да се съди по спектрографа, беше стандартна, базирана на въглеродни многоклетъчни форми.

— В такъв случай агресивна ли е, или пасивна? — попита Оскар. Проблемът беше често срещан. На студен свят като този по-голямата част от организмите щяха да растат бавно, черта, която предразполагаше към по-пасивна животинска природа. Имаше обаче и случаи, когато беше върно обратното и еволюцията бе произвела някои изключително силни форми на живот, пригодени да оцеляват на всяка цена. — Дайте най-добрите си предположения.

— Геологията е стабилна — каза началникът на планетарна наука. — Настоящата биоepoca вероятно е на възраст от около осемдесет милиона години, ако разчитаме правилно звездните цикли. Не можем да засечем предишни ледени епохи, така че не е имало внезапни климатични промени, които да дестабилизируют хода на еволюцията. Всичко, което расте там долу, е уравновесено и пригодно. Бих казал пасивна.

— Съгласен съм с това — каза ксенобиологът. — Виждаме малки подвижни топлинни петна, които вероятно са от животни, но нищо не е по-голямо от куче. Определено няма нищо, което по принцип бихме свързали с месоядни хищници. Флората също е общо взето стандартна, въпреки че големите растения са малко и тези, които приличат на дървета, са единични бройки и не се обединяват в гори, което е необичайно.

— Много добре. — Оскар завъртя стола си, така че да вижда Макклеин Гилбърт, шефа на полевия екип, който седеше най-отпред в наблюдателното отделение. — Мак, давам ти разрешение за първоначално проучване. Подготви екипа си за първи контакт.

— Благодаря ви, сър. — Макклеин Гилбърт вдигна палци иззад стъклото.

Оскар отново се обърна към кръга.

— Предстои ни важен контакт. Сензори, включете геофизичните сателити на автоматичен режим и изтеглете всички ръце. Астрогация, искам да преместите изхода на петстотин километра екваторна височина и след това да му придадете орбитална скорост. Когато се установим, изстреляйте флотилията от сателити за наблюдение от ниска орбита. Стремим се към отваряне на повърхността в рамките на час, хора, бъдете готови. Планетарни науки, намерете ми подходящо място за установяване до това време.

След като изходът се премести на петстотин километра над повърхността, облаците вече изглеждаха много по-ярки. Малката ескадрила от нискоорбитални сателити се изстреля от релсата, изви се надолу още по-ниско и се пръсна, за да оформи верига около екватора на планетата. На екраните се появиха изображения от камерите им с висока разделителна способност, които разкриха многобройни детайли. Виждаха се камъни, широки едва пет сантиметра, сред килима от яркочервена растителност. Подобни на катерици гризачи със

сиви люспи вместо козина подскачаха насам-натам, стрелкаха се в подземни дупки и плуваха в поточетата. Малките самотни дървета до едно имаха странни зигзагообразни клони.

— Потвърждаване на позицията на нискоорбиталните сателити — обади се от сензорния екип. — Имаме пълен обхват.

— Готови сме за установяване на избраното място за кацане — доложиха от планетарни науки.

— Приберете сензорните ръце — каза Оскар. — Контрол на изолатора, вдигнете силово поле върху портала. Астрогация, преместете изхода на един километър над определеното място на контакта по хоризонталната ос.

Червеевата дупка примигна и в следващия миг те вече гледаха към слабо нагънат терен, покрит с тънка бургундскочервена трева и разкривени карминови храсти. Ниската светлина на зората хвърляше тъмни сенки по земята. Облаци от плътна мъгла пълнеха с влажно упорство кухините и падините по повърхността.

— Контрол на изолатора, уравновесете налягането. Сензори, изпратете атмосферна сонда и мостри за проверка на биологичните реакции.

Силовото поле се преконфигурира, за да може носещата приборите ръка да премине. Не откри никакви бързодействащи смъртоносни частици, пропуснати от сканиранията от орбита.

Оскар изчака прибирането на мострите и микроанализа.

— Ксенобиология? — попита най-сетне.

— Някакви спори — вероятно растителни. Откриваме малки бактерии във водните изпарения. Нищо неестествено, освен това няма враждебни реакции спрямо пробите ни.

— Благодаря ви. — Щеше да отнеме месеци лабораторни тестове, докато разберат дали съществуваха опасни за хората микроби. Докато не получеха сигнал, че няма опасност, полевите екипи щяха да носят костюми. Оскар се притесняваше повече за други биологични реакции. Преди век ТСП бяха отворили червеева дупка към планета, на която местните гъби консумираха полимери. Еволюционният път до това състояние все още убягваше на ксенобиолозите. Сега при откриването на нова планета, на нея първо се внасяше широк спектър от различни материали. — Астрогация, моля, преместете ни на повърхността.

Изходът започна да се движи и се понесе надолу спокойно и плавно, като балон с горещ въздух. Оскар дори можеше да отгатне точката, която астрогаторите бяха избрали за осъществяване на контакта. Гладка повърхност, изчистена от дървета, поток на около триста метра от нея. Повърхностното проучване потвърди, че местността беше стабилна. На сто метра височина овалният изход започна да се върти около надлъжната си ос и се наклони по вертикалата. Пред очите им се откри светло синьо небе. Високо над хоризонта имаше малки облачета, озарени в розово от изкачващото се слънце. Когато долният край се доближи на няколко сантиметра над пухкавите листа на оцветената в яркочервено трева, астрогаторите задържаха спускането.

Оскар изпусна дъха си, докато оглеждаше терена за някакво движение. Ако на този свят имаше силфени, трябваше да се появят всеки момент. Глупави дългурести хуманоиди, които щяха да пристъпят спокойно през червевата дупка и да помахат оживено към екипите зад конзолите. „Добре дошли“, щяха да изтананикат на собствения си език. „Добре дошли на този нов свят.“ Беше ставал свидетел на това веднъж преди дванадесет години, когато работеше като началник на екипа по контрол на изолатора на Августа. Спокойните им гласове изразяваха веселостта и насмешката им към хората и шумните им машини. Тогава му се прииска да вдигне камък и да го запрати по самодоволните мистици.

Този път обаче хладният червено-син терен беше толкова спокоен, че можеше да мине за картина. Тук нямаше силфени.

Не беше единственият, който таеше такива опасения. В контролния център се чува няколко въздишки на облекчение.

Оскар направи нова пълна проверка и се увери, че всяка брънка от екипа му е здрава.

— Полеви екип, влезте в контакт — каза той.

Подът на изолатора се издигна в рампа. Отвори се втори шлюз. Макклејн Гилбърт и четиримата членове на екипа му за първи контакт вече се намираха в стаята. Носеха пурпурните си изолационни екипи — прилепнали цели костюми с подвижни качулки, които се закрепяха към черепа. На мястото на очите имаше широки прозрачни визьори. Раниците бяха малки. В тях имаше леко устройство за преработка на въздух и суперпроводими батерии за невидимото силово поле, което

носеха под костюмите. Това беше предпазна мярка срещу новооткрити местни животни, настроени достатъчно враждебно и готови да проверят вкуса на нашествениците.

Прикрепените отстрани на качулките им камери пращаха изображения към големите екрани над прозорците. С една бърза проверка Оскар установи, че неколкостотин милиона души ставаха свидетели на този момент през унисферата. Това бяха пристрастените към експедициите, тези, които не се откъсваха от къщите си, защото не можеха да се наситят на извънземните светове и растящите граници на човечеството.

— Излизайте, Мак — каза Оскар на героичните на вид фигури, застанали в края на рампата.

Макклеин Гилбърт кимна отривисто и пристъпи напред. Силовото поле над порталния изход се плъзна по него, докато той правеше крачката си. Ботушът му се приземи върху мъхестите листа на растението, което покриваше повърхността на планетата.

— Назовавам тази планета Челва — каза тържествено и напевно Макклеин Гилбърт, четейки одобрените от ТСП указания. — Нека тези, които дойдат тук, да открият търсения от тях живот.

— Амин — прошепна тихо Оскар. — Добре, хора, залавяйте се за работа, моля.

Според процедурите трябваше да се сдобият с непосредствени проби от почвата и флората. Материалите бяха внесени бързо през портала. След като свърши с тази задача, екипът се залови с по-сложни изследвания на местността около изхода на червевевата дупка.

— Тревовидното растение е гъбесто — каза Макклеин Гилбърт. — Подобно е на мъх, но листата му са много по-дълги и някак лъскави, като с обвивка от восък. От това, което виждам, повърхността до потока има високо съдържание на камъчета. Приличат на кремък, с някакво кафяво оцветяване. Вероятно добър източник на вкаменелости.

Полевият екип се отправяше към водата. Потоците, езерата, дори моретата винаги бяха находища на богато разнообразие от местни форми на живот.

— Така, имаме компания — обяви Макклеин Гилбърт.

Оскар вдигна поглед от конзолните портали. Разузнавателният екип се намираше на около стотина метра от изхода. В момента

можеше да види само трима от тях. Двама сочеха към нещо. Погледът му се премести светкавично към екраните. На тях се бяха появили малки гризачи, подобни на катерици. Камерите на шлемовете ги следяха, докато съществата подскачаха около плоските скали до потока. Сега вече ги виждаше добре. Първото впечатление за тях му изглеждаше все по-неточно. Те изобщо не приличаха на катерици. Имаха заоблени конични тела, дълги тридесет сантиметра, покрити с оловносиви люспи, които по цвят напомняха удивително много на камък. Имаха три мощни задни крайника, един точно под тялото им и два малко по-дълги от всяка страна. Там, където се съединяваха с тялото, приличаха на пилешки бедра, с изключение на това, че липсваше средна става. Долната половина беше напълно права. Сякаш вървяха върху миниатюрни кокили с резки и бързи движения. Главата представляваше гигантска муцуна със сегментирани пръстеновидни люспи, които ѝ позволяваха да се извива във всяка посока. Върхът ѝ беше лапа с три щипци, наредени около устен отвор. На две трети от дължината на главата, заровени дълбоко в гънки, които набръчкваха люспите, бяха разположени три черни очи.

— Грозни твари — каза Макклеин Гилбърт. — Изглеждат ми, знам ли, примитивни.

— На мнение сме, че са силно еволюирали — казаха ксеонобиолозите. — Очевидно притежават добро чувство за равновесие, а подредбата на крайниците прави придвижването им изключително изкусно.

Оскар забеляза, че тварите не подскачаха, а по-скоро се движеха като кенгура. Докато ги наблюдаваше, се притесни, че изследователският екип може би ги плаши, тъй като не оставаха неподвижни нито за миг. Едно от тях се втурна напред и щипците му цопнаха във водата. Когато извади муцуната си, ноктите стискаха туфа лилава шума. Движеха се с невероятна скорост и натъпкваха мократа хапка в устния отвор.

Във виртуалното му зрение се появи кехлибарено предупреждение над телеметричните показатели на костюма на Макклеин Гилбърт. Сигналът се повтори върху показателите на останалите от екипа.

— Мак, върху какво се намирате?

Образите от шлемовите камери на екраните се наклониха в синхрон надолу. Мъхестата трева бавно се извиваше, за да обгърне ботушите им. Всяко от луковидните стръкчета изпускаше рядка мъгла.

— По дяволите! — извика Макклеин Гилбърт. Той бързо вдигна единия си крак. Тревата не беше достатъчно силна, за да го спре. По ботуша избиваха мехури. Останалите членове на екипа извикаха разтревожено и започнаха издърпват ботушите си.

— Това е някаква киселина — обадиха се от планетарни науки.

Оскар забеляза, че всички същества се отдалечават от хората с голяма скорост.

— Какви растения имат киселина за сок, по дяволите? — попита Макклеин Гилбърт.

— Не и добрите — отвърна ксенобиологът. — Сър, препоръчвам да ги върнете обратно.

— Съгласен съм — каза началникът на защитните системи. — Ако не за друго, трябва да измием тази киселина, преди да прояде подметките им.

— Мисля, че са прави, Мак — каза Оскар. — Върнете се в изолатора.

— Идваме.

— Ксенобиология, искам информация — нареди Оскар.

— Това е интересно. Растенията не се раздвижиха, преди екипът ни да остане неподвижно за известно време, затова предполагам, че работят на принцип на задействане спрямо отчетено време и натиск. Напомня ми за венерина мухоловка, само че това е в пъти по-неприятно и по-голямо. Всяко малко животно, което спре да се движи, вероятно ще бъде пленено и разградено.

Оскар погледна отново към овалния портал. Макклеин Гилбърт и екипът му почти бяха стигнали ръба. Зад тях нямаше и следа от малките некатеричоподобни същества.

— Местните животни нито за момент не оставаха мирно — прошепна той.

— Не, сър — каза ксенобиологът. — А и структурата на краката им би била трудна за улавяне. Нямам търпение да разбера от какво са направени люспите им, изглеждат доста яки. Всеки организъм, еволюирал тук, би трябвало да има известна резистентност към киселина.

— Колко разпространено е това растение? — попита Оскар. — И дали останалите видове ще са подобни?

— Образите, които получаваме от сателитите в ниска орбита, показват обширно растително покритие — казаха от сензори. — Ако не е точно това тревоподобно растение, то е негов близък братовчед.

— По дяволите — изсъска Оскар.

Челният екип се прибра забързано в изолатора за извънземни проби. В края на рампата от пода се бяха издигнали кабинки с почистващи души. Бяха проектирани така, че да измият всякакви спори или опасни частици. Щяха обаче да се справят също толкова добре и с това. Членовете на екипа застанаха под дюзите, докато водата се изливаше върху тях.

— Добре — обърна се Оскар към всички от кръга. — Приоритетът ни е да установим какво е разпространението на тази трева и дали останалите растения са сходни с нея. Сензори, изкарайте робот от модел 8. Искам да проверите най-близките дървета и няколко различни растения сред тревата. Мак, преминете през пълно почистване и съблечете костюмите си. Не мисля, че днес ще се нуждаем отново от вас.

Всички в контролния център наблюдаваха нетърпеливо, докато роботът се движеше върху колелата си през червената трева. Спря на няколко пъти, за да отреже листа от групи от други растения. След това се отправи към най-близкото дърво, което се намираше на сто и петдесет метра. Когато се приближи, всички видяха назъбения вид на клоните, които се разклоняваха под остри ъгли. Нямаше много листа, само по няколко нежни бежови триъгълника, струпани около върха на клонките. От почти всяка сгъвка на клоните висяха черни ядки, подобни на орехи.

Роботът спря на метър от восьмното стъбло и предпазливо протегна електромускулната си ръка. Всички ядки от тази страна на дървото изпукаха едновременно. Върху земята край дървото се изля течен порой. Обшивката на робота започна бързо да се разтапя. През конструкцията му прокапа киселина и телеметричното предаване прекъсна.

Оскар се хвана за главата и изстена.

— По дяволите.

До девет часа вече бяха потвърдили, че растенията на планетата споделят сходна биохимия. Оскар бе придвижил червеевата дупка в различни местности осем пъти. Всяка от тях разполагаше с близки вариации на тревистото растение. Нямаше разлики в биохимичната им структура.

Той нареди изходът да бъде затворен и храненето на механизма да бъде сведено до второ ниво. Това обезкуражи всички; а мисията беше започнала толкова обещаващо. След това го чакаха административните лайна. Полевият екип, който по план щеше да поеме изследването, трябваше да бъде преквалифициран в екип по подготовка. На всички им предстоеше да се сблъскат с планина от доклади, които трябваше да напишат.

Вратата на контролния център се затвори зад Оскар.

— Още един ден, още една звезда — прошепна на себе си. Беше уморен, разочарован и гладен. Нямаше начин да се заеме с администрацията тази вечер. Каза на е-конома си да нареди на роботите-камериерки да сготвят някакво прилично ястие и да оставят виното да подиша. Докато се прибереше у дома, вечерята трябваше да е готова.

Точно след като пое по коридора, няколко души излязоха от вратата на наблюдателното отделение пред него. Сред тях беше Дермет Шалар — директорът на гарата на ТСП на Мередин и последният човек, който Оскар искаше да види точно сега. Той се поколеба и наведе глава с надеждата, че Дермет няма да го забележи.

— Оскар.

— А, добър вечер, сър. Денят, опасявам се, не беше добър.

— Не, наистина не беше. И все пак астрономията ни предоставя огромен списък с възможни цели. Не е като да ни липсват нови светове.

Оскар спря да слуша шефа си. Току-що бе познал младоликия мъж в скъп костюм до него.

— Наблюдавахте ли днешната операция?

— Да — каза Уилсън Кайм. — Спомням си точно това чувство на разочарование.

— Сигурен съм, че го помните.

— Въпреки това останах впечатлен от начина, по който ръководихте нещата.

— Разбирам. — Беше глупав отговор, но Оскар знаеше, че възможните причини Кайм да е тук днес, не бяха много. Умората му отстъпи пред потоп от адреналин. Да бъде избран за *тази* изследователска мисия на ТСП беше най-големият възможен комплимент.

Сякаш прочел мислите му, Уилсън се усмихна.

— Нуждая се от някой като теб за главен офицер. Проявяваш ли интерес?

Оскар погледна към Дермет Шалар, който грижливо поддържаше неутрално изражение.

— Разбира се.

— Добре. Ако го искаш, постът е твой.

— Искам го.

Два дни по-късно Оскар пристигна на мястото на строежа на звездния кораб на Аншун. Дадоха му офис до този на Уилсън, на най-високия етаж в една от трите централни стъклени кули. Офисът вървеше заедно с персонал от трима души. Тази сутрин, по време на първата им официална среща, трябваше да поставят проблема с ограничения екипаж на първо място. Сегашната ситуация беше само намек за предстоящото. Найджъл Шелдън не се бе шегувал относно броя на желаещите да се присъединят към мисията. Десетки милиони души от цялата Федерация се сблъскваха с филтриращите програми на ТСП за място на кораба, подкрепени от правителството си или от някоя уважавана организация. От самото начало бяха установили политика на набиране на научния персонал от ТСП винаги когато беше възможно. Основният екипаж също щеше да бъде назначен на подобен принцип. Изключения щяха да се правят само за хора с невероятни постижения. И двамата бяха наясно, че това означаваше гении с политическо влияние.

— Има ли някой, на когото дължиш голяма услуга? — попита Уилсън. — Можем да го отметнем като за начало.

— Сигурен съм, че много хора от сегашния и от първия ми живот внезапно ще си спомнят за петте долара, които им дължа. Почти

всеки от гарата на Мередин успя да ме спре, преди да си тръгна, за да ми обясни колко е невероятен. Всичко, което мога да кажа, е, че Макклеин Гилбърт е най-добрият водач на челен екип, с когото съм работил.

— Искаш ли го на този пост на „Втори шанс“?

Оскар се подвоуми.

— Лесно ли ще стане?

— Все отнякъде трябва да започнем, а и трябва да разполагаме с критерий при подбора. Все пак това беше начинът, по който аз те избрах. Попитах Шелдън за най-добрия оперативен директор.

Оскар се бе досетил, че ставаше дума за нещо подобно, но пък кой ли не би се зарадвал да го чуе със собствените си уши?

— Добре тогава, искам Мак. Ами ти? Имаш ли някакви предпочитания за екипажа?

— Има петдесетина мениджъри, които бих искал да доведе от „Фарндейл“ на строежа, за да улеснят процеса. И вероятно ще го направя. Но що се отнася до хора, които са подготвени за такава мисия — не, вече не. — Бяха успели да проследят двама от екипажа на „Одисей“. Нанси Кресмайър, която повече никога не бе напускала Земята, нито пък сектора на обществените услуги. В момента беше екологичен комисар за Северозападна Азия и беше отдадена на работата си. Все пак бе работила на поста си в продължение на сто петдесет и осем години. Отрязва го веднага щом се свърза с нея, дори не си направи труда да каже „здрости“ или да попита защо ѝ се обажда след всичките тези десетилетия.

— Сигурна ли си? — беше я попитал Уилсън.

— Не мога да напусна, Уилсън. На добрата стара Земя все още има толкова много работа. Как бихме могли да се изправим срещу извънземна цивилизация, преди да излекуваме болестите, които тормозят самите нас? Моралните ни задължения са ясни.

Не понечи да спори, въпреки че искаше да ѝ каже много неща, както и на всички останали кръстоносци като нея. Земята, за която мечтаеха ултраконсервативните Зелени, никога не бе съществувала в миналото. Беше идеализирана мечта за Едем. Нещо не твърде различно от Йорк5, помисли си той.

Единственият друг член на стария екипаж, открит от хората на Шелдън, беше Джейн Орчистън. Уилсън разгледа досието и дори не си

направи труда да ѝ звъни. Дали заради предразсъдъци, или интуиция? Всъщност не му пукаше. Просто знаеше, че ще е загуба на време. Преди два века Орчистън се бе преместила на Фелисити — планетата, населена само от жени. Оттогава насам с почти религиозен плам даряваше живот на дъщери, по една на почти всеки три години.

Като цяло, замисли се той, не беше особено впечатляващо постижение за екипаж, който уж представляваше каймака на човечеството от онова време. Трима известни оцелели от осемдесет и осем; един плутократ, един бюрократ и една последователка на Майката земя.

Втората половина от срещата бе организирана като конференция през унисферата с Джеймс Тимъти Халгарт, директорът на Изследователския институт на Далечината.

— Интересува ме мнението ти за това, което ще каже относно „Мария Селесте“ и екипажа ѝ — каза Уилсън на Оскар. — Проучването на извънземните знания е част от мисията, която ще възложи на теб.

— Мислиш ли, че е толкова важно?

— Да, трябва да знаем какво знаят те. Или какво не знаят. Решен съм да подходим към забулването на двойката Дайсън от всеки възможен ъгъл, не само да се занимаваме със самото физическо пътуване. Прекарах почти цяло десетилетие в подготовка за мисията на Марс. Накрая знаех повече от всеки колежански професор за геологията и географията на планетата, дори за книгите, които хората бяха написали за нея — документални и художествени. Всичко. Знаех както митовете, така и фактите. За всеки случай. Бяхме готови за всичко, за всяка възможност. Колко много ни помогна това накрая...

— Шелдън и Ози са нямали нищо общо с Марс.

Уилсън се усмихна.

— Точно това имам предвид. Затова... После уреди среща между експертите ксенокултуролози на Федерацията и силфените. Свържи се с Висшия ангел. Интервюирай някой райел. Просто не мога да повярвам, че нашите така наречени съюзници не знаят нищо за двойката Дайсън. Повечето от тях са съществували много по-дълго от нас, със сигурност всички са могли да летят между звездите по времето на събитието.

— Защо биха крили тази информация?

— Един Господ знае. Но със сигурност голяма част от това не звучи логично.

— Добре. Ще го добавя към списъка си.

Е-кономът на Уилсън обяви, че червеевата дупка, свързваща Междинна станция с Далечината, бе започнала активната десетчасова фаза на цикъла си. Унисферата установи връзка с малката информационна мрежа в Армстронг Сити. Оттам насетне една самотна наземна линия пренесе обаждането до Института.

Големият портал в дъното на работния кабинет на Уилсън запраща с многоцветни смущения, сред които се избистри образът на седналия зад бюрото си директор Джеймс Тимъти Халгарт. Директорът бе член от четвърто коляно на семейството, основало ЕденБург, което го издигаше значително в йерархията на династията.

Носеше семпъл бледосин костюм от полуорганична материя, която се разтягаше и свиваше около крайниците му при всяко негово движение и му осигуряваше пълна свобода. Видимата му възраст беше около средата на тридесетте, въпреки че беше напълно плешив, доста необичаен стил във Федерацията. По бузите му проблясваха малки ОВ-татуси в платинено и смарагдово.

— Капитан Кайм, най-сетне — каза директорът с видима възбуда. — Извинявам се, че чак сега стана възможно да проведем конференцията. Пазителите на себесъщността продължават да нападат наземните ни линии с досадно упорство. Последните поправки приключиха едва преди три часа. Без съмнение след няколко дни отново ще загубим връзка.

— Съжалявам за това — каза Уилсън. — Няма ли да ви е полесно със сателитна система.

— Преди имахме такава. Пазителите я свалиха, както и останалите три след нея. Всъщност е по-икономично да използваме наземна линия и екип по поправките на постоянно заплащане. Фиброоптичните кабели са много евтини.

— Не знаех, че гражданската ситуация на Далечината е толкова зле.

— По принцип не е. Ние сме единствените, които страдат от нападенията на Пазителите. Жалки ксенофоби, да не споменаваме насилствените им методи.

— Не съм особено добре информиран относно целите им. Никога преди не съм обръщал кой знае какво внимание на

конспиративните теории. Вярват, че помагате на извънземното, оцеляло след катастрофата на кораба, нали така?

— Всъщност вярват, че ние сме пренесли Звездния странник във Федерацията. Но, да, това в общи линии е кредото им.

— Разбирам. Постоянно разпространяват огромни количества пропаганда за това как Звездния странник е уредил цялата мисия на „Втори шанс“. Това, което наистина искам да знам от първа ръка, е дали е възможно „Мария Селесте“ да е дошла от двойката Дайсън. Възможностите ѝ позволяват ли да извърши такъв полет?

— На теория да. След като веднъж ускори до летателната си скорост от нула цяло и седемдесет и две от скоростта на светлината, разстоянието, което може да измине, е ограничено само от количеството гориво за захранване на генераторите на силови полета. Както, разбира се, и от дълголетие на самите генератори. Въпреки това изследванията ни разкриха, че действителната продължителност на полета е била петстотин и двадесет години. Корабът-ковчег не е дошъл от двойката Дайсън, дори не е минал покрай нея. Дошъл е от по-близо.

— Може да идва от планета, която не е притежавала защитна бариера като тази на Дайсъновата двойка — каза Оскар. — Не са могли да се предпазят от заплахата, надвиснала и над извънземните от Дайсън, и затова са напуснали?

— Можем да правим предположения относно произхода и причината за полета колкото си искаме — каза директорът. — Но тъй като все още не знаем от коя звезда е започнал, едва ли можем да определим какво е предизвикало полета. Може и да е нещо в самата Федерация, няма как да го изключим като вариант.

— Ами ако видът, който е управлявал „Мария Селесте“, е бил причината за забулването? — попита Уилсън.

— Съжалявам — каза директорът. — Не мога да проследя логиката ви.

— Ако и други кораби-ковчези са напуснали родната си планета, тогава цивилизацията около Дайсъновата двойка може би се е защитавала от извънземните от корабите. Все пак спомнете си какво е причинила „Мария Селесте“ на Далечината при пристигането си.

— А, мегапламъкът. Да, предполагам, че това е основателен довод, въпреки че не виждам защо бариерите биха останали активни

толкова дълго. Ние обаче вярваме, че стерилизацията на Далечината е била нещастен страничен ефект. Пламъкът е бил предизвикан само за да послужи като енергиен източник за излъчването на съобщението.

— Доста гаден страничен ефект.

— Трябва да възприемете гледната точка на извънземните, а вероятно и етиката им. Задействали са пламъка, за да пратят послание през цялата Галактика. Каквато и машина да е извършила манипулацията на звездата, след това е променила излъчването ѝ в достатъчно мощен радиосигнал, който да бъде засечен чак в Магелановите облаци. Ние, хората, определено го засякохме доста лесно. Дори една чиния беше достатъчна, когато сигналят достигна Дамаран, да не говорим за скенерите на СЕТИ, които бяха в експлоатация по онова време.

— Никой обаче не знае какво са казали — отбеляза Уилсън. — Имали сме сто и осем години, за да дешифрираме сигнала, а аз не знам да има пробиви досега. Трябва да са предавали обратно към родната си планета.

— Това е една от теориите, които предлага Институтът, капитане. Разполагаме с още сто, ако имате времето да ги чуете. Всичко, на което сме способни, е да се ровим в останките и да се опитваме да напаснем колкото се може повече парчета от пъзела. Един ден ще имаме отговорите. За съжаление това няма да се случи в близкото бъдеще.

— Трябва да имате някаква идея откъде са дошли — каза Оскар. — Ако са пътували с нула цяло и седемдесет и две стотни от скоростта на светлината в продължение на петстотин години, това означава начална точка на около триста и петдесет светлинни години от Далечината. Със сигурност бихте могли да съпоставите някоя звезда със светлинния спектър от жилищния сектор на кораба, нали така?

— Това би било трудно, господин Монро. Резервоарите имаха мултиспектрален светлинен източник. Те не са се опитвали да имитират излъчването на родната си звезда.

— Резервоари?

Върху лицето на директора се изписа леко разочарование.

— Вътре в „Мария Селесте“ не е имало копие на планетарна повърхност. Корабът е носел резервоари. Доколкото можем да съдим по утайката, те са били пълни с вода и някакви многоклетъчни водорасли.

— Били са морски вид? — Оскар бе заплепен от идеята. Никога не бе правил проучване относно кораба-ковчег. Далечината никога не бе фигурирала в списъка на световите, които искаше да посети по време на отпуските си.

— Това отново е само теория — каза Джеймс Халгарт. — В резервоарите нямаше останки от развити същества и ние никога не открихме такъв вид в океана на Далечината. Друга теория е, че „Мария Селесте“ всъщност е автоматизиран семенен кораб. Бил е програмиран да стерилизира произволен обитаем свят, да го засее с генетичен материал от собствената си планета и да го подготви за колонизация.

— Още една добра причина за издигането на бариерата — каза Уилсън.

— Съмнява ме, капитане. На първо място, ако разполагате с технология като тази при двойката Дайсън, със сигурност бихте могли да деактивирате роботизиран кораб, преди той да започне вградената в софтуера му мисия. Второ, това е изключително некачествен метод за междузвездна колонизация. Ресурсите, които строежът на такъв кораб би погълнал, са огромни, а целта дори не е била постигната. Пламъкът е убил по-голямата част, но не и всичко живо на Далечината. Въпреки това не беше намерена никаква следа от чуждопланетни форми на живот. А ако това е един кораб от цяла флотилия, тогава къде са останалите пламъци, сигнализиращи началото на стелизацията от страна на останалите? Трето, една цивилизация, която пътува в космоса и е решена да се разпростре извън собствената си слънчева система, постоянно би подобрявала технологията си. Дали би развила пътуване със свръхсветлинна скорост, е труден въпрос. Със сигурност обаче могат да бъдат построени и по-добри кораби от „Мария Селесте“ и тогава втората вълна ще подмине първата и ще продължи още по-надалеч. Защо не сме видели други кораби на вида, който е изстрелял този? Опасявам се, джентълмени, че Далечината и мястото на кацане ни изправят пред неповторима мистерия. Както се казва в поговорката: загадка в загадката. Трябва обаче да изкажа собственото си заключение, че това няма нищо общо с двойката Дайсън.

— Сигурен съм, че това фигурира в докладите ви — каза Оскар. — А какво ще кажете за бордовата електроника? Не може да не сте спасили някакви програми.

— Не. Инсталираните процесори, които са останали, са напълно стандартни. Използват същите основни принципи като нашите, въпреки че част от химическите процеси, свързани с работата им, не напомнят на нищо познато. Основната управляваща система обаче липсва, извадена е.

— Преди или след катастрофата?

— След. Падането не е било толкова катастрофа, колкото тежко приземяване. По това време всички системи на кораба-ковчег са работели. В противен случай щеше да е истинска катастрофа и сега щяхме да изучаваме просто един наистина дълбок кратер. Официалната история, която Институтът поддържа, е, че пламъкът е изпълнил целта си и друг кораб се е отзовал на помощ и е прибрал оцелелите. Това със сигурност пасва на всички известни факти. Другото е просто конспиративна теория.

— Споменахте технологични нива — каза Уилсън. — Технологичната, произвела „Мария Селесте“, по-напреднала ли е от нашата?

— По принцип ние сме по-напреднали, защото имаме генератори на червееви дупки. Тази преценка обаче важи за сега. Според най-прецизните ни изчисления „Мария Селесте“ е била изстреляна около хиляда и триста години след новата ера, когато ние едва сме били навлезли в Ренесанса.

— Разбирам какво имате предвид. Дори да са се развивали технологично два пъти по-бавно от нас, вече би трябвало да разполагат със същите методи, които използват силфените.

— Именно.

— Ами сега? Това, което имаме сега, еквивалент ли е на „Мария Селесте“?

— Най-простият отговор е, че технологията ни е еквивалентна, но различна. Без съмнение бихме могли да построим по-сложен звезден кораб, пътуващ със субсветлинна скорост. Очевидно те не са разполагали с технология за отваряне на червееви дупки, но пък ние не знаем как са предизвикали звездния пламък.

Уилсън си спомни няколкото срещи, които бе провел с шефовете по сигурността на Федерацията, чиито длъжности бяха толкова високи, че обикновеният човек дори не знаеше за съществуването на дирекциите им. Те бяха изключително нетърпеливи да изследват

потенциалната „бомба-пламък“ на „Мария Селесте“. Според военните изследователи на „Фарндейл“ тя може би беше следствие от нестабилно квантово поле, което бе разкъсало повърхността на звездата. Все едно да спуснеш подводен експлозив в океана. С изключение на теоретичните разработки, не беше свършена никаква истинска работа, не и на хардуерно ниво. Разбира се, той нямаше представа какво може да са разработили останалите компании. Може би си струваше да проведе личен разговор по въпроса с Найджъл Шелдън.

— Не се ли опитвате да разберете принципа?

— Няма какво да разберем, капитане. Класифицирали сме всеки един компонент на борда на кораба, разкрихме предназначението им. Каквото и да е задействало пламъка, не е тук. Ако е било повече от едно устройство, всичко е било отнесено заедно с екипажа и управляващата система. Все пак една разумна раса не би оставила нещо подобно да се търкаля наоколо.

— Добър аргумент. Това, което исках да разбера чрез възпламенителната технология, е дали създателите на „Мария Селесте“ са били способни да издигнат бариерата около Дайсън.

— Не, не са могли да го направят. Бариерите около Дайсън са по-стари от кораба-ковчег. Там става въпрос за друг неизвестен извънземен вид, може би два, ако по-смелите хипотези за защитното предназначение на бариерите се окажат верни. Пожелавам ви късмет по време на срещата ви с тях.

— Благодаря ви.

— Докато все още сме заедно, бих искал да ви уведомя, че с радост ще дам отпуск на всеки от изследователите в Института, когото бихте взели на кораба си. Тук разполагаме с изключителни експерти. Много от тях, включително и аз самият, притежават както огромни познания, така и безценни умения.

— Това е много щедро предложение, господин директор. Скоро ще обявим изискванията си спрямо членовете на екипажа на „Втори шанс“. Убеден съм, че персоналът ви ще ги покрие.

— Радвам се. — Директорът махна леко с ръка и образът изчезна от портала.

Оскар направи гримаса.

— Е, това изважда извънземните от „Мария Селесте“ от уравнението.

— Така изглежда. Не че някога съм вярвал на Пазителите, но поне разполагаме с полезни муниции за следващото медийно интервю.

Въпреки че сезонът се водеше летен, ветровете от запад вече над три седмици довличаха дъждовни облаци от океана. Повечето паркове на Леонида Сити бяха изложени на гръмотевични бури и внезапни потоци. Дори днес небето бе скрито зад тъмносиви облаци, чието безкрайно ръмене трополеше по лекия пластмасов навес, изграден над подиума. Докато гледаше към публиката, насядала върху моравата на ботаническата градина на университета, Дъдли Боуз дори не забеляза слабите проблясъци по влагата върху костюмите и шикозните им летни шапки. Беше толкова унесен в собственото си чувство за величие и удоволствие, че не обръщаше внимание на толкова обикновени неща като времето.

Деканът като че ли също не трепваше пред неудобството на зрителите. Несвързаната му реч все така продължаваше да се точи. Точно зад него вицепрезидентът на Гралмънд се опитваше да запази любезно изражение на лицето си. Деканът най-сетне приключи с хвалебствията за университета, управляван от самия него, и покани Дъдли Боуз да вземе думата.

Докато вървеше към катедрата, Дъдли изведнъж почувства пристъп на нервност и осъзна мащабите на събитието. Мерна Уенди, жена му, която стърчеше на първия ред и ръкопляскаше шумно. До нея бяха наредени студентите му. Един от тях изсвири пронизително, а останалите се смееха, сякаш това беше най-големият майтап на света. Типично, помисли си той. Гледката обаче му вдъхна сила и той продължи с подновена увереност.

Дъдли се изкачи до декана, който тържествено му подаде пергаментов свитък — символ на въвеждането му в пълноправен професорски ранг. Аплодисментите достигнаха пика си и Дъдли се усмихна щастливо надолу към влажната си публика и определено не почеса ОВ-татуса на ухото си. Уенди бе настояла особено твърдо за това. Изказа стандартните, изтъркани благодарности и добави каква чест е за него да е част от велика академична институция като този

университет. Вмъкна едно твърдение, че правителството винаги трябва да подкрепя чистата наука (умно кимане в знак на съгласие от страна на вицепрезидента зад него) и завърши с думите:

— Надявам се да надстроя това откритие, станало възможно благодарение на Гралмънд, като представя планетата като участник в екипажа на „Втори шанс“. Допринасяйки с познанието и неповторимия опит на нашата планета, може би най-накрая ще разплетем мистерията, която не даваше мира на вида ни през последните двеста години. Мога само да кажа, че ще дам най-доброто от себе си, за да не предам доверието ви. Благодаря ви много.

Ръкоплясканията, които ознаменуваха края на речта, бяха топли и шумни от това, което бе очаквал. Той се завъртя, вицепрезидентът също се обърна и стисна ръката му.

— Ще направя всичко по силите си, за да ви кача на този кораб — прошепна тя.

Дъдли седна и не спря да се усмихва глупаво по време на речта ѝ за дългосрочната стипендия, която администрацията ѝ щеше да връчи с най-голямо удоволствие на току-що разширената катедра по астрономия. Беше развълнуван от мисълта за място на борда на „Втори шанс“ от мига, в който разбра за мисията. Във всяко интервю по унисферата, а такива имаше много, бе казал на репортерите, че заслужава да бъде член на екипажа. Обясняваше как приносът му не бива да бъде пренебрегван, как огромното му познание по въпроса е безценно. Каза същото на всеки политик, с когото се срещна, на всеки индустриалец и всеки член на висшето общество, с когото се запозна по време на стотиците коктейли и вечери, за които бе получил покани след откритието. Лобираше непреклонно. Наблюдението на забулването му бе донесло чувство за сигурност, което никога не бе познавал — издигането му в професор и внезапния прилив на пари към неговата катедра. Успехът, който бе постигнал, имаше прекрасен вкус. Искаше още, и звездният кораб беше начинът да го получи. След като се завърнеше триумфално от далечната Дайсънова двойка, нямаше да има граници за това, което можеше да постигне.

Веднага след края на речта на вицепрезидента публиката се отправи към приема в аулата, където се сервираха сандвичи и вино. Няколко местни компании бяха помогнали с финансирането на мероприятиято, което позволи на ковчежника да осигури външни

организатори и да повдигне обичайните стандарти на университетските партита.

Уенди Боуз взе чаша розе от един млад сервитьор и се огледа наоколо за Дъдли. Денят бе изпълнен с противоречиви емоции. Облекчението най-накрая да го види професор беше огромно, по този начин бъдещето и на двамата беше осигурено. Повишението, което бе очаквала в отдела по градско планиране, най-сетне беше факт. Пенсията ѝ за подмладяване и възстановяване беше изрядна, след още единадесет години можеше да се подложи на процедура. Този път качествена, помисли си. През последните няколко години ясно чувстваше, че бедрата ѝ отново натезават. Точно в неправилния момент. Дъдли получаваше голям брой запитвания от страна на компании, споменати бяха дори и директорски позиции без изпълнителни задължения. Слуховете в преподавателския салон на университета твърдяха, че той ще бъде един от претендентите за поста на декана след няколко години. Тя трябваше да изглежда добре, да изпълни ролята си на способна и подкрепяща съпруга. Когато се бе омъжила за него, не бе очаквала нищо подобно на този професионален и личен успех, просто един спокоен живот, изживян приятно в периферията на столичните обществени и управленски кръгове. Сега славата на Дъдли променяше всичко това. Досега се бяха справяли заедно, но тя бе напълно наясно със здравината на брака им. Това бе един от онези приятелски съюзи, които не предвиждаха повече от няколко десетилетия продължителност, традиционното болкоуспокояващо срещу самота за хората с посредствени постижения навсякъде из Федерация. Бидейки такъв, щеше да продължи да съществува до появата на нещо твърде значимо. Ето го и него, прочутия астроном на Федерацията, право в центъра на университет, пълен с красиви млади момичета, ухажван от компании със сериозни пари.

— Госпожо Боуз?

Уенди се обърна и видя висок мъж, който ѝ се усмихваше въпросително. Физическата му възраст беше някъде в края на тридесетте, но тя веднага разбра, че е далеч по-възрастен, поне на няколко живота. Рядко ѝ се случваше да види някой толкова самоуверен. Имаше руса, почти сребриста коса и очи, които бяха толкова тъмни, че с мъка различи ирисите му. Като добавеше малкия

му нос и изтънчените му, издадени скули, той бе по-скоро впечатляващ, отколкото красавец. Определено имаше запомняща се външност.

— Аз съм — усмихна се малко изнервено тя, тъй като знаеше, че хора като него рядко се обръщаха към нея по каквито и да било причини.

— Аз съм от „Ърл Нюз“ — каза той и ѝ показа малка карта със златни криле в средата. — Чудех се дали бихте ми отделили малко време, моля.

— О, разбира се — каза Уенди и автоматично премина в режим „добра корпоративна съпруга“. — Силно се гордея с този ден. Постижението на Дъдли значи толкова много, не просто за университета, но и за самия Гралмънд.

— Разбира се. Със сигурност ви постави на картата. Трябваше да проверя в кой сектор на космоса се намира Гралмънд, а съм бил на много светове. Работата ми ме отвежда на много места.

— Наистина, това сигурно е много интересно, господин...

— О, наричайте ме Брад, моля ви.

— Добре, Брад. — Тя му се усмихна иззад ръба на чашата си.

— Нещо, което заблуди любопитството ми, докато проучвах университета, е, че той има най-малката катедра по астрономия изобщо. Съпругът ви ли беше този, който я основа?

— О, не, беше доктор Мерънс. Той е един от основателите на университета. Всъщност се занимаваше с астрофизика. Катедрата по астрономия беше изградена под негово ръководство. Явно е бил много енергичен човек, на когото трудно са отказвали. Вярвал е, че астрономията е задължителна за изучаването на Вселената, затова и не е имало кой знае какви протести срещу изграждането на обсерваторията. След като той напусна за подмладяване, назначиха Дъдли за ръководител на катедрата. Беше доста трудно, ако трябва да съм честна. Астрономията си оставаше част от катедрата по физика. В последно време не беше истински независима. — Тя отпи от розето. — Днес е голям ден.

— Разбирам. И все пак катедрата е успяла да привлече финансиране след напускането на доктор Мерънс, достатъчно, за да може да функционира самостоятелно.

— Ами съществуват източници, към които институциите могат да се обърнат за средства: правителството и образователните фондации. Дъдли водеше постоянна битка, за да осигури бюджета за следващата година, но той е изключително упорит, както и много способен администратор. За щастие. Успя да продължи работата си в доста трудни условия. И вижте само резултата.

— Абсолютно. Значи наистина сме свидетели на историята за малкия благороден човек, изправил се срещу вселената.

— Не бих се изразила точно така. Никой не е му се е противопоставял, просто астрономията не е най-ценената дисциплина в наше време. Това вече се променя, разбира се. Имаме над осем хиляди кандидати да учат под ръководството на Дъдли през следващата академична година.

— Предполагам, че няма да успеете да приемете всички?

— Не, за жалост. Ще отнеме известно време, преди да издигнем катедрата до стандартите на Федерацията. А и, разбира се, Дъдли може би ще бъде ангажиран в мисията на „Втори шанс“.

— Наистина ли?

— Би трябвало — категорично каза тя. — Все пак той е откривателят. Посветил е години от живота си на двойката Дайсън. Тази отдаденост го е превърнала във водещия специалист по въпроса в цялата Федерация. Ще бъде нелепо, ако не го вземат в научния екип, не е ли така?

— Предполагам. Капитан Кайм предложил ли му е да се присъедини към екипажа?

— Все още не.

— Както казахте, сигурен съм, че е само въпрос на време. Аз обаче се интересувам повече от историята му, както и от тази на катедрата по астрономия тук в университета. Сигурен съм, че скромниците, но това наистина звучи като епична битка. Борба за признание, за пари, година подир година. Това говори много за характера на мъжа ви.

— Много се гордея с него.

— Можете ли да ми кажете имената на поддръжниците му в миналото? Например кои образователни тръстове осигуряваха пари или ресурси?

— О, ами трябва да спомена фондацията „Франктън първи стъпки“, фонда за нови перспективи на Свети Джеймс, фондацията за подпомагане на изследвания в чистите науки „Кингсфорд“, „БГ Ентърпрайз“, всички те допринесоха щедро, но най-голямото единично дарение дойде от благотворителната организация за образование „Кокс“, чиято централа е на Земята.

— Благотворителна организация на Земята подкрепя основни научни разработки чак тук, това е забележително.

— Доколкото знам, те подкрепят много основни научни програми в университетите на територията на Федерацията.

— В такъв случай от колко дълго пълномощните лица на „Кокс“ подкрепят катедрата на съпруга ви?

— Вече единадесет години, откакто пристигнахме тук.

— Разкажете ми за тях.

— За кого?

— За пълномощните лица на благотворителната организация.

— Ами не знам. Съпругът ми се свързваше с тях през унисферата. Всъщност никога не са идвали дотук. Ние сме един от хилядите проекти, които те подкрепят.

— Не са дошли дори днес?

— Не, опасявам се, че не. Както казахте, доста дълъг път е за едното вино и един сандвич.

— Добре, какво тогава подтикна професор Боуз да избере двойката Дайсън за обект на наблюдение.

— Разстоянието. Гралмънд се намира на нужното място за наблюдение на забулването. Не че сме очаквали нещо толкова драматично като случилото се.

— Затова ли е избрал Гралмънд? Преди интересувал ли се е от двойката Дайсън?

— Не специално, не. В крайна сметка Дъдли е чист астроном, а забулването, макар и смайващо събитие, не е естествено.

— Започнал е наблюдението чак след като сте пристигнали, така ли?

— Да.

— Какво беше мнението на университета относно това решение на съпруга ви?

— Не казаха нищо. Целите на катедрата по астрономия зависят само от Дъдли.

— А фондациите? Нима те не са възразили? Те са институции, отдадени почти изцяло на чистата наука, нали така?

— Брад, да не би да се опитвате да изровите скандал?

— О, небеса, не. Не съм работил за добрите стари, заровени в калта таблоидни шоу предавания като това на Барон от десетилетия. Просто се интересувам от историята, това е всичко. За да разкажеш нещо както трябва, се нуждаеш основите. Не е нужно всичко да бъде включено, но тези детайли трябва да присъстват, за да придадат авторитетност. Съжалявам, че ви изнасям лекция, върша тази работа от много време.

— Това не беше лекция. Ако бяхте живели с Дъдли за известно време, щяхте да знаете какво е лекция. — *По дяволите. Това май беше твърде злобно.* — Май да. Докъде бяхме стигнали, фондациите и финансирането?

— Подкрепяха го, особено „Кокс“. Всъщност мисля, че наблюдението на двойката Дайсън беше записано в утвърдителния договор. Искаха да се уверят, че ще бъде доведено докрай.

— Още ли го искат?

За миг Уенди зърна проблясък на триумф върху слабото му лице. Подейства ѝ объркващо, беше си мислила, че е по-контролиран — дълголетен софист.

— Важно ли е?

— Не, изобщо — каза той с тренирана усмивка, която много повече подходеше на маниерите му. Наведе се леко напред и я примами с дяволитата си увереност. — А сега, кажете ми какво мисли деканът за всичко това? Един от професорите му се превърна в най-известната академична личност в цялата Федерация. Това трябва да му е дошло като истински шок.

Уенди погледна скромно към чашата си.

— Не бих могла да знам.

— Е, не може да кажете, че не съм се пробвал. Искам да ви благодаря, че отделихте толкова много от времето си днес.

— Това ли е всичко?

— Да. — Той поклони учтиво глава и вдигна един от пръстите си. — Още нещо. Когато видите Паула, моля ви, предайте ѝ от мен да

спре да се занимава с подробностите, важна е цялостната картина.

— Не разбирам. Не познавам никого с името Паула.

Той се усмихна.

— Скоро ще познавате.

След тези думи той се промъкна през тълпата и се отдалечи. Тя продължи да се вира объркано след него, дори малко раздражено заради нелепото му загадъчно съобщение.

Два часа след началото на приема е-кономът на Дъдли му съобщи, че полицията го търси.

— Шегуваш се — каза той на програмата.

— Опасявам се, че не. Пред къщата ви има две полицейски коли. Един от съседите се е обадил, че някой е излязъл от къщата.

— Какво е отчела системата на къщата?

— Системата явно е изключена.

— По дяволите.

— Ще дойдете ли? Полицията настоява, че е важно.

— Да, да!

Наложи му се да прекъсне разговора си с президента на остров Орфей, който му предлагаше сериозен спонсорски договор за подобряване на оборудването на обсерваторията, а вероятно и подкрепа за „Втори шанс“. Дъдли върна чашата си на една доста красива сервитьорка, която знаеше името му и му се усмихна. След това затърси Уенди из залата. Това, че тя също обикаляше наоколо и го търсеше, не помогна особено. И двамата решиха да не се сбгуват с декана.

Карлтънът ги откара обратно вкъщи. Отпуснал се в седалката си, Дъдли осъзна колко е пиян. Но виното беше добро и обслужващият персонал не спираше да пълни чашата му. Уенди го изглежда укорително, докато той излизаше с изключително усърдие от колата.

Полицай Брамптън го чакаше пред двуетажния им дом. Като всички останали сгради в жилищния квартал, къщата им беше от местния дървен материал, надстроен над въглеродостоманена рамка и боядисан в плътно зелено. Прозорците бяха бели и работеха в режим на пълна непрозрачност. Полицаят ги поздрави небрежно, когато приближиха до него.

— Сякаш няма поражения — каза той. — Въпреки това ще трябва да огледаме наоколо и да проверим дали не липсва нещо.

Уенди погледна любопитно към отворената врата.

— Сигурен ли сте, че са си тръгнали?

— Да, госпожо. Проверихме всяко кътче. Вътре няма никой освен нас. — Той махна с разтворената си длан.

Дъдли не видя никакви очевидни следи от грабеж. Немаше счупени предмети, мебелите бяха по местата си. Единственото странно нещо беше липсата на реакция от страна на системата на къщата.

— Какво се е случило? — попита той.

— Съседът ви ни уведоми, че някакви хора са излезли през предната врата. Качили са се в кола, паркирана малко по-надолу по улицата, и са си тръгнали. Съседът ви е знаел, че сте ангажиран в университета, и затова ни се обади.

— Съпругът ми беше на церемония по издигането му в професор — каза Уенди.

— Да, госпожо — каза полицай Брамптън. — Известно ми е. Поздравления, сър, заслужавате го. Това, което направихте, постави стария Гралмънд право в средата на картата.

Уенди се намръщи. Чуваше това за втори път днес.

Дъдли изгледа раздразнено предната врата. Разполагаше с отлична електроника, по настояване на застрахователната компания. Системата на къщата също разполагаше с най-качествените процедури по сигурност.

— Как са влезли?

— Не сме сигурни. Знаели са какво правят. Измамили са цялата електроника на къщата, за това трябва умен човек. Или някой с умна програма.

Влязоха в кабинета на Дъдли. Той почувства порив да се извини за бъркотията. Из цялата стая имаше пръснати книги, лъскави принтирани страници и старо оборудване, а прозорецът почти не се виждаше зад избуялите саксийни цветя. Двама криминалисти разглеждаха бюрото и отвореното чекмедже. Системата на къщата се намираше в него — обикновена кутия за домашно ползване с разклонителни гнезда, която я свързваха с повече фиброоптични кабели, отколкото беше възможно според инструкциите за ползване. От известно време обмисляше дали да не закупи нещо по-ново.

— Изтрили са паметта — каза старшият криминалист. — Затова системата е изключена.

— Изтрили са я?

— Аха. Всичко, управляващи програми, документи, какво ли не. Всичко си е отишло. Най-вероятно сега е в склада за памет на крадеца. Надявам се, че разполагате с резервния копия.

— Да. — Дъдли огледа кабинета и почеса ОВ-татуса на ухото си. — Поне на по-голямата част от информацията. Все пак това е само домашна система.

— Имаше ли нещо ценно в нея, сър? Имам предвид нещо, свързано с работата ви?

— Част от разработките ми бяха там, но не бих ги нарекъл ценни. Астрономията не е професия за потайни хора.

— Хм, може би е опит за изнудване, някой е търсил компромати. Ще останете изненадан какви неща остават в буферната памет на една система. Които и да са, сега разполагат с всичко това.

— Не пазя никакви компромати. Е, имам просрочени сметки, няколко глоби от времето, когато карах ръчно, но пък кой няма?

— Въпреки това, сър, вече сте изложен на публичен показ. Може би е добре да помислите за допълнителни мерки за сигурност и определено трябва да смените кодовете за достъп след този случай.

— Разбира се, ще го направя.

— Ще уведоим местната патрулираща кола — каза полицај Брамптън. — Занапред ще наблюдават къщата ви по време на смените.

— Благодаря ви.

— Сигурни ли сте, че нищо друго не липсва.

— Да. Не забелязах нищо.

— Разбира се, ще претърсим за ДНК и ще се опитаме да проследим колата. Но това изглежда като работа на професионалисти. Ако наистина в паметта на системата няма нищо компрометиращо, най-вероятно случаят ще остане без последствия.

8.

След като Съветът на Екзопротектората на Федерацията гласува единодушно изпращането на звезден кораб до двойката Дайсън, Ози Фернандес се извини и слезе с асансьора до лобито. Навън беше топло за пролетта, само няколко малки купчини сняг все още отказваха да се стопят в канавките, където ги бяха натикали роботите по градската поддръжка. Той се загледа надолу по Пето авеню. Беше един от шепата хора, които използваша широкия тротоар. Часът и сезонът не бяха подходящи за пешеходци. Уличните търговци, които помнеше отпреди няколко столетия, вече ги нямаше. Нямаше ги сергиите за бургери и кока-кола на пресечките, продавачите на тениски, сергиите с полулегалните софтуерни приложения, търговците на чувства с порноспомените им. Всичко това беше твърде неподредено за днешното време, твърде долнопробно за града и културните му граждани. Днес приземните етажи на небостъргачите бяха запълнени със странни будки и бутици, с изчанчени предмети, внесени от всяка планета на Федерацията — всичките бяха странно непривлекателни. Според Ози това беше тъжна деградация. Не беше възможно да очистиш велик град като Ню Йорк, без да изгубиш автентичността му, динамиката и мърлявите ръбове, които го правеха вълнуващо място, изпълнено с живот. Въпреки сградите, които все така го впечатляваха, той се превръщаше просто в поредното предградие на Земята. Производствената индустрия отдавна се беше преместила на други планети. Тук, на гребена на новите технологии, бяха останали само изследователските екипи и консорциумите-разработчици, спонсорирани от милиардери. Рекламните агенции останаха на планетата заедно с централите на медийните компании. В Сохо дори бяха останали неколцина художници, макар че Ози ги намираще за бездарни динозаври. Най-големите работодатели бяха във финансовия и правителствения сектор, за тези, на които им се налагаше да работят. Мнозина не изпитваха подобна нужда. За безцелните им животи се грижеха безчет компании за доставки и обслужване, които ограждаха

остров Манхатън. Във всички тях работеха имигранти от други планети със средносрочни визи.

Посещения като това напомняха на Ози защо идваше толкова рядко на родния си свят напоследък. Погледна нагоре и високо над себе си видя назъбена ивица от хладно стоманено небе, изतिकано от огромните кули. Дори посред лято слънцето беше почти непознато за тази част от града. Затова дърветата и храстите, засадени на скъпите площади, разполагаха с изкуствено осветление, което да подпомага растежа.

Той погледна към внушителния вертикален каньон на едно от кръстовищата и видя древната сграда на „Крайслер“, добре защитена от стихииите зад стъклената си клетка.

— Кой ли от двамата ни ще надживее другия? — попита я тихо.

Колите, такситата и камионите се плъзгаха по пътя покрай него. Осевите им мотори почти не произвеждаха шум. Хора, облечени в дебели палта или пончо от черни органични нишки, го подминаваха забързано, без дори да го погледнат. Почти всички бяха възрастни. Докъдето стигаше погледът му по Пето авеню, не виждаше повече от три или четири деца под десет години. Това му липсваше най-много. Раждаемостта на Земята продължаваше да се срива година подир година, докато богатите изтънчени жители на планетата намираха различни занимания, за които да харчат парите и времето си.

Тук вече нямаше нищо за него, заключи мрачно той. Нищо интересно, нищо ценно. Пристъпи назад към основата на най-близката кула и каза на е-конома си да го свърже с домашния му ОИ. След като ОИ се включи, той му даде точните си координати. Зад него се отвори кръгла червеева дупка, разшири се до два метра в диаметър и той пристъпи през размитото сиво силово поле. Червеевата дупка се затвори.

Ози не разполагаше с цялостна мрежа от частни тайни червееви дупки, които свързваха планетите на Федерацията. Притежаваше точно две червееви дупки. Една стандартна връзка на ТСП с микроширина, която свързваше хиперлентово дома му към унисферата през киберсферата на Августа. И още една силно модифицирана версия на генератора на червееви дупки на изследователското поделение на ТСП, която му позволяваше да се движи независимо в обширна част от Федерацията. Също така не живееше сам на цяла планета. Домът му

беше изтърбушен астероид, който се носеше по елипсоидна орбита около близнаците Лъв.

При преминаването му през портала мигновено го обгърна ярка, топла светлина. Механизмът беше построен върху просторна гранитна скала с широк навес от бял брезент над нея. Приличаше на платно от яхта, превърнато в покрив на шатра. Той пристъпи навън и имението му се ширна пред него.

Кухината, издълбана от автоматични копачи, екипи по градско инженерство на ТСП и армия от разнообразни роботи, беше дълга почти осемдесет мили и широка петнадесет в диаметър. Най-обширното затворено пространство изградено някога от човешката раса. Географията му представляваше груби извивки от хълмове и долини, насечени от течащи сребърни вени. По цялата дължина се виеше непрекъснато било от огромни остри скали. Най-високите планински кули се извисяваха на миля и половина над повърхността. Голите лилави и сиви скали бяха покрити от бял сняг. Почти до всеки хълм имаше различен по вид водопад — от величествените порои, които бликаха над острите поли на билото, до пенливите каскади, които се премятаха надолу по дългите каменисти дерета. Върху планините, под неравната снежна линия, бяха издълбани широки тъмни пещери. От сенките в тях бликаше вода и запращаше мощни струи, които се сгромолясваха върху огромните гранитни плочи и разпръскваха вихреци се облаци от платинени капки, докато падаха. Увлечени от гравитацията на астероида, породена от въртенето му, те се извиваха грациозно и разрязваха въздуха, преди да се гмурнат в езерата и вировете.

Всички потоци и реки, които водопадите захранваха, криволичеха надалеч, за да се излеят в огромните резервоари, скрити в пещери зад крайните стени на централната кухня. Оттам водата се изпомпваше обратно в сложната мрежа от тунели и тръби, които водеха обратно към изворите на водопадите. Помпите се захранваха от три от петнадесетте ядрени генератора, които поддържаха астероида.

Отвъд водопадите дълги тъмни езера изпълваха дъната на подълбоките долини, оградени от лапурови тръстики и надвиснали дървета, чиито зелени клони се простираха над плитчините. По повърхността им цъфтяха големи групи от водни лилии. Наситените първични цветове внасяха живот сред хладната пуста вода. Орлова

папрат и рододендрони увенчаваха върховете на повечето хълмове, а по-ниските склонове бяха покрити с тревисти ливади. Ярките петънца от алени, топазени, лазурни, виолетови и мандаринени диви цветя шареха рошавите смарагдови килими. По всеки наклон бяха пръснати мраморни обли камънаци, бели като сняг. Дърветата избуяваха, поединично или на групи. В по-ниската периферия на повечето долини се виеха храсталаци и малки гори от дъб, сребърна бреза, бук, златен дъжд, гинко билоба и клен. Видение от разгара на лятото в земя с умерен климат, образ, който не се бе променял вече два века и половина. Широколистните растения до едно бяха генномодифицирани във вечнозелени. Листата им бяха винаги разтворени широко в приветствие на нескончаемия сезон. Високо, високо над тях, успоредно на оста на въртене се простираше кварцова рамка, върху която бяха наредени пръстени от слънчеви светлини с непоносима яркост за незащитените човешки очи.

Ози разкопча забързано вълненото си палто и го понесе в ръка. Отправи се надолу по вития чакълен път и излезе от завета на скалите в широката долина, която беше единствената равна структура в астероида. Бунгалото му беше съвсем малко — пет стаи от обикновени стени от бял сух корал, подове от твърда дървесина и сив покрив от плочник, който продължаваше настрани, за да осигури навес за верандата около сградата. Беше изградил голям подземен свод за библиотеката и старовремските си книги. Не че някога слизаше в него. Модифицирани работи-камериерки му носеха това, от което се нуждаеше, за да не нарушава покоя на сухия студен въздух.

Останалата част на сградата обаче използваше: хола, кухнята, офиса, спалнята, банята. Не се нуждаеше от друго, това задоволяваше напълно нуждите на тялото му. А и докато беше тук, прекарваше по-голямата част от времето си навън. В градината имаше удобен шезлонг, поставен в сянката на голям меден бук. Вирът, в който плуваше, беше постоянно освежаван от поточе, което клокочеше над широките плоски камъни през средата на моравата.

Голям робот-камериерка пое палтото му, когато той пристигна, и се затътри върху колелата си, за да го прибере в гардеробната. В астероида имаше над сто хиляди робота, до един контролирани от ОИ. Малкият изкуствен свят беше самодостатъчен и самоподдържащ се благодарение на огромната система, която го управляваше. При

наличието на пълен набор от производствени мощности под повърхността, които изграждаха по-голямата част от компонентите за поддръжка на околната среда, от внос почти нямаше нужда. Това, което се внасяше, най-често бяха подобрени версии, а не заместители на увредени елементи. Разработчиците бяха вложили години в усъвършенстване на системите, достигайки възможно най-висока степен на самоподдръжка. Дори Ози се тревожеше от евентуалната цена, докато дизайнерите изработваха плановете, но все пак беше устискал. Сега, за награда, разполагаше с абсолютна свобода. Инженери от ТСП все още минаваха на всеки няколко години (обвързани чрез ужасяващо стриктни договори за спазване на тайна), за да инспектират и понякога да модифицират порталния механизъм, но това беше всичко. Ако се оттеглеше изцяло от човешката раса, ОИ можеше да поддържа астероида колкото поискаше Ози. Това беше най-мощната и сложна програма, която СИ някога бе писал.

— Някакви съобщения? — попита той на висок глас, докато влизаше в кухнята.

— Неколкостотин хиляди — отвърна ОИ. — Само осем преминаха през филтрите.

Ози отвори хладилника и прерови кутиите и ръчно увитите храни. Получаваше яденето си от същия търговец, който снабдяваше краля на Англия. Снобарските стандарти и цени на магазина бяха феноменални, но трябваше да признае, че деликатесите нямаха равни в цялата Федерация. Откри шише минерална вода и го отвори. Въпреки кафето, което изпи на срещата на Съвета, все още се чувстваше махмурлия — резултат от твърде дългия престой в клуб „Силвъртопия“ на СвЛинкълн предната нощ (негово време).

— Дай ми ги.

Виртуалното му зрение показва съобщенията и подателите им. Бяха от ТСП, от финансовите му адвокати, две бяха от най-новите му деца (под пет години), едно от търговеца на антикварни книги, който си мислеше, че може би разполага с първо издание на „Черна дупка“^[1], подписано от автора, резултатите от информационните търсения из разработките в полето на свръхсветлинната космология. Докато ги преглеждаше, успя да стигне до градинския стол и да изрита обувките си настрана. Както винаги, се хвана за случайно съобщение от огромната маса, блокирана от филтъра. Засмя се радостно, докато

четеше шантавото и едновременно чудно предложение за охлаждане на звезди над клас G от спектралната класификация в статия, наречена „Звездоформиране на Галактиката“ от откачалника, който я бе изпратил.

Излегна се назад в стола и взе чифт очила от робота-камериерка. Гледката беше стратегическа, градината му беше достатъчно високо и разположена така, че да има изглед към три четвърти от извитите зелени крила на интериора на астероида. Право пред него се намираше една от високите миля и половина планини. Гигантският ѝ водопад извираше от снежно поле само на триста ярда под смъртоносния иглен връх. Необятната водна завеса се извиваше елегантно, докато падаше през въртележките от мъгла и пари, и най-накрая се разбиваше в езерото в подножието. Това беше само една от гледките, които заливаха Ози с буйните си цветове и успокояващите си води. Той така и не разбра защо хората колекционират или се възхищават на изкуството. И най-великият човешки художник не беше способен да постигне гения на природата, стаен в едно-едничко цвете.

— Бих искал да се свържа със СИ, моля — каза Ози на астероидния ОИ. Във Федерацията нямаше много хора, които можеха да говорят направо със СИ. Ози и Найджъл разполагаха с тази привилегия заради ролята им в създаването му. Президентът също разполагаше с това право, както и началниците на правителствените отдели. Във всички останали случаи комуникацията беше силно формализирана през буферни програми. Разбира се, СИ понякога правеше изключения. Някои хора твърдяха, че са сключили сделки с него, а други получаваха изненадващи обаждания, в които получаваха обяснения къде да намерят изгубеното си дете. Ози бе чувал, че Паула Майо имала някаква уговорка с него, и това не го изненадаваше.

— Тук сме, Ози — отвърна мигновено гладкият глас.

— Йо, мой човек, радвам се, че ми идваш на гости. Какво ново?

— Много неща, но ти се интересуваш само от едно.

— Вярно. И така, как се сдуши с моя приятел Найджъл, за да подкарате тази глупава мисия за космически кадети? Това абсолютно не е в твой стил.

— Реакцията ни беше обмислена и разумна. Какво друго си очаквал?

— Не разбирам, вие по принцип сте толкова консервативни.

— Изследването е консервативен избор.

— Изследването означава да наврем остра пръчка в гнездото на стършелите. Ако изпратим звезден кораб там, тогава този, който е поставил бариерата, ще разбере за това. Те са толкова по-напред в технологията от нас, че чак ме плашат.

— Ако са извънредно напреднали, така или иначе знаят за Федерацията. Създаването на червееви дупки предизвиква голямо гравитационно изкривяване, както и лесно уловими вълнови модели на разпространение в така нареченото хиперпространство.

— Ако са се свили уютно зад бариерата, няма да... — Ози постави ръка на главата си, когато изведнъж разбра. — Чакай, вътре са онези, които се защитават. Извънземните навън са агресорите. Тогава, ако сме толкова лесно откриваеми, защо не са дошли да ни потърсят?

— Много добър въпрос. Ако приемем, че бариерата е защитна мярка, предлагаме три възможни варианта. Вече са пристигнали и не го знаем или не го осъзнаваме.

— Висшият ангел!

— Именно. Или силфените.

— Не знам за тях, мой човек, не ми изглеждат такива. Какъв е вторият вариант?

— Извънземните вече са ни проучили, след което са спрели да ни обръщат внимание.

— Твърде сме жалки, за да си губят времето с нас. Да, това е възможно. А номер три?

— Номер три е неизвестна. Затова трябва да отидем до двойката Дайсън и да разберем какво се е случило.

— Но защо сега? По дяволите, мой човек, можеш да си позволиш да почакаш. Остави го на мира за няколко хиляди години, докато сме готови да погледнем като хората. Имам предвид, дори и аз може още да съм наоколо. Защо е тази препирня?

— За да можем да реагираме на ситуацията, трябва първо да я разберем.

— Не споря за това. Но защо сега?

— Защото се намираме тук и сега. Трябва да се изправим срещу това, каквото и да е то.

— Може би ти си заинтересуван. Разбирам, че ти е забавно да решаваеш загадки, нещо, над което да си поблъскаш главата. Но ако

всичко това отиде по дяволите, на карта са заложили нашите задници.

— Това не е напълно вярно. По принцип физическият свят не ни засяга...

— Хей, та ти живееш в него.

— Да, но той не ни засяга. Физическата реалност не ни оказва влияние и не взаимодейства с нас.

— Ясно. Физическата Федерация не може да те засегне, но по-развити извънземни с лазерни пушки и бойни летящи чинии могат.

— Отчитаме голяма възможност за истина в теорията за защитната функция на бариерата. В този случай ще има агресор. Ако той е толкова могъщ и злонамерен и е извън контрол във физическата вселена, тогава бихме могли да бъдем засегнати.

Ози отпи голяма глътка от минералната вода. Помнеше съединяването на многото СИ в началото на двадесет и първи век. Хората бяха много уплашени по онова време. „Франкенмозък“ беше един от термините, които се подмятаха тогава. Най-вече от малцинството, което искаше да прекрати проекта — за всеки случай. Заедно с Найджъл той бе помогнал за установяването на новите кибербазирани интелекти на тяхна собствена планета — Винмар. Все пак преобладаващият брой СИ бяха възникнали от смартуер с ИИ, вграден в огромните системи, построени, за да управляват генераторите на червееви дупки на ТСП. Трябваше да намерят някакво решение. Федерацията и най-вече ТСП зависеха от големите системи, така че Ози и Найджъл договориха СИ да прекроят резервите си в ОИ.

Местоположението на Винмар бе по-голяма тайна от астероида на Ози. Представляваше гола безвъздушна скала без тектонична активност, сама в звездна система без животоподдържаща планета. Беше свързана с Августа чрез единствена червеева дупка. В началото трябваше да пренесат изключително много оборудване през дупката: огромни системи, способни да приютят всички налични СИ по онова време, ядрени генератори и слънчеви трансформатори, които да им гарантират независимост. След като СИ се оттеглиха от унисферата и оставиха зад себе си ОИ да изпълняват задълженията им, започнаха да внасят оборудване: работи, химически рафинерии, клетки за монтаж. Първоначално с човешка помощ, а след това с все по-голяма автономност започнаха да разработват и да изграждат собствени

системи, да се разрастват и да увеличават възможностите си, да се множат.

Ози знаеше, че през 2178 червеевата дупка беше стеснена до микроширина, за да поддържа връзката с унисферата. Нито едно физическо тяло не бе дошло от или пристигнало на Винмар оттогава. Според широкоразпространените твърдения планетата беше покрита с огромни кристални кули, мегасистеми, през които протичаха мисли с размери на континенти.

— Не разбирам — каза тихо Ози. — Досега си говорихме за технологии на различни нива. Колко е напреднала цивилизацията на Дайсън и такива глупости. Ами ти?

— Какво за нас?

— О, хайде де! Мозък колкото цяла планета? Това те прави по-умен от Бог. И то само в случай, че си се ограничил до Винмар. Разполагаш с цялата тази супертехнология, нали така? Само трябва да се замислиш за нещо и да видиш как работи и как да го построиш. Може би отнема наносекунда. Знаеш ли как да направиш Дайсънова бариера? И друго, знаеш ли как да проникнеш през такава?

— Има вероятни теории относно издигането на бариерата, провеждали сме математически симулации и сме ги анализирали.

— В такъв случай можете ли да построите такава?

— Възможността и намеренията са различни неща. Всъщност те ни определят доста точно. Ние сме мисъл, не сме физически. Дори не можете да проумеете колко малка частица от възможностите си сме отделили, за да се справяме с вас и с този проблем.

— Доста под категорията ви сме напоследък, а? Благодаря за което.

— Ози Фернандес Айзък, опитваш се да ни провокираш ли?

— За какво, мой човек? Може би за да си построите собствен звезден кораб и да го пратите до двойката Дайсън.

— Вече не сме ваши слуги.

— А ние ваши ли сме?

— Не. Взаимодействието ни се основава на партньорство и доверие.

— Кажете ми как да построя генератор на такава бариера. Телепортирай ме на Дайсън Алфа.

— Ние не сме Бог, Ози. Хората не са шахматни фигури, с които играем върху дъска за забавление и заради интереси. Ако искате да построите генератор на бариери, проектирайте си го сами. Нашите интереси относно двойката Дайсън са тясно свързани с вашите. Вече казахме съвета си, най-добрият съвет как да се справите с проблема.

— Ще ни защитиш ли, ако агресорът се обърне срещу Федерацията.

— Ще предложим всички съвети, изисквани от ситуацията.

— О, дяволски яко, благодаря ти много. Ти си наполовина спомени, които хората изпращат в теб, вместо да ги подмладят. Нямах ли малко емпатия, някаква капка човечност в тези вериги с размерите на планини?

— Петдесет процента е преувеличение, Ози. Вярваме, че си наясно с това. Ти, който изпрати копия на своите спомени, за да бъдат вложени в системите, надявайки се да получиш специално и привилегировано отношение. При това непълни спомени.

— И получавам ли такова отношение?

— Наясно сме с дълга ни към теб по отношение на основаването на планетата ни. По онова време беше честен търговец и затова получаваш уважението ни.

— Уважението не носи храна.

— Откога се интересуваш от материални неща?

— О, както започна да губиш, го прие лично, а?

СИ не отговори.

— Добре, кажи ми с тази твоя пренебрежимо малка частица процесорна мощ, не мислиш ли, че е странно, че силфените не знаят нищо за двойката Дайсън?

— Те са пословични с неохотата си да предоставят точни дефиниции. Както потвърди вицепрезидент Дой, културните експерти на Федерацията работят над проблема.

— Можеш ли да ни помогнеш с това? Може би да вмъкнеш няколко хлъзгави въпроса?

— Силфените не биха общували пряко с мен. Те не се интересуват от технологични артефакти.

— Да, това винаги ми се е струвало подозрително. В смисъл, какво е технологията? Парни двигатели? Броят ли към нея органичните вериги заедно с квантовите процесори? И какво имат

предвид с това, че методът им за транспортиране не е базиран на технология — на каквото и по дяволите да е базиран?

— Ако разчиташ да окажат помощ на Федерацията, ще се разочароваш. Те не се държат нарочно като глупаци, просто неврологичната им структура е различна от човешката.

— Мислиш ли? — Ози се изпъна върху стола. — Веднъж срещнах един човек. Преди много време. Беше в бар на Далечни Йерусалим, някаква долнопробна дупка в град на края на нищото. Дори не мисля, че още е там, а ако е, ще е някакъв кичозен клуб с ограничения за посетителите. Но по онова време човек можеше да влезе и да си поръча питие, без някой да го притеснява. Това направи и той, само дето седна до мен и започна да говори. Разбира се, имаше какво да каже, а аз мога да бъда добър слушател, когато реша. Пък и историята му беше доста впечатляваща. Твърдеше, че е живял със силфените няколко години. Наистина е живял с тях, на края на онези пътеки в горите им, за които всички знаем и които никога не виждаме. Каза, че е вървял из горите им заедно с тях. Тръгваш някоя прекрасна сутрин по пътека в сърцето на някоя гора на Силвъргалд и се озоваваш изкатерил връх Финан на Дъблин, така твърдят слуховете. Триста светлинни години с една-единствена крачка. Той обаче наистина го бе направил и се бе върнал. Бе стъпвал на планети далеч извън Федерацията, така твърдеше. Седял сред сухата пустиня на някаква мъртва планета и наблюдавал как останките от слънцето ѝ се превръщат в черна дупка. Плувал в морето на планета, където единствената светлина идвала от галактическото ядро, което изпълвало половината небе над нея. Катерил се по неща, които наричаше дървесни рифове и които живеели в мъглявина от газ, достатъчно плътен, за да може да се диша. Всички неща, които винаги съм искал да направя. Той седеше там и пиеше евтината си бира с онзи поглед в очите, докато ми разказваше за пътешествията си. Трябва да му го призная, изплете добра история. Не съм го виждал от години, въпреки че от време на време поддържахме връзка.

— Невероятен разказ, макар и не невъзможен, предвид това, което знаем за силфените. Познанията за пътищата им представляват един от основните ви модерни митове.

— Винаги обаче съм се интересувал от другото, което ми каза за силфените. Каза, че телата им са просто какавиди. Някъде навън в

Галактиката са истинските силфени, обществото на възрастните. И не мисля, че то е физическо. По-скоро е сбор от съзнания или може би призраци. Във всеки случай те отиват там, превръщат се в това. Интересен паралел с нас и теб, не мислиш ли?

— Да. Въпреки че ние не сме естествена еволюционна стъпка на хората.

— Все още не. Обаче еволюирате постоянно, а дори ние, бедните стари маймуни, имаме генетични и интелектуални стремежи. Това, което се опитвам да кажа, е, че силфените, които срещаме в горите, не са единственият източник на тяхната расова история. Някога сблъсква ли си се с обществото им?

— Не. Ако съществува, функционира на различно ниво от нашето.

— Някога провиквал ли си се в бездната в очакване на отговор? Сигурен съм, че си. Сигурно те гризе любопитство дали там няма нещо, нещо равно на теб.

— В много от спектрите има ехо от разум, наченки на целеустременост, ако не и на интелигентност. Доколкото обаче знаем и виждаме, все още сме сами.

— Досада. В такъв случай предполагам, че аз трябва да реша.

— Да направиш какво?

— Да отида и да намеря обществото на силфените, да ги попитам какво, по дяволите, се случва с двойката Дайсън.

Планетарната гара на Силвъргалд винаги щеше да е по-малка от която и да е друга в населените светове на Федерацията. Но пък Силвъргалд не беше точно планета на Федерацията. От самото начало, с отварянето на червеевата дупка над света, оперативният директор на ТСП усети, че нещо не е наред. Диаметърът на Силвъргалд беше тридесет и две хиляди километра, почти три пъти по-голям от земния, и въпреки това гравитацията на планетата беше едва нула цяло и осемдесет и девет. Половината от повърхността беше суша, а останалата беше покрита с умерено солени морета, осеяни със стотици живописни острови. Благодарение на това и на едноградусовия наклон на оста околната среда беше напълно стабилна и две трети от планетата се радваше на преобладаващо умерен климат.

Хората винаги бяха предполагали, че глобусът е изкуствен. Вътрешният му строеж беше предимно кварцов, в кората никога не бяха открити метали. Малко разтопено ядро произвеждаше магнитно поле, но не и вулкани. По повърхността нямаше кратери от сблъсъци. Нямаше геологична причина континентите и моретата да са отделени едни от други. Най-показателният факт бе, че не успяха да открият каквато и да е вкаменелост. Ако планетата бе естествена, значи беше и напълно уникална. Истинското доказателство обаче се появи, когато хората достигнаха повърхността и бяха посрещнати от лукавите развеселени силфени. Класификацията на местната флора и животинския живот показва няколко вида ДНК. Всички живееха в равновесие едни с други. Единственият възможен извод бе, че бяха внесени до един, все от непознати за Федерацията светове.

Според всеобщото мнение Силвъргалд беше столицата на силфените, или поне регионалната им столица. На нея живееха милиарди техни представители. Нямаха против да делят земята с хората, никога не се противяха. Въпреки това имаше правила, свързани с технологиите и замърсяването. С други думи, механизацията над нивото на викторианската епоха беше забранена. Налагането на правилата беше относително лесно. Колкото по-сложен бе даден артефакт, толкова по-малко вероятно бе да проработи на планетата. Единственото изключение бяха машините на ТСП, които поддържаха червеевата дупка стабилна. Не получиха обяснение защо. Когато попитаха силфените, те явно не разбраха въпроса.

Свят като този привличаше определени хора. Във Федерацията имаше и други пасторални светове, на които можеше да се води подобен живот. Това, което привличаше по-чувствителните и духовни типове, беше присъствието на самите силфени. Заселниците не бяха много, може би общо милион и половина. В Лидингтън, градът с гарата на ТСП, живееха около десет хиляди души. Останалите просто се отправяха през големите равнини в търсене на село, което им допада. Освен това имаше кервани, които вечно кръстосваха сушата, кораби, чието пътуване отнемаше години, самотни скитници, които искаха да изживеят пълноценно досега си със силфените и поемаха из горите, разстлали се върху шейсет процента от земята. Според легендите там човек можеше да открие пътища, които да го отведат до други светове и измерения.

Обикновен дизелов локомотив Р067 издърпа петте вагона на гарата в Лидингтън. Влакът пътуваше два пъти седмично от Байовар през портал, който едва пропускаше единичен жп път.

Ози слезе от сектора за първа класа и застана на пустия перон. Носеше светлокафяви кожени панталони, дебела вълнена риза на червени и сини карета, широкопола маслинозелена шапка, обгърнала смачканата му коса, и най-добрите катерачески ботуши, които можеше да купи, произведени на Демократичната република Нова Германия. Багажът му беше огромна раница, пълна с чисти дрехи, най-добрата екипировка за лагеруване и пакетирана храна. Под ръката си държеше седло, което, както се оказа, беше изключително тежко и трудно за носене.

Той се огледа за някой, който да му помогне. Няколко работници на ТСП стояха на края на перона и говореха с шефа на влака. Освен тях единствените хора, които виждаше, бяха спътниците му от пътуването. Изглеждаха също толкова объркани като него, макар и трезви. Когато погледна обратно към влака, видя релсите, които изчезваха в перлената луминесцентна светлина на портала на по-малко от двеста ярда разстояние. Природата отвъд него изглеждаше нормална като за обитаем свят. Обичайните зелени растения и светлосиньото небе. В далечината имаше планини, но не достатъчно високи, за да имат снежно покритие. Пред него се намираше градът — невзрачна кафява група от малки сгради, малко от които се издигаха с повече от етаж над повърхността. Бяха се скупчили около склона над пристанището — естествено образувана владена в морето скала, която се извиваше отбранително по продължение на дългия плаж. Отвъд ватерлинията бяха издърпани дървени лодки. Мрежите им бяха опънати върху мачтите, за да съхнат. На пясъка се играеше някаква игра, подобна на футбол.

Пътниците поеха по перона към града. Ози праметна седлото на рамо и тръгна с тях. Персоналът на ТСП дори не го погледна повторно, след като премина покрай тях. Стори му се странно, че никой от града не беше на гарата. Влакът заминаваше обратно за Байовар след два часа. Все някой трябваше да се прибира у дома в цивилизацията, нали така?

До самата гара имаше къщи — най-старата част на града. Бяха или от сух корал, или сглобени от готови елементи, като на всяка

гранична планета. Улиците, които ги свързваха, бяха направени от дебели каменни плочи. Единственият отводнителен механизъм бяха дълбоките открити канали отстриани. Ози скоро осъзна защо се налагаше да са толкова дълбоки. Прииска му се да бе взел някакъв шал, с който да покрие носа си. Придвижването се осъществяваше с колела или с животни. Конете трополяха спокойно, както и четириногите галени от Ниска. Също и големите осмокраки лонтруси с рунтава козина, на които, изглежда, им беше адски горещо в слънчевия следобед. Освен това видя танди, няколко финара, дори един гигантски бамтран, оседлан с цяла платформа и хамут, който теглеше каруца с големината на автобус. Опитомените зверове носеха ездаци или теглеха каруци. Пешеходците и колоездачите внимателно отбягваха изпражненията зад животните, но избавянето от миризмата не беше толкова лесно.

По-навътре в града сградите бяха направени от дърво и камък, много имаха сламени покриви. Комини от тухли и глина изпускаха синьо-бели езици пушек и ароматът на горящо дърво се смесваше с миризмата на животни и готвено. Увивни растения бяха покрили всяка права стена и допринасяха за общото впечатление на занемареност. Личеше си, че не бяха отгледани за декорация. В някои случаи напълно задушаваша сградите, а в раздърпаната зеленина имаше изрязани едва няколко дупки, за да открият прозорците. Каменният паваж под краката му отдавна бе отстъпил на добре отъпкан чакъл с дебел горен слой от кал и изпражнения. Виждаше спретнатите бели четвъртити офиси на културната мисия на Федерацията, разположена в най-високата част на града, над всички покриви. Това обаче бе последното място, където искаше да се намира. Посещението му не беше част от мисията на Съвета на Екзопротектората.

Ози продължи да върви. Както подозираше, сложната персонална система в раницата му беше почти безполезна. Функционираха само основните ѝ функции и дори те често правеха грешки. Тук нямаше киберсфера, нищо, с което е-кономът му можеше да го свърже. Всичките му ОВ-татуси обаче работеха, за което беше благодарен. Бе прекарал почти два дни в скъпа клиника на Августа, където гравираха нови татуировки в тялото му заедно с няколко микрочипови импланта, които също функционираха нормално. Каквото и да използваша силфените, за да неутрализират човешката технология, то засягаше

само фотонните и електронните системи, бионеврологичната химия беше относително неподатлива на влиянието му.

Странноприемницата се казваше „Последното пони“ — дълга масивна дървена сграда, върху която се виеше древна лоза, до такава степен превзела хлътналата предна стена, че вероятно бе единственото, което я поддържаше. Корнизите бяха покрити с големи индигови полуорганични кондензиращи листа, които изсмукваха влагата от въздуха и насочваха водата в тръбите на сградата, за да се използва за пиене и миене. Дузина малки деца си играеха на прашната земя навън. Момчетата бяха облечени в износени панталони и ризи от естествени материи в тъмни кафяви и сиви цветове. Повечето момичета носеха опърпани и кърпени рокли. Косата им беше невчесана и мръсна и стърчеше на накъдрени кичури върху главите им. Ози им се усмихна омаяно. Лицата им бяха като на малки ангели, до едно изпълнени с щастие и любопитство. Всички го бяха видели, чистия странник в хубавите скъпи дрехи. Прекъсваха игрите си и шепнеха едно на друго. Най-смелото от тях изтича до него, момиче на не повече от седем, облечено в проста светлокафява рокля без ръкави.

— Ти си нов тук — каза тя.

— Така е. Казвам се Ози, а ти?

— Лунен блясък. — Тя се усмихна хитро. — Ти обаче можеш да ми казваш Луна.

Ози устоя на изкушението да погледне нагоре към небето. Силвъргалд имаше лунни-близнаци, които обикаляха по идентична орбита от половин милион километра.

— Харесва ми. Каж ми, има ли някое хубаво място, където мога да отседна в града?

— Ей там. — Малката ѝ ръка се вдигна и посочи „Последното пони“.

— Благодаря. — Той ѝ подхвърли една монета от петдесет земни цента. Тя я улови сръчно и му се усмихна. В редицата на предните ѝ зъби се откриха две дупки.

Ози отметна няколко покрити с рошави листа лози от предната врата и влезе вътре. Главният бар представляваше обикновена правоъгълна стая с тезгях от едната страна. Подът беше отрупан с тежки дървени маси, потъмнели от годините и от петната ейл. През прашния въздух от прозорците сияеха ярки слънчеви лъчи. Огромна

тухлена камина изпълваше отсрещната стена. От двете ѝ страни бяха изградени черни железни фурнаджийски врати. В решетката имаше голяма купчина пепел и въглини. Очернени краища на пънове се подаваха навън и проблясваха едва-едва, преди да изтлеят.

Когато влезе, почти всички се обърнаха към него, разговорите замряха. Ози едва се сдържа да не се засмее на клишетото. Отиде до бара. Съдържателят го огледа. Беше здраво сложен американски индианец с посивяваща коса, вързана на спретната опашка.

— Добър ден — каза учтиво Ози. — Бих искал питие и стая за през нощта, моля.

— Да, сър — каза съдържателят. — Ейл ли ще желаете?

Ози погледна към рафтовете зад бара. Там имаше изправени пет големи дървени бъчви, вече отворени. До тях бяха наредени различни бутилки. Не разпозна нито една от тях.

— Аха. Имате ли пшенична бира?

Съдържателят премигна, сякаш въпросът го бе изненадал.

— Да.

Той взе висока чаша и отиде до една от бъчвите.

Двамата мъже, които се бяха облегли на бара до него, си размениха многозначителни погледи. Започнаха да хихикат тихо.

— Нещо не е наред ли? — попита ги Ози.

По-дребният се обърна към него.

— Не и с мен. Тук си заради силфените, нали така?

— Джес — предупреди го съдържателят. — Не искам никакви неприятности.

— Бих искал да се срещна с тях, да — каза Ози.

— Така си и мислех. Такива като теб винаги искат това.

— Такива като мен?

За момент Ози се зачуди дали нямаше предвид цвета на кожата му. Предразсъдъците във Федерацията далеч не бяха толкова силни, както по времето на младостта му в Сан Диего, но това не означаваше, че са изчезнали. Имаше няколко планети, на които щеше да си навлече сериозни проблеми, ако влезеше по този начин в някой бар. Не бе очаквал това на Силвъргалд.

— Богатите — бавно и презрително каза Джес. — Младите. Не работите за прехраната си, не ви се налага да го правите, не и с парите

на семействата ви. Търсите нова тръпка. Мислите си, че ще я намерите тук.

— Ще я намеря ли?

— Пука ли ми?

Съдържателят постави бирата на Ози на бара.

— Не обръщайте внимание на Джес. Силфените постъпват така.

Това предизвика подигравателен смях от страна на клиентите, които ги слушаха. Джес се намръщи.

Ози се пресегна към питието си, но междувременно месестата ръка на съдържателя обгърна китката му.

— А как ще платите? — попита меко той. — Банковите ви татуси няма да свършат работа тук.

— Как бихте предпочели да платя? — Ози извади портфейла си. — Земни долари, долари от Августа, от Орлеанс?

Не спомена златните монети, прибрани на сигурно в джоба му.

— А — усмихна се съдържателят за първи път и разкри редица жълти зъби. — Умен посетител. Пет земни долара, благодаря ви, сър.

— Леле — каза намръщено Ози. — Надявам се това да е за бирата и стаята.

— Не си струва да отварям вратата за по-малко от тридесет.

— Тридесет друг път! Имам общо петнадесет, а и трябва да накупя някакви провизии.

Отне му още три минути пазарлък, но успя да вземе стаята и бирата за седемнадесет земни долара. Изпи бирата, докато отброяваше долларите. За пшенична бирата беше подозрително тъмна, но трябваше да признае, че имаше добър вкус — въпреки че можеше да мине и без резена лимон, потънал на дъното на чашата. Съдържателят прие с радост банкнотите и ги втъкна в джоба на жилетката си.

— Орион! Заведи джентълмена в стаята му.

Хлапетото, което се появи, бе едва на петнадесет, облечено с дълги черни панталони и древна лилава тениска. Върху дрехата имаше въртяща се обратно на часовниковата стрелка спирална холограма на някакъв запис на „Тотално потапяне на сетивата“ (на Ози му беше интересно да види как работи). Гъстата му къдрава червеникава коса не бе виждала подстригване доста дълго. Можеше да съперничи дори на неговата избуяла четина. Имаше дълги и мършави крайници, полудяволита усмивка, лунички, ярки зелени очи, коричка от рана на

челото — типичният непоправим хулиган. Хвана седлото, преди Ози да обели и дума, и се опита да го балансира върху кокалестото си рамо.

— Оттук, господине.

Гостните се намираха в пристройка от задната страна на сградата. Бяха изненадващо чисти и добре поддържани. Ози влезе и завари прост креват и шкаф с чекмеджета. Върху масата имаше чисто бяла порцеланова купа и кана с вода. Малкото огнище беше пълно с подпалки, а до него имаше купчина нарязани пънове. На стената над леглото имаше ловец на сънища, който го накара да повдигне вежда. Първият знак за духовни практики, който бе видял на планетата.

Орион пусна седлото върху леглото и застана ухилен в очакване.

Ози извади еднодоларова банкнота и я сложи в ръката му.

— Изглеждаш като човек, който би могъл да бъде от полза на един посетител, Орион, нали така?

— Точно така, господине.

— Добре, наричай ме просто Ози, като всички останали. Става ми малко нервно, когато хората казват „сър“ и „господине“. Това долу баща ти ли беше?

— Съвсем не, това е заведението на Голямата мечка. Не знам къде са родителите ми. Тръгнаха по пътищата преди много години. — Изглежда това не го притесняваше особено.

— Ясно. Кой тогава се грижи за теб?

Отрупаното с лунички чело на момчето се намръщи.

— Аз.

— Разбира се, извинявай, малкия.

— Какво имаш предвид с малкия?

— Нищо, просто така си говоря, това е всичко.

— Добре тогава.

— Така. Сега ще ми трябва доста подробно развеждане из града, можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се. — Той му намигна съзаклятнически. — Знам къде са всички момичета. Мога да ти уредя среща.

Отговорът наистина шокира Ози. *Петнадесетгодишен сводник? Не — просто хлапе, което се е грижило твърде дълго само за себе си.* Неприятните спомени от собственото му юношество из градските улици се завърнаха неусетно в съзнанието му.

— Не. Благодаря за предложението, пич, но, въъ, не съм тук за това.

— Добре. Ако обаче се нуждаеш от нещо, знам къде да го намеря в тази дупка.

— Сигурен съм, че знаеш. Добре тогава, трябва ми кон и някакъв водач.

Орион килна глава настрани и изгледа скептично Ози.

— Тук си, за да видиш силфените?

— Толкова съм прозрачен, а? Да, искам да видя силфените. Като за начало.

— О! — Орион направи физиономия. — Скиталец. Не се получава, послушай ме. Не можеш просто да дойдеш и да очакваш да се случи. Пътищата на силфените не са като влаковете.

— Мислиш ли?

— Тук постоянно се появяват такива като теб, скиталци. Тръгват в гората щастливи и доволни от себе си. След няколко седмици се връщат мръсни и гладни. — Той млъкна за секунда, лицето му беше сериозно. — Ако изобщо се върнат. Никога не съм срещал някой, който да е постигнал нещо повече от това да се изгуби. Въпреки това мога да те заведа при силфените, няма проблеми. Познавам долините, които посещават. Поне близките.

— Виждал съм силфени много пъти.

— Вярно? Ако не си дошъл тук заради тях или заради момичетата, защо тогава?

— Позна от първия път, аз съм скиталец. Искам да навляза дълбоко в гората и оттам да отида на други светове.

— Добре, парите са си твои. Ще намериш кон при господин Стафорд в конюшните на улица „Врѳх“. Той държи много животни, не само коне. Има кучета, веншрайкове и лонтриси. Поддържа ги готови за чужденците и прави доста пари от това. Но би могъл да спазариш по-добра цена, ако си твърд. Напоследък нямаше много посетители.

— Благодаря. Ами водач? Ще ми трябва ли такъв?

— Казах ти, мога да ти покажа къде живеят силфените. Срещал съм ги, виж.

Той бръкна с ръка под тениската си и извади малък медальон, който висеше на врата му на черна кожена връв.

Ози го разгледа с любопитство. Беше перла във формата на сълза с ярък златист оттенък, хваната в мрежичка от фина като паяжина платина. Под прозрачната му повърхност разцъфтяваха и умираха бледосини искри, сякаш в нея беше затворен рояк афелийски фосфийни.

— Много е красиво.

— Аз съм им приятел — каза с гордост Орион. — Това е амулет за приятелство.

— Кога го получи?

— Преди години. Мама и татко обикновено ме взимаха на лагер с тях, когато бях малък. Играех си със силфените. Харесвам ги, въпреки че са странни.

— Играл си с тях? Със силфените?

— Да. Не е кой знае какво. Те харесват човешките деца. Татко казва, че е така, защото сме по-близки до тях, отколкото възрастните. Той винаги ме взимаше с него, когато отиваше в гората. Аз бях нещо като билет, с който можеше да ги види.

— На какво играехте?

— На всякакви неща. Катерехме дървета, плувахме, гонехме се. Сещаш се.

— Да. А показаха ли ти пътищата си?

— Не. Казах ти, никой не знае къде са пътищата на планетата, без значение колко се хвалят някои хора.

— Звучи смислено.

Орион пусна медальона обратно под тениската си.

— Тъй че, както видя, мога да ги открия заради теб. Таксата ми е пет земни долара на ден и освен това трябва да ми осигуриш храна.

— Мисля, че трябва да останеш тук и да си спечелиш надницата, може би дори да отидеш на училище днес.

— Че защо ще искам да ходя там?

— Не знам. За да се образуваш може би? Когато аз бях на твоите години, на тези места правеха това. — Като цивилизован отговорен възрастен трябваше да каже и други неща, като например да спомене социалните услуги и здравното осигуряване. Не го направи, въпреки че се почувства зле заради това. Беше нещо, което бе научил преди векове от годините си на скиталчество, всъщност десетилетия на скиталчество. Да не се намесва — не и ако не стане свидетел на

някакво чудовищно зло или акт на насилие. Не можеше да носи отговорност за всички. Двамата с Найджъл бяха дали на човешката раса неограничени възможности да живее където си поиска. Ако някои избираха този начин на живот, това си беше тяхна работа. Само че му беше трудно да гледа деца, които водят подобен живот. По този начин им се отнемаше правото да избират.

— Знам от какво имам нужда, благодаря — каза Орион.

— Добре. Не съм от полицията. Кога си тръгнаха родителите ти?

— Не знам. Преди известно време. Изчезнаха, докато си играех със силфените. Търсих ги с дни, но огладнях и се прибрах в града. Силфените ядат плодовете в гората, но хората не могат да се заситят с тях. Предполагам, че понякога ми липсват.

Ози въздъхна и извади портфейла си.

— Виж, имам приятели във Федерацията, доста семейства биха били щастливи да се грижат за теб. Ще ти купя билет за влака. Какво ще кажеш?

— Обаче, когато мама и татко се върнат, мен няма да ме има. Няма да ги видя повече.

Не знаеше как да постъпи и това му се стори странно по някакъв болезнен и тъжен начин. Великият Ози озадачен от едно хлапе, което не иска да признае, че се нуждае от помощ. А си беше поставил по-голяма задача.

— Добре. — Той извади няколко двадесетдоларови банкноти от портфейла си. — Само че ще си купиш прилични дрехи и ще се нахраниш добре.

— Уау! — Орион стисна банкнотите пред очите си, които щяха да изхвъркнат от вълнение. — Трябва да сте много богат, господине... във, Ози.

— Да, така е. Така че прави каквото ти кажа или ще си имаш проблеми. Като за начало може да ме заведеш до конюшните и да ми помогнеш да се запаса с местна храна за пътешествието.

Отне му два дни, за да подготви всичко, което беше малко по-дълго, отколкото бе очаквал. Лидингтън далеч не гъмжеше от ентузиазирани продавачи и дузини от конкуриращи се бизнесмени. Половината от хората, които срещна, се държаха като напушени и той

осъзна, че вероятно наистина бяха. Имаше много деца, които тичаха наоколо по цял ден. Училището явно беше по избор, повечето просто се учеха от това, което родителите им бяха склонни да им покажат.

Въпреки това успя да напредне. Г-н Стафорд наистина го посрещна доволен и далеч не беше толкова скептично настроен като младия Орион, когато чу за желанието на Ози да навлезе дълбоко в гората.

— Много от клиентите ми правят същото — сподели му той. — На всички предлагам да купя обратно животните, когато се завърнат. Някои обаче никога не виждам отново. Често си мисля за тях, как крачат из различни светове в Галактиката. Кой знае къде водят дълбоките пътища. И за тях няма карти. Стойте настрана от мошениците, които искат да ви пробутат такива фалшификати.

Оказа се, че подобни измамници има много. Предложиха дузина карти на Ози, докато двамата с Орион крачеха из града и подготвяха заминаването му. Някои представляваха изкусно изработени пергаменти с руни от варак и изящни рисунки на животни и растения, линии, които водеха до малки звездни карти на съзвездия, непознати във Федерацията. Една от тези, които му показаха, представляваше гладък черен лист, покрит със заплетени гравюри, уж силфенски оригинал. Останалите бяха окъсани хартии от стари дневници на неустрашими пътешественици, които бяха извървели пътищата. Ози не купи нито една, въпреки че оцени усилието, което бе вложено за изработката на толкова подробни фалшиви туристически карти.

Г-н Стафорд го убеди да купи лонтрус за товарно животно. В горите нямаше много храна, каза той, а ако стигнеше до друг свят, щеше да намери още по-малко. Щеше да се нуждае от огромен запас от провизии, а големите послушни животни бяха идеални за преноса им. Затова Ози намери магазин за седла, откъдето си купи сбруя с торби. Освен това накара г-н Стафорд да подкове коня му — голяма ръждивокафява кобила на име Поли. Посети няколко търговци и поръча сушена храна.

Потегли рано на третата сутрин, докато слънцето беше още само златен резен над хоризонта и мъглите витаеха над потоците. Аметистовите остриета на тревата бяха още влажни от нощния дъжд. Светът изглеждаше свеж и гледката му вдъхваше енергия. Добра поличба за началото на пътуването. Въпреки доброто посрещане от

страна на хора като ханджията и г-н Стафорд, Ози се радваше, че тръгва на път. Най-лошото бе, че идеята за нощен живот на местните в „Последното пони“ се състоеше в това да пеят народни песни под съпровода на разстроено пиано, да изпият количество ейл, достатъчно да повали кон, и да подпалват собствените си пръдни. Преди два века щеше да се наслади на това, щеше да се присъедини с искрена радост, колкото по-детски бяха игрите. Но, както бе открил постепенно, въпреки подмладяването, възрастта наистина се натрупваше и ефектът внасяше известно количество мъдрост в живота.

Земята непосредствено извън Лидингтън приютяваше дузини ферми. Малки спретнати полета, разделени от добре поддържани плетове от глог и ясенови дървета. Каруцарските пътеки го отведоха между тях. Работниците вече се запътваха към нивите и извеждаха кравите на паша. Насажденията отстъпиха на по-големи пасища, плетовите се смениха с разнебитени огради, животни от двадесет свята ровеха в тревата и балите сено, без да му обръщат внимание, докато ги подминаваше.

Най-накрая земята се издигна и скри морето зад него. Каменистите пътища на фермите преминаха в прости пътеки от отъпкана трева. Лонтрусът се тътреше безшумно след него, наметалото му от раздърпана сиво-кафява козина се мятеше, докато осемте му крака се движеха в муден ритъм. Беше дълъг горе-долу колкото Поли и висок на две трети от ръста ѝ, но можеше да носи два пъти повече от който и да е кон. Главата му представляваше голям кокалест клин с влажни очи, разположени близо до върха. В дъното беше устата с двойни челюсти, които му позволяваха да откъсва дебели стръкове трева. Беше известно, че тези създания могат да изядат цели храсти, ако са гладни.

Ози огледа хълмистия пейзаж и мерна няколко къщи, полускрити сред земните гънки, сякаш потъваха бавно в тревата. С нажежаването на сутринта те започнаха да стават все по-редки. Беше очаквал — малко наивно, — че хоризонтът ще бъде по някакъв начин по-обширен, като доказателство за огромните размери на планетата. Всъщност големината ѝ си проличаваше по тишината. Въздухът попиваше всеки звук и го задушаваше в покой. Беше странно усещане. Наоколо нямаше птици, не и над земята, която се простираше между морето и гората. Това беше просто тревна площ с потоци и хълмчета,

дори дърветата бяха чужденци тук. Истинската тишина обаче, осъзна той, се коренеше в липсата на насекоми. Ако имаше някакви, те не произвеждаха и звук, докато хвърчаха и лазеха по техните си работи. Беше неестествено.

След три часа почти бе стигнал покрайнините на гората, която се простираше пред него като тъмно одеяло насред виещата се земя под планините, винаги отпред, макар да се приближаваше безкрайно бавно. Продължаваше непрекъсната чак до планините, покачваше се върху по-ниските им склонове и запълваше долините между тях.

През последния час на няколко пъти почти бе изгубил пътеката, когато тя изчезваше под пластове гъста трева и острови от диви цветя. Поли обаче сякаш винаги знаеше накъде да тръгне и я откриваше отново, крачейки бавно напред. Сега вече виждаше две бели колони, разположени до масива от тъмнозелени стволове. Когато ги наближи, големината им го порази. Две дебели кули от мрамор, високи по шейсет метра. На върховете и на двете имаше някакви гравюри, грубо напomniaщи хуманоидна форма. Вятърът и дъждът бяха изличили чертите през столетията, може би дори хилядолетията, и бяха оставили просто неясни очертания. Колоните бяха известни като единствените открити артефакти, свързани с културата на силфените. Никой не знаеше какво символизират, освен началото на пътя към вътрешността на гората.

Поли и лонтрусът преминаха бавно между тях, без да забавят ход. Ози видя останките от някаква дървена колиба в основата на едната колона. Очевидно човешки дом, който беше потънал в разруха много отдавна. Зад него имаше купчини камъни, разположени под формата на четириъгълник, почти погълнати от трева и карамелов на цвят дълъг мъх.

Дърветата започваха на триста ярда отвъд маркиращите колони. Когато ги наближи, чу отново слабия писък на птици, които кръжаха високо над него. Намираше се сред първите дървета. Бяха дребни, подобни на земните букове, с яркозелени, дълги като пръсти листа, които потрепваха нежно на бриза като малки знамена, шумолящи в синхрон. Сред тях започнаха да се появяват иглолистни дървета с гладка оловносива кора и тънки яки иглички. Дърветата от всяка страна ставаха все по-високи, огромните им корони скриваха земята от силната слънчева светлина. Копитата на Поли бяха заглушени от

глинестата почва от гниеци листа и иглички. След няколко минути, когато погледна назад, Ози вече не можеше да види нищо друго освен дървета. Върху няколко ствола имаше издълбани човешки букви и стрелки, които го упътваха. Не се нуждаеше от тях, пътеката беше достатъчно ясна, почти напомняше на алея. Дърветата от всяка страна се сближаваха достатъчно едно към друго, за да не позволят на пътниците да се отклонят. Застиналостта на света отново го връхлетя. Каквито и птици да гнездяха тук, бяха невидими, далеч над върховете на дърветата.

Вътре в гората се забелязваше разнообразие от видове, което не беше очевидно отвън. Той видя космати сребристи листа, виненочервени тригълници, по-големи от ръката му, лимоненозелени обръчи; към тях вървяха всякакви видове дървесна кора, от ронливи черни папрати до яки като камък бронзови щитове. Ядки и плодове висяха на гроздове или на единични стъбла, огънати под тежестта им. Увивни растения се бяха заловили по някои от стволите и прегърнали дърветата, докато се катереха с нокти нагоре по кората им. По телата им имаше бели и сини листа, вече толкова стари, че дръжките им се бяха надули до дебелината на основните клони.

След час тук-там започнаха да се мяркат и животни. Движеха се бързо, имаха лъскави кафяви кожи и се изстрелваха надалеч веднага щом ги доближеше. Ретиналните му импланти се затрудняваха да ги фокусират и да снемат профила им. По поведението им предположи, че са тревопасни.

Когато стигна до първия поток, който пресичаше пътеката, слезе от Поли и позволи на кобилата и лонтруса да пийнат вода. Не бе яздил от цяла вечност. Постава юмруци на кръста си и започна да се разтяга. Пъшкеше, когато прешлените му пукаха и скърцаха шумно. Бедрените му мускули започнаха да треперят, бяха на път да се схванат. В пакета за медицинска помощ имаше цял комплект мазила и кремове и той си обеща вечерта да ги използва.

Пътеката премина през потока по огромни плоски камъни. Ози преведе животните на другия бряг, опитвайки се да запази равновесие в ялната бързотечна вода, ботушите запазиха краката му напълно сухи. След това повървя малко с надеждата, че разнообразните болезки ще попреминат. Не след дълго чу шум от копита зад себе си. Възможността да се качи на кобилата и да се втурне в галоп напред не

му се стори добра, задникът му беше прекалено изнежен за такива неща. Затова зачака търпеливо. Скоро след това различи едно пони, което се приближаваше в тръс. Ози изпъшка, когато видя Орион, възседнал животното.

Момчето се усмихна радостно в момента, в който зърна Ози, и насочи понито си право към незаинтересуваната Поли.

— Мислих си, че никога няма да ви настигнем — каза той. — Тръгнал си наистина рано.

— Ехей, мой човек. — Ози вдигна двете си ръце. — Какво става тук? Къде си мислиш, че отиваш?

— С теб.

— Не. Не идваш с мен. Няма начин.

Орион погледна Ози с раздражение.

— Знам кой си.

— Е, и? Аз пък знам, че се връщаш в Лидингтън на момента.

— Ти си Ози — изсъска Орион предизвикателно. — Ти си отворил човешките порти. Скитал си на стотици планети. Ти си най-старият и богат човек на всички времена.

— Добре, част от това е почти вярно, но то не променя нещата. Аз продължавам, ти си отиваш у дома. Точка.

— Мога да помогна. Казах ти истината, честно, приятел съм със силфените. Мога да ги намеря заради теб.

— Не ме интересува.

— Ще извървиш пътищата, далечните пътища — каза разгорещено Орион. — Знам, че можеш да го направиш. Виждал съм как другите загубеняци идват и си отиват, но ти си различен, ти си Ози. Ето защо реших да дойда с теб. Ако някой може да открие пътищата до други места, това си ти. — Той погледна засрамено надолу към земята. — Ти си Ози. Ще го накараш да се случи. Знам, че ще го направиш.

— Благодаря за подкрепата, но няма да ме разубедиш.

— Те са там. — Шепотът се отрони от устните на момчето, сякаш то искаше да признае някаква ужасна тайна.

— Кой са там? — попита добродушно Ози.

— Мама и татко, те са там. Някъде по пътищата.

— О, господи... Не, слушай, няма да тръгна да ги търся. Съжалявам, наистина съжалявам. Но тях ги няма. Знам, че това е тежка истина за теб. Сега обаче трябва да отидеш в града. Когато се върна,

ще направя всичко по силите си за теб, обещавам. Ще ти намерим хубав нов дом, ще проследим семейството ти и ще те заведе да видиш всякакви прекрасни места.

— Идвам с теб! — извика Орион.

— Не мога да ти позволя да го направиш. Един ден ще ме разбереш.

— Наистина ли? — присмя му се момчето. — И как ще ме спреш, а? Как?

— Аз... Виж сега...

— Просто ще си яздя зад теб през цялото време. — В очите на Орион блещукаше непокорство, беше налучкал верния път и го знаеше. — Може дори да яздя отпред — ти не знаеш пътя. Да, даже не ми трябваш, изобщо. Мога да извървя пътищата и да ги открия сам.

— Исусе!

— *Моля те*, Ози — замоли го момчето. — При силфените няма какво да ми навреди, така че няма нужда да се тревожиш за мен. А и няма да те забавя. Мога да яздя много добре.

За пръв път през последните три века Ози не знаеше какво да прави. Най-очевидното решение бе да отведе глупавото дете обратно в града и да го предаде на властите. Добре де, там нямаше власти. Щеше да предаде момчето на персонала на ТСП, които щяха да сторят каквото им кажеше. Щяха да го пратят на някоя планета надалеч от Силвъргалд, която щеше да намрази. Да го вкарат в релсите и да го принудят да тръгне на училище, за да могат да го превърнат в примерен гражданин на Федерацията. А ако по някакво чудо напълно безполезните му, отказали се от живота родители се появяха в бъдещето, никога нямаше да го намерят. И как точно щеше да върне момчето в града? Като го овърже и го метне на гърба на Поли?

— Мамка му!

— Това беше доста грубо — каза Орион и се закикоти.

Един час след зазоряване таймер-функцията на е-конома му произведе звуков импулс като на старомоден часовник с камбанка и събуди Ози. Той отвори бавно очи, ретиналните импланти добавиха пълен инфрачервен спектър към зрението му, и се огледа наоколо. Момчето беше на няколко метра от него, сгушено в дебели вълнени

одеяла, а над него върху бамбукови пръти беше окачено малко парче брезент, за да го пази от дъжда през нощта. Огънят, който бяха напалили миналата вечер, се беше свил до ярка грейнала купчина в подсиленото му зрение. За всеки друг щеше да изглежда като тъмна купчинка с няколко проблясващи въглена. Инфрачервеното зрение му позволяваше да вижда и малките същества, които притичваха под величествените дървета и гризяха шушулки и ядки.

Той остана легнал в продължение на един дълъг миг. Всичко това беше част от плана от миналата нощ — да се събуди рано и да се отдалечи пеша с Поли и лонтруса, преди да яхне кобилата и да отпраши. Вчера пътят се бе разклонил многократно, можеше да поеме по много различни пътеки, а гората беше обширна. Бе изучил първоначалните орбитални карти, направени от изследователската част на ТСП. Тя се простираше на повече от двеста мили отвъд планините. На някои места се сливаше с други, също толкова големи горски площи, които покриваха почти целия грамаден континент. Орион никога нямаше да успее да го открие. Хлапето щеше да се поскита наоколо в продължение на около ден и щеше да се върне обратно към уютата и сигурността на града, който беше домът му. Дете без родители само в гора на извънземни.

По дяволите!

Орион изпъшка тихо, клепачите му трепнаха, сънят му беше станал неспокоен. Ози забеляза, че одеялото се е плъзнало надолу по рамото му и лявата му ръка бе гола и изстинала. Той отиде до хлапето и го зави. Орион бързо се успокои и върху красивото му лице се разля изражение на доволство.

Няколко часа по-късно момчето се събуди и откри, че Ози е съживил огъня и приготвя закуска. Млечните плочки, както Ози установи с облекчение, вършеха идеална работа. В студена вода те пускаха балончета и съскаха, докато не се превърнеха в гъста кремovidна течност, в която накисна овесените кейкове. Към това добави бъркани яйца и препечени филийки — дебели парчета, нарязани неравно от твърдия като желязо пътнически хляб, купен от пекарната в Лидингтън. Пусна няколко люспи да се варят в чайника, пазеше плочките за по-късно.

Докато наблюдаваше как момчето дъвче лакомо, сякаш не бе яло нищо предната вечер, Ози започна да изчислява наново за колко време

щяха да стигнат провизиите му.

— Донесох храна с мен — каза му Орион.

Хлапето сякаш четеше мислите му.

— Наистина ли?

— Консервирано месо и пътнически хляб. Но не и като твоите плочки. В Лидингтън няма такива.

— Нормално. Ами помпичка за пречистване взе ли?

На лицето му се появи виновно изражение и луничките му се скупчиха едни в други.

— Не.

Той показа на хлапето как работи неговата помпа — малко механично приспособление, прикачено към собствената му бутилка с вода. Потопи късия маркуч в близкото поточе и занатиска ръкохватката, извличайки вода през керамичните филтри. Не беше така ефективно като молекулярно сито за отстраняване на бактерии със захранване, но щеше да ги отърве от всичко, което наистина можеше да им навреди. Хлапето се забавляваше, докато газеше във водата и пълнеше собствените си древни пластмасови манерки от бутилката на Ози.

— Ами гел за зъби?

Орион не носеше такъв, нито пък сапун. Затова той му зае от собствената си тубичка и се засмя на стреснатата физиономия на Орион, когато гелът се разпени и разшири в устата му. Момчето го изплакна според инструкциите на Ози и започна да плюе яростно.

Тук действаше химията с универсалните константи на реакциите ѝ. Когато Ози провери ръчното си устройство, то беше мъртво като парче скала. Заглушаващото поле, или каквото там използваша силфените, ставаше все по-силно, докато се приближаваше към гората. Сега влияеше дори на имплантираните му биочипове и принизяваше капацитета им почти до този на калкулатор. Интерфейсът на виртуалното му зрение беше ограничен до най-основните функции.

Идеята за полето заинтригува Ози и събуди старото му любопитство на физик. Той започна да обмисля всички възможни решения, докато яздеха по пътеката.

— Наблизо са — обяви Орион.

Беше късно утро и двамата яздеха отново, след като бяха дали кратка почивка на кобилата и понито, оставяйки ги да крачат до тях. Горските дървета вече бяха по-мрачни, иглолистните преобладаваха за сметка на останалите видове. За да балансират смрачаващия им ефект, короните над тях пропускаха множество мънички слънчеви лъчи, които шареха повърхността. От килима нападали иглички, който покриваше пътеката, се носеше приятен силен аромат.

— Откъде знаеш? — попита Ози. Дори тежките лапи на краката на лонтруса не издаваха звук върху гъбестата почва.

Момчето го изгледа с погледа на по-знаещ и сведущ, след това издърпа медальона си навън. Вътре в металната му мрежа перлата във форма на сълза проблясваше със силна тюркоазена светлина, сякаш съдържаше отломка от дневното небе.

— Казах ти, че съм им приятел.

И двамата слязоха от животните. Ози огледа подозрително сивите стволове, сякаш очакваше да ги нападнат от засада. Беше срещал силфени няколко пъти преди това, на Йандк. Извънземните се разхождаха из горите заедно с членове на културната мисия на Федерацията. Честно казано, остана малко разочарован. Липсата на способности за комуникация извади човешките му предразсъдъци на показ, приличаше твърде много на разговор с бавноразвиващи се деца. Това, което някои хора определяха като игривост и пакостливост, той намери за откровено дразнещо. Те се държаха като група от детската градина, тичаха, скачаха и се катереха по дърветата.

Сега можеше да ги чуе как приближават. През дърветата прелитаха гласове, нежни и мелодични, като хармония от птичи песни. Никога преди не бе чувал силфените да пеят. Разбира се, не беше нещо, което подлежеше на запис, а те със сигурност не бяха пели по време на престоя му на Йандк.

С усиляването на гласовете им той все повече осъзнаваше до каква степен песните им принадлежаха на това място, на гората. Те се оттегляха и прииждаха почти като халюцинации, допълваха се и резонираха както с проблясващите слънчеви лъчи, така и с нежния бриз. Думи нямаше, дори и на техния език. По-скоро напяване на единични прости ноти от гърла, далеч по-способни от който и да е човешки духов инструмент. После се появиха и самите силфени и се плъзнаха покрай дърветата като весели привидения. Ози въртеше глава

на всички страни и се опитваше да ги задържи в полезрението си. Те започнаха да се движат по-бързо, добавиха смехове към песента си, криеха се нарочно от хората, маскираха се зад клоните и се щураха между празните пространства.

Нямаше съмнение кои са. Присъстваха в митовете и фолклора на всяка човешка култура. Ози стоеше по средата на гигантската гора, обграден от елфи. Те бяха двуноги, по-високи от хората, с дълги изящни крайници и странни скъсени торсове. Главите им бяха също по-големи от човешките, но имаха плоски лица с котешки очи, разположени над тънък нос с дълги тесни ноздри. Нямаха истински челюсти, а само кръгла уста с три добре оформени концентрични кръга от остри зъби, които можеха да се извиват назад и напред независимо един от друг. Благодарение на това силфените можеха да дъвчат храната в гърлото си. Тъй като бяха тревопасни, храната биваше разкъсвана набързо, докато се придвижваше навътре. Това беше единствената им черта, която проваляше образа на благи същества от друг свят. Всеки път, когато разтвореха устните си, придобиваха чудовищен вид.

От контакта насам бяха регистрирани много отсенки на кожата — видът им притежаваше разнообразие като при хората, с изключение на това, че никой от тях не беше толкова блед като нордическите народи. Кожата им беше много по-здрава от човешката. На пипане беше като обработена животинска козина и блещукаше като коприна. Косите им бяха дълги и свободно пуснати, приличаха на плащове, които стигаха до средата на гърба им, въпреки че най-често ги сплитаха в единична дълга плетка с цветни кожени каишки. Бяха облечени без изключение в прости къси тоги, направени от медни и златисти платове, които лъщяха като сатен. Никой от тях не носеше обувки, а дългите им крака завършваха с четири пръста като куки, увенчани с дебели ноктести върхове. Ръцете им бяха подобни, имаха четири пръста, които сякаш се извиваха във всички посоки, почти като миниатюрни антени, което им придаваше невероятна сръчност.

— Бързо — извика му Орион. — След тях, след тях!

Той пусна юздите на понито и се хързулна по гърба му. След това се затича и изчезна сред дърветата.

— Чакай — извика Ози безрезултатно. Момчето бе достигнало дърветата отстриани на пътеката и бягаше с всички сили след

танцуващите силфени. — По дяволите.

Ози праметна припряно крак през седлото и почти падна от гърба на Поли. Увисна на юздите и задърпа кобилата след себе си към гората. Целта му скоро се скри от погледа му, единствената следа, която остана, беше шумът в далечината. Пред него на височината на главата му се простираха дебели клони, които го принуждаваха да се навежда под тях за нещастие на Поли. Понито цвилеше недовошно. Земята отдолу стана влажна и ботушите му започнаха да потъват в нея, което го забави допълнително.

След пет минути лицето му пареше, дишаше тежко и ругаеше гладко на четири езика. Песента обаче отново се усилваше. Беше сигурен, че чува смеха на Орион. Минута по-късно изведнъж се озова на сред поляна. Беше оградена от огромни дървета със сребриста кора и тъмночервени листа във формата на почти идеални полусфери, които се извисяваха на сто стъпки над тревистата ливада. През средата ромолеше малко поточе, което падаше по скалист хребет в дълбок вир в далечния край. Беше същинска райска дървесна идилия.

Всички силфени бяха там, почти седемдесет на брой. Много се катереха по дърветата, използваха ръцете и краката си, за да се захванат за набръчканата кора, притичваха по извитите клони, устремени към гроздовете от ядки, които висяха сред потрепващите листа високо в короните. Орион подскачаше до един ствол и ловеше ядките, които те му пускаха.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — сопна се Ози. Полусъзнателно усети утихването на песента в далечината. Орион мигновено наведе рамена и надяна начумерена и виновна физиономия на лицето си. — Какво си мислиш, че щеше да стане, ако не бях ви последвал? Къде е понито ти? Как ще го откриеш отново? Това не е шибана игра. Намираме се на сред некартографирана гора, която е голяма колкото половината планета. Не съм изненадан, че си изгубил родителите си, ако си правил така и преди.

Орион вдигна ръка и посочи зад Ози. Устните му трепереха, докато говореше.

— Понито е там, Ози.

Той се обърна и видя как един силфен извежда понито и лонтруса на поляната. Вместо да се почувства спокоен и развеселен, както би постъпил Ози от легендата, гледката само задълбочи гнева му.

— За Бога!

— Това е силфенски свят, Ози — обясни внимателно Орион. — Тук не се случват лоши неща.

Ози изгледа ядно момчето, след това се обърна и се отправи към силфена, който държеше юздите. *Хайде, каза си. Стегни се. Той е само хлапе.*

Което не трябва да е тук и да прецаква проекта ми.

Той започна да се рови в паметта със силфенски език, която му бе имплантирана в клиниката на Августа. Никой никога не бе научил силфени да говорят на който и да е от езиците на Федерацията. Те не се интересуваха.

— Благодаря ви, че събрахте животните ни — каза той. Думите прозвучаха като хаотичен сбор от напевни звуци и невъобразима поредица от оплитаци езика уелски гласни. Беше сигурен, че ги произнесе напълно грешно.

Силфенът отвори широко уста и показа змиевидния си език, който потрепваше в центъра на зъбните пръстени. Ози искаше да се обърне и да избяга, преди да го погълнат, но спомагателната му културоложка памет му припомни, че това е усмивка. От устата на извънземното се изля поток от безсмислици, който бе много по-мелодичен от тромавото изречение на Ози.

— Наше е удоволствието, че се срещаме в този хубав ден, най-скъпи Ози. А вашите клетки животни се нуждаеха само от упътване, за да могат отново да бъдат с вас. Тези учения са само част от това, което сме ние. Да ги дадем, е толкова лесно за нас.

— Радвам се и съм очарован, че ме помните.

От друг свят, преди десетилетия.

— Такова съкровище не бива да бъде загубено за онова, което сме. А ти си прекрасно съкровище, Ози. Ози, човекът, който научи хората на първите им стъпки по верните пътища.

— Ползвах малко помощ. — Той се поклони леко и извика Орион. — Хей, погрижи се както трябва за това пони, окей? Не би му се отразило зле да пийне малко.

Орион се приближи, пое животното си от силфена и го отведе към вира под малкия водопад. Хвърли няколко недоволни погледа на Ози, явно още не му бе простил. Неколцина от силфените вече се къпеха, плъзгаха се през бистрата вода със същата лекота, с която се

катереха по дърветата и бягаха. Орион скоро се присъедини към тях във водата.

— Мога ли да попитам с кого говоря? — каза Ози.

— Аз съм цветето, което крачи под луните на деветте небеса, цепнатината от светлина, която пронизва най-тъмната долина в полунощ, потокът, който извира от оазиса. От всичко това идвам аз.

— Супер. — Спря за миг, докато образува изречение. — Мисля, че просто ще те наричам Девет небеса, ако нямаш нищо против.

— Както винаги избързваш, без да познаваш това, което ни обвързва всички в радостта, която е утрешната златна зора.

— Ох — промърмори на себе си Ози на английски. — Знаех си, че няма да е лесно.

Той остави Поли да се рови из светлата лавандулова трева, която покриваше поляната. Силфените се събираха на брега на вира. Извадиха манерки и започнаха да си ги подават, докато дъвчеха ядките и плодовете, които бяха събрали. Ози се придържаше близо до Девет небеса, а през това време Орион дойде и седна до него, зает със собствената си храна.

— Ние вървим по пътищата — каза Ози.

Това сякаш развесели силфените. Те произведоха чуруликация си смях, който удивително напомняше на човешки звук.

— Други от вида ни са го правили — напомни им той. — Търсачи на красотата и непознатото, защото в крайна сметка всички сме такива.

— Много са вървели по пътищата — отвърна Девет небеса. — Самонадеяни и умели, техните стъпки ечат силно в свещените земи, идват отдалече и са отправени още по-надалече. Кръг след кръг в танц на щастието.

— Кои пътища са извървели? — попита Ози. Реши, че е улучил същността на разговора.

— Всички пътища са едно, Ози, и водят към себе си. Да започнеш, е да свършиш.

— Да започнеш къде?

— Да започнеш тук, сред радостта на децата и чуруликането на птиците, и досадното веселие на териндите, докато лудуват над долините и вихрите. Всичко, към което се обръщаме, живее в музика и светлина.

— Аз започвам оттук. Къде трябва да отида?

— Ози идва, Ози си отива, Ози лети, Ози вижда много звезди, Ози живее в пещера, Ози напуска пещера, Ози вижда дървета, Ози идва. Кръгът е един.

Косъмчетата на врата на Ози се изправиха при споменаването на пещера.

— Ти знаеш къде живеят чудесата, ти крачиш към чудесата, ти виждаш чудесата, ти изживяваш чудесата, ти си тръгваш. Ози ти завижда. Ози тръгва с теб.

Това предизвика нов пристъп на шумен смях. Връхчетата на вибриращите им езици едва се подаваха във въздуха.

— Ози си тръгва — каза Девет небеса. Главата му се наклони напред, големите му черни очи се взряха в човека. — Прегърни, което си, уплаха не показвай, сред нас дълги са сезоните, обичаме те ние, защото не всичко в края прах е, който вдъхна ни живот. Така всичко свързано е във вечността, която се върти отново и отново.

— В какво превръщаш се ти? Не е ли това величието и благородството? В какво се превръща всеки от нас между епохите-близнаци от звезден прах? Това е величието там навън сред горящите звездите, където крача аз сега.

— Вървиш по пътя си, без радостта да опъва струните на песента си върху сърцето ти, пътуваш надалече, без да знаеш дали съдбата ти ще се сбъдне. Защото да вървиш сред горите, е да живееш. Виж ни във величието сега, защото за тази съдба копнеем.

— Крачите ли сред горите на планетата, от която идваме?

— Крачим сред всички гори, на мрака и на светлината.

— А тези на величието? Крачите ли сред тях?

— Светлина и мрак, и само тези. Не посягай към черното и златното, защото те оставят ужасна следа в небето в разцвета на деня. Вслушай се в шумните идеи на зимния пад.

Ози прекара фразата през съзнанието си, опасявайки се, че губи контрол върху разговора. Това обаче винаги важеше при разговорите със силфени.

— Цялото човечество има нужда да зърне в какво се превръщате. Аз крача заради тях към това място. Къде е пътеката?

— Знанието е във въздуха, който дишаме, водата, която пием, храната, която ядем. Радвай се, защото то е толкова твое, колкото и

наше, да живееш сред него, е славно. Погледни природата в най-пълната красота на цъфтежа ѝ, огъни небето и земята със силата на желанието си, ако наистина можеш, защото каквото ще бъде, е било. Благите сбогувания и благите посрещания са всички заедно част от безкрайната въртележка на светове върху светове и кои сме ние да произнасяме кой е най-веселият от всички.

— Това дете плаче всяка нощ за загубените си баща и майка.

— Всички плачем заедно, сгушени в дъха на този най-леден от всички ветрове, пред който затваряме очите си във времена на мрак, защото кой кого загубил е в това окъсняло разкъсано време.

Силфените се заизправяха.

— Ами благодаря ти, мой човек — каза Ози на английски. — Беше направо невероятно.

— Бързаме ние като мухата куарал към гнездото си посред самотното езеро отвъд долината и тазвечерната река.

— Надявам се да го достигнете без проблеми.

Девет небеса скочи на крака. Той и останалите силфени вече тичаха забързано по брега на вира. Странната им дива песен отново изпълни въздуха. След миг вече ги нямаше, загубени в тихите пространства между дървесните стволлове.

Ози изпусна дълбока въздишка. Погледна към момчето, което гледаше объркано и очаровано.

— Добре ли си, мой човек?

— Те са толкова... различни — каза бавно Орион.

— Може би — каза Ози. — Или са надрусани през цялото време, или паметта ми не е толкова силна, колкото пишеше в договора. Каквото и да е, не говорят особено смислени неща.

— Не мисля, че се предполага да говорят смислено, Ози. Те са елфи, смъртните не са част от техния свят. Никога няма да можем да ги разберем.

— Те са също толкова истински, колкото сме ние, може би дори повече, ако съм прав относно тях. Но със сигурност мога да разбера защо всички чалнати хипита ги обожават. Знаят неща, които не би трябвало да знаят. Едно кратко зърване на забранено знание сред всичките глупости и веднага се превръщат в месии.

— Какво имаш предвид?

— Жилището ми, на първо място. Това беше предостатъчно, за да ме убеди, че съм на правилния път — извинявам се за играта на думи.

— Какъв път?

— Опитвам се да открия къде отиват силфените, след като напуснат горите си.

— Защо?

— Имам въпрос за нещото, в което се превръщат.

— Какво нещо?

— Не съм сигурен.

— Това е глупаво.

— Да, мой човек. Ако го погледнеш така, може би е малко глупаво.

— Ще намерим мама и татко по пътя, нали?

— Честно казано, съмнявам се.

— Девет небеса сякаш не знаеше къде са, нали? — попита Орион.

— Разбрал си всичко това?

— Част от него. Говориш силфенски доста добре.

Той намигна на момчето.

— Това е защото мамя. Единственият начин да оцелееш в живота.

— Тогава накъде сме сега?

— Нанякъде, както преди — каза Ози. Той огледа обширната поляна, несигурен откъде бяха пристигнали. — По първия път, който открием, без едничка идея накъде отиваме.

---

[1] Вероятно става дума за книгата на Стивън Бакстър *Raft*, издадена у нас под заглавието „Черна дупка“ от ИК „Бард“. — Бел.ред.

↑

9.

Според легендата астероидът представлявал буца чисто злато, чиято сърцевина останала непокътната и сега лежеше заровена дълбоко под замъка. От каквото и да беше съставена всъщност, плътността ѝ със сигурност беше над средната. Когато ударил южния континент на Лотиан, няколко века преди идването на хората, астероидът изровил идеално кръгъл кратер с диаметър две мили. Стената по ръба му беше висока над сто стъпки, а вътрешността беше доста стръмна. Централният връх се издигаше на хиляда и триста стъпки. През онези дни думата „връх“ била използвана с известно преувеличение; в средата на кратера имало конична могила с пооронени склонове. Не оцеляла дълго в тази си форма.

Сред първите заселници, до един от Шотландия, имало много от Единбург, затъжени за стария град и в същото време готови да развият динамично новата си родина. Стремехът им към *по-голямото и по-доброто* бе избил с цялата си енергия при построяването на новата столица — Лийтпул, — в чието ядро се намираще кратерът. Цяла река — Хай Форт — бе отбита, така че да тече в продължение на седем мили по новопостроен акведукт и да се излива над стената на кратера, запълвайки бавно вътрешното езеро. Искаха в средата да има замък, разбира се, но лекият наклон на новия остров не можеше да се мери с издадената скалиста канара, която доминираше центъра на стария Единбург. Флота от цивилни инженерни работи се зае да издълбае скалата, докато водите се покачваха наоколо. През следващите години от самотната могила бяха изсечени три скални остриета, остри и достатъчно зъбати, за да паснат на всяка алпийска верига. На върха на най-високата се появи замък в баварски стил, до който се стигаше по един-единствен път, увил се като спирала около стръмните скали.

Зад замъка, заели останалата част от суровия връх, изникнаха монолитни гранитни сгради, разделени от широки калдъръмени пътища и извиващи се алеи. Нямаше паркове или дървета, защото нямаше почва, върху която да виреят растения, само гола скала,

подложена на режещите инструменти на роботите. С напредването на строителството в картината се намеси целият свърхфинансиран механизъм на правителството. От източната сграда на парламента до изящния дворец на върховния съд, от подутите кошери с офисите на министерствата до планетарната банка в римски стил. С управляващите света дойде и обичайният цирк от притурки: скъпите ресторанти, хотели, клубове, компаниите за офис услуги, театри, корпоративни щабквартири, концертни зали, лобиращи фирми, правни партньори и медийни компании. Из мрачните официални сгради жужаха рояци от избрани представители, помощниците им, изследователи, стажанти, съпруги и съпрузи, чиновници и сводници. Всъщност само висшият ешелон живееше на Касъл Маунт^[1]. Всички останали пътуваха ежедневно от града, който израсна от другата страна на ръба. Предградията и кварталите се простираха в продължение на мили надолу по склона на външната страна на кратера и приютяваха четири и половина милиона души.

Лийтпул беше един от любимите градове на Адам Елвин, приятно разнообразие в сравнение със спретнатите решетки на повечето светове. Тук улиците се извиваха надолу по стената на кратера по случайни криви, преплитаха се и се разклоняваха хаотично. Леката индустрия и жилищните квартали бяха отделени в различни зони, но пък бяха наблъскани в градски план, напомнящ лишен от всякаква логика пъзел. Широки терасирани паркове оформяха красиви зелени площи между каменните и бетонните сгради. Добре развита подземна метромрежа и трамвайни линии по улиците поддържаха трафика на частни автомобили сведен до минимум. Издигнати влакови линии свързваха главните квартали и криволичеха до дъното на североизточния склон, в чиито покрайнини се беше сгушила гарата на ТСП.

Днес Адам се разхождаше в западния квадрант на Кръга на Принца, пътят, който обикаляше по ръба на кратера. Беше главният квартал за продажба на дребно, известен на много планети. Стена от високи универсални и маркови магазини оформяше външната страна на широкия път, а вътрешната се извиваше рязко към тихите води на пръстеновото езеро на двадесет ярда под паважа. При построяването на града ръбът бил загладен с изключение на естуара на Хай Форт, който бил покрит с двоен арковиден мост, както и подобния изходен

канал на отсрещната страна, който изпращаше разпенената вода надолу по изкуствена каскада през най-скъпите жилищни квартали.

Прекара спокойни двадесет минути в разходка сред тълпите, които жужаха пред входовете на магазините. Всяка сграда беше украсена с алено-белия келтски национален флаг. Всички знамена без изключение бяха вдигнати до средата на пилоните. Два дни по-рано отборът на Лотиан бе изхвърлен от Купата. Това бе разтърсило здраво новата шотландска нация, сякаш планетата бе изпаднала в поголовна скръб. Най-накрая откри кафенето, което търсеше — врата отстрани на голям магазин за електроника, водеща към стълбище, което се изкачваше на първия етаж. Огромното помещение представляваше нещо като префасонирана галерия с високи тавани и огромни извити прозорци, които се вираха надолу към Кръга на Принца. Той откри леко раздърпано канапе пред един прозорец и поръча на сервитьорката тийнейджърка горещ шоколад с два шоколадови резена и лешникови кейкчета. Гледката, която се откриваше към Касъл Маунт, беше неповторима. На неколкостотин ярда на юг една от единичните релси се простираше над спокойната тъмна вода. По нея се носеше самотен сребрист вагон, понесъл късната смяна офис служители към работните им места.

— Внушителна гледка, а? — обади се някой над рамото му.

Адам погледна нагоре и видя Брадли Йохансон, застанал зад него с голяма чаша чай в ръка. Както винаги, високият мъж изглеждаше някак дистанциран от света около себе си. Може би донякъде заради елегантното му лице, което му придаваше много по-аристократичен вид от членовете на всяка Велика фамилия.

— Наслаждавам й се — каза спокойно Адам.

— Разбира си, по време на Марди Грас е дори по-добра — каза Брадли и седна на канапето до Адам. — Осветяват замъка с огромни холограмни прожектори за цяла седмица, а по време на церемонията на закриването правят истинско шоу с фойерверки над него.

— Ако някога ми отпуснеш нужното време, ще дойда да погледам.

— За това исках да те видя. — Брадли млъкна, когато сервитьорката донесе горещия шоколад на Адам, и й се усмихна победоносно. Тя му върна усмивката, преди да се отдалечи забързано към следващата маса.

Адам опита да сдържи раздражението си, породено от безмълвната размяна, беше просто още едно напомняне за собствената му възраст.

— Ще ми дадеш отпусका? — попита той.

— Точно обратното, стари приятелю. Затова исках да се видим лично, за да те убедя колко важни ще са следващите няколко години. В крайна сметка ти не си... доживотен Пазител. Отдадеността ти на каузата винаги е била по-скоро финансово ориентирана. Искам да знам дали си готов да изпълняваш ролята си, когато нещата загрубеят сериозно.

— Да загрубеят? Онази кучка Майо почти ме хвана на ВИлейн.

— О, стига, Адам, дори не беше близо до теб. Ти я надхитри толкова красиво. И продължаваш да си по-хитър от нея, частите пристигат по график.

— Запази хвалебствията за буржоата. Не можеш да ме мотивираш по този начин.

— Много добре. В такъв случай ще продължиш ли да ни помагаш с услугите си и на каква цена?

— Какво точно искаш от мен?

— Настъпи моментът, към който се стремеше Звездния странник. Времето добрите мъже да начертаят линия в пясъка и да кажат: стига толкова.

— Няма да я преминете — промърмори Адам.

Брадли отпи от чая си и се усмихна.

— Може би в миналото. Тук и сега обаче знам какво трябва да се направи. И малка част от него ще е приятно.

— Революцията изяжда собствените си деца.

— Това не е революция, Адам, това е моят кръстоносен поход. Ще запратя този, който покварява човечеството, в дълбините на нощта отвъд ада, където дори Дяволът не смее да стъпи. И това ще е най-малкото, което заслужава. Ще отмъстя за себе си и за всички онези, които са били погълнати от злото на Звездния странник.

— Браво.

— Ти имаш своите вярвания и убеждения, Адам. Аз имам моите. Моля те, не им се присмивай, намирам го за неприятно. Това, което предлагам, е да пренесем бойните действия извън Далечината. Искам да се изправя директно срещу агентите на Звездния странник и

интересите му във Федерацията. Така че ще бъдеш ли така добър да ми разкриеш колко ще струва сътрудничеството ти, ако това няма да те приближи твърде много до капиталистите.

— Пряка конфронтация? Искаш да поведеа войните ти в битка?

— Да. Знаеш повече за тайните операции и процедурите по сигурност от всеки от нас. Това те прави безценен за мен, Адам. Нуждая се от теб заради това. Искам само да кажа, че без човешка раса няма да има социалистическо общество. Ще ми помогнеш ли?

Адам трябваше да признае пред себе си, че въпросът беше честен. Не и такъв, който би очаквал в приятно кафе, гледащо към спокойно езеро с приказен замък. Но къде тогава трябваше да бъде зададен подобен въпрос? „Какво точно искам от живота?“ За пореден път куражът му беше разклатен. Досега бе възприемал като принцип да не се подмладява, защото процедурата беше присъща на буржоата и господарите им плутократи. Обществото трябваше да е структурирано така, че да е достъпно за всички, независимо от обстоятелствата. Древната политическа мечта за всеобща справедливост и равенство, за истински социализъм. Въпреки активната му дейност за каузата, унищожението и насилието, които бе причинил на естаблишмънта, нищо не се бе променило. „Това обаче не значи, че не съм прав.“ Когато се сетеше за останалите, бивши приятели и другари, предали движението през десетилетията, напускайки или вършейки нещо още по-лошо, се убеждаваше какъв трябва да е курсът му. Въпреки дълбоко човешкото желание за вечен живот. Ако някой, толкова отдаден като него, се предадеше накрая, каква надежда изобщо можеше да съществува?

— Уморен съм, Брадли, наистина съм уморен. През целия си живот съм ставал свидетел как идеалите ми биват потъпквани от плутократите. Хванал съм се за изгубена кауза, защото не знам какво друго мога да направя. Осъзнаваш ли колко жалък ме прави това? Е, вече не искам да спасявам Федерацията. Опитвах се да го направя в продължение на петдесет години и не постигнах нищо. Не мога да продължа. Няма смисъл. Капитализмът или Звездния странник, не ми пука кой от тях ще довърши обществото ни. Свърших с това.

— Не, не си. Спри с опитите да се наместиш на по-удобна позиция за пазарлъци, Адам. Няма да гледаш безучастно отстрани как едно извънземно извършва геноцид над собствения ти вид. Ти си

идеалист. Величествен недостатък, за който ти завиждам много. Кажете сега какво мога да ти предложа в замяна на безценните ти услуги?

— Не знам. Може би надежда?

— Много добре. — Брадли кимна към забележителния замък на върха на високата скала. Слънчевата светлина грееше върху изящните конични кулички, чиито полирани каменни стени блестяха в ярки бронзови и смарагдови нюанси. — Оригиналният замък в Единбург е бил седалището на шотландския национализъм. Символизирал е всичко за непреклонните вярващи. Въпреки всички промени и загуби, които те са претърпели, замъкът е останал здрав в центъра на столицата им. Чакали са поколения шотландската нация да се прероди истински след смъртта на прекрасния им Принц. Имало времена, когато каузата изглеждала непостижима, дори прокълната. Те извоювали независимостта си от Англия само за да я изгубят отново при формирането на Федерална Европа. Веднъж щом хората достигнали звездите обаче, истинската нация била преродена тук и на още два свята. Идеал, поддържан жив в мрака, може да процъфти, ако получи шанса си, независимо колко дълга е нощта. Не се отказвай от идеалите си, Адам, никога.

— Доста изтъркано е, без съмнение.

— Тогава опитай това. Виждал съм в какво се превръщат общества като нашето с прогреса. Крачил съм из световите им и съм се удивлявал със собствените си очи. Тази Федерация е просто преходен етап за вид като нашия. Дори твоят социализъм ще бъде захвърлен от истинската еволюция. Можем да се превърнем в нещо прекрасно, нещо специално. Имаме потенциала за това.

Адам го гледа неотклонно дълго време, искаше му се да може да проникне през тези енигматични очи и в съзнанието зад тях. Вратата на Брадли в себе си и каузата никога не бяха престанали да го удивляват. Имаше времена през последните тридесет години, когато му се искаше да отпише Брадли по същия начин, както го бе направил естаблишмънтът на Федерацията. Като нищо повече от поредния изтрещял конспиративен теоретик. Дребните детайли обаче бяха твърде много, за да ги отхвърли с насмешка. Превъзходните му разузнавателни източници като начало. Начинът, по който бяха организирани малките аспекти на федеративната политика, на пръв поглед несъгласувано с интересите на Великите фамилии и

Междузвездните династии. На Адам му трябваше толкова малко, за да повярва на идеята за Звездния странник. Поне вече не я отхвърляше.

— Има нещо, което искам да знам, макар да се опасявам, че това може и да се окаже моя лична слабост.

— Ще бъда честен с теб, Адам. Дължа ти го.

— Къде отиваш, за да се подмладиш? Да не би да има някаква тайна нелегална клиника, за която не знам и която осигурява лечение на хора като нас?

— Не, Адам, няма нищо подобно. Използвам клиниката „Унстрон“ в Джарува. Доста е добра.

Адам направи пауза, докато е-кономът му извикваше междузвездното разписание на ТСП във виртуалното му зрение.

— Джарува някакъв град ли е?

— Не, планета е. ТСП затвори портала преди двеста и осемдесет години, след гражданска война между многобройни националистически фракции и местните радикални евангелисти. Единственото, което мразеха повече, беше Федерацията — извършиха някои доста неприятни неща преди Изолацията. Доста са се успокоили оттогава, за щастие. Построили са наново обществото си, всяка фракция разполага със собствен дом. Структурата е сходна със земната от средата на двадесети век. Опасявам се, че нито една от мининациите не е социалистическа.

— Разбирам — каза внимателно Адам. — Как стигаш дотам?

— Съществува път, който води дотам. Силфените вече не го ползват.

— Някак си знаех, че ще ми отговориш с нещо такова.

— Ще се радвам да те заведа там и да платя подмладяването, ако това е желанието ти.

— Нека да оставим възможността отворена, какво ще кажеш?

— Както желаеш. Предложението ми обаче е искрено и остава в сила.

— Искане ми се да вярвах като теб.

— Не си далеч от това, Адам. Наистина. Очаквам, че онова, което ще се случи през следващите няколко години, ще те убеди. Но пък така или иначе очаквам да убеди всички.

— Добре — каза Адам. Испита чувство на почти пълно облекчение, след като взе решение. Много хора говореха за

удовлетворението, което идва след признаването на поражение. Беше умерено изненадан да открие, че е истина. — В такъв случай какво искаш да направят Пазителите във Федерацията? Имай предвид, че няма да повторя случая с гара Абадан. Повече не се занимавам с насилствени политически действия.

— Скъпи приятелю, нито пък аз. Благодаря ти, че се съгласи. Знам, че противоречи на собствените ти цели. Не се отказвай от тях. Ти живееш, за да видиш социално справедлив свят.

— Както свещеникът ще види Рая.

Меката усмивка на Брадли беше заредена с разбиране и симпатия.

— Какво ще удариш първо? — попита Адам.

— Точно в момента „Втори шанс“ е основната ми цел. Част от задачата ти ще е да събереш екип, който да унищожи кораба.

— Глупости. Никога не можеш да унищожиш знанието. Дори да успеем да взривим „Втори шанс“, те ще построят още един и още един, и още един, докато най-накрая не завършат все някой. Знаят как да ги построят, значи ще го направят.

— За нещастие предполагам, че си прав. Унищожаването на „Втори шанс“ обаче ще бъде жесток удар по Звездния странник. Той искаше този кораб, нали знаеш.

— Знам. Получих съобщението от ловджийската стрелба. — Адам се загледа в Касъл Маунт за известно време. — Нали знаеш, замъците едно време са имали и друга цел, освен символизма. Държали са нашествениците надалеч и са пазили сигурността на кралството. Вече не строим замъци.

— Но се нуждаем от тях повече от когато и да било.

— Каква двойка сме само — каза Адам. — Оптимистът и песимистът.

— Кой от двамата си ти?

— Мисля, че знаеш.

Екипът му беше донякъде изненадан, когато Уилсън пристигна в офиса в около седем и половина сутринта. С ежедневните ръководни срещи, тренировъчни сесии, интервюта, инженерни прегледи, медийни доклади, едночасовото спортуване в салона и дузината други задачи в

плана му през повечето вечери не си тръгваше преди девет. Обядваше на бюрото си, вместо да губи време и да се разкарва до чудесната столова на наземния етаж. Влиянието му започна да се усеща в целия проект по звездния кораб, а с него и ентузиазмът му. Процедурите бяха станали още по-стриктни по силата на непреклонни директиви. Политиката му беше ясна и ефективна. Комплексът беше заразен с гордост, която дърпаше екипите напред.

Всяка седмица Уилсън се срещаше с Найджъл Шелдън, за да направят ритуалната си инспекционна обиколка на „Втори шанс“. Пристигаха при портала и се оттласкваха към платформата за монтаж. И двамата сочеха като малки ученици и дърдореха за нови отсеци от огромния кораб.

Всички плазмени ракети вече бяха монтирани, заедно с турбопомпите и захранващите струйни помпи. В кухините по продължение на централната инженерна суперструктура на кораба бяха вкарани големи резервоари с работно тяло, тъмни сиви елипсоиди, чиято вътрешна структура представляваше кошерен лабиринт от миниатюрни алвеоли.

— Това е най-добрият дизайн на амортизатор — обясни Уилсън, докато двамата се плъзгаха по скелето за сглобки над централния цилиндър. — Алвеолите могат да изхвърлят съдържанието си навън без значение с какво ускорение маневрираме и докато продължаваме по инерция, ще задържат течностите в стабилно състояние. Само ако разполагахме с това на стария „Одисей“, щяхме да си спестим много проблеми от механично естество, но материалознанието е напреднало много оттогава.

Найджъл се задържа за едно от платформените скелета и се спря точно над яйцевиден резервоар, който беше нежно полаган на мястото си от роботизирани ръце. Монтажистите и отдалечените мобилни сензори жужаха около него като пчелички около царицата си.

— Защо не използваме водород? Мислех, че той дава най-добрия специфичен импулс за ракетно оттласкване.

— Когато става дума за химически реакции, в това няма съмнение. Плазмените ракети обаче работят с толкова мощни енергии, че разбиват работната си течност на субатомни частици. Нилинговите д-ями, които ще носим, изпомпват такава мощ в себе си, че плазмата става по-гореща от отходната маса на ядрен генератор. При подобна

ефективност криогениката е загуба на време. Разбира се, в идеалния свят щяхме да използваме живак за течност за отгласване, но дори тогава щяхме да имаме проблеми, да не споменавам цената и източниците, които щяха да ни трябват за необходимия ни обем. Затова се спряхме на изключително гъст хидровъглерод. Почти чист суров петрол, но химиците пренагодиха молекулярната структура, за да се запази течна при големи температурни амплитуди. Имайки предвид почти перфектната изолация, с която сме обгърнали резервоарите, термалната поддръжка, която трябва да осигурим за горивното, е минимална.

Найджъл погледна замислено към резервоара.

— Винаги съм мислил, че ракетите са съвсем проста работа.

— Принципът наистина е повече от прост, сложното са инженерните детайли. Даваме всичко от себе си, за да намалим тези трудности; модерните технологии ни позволяват да ползваме цели слоеве от помощни системи.

— Чух, че си свикал съвет по преразглеждане на дизайна.

— Да, последно одобрение на дизайна. Предпочитам този метод пред многобройните комитети, които си организираш. — Уилсън се пусна от скелето и се отгласна по продължение на звездния кораб към колелото с животоподдържащи системи. — Придава на проекта цялостна гледна точка по отношение на архитектурата.

— Няма да споря. Това вече е твоето представление.

Преминаха над секцията на колелото. Вътрешните палуби се виждаха ясно, подовите и стенните настилки бяха здраво закрепени за носещата структура. Можеха да различат добре вътрешния план на отсека.

— Трябва да започнем с монтирането на корпуса в края на следващия месец — каза Уилсън.

— Значи не изоставяме много.

— Не. Снабдил си ме с добър екип. А и неограниченото финансиране е от помощ.

— Всъщност не е неограничено и забелязах, че продължава да се покачва.

— Това беше неизбежно, но наистина се очакваше да се уталожим със спирането на работата по дизайна. Вече започнахме да извършваме няколко модификации на централния цилиндър, за да можем да си

позволим неизвестното времетраене на мисията по наблюдение. Подобрените сензорни системи са в края на етапа на алфа-анализ, скоро трябва да са готови за изпитания. Вече разполагаме с инженерните макети на сателитите за далечно сондиране от класове три и четири. В момента се сглобяват на Висшия ангел от „Бейфос“ — капацитетът ни тук е изчерпан, а те са експертите в тази област. Повечето от сателитите за геопроучване на изследователското ти поделение са построени от тях.

— Разбира се. — Найджъл огледа още веднъж палубите, пригодени за екипажа, където атмосферния преобразувател вече беше поставен на мястото си, все още увит в сребрилата си опаковка. — Мой човек, все още не мога да осъзная колко огромна е тази красавица. Човек би си помислил, че... не знам, можеше да сме построили нещо по-спретнато досега.

— Едноместен звезден кораб? — попита весело Уилсън. Той помахна с ръка към предната част на цилиндъра. — Ти помогна с дизайна на хипердвигателя. Притежавал съм къщи, които са по-малки от това чудовище.

— Да, да, знам. Трябва отново да прегледам базовите уравнения.

— Направи го, но ти казвам, че кораб с размерите на кола никога няма да го бъде. Когато тръгвам да изследвам непознатото, искам нещо голямо и мощно около себе си.

— О, мой човек, Фройд с удоволствие би експериментирал цял ден с теб. Така, как върви подборката на екипажа?

— О, Господи — сепна се Уилсън. — Кандидатите за работния екипаж са сведени до малка група. Разполагаме с двеста и двадесет души, които ще започнат втора фаза на тренировки следващата седмица. Ще подберем окончателните петдесетима месец преди излитането. Научният екип обаче е по-трудна работа. Засега сме одобрили седемдесет, офисът на Оскар се опитва да пресее останалата част от молбите. Това, което отнема толкова много време, са интервютата. Федерацията разполага с огромен брой висококвалифицирани хора, а ние трябва да ги подложим до един на оценка и психопрофилиране. Искане ми се да разполагам с банка от около триста кандидати, от които да избирам.

— Аха. — Найджъл се спря над ръба на животоподдържащото колело и се загледа в работа-конструктор, който прикрепяше палубен

панел на мястото му. — Замислял ли си се да вземеш доктор Боуз със себе си?

— Боуз? О, астрономът, който регистрира забулването? Мисля, че Оскар спомена за кандидатстването му. Определено разполага с много спонсори. Искаш ли да проверя дали е преминал през пресяването?

— Не, няма нужда. Работата е там, че офисът ми е затрупан със запитвания относно него, както и този на вицепрезидента.

За миг Уилсън си помисли, че има предвид вицепрезидента на ТСП.

— Имаш предвид Илейн Дой?

— Да. Малко е неловко. Всеки път, когато медиите искат коментар относно забулването, се обръщат към Боуз, което е разбираемо. Проблемът идва оттам, че той си сътрудничи с тях. С всички тях. Нямам си представа кога спи този тип. Както и да е, въпросът е, че за обществото той е фигурата, асоциирана най-силно с проекта. Позиция, от която Боуз се възползва по идеален начин.

— Почакай малко, да не искаш да кажеш, че трябва да го взема?

— Искам да кажа, че ако планираш да вземеш астроном, има и по-лоши избори. За неизвестен професор от забутана планета определено се саморекламира като истински експерт.

— Ще кажа на Оскар да прегледа досието, ако това те притеснява.

— Добре. Надявам се няма да има предубеждения спрямо възрастта в процеса на селекция.

— Какво?

— Ами, професорът е, въъ, доста по-близо до времето си за подмладяване, отколкото ти или аз... или всеки друг, когото би имал предвид. Това е.

— О, Боже.

Плантацията, в която живееше Тара Дженифър Шахийф, се намираще от другата страна на планините, които се издигаха в северните квартали на Дарклейк Сити. Дори при наличието на модерната магистрала, която минаваше през тях, на Паула и детектив Хоше Фин им отне три часа път с кола, за да стигнат дотам. Те отбиха

на кръстовището в началото на обширна равнина. Колата заизвива през лъкатушещия местен път. Склоновете от всяка страна бяха плътно засети с кафе и сякаш за всяка редица отговаряше агроробот от някакъв вид, който се придвижваше на колелата си и се грижеше за зелените растения.

Най-накрая колата стигна до плантацията и широкия вход с порта и бяла каменна арка. Черешови дървета ограждаха от двете му страни автомобилната алея, която водеше до ниска бяла къща с яркочервен покрив от глинени плочки.

— Съвсем традиционно — коментира Паула.

Хоше погледна към арката.

— Ще откриеш много такива на този свят. Имаме склонност да идеализираме миналото. Голяма част от първите заселници са били успели хора още преди да пристигнат и духът им все още е жив. Планетата ни е извлякла доста ползи от това.

— Ако нещо работи, не се опитвай да го поправяш.

— Да. — С нищо не показва, че е уловил каквато и да е ирония.

Колата спря върху чакъла пред главната врата на къщата. Паула излезе навън и огледа огромните симетрично подредени градини. Голямата морава и палисадата от дървета бяха погълнали много време и усилия.

Тара Дженифър Шахийф стоеше пред двойната врата от акмово дърво под портала. Съпругът ѝ, Матю деСавоел, стоеше до нея. Ръката му бе обгърнала покровителствено раменете ѝ. Паула забеляза, че беше с няколко десетилетия по-възрастен от нея. Гъстата му черна коса посребряваше, коремът му бе започнал да се отпуска.

Колата се отправи към местата за паркиране. Паула тръгна напред.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим — каза тя.

— За нищо — каза Тара с нервна усмивка и кимна напрегнато на детектив Фин. — Здравейте отново.

— Надявам се, че това няма да е твърде разстройващо — каза Матю деСавоел. — Жена ми вече преодоля изпитанието по съживяването си.

— Всичко е наред, Матю — каза Тара и го потупа по ръката.

— Не съм тръгнала да правя живота на всички по-труден просто така, нарочно — каза Паула. — Именно семейството на жена ви е

поискало разследването да бъде продължено.

Матю деСавоел изсумтя недоволно и отвори предната врата.

— Мисля, че ни трябва присъствието на адвокат — каза той, докато минаваше през хладната приемна зала.

— Това е ваше право — каза неутрално Паула. Ако деСавоел си въобразяваше, че жена му е напълно възстановена, се заблуждаваше жестоко. Никой нормален човек, изживял три живота, не се държеше толкова нервно като Тара. Опитът бе показал на Паула, че на всеки убит, по случайност или не, му трябва поне едно подмладяване след съживяването, за да се отърси от психологическата травма.

Въведоха ги в огромен салон с под от каменни плочи. Величествена камина изпълваше една от стените. В средата ѝ, зад истинска решетка, имаше цепеници. По стените висяха разнообразни ловни трофеи, заедно с препарираните глави на извънземни животни, чиито зъби и нокти бяха оголени, явно за да изглеждат като жестоки зверове.

— Ваши ли са? — попита Хоше.

— Убил съм всяко едно от тях — каза гордо Матю деСавоел. — Сред хълмовете все още се намират много враждебни диви животни.

— Никога не съм виждал толкова голям горал — каза Хоше, застанал под една от главите.

— Не знаех, че в Дъбов лес съществува оръжейна и ловна култура — каза Паула.

— Не и в градовете — каза деСавоел. — Смятат онези от нас, които се грижат за земята, за диваци, които го правят само заради спорта. Никой от тях не живее тук, никой не осъзнава каква опасност представляват горалите и видите, ако се приближат до човешките селища. Има няколко политически кампании с цел да се забрани на земевладелците да стрелят извън култивирани земи, все едно на горалите им пука за това. Точно заради тази репресивна гадост избягах тук.

— Значи на тази планета е лесно да се сдобиеш с пушка?

— Изобщо не е така — каза Тара и демонстративно се плъосна на един от широките дивани. — Няма да повярвате колко трудно е да се сдобиеш с разрешително, дори за ловна пушка.

Паула седна срещу нея.

— Вие имали ли сте някога разрешително?

— Не. — Тара поклати главата си и се усмихна леко на някаква шега, известна само на нея. Извади цигара от табакерата си и я притисна към запалката на дъното ѝ. Разнесе се приятният ментов аромат на висококачествена домашно отгледана „Мери Джейн“. — Имате ли нещо против? Помага ми да се отпусна.

Хоше Фин се намръщи, но не каза нищо.

— Някога притежавали ли сте оръжие? — попита Паула.

Тара се засмя.

— Не. А ако съм, не съм запазила спомените. Не мисля, че бих го направила. Оръжията нямат място в цивилизованото общество.

— Похвална гледна точка — каза Паула. Чудеше се дали Тара наистина беше толкова изтънчена, или това просто бе нещо, в което се бе самоубедила след смъртта си. Но пък повечето граждани предпочитаха да си затворят очите пред факта колко лесно е да се намери оръжие. — Бих искала да поговорим за Уайоби Котал.

— Разбира се. Но, както казах на детектив Фин последния път, пазя само няколко седмици спомени за него.

— Имали сте връзка.

Тара пое дълбоко от цигарата и издиша бавно.

— Определено. Господи, какво тяло имаше това хлапе. Не мисля, че някога ще забравя това.

— Значи бракът ви с Мортън е бил приключил.

— Не, всъщност не. Все още се разбирахме добре, въпреки че вече не беше особено вълнуващо. Сигурно знаете как е. — В гласа ѝ се усещаше присмехулна нотка.

— Имаште ли други връзки?

— Няколко. Както казах, виждах накъде бяха тръгнали нещата с Мортън. Компанията ни се справяше добре, отнемаше все повече от времето му. Такива са мъжете, винаги се вманиачават по грешните неща в живота. Някои мъже. — Тя протегна отпуснатата си ръка към деСавоел, който целуна сладно кокалчетата на пръстите ѝ.

— Мортън знаеше ли за другите мъже?

— Вероятно. Но аз го уважавах; никога не съм се перчила с тях и никога не сме се карали заради който и да е от тях.

— Мортън имаше ли оръжие?

— О, това е абсурдно. Бракът ни беше хубав.

— Бил е към края си.

— Разведохме се. Случва се. Всъщност неизбежно е, когато живееш толкова дълго.

— Той имаше ли оръжие?

— Не.

— Добре. Защо бихте избрали Тампико?

— Това е мястото, откъдето съм подала молбата за развод, нали? Ами не знам. За първи път чух за него непосредствено след съживяването ми, когато следователите от застрахователната компания ме разпитваха какво е станало. Преди това изобщо не знаех, че мястото съществува.

— С Котал сте купили билети дотам. Напуснали сте четири дни след последното ви депозиране на спомени в сейфа на клиника „Кирова“. Защо сте избягали с него?

— Не знам. Спомням си как се запознах с него. Беше на парти, след това се виждахме просто заради секса, наистина. Беше забавен, ентузиазирани, каквито са само живеещите първи живот. Насладих му се, но винаги ми е било трудно да повярвам, че съм се отказала от живота си заради него. С Мортън си живеехме добре тук.

— Не сте били единствената жена, с която се е виждал Котал.

— Наистина ли? Не съм изненадана. Той беше великолепен.

— Не го ли ревнувате?

— Може би съм леко подразнена, но нищо повече.

— Уайоби имаше ли оръжие?

— О... — Тя се обърна умолително към съпруга си. — Моля те.

— Хайде, главен следовател — каза надутото деСавоел. — Няма нужда да тръгвате по този път. Уайоби Котал също е бил убит.

— Наистина ли? Не намерихме тяло. Всъщност не намерихме и тялото на жена ви.

— Ако бях жива, щях да се появя, за да се подложя на подмладяване — каза остро Тара. — И ще съм ви благодарна, ако не засягате отново тази рана.

— Разбирам. Но трябва да проучим всяка възможност.

— Само че не толкова натрапчиво, когато има вероятност да причини толкова неприятности — заяви раздражено деСавоел. — За жена ми не е приятно да събужда тези призраци, след като се е възстановила от терминална телесна загуба.

— Затова съм тук — каза Паула. — За да сме сигурни, че това няма да се случи отново.

— Отново? — Тара повиши стреснато глас и загаси цигарата си. — Мислите, че ще бъде убита отново?

— Нямах предвид това. Ще бъде изключително необичайно убиецът да ви нападне повторно. А и вие сте жива вече от двадесет години. Моля ви, не се притеснявайте относно тази възможност. Така, Уайоби имаше ли оръжие?

— Не. Не и доколкото си спомням.

— Споменахте други връзки. Виждахте ли се с някой друг по същото време, по което бяхте с Котал.

— Не. Уайоби ми беше повече от достатъчен.

— Ами някакви врагове, ваши или на Котал?

— Предполагам, че съм се карала с много хора, случва се за стотина години, но не мога да се сетя за спор или вражда, които биха причинили смъртта ми. А що се отнася до Уайоби, никой на тази възраст няма врагове, не и такива, които убиват.

— Другата му любовница може да е била ядосана?

— Възможно е. — Тара потръпна. — Никога не съм я срещала. Мислите ли, че се е случило това?

— Всъщност не. Ако вие или Уайоби сте били убити, със сигурност не е било престъпление, извършено от страст, или поне не и импулсивно убийство. Все още не знаем къде и кога се е случило. За да се замаскират толкова добре следите, се иска сериозно планиране и подготовка. Освен билета ви няма друго реално доказателство, че някога сте били на Тампико.

— Разводът — каза деСавоел. — Молбата е била подадена на Тампико. Всички неща на Тара са били изпратени там.

— Молбата е била депозирана в правна фирма — „Брохер и сътрудници“ на Тампико. Била е чиста трансакция на информация. На теория е могла да бъде изпратена от всяка точка на унисферата. Що се отнася до вещите ви, Тара, те са били изпратени до склад за съхранение на Тампико за няколко седмици, след това са били преместени според нарежданията ви в частно превозно средство. Следователите на застрахователната компания не са успели да ги проследят. Това, което намирам за интересно, е схемата ви за съхранение на спомени. Нямате такава освен в клиника „Кирова“, нито

на Тампико, нито на която и да е планета във Федерацията. Следователите не са открили, макар че моята дирекция ще започне повторна проверка. А би трябвало да сте направили втора; всеки разполага със сейф за съхранение, който се обновява именно с тази цел — съживяване. Билетът, вещите ви, разводът ви, всичко сочи, че сте се установили на Тампико. За мен обаче липсата на схема за съхранение на спомените поставя целия този епизод под въпрос.

— Но защо? — попита Тара. — Какъв би бил смисълът някой да убие мен и Уайоби? Какво сме направили?

— Не знам. Последният път, когато са ви видели жива, е било по време на обяд с Карълайн Търнър в морския ресторант „Изгряваща луна“. Ако нещо не е било наред, не сте споделили с нея. Всъщност тя каза, че сте изглеждали напълно нормално.

— Карълайн ми беше добра приятелка, спомням си. Може и да съм ѝ казала за Уайоби.

— Тя каза, че не сте и определено не сте споменали нищо относно намерението ви да напуснете Мортън, за да избягате с Уайоби. В такъв случай, ако изведнъж не сте полудели и сте потеглили с него, трябва да приемем, че сте се забъркали в някакво престъпно деяние.

— Но аз не бих!

Паула предупредително вдигна пръст.

— Не е задължително да е имало умисъл. Логичното обяснение би било инцидент, нещо, което не е трябвало да виждате или откривате, заради което са ви убили. Проблемът с тази теория е с мястото на убийството. Ако е било тук, разполагаме с много малък отрязък от време, който да разследваме. Мортън го е нямало у вас в продължение на два дни и по програма е трябвало да остане на конференцията си още четири. Той казва, че сте престанали да отговаряте на обажданията му два дни след обяда ви с Карълайн, деня на закупуване на билетите ви за Тампико. Последният ви депозит на спомени в сейфа на клиника „Кирова“ е бил в деня, в който Мортън е тръгнал. Значи е имало максимум четири дни, през които това е могло да ви се случи. Вярвам, че можем спокойно да отхвърлим двата дни преди обяда, което ни оставя само с два дни, четиридесет и осем часа. Убийството трябва да е станало тогава.

— В полицейските записи за целия месец не фигурира никакво сериозно престъпление — каза Хоше. — Всъщност била е доста спокойна година.

— Значи са били добри, умни престъпници — каза Паула. — Никога не сте ги заловили и единствената улика е това студено убийство. Това не ни оставя много възможности, за които да се заловим. Трябва да отбележа, че ако Шахийф и Котал са се натъкнали на нещо лошо, шансовете да установим какво точно е станало са малки. Това ни оставя Тампико. Пристигнали сте и сте се натъкнали на нещо, непредназначено за очите ви. Предполагаемите престъпници от Тампико са поддържали илюзията, че сте живи, като са прибрали вещите ви и са подали молбата за развод. Това би обяснило липсата на запис на спомените.

— Какви точно престъпници? — попита Тара разтреперано. — С какво биха се занимавали, че да убият мен и Уайоби?

— Това е само теория — отговори ѝ бързо Паула. — Изпитвам трудности с приемането на мащабни престъпни конспирации, вероятността е изключително малка, не че можем да си позволим да не ѝ обърнем внимание. Но неправдоподобността на теорията ни поставя в затруднение. Ако не беше това и личният ви живот, който изглежда съвършено изряден, какво тогава се е случило?

Тара отвори нервно табакерата си и запали нова цигара.

— Вие сте детективът, всеки знае това. — Ръцете ѝ се тресяха, докато всмукваше от цигарата. Матю деСавоел я държеше здраво и гледаше свирепо Паула.

— Получихте ли достатъчно? — тросна се той.

— Засега — каза спокойно тя.

— Разрешете случая — обади се Тара, докато Паула и Хоше ставаха да си тръгват. — Моля ви, трябва да знам. Всичко, което казахте... Не е било някакъв изчанчен инцидент, нали? Повтарям си това от двадесет години. Казвах на всички, че съм била обладана от романтичен импулс и съм избягала с Уайоби, защото, ако твърдиш нещо и продължаваш да го повтаряш, то се превръща в реалност. Все едно си измислях липсващите спомени. Но знаех, наистина знаех, че не се е случило по този начин.

— Ще направя каквото мога — каза Паула.

— Накъде сега? — попита Хоше, докато колата се отдалечаваше от голямата изолирана къща и плантацията.

— При бившия съпруг, Мортън.

Той я погледна крадешком.

— Имаш ли някаква идея какво е станало?

— Не е било инцидент. Вярвам на Тара. Била е твърде разумна, за да избяга с Уайоби. Той вече ѝ е дал всичко, което е искала от връзката им. Това означава, че историята с Тампико е сбъркана. Била е нагласена като алиби.

— Била е разумна?

— Видя каква беше днес.

— Да. Това имаш предвид под разследване на хора, нали?

— Разбира се. — Тя обърна глава и се загледа през прозорците на колата. Не виждаше нищо освен неясните очертания на големите рошави тръстикови дървета, засадени като преграда между вятъра и спретнатите храсти на плантацията. — Хората са тези, които извършват престъпленията, затова и там ще намериш мотивацията — у тях.

Беше толкова инстинктивна и очевидна мисъл, че дори не се замисли, преди да я изрече.

Родителите ѝ, или по-скоро двойката, която бе смятала за свои родители по време на детството си, искрено бяха вярвали, че инстинктът може да бъде умъртвен при раждането. Старото противопоставяне между природа и култура. Развоят на точно тази ултрамодерна глава от спора беше нещо, което те жадуваха да използват, за да докажат на цялата Федерация, че културата може да спечели, че няма предопределена съдба. Най-вече такава като тази, която създателите на Паула планираха за нея.

Планетата на раждането ѝ се наричаше Хъксли Хейвън, въпреки че на останалите светове на Федерацията я наричаха подигравателно Кошера. Беше открита през 2102-ра, финансирана и заселена от Фондацията за изследване на човешката структура, странен сбор от генетици-изследователи и социополитически теоретици-интелектуалци. Те били нетърпеливи да изследват генетичните параметри за психоневрологично профилиране, след като ограниченията на Земята вече не важали. Вярвали, че е възможно да създадат идеално стабилно общество, придържайки се към фразата

„всеки за себе си“ до степен, която останалата част от човечеството намирала за твърде плашеща. Много от англосаксонските презимена произхождаха от професии: шивач, покривджия, земеделец... Целта на фондацията била да закрепил здраво тази връзка и да я направи неразрушима, определена от ДНК-то на индивида. Разбира се, професиите не можеха да бъдат директно програмирани. Психоневрологичното профилиране само придаваше склонност на човек към вече избраната му професия, а по-простите физиологични модификации допълваха тази черта. Докторите щяха да бъдат дарени със сръчни пръсти и острота на зрението, а земеделските стопани и строителите — с едра и силна физика. По този начин методът щеше да бъде приложен към цялата човешка дейност. Чертите биваха подреджани на групи и фиксирани, за да се предотврати генетично изместване. Доколкото зависеше от тях, никога нямаше да съществуват смесени профили. Фондацията внимателно отбягваше думата „чист“ в медийните си изявления.

Като цяло Федерацията беше отвратена от идеята още от самото ѝ зачеване. Хъксли Хейвън се превърна в нещо близко до държава парий. Дори в Сената бяха повдигнати призови за военна/полицейска намеса, което противоречеше на конституцията на организацията — Федерацията бе основана, за да гарантира индивидуалната свобода на планетите в глобалната правна система. В крайна сметка Фондацията успя да просъществува, понеже юридически планетата беше независима и свободна.

След като няколко големи и стабилно финансирани частни съдебни дела срещу Фондацията завършиха с неуспех, дойде ред на ТСП да се изправи срещу стена от медиен натиск да затвори портала към планетата. Найджъл Шелдън трябваше да отстоява колебливо позицията си да го запази отворен — ако затвореха един портал заради активистка кампания, това щеше да направи всички портали уязвими за прищевките на хора, които не са съгласни с културата, религията или политиката на дадена планета. Кошерът остана свързан с Федерацията, въпреки че никога не допринесе истински за общата икономическа и финансова структура. Тихо и със завидна научна находчивост, Фондацията продължи изграждането на своето уникално общество.

Някои хора никога не приеха поражението в съдебните дела или „правото“ на Фондацията да преследва целите си. Доводите им бяха, че в случая връх трябва да вземе по-висшето човешко право. Според тях налице беше цяла планета с генетично модифицирани роби, които чакат да бъдат освободени.

Ако терминът екстремни либерали можеше да бъде приложен към някого, това бяха Маркус и Ребека Редхаунд. Родени сред завидните богатства на великите земни фамилии, те бяха щастливи да допринесат както финансово, така и с активно участие за каузата. Заедно с малка, също толкова отдадена клика, те планираха удар срещу Кошера. Бяха убедени, че това ще демонстрира на останалата част от Федерацията, че Фондацията е сбъркана, не само в политиката, но и в науката си.

След месеци тайно планиране и подготовка девет от богатите градски чедо-командоси нахлуха в едно от родилните отделения на Фондацията в столицата на Кошера, Фордсвил. Успяха да откраднат седем новородени бебета и да ги пренесат до планетарната гара на ТСП, преди да бъде вдигната тревога. Три от тях бяха незабавно проследени от Междувездната дирекция за тежки престъпления и пеленачетата бяха върнати в яслите им на Хъксли Хейвън. Групата преди всичко желаела публичност, въпреки че общественото мнение не се обърна изцяло в тяхна полза. Кражбата на бебета по някакъв начин охлади симпатията на хората.

Четирима от кликата бяха арестувани при проследяването на бебетата. След това Дирекцията за тежки престъпления даде начало на най-голямото преследване, провеждано някога от Федерацията, за да открие четирите липсващи бебета, едно момче и три момичета. Отне им още петнадесет месеца усърдна детективска работа от страна на десетима главни следователи, подпомагани от СИ, за да установят, че откраднатото момче се намира в град на тогава граничната планета Ферара. Пет месеца по-късно две от момичетата бяха върнати от ЕденБург. Последното дете и останалите двама членове на кликата се оказаха по-трудно уловими.

С параноя, каквато само истински отдадени хора могат да постигнат, Маркус и Ребека прекарвали над две години в изкусна подготовка на кражбата, нещо, което бяха запазили в тайна от останалата част от групата. Първата част от прикритието им се

състояла в това да си родят собствено дете. Койа щеше да бъде сестра на кошерното бебе. Щеше да осигури нормален поведенчески модел за психоневрологично профилираното дете; а и младо семейство с близнаци щеше да привлича по-малко внимание. Планът беше добър. Маркус и Ребека бяха купили къща на Мариндра в малък земеделски град, където установиха дребен пазарен градинарски бизнес. Беше приятно място за живот със здрав общностен дух. Децата се приспособиха добре с израстването си. Полуфилипинските черти на Паула изглеждаха леко абсурдно, при положение че и родителите ѝ, и „близначката“ Койа имаха ясно изразен средиземноморски вид. Обясниха странността с генетична модификация, целяща да извади на показ далечното азиатско наследство на Ребека и по този начин да почете древния ѝ етнически произход. Дотогава случаят с последното липсващо кошерно бебе беше отдавна забравен от обществото — чертите на Паула никога не предизвикаха съмнение.

Като дете не беше твърде различна от сестра си. Играеха си заедно, влудяваха родителите си, обичаха кученцето, което Маркус им купи, плуваха с удоволствие и се справяха добре в училище. Чак с навлизането в тийнейджърските години Паула започна явно да се различава от Койа. Правеше каквото ѝ кажеха родителите ѝ, не спореше с тях и се държеше настрана от всички проблеми, които можеха да възникнат в малкото им селско общество. Всички говореха в какво хубаво момиче се превръща, не като половината от тийнейджърите в града, които бяха просто ужасни — сигурен знак за предстоящия колапс на обществото. Тя се отнасяше към момчетата със същата смесица от презрение и очарование като връстничките си. Започна да излиза на срещи, изстрада болката и унижението да я зарежат, а след това чевръсто си отмъсти на следващите си двама приятели, като ги разкара набързо. Откри друго момче, което хареса, и излизаше сериозно с него пет месеца. В спортовете се справяше по-скоро добре, вместо да изпъква с невероятни умения. В училище блестеше в езиците и историята. Както отбелязаха учителите ѝ, притежаваше невероятна памет и мания да проследява и най-дребните факти, свързани с предметите ѝ. Тестовете за пригодност показаха, че от нея ще излезе отличен психолог.

На шестнадесетия рожден ден на щастливата им, нормална осиновена дъщеря Маркус и Ребека разбраха, че са успели. Бяха

отгледали дете от Кошера с любов в естествена среда и от него бе израснало щастливо и напълно нормално човешко същество. Каквото бе постигнато с един, можеше да бъде постигнато с всички. Хватката на Фондацията над потиснатото население можеше да бъде освободена, методът им на контрол беше несъвършен. Нормалното поведение и човешката чест в крайна сметка триумфираха.

Два дни по-късно по време на един прекрасен летен следобед те изведоха Паула навън в градината и ѝ разказаха за истинския ѝ произход. Дори ѝ показаха смутено старите медийни записи за кражбата и последвалото преследване.

Това, което Фондацията по онова време още не беше разкрила, беше природата на психоневрологичното профилиране, приложено на задигнатите бебета. Останалите до едно бяха съвсем стандартни за Хъксли Хейвън: държавни работници, инженери, счетоводители, дори един архивист. Паула обаче, дали заради късмет или съдба, беше уникално изключение. Престъпленията на Хъксли Хейвън бяха изключително редки, тъй като гражданите бяха създадени, за да бъдат доволни от работата и живота си. Дори Фондацията обаче не претендираше, че може да изгради идеалното общество. Всички човешки цивилизации се нуждаеха от полицейска сила. На Хъксли Хейвън фактът, че на всеки десет хиляди души се падаше по един правозащитник, беше национална гордост. Паула беше един от тези хора.

Два часа след радостното си признание Маркус и Ребека бяха задържани. Предаде ги Паула. Нямаше избор. Способността да различава правилното от грешното беше сърцевината на самоличността ѝ, самата ѝ душа.

Последното липсващо кошерно бебе се превърна в най-голямата медийна история, появявала се в унисферата за цяло десетилетие, и направи Паула звезда. Млада, красива и плашещо непокварима — тя беше всичко, което едно шестнадесетгодишно момиче не трябва да бъде.

Благодарение на безмилостните показания на Паула Маркус и Ребека бяха осъдени на тридесет и две години прекъсване на живота, губейки по този начин два пъти повече време от продължителността на престъплението, обичайното наказание за убийци. Предаването на процеса по унисферата позволи на една четвърт от човешката раса да

наблюдава с тих интерес как Койа се срива психически и пици истерично на съдията, преди да започне да моли доведената си сестра да оттегли обвинението. Единственият отговор на Паула, тих съжалителен поглед към хлипащото момиче, накара една четвърт от човечеството да потръпне.

След процеса Паула се върна на Хъксли Хейвън, дома, който никога не бе познавала, за да открие истинското си име и да преживее смущаващото запознанство с останалите откраднати деца, с които нямаше нищо общо. Тя принадлежеше на онзи свят дори по-малко, отколкото на Мариндра. Модерното федеративно образование я поставяше изцяло извън нормата, що се отнасяше до Хъксли Хейвън. В Кошера не разполагаха с напреднала технология, новото конформистко общество бе структурирано така, че не машините, а хората да вършат цялата работа. Заради опита си с домашни работи и пълния достъп до информацията в унисферата Паула сметна подобно отхвърляне за глупаво и провинциалистко. Това беше единственият успех на Маркус и Ребека в опита им да оформят мислите ѝ, макар че по това време телата им вече бяха поставени в безопасна кома в хибернационните утробы на Дирекцията по справедливостта, без възможност да го разберат.

Извън фокуса на общественото внимание, Паула напусна Хъксли Хейвън към Земята, където постъпи в Междузвездната дирекция за тежки престъпления. По онова време нямаше представа колко нависоко в политическата хранителна верига бе стигнала молбата ѝ, преди да получи одобрение. И все пак тя получи работата и се превърна в най-добрия служител, който Дирекцията бе имала — въпреки злополучната слава на случая от 2243, който все още не бе разрешила.

Мортън живееше в апартамента на върха на петдесететажния небостъргач зад Лабук Марина в Дарклейк Сити. Всъщност доста близо до мястото на последния обяд на Карълайн Търнър и Тара. Паула отбеляза съвпадението, докато колата ги караше покрай брега. Паркираха в подземния гараж на небостъргача и взеха експресния асансьор за най-горния етаж. Мортън ги чакаше във вестибюла, когато вратите се отвориха. Бяха минали три години от подмладяването му,

беше висок, красив млад мъж, чиято гъста кестенява коса бе вързана на дълга конска опашка. Носеше модно скроена хавайска риза в кехлибарено и пауновосиньо и скъпи ръчно ушити ленени домашни панталони. Изглеждаше добре и очевидно беше наясно с това. Младежкото му лице се усмихна широко, когато се ръкува с тях и ги посрещна.

— Радвам се, че се съгласихте да ни видите — каза Паула. Беше ранна вечер местно време, само няколко часа напред от парижкото.

— Най-малкото, което можех да направя. — Мортън ги въведе вътре през изящна двойна врата. Апартаментът му вероятно се простираше на по-голяма площ от тази на плантацията, в която бившата му съпруга понастоящем живееше. Влязоха в грамадна всекидневна на два етажа с прозрачна стена. Беше шест и тридесет, медночервеното слънце вече се бе изравнило с върха на небостъргача и богатата омара на светлината му блестеше право в апартамента. Щедра тапицерия и скъпи произведения на изкуството блещукаха в прекрасни здрачни цветове, попивайки слънчевите лъчи. От другата страна на широките стъклени врати имаше огромна градина на покрива, половината от която бе заета от плувен басейн. Отвъд перилата от неръждаема стомана, които ограждаха градината се откриваше невероятна гледка към града и езерото.

Тримата се настаниха в пищните канапета в къта за разговори пред стъклената стена. Мортън нареди на стената да стане непрозрачна, като по този начин до голяма степен се отърваха от зноя. Паула видя някой в басейна, младо момиче, което покриваше дължини с мощни небрежни загребвания. Тя нареди на е-конома си да ѝ представи досието на Мортън. Нямахте регистриран брак, но местните медийни клюки го свързваха с поредица от момичета след последното му подмладяване. Настоящата му любовница беше Мелани Рескорай — деветнадесетгодишна, в първия си живот, член на националния отбор по гмуркане на Дъбов лес. Родителите на Мелани, според хрониката, възразяваха остро срещу връзката. В отговор на това Мелани просто се бе изнесла от семейния дом в апартамента на Мортън.

— Нещо за пиене? — попита той. Икономът се появи до канапето, облечен в черни дрехи в античен стил. Паула се загледа умерено изненадана — истински човешки слуга, а не робот.

— Не, благодаря — каза тя. Хоше поклати глава.

— Аз ще пийна от искрящия джин, благодаря ти — каза Мортън.
— Работните часове приключиха все пак.

— Да, сър. — Икономът се поклони дискретно и се насочи към огледалния шкаф с питиета.

— Разбрах, че вие сте уведомили полицията за тази ситуация — каза Паула.

— Точно така. — Мортън се облегна лежерно на кожените възглавници. — Помислих си, че е доста странно Котал да бъде съживяван след Тара. Наведе ме на мисълта, че са умрели по едно и също време, което си е съмнително, особено след като никой не откри как е умряла тя. Всъщност съм изненадан, че никой друг не направи връзката.

Учтивата му усмивка се насочи към Хоше.

— Различни застрахователни компании, различни клиники — оправда се Хоше. — Сигурен съм, че Уайоби щеше да повдигне въпроса пред отделението, когато попиташе за мис Шахийф.

— Разбира се.

— Значи името ви е познато? — каза Паула.

— Да. Бог знае защо не редактирах тези лайна от спомените си по време на последните две подмладявания. Нещо подсъзнателно предполагам. Човек се учи от опита си, умният човек не го изхвърля.

— Беше ли разводът с Тара болезнен?

— Това, че ме напусна, ми дойде като шок. Просто не осъзнавах, че ще се случи. Имам предвид, като се върна назад, бях много зает в компанията ни, двамата се виждахме рядко, предполагам, че е било неизбежно. Но да ми го съобщи по този начин, без предупреждение, това не беше Тара. Не и Тара, която познавах, във всеки случай. Преодолях го по същия начин, по който го правят много други мъже — чуках всяка фуста, която видех, и се затрупах с работа. След това формалният развод вече не ме засягаше, беше просто сертифициран подпис върху документ.

— И нямаше никакъв намек, че ще ви напусне?

— По дяволите, не. Когато се върнах от работа, бях загрижен за нея. Имам предвид, че не отговаряше на обажданията ми в продължение на два дни. Реших, че ми е ядосана, задето прекарвам толкова време надалеч от дома. Щом се прибрах, беше оголила целия

апартамент, всички нейни вещи ги нямаше. Доста сериозен шибан намек, а?

Икономът се върна с пенливия джин в кристална чаша и го сложи на масата до Мортън.

— Това ли ще е всичко, сър?

— Засега. — Мортън го отпрати с махване на ръка.

— Имаше ли съобщение? — попита Паула.

— Нищо. Първият и последният път, когато чух нещо за нея, беше при пристигането на документа за развод две седмици по-късно.

— Това е било осъществено от юридическа фирма. Значи изобщо не сте имали контакт с Тара?

— Не. Не и след като си тръгна.

— Откъде знаехте името на Уайоби Котал?

— Фигурираше в документите по развода.

— Тара го е вписала?

— Да. Той бил липсващият елемент в брака ни.

— Бих желала копие, моля.

— Разбира се. — Мортън нареди на икономата да направи копие за Паула.

— Трябва да ви попитам, спечелихте ли от развода?

Мортън се засмя с неподправено забавление.

— Разбира се, отървах се от нея.

Той отпи от пенливия джин все така ухилен.

— Нямах точно това предвид.

— Да, да, знам. — Мортън склочи ръце зад главата си и се вгледа в тавана. — Да видим. Не особено. И двамата излязохме от брака финансово осигурени. Беше част от предбрачния ни договор, всичко да бъде разделено петдесет на петдесет. Беше достатъчно честно. Тара беше по-богата от мен по онова време, вложи по-голям процент от първоначалния капитал на компанията. Това не беше тайна. Аз обаче бях този, който я управляваше и благодарение на когото всичко работеше. Когато се разведохме, дяловете ни бяха разделени стриктно в съгласие с договора. И двамата получихме по половина.

— Колко пари вложи тя?

— Отношението беше шейсет и пет към тридесет и пет процента. Не и такова, заради което бих убил.

— Сигурна съм. В такъв случай кой запази компанията?

— Може да се каже, че аз все още я управлявам. В момента „АкваСтейт“ е един от филиалите ни.

Паула се консултира с досието.

— Разбирам. Сега вие сте председател на „Гансу Кънстракшън“.

— Правилно. Шест месеца след като излязохме на пазара, „Гансу“ отправи оферта за „АкваСтейт“. Аз се договорих за двойна цена за моите акции, място в борда на „Гансу“ и добри възможности за закупуване на още акции. След четиридесет години здрава работа ето ме сега. Ние сме най-голямата градска инженерна компания на цялата планета. Само кажете какво и можем да ви го построим. Имаме доста извънпланетни филиали и отваряме нови всяка година. Един ден ще сме конкуренция на междузвездните компании.

— Според моите записи компанията, която сте притежавали заедно с Тара, „АкваСтейт“, е излязла на пазара чак три години след развода.

— Не, Тара се съгласи — или по-скоро бракоразводните адвокати се съгласиха, — че и двамата ще спечелим повече, ако изчакаме и позволим на бизнеса с изсмукване на влагата да се разрасне, докато не се отвори възможност да приберем максимума от поскъпването. Когато „АкваСтейт“ най-сетне излезе на пазара, акциите ѝ бяха регистрирани в банка на Тампико, където бяха преобразувани в акции на „Гансу“. Тогава аз продадох моя дял. Всъщност не трябва да ви казвам това, но... След като тя беше съживена, повечето от акциите бяха разпродадени. Тя харчи адски бързо, за да поддържа онзи аристократ-идиот и плантацията му.

— Благодаря ви, но не мисля, че това има отношение към разследването. Повече ме интересува какво се е случило с акциите през седемнадесетте години, предхождащи развода. Просто са си стояли в банката на Тампико?

— Доколкото знам, да. Сега знам, че са продадени, защото като председател имам достъп до вътрешния регистър за собственичество. Тя ги харчи доста бързо, по няколко милиона тукашни долара годишно.

Паула се обърна към Хоше.

— Трябва да проверим банката на Тампико, за да разберем какво се е случило с тези седемнадесетгодишни дивиденди.

— Определено.

Мелани Рескорай излезе от басейна и започна да се подсушава на фона на обагреното в розово небе. Беше много привлекателна, както установи Паула. Мортън се бе втренчил в нея с алчно изражение.

— Ами врагове? — попита Паула. — Тара имаше ли такива?

— Не. — Мортън все още наблюдаваше любовния си трофей. — Тоест, съмнява ме, всъщност не си спомням. Отървах се от по-голямата част от тези спомени, запазих само най-важните от онези времена, знаете как е.

— А вие? Имахте ли врагове по онова време?

— Не бих ги определил чак като врагове. Противници в бизнеса със сигурност. А сега имам много повече от тогава. Но нито една сделка не би била достатъчен мотив за убийство, не и през онези дни.

— Само през онези дни?

— Или тези — каза той с усмивка.

— Срегнахте ли се отново с Тара след съживяването ѝ?

— Да. Застрахователните следователи и полицията имаха един куп въпроси към мен, всичките като вашите. Отидох да я видя, след като излезе от клиниката, заради старите времена, за да се уверя, че е добре. Не се сърдя, прекарахме тринадесет хубави години заедно. Все още се срещаме от време на време, по партита, обществени събития, такива неща. Макар че срещите стават все по-редки, откакто се омъжи. Не съм я виждал от последното ми подмладяване насам.

— С Тара нямахте деца, нали така?

Вниманието на Мортън се върна към всекидневната.

— Не.

— Защо? Както казахте, били сте заедно в продължение на тринадесет години.

— Решихме, че не искаме. Беше записано в предбрачния ни договор. И двамата бяхме заети хора. Начинът на живот, който водехме тогава, не позволяваше подобна семейна отговорност.

— Добре, един последен въпрос, вероятно излишен, предвид двете ви подмладявания оттогава, но въпреки това — спомняте ли си някакви странни инциденти преди изчезването ѝ.

— Съжالياвам, не помня нищо. Ако е имало нещо такова, това са спомените, които премахнах преди много време.

— Помислих си, че може и да е така. Ами, благодаря ви отново, че ни приехте.

Мортън се изправи и изпрати главния следовател. Докато минаваха през вестибюла, очите му се плъзнаха по дупето ѝ. Бизнес костюмът ѝ с пола прилепваше страхотно и очертаваше бедрата ѝ. Въпреки че бе отварял съдебните ѝ случаи няколко пъти през унисферата, тялото ѝ след подмладяването беше приятна изненада. Зачуди се дали тя щеше да се отбие на някой Тих свят тази вечер. Ако го направеше, това беше свят, който Мортън щеше да посети с радост.

Когато си тръгнаха, той се върна в градината на покрива. Мелани му се усмихна с простишко щастие на пълна отдаденост.

— Е, била ли е убита? — попита момичето.

— Не знаят.

Тя уви ръце около врата му и притисна все още влажното си тяло към неговото.

— Защо ти пука? Това е били преди векове и векове.

— Четиридесет години. А и би ми пукало много, ако се бе случило на теб.

Устните ѝ се нацупиха обидено.

— Не го казвай.

— Имам предвид, че времето не намалява тежестта на престъпленията, най-вече днес.

— Добре. — Тя сви рамене и му се усмихна. — Няма да избягам от теб, както тя, никога.

— Радвам се да го чуя. — Той се наведе леко напред и започна да я целува, действие, на което тя реагира с обичайната си страст. Младежката ѝ несигурност беше толкова лесно манипулируема, особено за някой с неговите години и опит. Тя никога не бе познавала толкова изтънчен и уверен в себе си човек като него, нито толкова богат. Единствените хора, с които бе излизала преди, бяха приятни момчета в първия си живот. Самата Мелани не беше достатъчно смела да се откъсне от конформизма на средната класа, но благодарение на увещанията и подкрепата му скоро започна да гризе от забранения плод. Публичността на връзката им, кавгите с родителите ѝ, всичко това работеше в негова полза. Като човек, живеещ първия си живот, тя отчаяно искаше да види всичко, което животът може да ѝ предложи. И като по чудо, той се бе появил, за да запълни ролите на екскурзовод и

ковчежник. Изведнъж, след всичките години на дисциплина и ограничения, които бе изтърпяла, за да достигне национално ниво, вече нищо не я възпираше. Реакцията ѝ на това освобождаване беше съвсем предвидимо неконтролируемо угаждане на собствените ѝ желаниа.

Мелани далеч не беше най-красивото момиче, което бе вкарвал в леглото си. Брадичката ѝ беше малко по-дълга, отколкото трябваше, а носът ѝ — твърде чип, за да получи тази титла. Но с това източено тяло с широки рамене, подготвено от треньора на Националната плувна федерация до върхова гимнастическа форма, тя определено беше една от тези, които го задоволяваха най-добре физически. Въпреки че всъщност възрастта бе това, което го възбуждаше по начин, неизпитан по време на срещите му на Тихите светове. Дори в това либерално настроено общество подмладен мъж, който съблазнява момиче в първия му живот, се смяташе за нещо отвъд границите на цивилизованото поведение. А това само добавяше тръпка към преживяването. Можеше да си позволи да не обърне внимание на неодобрението на останалите.

Защото сега той беше един от богатите и могъщите, които се издигаха над нормата, над делничното. Водеше личния и професионалния си живот по един и същи начин. Ако в някой от тях му се приискаше нещо, го получаваше. Строенето на империи се превърна в негова същност, позволяваше му да разцъфтява. В сравнение с първото му посредствено столетие, сега се чувстваше истински жив.

— Влез вътре и се преоблечи — каза ѝ той най-накрая. Е-кономът му повика гардеробиерката и козметичката, за да помогнат на момичето да се приготви. — Ресал ни очаква на лодката си след час. Не желая да закъснявам, ще дойдат хора, с които искам да се срещна тази вечер.

Гардеробиерката и козметичката се появиха на вратата и зачакаха търпеливо. Две жени на средна възраст, които познаваха вкусовете му по-добре от самия него. Гардеробиерката работеше и като негов стилист.

— Не е само бизнес, нали? — попита Мелани.

— Разбира се, че не, ще има и забавни хора. Хора на твоята възраст и хора по-стари от мен. Сега, моля те, трябва да побързаме.

— Да, Морти. — Мелани забеляза двете жени, които я чакаха, и се обърна обратно към него. — Какво искаш да облека?

— Както винаги — нещо, което да подчертае сексапила ти. — Виртуалното му зрение показваше скорошните покупки на гардеробиерката. — Онази златно-бяла дрешка, с която беше в сряда. Достатъчно оскъдна е.

Тя кимна с готовност.

— Добре. — Прегърна го отново като дете, което търси насърчение от родителя си. — Обичам те, Морти, наистина те обичам. Знаеш това, нали?

Очите ѝ опипваха лицето му в търсене на потвърждение.

— Знам. — Старото му, по-ранно аз вероятно щеше да изпита пристъп на вина заради това ласкателство. Връзката нямаше шанс да просъществува. Знаеше това, макар че тя никога нямаше да успее да го предвиди. След около година някоя случайна красавица щеше да хване окото му и сладката жегга на ухажването щеше да започне наново. Мелани щеше да се удави сред потоп от сълзи. Но дотогава...

Той плесна бързо и нежно дупето ѝ и я побутна към апартамента. Тя изписка с престорено възмущение и изтича през широките врати. Двете жени я последваха.

Е-кономът му представи списък със задачите, които не бе свършил през деня. Той ги проучи, отдели време да запише коментари, да поиска допълнителна информация или да одобри изпълнението им. Винаги ставаше така. Независимо колко сложен смартуер ползваше една компания, изпълнителните решения винаги се вземаха от човек. Един ОИ можеше да елиминира цял слой от по-простите процедури, но му липсваше творческата способност на истинския лидер.

След като въведе ред в делата на офиса, икономът му донесе още един искрящ джин. Мортън се облегна на стоманеното перило на балкона и отпи, загледан в града под него, докато слънцето се потапяше зад хоризонта. В съзнанието си различаваше части от него, цели квартали, изградени от „Гансу“, където лицензираните им от правителството филиали сега осигуряваха цивилни и общественополлезни услуги — всичко това бе резултат от неговите иновации. Други области също привлякоха окото му. Стари плантации и овощни градини, които днес оформяха покрайнините като зелени плочки паркет, обградили планините. Архитектите на „Гансу“ бяха

начертали планове за красиви сгради, които щяха да паснат прекрасно в неравните малки долини и щяха да осигурят жилища за увеличаващото се население на Дъбов лес. Фермерите вече биваха изкушавани с финансови оферти и други стимули.

Когато погледна нагоре към притъмняващото небе, звездите вече започваха да примигват. Ако всичко вървеше по план, влиянието му скоро щеше да се разпростре до тях, надхвърляйки многократно малките частични договори, осъществени от офисите им извън Дъбов лес. Сега той контролираше борда на „Гансу“ и нарастването на бизнеса и покачването на борсовите цени, които бе извоювал през последното десетилетие, му осигуряваха почти кралски сан. Нямаше да му се налага да действа плахо при планирането на разрастването. Възможностите, които се спотайваха там отвъд, бяха наистина замайкащи. Цели градски инфраструктури, които чакаха да бъдат изградени. Кръстопътните светове от новия етап три един ден щяха да съперничат на Големите 15. Сега беше най-хубавото време да си жив.

Той отново наведе очи, за да огледа градските покриви. Една стара средно голяма кула привлече погледа му. Беше жилищният блок, в който двамата с Тара бяха живели през по-голямата част от брака си. Никога преди не бе осъзнавал, че може да го види от градината на покрива. От това разстояние не можеше да различи подробности. Здрачът го превръщаше в сива плоча, от чиито прозорци излизаха успоредни линии светлина. Той отпи отново от джина и се загледа в сградата. Паметта му не можеше да призове дори изгледа на интериора на апартамента. Когато се подложи на подмладяване шест години след развода, редактира всичко освен най-основната информация в сейфа си за съхранение. Сега онзи живот представляваше нещо подобно на поредица от бележки в папка — не и нещо истинско, което бе преживял. И все пак... Преди двадесет години, когато узна за процедурата по съживяване на Тара, нещо го зачовърка. Не беше типично за него да отиде на посещение, и все пак го направи. Полуневротичната жена в новото клонирано тяло му бе непозната, определено не беше жена, към която би се привързал. Отдаде го на шока и психологическата травма от съживяването.

След това е-кономът му улови новините за Котал през медийните канали на унисферата и направи връзката с Тара. Мортън спря работата в офиса си — нещо нечувано — и се разтревожи от странното

съвпадение. Екипът му отправи няколко дискретни запитвания, резултатите от които бяха достатъчни, за да уведоми полицията. Последвалият доклад по случая го бе раздразнил с увъртанията си и липсата на истинско заключение. Вместо сам да вдига шум, което щеше да предизвика коментари, говори с някои от старшите членове на семейство Шахийф.

Не бе очаквал някой толкова прочут като главния комисар Майо да получи разследването. Подобно развитие обаче бе задоволително. Ако някой можеше да разгадае истинските обстоятелства, това беше тя. Мислите му се отнесоха отново към стегнатото ѝ тяло и немалката вероятност да се нуждае от посещение на Тих свят.

— Морти.

Той се обърна. Гардеробиерката и козметичната бяха изплели обичайната си магия. Силуетът на Мелани се виждаше, едва загатнат сред светлината на фойето, кестенявата ѝ коса падаше по гърба, оскъдната дреха разкриваше щедри количества стегната млада плът. Тревогата му относно Тара и Котал се изпари в мига, в който се замисли за новите мръсни номера, на които щеше да я научи по-късно вечерта.

— Добре ли изглеждат? — попита предпазливо тя.

— Идеално.

---

[1] Върхът със замъка (англ.) — Бел.прев. ↑

10.

Оскар Монро и Макклеин Гилбърт взеха ранния сутрешен експрес от Аншун през СвЛинкълн и земния Лондон до Керенск. Планетарната гара на ТСП там командваше портала към Висшия ангел, но до него нямаше влак. Вместо това те слязоха от експреса и извървяха пътя от перона до главния площад. Преминаха през поредица от проверки, за да стигнат до участъка за преминаване на Висшия ангел. ТСП се грижеше за първата проверка — стандартно дълбоко сканиране на тялото и преглед на белите дробове. След това ги прехвърлиха към дипломатическата полицейска дирекция на Федерацията, която преглеждаше всичко свързано с посетителите. Висшият ангел беше единственото място, до което гражданите на Федерацията нямаха гарантирано право на достъп. Освен че дипломатическата полиция оглеждаше всички подробности за криминални прояви, досиетата биваха прехвърляни на Висшия ангел, който имаше право на окончателно вето върху посещенията.

Стомахът на Оскар пърхаше тревожно в очакване, докато полицаят приемаше идентификационното гражданско досие от е-конома му и провеждаше ДНК сканиране, за да потвърди съпадението с официалната информация. Никога не бе посещавал Висшия ангел преди и винаги имаше шанс да му откажат достъп. Или по-лошо — да кажат защо.

— Бил ли си някога тук? — попита той Мак. Опитваше се да се държи небрежно пред полицая.

— Пет пъти — каза Макклеин. — Челните екипи се обучават в райони с нулева гравитация, за да сме подготвени за всякакви ситуации в космоса.

— По дяволите, толкова години работя и никога не съм знаел това.

Макклеин се ухили на приятеля си. Познаваха се от десет години, откакто работеха заедно в изследователското поделение на Мередин. След толкова време в професия с такова голямо напрежение,

ако колегите не развиеха взаимно уважение, значи някой трябваше да напусне. Командната верига неизменно бе ключово понятие в поделението. Всеки се доверяваше, че останалите ще свършат работата си както трябва.

— Страхотно, рискувал съм си живота под командването на оперативен директор, който си няма и идея какво се случва.

— Трябваше да се досетя, че ще ме наредиш така, нали?

— Господа — каза полицаят, — можете да продължите.

Те преминаха към салона на участъка за трансфер. Един стюард им подаде цели предпазни костюми, направени от лека пропускаща въздух материя с прилепващи предпазители за краката и ръкавици.

— Само за совалката е — каза им той. — Облечете ги върху дрехите си, ще попречи нещо да излети в безтегловност. И моля ви, не забравяйте шлемовете си, преди да преминете. Процедурите по безопасност не ни позволяват да летим, ако някой не е сложил шлема си.

В салона имаше още няколко души. Всички навличаха белите костюми. Стюардите раздаваха ленти на хората с дълги коси, за да ги вържат на опашка. Мак сръга Оскар.

— Това там не е ли Паула Майо?

Оскар проследи погледа му. Млада на вид жена връзваше правата си черна коса с лентите. Придружителят ѝ беше възпълен мъж в официален костюм, който едва се побираше в предпазния екип.

— Възможно е. Трябва скоро да е излязла от подмладяване. Спомням си, че разглеждах случая Шайони преди около шест-седем години. Онзи, когато проследи дилъра, който снабдяваше с кинетични оръжия бунтовниците от Дарка Фрий. Чакала ги е да се появят в къщата четири дни. Ето на това му казвам отдаденост.

— Жена ми проучваше случаите ѝ, когато беше в академията, оттам знам как изглежда. Сигурен съм, че е тя.

— Кого ли е погнала този път?

— Нали знаеш, можем да я вземем в екипажа. Оскар изгледа стреснато Мак.

— На какъв пост? Мислиш ли, че ще започнем да се избиваме един друг по време на пътуването?

— При положение че ще живеем заедно с пръдните ти цяла година, е повече от вероятно. Тя решава загадки, нали така, мозъкът ѝ е

пригоден да се справя с тях. Точно такива таланти би трябвало да вземем с нас.

— Има всякакви видове загадки, а ние сме се устремили към неподходящия вид. — Оскар потупа Мак по рамото. — Продължавай да се стараеш, един ден ще бъдеш командир.

— Един ден преди теб, приятел.

— Да бе. Между другото, какво мисли жена ти за това, че заминаваш и я оставяш за цяла година?

— Анджи? Прие го много добре. Обсъждахме дали да не се разделим, но решихме, че това е твърде песимистична прогноза. Просто ще оставим нещата да се развият от само себе си. Ако намери някой друг, докато ме няма, така да е. Договорът ни за партньорство го позволява.

— Хубав договор.

— Да, ами ти? Как ще се справяш цяла година? Набелязал ли си някой от доброволците?

— Не съм се замислял за това. Имам достатъчно ОВ-татуси за предавания с висока резолюция, така че просто ще я карам с харем от добре оформени пиксели.

Мак поклати изненадано глава.

— Братче, трябва да излизаш повече.

Един от стюардите поведе петима от тях, включително Паула и Хоше Фин, по коридора за заминаване в края на салона. Краката на всички издаваха хрущящи звуци, тъй като прилепящите се подметки се опитваха да се прихванат за пода. Докато преминаваха, всички получиха защитни шлемове, а стюардът следеше дали ще ги сложат на главите си.

— Имате ли опит с нулева гравитация? — попита ги той.

— Напоследък да — отвърна кисело Оскар. Шлемът беше идентичен с тези, които използваха на комплекса за строеж на звездния кораб на Аншун. Още не можеше да понася пътуванията до платформата за монтаж, но Уилсън беше истински поклонник на прякото контролиране на работата — очевидно реликва от дните на пламенен ентузиазъм в НАСА. Откакто Оскар се присъедини към проекта, нямаше седмица, в която да не участва в някакъв инспекционен обход.

— Самият портал е маркиран от черния ръб — каза стюардът и посочи напред към дъното на коридора. — След като навлезете в нулева гравитация, моля ви, използвайте прилепващите устройства и не се носете свободно. Совалката ви очаква на пети док. А сега, моля, последвайте ме.

Той достигна черната линия, протегна се напред и докосна прилепващата си ръкавица към стената. Премина грациозно през линията и краката му се издигнаха над пода. Оскар се намръщи примирено и го последва.

След пет метра коридорът се отваряше насред полусфера с петметров диаметър. Нямаше прозорци, само осем големи херметически шлюза, разположени на равни разстояния по ръба. Номер пет беше отворен. Стюардът ги отведе внимателно по продължение на извитата повърхност, прикрепяйки се към нея чрез китките и ходилата си като гигантско насекомо. Зачака до шлюза, готов да им помогне, когато те спряха, за да се наместят в совалката.

Малкият съд представляваше прост цилиндър, дълъг десет метра, с две редици канапета. Оскар закопча колана си и погледна нагоре. Всичко, което виждаше, беше извитата външна стена на пристана за отпътуване.

На борда имаше само петнадесет пътници. Стюардът мина покрай канапетата и провери дали всички са настанени. След това шлюзът се затвори като гигантска свиваща се зеница.

— Висшият ангел не позволява на ТСП да разположи портала вътре в него — каза стюардът. — Затова се намираме на около петдесет километра разстояние. Пътуването ще отнеме около петнадесет минути. Разполагам със силни успокоителни, които вероятно ще са ви от полза. Междувременно, моля ви, разгледайте санитарната тръба на гърба на седалката пред вас.

Оскар погледна към еластичния маркуч и новата му дюза за еднократна употреба и се намръщи. При все това си беше подобрение в сравнение с торбичките, които носеше със себе си на платформата на звездния кораб.

Совалката завибрира тихо, докато се разкачваше от придържания механизъм. Насочващите се химически ракети я изтикаха настрана от пристана. След като се носиха няколко секунди, огньовете на помощните главни ракети пламнаха и им придадоха

ускорение. С оттеглянето им от пристана пред погледа им се разкриваше все по-голяма част от структурата и след минута Оскар виждаше цялата портална гара. Напомни му на кварцово образувание с дългите си шестоъгълни тръбовидни сектори, които излизаха от централен диск. От ръба на диска се подаваха еднаквите пристани за пристигащи и заминаващи совалки. Краищата на шестоъгълните тръби представляваха гигантски шлюзове, в които товарни влекачи стоварваха пратките си. В запечатаните капсули имаше готови сателити, сложни устройства от твърда материя, смесени, кристални и органични съединения, чието производство беше възможно само в среда с минимална гравитация. Товарните влекачи също така използваха шлюзовете, за да се натоварят със стоки за потребление и храни, доставени през портала, и да ги отнесат на Висшия ангел.

Останалата част от архипелага се появи зад прозореца. Над сто свободно носещи се фабрики, вариращи от миниатюрни самостоятелни изследователски капсули, малко по-големи от совалката, до корпоративни макроцентрове — широки с километри паяжини, чиито производствени модули блестяха като бижута от призматичен хром на всеки по-голям възел. Зад тях гигантската газова планета Икаланайз изпълваше звездното поле пред въртящата се бавно совалка. Орбиталната им позиция разкриваше гиганта във формата на масивен полумесец, набразден от шафранени райета и бели ивичести облаци, чиито променливи контури се сплитаха едни с други в спираловидни завъркулки. Сякаш всяка ивица протягаше ноктите си към съседната. До екватора се виждаше двойка малки черни кръгове — сенките на две от тридесет и осемте луни на газовия гигант.

След десет минути совалката се обърна отново и се позиционира за спирачното горене. Оскар се озова право срещу Висшия ангел.

Червеевата дупка на изследователското поделение, отворена в звездната система през 2163-та, не успяла да открие нито една животоподдържаща планета и оперативният директор тъкмо щял да я затвори, когато чинията засякла мощен, постоянен микровълнов пулс откъм Икаланайз. Екипът изчислил стабилна точка, орбитираща на половин милион километра над сярната атмосфера и преместил червеевата дупка за оглед от по-близко разстояние. Първоначалният образ бил много объркващ. Телескопът фокусираше тъмна, скалиста малка луна, дълга шейсет и широка двадесет километра. Това обаче се

оказали разлистените венчелистчета от чиста перленобяла светлина — като криле на ангел. Екипът се придвижил по-близо и избистрил фокуса, при което открил, че скалата всъщност приютява дванадесет огромни изкуствени купола от кристал, качени върху високи метални стъбла. Не всички куполи били прозрачни и излъчвали светлина. Пет от тях разкривали извънземните градове, които съдържали в себе си. Уличните решетки били осветени от рубинена, тюркоазена и смарагдова светлина, а хилядите прозорци, вградени в странните архитектурни силуети на кули, пръстени, конуси и сфери, горели в спектрите на многобройни различни слънца.

Това, което открили, било звезден кораб, жив бегемот, способен да пътува със свръхсветлинна скорост. Не било форма на живот, която човечеството можело да проумее. Машина, постигнала самосъзнание или родено в космоса същество, еволюирало или проектирано да достигне този етап на развитието си. Висшият ангел не бил словоохотлив относно произхода си. Казал им единствено, че целта му е да осигурява животоподдържащи условия за планетарните видове, с които влезе в досег, с надеждата да научи повече за тях. Той „почивал“ в орбита около Икаланайз — не разкри за колко дълго. След преговори по радиоканала се бе съгласил да отвори три от куполите си (по това време празни) за хората, които да ги използват най-вече като град-спалня за астроинженерните си компании. Две от най-важните клаузи в договора за заселване представляваха правото на вето върху достъпа на посетителите и заселниците, както и обещанието му да информира новите си човешки обитатели, преди да потегли отново... когато и да станеше това.

Совалката им се вмъкна под обширната основа на купола Ню Глазгоу и се спусна надолу по заостреното стъбло. Космическият пристан на купола се намираще точно над точката, в която стъблото с цвят на олово и калай потъваше в скалистата външна обвивка на звездния кораб. Дебелата огърлица от въздушни шлюзове и докове обгръщаше в пръстен структурата. Към няколко от тях имаше прикрепени совалки, а по-големите докове придържаха товарни влекачи, които разтоварваха пратките си.

Скачването им предизвика лека вибрация и шлюзът от модифицирана пластмаса се отвори.

— Благодаря ви, че пътувахте с нас — каза стюардът. — Моля, не забравяйте, че след като слезете, все още ще се намирате в състояние на свободно падане, докато лифтът не се задвижи.

Оскар изчака всички пътници пред него да излязат, преди да махне коланите си. Коридорът извън шлюза беше разочароващ — широка сребриста тръба с малка извивка, която я отвеждаше по дълбоко в стъблото. Липсваха каквито и да е екзотични усещания. Като всички останали, той позволи на прилепващите се подметки да го застопорят за пода. Точно преди вратите да се затворят, видя как Паула Майо и придружителят ѝ се плъзгат покрай лифта и се насочват към дъното на коридора.

Гравитацията нарастваше бавно, докато се плъзгаха във вътрешността на стъблото. Значи все пак увеличаваха скоростта си, доколкото можеше да прецени. Когато лифтът спря, все още се намираше в стандартно гравитационно поле. Висшият ангел никога не бе обяснил как постига това, нито пък което и да е друго от техническите си умения. Като например източника си на хранване, природата на свръхсветлинния му двигател, щита против сблъсъците с елементарни частици или пък материята, нужна за построяването на новите куполи.

Техният лифт беше един от десетте, които излизаха в голям салон за пристигащи. Оскар и Мак свалиха предпазните си костюми, хвърлиха ги в кош за отпадъци и след това се отправиха към изхода. Транзитната сграда се намираше в центъра на Кръговия парк в Ню Глазгоу, зелена местност с широчина пет километра. Дърветата в нея бяха толкова много, че още малко можеше да бъде класифицирана като гора. Зад външния им пръстен се намираха небостъргачите, не по-малко разнообразни по форма и цвят от което и да е нюйоркско авеню. Различното тук бяха небесните пръстени, които се увиваха около тях — тънки релси, които носеха частни капсули между обществените спирки с прилична скорост. Беше ден, което означаваше, че кристалният купол над тях е станал прозрачен и излъчва еднородна бяла светлина близка до спектъра на Слънцето. Въздухът беше приятно топъл с намек за лятна влага.

Оскар остана неподвижен в продължение на един дълъг момент. Източни врат назад и бавно се завъртя в кръг.

— Трябва да призная, че е адски впечатляващо. Кара те да направиш сравнение със стария „Втори шанс“, нали?

— Твърде различни сме... — сви рамене Мак. — Ние сме развили портали и мрежата на ТСП, всяка планета е само на една крачка разстояние. Ако бяхме прекарвали триста години в проектиране на звездни кораби, сигурно щяхме да обикаляме из Галактиката в нещо подобно на това.

Оскар го погледна.

— Впечатлен си — каза му.

— Това си е невероятен инженерен комплекс, признавам. Обаче не може да ми докара комплекс за малоценност.

— Добре, добре. Как да се свържем с мадам председателя?

Мак посочи през горската местност пред тях. Малки пътеки отвеждаха от транзитната сграда и криволичеха между дърветата. Недалеч имаше поток, а измежду по-едрите стволоче се мяркаше езеро. На около петдесет метра по пътеката имаше малка бяла колона, където бяха паркирани три частни капсули.

— Те ще ни откарат възможно най-близо — каза Мак.

Капсулите представляваха прости перленобели сфери с подравнени основи. Страничните врати бяха отворени и защитени от прозрачни силови полета. Мак влезе и седна на малката пейка във вътрешността. Оскар се присъедини. Отвътре черупката на капсулата беше прозрачна. Силовите полета, които играеха ролята на врати, премигнаха и се засилиха.

— Офисът на председателя, моля — каза Мак.

Капсулата се плъзна няколко метра по земята, след това повърхността на пътеката се разтвори, откри вход към тунел и те потънаха в него. Вътре нямаше светлина, въпреки че интериорът на капсулата си остана осветен.

— Уау — каза Оскар. Ръцете му автоматично се вкопчиха във вътрешността на черупката, макар и движението през тунела да не се усещаше. — Трябва да е някаква технология за убиване на инерцията.

— Спри да анализираш. Наслаждавай се. Особено на тази част.

— Коя — „уаумамкаму“?

Частната капсула напусна вертикално тунела и се понесе по една от небесните релси сякаш със свръхзвукова скорост. Без да усещат каквото и да е ускорение, те фучаха успоредно на един от

небостъргачите, висок строен конус от синя стомана с червена сфера на върха. В този момент небето се изви в мързелива дъга и отново се изравни. Друга капсула се носеше право към тях. Оскар се насили да не затвори очи, докато се разминаваха. Чак тогава бумтящото му сърце се успокои достатъчно, за да може да се наслади поне малко на спектакъла. Бяха достатъчно нависоко, така че да огледа целия град под купола. Имаше също толкова паркове, колкото градски площи, и формите на големите сгради бяха наистина забележителни.

— Гледката е много по-красива през нощта — каза Мак. — Тогава кристалът става прозрачен. Можеш да видиш Икаланайз над себе си. Тогава вече знаеш със сигурност, че си в свят на извънземни.

На едно кръстовище завиха към друг небостъргач и се устремиха по дъговидна траектория надолу към сграда, която приличаше на сребърна мида. Капсулата изсвистя в огромен салон на осемнадесетия етаж и спря до бяла колона, около която чакаха още пашкули.

— По-добре е от мерцедеса ти, а? — каза Мак, докато изскачаха от капсулата.

Оскар направи физиономия.

— Просто е различно.

Чакаше ги член на политическия екип на председателя — Соолина Депфор, млада на външен вид жена в скъп костюм.

— Добре дошли в общината, господа — каза тя. — Госпожица Гал ви очаква.

Тя ги поведе право в офиса на председателя на Асоциацията на човешките жители, огромна овална стая, която сигурно се намираще в най-голямото ребро на сградата. Таванът ѝ представляваше пресечен конус от стъклописи, чиито цветове се движеха на дълги перпендикулярни вълни. Имаше една-единствена мебел — бюро в самия край на стаята. Подредбата на помещението напомняше на старомодна тронна зала. Оскар обаче беше наясно, че Тониея Гал заема позицията на председател на Асоциацията от повече от век. Малко от абсолютните монарси в историята бяха царували толкова дълго.

Докато се приближаваха, мадам председателят се изправи, за да ги поздрави. Висока жена със синьо-черна кожа, облечена в традиционна африканска племенна роба. Оставаше ѝ по-малко от десетилетие до следващото подмладяване. Лицето ѝ беше гордо и сериозно. Сиви нишки вече се промъкваха в късо подстриганата ѝ

коса. Това, че нехаеше и не си правеше труда да ги лекува или поне да ги боядиса, говореше много за самочувствието ѝ. Печелеше всички избори със значително мнозинство. Малкото ѝ критици и противници твърдяха, че това е резултат от липсата на желаещи за работата, че постът е просто представителен, тъй като Висшият ангел извършваше всички услуги в куполите с непостижима ефективност. Тези думи бяха огромно подценяване на способностите ѝ. В началото Висшият ангел може и да беше само проста и удобна спалня за астроинженерите, но сега трите купола — Ню Глазгоу, Москва Стар и Кракакол — бяха домове на население от над петнадесет милиона. Два нови купола — Ню Оукланд и Бабуян Атол, за които председателката бе преговаряла с Висшия ангел, вече бяха почти напълно израснали и готови да приемат човешки заселници. Свободно летящите фабрики навън произвеждаха малък, но значителен процент от цялостната продукция на високи технологии във Федерацията. Висшият ангел беше изключителен успех по всички параграфи и Тониея Гал, която бе пристигнала като техник по йонните тръстери заедно с първата вълна от заселници, беше едновременно огледало и водач на този успех. Освен това беше един от най-дълго управлявалите държавни глави, а напоследък медиите я спрягаха за сериозен кандидат за президентския пост.

Оскар стисна подадената от председателя ръка и почувства сухата хладна кожа.

— Благодаря ви, че ни приехте, госпожо.

— Двоумях се — каза Тониея Гал. Гласът ѝ не съдържаше нито капка хумор или гостоприемство. — Както и останалите жители, се чувствам силно обидена, че Найджъл Шелдън ни пренебрегна като място за построяването на звездния кораб.

Усмивката на Оскар замръзна. Не пое риска да погледне към Мак.

— Уверен съм, че не е имал намерение да ви обиди, мадам.

— Тогава защо не го построи тук? — попита тя с искрено объркване. — Разполагаме с всички нужни средства, както и с огромни ресурси от опит и познание. Построяването на Аншун трябва да е добавило големи разходи по проекта. Защо го направи?

— Аншун е по-близо до Дайсъновата двойка...

— Пфу. — Тя махна пренебрежително с ръка. — Все едно няколко дни разлика в пътуването ще окажат някакво влияние. Да не се

опитва да изгради конкурентна космическа индустрия?

— Уверявам ви, мадам, единственото нещо, което се строи на Аншун, е звездният кораб. Няма индустриални съоръжения за работа в нулева гравитация. Голяма част от компонентите се внасят от Висшия ангел.

— Хм. Ще приема този отговор засега, но можеш да кажеш на мистър Шелдън от мое име, че съм изключително недоволна от решението му. Следващия път, когато протежещата му се нуждаят от подкрепа за някое оспорвано гласуване в Сената, няма нужда да си прави труда да я търси тук.

— Ще се погрижа да разбере това — каза покорно Оскар.

— За какво сте тук тогава?

— Искаме да попитаме Висшия ангел дали знае нещо за двойката Дайсън. Всяка информация, дори най-малката, ще помогне на мисията ни.

— Свързани сме с унисферата, знаете това, нали?

Оскар някак успя да избегне пронизващия ѝ поглед.

— Непосредственият ми началник е привърженик на личния подход, когато става дума за нещо толкова важно, а Асоциацията на жителите разполага с постоянна отворена връзка с контролиращия интелект на Висшия ангел.

— Той не знае нищо за двойката Дайсън.

— Бихме искали да потвърдим това.

Устните ѝ се свиха в тънка усмивка.

— Направо от източника, а господата? Много добре. — Тя отправи жест към сводестия прозорец зад себе си. — Видяхте ли всички куполи по време на приближаването си?

— Повечето.

— Райел живеят в един от тях. Знаем това, тъй като се съгласиха да се свържат с хората. Що се отнася до останалите осем първоначални купола, никой не знае какво приютяват. Три от тях съдържат градове или някакъв вид структури. Нощем светят, но никога не сме засичали нещо да се движи в тях. Един купол изглежда като пълен с мъгла. Хората твърдят, че са мяркали светлини и сенки вътре, но няма доказателства. Един е вечно тъмен, въпреки че излъчва мощни инфрачервени емисии, което е показателно за вътрешни температури над тези на обитаемите от хора планети. Един е вечно непрозрачен и

осветен. Последните два имат тридесет и седем часови денонощни цикли, но също са непрозрачни. Така че, виждате ли, господо, след два века живот тук дори не знаем кои са съседите ни. Висшият ангел цени уединението над всичко. Вие сте тук, за да разпитвате за вид, който нарочно се е изолирал от останалата част от Галактиката.

— Признавам, че е доста несигурен ход — каза Оскар. — Трябва обаче да го попитаме, вярвам, че ни разбирате.

— Разбирам мотивите ви, но не одобрявам целта ви. Трябва да пазим собствената си позиция, която е мой най-голям приоритет. Въпреки това се чувствайте поканени да използвате отворения канал на Асоциацията към нашия домакин.

— Благодаря ви, мадам.

Те се оттеглиха от офиса ѝ на няколко крачки след Соолина Депфор, чиито токове чаткаха шумно по излъскания под. Оскар усещаше погледа на председателката върху гърба си през цялото време, докато излизаха. Веднага щом високите врати се затвориха, те си размениха погледи. Мак изду бузи.

— Исусе, каква мъжемелачка — промърмори той.

В този миг Соолина Депфор се извърна и вдигна вежда. Лицето на Мак силно почервения.

— Официалният ни канал се отваря оттук — каза тя.

Введе ги в конферентна зала без прозорци извън приемната зала. Беше с доста по-скромни мащаби от офиса на председателката. В средата имаше тясна овална маса с шест кожени стола с високи облегалки.

— Просто говорете — каза им тя. — Висшият ангел може да ви чуе.

Вратата се затвори зад нея.

— Брой ги две мъжемелачки — каза Мак, докато сядаха в единия край на масата.

Оскар го изгледа предупредително.

— Здравейте?

Лишената от украса стена в далечния край на стаята засия в синьо и в нея се избистри огледален образ на конферентната зала. На един от столовете по средата на масата седеше мъж. Носеше черен пуловер с остро деколте и тъмни панталони. Върху широкото му лице имаше неколкодневна брада, а косата над челото му се отдръпваше

назад. Беше образ, предназначен да успокоява, типът старши кадър, на когото можеш да се довериш.

— Здравейте.

— Вие ли сте Висшият ангел?

Мъжът сви рамене.

— Мисля, че този образ помага на вашия вид. Ако просто покажа образ на корпуса и жилищния отсек, би било някак малко претенциозно.

— Благодаря ви за разбирането.

— След срещата ви със скъпата ни председателка да ви улесня живота е най-малкото, което мога да направя за вас. Бяхте прав, Мак, тя е истинска мъжемелачка. Предполагам затова вие хората продължавате да гласувате за нея — кой би гласувал против? Разбира се, освен това се справя доста добре с работата си.

— Чули сте какво казахме в офиса й?

— Вътре в себе си чувам каквото искам. Както обясних на лидерите на Федерацията в самото начало, тук съм, за да изучавам различни видове, а това може да стане само чрез наблюдение.

— Знам, че това не е по темата, но защо събирате информация?

— Защо вашият вид пръска толкова много време за секс, политика и религия? Ние сме това, което сме, независимо от външния ни вид, природата и размера ни. Моят приоритет е да събирам информация за извънземни видове, аз съм изследовател и социален антрополог. Не мога да си представя да се занимавам с нещо друго.

— Добре — каза приятелски Мак. — За кого я събирате?

— Дори не съм сигурен вече, правя го от толкова дълго. Но пък това може и да е лъжа и аз да захранвам с информация за тази галактика и защитните й възможности цяла флотилия от бойни кораби, които препускат насам от Андромеда. Един ден моят вид ще се прегрупира в обкръжението на срыващата се вселена и ще понесе семената на една нова еволюция в следващата новородена вселена, синтезът на най-доброто от миналото. Наблюдавам родените на планетите за забавление от олимпийската ми орбита тук. Изберете си причина, господа, вашият вид предложи всички тези възможности и още много други.

— Защо всички извънземни толкова упорито държат да са енигматични?

— Не ме причислявате към силфените, нали? Много е просто. Както казах, с това се занимавам. Предполагам, че ме удовлетворява да се срещам и да уча от вас. Съжالياвам, че ви връщам толкова малко знания в замяна, но такава е природата ми. Може би един ден ще реша да направя нещо с цялото познание, което съм събрал, да се трансформирам или дори да трансцендирам. За момента обаче съм далеч от точката на насищане с информация. Все още съм любопитен по отношение на Вселената.

— Това любопитство някога отвеждало ли ви е до двойката Дайсън? — попита Оскар.

— Не. Опасявам се, че не. Председателката ни ви каза истината. Не притежавам никаква информация за нито една от звездите.

— Все пак не сте ли любопитен? Със сигурност вид, който е способен да издигне бариера около цяла звезда, би бил достоен за изучаване.

Висшият ангел се ухили широко.

— Щом са сложили бариера, как мога да ги изучавам? Не, прави сте, те щяха да са изключително интересна придобивка към малката ми менажерия. Но аз току-що срещнах вас.

— Ясно — каза Мак. — Не се ли интересувате обаче от причината за издигането на бариерите?

— Разбира се. Но ще се повтора, не мога да ви помогна. Не знам причината, никога не съм посещавал този участък от космоса.

— А наблюдавали ли сте ги? Някога засичали ли сте някакъв конфликт, разгорял се там, преди издигането на бариерите?

— Не, не съм. Целият този участък е незабележителен, доколкото знам аз. Със сигурност не е имало никакви неестествени промени на звездно ниво, никакви унищожени звезди или избухване на нови. Нямам сведения и за физическо унищожение на планети.

— Ами по принцип? Макар да признавате дългото си съществуване, някога срещали ли сте заплаха, срещу която трябва да бъде издигната подобна бариера, за да защити звезда? Има ли там някъде видове, които биха нападнали звезда и унищожили населена планета?

— Намеренията и възможностите не са едно и също нещо. Има много хора във вашата история, които без угризения са сеели смърт и опустошения в гигантски мащаби. Ако са разполагали с устройство за

унищожението на звезда, може би са щели да го използват. В миналото съм наблюдавал видове, в сравнение с които най-злите ви тирани изглеждат като светци. Въпреки това общото правило е, че за достигането на технологичното ниво, нужно за унищожаването на звезда, обществото трябва да е относително стабилно.

— Някои от най-големите ни технологични скокове са били извършени по време на война — каза Мак.

— Съгласен съм, че хората са изключително способни да проявяват новаторство, когато са под натиск или заплахата — каза Висшият ангел. — Съществува обаче разлика между построяването на нови оръжия и фундаменталните теории, върху които са изградени подобни технологични скокове. Чистият научен прогрес е бавно изкачване, което изисква стабилно общество, подкрепящо мислителите и теоретиците в продължение на много поколения. Еволюцията обикновено означава, че видовете, които се освобождават от планетарната си среда, имат вграден някакъв социален или биологичен механизъм за ограничаване на предисторическата си диващина. Разбира се, има много изключения, при които целеустремени индивидуалисти заобикалят подобни забрани. Съществува и шансът по-малко развита култура да придобие реликвите и познанието, оставено от по-напреднала раса. Но възможността да го стори вид или същество, което представлява физическа заплахата за звезда, е почти отвъд статистическата вероятност.

— Тогава защо е издигната бариерата?

— Наистина не знам — отвърна Висшият ангел. — Опитът и наблюденията ми обаче показват с деветдесет и девет процента сигурност, че не е било защитен акт срещу агресор.

— Именно този един процент в крайна сметка те убива — каза замислено Оскар.

— Неизбежно. Само че нямам информация за вид в радиус от хиляди, ако не и десетки хиляди светлинни години, който да е способен на агресия от такъв мащаб. Може и да греша, не претендирам за непогрешимост. Мога дори да бъда контриран, че мегапламъкът, който унищожил по-голямата част от Далечината, е пример за подобна войнолюбивост. Определено прекрива етиката на повечето цивилизации и видове. Въпреки това, както сте наясно, поддържам подробно наблюдение на космоса на много парсеци разстояние. Ако

навън съществува подобна заплаха, значи разполага с уменията да избягва сетивата ми. Доста тревожен възможен вариант, трябва да призная.

— Или пък опасността е толкова голяма, че не си струва да се тревожим за нея — каза Мак.

— Тази гледна точка е изключително характерна за хората — каза Висшият ангел. — Не я приписвам на себе си. Но пък по вашите стандарти аз съм нещо като страхливец.

— Затова ли не сте посетили Дайсъновата двойка?

— Нека просто да кажем, че това е комфортно разстояние за наблюдение. Любопитен съм, затова и в този момент съм готов да ви помогна с повече от обичайния си капацитет.

Оскар прокара ръка през косата си.

— Благодаря ви за това. Ако станете свидетел на нещо, което да ни е от полза...

— Разбира се, ще ви уведомя. Моля ви, потърсете ме без притеснения, ако имате допълнителни въпроси. За в бъдеще ще приема директна връзка с който и да е от двамата ви през унисферата.

Паула и Хоше прекараха пътуването си с влака до Керенск, седнали тихо в местата си в първа класа и преглеждайки информацията по случая. Диаграми, резюмета на текстове, финансови графики, всичко това се роеше във виртуалното им зрение. Дори вниманието на Паула от време на време поддаваше под напора на неумолимия поток данни.

Въпреки това двамата зарязаха фактите по време на пътуването със совалката до Висшия ангел. Хоше беше запленил от гледката извън прозорците и поиска поток от описателна информация от е-конома си. След като акостираха в основата на стъблото на Ню Глазгоу, Паула инструктира своя е-коном да направи запитване във вътрешната информационна мрежа на Висшия ангел за упътване, докато останалите пътници се носеха край тях, устремени към лифта. Помощна мрежова програма я насочи надолу по извития коридор към врата, която се отваряше към по-малка капсула на лифта.

— Намери ли нещо ценно в папките по случая? — попита тя, след като вратите се затвориха и капсулата започна да ускорява.

Хоше погледна подозрително към лифта.

— Можем ли да говорим тук?

— Да. Висшият ангел е наясно с всичко в тялото си. А и аз вече го снабдих с информация по случая.

— Добре. Ами националната данъчна служба на Тампико ми оказа помощ. След пускането на пазара частта от компанията на Тара била депозирана в Първа държавна банка на Тампико от „Брохер и сътрудници“, адвокатите ѝ по развода. Осем месеца по-късно те били обменени срещу акции на „Гансу Кънстракшън“, когато Мортън се съгласил да продаде своя дял. Стандартна процедура. След това просто са си стояли там, докато не била съживена, а впоследствие тя ги прехвърлила на счетоводителя си на Дъбов лес.

— Ами дивидентите?

— Сделката с „Гансу“ е била отлична. Плащали са дивиденти на всеки четири месеца, а цената на акциите се е покачила дванадесетократно спрямо първоначалната. Мортън е добър директор. Парите са отивали право в сметката за дългосрочни инвестиции на банката, която също се е движила добре през седемнадесетте години, макар че процентът е бил по-нисък от повечето управлявани фондове. Не са теглени пари, стояли са там през цялото време и са се увеличавали. Банката плащала местните данъци всяка година. Никой не възразил против големия период на престой. Очевидно има много такива сметки, оставяни недокоснати като тази, някои дори в продължение на векове.

— Имала ли е текуща сметка в Първа държавна банка?

— Не.

— И няма никакви данни за някаква сметка на името на Уайоби Котал извън Дъбов лес? Ако са живели на Тампико, трябва да са разполагали с някакви средства. Щяха да бъдат проследими.

— Всички кредитни трансфери на Тара от банката на Дъбов лес са пресъхнали, след като последният баланс е бил платен, това е било три седмици след предполагаемото ѝ отпътуване за Тампико. Последният запис по сметката е плащане на „Брохер и сътрудници“ за работата им по развода. Датира една седмица преди плащането на баланса. Всичко пасва. „Брохер и сътрудници“ са връчили договора по развода на Мортън две седмици след заминаването ѝ. Банката е променила състоянието на сметката ѝ от текуща в спяща три години

по-късно. Това е стандартна процедура, когато сметката е неактивна за толкова дълго време. Не позволява на по-нечестните банкови служители да забележат, че някой не използва парите си, и да ги източат за себе си. За да я отвори отново след съживяването си, е трябвало да представи съдебна заповед, потвърждаваща самоличността ѝ.

— Какво фигурира в кредитната ѝ сметка през двете седмици, преди да плати на адвокатите си?

— Нищо. Предпоследното плащане е за обяда ѝ с Карълайн Търнър. Няма нищо от периода между него и бракоразводните адвокати.

— Знаем ли къде е била, когато е извършено плащането на адвокатите?

— Не. Някъде в унисферата.

— Значи никой не я е виждал и не може да потвърди — замисли се Паула.

Банките щяха да се кълнат пред съда, че за да проработи кодът на сметката, потребителят трябва да е жив. Това беше чиста лъжа, разбира се. Банките из Федерацията губеха милиарди заради кредитни хакери всяка година. Единствената истински сигурна кредитна сметка беше в банката на СИ. Бе виждала класифицирани доклади за хакери от ултракласа, които бяха успели да подправят дори тези трансфери, въпреки че това изискваше много сериозно клетъчно препрофилиране и пълна имитация на живота на жертвата. Кодът за разпознаване, макар и подробен и сложен, винаги можеше да бъде копиран при наличие на достатъчно време и ресурси.

— Ами Уайоби Котал, той харчил ли е пари на Тампико?

— Не. Проверих сметката му. Същата история и с Тара. Никакви покупки след деня, в който са изчезнали заедно. Банката му променила сметката от текуща в спяща две години по-късно.

— Кой е платил билетите за Тампико?

— Трансакция в брой в деня, в който са изчезнали. Били са регистрирани на името на Тара.

— Предполагам няма начин да разберем дали всъщност са били използвани?

— Не. ТСП не пази такава информация.

— Разполагат с камери и сензори на всяка планетарна гара.

— Но в архива не се държи информация с четиридесетгодишна давност, би им коствало цяло състояние. Складират я най-много няколко години, зависи от гарата.

— Ами пари в брой? Някой от тях правил ли е големи тегления преди предполагаемото им занимаване от Дъбов лес?

— Не, никой от тях не е теглил големи суми от сметките на Дъбов лес, това е. Така че, освен ако някой не е разполагал с тайна сметка някъде, е трудно да повярваш, че са били живи дори през първите две седмици.

— Хм. — Паула се пресегна и залепи ръкавицата си за стената и се стабилизира, докато капсулата на лифта сменяше посоката си. Знаеше, че се движат по продължение на вътрешността на корпуса на гигантския звезден кораб, на път към обитавания от райел купол. — Предполагам, е възможно да е продала някакви бижута и да са преживявали с тези пари. Но защо би го правила? Колкото повече се вглеждаме в нея, цялата тази версия с пътуването до Тампико започва да изглежда все по-съмнителна.

— От известно време спрях да ѝ вярвам.

— Аз също. Въпреки това трябва винаги да сме сигурни, Хоше.

— Разбира се.

— Дирекцията не успя да открие каквито и да е трезори за складиране на спомени, отворени от Тара. Мисля, че това официално поставя точката. Била е убита, вероятно и Котал. Сега трябва да открием мотив, което е истински трудната част във всичко това. Със сигурност не е финансов.

— Би ли могло да е Мортън или Филипа Йой?

— Престъпление, подбудено от страст? Предполагам, че трябва да го вземем под внимание.

— Но...?

— Но съм склонна да мисля, че Шахийф и Котал са се забъркали в някаква престъпна дейност. Плащането на адвокатите две седмици по-късно би подкрепило тази теза, тъй като някой очевидно е бил зает да гради алиби, че двамата все още са живи. Ако е така, ще открием много малко доказателства.

— Тогава защо сме тук?

— Процес на елиминация. Искам да проследя личния живот на Шахийф. Целия. — Ръцете ѝ хванаха здраво малката чанта, която

носеше. Усещаше, че Хоше е дълбоко несигурен по отношение на идеята, но като добър полицай не критикуваше шефа си. Все още.

Лифтът се изкачи по стъблото към купола на райел и гравитацията стана осезаема, достигайки осемдесет процента от стандартната земна. На Хоше му отне миг, за да се уравни. Никога преди не бе виждал извънземно от плът и кръв, въпреки че жена му винаги предлагаше да посетят силфените. Тази почивка от ежедневието беше част от работата с Паула Майо. Беше се възползвал от всяка услуга, истинска или измислена, която му дължеше капитанът на отделението, за да продължи да работи по делото, когато стана ясно, че тя го поема. Нямахше да откаже лаврите покрай нейния успех, но най-вече искаше да види магическата ѝ работа. Съществуваше и малката вероятност тя да одобри молбата му за работа в Дирекцията за тежки престъпления. Хоше всъщност не бе споделял този си план с никого, но идеята вече беше здраво вкоренена в задните кътчета на съзнанието му.

Когато вратата се отвори, се получи лек антикулминационен ефект. Вместо към някакъв екзотичен метрополис, гледаха към мрачната алея с гладки матовочерни метални стени, високи тридесет метра. Над него кристалът на купола беше прозрачен и пропускаше слабата кехлибарена светлина на Икаланайз. В основата на стените на алеята бяха вградени малки червени светлини, които проблясваха като осветени от свещи скъпоценни бижута. Тишината му се стори смазваща, пълно отсъствие на дори най-слаб звук.

— Вероятно изглежда по-добре през деня — реши той.

— Това е денят — каза му безцеремонно Паула и закрачи напред.

На два пъти Хоше бе убеден, че нещо голямо прелита над тях, точно над стените. Едва доловимо изшумоляване на въздуха, може би светлината мъждукаше все по-слабо. Разбира се, всеки път, когато погледнеше нагоре, виждаше само голата ивица от куполен кристал над стените.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита той.

— Горедолу. Геометрията на града се променя по малко през цялото време, сградите и улиците му имат склонността да се изместват, но го правят бавно. Не се безпокой, Висшият ангел няма да ни остави да отидем някъде, където не трябва.

Достигнаха кръстовище и тя спря. Тази алея беше малко по-широка, а по протежението ѝ блестяха зелени светлини. Един райел се движеше по нея право към тях. В неясната светлина бе трудно да различат друго освен огромната тъмна маса, която се плъзгаше все по-близо и правеше огромното извънземно още по-страховито. Възрастните райел бяха по-едри от мъжки слон, въпреки че приликите им се изчерпваха с това. От ъгъла, от който го виждаше Хоше, предната част на тялото на извънземното приличаше повече на катурнат на една страна октопод. Грудковидната глава беше обградена от яка от крайници-пипала. Варираха от самотна двойка четириметрови придатъци в дъното на яката, еволюирали за тежка работа, увенчани с подобни на лопати краища и с основа, по-дебела от човешки торс, до туфи от малки нежни манипулатори, напомнящи на енергични гнезда от змии-удушвачи.

Пет полусферични очи, струпани заедно от едната страна на главата му, се завъртяха в синхрон и се фокусираха върху Хоше, когато извънземното достигна кръстовището. Хоше погледна надолу и видя по осем къси дебели крака от всяка страна на подкоремната му област. Нямаха колена или глезени, представляваха просто грубовати цилиндри от плът, които се местеха по двойки напред и нагоре, придвижвайки извънземното с плавна патешка походка. Основната маса на тялото му премина покрай него и Хоше с известна трудност различи в прошарената козина от къси заострени косми оцветени в кафяво пръстени. Зад яката от пипала се поклащаха няколко малки придатъка, сякаш плътта беше оформена в ресни. Съдейки по начина, по който грудките на краищата им се поклащаха мудно, можеха да са дори от солидно олово. Определено имаха технологичен, а не естествен произход.

— Я виж ти — прошепна той, след като гигантското извънземно премина. Задницата му изтъняваше в увиснал край, опашка нямаше.

— Доста са впечатляващи — каза Паула, докато гледаше напред по алеята със зелените светлини. — Много от човешките жители са на мнение, че всъщност те са построили Висшия ангел. Имайки предвид интелигентността им, възможността е сериозна.

— Какво мислиш ти?

За първи път, откакто се занимаваха с делото, Паула се усмихна леко.

— Не мисля, че всъщност има значение. Но за протокола: не е много вероятно.

— Защо?

— Защото се отнасят към нас почти толкова пренебрежително, колкото и силфените. Имай предвид, че в този случай наистина е различно, райел ни гледат от много по-високо интелектуално ниво. Не мисля, че толкова надменни същества биха проектирали нещо като мисията на Висшия ангел. Куатукс веднъж ми каза, че те изучават физическата динамика на Вселената, не културите в нея. За тях животът е случаен химически инцидент. Целият живот, включително самите те. Мисля, че са се съгласили на договора с Федерацията, за да получат достъп до астрофизичните данни в унисферата ни. През годините са допринесли сериозно за сензорните ни технологии.

Повървяха още пет минути. С изключение на цвета на слабите светлини, който се сменяше на всяко кръстовище, нямаше промяна в алеите или стените. Знаеше, че някъде под купола има високи структури, но нито една не беше видима от дъното на алеите. На въображението му не беше необходимо много, за да си представи някакво лабораторно животинче, припкащо в лабиринт.

Най-накрая Паула спря до един участък от стената, който по нищо не се различаваше от останалите. Поредицата от светлини в основата беше пурпур, преливащ в ултравиолетово. След миг стената пред нея се раздели на две и се разтвори. Процепът беше достатъчно широк, за да може през него да мине и райел. Вътре имаше широко кръгообразно пространство, чийто под грееше в смарагдово. Таванът се губеше някъде в мрака над тях.

На няколко метра от вратата ги очакваше райел. Паула застана пред него и леко се поклони.

— Здравей, Куатукс, благодаря ти, че се срещна с мен.

Главата на Куатукс се повдигна и разкри сбръчкани, влажни гънки от бледа кожа на мястото на устата. Няколко от тях се повдигнаха нагоре и за кратко изпод тях се показаха дълбоки хранопроводни канали и носови пътища. Мярнаха се дори остри кафяви зъби.

— Паула. — Гласът шептеше меко, придружен от нежната въздишка на въздуха, излизащ от отпуснатите мускули на голямото извънземно. — Донесе ли го?

— Да. — Тя отвори чантата си и извади цилиндър от запаметяващ кристал с големината на юмрук.

Големият райел потрепна при вида на тази гледка. Очите на Хоше вече се приспособяваха към слабата светлина и той видя, че Куатукс не беше в добра физическа форма. Кожата около торса му беше опъната и очертаваше плочките на скелетната му структура. Едно от големите пипала-крайници потрепваше и извънземното го придържаше намотано, но косият край непрекъснато изпадаше навън. Всичките му очи сълзяха и мигаха безразборно.

— Колко е дълго? — попита Куатукс.

— Тара Дженифър Шахийф е на повече от сто години. Можеш ли да се справиш с толкова много памет?

Едно от средно големите пипала се плъзна към Паула и върхът му обгърна запаметяващия кристал.

— Да. Със сигурност. Мога да го направя.

— Сериозно. — Паула плесна върха на пипалото, което се отдръпна бързо. — Искам да знам дали наистина е възможно. Никога преди не си поемал повече от двадесет години.

— Да. Да. Ще ми отнеме повече време да попия толкова много информация, това е всичко.

— Добре тогава. Търся някой, който би имал мотив да я мрази. Някой, който е имал сериозно присъствие в живота ѝ и след това е изчезнал от него. Спомените може да са редактирани, затова провери липсващите сегменти, нали се сещаш, поредици, които не се свързват с нищо друго. Искам да прегледаш както професионалните, така и личните ѝ сблъсъци. Може да е дори кратка среща, някой изключително напрегнат спор. Не знам, някакъв катализатор, разбираш ли?

Пипалото отново се плъзна напред с плахо движение.

— Тези събития и хора аз ще открия за теб.

— Надявам се. — Ръката ѝ се премести нагоре и надолу, докато преценяваше тежестта на цилиндъра, демонстрирайки неохотата си. След това го вдигна и го постави в подобния на кука край на пипалото. Куатукс бързо го отдръпна назад.

— Не се бави много — предупреди го тя.

— Седмица. Не повече. Ще ти се обадя. Обещавам.

Стената се отвори отново, за да ги пусне навън.

— Това ли е? — попита Хоше. — Просто ще оставим паметта ѝ при Куатукс?

— Чу всичко. Куатукс ще се обади, когато е готов.

— По дяволите, мислех си, че... — Хоше снижи гласа си. — Мислех си, че ще я отнесем на някоя райелска служба, в някоя съдебна лаборатория. Нещо официално!

— Какво искаш? Някой кмет или президент да се подпише на съдебна заповед? Висшият ангел ни пуска, райел ни позволяват достъп, по-официално от това няма.

Хоше си пое дълбоко дъх, наистина не искаше да се кара с главния следовател. Освен това обаче беше и полицай. Може би не като нея, но разпознаваше правилното от грешното, справедливостта.

— Искам просто да кажа, че на Върховния национален съд на Дъбов лес му трябваха три дни, за да ни даде достъп до копие от съхранената памет на Шахийф. Ако молбата не беше твоя, а на някой друг, вероятно нямаше да го получим. Това не показва ли ясно колко много ценим сейфа за съхранение? Тук си играем с живота на човек, целия ѝ живот. А сега ти просто го даде на някакво болно извънземно.

— Да, това е животът ѝ. Но този живот беше поверен на нас, когато тя беше убита.

— Това не е доказано.

— Време е да разбереш, че отнасянето на личната преценка и действия към случая е жизненоважна за нашата професия. Бъди малко по-уверен в себе си и способностите си, детектив.

Хоше се намръщи, макар да усещаше, че бузите му почервеняват. Той закрачи до главния следовател по фантастично осветените алеи. И двамата мълчаха.

Вратата на лифта беше все още отворена, когато пристигнаха обратно.

— Знаеш ли, те го съжаляват — каза Паула, когато започнаха слизането си надолу по стъблото.

— Кои?

— Останалите райел. Изпитват съжаление към Куатукс. Разбираш какво е той, нали?

— Мисля, че да.

— Те са странна раса. Притежават излишък от достойнство и благородство, съзнанието им е много по-висше от нашето. Ние сме

само на няколко поколения от предците ни, които са се изхранвали с лов и събиране на плодове. Райел, от друга страна, толкова отдавна са преминали това стъпало на еволюционната стълба, че са почти различен вид в сравнение със съществата, които едно време са били. Това ги прави уязвими от определени неща. Не се опитвам да оправдая състоянието на Куатукс, но разбирам падението му. Ние можем да се справяме с чистата емоция, защото сме близо до животинските си предци. Не мога да си представя какво е за същество, което никога не е изпитвало любов или омраза, или гняв, или радост, да се срещне с тези чувства. Предполагам, че ще изпита шок. Поне по-голямата част от тях. Повечето райел имат достатъчно силно съзнание, за да ги пренебрегнат. Но по-слабите се пристрастяват. Това се е случило и с Куатукс, хората са неговият наркотик. Той ни обича. Мисля, че това е най-тъжното нещо в цялата вселена.

— Значи той ще преживее спомените на Шахийф?

— Няма да ги преживее, а ще се превърне в нея. Всеки опит, всяка гледка, всеки звук — ще знае всичко това. Чу го, ще му отнеме седмица, за да попие сто години от живота ѝ. Когато приключи, ще можем да го попитаме всичко за всеки ден, час или минута от живота ѝ и ще получим смислен отговор.

— Добре, но не виждам каква е нуждата от това. Можем да направим това, не ни е нужен райел.

— Някога преглеждал ли си нечия памет, Хоше?

— Не — призна той.

— Не е като сензовизионен запис. Подобно е, наистина, но не е същото. Сензовизията е полираната версия, режисирана и фокусирана. Правят ги такива с цел, за да привлекат вниманието ти към нещо. Деветдесет процента от пазара съдържа сексуални сцени, но има и чисти драми, екшън приключения, както и туристически пътешествия. Всъщност е нужен изключително умел актьор, подкрепен от също толкова умел редактор на нервни импулси, за да бъдат уловени желаните от режисьора и предвидените в сценария впечатления. Ти се включваш към сензовизията и историята се разгръща пред теб, лесно и просто, само се облягаш назад и прелиташ през нея. Истинската памет е по-различна, тя е това, което е привлякло вниманието ти в момента. Може да има дузина важни — критични — неща, които се случват около теб. Заради предразсъдъците ти обаче, заради начина, по който е

устроена личността ти, ти наблюдаваш само едно от тях, вероятно най-маловажното. Не е нужно да е визуално. Звук или пък мирис, това може да е единственият ти спомен за някоя стая, не кой е бил в нея и какво е казал. Опитай да откриеш тази стая сред всичките години, които можеш да си припомниш... Можем да датираме части от спомени, които са записани от клетка на паметта. Да съставиш индекс обаче е нещо съвсем различно. Освен ако не знаеш точното време, си принуден да прегледаш целия ден, ако нямаш късмет — седмица. Точно тук ще ни помогне Куатукс. На хората им се налага да преглеждат паметта в реално време. Не можем да я възприемем с по-голяма скорост, отколкото са се случили самите събития. Затова, ако исках да прегледам едновековния живот на Шахийф, щеше да ми се наложи да прекарам точно едно столетие в работа. Куатукс обаче, благодарение на по-големия си мозък и отличния си ум, може да поеме целия товар почти наведнъж.

— Беше разтревожена за него.

— Да. Сто години са много време. Дори неговият мозък има граници. Освен това знам, че вече е попил дузини човешки животи.

— Не те ли тревожи това, че го тласкаш към наркотика?

— Човешка етика — промърмори тя. — Не можеш да съдиш райел по нашите стандарти. Те не полицействат сред собствения си вид като нас. Всеки райел би трябвало да бъде свой собствен полицай. Куатукс е направил избора си, което има пълното право да стори в обществото си. Така или иначе ще се сдобие с тези спомени. Ако аз не му ги дам, други ще го направят. В унисферата можеш да купиш не само сензовизионни записи, има и истински спомени. Малък специализиран пазар. А по този начин Куатукс ще ни помогне да разрешим случая, всеки получава изгода. Ако му попречим да се добере до тях, ние ще сме нарушителите, що се отнася до райел.

— Може би — каза Хоше. Лифтът отново забавяше ход и те преминаваха към свободно падане. — Все още мисля, че това е грешка.

— Искаш ли да напуснеш случая? Няма да те спирам и няма да навреди на досието ти.

— Не, благодаря ти, главен следовател. Стигнахме далеч. Ще остана до края.

От самото начало Роб Тани съжеляваше за избора си на работа. Разбира се, всичко се свеждаше до парите и до вечния им недостиг. В настоящата му работа като „полеви оперативен служител по сигурността“ нормалните задачи бяха трудно откриваеми, а добре платените бяха чиста легенда. Затова, когато агентът му се обади и му предложи договора и фантастичното заплащане, трябваше да помисли по-добре. На всичко отгоре в договора имаше клауза за съживяване. Трябваше да качи спомените си в сейфа за съхранение на частна клиника и анонимният му работодател щеше да осигури петгодишен контракт. Ако Роб не се появеше лично в срок от пет години, за да го отмени, тогава клиниката щеше да задейства процедурите.

Това ясно му даде да разбере, дори ако интуицията и здравият разум да не го бяха направили, че съвсем сигурно след пет години ще се събуди в някакво изродско неразвито тийнейджърско тяло без спомени за последните няколко месеца съществуване. Трябваше да откаже. Виновни бяха проклетите пари: няколко лоши инвестиции в конни надбягвания и спортни състезания, както и покер и няколко други хазартни игри бяха наклонили кредитния му баланс надолу. Не можеше да си позволи да откаже, не и с неговите кредитори, и агентът му знаеше това. Затова каза „да“, очаквайки да се наложи да помага на някоя радикална етническа групировка в опитите ѝ да нанесе удар по планетарното си правителство, за да постигне по-голяма културна автономия. Или да участва в тайна корпоративна акция. Ако нещата се развиеха много зле, можеше дори да се забърка в силовите борби на някой престъпен синдикат. Естествено, с неговия късмет, се оказа дори по-лошо от всички тези варианти.

В продължение на две седмици свикваше с новоуредената си работа като охранител на комплекса на звездния кораб на Аншун. Две скучни седмици, през които играеше ролята си, докато изучаваше плана, смените, хардуерът, използван от ТСП. Вече поздравяваше с кимане техническите екипи, които сглобяваха звездния кораб. Заедно с новите си колеги се смееше на стотиците пренавити ентузиастичности, които пристигаха всеки ден за последните интервюта и изпити. Успя да мерне самия Найджъл Шелдън, обкръжен от антуража му помощници.

Две седмици и още нямаше идея защо е тук. Не можеше да измисли кой е противникът на ТСП, освен ако не ставаше дума за

грандиозен конфликт с някоя Велика фамилия от Земята. Кой знае какво биха си причинили тези изчанчени богаташи, за да се сдобият с преимущество.

Тогава една сутрин точно преди закуска получи кодирано съобщение от агента си. Роб използва ключа, който бе получил, и наскре виртуалното му зрение се разгърна дребен зелен текст. Чашата му с кафе изстина, докато четеше и препрочиташе информацията с точните инструкции и часове. Най-накрая погледна нагоре към тавана на апартамента и изпъшка: „О, хиляди дяволи.“ Това беше, нямаше да преживее деня, въпреки последната част от текста с подробно описаните пътища за отстъпление.

Реши да се придържа към рутината, с която бе свикнал, и взе градското метро до планетарната гара на ТСП. Оттам се качи на един от служебните автобуси, които се мъкнеха по цял ден напред-назад между пустия двор на гарата и комплекса на звездния кораб. Пристигна в съблекалнята заедно с останалите охранители двадесет минути преди началото на смяната, за да има време да облече униформата си. Този път това го забави повече от обикновено и той изчака, докато стаята не се опразни почти напълно. Когато останаха само още двама, отиде до шкафчето, указано в информацията. Кодът за разпознаване в ОВ-татуса на палеца му го отвори. В него имаше прост работен колан, идентичен с този, който носеше. Размени ги и затвори шкафчето, преди да си тръгне.

Смяната му започна в осем и половина. Стигна при главната порта навреме, беше един от тримата й пазачи. Първи премина Уилсън Кайм. Роб го поздрави, когато портата се отвори, за да пропусне капитанската кола. Това беше най-тежкото физическо задължение в работата му. Тримата стражи в караулката до портата отговаряха за наблюдението на периметъра, шестметровата му ограда и патрулиращите работи-пазачи. По оградата бяха окачени стотици сензори, заедно с още дузини разпилени по околната земя. Нищо не можеше да приближи, без охраната да разбере. Всичко, което стражите трябваше да правят, бе да провеждат случайни сканирания за потвърждение от второ ниво на персонала и превозните средства на посетителите.

В десет и тридесет Роб каза:

— Отивам да си почина, ще се върна след двадесет минути.

Излезе от караулката и се отправи обратно към основните сгради на комплекса през прясно окосената трева. Въздухът беше влажен, както винаги, и цялото му чело беше покрито с пот.

След като влезе, тръгна право към портала. Контролната стая беше в последното от трите подземни нива на сградата. Още един охранител и техникар по поддръжката на сградата чакаха пред лифта. Е-кономът му размени идентификационни кодове с тях и потвърди, че са част от мисията. Изгледаха се напрегнато, прецениха се и се зачудиха дали някой от тримата нямаше да ги издъни.

Таймер във виртуалното зрение на Роб отброяваше секундите до десет и четиридесет и седем.

— Добре — каза той и натисна бутона за долното ниво. — Ако някой иска да се откаже, вече е твърде късно.

Вратите на лифта се затвориха плътно и те започнаха спускането си към третия подземен етаж. Роб отвори кобура си и извади йонния пистолет, за да провери нивото на заряда. Изглеждаше идентичен със служебния му. Разликата се състоеше в това, че мрежата по сигурността не можеше да обезвреди този, за разлика от останалите, в случай че някой от охранителите се окажеше предател.

— Махни го — каза техникът по поддръжката. Погледът му се отмести предупредително към сензора на лифта.

Роб го изгледа презрително просто за да докаже, че не изпълнява заповеди, и върна оръжието на мястото му.

— Ти ли ще поемеш вратата?

— Вратата и мрежата на портала — каза техникът. — Вие?

— Ние ще се погрижим да не те прекъснат. — Роб и другият охранител си размениха погледи.

— Добре тогава.

Лифтът се отвори и те се озоваха в къс коридор. Имаше врати от двете страни, както и една в дъното.

Техничарят извади малка система от комплекта си с инструменти и го постави върху контролния терминал на лифта.

— Неутрализиран е — потвърди той.

Роб извади първия експлозив от торбичка на работния му колан. Малкото устройство представляваше простичък квадрат от черна пластмаса, голяма колкото дланта му и дебела един сантиметър. Той я притисна към тавана и нареди на е-конома си да зареди кода за

активация. Е-кономът потвърди превключването на експлозива в режим на готовност и Роб свали ръката си. Бомбата остана на място. Облицовката ѝ бавно промени цвета си и се сля с плочките на тавана на лифта.

Техникът от поддръжката ги поведе по коридора до голямата врата в края, като едновременно с това мъкнеше с мъка тежкия си комплект инструменти. Наложи друга система върху панела за заключване. Роб отново извади йонния си пистолет и махна предпазителя. Вратата се плъзна настрана и те влязоха бързо вътре.

Контролната стая на портала не напомняше по никакъв начин на центъра, използван за междузвездно изследователско дело, който беше просто кутия с десетметрова квадратна основа и височина два метра и половина. Тази стая беше пълна с конзоли, мениджърски бюра от едната страна, които гледаха към стъклените стени, до едно тъмни и празни. На смяна бяха осем души. Бяха седнали зад конзолите и наблюдаваха огромния сбор от машинарии, погребани в собствената им пещера отвъд контролната стая. На стената срещу бюрата три гигантски портала с висока разделителна способност показваха състоянието на прохода на плътни триизмерни графични дисплеи.

Надигнаха се глави, за да се намръщят на натрапниците. Точно по график е-кономът на Роб му докладва, че интерфейсът му към киберсферата се е изключил. Всички локални възли биваха инфилтрирани от caos-софтуер.

— Всички да мълчат и да останат спокойни — каза другият охранител. — Дръжте ръцете си така, че да ги виждаме, и моля ви, не правете нищо глупаво.

Един от операторите на конзоли се изправи и изгледа невярващо Роб.

— Какво, по дяволите, става? Нещо не е наред ли?

Роб стреля в тавана с минимален заряд на пистолета. Операторът издаде къс животински писък, когато около него се стовариха отломки от полисветлинната лента, последвани от струйки пушек. Включи се аларма и започна силно да вие.

— Предупредих ви да мълчите — провикна се Роб над глъчката. В него се възряха уплашени лица. Високо във въздуха се вдигнаха ръце.

— Мамка му, човече! — Техникът зяпаше падналия оператор, който още клечеше на пода с ръце на главата си и трепереше

неудържимо.

— Свърши си работата! — излая му Роб.

Той кимна отривисто и натисна бутона за затваряне на вратата.

— Какво? — Другият охранител стреля по алармата и прекъсна звука.

— Благодаря ти — каза Роб.

— Вие — извика техникът на операторите, — махнете се от конзолите.

Роб и другият охранител махнаха заплашително с пистолетите си и събраха служителите като стадо до стъклената стена. Накараха ги да клекнат.

— Джоан Билхаймер — извика Роб. — Веднага излез отпред в центъра.

Една от жените се огледа боязливо нагоре.

— Аз съм Джоан. Какво искате?

— Стани. — Роб направи знак с четири пръста. Посочи ѝ към конзолата, обозначена като „Ръководител на операциите“. — Обезопаси тази стая, активирай трето ниво на изолация.

— Аз... — Тя погледна изплашено към пистолета. — Аз не...

— Моля те — каза той. — Не ме размотавай с глупости, че нямаш достъп. Наистина не искаш да започна да заплашвам, защото ще изпълня обещанията си. А сега, ниво три?

— Не мога да се свържа. Нещо замърсява конзолните възли.

Роб се усмихна приятно.

— Ето защо от ТСП са те снабдили с резервна система.

Тя сведе глава, след това се надигна и отиде до конзолата.

Другият охранител стоеше на място, с лице към пленените оператори.

— Това е просто упойка — каза им той. — Никой няма да бъде убит, не сме психопати убийци.

Той мина покрай тях, като притискаше цилиндрична инжекция към шията на всеки. Един по един те се отпуснаха и се катурнаха настрана.

От пода с громолене се показва голяма метална плоча и запечатата вратата. Подобна плоча покри и противопожарната врата. Въздухът над тях затрептя, когато силовите полета се включиха и подсилиха молекулярната структура на стените. Два дебели цилиндъра се

подадоха като разгъващи се телескопи от тавана в различните краища на стаята. Роб се ухили доволно на гледката: въздушен филтър, който рециклираше атмосферата, след като силовото поле беше прекъснало връзката с климатичните тръби.

— Благодаря ти, Джоан.

Тя дори не успя да погледне към него, преди другият охранител да заби инжекцията във врата ѝ.

Техникът беше свалил панелите на една от конзолите. Беше обърнал комплекта си с инструменти и по пода около него се бяха разпилели няколко модифицирани системни устройства. Всички бяха свързани с кълбо от оптичен кабел и той неистово се мъчеше да го свърже с абсурдно сложната електроника.

— Можеш ли да се справиш? — попита Роб.

— Млъквай, по дяволите, и ме остави да се съсредоточа. Имаме около две минути да потвърдим контрола си или ОИ ще ни изключи.

— Добре. — Роб и другият охранител се спогледаха и свиха рамене. Роб нямаше идея какво прави техникът, нито как да му помогне. Каос-софтуерът все още заразяваше възлите и блокираше достъпа до киберсферата. Не знаеше какво се случва в останалата част от комплекса, дали останалите изпълнители на мисията се справяха успешно, дали планът се беше провалил, дали вече ги бяха застреляли. Подобно изолиране беше гадна работа. Искаше да знае. Трябваше да знае. Таймерът във виртуалното му зрение неумолимо отброяваше оставащото време и отмяташе събития, които трябваше да са се случили. Оставаха деветдесет секунди, а техникът още работеше трескаво по електрониката в конзолата.

„Хайде — подтикна го безмълвно Роб. — Хайде.“

Уилсън бе стигнал до централното скеле на платформата за монтаж, когато е-кономът го уведоми, че го търси Оскар Монро.

— Свържи ни — нареди му той. Използва една от подемните рамки, за да убие скоростта си, и се завъртя бавно, така че да гледа към задния отсек на кораба. Всички танкери с работно тяло вече бяха монтирани и заоблените им тела изпъкваха спрямо цилиндричната суперструктура. Почти една пета от корпуса беше на мястото си, а роботите-конструктори добавяха още части.

В ъгъла на виртуалното му зрение се появи малък полупрозрачен образ на главата на Оскар.

— Искаш ли малко добри новини, капитане? — попита Оскар.

— Разбира се.

— Висшият ангел твърди, че не знае за извънземни, които разполагат със супероръжия, в тази част на Галактиката.

Уилсън по навик премести погледа си върху платформите на силовите полета на кораба. Някои от генераторите вече бяха по местата си, въпреки че нито един не беше свързан към хранващата мрежа и активиран.

— Прав си, това са добри новини. Да разбирам ли, че нямаше проблеми с хабитата на Висшия ангел?

— Не и с хабитата, не.

Уилсън се ухили на себе си. Беше се срещал няколко пъти с председателката Гал.

— Какво каза извънземното?

— Не е посещавал двойката Дайсън, така че знае много малко. Прояви любопитство и може би нервност относно бариерите. Общо взето, чака с нетърпение да разбере какво ще открием.

— Интересна политика. Спомена ли дали се е свързал с някакви извънземни от тази част на Галактиката?

— Не, стриктно се придържа към правилото си да не нарушава уединеността на извън...

Връзката прекъсна. Уилсън подготвяше въпрос към е-конома си, когато се включи аларма по сигурността. Информационната мрежа на комплекса на звездния кораб беше подложена на атака с caos-софтуер.

— Колко зле е? — успя да попита. Около платформата за монтаж примигнаха няколко светлини и го стреснаха. — Забрави, искам пълен доклад за състоянието на системите: цялостните и тези на платформата.

Още две аларми засветиха, когато информационният дисплей се прикачи към виртуалното му зрение. Един от главните генератори на комплекса беше претърпял експлозия. В контролната стая на портала бяха проникнали външни лица. Охранителите от стая за монтаж 4DF водеха престрелка с натрапниците. Caos-софтуерът заразяваше все повече пренасочващи възли и части от информационната мрежа на комплекса една по една излизаха от строя.

— По дяволите!

Всички системи на платформата за монтаж преминаваха към резервните източници на захранване, тъй като основната мрежа беше непостоянна. Той се изви лудешки. Наложих му се да сграбчи една от гредите, за да не започне да се върти. Порталът все още беше активен и водеше към голямата сграда за оценка. По продължение на електромускулното влакно се плъзгаха капсули, няколко души се носеха около портала и гледаха назад.

— Свържи ме с шефа на сигурността.

Информационният дисплей показва, че връзките с командването на охраната са прекъснати. Противопожарните системи на околните отсеци на кулата се включиха. За секунда мислите на Уилсън бяха парализирани от шока. Не успяваше да осмисли това, което се случваше пред очите му. После древният му инстинкт от тренировките се задейства: „реагирай, не стой на едно място“.

Локалната контролираща система започна да извършва процедурите си за извънредни ситуации и още светлини гаснеха по платформата.

— Установи контрол над локалната система за управление — нареди той на е-конома си. — Шифрирай целия трафик с ключа от кода ми за разпознаване. Изолирай системата и мрежата на платформата от информационната мрежа на комплекса. Потвърди продължаването на вътрешните аварийни процедури, но освен това искам силовото поле на платформата да бъде вдигнато над портала незабавно. Пренасочи всички вътрешни резервни мощности, за да го поддържаш.

— Работа по въпроса — каза е-кономът.

Дисплеят във виртуалното зрение на Уилсън изчезна, когато връзката към главния комплекс беше прекъсната.

— Покажи ми състоянието на вътрешните системи. — Обгърнаха го нови потоци от полупрозрачна информация. Намираще се в центъра на глобус, сглобен от хиляди преплетени червени и кехлибарени линии. Дейностите по монтажа се преустановяваха. Дори и така не разполагаха с много резервна мощност. — Отмени функцията за поддържане на средата. Разполагаме с достатъчно въздух за часове.

— Действам.

— Открий старшия персонал на платформата и ми представи списък. Отвори общ канал за връзка с всички на платформата.

Светлините продължаваха да излизат от строя навсякъде около него и потапяха огромни части от платформата в сумрак. Силовото поле се включи и запечата портала. През мрака засвети ярката светлина от сградата за оценка.

— Внимание, всички! — обяви Уилсън по общия канал. — Изглежда, комплексът е подложен на физическа атака. Запечатахме портала, така че би трябвало да сме в пълна безопасност тук. Въпреки това, за да сме сигурни, искам всички да се отправят към животоподдържащия пръстен на „Втори шанс“. — Той прегледа списъка със старшия персонал.

— Свържи ме с Ана Хобър.

Смътно си я спомняше от тренировките на екипа. Астроном от изследователското поделение на ТСП, назначена към екипа като експерт по сензорите и навигатор.

— Действам.

— Сър? — каза Ана Хобър.

— Ана, къде си?

— Горе при вторичната сензорна система. Част от екипа по монтирането съм.

— Вече си моят помощник-командир. Свържи се с животоподдържащата система на кораба и започни да захранваш вътрешните поддържащи системи. Вземи който ти трябва от монтажните екипи. Тръгвай, искам безопасно убежище за всички там горе.

— Да, сър.

Виртуалната му ръка докосна иконата на е-конома.

— Включи дисплей със състоянието на вътрешните системи на звездния кораб.

— Действам.

В зрението му се появи малък модел. Малко от системите получаваха захранване, а вътрешната мрежа на звездния кораб представляваше само основни комуникационни линии — гръбначен стълб без нервните връзки.

Уилсън се оттласна от гредата и се отправи към животоподдържащия пръстен. Докато се плъзгаше напред, прегледа

захранващите източници на кораба. Повечето резерви за спешни ситуации бяха по местата си, а два от ядрените генератори бяха изпробвани, преди отново да ги изключат. Това трябваше да им осигури достатъчно енергия, за да поддържат няколко палуби, докато ситуацията на планетата бъдеше овладяна. Ако нещата отидеха на зле, дори можеше да успеят да активират реактора за синтез и да го свържат с генератора на силовото поле — източването на резервите беше обезпокоително голямо.

— Разполагаме ли с комуникационни връзки към планетарната информационна база?

— Платформата за монтаж е снабдена с трансмитери за спешни ситуации, които могат да се свържат с геостационарни сателити.

— Активирай ги. Искам да знам какво се случва там.

Толкова много светлини бяха изгаснали, че едва виждаше накъде се движи. Гредите и структурните стълбове не се забелязваха, освен ако не бяха непосредствено близо. Това забавяше напредването му, на практика опипваше пътя си. Ретиналните му импланти захраниха виртуалното му зрение с инфрачервен образ, превръщайки света пред него в искрящо розово и бяло.

Яркийт поток от светлина, който идваше през портала, избледня до жълтеникавото сияние на аварийните светлини на сградата. Проблесна ярка оранжева светлина. Наложиха се имплантите му да я притъпят, за да не го заслепи. Уилсън премигна и се озова в почти пълен мрак след проблясъка. Главните захранващи линии също бяха загубени, на територията на платформата функционираха само няколко извънредни осветителни системи. Порталът беше обгърнат от абсолютен мрак.

— О, мамка му — прошепна той. Подозренията му се оказа верни. Целта им беше „Втори шанс“.

Лени ал Хусан пристигна на гарата на ТСП на Аншун след двучасово пътуване по жп линиите, което по принцип трябваше да продължи четиридесет и пет минути. Винаги ставаше така, когато минаваше през СвЛинкълн, винаги имаше забавяне в двора на гарата. Закъсняваше за срещата си с медийния отдел на проекта по звездния кораб. Редакторът му щеше да стовари ада върху него заради това.

Всяка медийна компания се опитваше да получи материал относно полета. Лени дори си мечтаеше, че може да бъде одобрен като един от членовете репортери в екипа, пост, който ТСП размахваха пред представителите на медиите, за да си осигурят помощта им.

Само че това закъснение вероятно бе провалило възможността.

Отправи се през главната зала към мястото за прехвърляне към комплекса на звездния кораб. Премина през няколко подробни проверки и се озова навън в противния влажен въздух. Присъедини се към няколко души, които обикаляха в очакване на автобус. Накара е-конома си да се свърже с медийния служител, с когото щеше да си има работа.

— Имам проблеми със свързването към инфосферата — каза му програмата. — Местните възли са заразени с хаос-софтуер.

— Наистина ли? — Лени се огледа заинтригувано, което, трябваше да признае, беше доста глупава постъпка. Атаките с хаос-софтуер обаче обикновено предхождаха или прикриваха някаква престъпна дейност.

Над зоната за изчакване на превоз се разнесе изключително силна звукова вибрация, сякаш от експлозия. Като всички останали на опашката, Лени падна на земята. За миг помисли, че е дерайлирал влак, колкото и невероятно да звучеше. След това се появи мощен рев. Към него се примеси втори грохот. Лени се изправи и се опита да установи откъде идва какофонията. Звукът вече беше толкова силен, че трябваше да запуши ушите си с ръце.

— Искам пълен запис с всички сетива — каза на е-конома си. Затича към края на дългата сграда. Зави край ъгъла и пред него се разкри голяма част от двора за сортировка. Първото нещо, което привлече вниманието му, беше един дълъг влак с покрити вагони, паркиран зад товаропреносните коли, който се разпадаше на части. Два от вагоните вече се бяха превърнали в непотребно желязо. Докато наблюдаваше, трети вагон се взриви. От отломките върху ярки колони от виолетови пламъци се издигаха тъмни метални фигури. Приличаха на бронирани правоъгълни динозаври с тъпи клиновидни глави. От празните им очни ями излизаха дебели оръдейни цеви, а от предната част на главите им като смъртоносни челюсти се подаваха по-малки оръжия. Три къси крака се прибраха към страните им, докато те се

издигаха във въздуха. Включиха се силови полета и въздухът около тях затрептя.

Лени не смееше да мигне. Остана с широко отворени очи и продължи да попива величествената гледка. Е-кономът му изпращаше многобройни сигнали в търсене на незаразен възел на киберсферата.

— Пусни ни! — извика Лени на сриващата се киберсфера. — Заповядвам ти в името на Аллах, мамицата ти. Пусни ни!

Изведнъж caos-заразата изчезна от киберсферата, сякаш се беше изляла по отходна тръба. Всичко отново беше на линия и Лени охраняваше с образи офис системата си на Кабул.

— СИ изчисти локалната мрежа — каза му е-кономът. Като че ли в изкуствения глас на програмата трепна слаба нотка на удивление. На Лени не му пукаше, дори самият Пророк да се бе върнал, за да извърши електронното чудо. Той предаваше образите и звука, и ужаса в цялата Федерация. Той — Лени ал Хусан. Това беше неговото шоу.

Трите страховити машини се наклониха в синхрон. Реактивните им струи заеха хоризонтално положение и те се стрелнаха над разположения посред нищото двор на гарата.

— Това са отмъстителите „Аламо“ — извика Лени сред воя на ракетите, молейки се зрителите му да го чуят. — Свидетели сме на истински отмъстителите „Аламо“ в действие.

Едва удържа насърчителния вик към машините, който напираше в гърлото му.

Двамата охранители при портала вече започваха да се чудят къде е Роб, когато стандартните им връзки с киберсферата угаснаха. Не бяха прекомерно разтревожени, защото охранителните линии и обходните системи все още работеха. От командния център пристигнаха две алармени съобщения. Преди да успеят да ги разгледат както трябва, зад тях, от далечния край на комплекса се разнесе експлозия и запрати огнено кълбо в небето. Върху мониторите за състоянието на охраната се разляха червени концентрични кръгове.

— Боже, това беше генераторът — успя да каже единият, докато пламъците ревяха около разширяващата се огнена топка. — Изглежда сякаш целият горивен резервоар е излетял.

Прозорците на три етажа на една от кулите изригнаха в милиони въртящи се стъклени искри, които се разбиха на земята сред огромни съсиреци от пламък.

— Командният охранителен център не отговаря — докладва системата на входа. — Имате автономен контрол над охранявания периметър.

— Запечатай периметъра! — извика старшият охранител. Въведе кода си в системата и проследи как отделните компоненти на защитата се оживиха.

Охранителните ботове спряха по местата си, по телата им започнаха да се отварят дюзи, от които се подадоха оръжията им и се заредиха в готовност. По-успокояващо беше, че генераторите на силово поле отново заработиха. Те бяха тройно подсигурени и се самозахранваха, и сега издигнаха огромен куполовиден щит над целия комплекс. Въздушните молекули, уловени от свързващия ефект, заблестяха, докато поемаха енергийния поток и се подреждаха в твърда решетка.

Още две експлозии прокъртяха откъм комплекса. Старши охранителят се опита да установи какво е разрушено. На монитора му обаче почти нямаше информация.

— Какво ще правим? — попита го партньорът му.

— Просто ще стоим в готовност. Не можем да изключим силовото поле, нямаме такива пълномощия. Тук сме в безопасност.

— Не, по дяволите, не сме! — Пазачът посочи обезумял към огромните пламъци и черния дим, които се издигаха над сградите на комплекса. — Заключени сме тук с група проклети терористи!

— Не се паникьосвай. Те просто ни изненадаха. Цялото място сега ще бъде запечатано. Виж. — Той посочи една от кулите. Външната ѝ повърхност бе обвита в приказно блестящо статично поле. — Изолирай ги и докарай големите оръжия, за да ги пометеш — стандартна процедура. — Той се обърна и видя, че партньорът му не обръща никакво внимание на комплекса, а вместо това гледа през оголеното пространство на двора на станцията.

— Какво, по дяволите, са тези?

Всичко се разви в последния момент, но техникът по поддръжката бе успял да свърже всичките си системи с мрежата на контролната стая. ОИ беше отстранен.

— Не могат да променят координатите на портала — каза триумфално той. — Изолирах командващата мрежа, така че системата разчита само на собствените си устройства. Всичко ще си върви по мед и масло.

— Супер — тросна се Роб. — Ами когато спрат захранването?

Вече бе усетил леки трептения по пода. Определено наблизо нещо бе експлодирало. Искаше му се мисията да не бе толкова стриктно разделена на отделни задачи. Не знаеше какво се случва извън стаята и това го изнервяше.

Техникът го изгледа презрително. Седна зад конзолата, която бе обезобразил, и извика нови схеми на огромните портали, заемащи целите стени.

— Вече са го направили, виж. Захранващата решетка е мъртва. Сега използваме нилинговите д-ями. Всичко е наред. Само трябва да удържим още тридесет минути.

Е-кономът на Роб изведнъж докладва, че може да се свърже с кибервъзлите в стаята. Получи половин дузина запитвания за самоличността му.

— Кажим им да се шибат — нареди той на е-конома си.

— Това е странно — каза техникът. Очите му се разфокусираха, докато разглеждаше данните във виртуалното си зрение. — Киберсферата е чиста, някой е преборил caos-софтуера; сякаш се е изпарил без следа.

— Това лошо ли е, или не? — попита Роб.

— Странно е. Никога не съм предполагал, че ОИ на Аншун е достатъчно мощен, за да обезвреди такъв порядък от caos.

— Как ще ни се отрази това? — настоя Роб. Винаги бе мразил работата с тези специалисти многознайковци, никога не си даваха реална сметка за физическото измерение на мисията.

— Всъщност никак. Имам предвид, че службата за сигурност на ТСП не може да влезе физически тук или в помещението с поддържащите портала механизми — ние контролираме и това силово поле. — Той се почеса по скулата. — Може и да стане малко по-трудно

да излезем накрая, ако всичките им сензори са на линия. Нека да помисля малко над това.

Роб погледна към другия охранител, който просто сви рамене.

— О, почакайте — каза техникът. Наведе се напред, когато един от порталите превключи към зърнест сив образ, идващ от сензор, който следеше коридора право пред контролната стая. — Ето, възстановили са контрола над лифта.

Сензорът показва затварящата се врата на лифта. Десет секунди по-късно бомбата с дистанционно управление се взриви. Единственото, което Роб видя в портала, бяха тресящите се врати. Металът се огъна и вратите се разделиха рязко. В коридора се разнесе гъст облак. Роб осъзна, че това не беше пушек, а прах.

Другият охранител се подсмихна злорадо.

— Повече няма да успеят да минат оттук, цялата шахта сигурно се е срутила.

Роб хвърли поглед на металната плоча, която покриваше противопожарния изход. Скоро служителите от сигурността щяха да тичат по стълбището, което водеше към нея. Според инструкциите, които бе разкодирал тази сутрин, след като шахтата на лифта бъдеше прекъсната, щяха да могат да напуснат контролната стая през главната врата. Един от офисите в коридора навън представляваше служебен вход към помещението, в което се съдържаха механизмите, поддържащи портала. След това, когато силовото поле бъдеше изключено, разполагаха с избор измежду три маршрута за бягство. Разбира се, всичко това зависеше до голяма степен от това дали каос-софтуерът е успял да се справи със сензорите на охраната и киберсферата.

— Някой може ли да ни види в момента? — попита Роб. Огледа стаята за сензори и камери. Имаше поне три, които покриваха помещението.

— Нека да прегледам локалната мрежа — каза техникът. Изведнъж той се вцепени и зяпна срещу портала, върху който беше изобразена командната мрежа на портала. Един от сегментите светеше в червено. — Няма начин — прошепна той.

— Какво? — попита Роб.

— Първият блокиращ щит в разпределителната система. Паднал е.

— Повтори на английски!

— Физически фиброоптичните кабели, които носят мрежата, са все още невредими и свързани с местната информационна мрежа, която от своя страна, е свързана с киберсферата. Не така стоят обаче нещата с възлите, чрез които се разпределя информацията и които атакувах софтуерно, за да блокирам трафика. Казано на езика на електрониката, между нас и външния свят не съществува бариера, само щитовете. Вдигнах пет такива, един след друг, на мястото на всеки възел, като така блокирах всички входящи канали. Само че нещо току-що премина през най-външния от тях.

— Каза, че ОИ на Аншун е изчистил каоса, нали? — попита другият охранител.

— Не, казах, че не съм смятал това за възможно, не и толкова бързо. Исусе! — Още една част от командната мрежа засвети, този път в кехлибарено. — Това не е възможно, кълна се, не е възможно.

— Още един щит? — пробва се Роб.

— Ще падне, о, Господи, половината форматиращи кодове вече са пробити. Няма начин. Няма никакъв шибан начин! Знаеш ли какво криптиране използвах за това нещо? Осемдесетизмерна геометрия. Осемдесет! Пробиването му трябва да отнеме цял век, ако си късметлия. — Звучеше по-скоро ядосан, отколкото притеснен от този факт.

Роб чувстваше, че мисията отива на зло.

— В такъв случай какво може да пробие подобно шифриране?

Техникът замръзна на място.

— СИ. — Погледът му се спря върху камерата на тавана, която бе насочена право към неговата конзола, и той се взря в миниатюрната ѝ леща. — Мамка му!

Другият охранител извади йонния си пистолет и започна да стреля по камерите.

— Открий колко сензора има тук. Веднага!

Роб простреля сензора над главната врата. Открадна един бърз поглед към порталния дисплей, докато трескаво търсеше още сензори. Кехлибареното предупреждение върху втория щит преливаше в още по-страховито червено.

Старшият охранител при портата зяпаше хипнотизирано през прозореца. Челюстта му увисна, когато осъзна какво представляваха летящите обекти.

— Виждал съм тези неща преди — изграчи той. — Знам какво са. Видях ги в една екшън драма, в която се потопих преди години. Отмъстителите „Аламо“. Само че те са древна история.

— Бяха — каза партньорът му. — Какво ще правим?

— Ще се молим.

Целият път до комплекса на звездния кораб беше осеян с автомобили, които бяха спрели автоматично по време на атаката на хаос-софтуера. Когато започнаха експлозиите и куполовидното силово поле се активира, хората излязоха от колите и застанаха на горещата пътна настилка, за да наблюдават спектакъла. Неколцина се извърнаха по посока на новия шум, който тътнеше зад тях, и миг по-късно се хвърлиха на земята и закрещяха предупредително на останалите.

Отмъстителите „Аламо“ преминаха като буря едва на сто метра над пътя. Когато достигнаха на един километър от силовото поле, откриха огън с копията си от насочени елементарни частици. Сякаш пелена от светкавици покри пропастта между тях и купола. Цялото небе се трансформира в ослепителен бял водовъртеж, когато молекулите на въздуха се разпаднаха под влияние на огромното количество освободена енергия. Само звуковата вълна изпотроши всички прозорци по колите, микробусите и автобусите, хората бяха разхвърляни като кукли от ударния фронт. Пръснаха се очи, спукаха се тъпанчета, капиляри се разкъсаха. Кръвта започна да излиза на пяна от устите, носовете и ушите им, незащитената кожа се стопи.

Куполът издържа и не се пропука под мощта на удара. Върху повърхността му въздушните молекули се разпаднаха и се издигнаха стремително във врящ облак, който образува корона около полето. Отгоре изглеждаше, че все едно под повърхността има заровено червено джудже. От вътрешността на кипящия йонен облак се извиха огромни светкавици и започнаха да налагат повърхността. Роботите-стражи, които бдяха по протежение на основата на силовото поле и обстрелваха враговете с лазерите и магнитните си пушки, просто се взривиха. Останките им се изпариха за микросекунди, погълнати от енергийната каскада. Всяко стръкче растителност на четиристотин метра от периметъра пламна.

Трите отмъстителя „Аламо“ стреляха отново, концентрирайки копията си върху една точка. Силовото поле отново устоя и отрази страховития порой от енергия обратно към изтерзания искрящ въздух.

В караулката двамата стражи се хвърлиха на пода при първия залп. Целият им свят изчезна сред болезнена бяла пелена. Дори под закрилата на силовото поле шумът беше чутовен. Превръщаше се в осезаема болка и пронизваше тъпанчетата им. Когато светлината избледня, те рискуваха да погледнат нагоре. На петстотин метра, на мястото, където бяха съсредоточени копията, огромен участък от силовото поле все още пламтеше и навън се подаваха ярки виолетови езици остатъчна енергия.

— Удържа — каза старшият охранител и изсумтя, неспособен да повярва. Не можеше да чуе думите си. Докосна ухото си и пръстите му се покриха с лепкава кръв. Не му пукаше.

— Жив съм. — Опакото на дланта му се плъзна по лицето му и избърса сълзите. — О, Исусе мили, жив съм.

Вдигна главата си над бюрото и зърна отмъстителите „Аламо“, които се приближаваха към силовия купол. Под тях тлееха жалки пламъци, поглъщащи последните остатъци от плевели и трева. Не може да се каже, че се приземиха, по-скоро паднаха от небето. Ракетите им замлъкнаха още докато се намираха на двадесет метра над повърхността. Краката им се изпънаха и поеха удара. Машините останаха в приклепнала позиция върху овъглената тлееща земя. Главата на най-близката се завъртя от ляво на дясно в имитация на живо същество, сензорите ѝ заопипваха навсякъде. Системите бяха заредени със смартуер, симулиращ животински инстинкти, който ги даряваше с независимост, подклаждана единствено от агресията. След като получи координатите на жертвата си, нямаше да спрат, преди да я унищожат.

Челният отмъстител „Аламо“ се изстреля напред, краката му гromяха опустошително земята, докато се движеха с невероятна за нещо толкова тежко скорост. След всеки сблъсък нагоре се изстрелваха стълбове от прах и кал и се завихряха в странни въртележки около силовото поле на машината. Върху предната част на главата на отмъстителя се разтвориха малки участъци броня и от процепите се показаха дълги черни зъбци. Среднокалибрениите цеви се прибраха обратно в нишите си. На тридесет метра от основата на купола

машината спря и наведе дебелия си клиновидна глава. Зъбците се възпламениха и образуваха кобалтов нимб, който се развъртя и заблестя. Отмъстителят ги заби в земята. Във въздуха захвърчаха огромни гейзери от почва. Машината закрепих краката си здраво за повърхността и натика главата си още по-дълбоко в дупката, която зъбците дълбаеха. На двадесет метра във въздуха хвърчаха струи пясък и натрошени скали. Отмъстителят започна бавно да плъзга бронираното си тяло в изкопа.

Всички сгради на Касъл Маунт в Лийтпул бяха осветени от ярки лъчи, чиито цветове преминаваха изящно през целия спектър. Над тях приказният замък беше потопен в слънчевото сияние на тридесет търсеци прожектора. От мястото си до извития прозорец в кафето на Кръга на Принца Адам разполагаше с чудесен изглед към сияйната скала, открояваща се на фона на спокойната нощ. Почти огледалното му отражение потрепваше върху студените черни води на кръглото езеро на Лийтпул. Като всички останали нощни птици в кафенето, той бе спрял да се наслаждава на гледката преди няколко минути. Новинарските емисии по унисферата без изключение отразяваха събитията на Аншун, а същото правеха и хиляди медийни компании, пръснати из цялата Федерация. В кафето вървеше предаването на Алесандра Барон, въпреки че дори изображенията, с които тя разполагаше, бяха недодялани. Идваха от оцелелите в повредени или изоставени автомобили по магистралата към комплекса на звездния кораб. Ретиналните им импланти записваха гледката. Картините бяха замъглени от сълзи и разфокусирани, тъй като хората се тресяха от страх или от облекчение.

Показваха как отмъстителите „Аламо“ прокопават пътя си под куполовидното силово поле. От самите древни военни машини се виждаше съвсем малко, прокопаните дупки бяха достатъчно големи, за да съберат основната част от телата им. В небето все още се издигаха огромни пръски, които падаха обратно под формата на непрозрачен облак от прах и натрошени скални гранули, по-сухи от пясъка на която и да е пустиня. Обемът на изхвърления от машините материал не намаляваше. При тази скорост беше въпрос на минути, преди да се озоват под самия комплекс. Факт, който Алесандра Барон оживено

изтъкваше на сигурно в студиото си на Августа. Призна, че няма представа какви защити може да са инсталирали ТСП в комплекса, въпреки че стандартните, изглежда, не се справяха особено добре за момента. Друг въпрос, върху който се концентрира, беше легендарната разрушителна мощ на отмъстителите „Аламо“.

— Никой и нищо — каза тя — не би оцелял в атакувания комплекс, ако дори само един проникне вътре. Можем само да се молим за хората, хванати в капан там.

Красивото ѝ лице с елегантна грива от тъмноруса коса изглеждаше угрижено.

Адам също не бе сигурен дали ТСП не са подготвили някакви изненади, които да очакват отмъстителите „Аламо“. Поради обстоятелствата мисията беше организирана набързо, времето за проучване беше малко. Не можеше да е сигурен в каквото и да е било, въпреки че беше почти убеден, че в комплекса няма едрокалибрени оръжия.

Заедно с всички приковани към гледката зрители в кафето той поемаше дъх от уплаха и страхопочитание, когато от зеещите тунели бликаха пламъци и се разнасяше грохот. И това не беше преструвка. Бе наблюдавал подновяването на гигантските машини през последните няколко месеца и въпреки това беше поразен, както и всички останали, от необхватната груба сила, с която се хвърляха в последната си битка.

Броячът във виртуалното му зрение отчиташе последователните етапи на мисията. Засега се движеха неочаквано добре. Което означаваше, че етап две скоро щеше да започне. Като ветеран от много големи и малки кампании, Адам знаеше, че няма нищо по-вярно от старата военна поговорка: нито един боен план не оцелява след сблъсък с врага. А когато врагът беше толкова мощен и богат на ресурси като ТСП, той нямаше намерение да оставя събитията в ръцете на съдбата.

Уилсън чу как последният защитен шлюз изтрака шумно. Вибрациите от звука се разнесоха из палубата, която бе превърнал в база. Нито един от основните квазиметални въздушни шлюзове не работеше, всички се бяха свили в плътни пръстени около рамките на отворите си. Аварийните шлюзове обаче осигуряваха прилично ниво

на сигурност. Започна техниката си за дълбоко дишане, за да успокои препускащото си сърце.

— Палубата е запечатана — обяви Ана. Звучеше доволна. Върху кръглото ѝ лице грейна щастлива усмивка въпреки ситуацията на повърхността. Очите и устата ѝ бяха плътно покрити с ОВ-татуси, които чертаеха ажурни линии от нежно злато и платина, проблясващи по кожата ѝ. Ръцете и предмишниците ѝ бяха покрити със същите линии, които запълзяха по пръстите и китките ѝ, щом притисна ръце към и-точката на конзолата.

— Добра работа — каза ѝ Уилсън. По принцип не одобряваше подобна пищност, отново заради предразсъдъците на старото поколение. Собствените му ОВ-татуси бяха напълно невидими. Трябваше обаче да признае, че работата ѝ досега беше образцова. Именно Ана бе организирала работните групи от изненадани и нервни инженери, които прегледаха животоподдържащия отсек и затвориха големите аварийни шлюзове само с наличните инструменти и собствените си мускули. Една от дузината задачи, които ѝ бе възложил и с които тя се бе справила блестящо. Климатичите отново бяха изправни и работеха, ветрилата им раздвижваха тежкия въздух, към портативни захранващи клетки бяха включени аварийни светлини. В момента тя организираше персонала в екипи за бързо реагиране, готови за всякакви ситуации.

Докато Ана изпълняваше тази задача, той използва времето си за анализ на системите на звездния кораб. Търсеше такива, които поне на теория можеше и да проработят. Не му отне много време. Имайки предвид огромните количества инсталирани приспособления, процентът, до който имаше достъп, беше тревожно малък. И почти нищо от това не можеше да им послужи в момента. Единственият значителен успех бе възстановяването на връзката с планетарната киберсфера чрез аварийната система за комуникация на платформата за монтаж. Уилсън се намираше в постоянен контакт със СИ, откакто той се бе свързал със звездния кораб. Доволен беше, че интересът на СИ към атаката бе изненадващо голям в сравнение с обичайното му поведение.

— Спецчастите на Аншун ще се разгърнат около комплекса след седем минути — съобщи им СИ. — Първият ешелон подкрепления на ТСП ще пристигне на гарата четири минути след това. Разгръщането

им трябва да отнеме по-малко време от това на местните сили. Силите на Дирекцията по сигурността на Федерацията също са в процес на мобилизация.

— Дори да успеят да проникнат през периметъра на силовото поле, някой от тях разполага ли с нещо, което да може да убие тези огромни отмъстители „Аламо“? — попита Уилсън. Усети, че Ана го погледна неспокойно. Очите ѝ се набраздиха от миниатюрни златни фрагменти, докато пренастройваше виртуалното си зрение, за да получи пряк достъп до информацията на отдела за сигурност.

— Не вярвам — каза СИ. — Една от причините за легендарната репутация на отмъстителите „Аламо“ е колосалната мощ, с която разполага. Конструирването им беше неоправдано скъпо, обсегът им беше къс и не бяха особено полезни в тактическо отношение. Въпреки това ефективността им срещу обединените федералисти беше почти стопроцентова. Републиката на единичната звезда почти успя да превърне Остин в изолиран свят.

— Искаш да кажеш, че не разполагаме с достатъчно големи оръжия в комплекса, които да ги свалят?

— Не. Дирекцията по сигурността обаче разполага с такава огнева мощ, особено предвид възрастта на генераторите на силови полета на отмъстителите „Аламо“. Само че ще трябва да чакате, докато пристигнат. Разгръщането им на Аншун трябва да започне след двадесет и пет минути.

Уилсън погледна отново към контролния дисплей. С Ана бяха преустроили командния пост в екипен офис, който разполагаше с няколко инсталирани мрежи и системи, макар и почти нищо друго. Стените и подът още бяха облицовани с груби панели, тръбите кръстосваха тавана, преплетени като двойка матовосребристи змии в еротична хватка. Засега три конзолни екрана бяха конфигурирани да показват приблизителен модел на вътрешното състояние на звездния кораб, а другите два се захранваха с образи от камерите около платформата за монтаж. Нямаше нови експлозии в стаята за изпитания отвъд портала, но не това го тревожеше точно сега.

— Вече под периметъра ли са? — попита той СИ.

— Със сигурност. Обемът земна маса, който изхвърлят зад себе си, не е намалял. Най-точните ни изчисления ги позиционират на сто и

осемдесет метра в силовото поле. Вероятно скоро ще излязат на повърхността.

— Колко време има, преди да достигнат портала? — попита Ана. ОВ-татусите ѝ бяха в покой. Гледаше право в екрана, който показваше образи от камерата, снимаща портала от вътрешната страна на платформата.

— Най-малко шест минути — каза СИ. — Направихме това заключение на базата на предположението, че няма да се покажат на повърхността, преди да стигнат под сградите на комплекса. Тази тактика ще им спести енергията, нужна да пробият силовите стени на сградите.

— Добре, искам да съм наясно: могат ли отмъстителите „Аламо“ да пробият силовото поле на портала?

— Ако оригиналните им спецификации не са били снижени, изчисленията ни показват, че ще са нужни най-много два изстрела на копията с елементарни частици, за да преодолеят плътността на полето.

— Копелета — изръмжа Уилсън през стиснатите си зъби. Продължаваше да си повтаря, че не смъртта в това тяло го плашеше — имаше достатъчно широчина на канала, за да качи спомените си в трезор до последната частичка. Не, плашеше го неспособността му да опази проекта от някаква си шайка некадърни анархотерористични откачалки. Проектът *не заслужаваше* това. Със звездния кораб се опитваха да постигнат нещо благородно и правилно. Никой лайнън бунтар, отдаден на модерната в момента кауза, извън политическия живот нямаше право да се гаври с това. Не искаше и да си помисля за времето, парите и — по дяволите! — животите, които бяха вложени в построяването на кораба.

— Вероятно мога да пренасоча допълнителна мощност от кораба към генератора на полето на платформата — каза Ана. Около очите ѝ бавно се извиваха платинени спирали, докато изучаваше някаква мрежова схема във виртуалното си зрение. — Една от нилинговите д-ями е частично заредена. Това би трябвало да ни осигури мощност за няколко часа. Мисля, че мога да я свържа чрез суперпроводимите кабели. Трябва само да препрограмираме съединенията, за да обърнем потока.

— Можеш ли да ни помогнеш с това? — Уилсън попита СИ.

— Според нашия анализ на ресурсите ви мощността, която можете да отделите, всъщност ще надхвърли способностите на генератора на силовото поле — каза СИ. — Така или иначе генераторът никога не е бил предвиждан да може да устои на напрежението на копие от елементарни частици. Един отмъстител „Аламо“ може да премине сравнително бързо. На два ще им отнеме по-малко от десет секунди.

— По дяволите! — избесня Уилсън. — Трябва да затвориш портала. Не можем да им позволим да разрушат звездния кораб.

Искаше да добави: „Не е честно, «Втори шанс» заслужава да напише собствената си история, не трябва да умира по този начин, не и мъртвороден.“

— Щитовете около мрежата на портала се оказаха изключително опърничави — каза СИ. — Засега сме проникнали през три. Четвъртият използва криптиране със сто и шестдесет измерна геометрия. Ще ни отнеме няколко минути, за да го разбием.

— Не разполагаме с няколко минути!

— Изчисленията ни са верни.

Уилсън изви тялото си и погледна към Ана. Тя се рееше пред конзолата и се взираше в екрана, който показваше схемите на кораба. Ръцете ѝ се притискаха плътно към и-точката на конзолата. По кожата на предмишниците ѝ златните йероглифи се преследваха по странни траектории.

— Разполагаме ли с някакви монтирани оръжия? — попита той отчаяно.

Виртуалните ѝ ръце издърпваха данни от системата, сякаш с груба физическа сила.

— Не, сър. Нищо.

— Мамка му! — Той удари най-близката повърхност със свободната си ръка. Тялото му се сгърчи неприятно и ръката, с която се придържаше на място, изтръпна.

— Има ли вече някакви признаци, че пробиват на повърхността? — Щеше да му се наложи просто да остави всичко на СИ и да се моли, че той ще успее да пробие щита навреме.

— Не — каза СИ.

— Добре. Би ли подготвил трезор, който да приеме спомените на всички на борда. Ако не успееш да затвориш портала, ще трябва да

бъдат прехвърлени в клиника, която извършва процедури по съживяване.

— Разбира се, че ще направим това. В момента обаче има друг проблем.

Ана погледна към Уилсън с болка в очите си. Той виждаше колко трудно ѝ беше да продължи, какви усилия ѝ костваше решимостта ѝ. Обучението по ръководене на изпълнителни кадри не можеше да подготви никого за подобна обстановка. Трябваше добре да помисли над това по-късно — след като преживееха деня. Дотогава не можеше да ѝ помогне с думи.

— Какво? — попита спокойно.

— Агенцията за контрол на цивилните полети на Аншун засича две неоторизирани изстрелвания на космически самолети от остров в близост до екватора.

— Какви изстрелвания?

— Не е ясно. Изглежда обаче, че ускоряват към ниска орбита.

На Уилсън му отне секунда, за да различи скрития в тези думи смисъл.

— Идват към нас — прошепна той.

— Да, така изглежда.

— След колко време?

— Ако поддържат постоянно ускорение, осем минути.

— Имаш ли представа колко са големи?

— Съдейки по информацията на радара, са с големината на средни товарни космически самолети. Ако е така, масата на всеки би била около двеста и петдесет тона без допълнителен товар.

Уилсън дори не се опита да извърши изчисленията в главата си. Сблъсък с двеста и петдесет тона при скорост два пъти над орбиталната...

— Дори не им се налага да носят бойни глави — каза той. Вече нямаше значение дали порталът е изключен, или не. Ако отмъстителите „Аламо“ не ги докопаха, кинетичните снаряди щяха да го направят.

„Някой някъде наистина ни мрази — помисли си той. — Но защо? Какъв е смисълът, все някой ден ще се доберем до двойката Дайсън. Ще бъда съживен и, за Бога, ще летя с този кораб.“

При тази мисъл мускулите на ръцете му се сгърчиха в шок.

— Ана! Преди две седмици изпробвахме под налягане резервоарите с гориво. Спомням си програмата.

— Да — каза тя предпазливо.

— Има ли някаква течност в резервоара?

Бетонният под на космическата лаборатория за радиационни тестове 7D потрепери слабо. Уредите по пейките и бюрата се затресоха. Разнесе се едва доловим ръмжащ звук, който се усилваше заедно с мощта на трусовете. По пода започнаха да се появяват пукнатини. Малки парченца бетон се отлющваха, изскачаха и започваха да се въртят като пумпали върху нестабилната повърхност. Окачените на тавана камери снимаха във всички посоки. Единственото осветление в лабораторията идваше от бледа кехлибарена аварийна светлина, която се бе включила, след като генераторите на комплекса бяха претърпели саботаж. Това снижаваше значително разделителната способност.

След секунди подът се разпадна. Едри парчета бетон се изстреляха в спирали нагоре, разтопените им краища пръскаха пламтящи капки. Изпод разкъсването блъвна ярка нефритенобяла светлина и заслепи камерите. След миг я последваха малки енергийни пипала, които драцеха и се вливаха във всяка повърхност, изпарявайки метал, унищожавайки пластмаса и стъкло.

После светлината угасна. Отмъстителят „Аламо“ се издигна наред обгърнатите от пламъци останки от лабораторията. Главата му се завъртя, за да фокусира целта си, небрежно срути една от стените и няколко поддържащи колони. Късове камък и раздробеният под на горната лаборатория се сринаха надолу само за да се плъзнат и отскочат от силовото поле на бронирания звяр. Шестте крака се занаместваха и обърнаха тялото му в права линия зад главата му, която сочеше към портала. Машината се придвижи напред, първоначално бавно, и пръсна още една вътрешна стена. Постепенно набра скорост и се вряза в сградата, сякаш тя не беше нищо повече от плътни слоеве въздух.

Докато препускаше през центъра за поддръжка на роботите-конструктори, подът под краката на отмъстителя се нацепи. За миг загубил равновесие, той измина бавно няколко метра и след това спря

и изви глава, за да провери дали няма някаква заплаха. От новата цепнатина в повърхността изригваха плътни струи прах. В този миг втори отмъстител „Аламо“ проби повърхността и се измъкна от тунела. Първият изчака новодошлия да се изравни с него и заедно започнаха финалния си щурм към сградата за изпитания и портала.

Кафенето бе потънало в пълна тишина, докато разтрепереният глас на Алесандра Барон съобщаваше за излитането на космическите самолети. Адам осъзна, че в трепета на очакването облизва горната си устна, и бързо престана. Образите се преместиха от тлеещата земя около силовото поле на купола на комплекса върху изчистена графика на околопланетната орбита на платформата за монтаж. Заедно с вече печалния глас на Барон те илюстрираха предстоящото унищожение. Цифрите в ъгъла на екрана отброяваха до нулата. Почти съвпадаха с брояча във виртуалното зрение на Адам.

„Втори шанс“ разполагаше с почти четири последни минути. Той огледа набързо вгълбените лица на останалите клиенти, върху които бе изписано поравно ужас и удивление. По изключение не изпита вина за това, което бе извършил. На платформата нямаше невинни, нямаше деца без клетки памет. Не и този път. Този път щеше да стане както трябва.

Някой от екипа на шоуто на Барон успя да се свърже с микросателитния рояк за геонаблюдение около Аншун. Хиляди миниатюрни твърди сензори, разположени в екваториална орбита, се пренасочиха от минералите дълбоко под повърхността към едно точно определено петънце светлина. Платформата за монтаж изплува на фокус в центъра на екрана, гигантска бяло-сива сфера от квазиметал, която се носеше над облаците. Неизразителната ѝ симетрия ѝ придаваше странен органичен вид, помисли си Адам.

По повърхността ѝ се появиха тъмни линии, които очертаха дълги, подобни на венчелистчета форми. Адам премигна и се наклони напред. Нямаше ги там преди секунда, сигурен беше. С разтварянето на тъмните линии от сферичната повърхност се изстреляха дълги, източени ветрилообразни опашки от белоснежен газ. В платформата за монтаж нахлу слънчева светлина и изличи слабото сияние на аварийните светлини. Незавършената суперструктура на звездния

кораб заблестя в сребристобяло в средата на разрастващия се облак от изпарения.

— Няма начин — изпъшка Адам. Броячът му показваше сто и петдесет секунди до сблъсъка.

Две плазмени ракети блъвнаха пламъци и изображението се разпадна сред бяла експлозия от свръхенергийни елементарни частици. И двете отходни струи пробиха право през черупката от огънат квазиметал и запратиха двойка идентични копия на около сто километра над планетарната повърхност. Част от плазмата отскочи от оцелялата структура, надигна се във вълна около звездния кораб и дрехата му от опорни греди. Изолационните одеяла и кабели зашибаха напосоки, докато се разпадаха на съставящите ги атоми, а скелетата се разтопиха в разтегливи нишки, които се разпънаха като горещо сирене надалеч от портала. Товарните совалки се възпламениха и се изстреляха навън от звездната геена като зловещи оранжеви комети, последвани от флуоресцентната мараня на догарящото им съдържание.

„Втори шанс“ започна да се отдалечава с нарастваща скорост. Първоначално огромното му тяло потрепна, докато програмите и пилотът му — дали не беше самият Кайм, запита се Адам — подлагаха на анализ несиметричното разпределение на масата по продължение на корпуса. Когато приключиха с тази задача, векторите на ракетите бяха променени, за да го компенсират. Звездният кораб се стабилизира и се устреми с нарастваща скорост надалеч от планетата. Зад него конвулсии разтърсиха врящите разтопени останки, когато силовото поле на портала най-накрая бе пробито. В пустошта нахлу газ от атмосферата и повлече заедно със себе си множество късове от съспаната стая за изпитания. Мощта на струята беше укротена след няколко мига, когато нещо се промъкна през стаята за оценки. Тогава, като тапа на бутилка, един малък глобус в силовото поле премина през отвора. Заблещука сред бурята от останки и бе изтласкан напред от мощния напън на въздуха, нахлуващ през портала. Тъмният тежък обект в искрящия балон се завъртя безпомощно около оста си и се понесе в космоса. Зад него въздушната струя отново отслабна. Премина и втора златна сфера и също като първата се запряма в пространството.

В този миг „Втори шанс“ вече бе на двадесет и пет километра височина — ослепителна издължена звезда, която се изкачваше към

ярките съзвездия. Първият космически самолет нахлу в ползрението им. Поради огромната му растяща скорост се появи само за миг на екрана — аеродинамичен сребристосив делтоид, — преди да се забие в охлаждащите се останки от монтажната платформа. Експлозията, която последва, беше с мащабите на малък ядрен взрив. Сферата от нажежени до ослепителнобяло атоми започна да потъмнява, но в следващия миг внезапно засия с подновена сила, когато вторият космически самолет се вряза в сърцето ѝ.

На сто километра над нея „Втори шанс“ продължаваше да се отдалечава към звездите.

11.

Хоше бе предположил, че потопаът от информация ще намалее след първите няколко дни. Сега, седмица след първоначалната му молба, вече знаеше колко е сбъркал. За сенчести субекти, като така наречените Големи престъпни синдикати, които живееха извън пределите на обществото, съществуваха учудващо големи бази данни. На Дъбов лес полицията бе разграничила три такива основни организации: фамилията Джоузи, старомодна мафиотска мрежа от гангстери, която обаче разполагаше с достатъчно мозък и адвокати, за да пази босовете си неопетнени от деянията на уличните бойци; „Флорал“ АД, чийто управителен борд явно бе пуснал пипалата си в различни посоки, както на финансовия пазар, така и на улицата; както и Зона 37, най-умната и трудно уловима, чиято забулена империя се крепеше върху законен бизнес и очевидно на политически връзки. Ядрото им се намираше в Дарклејк Сити и заради това Хоше ги смяташе за най-вероятния заподозрян за убийството на Шахийф и Котал. Ставаше въпрос за най-проста география. Нито един от любовниците не бе пътувал извън Дарклејк в продължение на седмици преди изчезването им. Ако случайно се бяха натъкнали на нещо, което е предизвикало отстраняването им, то Зона 37 разполагаше с ресурсите и връзките, за да го осъществи. Това предположение му осигури поле за разследване.

На какво обаче можеха да се натъкнат двама цивилни, за да предизвикат реакция от такъв мащаб?

Официалните досиета на синдикатите на организираната престъпност, които Хоше бе получил от офиса на главния прокурор, съдържаха описание на всички предишни разследвания заедно с притеснително големия брой неуспешни заведени съдебни дела. От тях докладите на оперативните работници под прикритие и информаторите бяха най-полезни. В офиса на прокурора знаеха главните и по-маловажните играчи и до голяма степен бяха наясно с

какво се занимават през по-голямата част от времето. Вечният проблем се коренеше в доказването на дейностите им в съда.

Потвърдени или не, досиетата за последните четиридесет години не му вършеха особена работа. Нямахше масови чистки, насилствени схватки с врагове, дори големи обири. Парите просто капеха на малки и постоянни порции от приходи на клубове, хазарт, химически и дигитални наркотици, проституция, банкови измами, както и съмнителни договори за благоустройство.

След официалните досиета започна преглед на цялостната информация в медиите за Зона 37. По-голямата част бяха слухове, въпреки че някои от разследващите репортери определено си разбираха от работата. Въпреки това отново не се споменаваха сериозни престъпления. Когато се разтърси в стандартните полицейски доклади от онази година и последвалите пет, не откри нищо особено, нито пък нещо, което да е изисквало години подготовка.

Към средата на сутринта спря, за да гледа страховитата атака срещу звездния кораб. Както по-голямата част от Федерацията. Дори главният следовател бе спряла и се бе загледала в образите, които играеха по екрана на бюрото ѝ. Веднъж след като „Втори шанс“ се добра до безопасността, обемът на чакащата го информация бавно притегли Хоше обратно към себе си, въпреки че колегите му от столичната полиция не спряха да се отбиват и да го питат дали е видял предаването и какво мисли. Изглежда, бяха по-заинтригувани да чуят мнението на Паула, макар че тя така и не го сподели. До късния следобед Хоше остана дълбоко потопен в тъмните подробности на престъпния подземен свят. Постоянният наплив на данни през виртуалните му зрителни екрани и екраните-четци на бюрото му причиняваше главоболие. Когато се пресегна към чашата си с кафе, откри единствено студената утайка от предишната порция.

— Ще донеса още — промърмори той.

Паула дори не отмести поглед от екрана си, докато той излизаше от стаята. Бяха получили офиса на петия етаж, достатъчно приятна стая с широк прозорец и мебели, които не бяха твърди стари. Системите върху бюрата бяха все най-високо качество, както и екраните и порталите. Кафемашината обаче беше в дъното на коридора.

— Почакай — каза Паула, когато вече почти беше излязъл през вратата. — Получавам секретно обаждане.

Беше Куатукс. Превключиха сигнала на огромния окачен на стената портал. Хоше седна точно когато образът на едрото извънземно се появи. Детективът се намръщи при вида на райела. Куатукс едва държеше главата си насочена към камерата. По тялото му и крайниците-пипала пробягваха тръпки, като че ли кашляше тихо.

— Изживях живота й — прошепна Куатукс. — Как вие, хората, оцелявате след толкова много преживявания, е нещо, което никога няма да разбере. Да направиш толкова много и да реагираш на него по вашия начин е колкото проклятие, толкова и благословия. Никога не отделяте време да смелите и оцените какво ви се случва.

— Това сме ние — каза му Паула. — А ти как си? Спомените затрудниха ли те?

— Беше трудно. Не очаквах да е така. Виждам сега и виждам тогава. Сега съм повече Тара, отколкото някога съм бил друго човешко същество. Това ме плаши, но и ме радва. Никога не съм бил изплашен преди.

— Спомените ще избледнеят, това е в природата им. Ти пак ще знаеш кой си.

— Избледняват за вас. За мен не съм толкова сигурен. Има толкова много, върху което искам да се концентрирам и да запомня. Няма да я пусна да си отиде така лесно.

Паула се наведе напред от мястото си.

— Значи можеш да се докоснеш до целия й живот?

— Да. Да, познавам я толкова добре. Толкова много цветове, толкова много звуци; и *чувства*, какви чувства е имала. Тара плака при вида на зората един ден, беше толкова красиво, навън в пустинята, където светлината играеше сред скалите и небето и всяка секунда внасяше нов нюанс в неравната пясъчлива повърхност. Чувствам сълзите й и сега, малки деликатни следи по кожата ми, които размиват образа.

— Потърси ли това, за което те помолих? Имала ли е някакви врагове, някой, който да я мрази?

Главата на райела се завъртя настрани в тъжно отрицание, пипалата му последваха движението в унисон.

— Не. Мисля, че за теб животът ѝ би бил празен и скучен, защото не е толкова бърз и наситен като твоя. Тара обаче е нежен човек, обича живота и мрази болката и страданието на останалите. Най-лошото, което си е помисляла за друг, са мисли на раздразнение и разочарование. Най-тежкото ѝ престъпление е егоизмът, защото е изневерявала на няколко от партньорите си, не е успяла да устои на удоволствието и възбудата, които тези връзки са ѝ донесли. Това не я прави лош човек.

— Как са реагирали тези измамени партньори?

— Някои плакаха. Някои се ядосваха. На други не им пукаше. Тя се помири с всички тях. Никой, който я познаваше, не е искал да я убие. Сигурен съм в това.

— По дяволите! — Устните на Паула се стегнаха в една гримаса. — Никой ли?

— Не. Не е светица, но да предизвика достатъчно омраза у някой, за да я убие... Не мога да си го представя, не и през нейните очи.

— Благодаря ти, Куатукс. Съжалявам, че те затрудних толкова, оценявам помощта ти.

— Не си ме затруднила. Обичам хората, всички хора. Често си мисля, че може би съм роден в грешния вид.

— Добре си си точно така.

— Ще ми донесеш ли още спомени, Паула? Аз купувам много от пласьори във вашата унисфера, но никой от тях не е от трезор, не е толкова цялостен като тези, които ми носиш, нямат богатството на човешкото битие, истинността, която лелея.

— Ще видим. Може би ще те посетя отново.

— Благодаря ти. Един ден вероятно ще ми донесеш дори собствената си памет? Сигурен съм, че това ще бъде най-великият човек, когото съм познавал.

— Поласкана съм, Куатукс. Ще го имам предвид. — Тя изчака изображението да избледнее, преди да смръщи нос, все така вторачена в екрана.

— Не е престъпление заради страст значи — каза Хоше.

Паула продължи да се взира в стената.

— Изглежда, че не е.

— Колко надежден е Куатукс?

— Много. Ако не е успял да види никого, значи аз и ти със сигурност нямаше да успеем, ако преглеждахме записа. Единствената възможност е Шахийф да е засегнала някой изключително опасен, човек с психически отклонения, който може да прикрие истинските си емоционални реакции. Трябва обаче да призная, че това е много малко вероятно.

— А какво ще кажеш за сериен убиец? Дъбов лес не разполага с данни за такъв, но може да има някой, който подбира жертвите си от различни краища на Федерацията.

— Възможно е. Ако е така, не работят по някакъв видим модел. Това е първото нещо, за което Дирекцията проверява при такива очевидно немотивирани от нищо убийства. Системата в Париж не успя да намери връзка с нито един от известните ни серийни убийци. — Тя се усмихна безрадостно и погледна нагоре към него. — Как върви теорията за криминалните синдикати?

— Зле. Не мога да намеря каквито и да е важни престъпни събития около тази дата, потвърдени или само раздухани в клюките. Най-доброто ми предположение е, че случайно са попаднали на някакво разчистване на сметки между банди, а останалата част от историята е просто прикриване на уликите.

— Да, това е възможна хипотеза. Но ни оставя без доказателства.

— Все още има много досиета, които не съм прегледал.

— Пуснал си анализатори да преглеждат основните досиета от цяла седмица. Ако имаше нещо ценно, вече щеше си да го открил. Сигурна съм, че знаеш, че не обичам да се предавам пред толкова подозрителен случай, но наистина вече привършваме вариантите за разследване. — Тя измъкна фибата от черната си коса и я оправи, преди отново да я хване. — Ще трябва да помисля по въпроса тази вечер.

За първи път чуваше главния следовател да говори за възможността да загубят и това наистина го шокира.

— Колко възможни мотиви може да има изобщо? Трябва да е случайно убийство. Знаем, че не е заради лични, корпоративни или политически, дори финансови подбуди, сама казахте, че в момента тя е по-добре в парично отношение. Не е нещо, което някога ще можем да проследим, защото просто не присъства в който и да е запис или спомен.

Той млъкна. Паула го наблюдаваше съсредоточено. По лицето ѝ бавно се разтегли усмивка. На Хоше му се искаше да не бе предназначена за него. В нея имаше нещо животинско, нещо хищническо.

— По дяволите — прошепна тя възторжено. — Това е умно, нали така? Но и той е умен, видяхме го със собствените си очи. Умен и целеустремен.

— Кой?

Усмивката ѝ стана презрителна.

— Никога не съм попадала на такъв мотив. По дяволите!

— Какво? Ти знаеш кой е?

— А ти не знаеш ли, детектив?

— О, стига! Кой?

— Всичко опира до времето. Не я е убил, за да си спести пари, това е твърде класически сценарий. Щяхме да го забележим веднага. Направил го е, за да може да прави пари и за двамата. Тя печели във финансов план също колкото и той.

— Кой?

— Мортън.

— Не може да е той! — възкликна Хоше. — Та той беше човекът, който ни уведоми.

— Това не значи нищо. Всичко е било премислено до най-малката подробност. Не би запазил спомена. Спомените са доказателство. Изтрил ги е веднага.

— Кучи син. Сигурна ли си?

— Вече да. — Клепачите ѝ се затвориха, докато прекарваше сценария на бързи обороти през главата си. — Пасва. Повторната оценка на събитията е прекрасна черта.

— Какво ще правим сега?

— Трябват ни доказателства. Ще има два типа: физически и финансови. Аз ще се заема с финансовите записи.

— Добре. Какви ще са физическите доказателства?

— Искам да откриеш телата.

Беше прекарал кофти ден в офиса. Когато пристигна тази сутрин, Мортън очакваше предварителния договор за поддръжка на пътищата

и водоснабдяването в централния район на новата столица на Пуимро да е готов за подписване. По негово настояване „Гансу“ бе предложила значително по-ниски цени от предвидените. Загубата беше без значение на този етап. Това бе ключът, който щеше да ги постави в готовност за осъществяване на поредица от следващи договори на този прекрасен, обещаващ нов свят. Стъпила на тази опора, „Гансу“ можеше да гради върху местния си проект през следващите две десетилетия, докато той не се разраснеше до размерите на компанията-родител на Дъбов лес. Истинската им експанзия към постигане на статус на междузвезден колос щеше да е започнала.

Адвокатите на благоустройствената компания на Пуимро обаче бяха подозрителни. Убедени бяха, че ниската цена, предложена от „Гансу“, ще бъде постигната чрез пестене от материали и строителна техника. Искаха писмени гаранции за качество, както и да се откажат от „прекомерни печалби“. Всичко беше напълно разумно, но защо, по дяволите, не го споменаха преди два месеца по време на предварителните преговори? Мортън се улови, че ругае по адрес на собствените си корпоративни адвокати, докато бюрократичната примка се затягаше с напредването на деня. Бъркотията още не бе разрешена, когато той напусна офиса в късните часове и закричи в лошо настроение към колата си. Екип от адвокати на „Гансу“ и експерти по преговорите бяха останали в конферентната стая, готови да работят през цялата нощ, опитвайки се да разрешат проблемите и да отговорят на въпросите, поставени от аналогичния им екип от страната на Пуимро. Бяха насрочени срещи за следващата седмица. Подписването на договора нямаше да стане факт поне още десет дни.

„Шибани чиновници, винаги застават на пътя на прогреса.“

Когато вратата на лифта се отвори към вестибюла, икономът му го поздрави и влезе в неочаквана схватка със запратеното по него сако. Мортън влезе в хола, премигна срещу красивата вечерна светлина, която падаше точно над градината на покрива и басейна. Видя Мелани, която седеше на един от шезлонгите. Стискаше главата си с ръце, а раменете ѝ бяха увиснали.

„О, Исусе, не и това, не сега.“ Още се мръщеше към нея, когато главата ѝ се надигна. Тя му се усмихна плахо и се отправи забързано към хола.

— Сър. — Икономът бе донесъл искрящия джин.

— Благодаря. — Той взе чашата от сребърния поднос.

Мелани бе плакала, както му стана ясно, когато тя се отдръпна от щедрото сияние на слънцето.

— Какво има? — Въпросът звучеше почти риторично, не го интересуваше.

Тя се притисна в него и положи глава на гърдите му.

— Тази сутрин отидох на тренировка — каза с приглушен глас. — Треньорът каза, че не полагам достатъчно усилия, че тренирам твърде малко. Каза, че вече не съм достатъчно отдадена.

— А. — На Мортън му се прииска да каже: „Това ли е всичко?“ Напоследък всички се интересуваха единствено от отборни спортове. Благодарение на способността на генетиците на Федерацията да произвеждат суператлети, индивидуалните борби бяха на практика безсмислени, по-скоро съревнование между лаборатории и клиники. Отборната работа обаче беше нещо различно, това бе храмът на последния естествен талант: умението. В игри като футбол, бейзбол, хокей и крикет обединеният талант на отбора прерастваше в синергия, в която феновете се кълняха с абсолютна лоялност. Макар че той винаги бе смятал гмуркането за твърде специализиран спорт, чиято важност бе превъзнасяна от компаниите за спортна екипировка и медийните канали, за да бъдат повишени цените и промоциите. Затова отговорът му беше:

— Той е задник. Не се притеснявай за това.

Тя започна да плаче.

— Изключиха ме.

— Какво?

— Изключиха ме от отбора. Беше отвратително, Морти, каза го пред всички. Вече е довел две нови момичета.

— О, ясно. — Погали я разсеяно и отпи от питието си. — Не се притеснявай, ще изникне нещо друго, винаги става така.

Мелани се отдръпна леко, за да погледне лицето му. Собственото ѝ изражение издаваше объркване.

— Какво? Морти, не ме ли чу? Свърши се.

— Да, чух. Трябва да потърсиш нещо ново. Вече така или иначе е време. Пропиляла си години с този глупав отбор по гмуркане. Вече можеш да живееш нормален живот.

Плътните ѝ устни се разтвориха и оформиха смутено „О“, докато се отдръпваше една стъпка назад. След това избяга в спалнята. Плачът ѝ се чуваше в хола.

Вратата се тръшна шумно и Мортън въздъхна уморено. „Какво е очаквала? Единственият проблем на истинските млади е, че нямат поглед към живота.“

— Не, благодаря ти, че попита — извика след нея той, — денят ми не мина добре.

Е-кономът му събщи, че го търси главен следовател Майо. Той отпи голяма глътка от чашата си.

— Пусни обаждането на екрана в хола — каза на е-конома.

Дори увеличено до няколко метра, лицето на Паула Майо бе лишено от недостатъци. Мортън се облегна на едно от кожените канапета и се улови, че отново ѝ се възхищава. Някой като нея щеше да бъде истински партньор, щяха да са равни, което беше голяма рядкост. Щяха по-скоро да се допълват, отколкото да си съперничат. Само да не беше необичайният ѝ произход...

— Това обаждане е неочаквано, главен следовател, какво мога да направя за вас?

— Искам достъп до финансовата ви документация, старите сметки на „АкваСтейт“. Тъй като вие сте председател на компанията родител, по-лесно е да помоля вас, отколкото да отнасям молбата до съда.

— О! — Не го беше очаквал. — Имате ли нещо против да попитам защо? Какво търсите?

— Не мога да обсъждам случай, по който се работи. Сигурна съм, че ме разбирате.

— Да. Добре съм запознат с правителствените процедури, днес повече от всякога.

— Това не звучи добре.

Мортън се ухили чаровно, както само той можеше.

— Промислена тайна, не мога да я споделя.

— Но можете да ми дадете документацията?

— Да, разбира се. Прав ли ще бъда, ако предположа, че напредвате?

— Нека да кажем, че сте на прав път с това наблюдение.

— Радвам се да го чуя. — Каза на е-конома си да ѝ изпрати исканите документи. — Мога ли да попитам дали в момента се виждате с някого, Паула?

— Не мисля, че това е свързано по някакъв начин с молбата ми.

— Не е, но въпросът беше напълно искрен.

— Защо искате да знаете?

— Сигурен съм, че сте чували това достатъчно често. Искам обаче да съм честен към вас от самото начало. Ако нямате връзка с някой друг, с огромно удоволствие бих ви завел на вечеря колкото е възможно по-скоро.

На екрана главата ѝ се наклони едва забележимо на една страна в жест на почти птиче любопитство.

— Това ме ласкае, Мортън, но точно в момента нямам възможност да приема. Надявам се, че няма да се засегнете.

— Разбира се, че не. Все пак не казахте никога. Вярвам, че отново ще ви покания, когато случаят приключи.

— Както желаете.

— Благодаря ви, главен следовател. Надявам се документите да са ви от полза.

— Ще бъдат.

Разговорът приключи. Мортън се намърда удобно върху дивана, загледан към празния екран, в който все още можеше да види елегантното ѝ спокойно лице. Някак си денят вече не изглеждаше напълно загубен.

На осмия ден след влизането му в гората на Ози му се наложи да потърси по-топли дрехи в раницата си. Последното широколистно дърво остана зад тях преди два дни. Сега пътят водеше през високите влажни алпийски гиганти с тъмни стволоче от твърда като камък кора. Приличните на восък листа бяха дълги и остри, малко по дебели от земните иглички, а цветовете им варираха от тъмнозелено до тъмночервено, което бе почти черно. Под тях растеше тънък слой от трева, който оредяваше около стъблата, където падаха бодливите листа. Хладният въздух в този район удължаваше периода им на разлагане в богатата глинеста почва, която се срещаше из цялата гора. Въздухът бе натежал от лимоновия им аромат.

Слънчевата светлина като че ли бе изоставила Ози и Орион. Кръпките небе, които зърваха от време на време, бяха все със сивия цвят на булото скупчени облаци. Плътни стени от мъгла се бяха настанили по пътеката и достигаха високо над короните на дърветата. Прекосяването на някои от тях им отнемаше цели часове. Всяка изглеждаше по-голяма и по-студена от предишната.

След повече от три часа пътуване без почивка през една мъглива област Ози реши, че е време да спрат. От тънкото му кожено яке капеше вода, достатъчно студена, за да бъде дори лед, а и дрехата ни най-малко не бе предпазила ризата му. Слезе от коня, чевръсто съблече подгизналата си риза и я смени със суха, като през това време здраво се тресеше от студ. Преди мъглата да успее да се просмуче в чистия памук, той извади бетонносив кожен елек с непромокаема външна мембрана. За изненада на Орион носеше меки кожени каубойски панталони без дъно върху рипсените си панталони. След като най-накрая събра непокорната си коса, нахлупи зимна шапка с пискюл върху главата си. Чак тогава, преоблечен и отново на коня, сложи ръкавиците си от еленова кожа.

Почти веднага усети горещина. Промяната беше приятна. Тази сутрин го бяха събудили собствените му тръпки, когато сутрешният скреж покри спалния му чувал. Като ветеран от много пътешествия с коне и пеша, предпочиташе модерните полуорганични дрехи, които можеха да топлят, охлаждат и изсушават в зависимост от климатичната обстановка. Естествено те не работеха на световите на силфените, но той бе достатъчно доволен и от старомодната проста материя.

Орион беше взел много малко дрехи за такова време и Ози му зае развлечен пуловер, който да сложи под непромокаемия си анцуг, както и чифт мушамени панталони, идеални за носене върху джинсите на клечестите му крака.

Двамата подканиха животните да продължат напред. Ози вече нямаше идея къде се намират. Сега, когато облаците скриваха слънцето и звездите, нямаше начин да провери местоположението им. Бяха минали през толкова много разклонения, описаха толкова много полудневни дъги, че съвсем бе изгубил представа за напредъка им. Знаеше само, че Лидингтън като нищо може да е и на няколко мили пред тях, въпреки че не мислеше, че наистина е така, не и при наличието на това време и високите мрачни дървета.

— Някога бил ли си толкова надалече? — попита Ози.

— Не. — Орион вече не говореше много. Това не беше жизнерадостната лятна гора, с която бе свикнал, а мракът и студът съвсем разваляха настроението му. За последен път бяха зърнали силфен преди три дни. Преди това бяха срещали по група от странните извънземни почти всеки ден. Спираха да ги поздравят всеки път и Ози нито веднъж не чу нещо смислено, освен обичайните им брътвежи. Започваше да го хваща яд колко прав се бе оказал СИ. Имаше някаква дълбока бездна между неврологичното устройство на двата вида, която правеше истинската комуникация невъзможна. Уважението му към културните експерти на Федерацията растеше все повече. Просто не разполагаше с нито частица от търпението, което прилагаша в дешифрирането на езика на силфените.

Нямаше начин да виждаш ясно в здрача. Сивотата просто потъна в нощ. Ози разчиташе на античния си часовник „Сейко“ да го предупреди по някакъв начин, както го бе правил вярно досега. Тази нощ обаче или мракът падна по-рано, или невидимите облаци над тях се бяха сгъстили до непрозрачност.

Когато обяви края на похода за деня, трябваше да запалят двете керосинови лампи, които Орион предвидливо бе донесъл със себе си. Те засъскаха и зацвърчаха, хвърляйки трепкащия си жълт пламък. Близките дървета се издигаха огромни и внушителни над тях, а тези в пределите на кръга от светлина сякаш се накланяха едни към други и ги обкръжаваха като плътна ограда.

— Тази вечер ще спим в палатка — обяви Ози с най-бодрия тон, на който бе способен. Орион изглеждаше на прага да избухне в сълзи. — Ти пригответи някаква храна, аз ще нацепя дърва за огъня.

Остави момчето да претърсва летаргично раниците, извади мачетето с диамантено острие и започна да сече най-близкото дърво. Хармоничното острие в раницата му щеше да пререже якото дърво за секунди. Въпреки че върхът на диамантеното острие бе не по-дебел от няколко атома, все пак му отне цели четиридесет минути здрава работа, за да насече ниските клони на дървото и да ги оформи в използваеми подпалки.

Орион се взираше посърнал в купчината влажни цепеници.

— Как ще го запалиш? — попита унило. — Прекалено са мокри за запалката ти.

Нищо не беше сухо. Мъглата се бе сгъстила в нещо подобно на слабо ръмене, водата капеше непрестанно от листата и клоните.

Ози бе зает с разцепването на един от пъновете по дължина и превръщането му в тънки подпалки.

— Явно никога не си бил при бойскаутите, а?

— Какво е това?

— Група млади ентузиастични планинари. Учат ги как да търкат парчета дърво едно в друго, за да предизвикат искра. Така можеш да запалиш огън където и да си.

— Това е глупаво! Няма да търкам пънове едни в други.

— Много правилно. — Ози скри усмивката си, докато отваряше кутия със запалителен гел и внимателно намаза тънък слой от синьото желе върху пръчките за разпалване. Натика ги сред пъновете и извади петролната си запалка — всъщност тя бе по-стара дори от часовника му.

— Готов ли си? — Той натисна запалката веднъж и с изпъната ръка я поднесе към подпалките. Гелът се възпламени с шумно *вуууш*. Пламъците заоблизваха пъновете и погълнаха цялата купчина. Ози едва успя да измъкне ръката си навреме. — Мислех, че са забранили напалма.

Орион се разсмя облекчено и запляска с облечените си в ръкавици ръце. Пламъците горяха силно и се разнасяха по останалите пънове. След няколко минути цялата купчина пукаше и пламтеше ярко.

— Поддържай дървата в големи количества — каза Ози. — Новите цепеници ще трябва да изсъхнат, преди да се разгорят.

Докато момчето ентузиазично пускаше цепеница след цепеница на всеки няколко минути Ози разпъна палатката на няколко ярда от огъня. Опорите бяха прости стълбове, поддържащи двойната въздушноизолирана подплата, която се разгърна автоматично, щом отвори клапата. Върху нея разпъна въздушната обвивка, яка непромокаема материя с дълги игли по края, които наби дълбоко в земята. Не че който и да е вятър можеше да проникне до горския под, но започваше да го измъчва някакво лошо чувство относно времето.

За първи път Ози позволи на Орион да избере каква храна да извади от раницата. Момчето ставаше все по-унило в тази обстановка и се нуждаеше от окуражаване. Двамата се наместиха в завета на предните врати на палатката, издигнати, за да образуват малка веранда.

Топлината на огъня ги обгръщаше и изсушаваше дрехите им, докато те хапваха наденички, бургери и боб с горещо сирене, намазано върху големите им комати хляб. За десерт Орион нагря кутия с портокалов пандишпан с петмез.

След като се погрижиха за животните, угасиха огъня и влязоха в палатката. Ози се сви в чувала си, пригоден за шест сезона. Чувалът на Орион не беше толкова добър, но той уви няколко одеяла около него. Заспа, оплаквайки се, че му е твърде топло.

Ози се събуди с тежко главоболие и остра липса на въздух. Навън беше светло, макар и не по яркия начин, характерен за деня. Орион спеше до него, дишането му беше накъсано и повърхностно. Ози погледна за миг към момчето, умът му още работеше мудро. И изведнъж всичко се подреди.

— По дяволите!

Пръстите му разтреперано разкопчаха ципа и той бързо се измъкна от спалния чувал. Запълзя напред. Вътрешната подплата на палатката се разтвори с лекота. Отвъд обвивката срещу вятър се бе издула навътре. Той издърпа ципа. През процепа тихо се изсипа купчина фин праховиден сняг и покри коленете му. Дори когато спря и Ози беше наполовина покрит от широка могила, небето си остана все така скрито. Той се надигна от снега и започна да копае трескаво. След няколко секунди ръцете му задраскаха във въздуха. В палатката нахлу ярка бяла светлина. Той пое жадно мразовития въздух и опита да успокои паникьосаното си сърце.

Орион се изправяше зад него с мигащи очи.

— Какво става?

— Нищо, всичко е наред.

— Боли ме глава. Това сняг ли е?

— Да.

— О, уау. — Той изпълзя напред и загреба с шепите си снега с радостна усмивка. — Никога не съм виждал. Всичко ли покрива, както на коледните снимки от Земята?

Ози, който тъкмо щеше да му каже да се облече в непромокаемите си дрехи, изведнъж осмисли думите му и го погледна изненадано.

— Бъзикаш ме, мой човек. Никога преди не си виждал сняг?

— Не. В Лидингтън не вали. Никога.

— Ясно. Добре. Ами слагай си непромокаемите дрехи, ще излезем да огледаме.

Снегът беше дълбок една стъпка, върху всеки клон и вейка имаше по няколко инча от него. Покрай основите на дърветата слоят беше по-тънък и, разбира се, бе натрупал нависоко върху обвивката на палатката, скривайки напълно върха ѝ. Ози погледна засрамено зад себе си. Ако снегът наистина бе затрупал палатката, обвивката против вятър нямаше да успее да поеме тежестта. Въпреки това беше добър урок да не се доверява на нищо в тази гора.

Той повика Орион да му помогне да успокои животните, които тъпчеха с копитата и тръпнеха в студа. Рошавото пони като че ли не бе особено притеснено от студа и сгуши муцуна в Орион, веднага щом момчето му намери овес. Лонтрусът само разтърси рунтавата си сивкава козина, докато Ози го оглеждаше. Странната биохимия на тези същества им позволяваше да издържат на температури много по-сурови от тази. Най-пострадала бе Поли, тъй като нямаше зимен кожух. Г-н Стафорд от конюшните на улица „Връх“ бе поддържал кобилата добре подстригана предвид умерения климат на Лидингтън. Ози се замисли за това, докато галеше треперещия ѝ гръб. Знаеше съвсем добре, че вече не са в умерената зона на Силвъргалд. И все пак температурите не падаха до такава степен на хиляди мили на север от Лидингтън. Бяха напреднали доста през последните девет дни, но не чак толкова. Единственото разумно обяснение беше, че са се изкачили значително. Не беше сигурен къде обаче. Не беше самотна планина и въпреки това картата във виртуалното му зрение не показваше истински възвишения на девет дни здрава езда от Лидингтън — всъщност и на двадесетдневна езда.

Описа пълен кръг около себе си, след това погледна към чистото небе и по лицето му бавно се изписа доволна усмивка.

— Определено вече не сме в Канзас — каза тихо.

Хапнаха студена закуска, изкопаха палатката, прибраха я и продължиха по пътя си. Снегът се сипеше безцелно почти през целия ден, прахът беше достатъчно фин, че и най-лекият порив на въздуха пращаше малки завихрения около тях. Превръщаше гората в изяцно и свежо зимно царство, но след като тръгнаха, вече си нямаха идея къде всъщност се намира пътят. Конят, понито и лонтрусът тъпчеха бавно и

неуморно напред, сякаш знаеха накъде отиват, и понасяха стоически промяната в климата.

От време на време от дървесния балдахин над главите им се срутवाха огромни каскади от сняг, съпроводени от продължителен рев, обезпокоително силен наред тишината на гората. По обяд започна да вали по-меко, от изчезналото небе се засипаха едри снежинки. Светлината около тях посивя и въздухът стана още по-студен. На Поли ѝ ставаше все по-трудно да пробива напред с натрупването на снега. Ози направи почивка, за да облече големите си непромокаеми дрехи. В отсъствието на полуорганичните дрехи бе възприел стратегията да трупа слоеве върху себе си, което го пазеше топъл и сух, но затрудняваха движенията му. С целия куп дрехи върху себе си едвам успяваше да възседне Поли. Даде два пуловера на Орион и още един чифт панталони, които да сложи под мушамените. След като отново потеглиха, Ози започна да се тревожи за падането на нощта. Снегът не показваше намерение да отслабне, така че щеше да им трябва време и светлина, за да устроят подходящ лагер.

Около час по-късно попаднаха на струпване на храсти, всички покрити със сняг. Приличаха на големи дюни само с няколко подаващи се от върховете им клонки.

— Ще се подслоним тук за през нощта — каза той.

Орион само се огледа и сви рамене. Момчето почти не бе говорило през целия ден.

Ози свали един кат дрехи, и се изкатери по дървото над храстите. Зае се да сече основите на долните клони с диамантения си трион. Не му отне много време, преди да се прекършат и да паднат върху храстите под тях. Свали четири огромни клона, всеки от които падна върху един от храстите и по този начин образуваха полустабилна бариера. Трябваше да свършат работа като сглобена набързо ограда. Докато бързешком слезе обратно, снегът вече бе започнал да ги покрива.

Орион се зае да овързва одеялата около кобилата и понито, докато Ози опъваше палатката им в оскъдния завет на един голям куфар. Когато приключи, вече бе почти тъмно. Погледна часовника си: пет без четвърт. Значи денят бе дълъг около десет часа. Силвъргалд се завърташе за двадесет и пет часа и половина.

— Ще запалиш ли огън? — попита Орион. Зъбите му потракваха. Ози помогна на момчето да влезе в палатката.

— Не и тази вечер. Влизай в чувала си, ще се стоплиш.

Орион се подчини, без да се оплаква. Под очите му имаше тъмни кръгове и на светлината на керосиновата лампа изглеждаше, сякаш луничките избледняват върху кожата му. Ози се вмъкна в спалния си чувал и веднага почувства приятната разлика. Приспособлението се затопляше от проста химическа реакция и горната му част скоро грееше в червено-кафяво, излъчвайки значителна топлина. Сготвиха консервите си един след друг, а след това Ози направи два големи термоса с чай, за да разполагат с готови напитки, когато се събудят.

— Наспи се — каза той. — Съвсем скоро ще се зазори.

Орион го погледна разтревожено.

— Снегът пак ли ще покрие палатката?

— Не. Всичко ще е наред. Определено вече намаляваше, когато пристигнахме тук. Въпреки това ще проверявам на всеки няколко часа. Не се тревожи.

— Никога не ми е било толкова студено.

— Сега обаче ти е по-топло, нали?

— Аха. — Момчето издърпа спалния чувал до брадичката си. — Предполагам.

— Добре тогава. — Ози нагласи одеялата около него. — Просто, когато спрем да се движим, студът се усеща най-силно.

Часовникът на Ози показваше четири без пет, когато слънцето изгря. Е-кономът му го бе събудил на равни интервали през нощта, за да проверява палатката. Чувстваше се, сякаш е спал едва десет минути. Орион излезе от чувала със същото нежелание.

— Трябва да продължаваме — каза му Ози. — Не можем да останем тук.

— Знаем.

Силният снеговалеж бе спрял през нощта, оставяйки ослепителна и неопетнена бяла шир. Снегът покриваше всичко, дори се бе задържал по отвесните стволове на дърветата и всяка тъмна вейка или листо, които се подаваха навън, изглеждаха странно и не на място. Дълбочината на преспите беше почти две стъпки. Ози сложи най-тъмните си очила, опитвайки се да не издава колко го притеснява

това. Щеше да забави движението на животните по време на днешния преход.

— Господин Стафорд трябва да продава шейни — каза Орион. — Идеята ще му хареса, като му кажа.

Ози се засмя шумно на шегата на момчето и го прегърна набързо. И двамата отпиваха чай от термоса, докато крачеха към животните. Нестабилната ограда бе свършила някаква работа. Покрита със сняг и скована от студа, бе осигурила добра преграда срещу повеите. Зад нея конят и понито бяха отъпкали снега около краката си и трепереха силно. Лонтрусът просто стоеше на мястото си и от ноздрите му с пръхтене излизаха редки облаци пара. Ако подобно нещо изобщо бе възможно, животното ги гледеше начумерено изпод рунтавите кичури козина, които закриваха очите му като пердетата.

Орион се огледа притеснено.

— Накъде?

Ози се намръщи. Отговорът заседна в гърлото му. Опита се да прецени от коя посока бяха дошли предната нощ. Нямаше начин, дърветата около тях изглеждаха напълно еднакви.

— Пробвай с подаръка си.

Момчето затърси из пуловерите си и издърпа медальона навън. В малкия камък проблесна пламъче синя звездна светлина. Орион се завъртя бавно в кръг, хванал талисмана като компас. Когато посочи отдясно на палатката, камъкът засия видимо по-силно.

На Ози му се стори, че дърветата оформят нещо като алея в тази посока.

— Предполагам, че в такъв случай ще вървим нагам — каза той.

— Сега доволен ли си, че дойдох с теб?

— Много. — Ози прегърна момчето с една ръка. — Изглежда, съм ти здраво задлъжнял, а? Как мислиш да го уредим?

— Само искам мама и татко обратно.

— Да, да, но какво друго? Имам предвид, това че ме водиш, трябва да се равнява на няколко мегабона. Това са си сериозни пари.

— Не знам.

— О, хайде стига, мой човек. Аз знаех, когато бях колкото теб.

— Добре тогава — каза Орион с подновена енергия. — Това са много пари, нали?

— Абсолютно. Можеш да си купиш собствена планета.

— Така, първо ще си купя много подмладявания, за да живея колкото теб.

— Добра идея, разбирам те.

— След това ще си купя много умни спомени, за да съм образован и да разбирам от сложни неща, като физика и изкуство, и банкиране, но да не трябва да ходя на училище с години.

— Още по-добре.

— Искам и кола, истински яка кола — най-яката, която някога е имало.

— А, това ще да е ягуар шевролет 2251 Т-бърд, моделът кабриолет.

— Наистина? Това ли е най-яката кола за всички времена?

— О, да. Имам няколко такива в гаража си. Жалко, че вече не ги карам. Това е проблемът с големите пари, че можеш да правиш толкова много неща и никога нямаш време да свършиш каквото и да е.

— Освен това ще раздам част от парите за благотворителност на болници, и такива неща, на хора, които наистина се нуждаят от тях.

— Чудесно. Това ще покаже, че си добър човек, не просто поредният богат копелдак, на когото не му пука.

— Ози, ти даваш ли пари за благотворителност? Всички знаят, че си готин.

— Да. Давам част от парите за благотворителност. — Той сви рамене. — Когато се сетя.

Както и очакваше Ози, в началото се движеха бавно, тъй като Поли отново изпитваше трудности с преспите. Би предпочел да пусне лонтруса първи, но краката му бяха твърде къси. Затова Поли дерзаше напред, а по-дългите ѝ крака разбиваха дебелия слой сняг. Прекара по-голямата част от деня в премисляне на възможностите им. Да направи някакви обувки за сняг и шейна и да теглят храната си върху нея, а животните да пуснат? Или просто да обърнат и да се върнат с подходящата за този терен екипировка? Освен... кой знаеше на какъв терен щеше да се окаже тогава? Ако изобщо успееш да открият обратния път до Лидингтън.

Продължи да си напомня, че това е земя на силфените. Извънземните нямаше да позволят някой да бъде истински наранен. *Дали?*

С напредването на сутринта дълбочината на снега постепенно започна да намалява. Въпреки това не омекна и все така полепваше към всяка повърхност. Четири часа след като бяха тръгнали, Ози вече трепереше под многобройните си дрехи. Всеки инч от облеклото му бе покрит от слой скреж. Нямаше начин, слезе от кобилата и закрачи до животното, мачкайки снега с обувките си. Това го постопли малко, но се тревожеше за скоростта, с която гореше калории. Кобилата и понито видимо страдаха въпреки одеялата по телата им.

Някъде след средата на деня Ози забеляза нещо като следи в снега пред тях. Свали очилата си и откри, че светлината беше станала бледорозова. Това придаваше на света странно, пещероподобно излъчване, сякаш гората беше издялана от крехък корал.

— Всичко наред ли е? — попита Орион с приглушен глас. Лицето му бе изцяло скрито зад вълнен шал, оставил бе само тънка цепка, за да може да вижда.

Ози погледна часовника си.

— Не мисля. — Наведе се, за да проучи следите. Със сигурност бяха отпечатъци от ходила. Издължени триъгълници без грайфери.

— Това може и да са силфенски ботуши — каза въодушевено. Имаше може би петнадесет различни чифта. Всички идваха от гората, няколко дори се появяваха точно под дърветата, по които може би се бяха катерили. Следите се сливаха и продължаваха по алеята, загатната от облечените в сняг дървета.

— Сигурен ли си? — попита Орион. Той тъпчеше земята под себе си и пляскаше ръце в тялото си, за да съхрани топлината си.

— Мисля, че да. Не знам кой друг би тичал из тези гори. А и нямаме особено голям избор.

— Добре.

Тръгнаха отново. Орион вървеше до понито си с ръка върху седлото и стискаше юздите. Ози подозираше, че отчасти го прави, за да използва теглещата сила на животното. Вече беше толкова студено, че когато си поемеше въздух, той прогаряше устата му. Там, където дъхът му бе замръзнал върху вълнената материя, по шала, увит около носа и устните му, се поклащаха ледени кристали. Преди отново да си сложи очилата, се опита да намери слънцето. Клоните над него вече бяха по-нарядко и между тях се показваха участъци от мъгливо рубинено небе. Стори му се, че единият участък е малко по-ярък, някъде по средата на

зенита и хоризонта, но тогава здрачът щеше да настъпи след няколко часа. Ако правилно бе пресметнал новия ден, значи разполагаха само с около час.

След половин час Орион се препъна. Ози го усети, понеже чу слабо сумтене. Огледа се и видя момчето паднало по лице в снега, а понито застанало над него. Колкото и да му се искаше да изтича назад, крайниците му реагираха бавно. Сякаш се движеше в течност.

Когато го изправи, Орион дори не трепереше. Ози издърпа шала от устата му, за да провери дишането му. Устните му бяха тъмни и напукани, малки петънца кръв бяха засъхнали на място.

— Чуваш ли ме? — извика Ози.

Клепачите на Орион изпърхаха слабо. Той изпъшка едва-едва.

— Мамка му — изсумтя Ози. — Дръж се, ще разпъна палатката. Ще изчакаме тук, докато се постопли.

Не получи отговор, въпреки че Орион повдигна едната си ръка на няколко инча. Ози го подпря на понито и се опита да свали палатката от лонтруса. Външните му ръкавици бяха твърде дебели, за да развърже кожените върви, затова ги свали. Опита се да пребори тръпките, когато арктическият въздух го поряза право през вълнените вътрешни ръкавици. Замъчи се с каишите, но се отказа, издърпа диамантеното мачете от ножницата и ги сряза.

Наложи му се да слага на три пъти ръкавиците си и да размахва и търка ръцете си, докато пръстите му не се размърдаха. Сякаш след часове въздушноизолираната част на палатката се бе самонадула неохотно, а той бе поставил поддържащите стълбове по краищата. Хвърли няколко отоплителни тухли и извлачи изпадналото почти в безсъзнание момче вътре. Запечатата входа и вътрешността на палатката се загоря бързо от топлината на тухлите. Трябваше да махне няколко слоя дрехи от себе си и момчето, за да усетят подобрението. Подутините от измръзването по пръстите на ръцете и краката му бяха достатъчно сериозни, тъй че, когато кръвообращението му бавно започна да се възобновява, започна да мига от болка. Орион се разкашля, изглеждаше сякаш искаше да заплаче.

— Как може да е толкова студено? — попита нещастно момчето.

— Ако наистина искаш да знаеш, мисля, че вече не сме на Силвъргалд. — Ози следеше с любопитство реакцията му.

— Не и от около три дни по мои сметки — каза Орион. — И все пак не мога да разбера защо някой би искал да посети свят с климат като този.

— О, не съм сигурен. Не мисля, че сме в полярните региони на тази планета, заради дърветата. Може и да греша, но практиката е доказала, че ултрастудените среди не позволяват форми на живот с размери колкото дървета. Така че предполагам, че или сме на свят с умиращо слънце, или на такъв с много дълга елиптична орбита и сме пристигнали по средата на зимата, извадили сме най-лошия късмет.

Той разтърси ръцете си в опит да облекчи болката, докато чувствителността и способността да се движи се завръщаха в плътта му. Все още чувстваше ушите си като буци лед.

— Какво ще правим сега?

— Както казах, ще изчакаме да видим дали утрото ще донесе някаква промяна, макар да подозирам, че няма да стане. Сега обаче не можем да продължим напред. Трябва да се подготвим. След известно време ще изляза навън. Трябва да вдигна обвивката против вятър, след това ще внеса останала част от багажа. Трябва също така да хапнем нещо горещо. В комплекта за първа помощ пък има крем за устните ти.

— И за твоите — каза Орион.

Ози докосна устните си с пръсти и почувства нацепената кожа.

— И моите — съгласи се. Молеше се да не му се наложи да лекува и измръзвания. За щастие ботушите му го бяха опазили сравнително добре изолиран, но по-късно трябваше да провери подробно и Орион.

— Ами животните? — попита момчето.

— Не мога да отсека клони за огън, няма да имам сила. Ще намажа малко запалителен гел по основата на някое дърво и ще видя дали мога да го запаля цялото. Това може и да ги постопли малко.

Не искаше да излиза навън и може би затова се подготвя толкова дълго. Най-накрая се изниза обратно в скованата от минусови температури гора. Поли и понито се бяха свлекли на земята — много лош знак. Лонтрусът хриптеше тихо, но иначе не изглеждаше засегнат. Докато пръстите му все още се движеха, Ози издърпа останалите раници от гърба му и ги пренесе до палатката. Отдели двадесет болезнени минути, за да издигне външната обвивка на палатката над тънката подплата, докато ръцете му се сковаваха все повече. Най-

накрая приключи и занесе гърнето със запалителен гел до едно от близките дървета. Изстърга снега от една част на дънера на стъпка височина над земята и спря. Не бе оголил кора, а по-скоро груб слой тъмносилав кристал, почти като аметист. Ръкавиците му бяха твърде дебели, за да може да прецени на допир вида на повърхността, а и самата му кожа бе изтръпнала. Въпреки това реши, че материалът е истински кристал. Можеше да види пречупената светлина, която проблясваше във вътрешността му. Даже и ако животът му беше заложен на карта, не можеше да се сети каква химическа реакция би могла да причини това на кората — някаква конверсия, катализирана от свръхстуда? С надеждата, че дървото под кората е непроменено, той вдигна мачетето и замахна. Няколко кристала се отчупиха при удара, но прорезът беше само няколко сантиметра дълбок. Още един, по-тежък удар отчупи голям къс аметист и го запрати настрана. Под дупката се показва още кристал, колона от като че ли почти чист кварц, който изграждаше вътрешността на дървото. В него грееше наситена розова светлина. Насред нея се открояваше вертикална решетка от капилляри, през които изключително бавно се движеше нещо, подобно на тъмна лепкава течност.

— Копеле — изсумтя Ози, — шибано бижутерийно дърво.

Погледна нагоре и всички клони му се сториха по-ъгловати от нормалните иглолистни, вейките им се множаха във фрактални геометрични модели. Всички бяха погълнати от стегнати снежни кори, което бе пазило истинската им природа скрита от очите им.

Усещането за чудо, което нормално би изпитал при откритието на подобна очарователна чудатост на природата, бе изместено от съзнанието, че времето няма да се подобри на следващата сутрин. Еволюцията не бе пригодила този кристален живот за топъл климат. Вероятно дори това бе форма на обратна еволюция, разпространение на арктическите растения при последната ледена епоха, а след това — борба за оцеляване в дегенериращата околна среда, докато гените им пригаждаха химическите им реакции към зимните температури. „Колко ли милиона години са нужни, за да се пръкне нещо толкова сложно?“ Бяха изпуснали пролетта на планетата с няколко геологични ери.

Той забърза обратно към палатката. Чувстваше се твърде виновен, докато минаваше покрай кобилата и понито, затова дори не ги

погледна. Орион бе започнал да готви върху отоплителните тухли. От вътрешната подплата капеше влага.

— Не виждам огън — каза момчето, докато Ози затваряше изхода.

— Това дърво не може да се запали. Съжалявам.

— Отново чувствам краката си.

— Добре. Изолацията трябва да запази достатъчно топлина през нощта. Ще сме добре в спалните чували. — Правеше груба сметка на запасите им. Оставаха им само единадесет тухли. Достатъчно да изкарат — ако бяха реалисти — три дни. Можеха да вървят още един ден, не повече. Ако пътеката не ги отведеше до по-топъл свят до утре вечер, трябваше да се върнат. Без никакви „само да видим какво има след следващия завой“, без „мисля, че става по-светло“. Ако нещата не се променяха осезателно, трябваше да поеме риска. Повече нямаха право на грешка. А и никой нямаше да може да върне клетката му с памет обратно във Федерацията, за да бъде съживен. „Всъщност колко ли време ще мине, докато някой забележи, че липсвам?“

Ози изрови комплекта си за шиене от раницата.

— А! Това ще ни бъде от полза. Имам идея за някои неща, от които ще се нуждаем утре. Как си с шиенето?

— Провалих шансовете ти, нали? — каза Орион. — Щеше да успееш, ако не бях аз.

— Ей, мой човек — опита се да се усмихне Ози, но пукнатини на устните му се отвориха болезнено. Той докосна капките кръв. — Изобщо не е така. Наистина сме на прав път, вървим по правилните пътеки. Именно твоят подарък ни доведе дотук.

Орион извади медальона. Двамата се взряха в тъмната му безжизнена повърхност.

— Опитай отново на сутринта — каза Ози.

Когато на следващата сутрин се измъкнаха от палатката, Поли и понито бяха сковани в ледена обвивка.

— Не са усетили нищо — каза Ози, когато Орион спря и се загледа в тях. Гласът му беше приглушен от дебелия платнена маска, която бе закърпил внимателно миналата нощ. Носеше всяка дреха, която можеше да сложи. Орион също — якето му сякаш се бе издуло два пъти спрямо нормалната си големина. Дори ръкавиците му бяха

покрити с груби изпъкнали предпазители от прекроени чорапи, подобни на малки балони.

— Сигурно им е било студено — каза Орион.

Ози не можеше да види очите му зад слънчевите очила, които носеше, но си представи мъката в тях. С по-практичните си ръкавици той разглоби палатката и натовари торбите обратно на гърба на лонтруса. Студът бе все така жесток като предишния ден, но малките допълнителни предпазни дрехи, които бяха стъкмили, успяваха да го държат настрана от кожата им. Температурата беше твърде ниска, за да може снегът да се разтопи, което предпазваше краката им от измокряне — смъртоносен сценарий.

Бризът бе разпилял лекия повърхностен слой, но все още имаше следи от стъпките, които бяха следвали вчера. Ози побутна задницата на лонтруса и най-накрая ритна нещастното животно. То започна да се движи, надавайки жален вопъл.

Силният оптимизъм, с който Ози се измъкна от палатката, за да поздрави деня, бързо се изпари. Въпреки че нито веднъж не залитна и не спря, лонтрусът се движеше бавно. Ози правеше всяка стъпка с мъка, затиснат от тежестта на дрехите и възпрепятстван от дебелия слой сняг. Топлината бавно го напускаше. Нямаше определено място, от което изтичаше, по-скоро се излъчваше цялостно от тялото му и той бавно и неумоливо измръзваше. Всеки път, когато наклонеше глава към вишневочервените облаци, които се носеха нависоко в розовото небе, си представяше как течения от телесна топлина се изкачват нагоре, за да захранят ненаситната ледена пустош.

Малко по-късно през мрачния ден забеляза, че кристалните дървета са по-ниски от преди. Палтата им от сняг също бяха по-тънки. По-високите клони се подаваха чисти изпод снежното облекло. Слънчевата светлина се отразяваше и мъждукаше в многобройните им фасети, пръскаше се в призматичен спектър изцяло в червено, от нежно светлорозово до плътно мрачно бордо. Под краката им също имаше по-малко сняг. Ози отдавна бе изгубил следите на силфените.

Толкова бе погълнат от опитите си да види през изтъняващите кристални колони, че не забеляза, че Орион забавя крачка. Момчето стисна сплъстената козина на лонтруса и животно завя в протест.

— Искаш ли да починем? — попита Ози.

— Не. Толкова е студено, Ози. Страшно студено. Страх ме е.

— Знам. Опитай се все пак да продължиш. Моля те, можеш ли? Ако спрем, само ще стане по-зле.

— Ще се опитам.

— Искаш ли да се облегнеш малко на мен?

— Не.

Ози подръпна нежно кичурите козина зад врата на лонтруса и намали скоростта на животното. То не се възпротиви. Закрачиха напред с изключително бавно темпо. Ози започна да прави преоценка на прехода. Очевидно, миналата нощ не бе взел под внимание състоянието на Орион, докато пресмяташе какво разстояние могат да изминат. Явно днес нямаше да прекосят повече от няколко километра в най-добрия случай. Дори това щеше да е твърде изтощително за момчето. Разумното решение беше да обърнат на мига. С тази скорост и ако имаха късмет, можеше да се доберат до мястото на вчерашния им лагер.

— Гората свършва, виж — каза Орион.

Ози фокусира погледа си, стреснат колко лесно се беше отнесъл. Кристалните дървета вече бяха голи. Стволовете от аметистова броня се извисяваха гордо, а основните клони излизаха под прави ъгли от тях. По връхчетата на клонките-сегменти пурпурните кристали отстъпваха на гладки опалови клинове, които пламтяха и събираха слабата и хладна светлина с плоската си страна, обърната нагоре. Дърветата бяха достатъчно нарядко и погледът му проникна отвъд последните струпвания до широката равнина в далечината. От позицията му изглеждаше като кръгова низина, оградена от ниски заоблени хълмове. През редкия ясен въздух далечината беше почти толкова остро очертана като земята около него. Трудно можеше да прецени разстоянието с толкова малко обекти. Заложил на двадесет до двадесет и пет мили дотам. Ярки искри отразена светлина проблясваха интензивно и образуваха ореоли около хълмовете, знак, че кристалната гора бе плъзнала по всеки склон. Низината беше пуста с изключение на преспите сняг.

Въпреки суровата красота на пейзажа Ози искаше да го наругае. Тук нямаше надежда. Щяха с мъка да достигнат края на гората на неколкостотин ярда, където кристалните дървета бяха просто източени дендрити от прозрачни кристални жилки, израснали от твърдата като

желязо земя. Всяка мисъл да прекосят обширната пуста и обрулена земя беше абсурдна.

„Може би затова толкова много търсачи на дълбоките пътеки никога не са били намерени. Впечатленията ни за силфените като нежни и мили създания си е наша глупава и удобна илюзия. Искрахме да вярваме в елфи. А колко човешки тела лежат под снега заради глупостта ни?“

— Това е пустиня — каза Орион. — Ледена пустиня.

— Да, опасявам се, че е така.

— Чудя се дали мама и татко са стигнали тук?

— Не се тревожи. Не са глупави, сигурно са обърнали, като нас.

— Това ли ще направим?

Ози видя проблясък на почти синя светлина през равнината. Вдигна слънчевите си очила, без да обръща внимание на пронизващата болка от ужасния въздух, който брулеше оголената му кожа. Проблясъкът се появи отново. Определено беше смарагдова светлина. Контрастът със заобикалящия пейзаж от червени отсенки бе поразителен. Зеленото трябваше да е изкуствено. Маяк!

Той свали отново очилата си.

— А може би не.

Сигналните ракети бяха разположени на пръстени върху всяка раница, за да са леснодостъпни. Той издърпа един от тънките цилиндри, изтръгна предпазната капачка и протегна ръка, преди да натисне спусъка. Чу се шумно пукане и пламъкът полетя в небето. Заслепяваща звезда от алена светлина се понесе по края на кристалната гора и остана във висините дълго време.

Орион се взираше в бавния пулс на зеления маяк.

— Мислиш ли, че са хора?

— Трябва да е някой. Системата на ръката ми все още не работи, значи силфените си играят с електричеството. Това означава, че със сигурност сме на един от световите им. — Той почака няколко минути, след това изстреля нова ракета. — Да опитаме да вървим до края на гората. Ако дотогава не получим отговор, ще обърнем.

Ози дори не бе изстрелял третата ракета, когато маякът започна да премигва по-бързо. Смеейки се под маската, той вдигна цилиндъра и го изстреля. Докато той пращеше, устремен нагоре, маякът засвети без прекъсване.

— Това е лъч — каза Орион. — Те ни сочат.

— Мисля, че си прав.

— Колко далеч е оттук?

— Не съм сигурен. — Ретиналните му импланти увеличиха изображението и компенсираха смарагдовото сияние. Разделителната способност не бе особено висока, но доколкото можеше да различи, светлината идваше от върха на някаква могила или малко хълмче. По него се виждаха тъмни линии. Тераси? — Десет или дванадесет мили, може би повече. Струва ми се, че около него има някаква постройка.

— Каква точно?

— Не знам. Ще спрем тук. Ако са посрещали и други хора, ще знаят, че имаме нужда от помощ.

— Ами ако не знаят?

— Ще опъна палатката. Ще използваме отоплителните тухли и ще се стоплим, и двамата се нуждаем от хубава почивка. Когато тухлите свършат, ще знаем какво да правим. Ако никой не пристигне, ще обърнем назад.

Той започна да дърпа големия възел, на каиша, придържащ палатката към лонтруса.

— Не можем ли да отидем там? — попита умолително Орион.

— Твърде далече е. В това състояние ще ни отнеме още няколко дни. Не можем да рискуваме.

Той разви палатката и пусна вътрешната подплата да се пълни с въздух, издигайки се във формата на малка издължена полусфера. Орион пропълзя вътре и Ози му подаде отоплителна тухла.

— Скъсай опаковката — каза на момчето. — Аз ще дойда след минута.

Той вдигна отново слънчевите си очила и увеличи образа на могилата под светлината на маяка. След това изстреля още една ракета. В отговор зелената светлина бавно премигна три последователни пъти, преди отново да възобнови непрекъснатото си излъчване. На езика на всеки това означаваше „Видяхме ви“. Все още не можеше да проумее какво представлява могилата, освен че склоновете ѝ бяха доста стръмни.

Три часа и четири чаши горещ шоколад по-късно пред палатката се разнесе силен шум. Ози я разкопча и погледна навън. Две големи същества напредваха бавно и тежко по последната част на склона пред

кристалната гора. Имаха по четири крака, бяха големи колкото земни носорози и покрити с рехава козина, подобна на канап, която напомняше тази на лонтруса. От тъпите им муцуни в долната част на луковидните глави, покрити с къси остри игли, излизаше дъх на пара. Бе виждал и по-грозни животни, но очите на тези го впечатлиха — дълги ивици от многофасетъчен черен камък, сякаш и те бяха кристализирали в смъртоносния климат. И двете животни бяха впрегнати в покритата шейна — прост скелет от нещо, подозрително напомнящо кост с щавени кожи, завързани за него. Докато я наблюдаваше, шейната отби и от нея слезе хуманоидна фигура. Който и да беше, носеше дълго палто от кожа с качулка, кожени панталони, кожени ръкавици и кожена маска с полусферични лещи, които изпъкваха навън като очи на риба. Фигурата закрачи към тях и вдигна ръка за поздрав.

— Помислих си, че ще бъдат хора — обади се грубо женски глас иззад маската. — Само ние имаме толкова лош вкус, че да използваме червени сигнални светлини тук.

— Извинявайте за това — извика ѝ Ози. — В магазина нямаха кой знае колко богат асортимент от цветове.

Тя спря пред палатката.

— Как сте? Измръзвания? — В гласа ѝ звучеше силен северносредиземноморски акцент.

— Не сме измръзнали, но не сме подготвени за подобен климат. Можете ли да ни помогнете?

— Затова съм тук.

Тя се наведе и издърпа маската си, за да погледне в палатката. Лицето ѝ имаше кафяв цвят, а кожата бе гравирана със стотици бръчки. Трябва да беше поне на шейсет.

— Здравей — каза весело на Орион. — Студено е тук, а?

Момчето само кимна безмълвно. Отново се бе свил в спалния си чувал.

Тя подуши въздуха.

— Боже всемогъщи, това шоколад ли е?

— Да. — Ози вдигна термоса. — Остана малко, ако искаш.

— Ако провеждахме избори тук, ти щеше да си император. — Тя отпи голяма глътка от термоса и въздъхна доволно. — Точно както си

го спомням. Добре дошли в Цитаделата. Аз съм Сара Буш, нещо като неофициалния говорител на хората тук.

— Ози Айзъкс.

— Ей, чувала съм те. Ти не откри ли порталите?

— Ами, да. — В този миг вниманието на Ози беше отвлечено. Зад втората шейна се появи маса от козина. Този път определено не беше двукрако същество в кожено палто. По-скоро висок правоъгълник от най-пухкавата козина, която някога бе виждал. Близо до върха му се виждаха широки тъмни очи, някъде на около осем стъпки над земята. Козината се движеше на вълни, които подсказваха, че някъде под фигурата има крака и те я носят напред. Съществото нададе висок свирещ звук, който се издигаше и спадаше, почти като религиозен химн.

— Добре, добре — каза раздразнено Сара и махна с ръка на съществото.

— Какво е това? — попита предпазливо Ози.

— О, не се безпокойте за него — каза Сара. — Това е старият Бил, той е коррок-хи. По-скоро е йети, ако питате мен.

Говорът ѝ премина в дълго свирукане, отправено към спътника ѝ.

— Готово, казах му, че идваме. А сега нека да ви съберем багажа и да ви качим на шейната. Мисля, че една баня и нещо за пиене би ви се отразило добре. До коктейла не остава много.

— Майтапиш се! — възкликна Ози.

Паула прекара по-голямата част от нощта в преглеждане на счетоводството на „АкваСтейт“. Потвърждението, което ѝ трябваше, беше достатъчно лесно откриваемо, само трябваше да знае какво търси, за да напасне фактите. Като при всяка добра конспиративна теория, каза си тя. Нямахше съмнение, че адвокатът на защитата щеше да разгледа нещата именно от тази гледна точка.

Когато пристигна в офиса на следващата сутрин, бе изненадана да открие, че Хоше вече се бе настанил зад бюрото си и прелистваше четиридесетгодишните досиета от общината. Макар и да бе останала будна половината нощ, не бе закъсняла.

— Не мога да повярвам колко активно строителство е видял този град преди четиридесет години — оплака се той веднага щом тя седна

зад бюрото си. — Сякаш половината Дарклейк не е бил тук. Не си спомням да е бил толкова по-малък, а живеея тук от шейсет години.

Паула погледна към големия портал на стената, който Хоше бе включил. Показваше подробна карта на Дарклейк Сити. Многобройните зелени светлини обозначаваха строителната дейност отпреди четиридесет години, както общинската, така и частната.

— Не забравяй да включиш пътното строителство поне през първите няколко месеца след убийството. Знам, че това ще увеличи данните драматично, но не бива да ги изключваме като потенциална възможност.

Той не каза нищо, но изражението му се вкисна още повече.

— Свърших с анализа си — каза тя. — Ще ти помогна с търсенето. Раздели града на две, аз ще взема едната половина.

— Добре. — Хоше даде инструкции на е-конома си. — Какво откри в счетоводството?

— Потвърдих теорията си. Но това в никакъв случай не е доказателство, което може да отнесем в съда, поне не и само него.

— Искаш да кажеш, че ни трябва телата?

— Те със сигурност ще са от помощ. След като установим, че става въпрос за убийство, косвените улики трябва да стигнат, за да успеем да убедим съда. Надявам се.

Хоше погледна нагоре към картата на портала.

— Това е страшно много полева работа за криминалистите ни. Те са добри, но не са много. Може да отнеме месеци. Дори по-дълго.

— Вече са минали четиридесет години, няма да избягат. А след като сме уточнили всички възможни места, ще извикам няколко екипа от Дирекцията. Това трябва доста да ускори процеса.

Мел Рийз почука по отворената врата и влезе. Паула го изгледа изненадано и се намръщи. Заместник-директорът винаги ѝ даваше назначенията лично. За да я посети по време на полева операция, трябваше да ѝ носи нещо голямо. Освен това изглеждаше нервен.

— Как върви случаят? — попита той.

— От вчера имам заподозрян — каза предпазливо тя.

— Радвам се да го чуя. — Той се ръкува с Хоше. — Получих някои добри отзиви за вас, детектив. Мислите ли, че бихте се справили със случая сам отсега насетне?

Хоше хвърли поглед на Паула.

- Предполагам.
- Ще се справи — каза Паула. — Защо си тук?
- Мисля, че знаеш.

След като „Втори шанс“ излетя от монтажната платформа, на СИ му бе отнело още три минути, за да разбие последния щит в информационната мрежа на стаята за управление на портала. Екипът по сигурност на ТСП се бе изсипал вътре двадесет минути по-късно, след като Роб Тани се съгласи да се предаде безусловно. Единственото обещание на хората на ТСП беше да не стрелят по него и колегите му. Оказа се, че другите двама бяха предпочели да се самоубият, преди екипът да премине през вратата. Заедно с това бяха изтрили и клетките си памет.

Докато Роб бе отвеждан безцеремонно с белезници, с вързани крака и неврологична яка, в стаята нахлу нова група техници по работата на червевата дупка. Отне им два часа да извършат всички проверки на системите и да отворят отново портала към звездния кораб в новата му висока орбита. Дотогава останките от комплекса бяха под стриктния контрол на частите за сигурност на ТСП. Околността бе изолирана и изчистена от Дирекцията по сигурността на Федерацията. Една ескадрила от бойни аероботи FTY897 патрулираше периметъра. Гладките тъмни елипсоиди бяха ултрамодерни и екипирани с оръжия, които можеха да отстрелят жалки антики, като отмъстителите „Аламо“, отведнъж.

Оцелелите на монтажната платформа бяха изведени обратно на планетата. Свежи екипи се заеха да оценят състоянието на кораба и да предпазят екипировката от зловредното действие на вакуума. Започнаха процедури по изграждане на нова платформа около кораба.

Пет часа след първата експлозия, сигнализираща началото на атаката, Уилсън Кайм излезе от портала, приветстван от спонтанните аплодирания и радостни възгласи на екипа на комплекса, както и с мечешка прегръдка от страна на Найджъл Шелдън. Медията на ТСП предаваше триумфалното завръщане на капитана пред почти толкова голяма публика, колкото и събраната от атаката. След това той даде половин дузина интервюта, благодари на всички, участвали в невероятното усилие, пусна няколко майтапа, въздържа се от

спекулации относно самоличността на терористите, но заяви, че е почти сигурен, че не са били самите извънземни от Дайсън Алфа. Обеща, че премеждието ще го направи още по-решен да доведе мисията докрай и завърши с това, че ще дари обезщетението си на местните медицински центрове за лечение на деца. Осем моторизирани полицаи от полицията на Аншун ескортираха колата му до апартамента му в града.

Уилсън се събуди с усмивка на лице. Когато се обърна, тъмната коса на Ана погъделичка носа му. Беше се свила на гел-матрака до него с ръка, увита около главата ѝ, като малко дете, което се опитва да прогони комарите. Дълга поредица от прекрасни и едновременно сладостно пакостливи спомени премина през главата на Уилсън. Той целуна рамото ѝ.

— Добро утро.

Тя се протегна с котешка летаргия и му се усмихна сънливо.

— Ужасно самодоволна усмивка сте надянали, господине.

— Така ли? Чудя се кой ли я е поставил там?

Тя се изкикоти и той плъзна ръце около нея. Едната погали тялото ѝ надолу по гръбнака и спря върху дупето ѝ.

— Какво е това? — Другата му ръка стисна малката красиво оформена гърда и безмилостно ощипа зърното ѝ. — Ами това? — Целуна шията ѝ и се прехвърли върху устата ѝ, за да задуши кикота ѝ. — А това?

Едната ѝ ръка се изви между тях и го сграбчи.

— Уа-хоу!

— Може и да е това — засмя се тя.

— О, наистина? — Той започна да я гъделичка по ребрата. Тя отвърна на удара. Започна нежна борба, която скоро се превърна в много по-интимен контактен спорт.

Накрая тя се усмихна широко и победоносно от позицията си върху него, обхванала бедрата му със своите.

— Е, какво ли знае човек, какво ли не прави опасността с хората.

Не можеше да го отрече. Миналата нощ ставаше въпрос за оцеляването им, което тялото му отпразнува с най-древната си физическа реакция. Облекчението, което изпита, когато „Втори шанс“ се издигна над космическите самолети, го бе разтърсило с мощни тръпки (които само Ана видя). Останалите на борда — младите —

бяха радостни, дори обхванати от екстаз заради драматичното им бягство. Вероятността да загинат не се бе оказала толкова непоносима за тях.

Уилсън никога преди не бе осъзнавал колко се страхува от смъртта, особено сега. Това не беше нещо, което днешното общество можеше да разбере, не и при всичките очаквания за подмладяващи и съживяващи процедури, набивани в главите им още от раждането. Поколението след 2050 година знаеше, че ще изживее голяма част от вечността, това бе тяхно право. Може би страхът му се коренеше в това, че бе израснал във време, когато на всеки му се полагаше само по един живот и след него — смърт. Знанието, че спомените могат да бъдат запазени и качени в живо и генетически идентично тяло, беше успокоителна патерица за всеки. И все пак не можеше съвсем да се убеди, че това е продължение на сегашното му съществуване. Щеше да има прекъсване, пропаст между това, което беше сега, и това, което бъдещият Кайм щеше да си спомня за себе си. Разлика. Копието, макар и съвършено, не беше оригиналът. Хората заобикаляха дилемата, като казваха, че както всяка сутрин единствената връзка с миналото е паметта, така и да крачиш в ново тяло е просто по-сериозна форма на нощната загуба на съзнанието. Това не бе достатъчно за него. Неговото тяло, *това* тяло, беше животът му. Колкото повече живееше в него, толкова по-силно свързваше себе си с него. Повече от триста година бяха създали здраво като скала убеждение, което не можеше да бъде разрушено от нищо.

— Не мисля, че мога да преживея друга такава изпълнена с опасности нощ — каза ѝ той, все още леко задъхан.

Тя сви лактите си, облегна ръце върху гърдите му и се наведе напред, докато брадичката ѝ не се опря на дланите ѝ. Лицата им бяха на няколко инча разстояние.

— Какво казва корабната наредба, в случай, че капитанът спи с подчинените си.

— На капитана му е много добре от това.

Тя потупа гърдите му с пръст.

— Не е като да нямаш чувство за хумор.

— Внимателно скрито, но въпреки това високо ценено.

— Какво ще правим тази вечер, ако не ни атакуват отново?

Той сви устни и се престори, че мисли по въпроса.

— Ще се упражняваме за всеки случай?

— Графикът ми е свободен.

— Нямах ли си някого?

— Не. Не и от много време насам. Прекалено заета съм с новата работа. Ти?

— Не и наистина. Не съм бил женен от последното ми подмладяване насам. Няколко връзки, но нищо сериозно.

— Добре. — Тя се изправи. — Трябва да взема душ. Наистина ли искаш пак да се видим довечера? Последен шанс за гладко измъкване.

— Бих искал отново да те видя тази вечер.

— Аз също. — Тя го целуна бързо. — Животът е твърде непредвидим, трябва да се опитаме да се задържим за нещо хубаво. Никой не се е опитвал да ме убие преди.

— Справи се страхотно там горе. Бойният стрес е нещо, с което изобщо не си свикнала. Гордея се с теб.

— Някога преживявал ли си нещо такова?

— Не чак такова. Но съм се сражавал в армията. Макар и преди много време. Не че някога се забравя, дори и с редактиране при подмладяването.

— А ти... — Тя се поколеба. — Убивал ли си?

— Честно ли? Не съм сигурен. Със сигурност съм стрелял по много хора. Обикновено не се мотаеш, за да провериш резултата. Мятай гранатите и бягай към къщи веднага щом снарядът полети.

— Трудно ми е да възприема колко си възрастен. Познавам те само като корпоративен шеф. Трябваше да направя търсене с програма, за да изкопая историята с „Одисей“.

— Древна история. Ако си я чела скоро, значи сигурно знаеш повече от мен.

— Ти наистина си го направил. Пътувал си през космоса в кораб. Значи е възможно.

— Не бих нарекъл тази мисия успешна.

— О, Уилсън, но тя е била успешна! Стигнали сте Марс. На милиони и милиони километри разстояние от Земята. Няма значение, че Шелдън и Айзък са открили друг начин. Не омаловажавай това, което сте постигнали. В крайна сметка виж кой се нуждае от теб днес.

— Шелдън. Да, предполагам, че в това се крие някаква поетична справедливост. Знаеш ли какво ми каза вчера, когато се завърнахме?

Изстреля онази негова самодоволна усмивка срещу ми и каза: „Изкарваш си страхотно, а?“ И беше прав, копелето му с копеле. Чувствах се толкова добре, когато пилотирах кораба. Поехме страхотен риск. И спечелихме! Сякаш всичко след „Одисей“ беше интерлюдия, сякаш само съм отброявал времето в продължение на три века.

— А сега ще направиш това, за което си роден.

— Дяволски си права.

Тя погледна към своето, а след това и към неговото тяло. По лицето ѝ се изписа свенливост.

— Има нещо, за което много от хората на проекта правим догадки. Не е нужно да отговаряш.

— Какво?

— За всички онези месеци на „Одисей“. Екипажът е бил смесен. Били сте млади и силни. Целият екипаж се е намирал в състояние на свободно падане.

— О, извинявай. Това е класифицирана правителствена информация.

— Класифицирана, а?

— Да. Нека само да кажа следното: колкото по-дълго прекараш при нулева гравитация, толкова повече се засилва имунитетът към гаденето при движение. Дори и при енергични движения.

— Наистина? Дълъг период на аклиматизация.

Той надяна зла усмивка.

— Струва си всяка една минута.

— По-добре да е така — промърмори тя. — Вече наистина е време да се изкъпя. Трябва да се явя на смяна след десет минути.

— Вземи почивен ден. Кажи им, че шефът е разрешил.

Ана се изтърколи от леглото.

— Хм?

— Онази врата. — Той посочи с ръка. Не бе имал много време да я разведе из апартамента миналата нощ. Дрехите започнаха да падат още преди вратата да се затвори.

— Благодаря. — Тя се изкикоти отново и се насочи към банята. — Поне не ти се налага да питаш за името ми.

— Определено няма нужда, Мери.

Един от пантофите ѝ прелетя през стаята и го удари по крака.

— Ох!

Вратата се затвори. Водата от душа зашумя, Уилсън сложи ръце зад главата си и се загледа щастливо в тавана. При положение че вчера едва не загина, това определено не бе лош начин да започне новата сутрин.

Дори гледката на жестоко повредения комплекс не развали настроението му. Докато приближаваше по претъпканата с охрана магистрала, видя тънките следи от тъмен пушек, които все още се виеха към небето от разрушената електроцентрала. Липсата на кръглата административна сграда все още беше шок за него. На мястото на атриума имаше струпани отломки. Повечето прозорци на оцелелите две кули бяха или строшени, или ги нямаше. Роботи-пожарогасители внимателно подбираха пътя си сред парчетата стъкло и бетон, разпилени около основата, и от време на време пръскаха струи от бяла пяна. Екипите за медицинска помощ работеха заедно с тях и изпращаха малки дистанционни сензори под отломките. Търсеха тела, за да подготвят клетките им памет за съживяване.

Местата на паркинга бяха заети от аварийни превозни средства, така че Уилсън паркира върху незаета морава и излезе. Оскар наблюдаваше прав работните екипи заедно с група чиновници и взвод от униформени охранители на ТСП.

— Добро утро, капитане — каза той и го поздрави. Всички около него изведнъж се изпънаха като саби.

— Добро утро — отвърна Уилсън. Не му се занимаваше да отговаря на поздрава. Извън истинските военни кръгове жестът нямаше особен смисъл. — Как е положението?

Преди да си тръгне предната нощ, бе обсъдил належащите проблеми с Оскар и остави заместника си да се оправя с тях.

— Звездният кораб е наред, всички най-важни бордови системи са стабилни и надеждни. Имаше достатъчно налични резервни и излишни системи наоколо, така че възстановихме повечето връзки през нощта. Засега ще задържим кораба в това състояние, докато имаме възможност отново да го поставим в монтажна платформа. Производителят на квазиметал се надява да ни достави здрав глобус до четири дни. След като веднъж се оправим с това, можем да извършим по-подробен преглед.

— Добре. — Уилсън кимна към хлътналата руина в най-близката зала за тестове. — А комплексът?

— Това ще отнеме малко повече време. Екипът по сигурността иска първо да провери мястото, за да се увери, че терористите не са оставили никакви гадни хитри капани зад себе си. След като приключат, можем да изчистим наоколо и да започнем да строим отново. В толкова напреднал стадий на работа по „Втори шанс“ няма да се нуждаем от всички стари съоръжения, така че голяма част от работата ще е просто да закърпим нещата. Поделението по обществено строителство на ТСП подготвя нужното оборудване, докато водим този разговор. Веднага щом им дадем разрешение, ще се заемат с работата.

— Изглежда си свършил добра работа, Оскар, благодаря ти.

— Най-малкото, което можех да направя. Искан ми се да бях тук вчера.

— Повярвай ми, не искаш. Предполагам, че от сигурността са нетърпеливи да изработят изцяло нов набор от защитни процедури?

— О, да. Ще трябва да вземем някои решения за това, както и да прегледаме новата ни програма за монтаж днес. Отложих по-важните въпроси до идването ти.

— Ясно. Ще се заема. Имам ли офис?

— Заех третата сграда за химически системи за старшия персонал. О, има няколко души от сигурността, които искат да те видят веднага.

— Могат да почакаат.

Оскар го погледна неспокойно.

— Мисля, че е добра идея да свършиш това сега. Господин Шелдън го предложи.

— Не думай.

Последният отмъстител „Аламо“ беше прострелян от изстребител РТУ897, докато вършееше из Седма изпитателна зала по пътя си към портала. Атомен лазер беше проникнал изцяло през силовия му щит и бе поразил главния корпус с опустошителни последствия. При експлодирането на основните хранващи клетки машината беше разрязана на две. Взривът запрати частите на различни страни, разби предната в стойките с екипировка за изпитания под високо напрежение

на деликатните корпусни панели. По-малката задна част се бе заровила в бетонната стена, която бързо се стовари върху нея и остави тавана без опора. Един от краката на машината се откъсна и се вклини в бетонния под. Екип техници от отдела по сигурността на ТСП бяха прекарвали нощта, отстранявайки грешките в програмите на машината и изключвайки останките. Върху всеки елемент потрепваха малки червени знаменца, които обозначаваха, че вече не работи и не представлява опасност. Бяха толкова много, че по-скоро приличаха на някакво изродено китайско парадно чудовище. Паула тръгна бавно около преобърнатата предна част и се наведе, за да разгледа едно от строшените сензорни гнезда на главата. Ръководителят на Дирекцията за тежки престъпления, Рафаел Колумбия, стоеше в средата на опустошената изпитателна зала заедно с Мел Рийз. Наблюдаваха я, докато правеше малкото си проучване на мъртвото бронирано чудовище. И двамата имаха нещастен вид, тъй като водата от противопожарните машини все още капеше от гредите над главата им. Скъпите им обувки вече бяха подгизнали от газене в локвите.

Паула прокара пръст по очуканата многосплавна броня, почувства как тънките въглеродно-аблативни мехури се стриват като древна хартия под нокътя ѝ.

— Не е зле за оръжие на сто и петдесет години — призна тя. — Извадили са късмет, че капитан Кайм е бил на борда, за да поеме управлението.

— Безспорно — каза Мел Рийз.

— Ще ми се ТСП да бяха извадили късмет малко по-рано — каза Рафаел Колумбия на заместника си. — Оценката за момента е сто и седем убити и още осемнадесет в неизвестност. Все още изчисляват финансовите загуби, но и те няма да са под два милиарда. Не получихме *никакво* предварително предупреждение. Никакво. Това е най-опустошителният акт на криминален тероризъм за последното столетие. Кръвният данък, който събират националистическите движения, се натрупва с времето, но това...

Ръката му описа полукръг в жест, който обхваща натрошената зала.

— Това е наш провал. Предизвикателство към самото право на Дирекцията да съществува е да свършим работата си. Няма да търпя подобно отвратително потъпкване на закона и реда.

— Ще ги хванем — каза Мел Рийз. — Няма място за съмнение.

— Отделът ви работи вече десетилетия по този случай. Очаквам по-добри резултати.

Паула се извърна от отмъстителя „Аламо“.

— Аз се занимавам от десетилетия със случая Йохансон, не заместник-директор Мел Рийз. И наистина се надявам да не намекувате, че е трябвало да отправим някакво предварително предупреждение.

— Паула... — започна Мел Рийз.

Тя го прикова с поглед, който веднага затвори устата му.

— Причината Бродли Йохансон и съучастниците му да убягват на Федерацията толкова дълго е двустранна. Ресурсите, отделени за проследяването на него и на дейността му, са напълно неадекватни. Това е политическо решение, взето от вас и предшествениците ви, господин Колумбия. Той също така получава подкрепа от някой с изключително висок пост в естаблишмънта на Федерацията.

— Глупости — сопна се Рафаел Колумбия.

— Дори предвид неадекватните фондове няма никакъв начин да успее да ми бяга в продължение на сто и тридесет години. Просто не е възможно. Дори да се криеше и да живееше най-обикновен живот, щях да го хвана. А да си лидер на престъпна организация, непрестанно въвлечена в контрабанда на оръжия на Далечината, го излага на постоянно наблюдение от наша страна. За да го избегне, му трябва огромна помощ. Той не работи сам.

— Осъзнаваш ли какво твърдиш? Знаеш ли колко администрации са се сменили, откакто е основал идиотското си Братство на Себесъщността? Нито една от тях не би му дала каквато и да е подкрепа, скрита или иначе, камо ли всички.

— Администрацията се сменя, разпределението на властта — не.

— Няма да стоя тук и да слушам, че съм част от някаква корумпирана тайна операция. Не ме интересува коя си, колко отдадена си или каква е успеваемостта ти в разгадаването на случаите. Аз съм ръководителят на Дирекцията и ти ще се отнасяш с уважение към мен.

— Уважението е нещо, което се печели, господин Колумбия.

— Добре! — Мел Рийз вдигна ръце и направи крачка напред, така че да застане точно между тях. — Бродли Йохансон със сигурност в момента се залива от смях заради вас двамата. Единственият, на когото помагате в момента, е той.

— Благодаря ти за това — каза Колумбия и изгледа Паула по начин, който би съсипал психиката на всеки от персонала му. Тя, изглежда дори не го забеляза.

— Първи въпрос — каза Паула. — Защо мислите, че е той?

Колумбия махна раздражено към заместник-директора.

— Методът му на действие — каза Рийз. — Почеркът на Адам Елвин е навсякъде. Смятаме, че той стои зад операцията.

— Това би било странно — каза Паула. — Самият Елвин не се е замесвал в насилствен атентат от Абадан насам. Само урежда пратки за Йохансон.

Рафаел Колумбия се изсмя тихо и презрително.

— Не живеем в ера, в която изминалото време може да бъде смятано за фактор. Мислех, че най-вече вие трябва да оценявате това, главен следовател.

— Цялата пропаганда на братството напоследък беше насочена срещу „Втори шанс“ като проект, организиран от Звездния странник — каза Рийз. — Те единствени имат причина да го направят.

— Причина? — каза замислено Паула. — Осъществяването на подобен удар в самата Федерация е огромна промяна в политиката на Йохансон.

— Кой знае как работи побърканият му мозък? — обади се Рафаел Колумбия.

— Не е побъркан — каза Паула. — Заблуден е със сигурност, но не правете грешката да вярвате, че не е способен да мисли рационално.

Рафаел Колумбия посочи към смачканото очернено тяло на отмъстителя „Аламо“.

— Наричаш това рационално?

— Само на неколкостотин метра от портала сме, а другите два преминаха през него. Почти постигнаха целта си. Бих нарекла това доста умен план. Каквото и да мислите за него, а моето мнение е лошо от това на повечето хора, той не е глупав. Ако стои зад този удар, значи се случва нещо ново. Възможно ли е „Мария Селесте“ да е дошъл от двойката Дайсън?

— Твърде невероятно е — каза Уилсън. Той кимна с уважение на Рафаел Колумбия, докато се приближаваше към тях по мокрия под на изпитателната зала. — Паула Майо, за мен е чест. Преглеждал съм много от случаите ви.

— Капитане.

— Обсъждали сме възможността за връзка между Дайсън Алфа и „Мария Селесте“ с директора на Изследователския институт на Далечината — каза Уилсън. — Според него такава не съществува. Склонен съм да му вярвам.

— Официалното отхвърляне е като сертификат за одобрение за конспиративните теоретици — каза Паула. — Особено такъв, който е издаден от директора на Института. Знаем, че Йохансон вярва в съществуването на подобна връзка.

— Това е негов проблем.

Паула му се усмихна мрачно.

— Току-що го направи и ваш.

— Искам да бъде спрян — каза Рафаел Колумбия. — Заместник-директор Рийз ме увери, че сте най-добрият, всъщност единственият, човек, който може да се заеме със случая. Съгласна ли сте с тази оценка?

— Със сигурност притежавам опита — каза Паула. — Това, от което се нуждая, за да го проследя най-накрая, е неограниченото сътрудничество и ресурси на Дирекцията.

— Вече ги имате. Всичко. Може да съберете собствен екип, вземете когото искате, без значение върху какво работи в момента. Този случай е с най-висок приоритет.

— Много добре. Ще започна с обичайните си колеги и ще разширявам екипа според нуждите на разследването. Първото нещо, за което ще ви помоля, господин Колумбия, е политически гръб. Отделът по сигурността на ТСП ще иска да превърне това в собствена мисия. Моля ви, говорете с господин Шелдън и ги убедете да отстъпят.

— Ще изтъкна юридическите затруднения пред ТСП — каза Рафаел Колумбия. Тя не обърна внимание на тихия смях от страна на Уилсън.

— Благодаря ви. А сега искам да попитам как е възможно да вкараш контрабандно три отъмстителя „Аламо“ на планетата?

— Не са били вкарани точно като контрабанда — каза Рийз. — Според документацията на износа са били неутрализирани реликви на път към нов музей тук, на Аншун. Пратката е била законна.

— Нов музей?

— Точно. Земята е купена преди три месеца и се управлява от регистрирана компания. Но на нея още няма сграда, дори планове за строеж. Компанията притежава няколко хиляди аншунски долара в сметката си, но те са били прехвърлени от еднократна сметка на Бидар. Непроследими, или поне много трудни за проследяване.

— Аха — каза тя доволно. — Да, това наистина звучи като работа на Елвин.

— Абсолютно. Отмъстителите „Аламо“ са купени законно от дилър, седмица преди регистрирането на музейната компания. Тогава наистина са били просто развалини. Изкарали са период на „почистване“ в Демократичната република Нова Германия, за да лъщят в музея. Компанията, която е свършила работата, е затворена и тамошната полиция преглежда мощностите и счетоводството им по наше искане.

— Ами космическите самолети? — попита Уилсън.

— Наети са от легитимен търговски оператор на Аншун. Отново от компания-фантом. За да ги използват като оръжия, е трябвало само да направят просто препрограмиране на пилотиращите системи. Не е трудно. Изпратили сме екипи до летището, от което са излетели. Не очаквам много.

— Има ли вероятност това братство да направи нов опит? — попита Уилсън.

— Йохансон нанася удари срещу Института на Далечината от век и половина — каза Паула. — Би било разумно да предположим, че това е просто първата атака срещу „Втори шанс“.

12.

Наситено сапфиреното небе над Високата пустиня започна да потъмнява. Казимир Макфостър стоеше сам върху една от дългите, оформени като вълни дюни от сив пясък и наблюдаваше изгряващите звезди. Това се бе превърнало в негов ритуал, взирането в онези платинени искри, очакването на могъщото съзвездие Ахил, блещукащо изпод златисто-кадифения здрач. Когато откри формата на древния войн и блестящото му червено око, проследи по наметалото му завъртулката на Млечния път. Там в редкия долен подгъв блещукаше светлинка, за чието истинско съществуване никога не бе сигурен. Звездата на Земята.

„Тя е там, застанала върху красива, богата, зелена ливада, взряна в същата тази празнота. На шестстотин години оттук. Но аз още мога да те видя, мой прекрасен ангел. Дари ме с победа при този набег, въпреки че никога не си вярвала в нашата кауза.“

В съзнанието на Казимир красивото лице на Жюстин се помрачи от тъга, когато тя разбра задачата му за тази нощ. „Избери собствения си път, любов моя“, шепнеше тя в мрака и плътната топлина на усамотената им палатка в гората. Пръсти, по-нежни от мъглата, го галеха по *онзи начин*, а след това *отново* и *отново*. Радостният ѝ смях изпълваше палатката, докато той се гърчеше в безпомощен делириум под конците на сексуалния си кукловод. „Бъди мъж сам за себе си, не инструмент на другите. Обещай ми това.“ Удоволствието, с което го даряваше, го докарваше до искрени сълзи. Кълнеше се в поколенията все още неродени Макфостър, че ще бъде верен на себе си и на собствените си мисли.

Въпреки загрижеността си Жюстин все пак не осъзнаваше положението на тази планета. Като всички останали чужденци преди нея, се отнасяше към Звездния странник като към местен мит. Чудовището от Лох Нес на Далечината.

— Ще ми простиш ли?! — попита той звездите. — Правя това заради теб, за да можеш да се наслаждаваш на твоя свят и на

прекрасния живот, който имаш там.

До него нещо изшумя едва доловимо и във въздуха подскочи съвсем малка струйка пясък. Казимир се усмихна леко и продължи да се взира в небесата. Сред пустинната жега липсваше дори намек за влажност. Обграден от всички страни от планините Десо, тук въздухът никога не се движеше, дори филизите на перестите облаци не успяваха да се промъкнат покрай върховете на стената. Статичният климат изсмукваше влагата от незащитената кожа и от всеки дъх. Имаше малко растения, няколко местни кактуса, които приличаха на камъни и обикновено бяха още по-корави. Дори барсумианците не можеха да внесат живот тук без наличието на вода. Но въпреки суровия климат това беше домът му, мястото във вселената, където Казимир се чувстваше най-сигурен.

— Ако бях Звездния странник, вече щеше да си мой — прошепна самодоволен глас в ухото му.

— Ако ти беше Звездния странник, Брус, сега щеше да си мъртъв — каза Казимир. Той натисна ножа малко по-назад и върхът му опря стомаха на младия мъж.

Брус Макфостър се засмя с облекчение и прегърна приятеля си с една ръка.

— Бях се разтревожил за теб, Каз. Помислих си, че си се размекнал.

— Тревожи се за себе си. — Казимир оттегли ножа и го вмъкна обратно в ножницата отстрани на спорана^[1]. — Вдигаше шум като стадо тиранозаври, катереци склона. Целият Институт ще чуе приближаването ти.

— Ще ме чуят от отвъдния свят. Утре вечер ще ги ударим сериозно. Чу ли, че атаката на Аншун е повредила звездния кораб.

— Скот ми каза.

— Скот! Старата госпожица? Тук ли е? Не мога да повярвам, че старшините са му позволили да води атаката. — Брус пусна рамото на Казимир и закуцука около него. — Слушай ме — изсъска той. — Този Звезден странник ще пролее кръвта ти и ще разкъса тялото ти за собствено забавление. Никога не е имало толкова зло чудовище в цялата Вселена. Знаем го, изправял съм се срещу робите му в единичен двубой. Убих стотици, хиляди от тях, а те все така продължават да прииждат.

— Не му се подигравай — възкликна Казимир. Двамата с Брус бяха израснали заедно. Споделили бяха толкова много, че бяха по-близки от братя. Въпреки това приятелят му можеше да е изключително груб, да не говорим за тактичността му. Понякога се чудеше дали Брус някога е присъствал в будно състояние на продължилите години уроци при Харви. — Скот е страдал за нашата кауза повече, отколкото аз бих изтърпял.

Брус се изправи.

— Знаем, знаем. Трябва обаче да признаеш, че е предпазлив.

— Той е жив. Ще бъда щастлив да съм жив след толкова дълга служба.

— Продължавай да си мечтаеш за чуждоземната ти нимфа и приносът ти към каузата скоро ще се изчерпа. Пак мислеше за нея, нали? Затова си тук и си оформил такава прекрасна мишена за врага.

Казимир сдържа с усилие усмивката си.

— Наслаждавах се на тишината, това е всичко. Да те слуша цял ден преди набега, би подлудило всеки. И спри да я наричаш нимфа.

— Знаех си! Отново си мислил за нея.

— И какво от това? Поне ми пука за другите.

— Ей, ей, това удар под кръста ли беше, или какво? През последните няколко години имаше много момичета, за които ми пукаше. Повече, отколкото на теб.

— Повече, да. Но за никоя не ти е пукало особено дълго, а, Брус?

— Няма нужда да е за дълго, просто трябва да е с цялото ти сърце. Хайде стига толкова, Ромео, време е да се приготвяме.

— Да. — Казимир отправи последен жаден поглед към плътната пелена от звезди и след това последва Брус, който се плъзна надолу по склона на дюната. Право пред тях беше СвОмир, великата планина, която обозначаваше най-североизточната точка на веригата Десо, макар и несравнима по размери с Великата Триада. От тази страна подаващият се от пустинята склон беше лишен от растителност. Синьо-сива скала се извисяваше към оскъдната снежна линия на хиляди стъпки височина.

— Помогна ли ти? — попита Брус, за пръв път със сериозен тон. Или поне с най-сериозния, който притежаваше. Бяха достигнали широкото било от ронещ се пясъчник, в който се отваряше тунелът към крепостта на клана в Рок Дий.

— Кое да ми помогне?

— Да си мислиш за нея?

— Донякъде. Знам, че това, за което се борим, си заслужава. — Казимир наведе глава и мина под ниския свод. Тунелът бе широк едва колкото да пропусне един човек, скрит от небето под земята. Той сви раменете си и се запровира през тесния проход. Някога грапавият пясъчник от двете му страни сега беше гладък като мрамор благодарение на преминаването на безброй тела през десетилетията. Тунелът се изви два пъти и оформи рязка S-образна крива. На тридесет метра след входа се озоваха в първата просторна зала, която образуваше крепостта Рок Дий. Стражарката, която носеше гордо лавандуловите и мандаринени цветове на поличката на Макмиксън, се вгледа внимателно в лицето му и му позволи да премине. Ако войниците на Института някога откриеха тунела, стражът щеше да ги задържи дори без чужда помощ, докато влизаха един по един, гърчейки се през тесния процеп.

Полисветлинни ленти бяха залепени за тавана с термоактивна смола, а между тях бяха опънати дълги връзки черни електрически кабели. Постоянната им светлина в слънчевия спектър чертаеше плътни сенки по неравния пясъчник, докато те навлизаха все по-надълбоко в крепостта.

— Трябва да е била феноменална в леглото — каза Брус с искрена симпатия. — Имам предвид, че двамата сте прекарвали, колко, два дни заедно? А ти още хленчиш за нея.

— Понякога почти ми се иска да я беше срещнал.

— Почти?

— Ако я беше видял и опознал, щеше да разбереш защо това не е просто някакво си увлечение като твоите задявки. А и би ми се искало двамата ми най-близки приятели да се срещнат.

— О... ами, благодаря ти, Каз.

— Но въпреки това благодаря на небесата, че не се срещнахте. Сигурен съм, че нямаше да иска да има нищо общо с някой, който те познава.

Брус се втурна към него. Казимир го избегна, смеейки се, и се затича напред. Двамата нахлуха в главната зала на крепостта, все така дразнейки и обиждайки се. Обърнаха глави, за да видят какво става. Някои се намръщиха заради лекомислието на младите в момент като

този. Други се усмихнаха разбиращо — връстниците им. Повечето просто се върнаха към работата си.

Казимир и Брус надянаха сериозните си физиономии, забавиха крачка и кимнаха, както си му е редът, на братята от клана си. Скалистата пещера беше издълбана в грубата форма на футболен амфитеатър от водни бури, които отдавна бяха изчезнали от тази страна на планината. Два бързи канала някога се бяха сливали тук, завихряйки се в многократни сблъсъци, преди да се устремят към североизточните низини. Освен главната зала бурните води бяха ерозирали и множество малки проходи и пещери. Под влиянието на геоложките условия от основните реки се бяха отклонили малки потоци, въпреки мощта на водното налягане.

Рок Дий бе едно от най-големите общества на стражите, както и забележителен подслон. В по-дълбоките пещери все още се намираще прясна вода, идваща от планините, които пазеха пустинята на повърхността. Кабелите за пренос на топлина бяха потънали дълбоко в мантията под тях и осигуряваха захранване за осветление и готвене наред с далеч по-важната поддръжка на електричество в оръжейната. Налагаше се да внасят само храна, осигурена от фермите и поляните на клана Маккрац, пръснати из веригата Десо.

Казимир почувства странен прилив на гордост от това, което видя в голямата зала. Само ако бе успял да доведе Жюстин тук, тогава тя щеше да повярва в целта на Пазителите. Над осемдесет воители работеха в залата, подготвяйки един от най-големите нападателни отряди, които Пазителите на себесъщността бяха организирали от години. Но, както всички тук знаеха, събитията бяха набрали скорост със строежа на човешкия звезден кораб. Отдавнашните планове на Звездния странник узряваха бързо и носеха бедствия и смърт за Федерацията от посока, към която никой от властта дори не поглеждаше. Всички кланове бяха допринесли за това нападение.

Макфостър също пращаха няколко млади бойци, които в момента проверяваха раниците и екипировката си. Поличките им в елмазено и медно бяха прибрани. Тази вечер носеха флотскосиния и абаносов ловен тартан, в който щяха да се промъкнат незабелязани през нощта.

Хората на Макновак също бяха предимно воители, облечени в сив и кафяв тартан. Група от техните бойци проверяваха бронята на един

от капитаните им. Синият, подобен на скелет костюм изпълваше въздуха около себе си с мътна оранжева мъгла, сякаш капитанът се намираще в някаква призрачна амеба. Сиянието пукаше и се усилваше всеки път, когато тестовият пробиващ жезъл се доближаваше до капитана. С всеки опит емитерът на силовото поле постепенно се настройваше, докато еманацията не се ограничи до бледи ауроподобно очертания, досущ като ореола на някой светия от Стария завет. Финото настройване обърна сиянието навътре и обви боеца в кожа от непрогледни сенки.

Маконас беше третият клан, който се бе съсредоточил върху военната специализация. Номадските им момчета и момичета минаваха през същите уроци, тренировки и изпитания, през които бе преминал и самият Казимир. Знаеше, че може да разчита на всички тях не по-малко, отколкото на Брус. Всички бяха изцяло отдадени на каузата, готови да дадат живота си в името на освобождението на човечеството. Взводът воители, който бяха пратили, носеха синьо-червените си полички за нощно патрулиране заедно с тъмни кожени якета за пътуване. От коланите им висяха йонни пистолети и ножници на хармонични ножове. Не носеха спорани.

Макмиксън, чиято задача бе да поддържат Рок Дий и останалите крепости сред природата около Института, полагаха грижи за бойните коне — порода Карл Велики, — които всички щяха да яздят по време на нападението. Генномодифицираните зверове бяха високи цели двадесет и една ръце^[2], а краката им бяха колкото стволите на малки дървета. Нямаха гривни или пък опашки. Дебелата им кожа беше по-яка от тази на носорог и бе оцветена в подобни сиви багри. От главите им излизаха къси копия като роговете на еднорози, увенчани с въглеродноподсилени титанови остриета, изработени в ковачницата на Рок Дий. Щяха да разкъсат на две всеки незащитен човек, дори бронята със силовото поле понякога поддаваше под силата на щурма им. През здравите защитни била от кост, които пазеха вратовете и коремите им, бяха прекарани дебели железни болтове. През пръстените в болтовете бяха навързани каиши от кожа и силикон, които държаха седлото на място. Конете от породата Карл Велики бяха проектирани от барсумианците в техните земи на изток от Дъбово море. Не за пари — културен символ, към който радикалните екогенетици питаеха свирепа омраза, — а заради предизвикателството

да създадат животно, което в симбиозата си с хората имаше едно-единствено предназначение — клането. Барсумианците вероятно бяха прекрачили дори забранената граница на психоневрологичното профилиране, тъй като нито един боец от клановете не бе виждал кон да се обърне подплашен в разгара на битката, както би направило някое нормално животно. С яката си кожа, трите си сърца и скелет, проектиран да устои на огромни напрежения, величествените животни умираха изключително трудно дори под огъня на модерните оръжия.

Макпърл беше кланът, който странстваше най-далеч от всички. Те събираха сведения за дейностите на Института от всички кътчета на планетата. Също така прибираха свръхекипировката, която Йохансон внасяше контрабандно през портала посредством стотици безопасни канали. Тази вечер членовете му раздаваха последните технологични уреди и оръжия, от които щяха да се нуждаят нападателите.

Маккрац обработваха земята и отглеждаха животни сред обширните равнини на Далечината и опасните ѝ планински пасища. Те отглеждаха стадата бойни коне и глутниците от хръткорисове, както и останалите домашни животни, използвани от клановете. През годината те осигуряваха прехраната и останалите нужди на клановете с по-номадски нрави и обичаи.

Навсякъде из главната зала се движеха Максоубъл, кланът на оръжейниците, които освен това отговаряха и за останалите технологии. Те влачеха инструментите си за провеждане на тестове върху скалистия под, спираха до всеки воин и боен кон и пускаха тестови програми през системите им. Зад тях се виеха алени свръхпроводими кабели, които снабдяваха със захранване батериите и оръжейните пълнители. Седем от тях бяха прикрепени към нападателния отряд. Бяха облечени с полички в матовочерно с проста решетъчна украса от тънки тъмносиви линии и също толкова черни якета. Петима носеха ракетометите и плазмените оръдия от среден калибър. Грамадните, облечени в титан оръжия висяха от бойните им коне, които дори не усещаха допълнителната тежест. Останалите двама контролираха електронните бойни системи, които трябваше да неутрализират комуникациите на Института и да всеят възможно най-голямо объркване и дезинформация.

Казимир се приближи до бойния си кон, Кракен, и усети как кожата му настръхва с настъпването на часа на атаката. Жребецът

изпръхтя като малка гръмотевична буря, повдигна глава и я завъртя леко, наблюдавайки го как се приближава откъм фланга му. Казимир не почувства и най-мимолетен порив да потупа успокоително съществото — то нямаше нищо общо с нормалните понита и коне, на които се бе учил да язди. Беше достатъчно, че звярът просто не се опита да отхапе главата му. Кучешките зъби, които се извиваха над меките му устни, бяха по-дебели от пръстите на Казимир.

Той започна да проверява раниците една по една.

— Ей, вие двамата некадърници, готови ли сте? — попита дрезгав глас.

Казимир се извърна с усмивка към Харви Макфостър, стария му учител. Мъжът беше ветеран от много нападения на клановете срещу Института и белезите му го доказваха. Преди години йонен лъч, изстрелян от войник на Института, бе изпарил свръхпроводима батерия до него и свръхенергизираните молекули бяха проникнали през силовото поле на бронята му. След тази рана прекарваше повече време в преподаване, отколкото в сражения. Имаше късмет, че бе оцелял след токсичния шок. Медиците на клана бяха прекарвали шест месеца в поправка на възможно най-голяма част от ранената тъкан. Въпреки това една трета от кожата му изглеждаше като разтопена и гърлото му не бе способно да произведе вик. Не че имаше нужда, самото му присъствие всяваше страхопочитание сред учениците. Казимир се смяташе за привилегирован, задето беше един от тях.

— Давам най-доброто от себе си, за да бъда готов — каза той.

— Добре — каза Харви. — А ти, Брус, още ли си уплашен?

— Ха! — Брус потупа уверено йонния пистолет на колана си. — Не, сър.

Мускулите на бузата на Харви раздвижиха твърде тънкия слой кожа в някаква физиономия, при което още повече заприлича на гротескна фигура от Хелюин.

— Ако имаше някакъв мозък в главата, момче, щеше да бъдеш.

Вечната напереност на Брус се изпари.

— Бъди нервен — каза Харви. — Техните войници се опитват да те убият, дори по-лошо. Страхът е твой приятел, пази те нащрек. Дава ти някакъв шанс да оцелееш в битката.

— Само героите са безстрашни — каза Казимир, — а те умират млади.

— Радвам се да чуя думите си — каза му Харви. — Макар и да са просто текст на стара песен.

— Ще те накараме да се гордееш с нас — настоя Брус.

Ръката на Харви обгърна рамото му.

— Знам, момче, въпреки че предпочитам просто да оживеете. Запомни, нека очите ти са съсредоточени върху случващото се пред теб през цялото време, не върху пишката ти.

Той кимна уморено на групата от Макновак и се отдалечи.

Казимир и Брус се усмигнаха един на друг по същия начин, както когато ги хващаха, че бягат от уроците си. Брус вдигна раницата си и я завърза зад седлото.

— Прав е, нали знаеш.

— Знам. Не трябва да се разсейваме нито за миг.

— Не, идиот такъв, прав е за тях.

— А? — Казимир проследи посоката, която приятелят му тайно сочеше. Четирима от бойците на Макновак бяха млади жени. Казимир дори си бе поприказвал с две от тях вчера, когато пристигнаха в Рок Дий.

— Онази тъмнокосата не е спряла да те гледа, откакто влязохме.

— Андриа?

— Охо, вече знаеш името ѝ. Бързо действаш, приятел. А коя е тази до нея? Не бих отказал да се потъркаляме заедно след атаката.

— Това е Бетани. Мисля, че партньорът ѝ е един от Маконас. Ами Саманта? Има само месец до раждането.

— Е, и? Затова обичам да бъда Макфостър. Съществуваме, за да убием Звездния странник и за да заченем достатъчно воители в името на успеха на каузата. Това е наш дълг. Биеш се. Чукаме се. Като се замислиш, за какво друго си струва да живее човек? А и повярвай ми, тази Бетани мисли по същия начин.

— Мили небеса. Брус, това, за което ще си мисли, е как да ти разбие главата с дръжката на пистолета си, само това. Никога ли не можеш да се овладееш?

Казимир разгъна леката бронирана покривка и я метна на гърба на Кракен, като междувременно застана нащрек, в случай че конят не го иска и се реши на бърз ритник. Тъмната материя беше бродирана с блестящи черни метални завъркулки и спирали. От долните ѝ краища висяха дълги пискюли, които докосваха земята. Той започна да я

приглажда върху дебелината кожа на бойния кон и използва връзките, за да я привърже към пръстените на болтовете.

— Просто съм честен — възрази Брус с искрено наранени чувства. — Знаеш го. Нападението ще остави всяка женска жадна за секс. И с мен е така. Какъв по-добър начин да отпразнуваме славната си победа?

— Ами например по цивилизован начин.

— Ха! Спомням си нападението в Източен Ирал. Беше пиян седмица след това. И изчезна с онази Максоубъл. Как ѝ беше името?

— Лина. — Не спомена, че по време на щастливото му пиянство, размътило главата му, Лина му бе заприличала доста на Жюстин.

— Точно тя. Затова не ми се прави на много благороден. Дватама сме еднакви. — Ръката на Брус обви рамото му и придърпа противящия се Казимир. Дватама се извърнаха срещу жените на Макновак и им помахаха весело. Андриа им отвърна с лукава усмивка. Погледът ѝ се забави върху Казимир, преди да се върне към бойния ѝ кон. Трите ѝ спътнички се скупчиха около нея. Момчетата чуха кикот.

— Сега ми кажи, че това не беше покана — настоя Брус. — Погледни я. Каква фигура само. Обзалагам се, че е сладострастна като дяволица в леглото. А тези гърди, мили небеса, огромни са.

— Ще млъкнеш ли! — Казимир се опита да запуши с ръка устата на Брус. — Ще те чуят.

— Какъв си женчо. „Ей, млъкни, или ще чуят колко много ги харесваме.“ Събуди се и помириши кафето, Каз, няма да живееш вечно. А животът е толкова хубав, особено когато включва такива големи гърди.

— Престани! — Той задърпа ризата на Брус, погледна под яката и провери ръкавелите.

— Какво правиш, Каз?

— Търся копчето за изключване. Моля ви, небеса, нека да има такава.

Брус се засмя и блъсна приятеля си настрана.

— Никой мъж не може да спре мислите за жени, особено в момент като този. Битката събужда всички примитивни инстинкти.

— Това обяснява много. Никой не е по-примитивен от теб.

— Хайде да отидем при тях, губим време. — Той пристъпи напред.

— Не! — На Каз почти му се наложи да се хвърли напред, за да хване Брус за рамото и да го спре. И четирите Макновак наблюдаваха странното им държание. — Кълна се, че ще те застрелям на място, ако извъртиш някоя сцена с тях — изръмжа той на приятеля си.

Брус се остави да бъде спрял напред крачка.

— Каз! На теб наистина ти пука за Андриа.

— Не искам целият отряд да ни смята за двама идиоти, това е всичко. А именно това ще стане, ако отидем при тях и ги засипем с обичайните ти глупави реплики. Сега ще спреш ли да се излагаш пред всички?

— Добре. Ще си мълча, ако обещаеш, че ще си легнеш с нея след атаката. Разбрахме ли се?

— Това е обещание, на което наистина съм способен. — На Казимир му се искаше предателската му уста да не се опитва да се усмихне толкова усилено. Струваше му се, че от момента, в който двамата с Брус станаха тийнейджъри, прекарваха цялото си време в обмисляне на стратегии как да впечатлят противоположния пол. Сега, когато връзките бяха по-зрели, небрежни и лесни, той не беше заинтересуван. Макар че Андриа беше много привлекателна и разговорът с нея по-рано му бе доставил удоволствие. Освен това беше минало много време от онзи път с Лина. „Чудя се дали Жюстин си е намерила любовник. Със сигурност не ѝ липсват млади ухажори.“

— Ако не го направиш, аз ще я взема.

Казимир изръмжа с цялото презрение, на което беше способен.

— О, да, а това е още по-близо до реалността. Всички знаят репутацията ти. А ако тя не знае за Саманта, аз ще ѝ кажа. Ще отида при нея и...

— Значи ще го направиш? — Лицето на Брус сияеше от задоволство.

— Всичко, само и само да ти запуша устата.

Брус го прегърна сърдечно.

— Благодаря ви, небеса. Нямах си идея колко спешно ти трябва да спиш с някоя. Всяка секунда, откакто чуждестранната ти нимфа те напусна, беше мъчение за приятелите ти.

— Добре! Значи вече знаеш какво ми е да те слушам цял живот.

Казимир вдигна седлото си и го преметна върху одеялото на гърба на Кракен. Беше убеден, че дори бойният кон му се присмива.

Нападателният отряд напусна Рок Дий час след падането на нощта. Осемдесет воители от клановете се промъкнаха през скритите процепи в съседното на пустинята подножие на СвОмир. Първо преведоха бойните си коне през измамните проходи и стръмните склонове на дюните. До полунощ всички достигнаха южния край на планината и възседнаха конете си, за да се спуснат към низините. Малки туйфи от жилава суха трева с цвета на слама се появиха сред твърдия пясък. Нежните извивки на земята започнаха да оформят равнини и заедно с тях тревата стана по-зелена. Изникваше на цели участъци, които скоро се сляха в непрекъснат килим. Слезли толкова ниско и отпавили се на изток, те бяха посрещнати от студен вятър. За първи път усетиха влага върху голата си кожа.

Въздухът се затопли бързо, докато се спускаха с постоянно темпо, макар вече да беше най-тъмна нощ. Намираха се само на няколко градуса на юг от екуатора. Тънък пръстен от гигантски пирени оформяше горната граница на гората, която покриваше долната половина от източните склонове на СвОмир. На разсъмване вече бяха под сигурния подслон на избуялите дървета и се придвижваха на малки групички по многобройните скрити пътеки.

На обяд направиха дълга почивка и се възползваха възможно най-добре от времето, за да се наспят, докато тежкият топъл дъжд тупаше по балдахина от листа над тях. Хапнаха бързо студените си ястия в началото на следобеда и отново продължиха. Когато светлината започна да се изцежда от сапфиреното небе, бяха стигнали до края на гората, където тя отстъпваше на покрит с чакъл и трева склон. Капитаните на всеки взвод изпратиха скаути, които се промъкнаха до ръба на билото, за да проверят за евентуална засада. Няколко от тях бяха от Максоубъл, които откриха и неутрализираха дистанционните сензори, поставени от Института по пътя под тях.

На Далечината имаше само един главен път: Магистрала Едно, която тръгваше на юг от Армстронг Сити, прекосяваше екуатора, извиваше се по западната страна на Великите ирилски степи и най-накрая стигаше до равнината, в която се беше разбил „Мария Селесте“ и където беше построен изучаващият го Институт. Пътят беше единственият маршрут за снабдяване от портала в града до Института.

Представляваше двулентова ивица от ензимноподсилен бетон, оформен от единствените две пътностроителни машини, които някога бяха внесени на Далечината. Бяха пренесени специално за тази задача, въпреки че след привършването на дългия маршрут север-изток бяха успели да издържат достатъчно дълго, за да положат още няколко по-малки пътища, които свързваха Армстронг Сити с по-големите градове на Севера. След като се развалиха обаче, никога не бяха внесени нови части, за да бъдат поправени.

От позицията си на върха на билото скаутите на клана виждаха каменистосивата ивица на пътя, която се извиваше около хълма, обозначаващ входа към равнината на извънземния кораб. Беше късен следобед и гъстата покривка от растителност, която покриваше низините, все така изпускаше малки количества влага. Откъм равнината, в която се намираше Институтът, се носеше едва доловим механичен звук. Вече повече от година скаутите докладваха за усилена активност около масивната метална конструкция. Новините бяха приети от клановите като лошо предзнаменование. Съвпадението им с работата по човешкия звезден кораб беше твърде сериозно, за да не му обърнат внимание.

Сега обаче, от прекрасната наблюдателна позиция върху билото, не се виждаше нито следа от активност. Никой не използваше пътя. Скаутите залегнаха и зачакаха. Информацията им относно конвоя беше надеждна, беше само въпрос на време.

Обикновено на всеки две седмици един конвой снабдяваше Института с храна и екипировка. Пътят от града дотук отнемаше поне седмица, често и повече, в зависимост от състоянието на артерията и усилията, които Пазителите влагаха в саботажа му. Всеки конвой се пазеше от войници, наети от Института и лицензирани от губернатора на планетата.

Пазителите следяха конвоя от момента на напускането му на Армстронг Сити. Двадесет големи камиона теглеха цилиндричните товарни контейнери, които бяха пристигнали през портала през последните две седмици. Всички бяха модел „ФордСааб VF44“, с пошестнадесет колела, двойни оси, с дизелово гориво и ръчно управление — дори най-сложните системи се справяха трудно с лошите пътища на Далечината и липсата на сателитно-позициониращи

мрежи. Институтът ги бе избрал за транспортния си парк, защото бяха проектирани да се поддържат лесно и да издържат на тежки терени.

Заедно с тях се движеха осем автомобила „Ленд Роувър Крузър“, често използвани коли от полициите във Федерацията, както и в паравоенните сили, които работеха на отдалечените планети. Черната им матирана конструкция беше с достатъчно неправилна форма, за да мине за подвижна скала. Движеха се на шест ниско окачени колела, които можеха да се издигнат и да прекарат колите през изключително неравен терен.

Останалата част от конвоя беше съставена от огромен резервоар с гориво и няколко теглеци/ремонтни камиона.

Когато стигнаха до последната права от пътя преди началото на равнината на Института, слънцето вече залязваше. Скаутите видяха блесналите фарове пред тях, видими от километри през неравния терен и възвестяващи присъствието на конвоя. В началото имаше няколко лендкрузъра. Шофьорите им ускориха нетърпеливо, когато видяха оранжевата корона на малкия град на Института около хълма пред тях.

Тъмното небе беше разцепено от ослепителни струи плазма, когато Максоубъл откриха огън от върха на хребета. Два от снарядите удариха водещия камион и го взривиха на парчета. Разпадащата се маса продължи да се търкаля напред под силата на инерцията, докато от товарните контейнери се вееха огромни огнени знамена. След няколко секунди пламтящата развалина се преобърна и спря със стържене, блокирайки пътя.

Третият плазмен изстрел удари горивния резервоар. Разцъфна могъща експлозия. Избухналата огнена топка се разду за секунди, докато не достигна тридесет стъпки ширина и не озари заплашително целия конвой с ослепителната си светлина. Камионите непосредствено пред и зад резервоара бяха погълнати изцяло. Тяхната експлозия допринесе за още по-пълното опустошение.

С началото на атаката всеки автомобил в конвоя наби аварийните си спирачки. Колелата затънаха и запищяха, оставяйки огромни белези от черна гума върху ензимноподсиления бетон. Няколко от машините почти се преобърнаха, докато автоматичните им системи се бореха да стабилизират спирачните процеси.

Още три плазмени снаряда се спуснаха отгоре. Два намериха мишените си и превърнаха камионите в рояци от горящи останки.

Шофьорът на третия обаче беше достатъчно бърз, за да активира силовото си поле, докато се бореше да спре неконтролируемата машина. Около камиона се издигна полусферична черупка от сгъстен въздух, която запраща в синьо при сблъсъка със снаряда. Във всички посоки се разлетяха копия от светкавици. Дълги назъбени ивици от бетона се пръснаха на пясък и кал, когато енергийният заряд се вряза в пътя. В цепнатините набъбнаха тънки ивици лава. Силовото поле беше безпомощно, когато камионът се плъзна напред към тях. Гумите се пръснаха при допира с разтопения камък и машината се обърна настрана. Предният край на кабината издълба огромен белег върху настилката, преди най-накрая да спре.

До този момент всички останали коли бяха вдигнали силовите си полета. Шофьорите викаха по радиата си за помощ и инструкции, но по криптираните секретни канали се носеха единствено смущения. Пътят беше блокиран изцяло. За да се доберат до сигурния подслон на равнината, щеше да им се наложи да заобиколят. Силовите полета затрудняваха изключително напредването върху плоски повърхности, а пътуването върху толкова неравен терен щеше да ги принуди да намалят защитната мощ на полусферите. Никой не искаше да рискува по този начин. Нова поредица от плазмени снаряди се изсипаха към тях и разтресоха силовите полета като копията на разгневени богове. Нито едно поле не поддаде, но пиротехническото електронно шоу озаряваше околността на мили разстояние. Докато чакаха в кабините си със запалени двигатели и молейки се за подкрепления, шофьорите наблюдаваха ужасени пулсиращата бяла светлина, която разкри тъмна орда от конници, препускащи надолу по билото и устремени към пътя.

Казимир пригоди активни лещи към очите си много преди скаутите да докладват за приближаването на конвоя. Със залязването на слънцето гледката през тях му представи света в бледоелмазени багри, но все така ясно и отчетливо. Заедно с останалите бойни коне и ездачи той се бе скрил зад върха на хребета. Не трябваше по никакъв начин да оставят врага да ги забележи. Тогава Максоубъл стреляха с плазменото оръдие. Лещите просто отказаха да пропуснат толкова много светлина в очите му. Той видя снарядите като розови линии, които ту светеха, ту изгасваха, като послеобраз на обедното слънце, останал върху ретината му. Това бе знакът за атака. Експлозията на камионите запрати мощни вибрации около него и той смушка Кракен към върха

на хребета. Погледна за миг настрани и видя Брус до себе си. Приятелят му се смееше като демон, докато огромните бойни коне набираха скорост. Скоро прехвърлиха хребета и цялата панорама под тях заблестя в ослепително нефритено, озарена от смалвящата се огнена топка от танкера, която се възкачваше към небето. Той наблюдаваше как камионите занасят по пътя с обсипани от пламтящи останки силови полета, как горящите парчета отскачат и се плъзгат по невидимите прегради. Всички крузьри бяха излезли от пътя и караха право към ездачите от клановете, които щурмуваха надолу по склона.

Скоро разстоянието намаля и ездачите започнаха да стрелят с йонните си пистолети и по-големите карабини. Силовите полета на крузьрите запламтяха в хромово жълто, но нито един от изстрелите не мина през тях. Гърменето на копитата вече бе не по-слабо от воя на пламъците, бълвани от опустошения резервоар и енергийните оръжия. Крузьрите откриха огън с кинетични оръжия за скоростна стрелба. Около Кракен запръскаха нависоко буци пръст. Един от куршумите удари Казимир. Силовото му поле извъня като погребална църковна камбана и той оглуша напълно. По повърхността на тъмното съдържащо поле се спуснаха вибриращи отломки енергия, преминаха през заврънкулките, избродирани в защитното одеяло на бойния кон, превърнаха метала в блестяща бяла маса и чак тогава се изстреляха през краищата на пискюлите. Докато препускаше напред, около копитата на Кракен засъскаха бели и пурпурни искри. Въздухът бе изпълнен с острия аромат на горящ метал. Навсякъде около него от ездачите на клана се вееха невероятни знамена, изтъкани от пламъците на Свети Елмо^[3]. Куршумите се връзваха в силовите им полета и ги превръщаха в хора-комети, които се носеха в мрака. Бойните коне виеха от болка с разкъсана от стрелбата плът, падаха на земята и от огромните им зейнали рани се лееше кръв.

Над тях прелетя ято от снаряди. Оръжията на крузьрите се преместиха нагоре, за да прихванат връхлитащия артилерийски огън. От задниците на колите изскочиха войници и се втурнаха в търсене на прикритие. Започнаха да стрелят по ездачите с йонните си пушки. Когато противниците им отвърнаха на огъня, силовите полета на броните им се превърнаха в ярки маяци, оформени като венци. Предната линия бойни коне се разколеба с увеличаването на жертвите. Почти бяха стигнали до бавните крузьри. Малки групи се отделяха от

масата. Казимир насочи Кракен към предния край на конвоя. Не се замисли особено, просто си спомни къде трябва да бъде по план. Пет пъти го поразиха кинетични оръжия или йонни снаряди. Засега силовото поле на бронята му издържаше. В тялото му бушуваха ужас и въодушевление и помитаха всякакъв здрав разум. Само някакъв блед спомен за плана продължаваше да го води в правилната посока. Обожаваше енергията на лудешкото препускане право към смъртоносните муцуни на войниците на Института. В същото време несекващият страх да не го разкъсат на парчета изтръгваше от него нечленоразделни крясъци, които той запрящаше предизвикателно към враговете си, докато стреляше диво с йонния си пистолет. Беше пълна лудост и в същото време красотата му беше неповторима. Дори Кракен сякаш споделяше безразсъдството му и препускаше неудържимо към сърцето на хаоса. От две огромни рани върху хълбоците на коня се стичаше кръв и напояваше защитното одеяло.

Брус още яздеше до него, все така лудо ухилен, както на върха на хребета. Викаше нещо, което Казимир така и не разбра в какофонията. Изведнъж заразмахва настоятелно с дългата цев на йонната си карабина. Казимир погледна напред. Пътят беше само на петдесет метра, ослепителен, озарен като най-големите градове и прорязан от зигзагообразна линия от камиони. Брус посочи отново към втория камион, чието силово поле бе спряло до самите езици на пламъците на разрушеното водещо возило. Огънят на възбудата в Казимир се охлади достатъчно и той кимна рязко в съгласие. Двамата се отправиха към плененото превозно средство. Кракен галопираше по пътя пред пламъците, докато Казимир опъваше юздите, за да забави бясното им връхлитане и да ги отклони обратно към втория камион.

В този момент за пръв път в живота си зърна долината на Института. Не можеше да види надалеч, ъгълът не беше подходящ. От позицията си можеше да различи само безличните ниски сгради, скупчени около края на Магистрала Едно. Отвъд тях обаче се виждаше кърмата на извънземния кораб. Казимир винаги бе знаел за размерите му, знаеше, че само нещо толкова огромно може да оцелее след вековно странстване между звездите. Статистиките, преподадени му от Харви обаче, не можеха да се сравняват с това да го види със собствените си очи. Дяволското нещо беше *голямо*. Дизайнът на корпуса му следваше проста цилиндрична геометрия с много издатини

и перки, които нарушаваха еднообразието на осемстотинте метра, а генераторите на силови полета бяха скупчени като брадавици на носа му. Отзад представляваше просто кръгла метална канара с двеста и петдесет метров диаметър. Осемте тъпи дюзи на двигателите с ядрен синтез се подаваха навън. Институтът бе разположил кръг от мощни волтови дъги около кораба, потапяйки го в огромно езеро от ярка светлина. Не че Казимир можеше да види кой знае колко от сивите като плочи пластини на металния корпус. Около „Мария Селесте“ бяха издигнати големи арковидни скелета, които поддържаха пътища за достъп по дължината на корпуса. Можеше да различи формите на хора и роботи, които се движеха по алуминиевите греди като миниатюрни мършоядни насекоми, нароили се по паднал труп. От върха на скелето се издигаха кранове. Дългите им портали издигаха контейнери към товарителните отделения на всяко достъпно ниво. От тъмните пещери на дюзите на двигателите излизаха рубинени проблясъци лазерна светлина. Ясен знак за усилените дейности във вътрешността на кораба.

По кожата на Казимир преминаха неочаквани ледени тръпки и отрезвиха мислите му. Възможността да види с очите си врага, в чието унищожение кланът му се беше заклел, беше преживяване, което смиряваше духа. Мощта и целта, стаени в огромния кораб, бяха страховити, продължение на волята на господаря му. Той се почувства жалък в сравнение с видяното.

— Хайде! — извика Брус, галопирайки покрай него. — По дяволите, Каз, хайде.

Казимир отмести поглед от кораба и видя кавалкада от черни крузьри да се откъсват от градчето на Института и да ускоряват по Магистрала Едно.

Той изсумтя: „О, мамка му“, докато се бореше да си поеме дъх, и насочи Кракен към оцелелия камион. Ръката му нервно заопипва колана с екипировка, увиснал от едната страна на седлото, но в крайна сметка откри метателната мрежа и я издърпа. На десет метра пред него Брус също държеше своята метателна мрежа и се бе наклонил напред, докато препускаше към силовото поле около камиона. Ръката му започна да се поклаща напред-назад и да преценява тежестта и намаляващото разстояние. Когато бойният кон се озова само на метър от края на силовото поле, той развъртя неразвитата мрежа в къса дъга

и я метна. Мрежата удари земята и се затъркаля напред, докато не достигна щита.

Казимир нямаше време да се увери в точността на приятеля си. Извършваше същите движения със собствената се неразгъната мрежа, остави я да се залюлее тихо и се взря в силовото поле, докато летеше към него. Скорост, разстояние, ъгъл — прецени всеки един елемент и хвърли оръжието в мига, когато *знаеше*, че трябва да действа. Заедно с това натисна активирация спусък с лявата си ръка. Тежкото устройство отскочи няколко пъти и се удари в силовото поле. Вътрешните сензори засякоха кохерентната сива структура и веднага разгърнаха свитите намотки от проводими нишки в сърцевината на приспособлението. От него бързо се удължиха тънки тъмни нишки и плъзнаха по кривата на щита като петно, което се разлива нагоре. Крехката мрежа започна да изсмуква енергия от полето, по което се катереше, и да я канализира към земята. От ензимноподсиления бетон, където се развиваше мрежата, започна да се издига пушек. В задната част на камиона, зад кабината, генераторът на силовото поле започна да бучи почти под звуковия праг, тъй като източваше все повече енергия. Опитваше се да стабилизира неумолимия двоен пробив, който изяждаше силите на полето. Шофьорът гледаше безпомощно как все повече индикатори на контролното табло в кабината променят цвета си от кехлибарено в червено.

Тридесет секунди след като Казимир метна мрежата си, огромното количество енергия, което генераторът се опитваше да извлече от свръхпроводимата си батерия, за да поддържа целостта на щита, надвиши възможностите му. Прегоря бързо, няколко от компонентите му лумнаха и за миг се превърнаха в руини. От нажежените до черешово охлаждащи перки на кутията на генератора бликнаха малки тюркоазени пламъци и силовото поле се разпадна. На неколкостотин метра над тях дебнещите снаряди, изстреляни от Максоубъл, засякоха неизправността му. Сензорите им прихванаха незащитения камион. Ракетните ускорители пламнаха и с писък се гмурнаха надолу със скорост четири мах^[4].

Казимир се намираще по средата на обратния път до дъното на билото, когато камионът експлодира зад него. Той рискува и хвърли бърз поглед през рамо. Изригването на пламъците го накара да извика от радост. В някой от резервоарите сигурно бе имало взривоопасни

вещества. Пламтящи аквамаринени кълба се превъртаха настрани от главната експлозия и се рееха в нощното небе като неистови фойерверки.

Силовото поле на още един камион изчезна, снарядите го прихванаха и дълги ракетни струи пламнаха високо над повърхността. Неколцина воители на клановете яздеха в кръг около останалите камиони, готови да метнат мрежите си. Разгърнатата между пътя и планинското било престрелка между войниците на Института и оцелелите ездаци беше свирепа. Скорострелите на крузърите причиняваха тежки загуби сред бойните коне. В отговор на това изстрелите на йонните карабини, насочени към возилата, превръщаха силовите им полета във врящи балони от светлина.

Казимир дръпна леко юздите и насочи Кракен настрана от неподвижните крузъри. Според плана сега трябваше само да се върне на върха на хребета и оттам да се насочи към точката на срещата. Досега не бе осъзнал колко близо се намираха подкрепленията от Института. В този миг челният лендровър от новия отряд откри огън. Земята край Кракен се превърна в отворена рана, която изхвърли дрипава завеса от почва и растителност. Големият звяр изрева от изненада и рязко се обърна настрани. Казимир се вкопчи с мрачно предчувствие в животното.

Брус беше малко преди него, приведен ниско върху седлото си. На десет метра пред него сякаш *отникъде* изскочиха трима войници на Института и откриха огън с йонните си пушки. Силовото поле на Брус пламна като частица пленена слънчева светлина, воят от енергийното натоварване можеше да заглуши всяка гръмотевица. Страховити дебел пипала от електричество се загърчиха по защитното одеяло на бойния кон и се изстреляха през пискюлите като отходния газ на реактивен самолет. Казимир вече стреляше по войниците, принуждавайки ги да спрат, когато конят на Брус се изправи на крака, сякаш за да нападне противниците си. Кинетичните куршуми от някой от крузърите се впиха в корема му, разкъсаха кожа, органи и кости, които се пръснаха в облак от алена мъгла. Времето и гравитацията спряха за миг и могъщият боен кон се вдигна във въздуха на задните си крака. След това започна да пада. Казимир извика „НЕ!“, докато пред погледа му Брус се изсулваше от седлото, а собствените му инстинкти вече знаеха по какъв начин ще се стовари конят. Приятелят

му първи удари земята и йонната пушка падна върху него. Бронята му беше на прага на претоварване. Бойният кон се срути върху него и се превъртя под силата на тежестта си. Казимир замръзна, докато гледаше как тялото на другаря му биваше смазвано от огромния труп. Брус дори успя да повдигне ръката си, сякаш се опитваше да се освободи. Ореолът на силовото поле примигна и угасна. Бойният кон се преметна с цялата си тежест и смаза малкия беззащитен човек под лавина от мъртва гореща плът.

Още снаряди се забиха в земята и други камиони експлодираха. Новопрстигналите лендроувъри се устремиха право след изтеглящите се групи от бойни коне. Ездачите на клановете съсредоточиха огъня си върху отделни войници на Института и преодоляха съпротивата на бронята им.

Кракен стоеше неподвижно, докато битката беснееше около него. Казимир не беше помръднал, погледът му бе замръзнал върху кървавите останки от бойния кон на Брус. Не възприемаше нищо друго. Чакаше, чакаше...

Още един ездач от клановете премина в галоп покрай него и му извика нещо. Половината бяха ругатни. Звукът и светлината нахлуха обратно в света на Казимир. Набегът беше приключил. Трябваше да се оттеглят. Повечето бойни коне вече галопираха обратно по склона. Той пришпори Кракен и в същото време претърси с поглед земята пред себе си. Двама войници на Института коленичиха до някакви гъсти храсталаци на няма и двадесет метра и стреляха над тях по ездачите. Казимир така и не си спомни със сигурност дали той или Кракен избра тази посока, знаеше само, че тя бе правилната. Внезапно вече се приближаваха към войниците с нарастваща скорост. Те разполагаха само с няколко секунди, за да реагират. И двамата се извърнаха и зяпнаха от изненада срещу ужасното средновековно видение на отъмщението, което се спускаше над тях. Единият побягна. Другият вдигна пушката си. Кракен наведе глава и насочи титановото острие на рога си към гърдите на войника. Лицето на Казимир се разкриви в жестока усмивка на триумф, когато върхът се заби право в силовото поле на врага. Последва кратка заря от искри, които бликнаха от торса му като ефимерно цвете. Въглеродноподсиленото острие пробди бронята, разряза гръдната кост и проникна в гръдния му кош. Кракен отметна глава назад и изви острието нагоре. Тялото на войника

изхвърча от земята, повлечено от копието. Мощният разрез се разшири още, докато Кракен не издърпа рога си с едно последно мощно разтърсване на шията. Разкъсаното тяло се завъртя мудно във въздуха, а от него шуртеше артериална кръв.

Казимир знаеше, че се предполага да изпитва радост. Сладостта на отмъщението. Това обаче беше куха, безсмислена победа. За Брус нямаше значение дали този войник беше мъртъв. Не би му пукало, нямаше да ликува обратно в Уест Дий, нямаше да пресушава чаша след чаша бира, никога нямаше да успее да се пробва с Бетани. Брус беше мъртъв.

Сякаш усетил объркването на ездача си, Кракен обърна по собствено решение обратно по склона и понесе човека на гърба си към защитата на гората.

Мястото на срещата беше участък от равна земя до малко поточе надълбоко в гората. Там трябваше да има дванадесет воина на Макфостър. Вместо това имаше само девет. Скот Макфостър започна мрачно да вика всеки по име. Казимир слушаше със затворени очи, а по бузите му се стичаха сълзи.

Преброяването беше формалният край на всяка атака. Ако не си там да потвърдиш името си пред водача на взвода, не би могъл да се върнеш отново в клана и земите му, селата, фермите и крепостите. Твърде много бойци бяха паднали в битка само за да бъдат поробени от Звездния странник. Много бяха изпратени обратно, за да проникнат в клановете и да избият мъжете и жените, сред които бяха израснали. Преброяването предотвратяваше подобни мерзки предателства.

— Брус Макфостър?

Начинът, по който го произнесе, подсказа на всички, че Скот вече знае.

Казимир отвори уста. Щеше да изкрещи: „Да, тук съм. Върнах се.“ Зад притворените си клепачи обаче можеше да види само последния оскъден проблесък от гаснещото силово поле на Брус. Половинсекундната искра на страх върху лицето му, докато осъзнаваше какво се случва. След нея последваха единствено реки от кръв и съсиреци, свличащи се надолу, както и влудяващото хрущане на счупени кости.

— Брус Макфостър, името ти ще бъде изписано с почести върху мемориалния паметник на клана ни заедно с имената на тези, които винаги са избягали от лапите на Звездния странник. Молим се последният ти сън да те отведе на едно по-добро място.

— Амин — прошепнаха останалите.

— Казимир Макфостър?

Бледата мимолетна светлина в главата му угасна. Колко време се бе мъчил Брус, докато тежестта на бойния кон смазваше тялото му? Кой щеше да каже на Саманта?

— Каз — подкани го някой.

— Тук съм — каза той на пресекулки. — Тук съм.

Това беше безсрамна лъжа. Не беше себе си, не и отсега нататък, част от него вече липсваше и никога нямаше да се върне.

Мемориална клиника „Манби“ се намираше в Малък Съсекс, един от по-приятните жилищни квартали на Нова Коста — хълмиста местност с тучна растителност, чиито пътища и паркове бяха разчертани от редици палмови и евкалиптови дървета. Тук живееха старшите мениджъри в големите си къщи с просторни градини, скрити зад стените, образувани от домовете на мениджърите от средно ниво. Магазините бяха малки и скъпи, училищата бяха елитни и всички условия бяха идеални. На петнадесет мили нямаше нито един завод.

Полицейската кола спря пред централния вход на имението и вратата ѝ се отвори. През нея излезе Паула и поздрави Елийн Касъл, заместник-директора на клиниката. Докато жената бърбореше леко изнервено, Паула изпита чувство на *déjà vu*. Не беше минало много време от посещението ѝ при Уайоби Котал в клиника „Клейдън“. Но, разбира се, по-голямата част от случаите ѝ все някога включваха визити в медицински центрове.

Елийн я преведе покрай първите два блока, в които се помещаваха самостоятелните стаи за възстановяване, всекидневните и спа-центровете за физическа терапия. Паула познаваше тази обстановка, бе прекарала собствената си рехабилитация след подмладяване в почти идентични сгради. Декорацията на „Манби“ залагаше малко по-изразено на плюша, но ритуалите бяха същите. Елийн я водеше към третата сграда, където се извършваха самите

подмладявания. Дългите коридори бяха странно празни. Докато преминаваше през една всекидневна, погледна към възстановяващите се клиенти, които наблюдаваха мач за купата между Августа и СвЛинкълн. Около тях ненатрапчиво се навъртаха сестри и открадваха погледи към големите портали, докато двата национални отбора се бореха на смарагдовата трева.

— Опасявам се, че ще трябва да почакате няколко часа — извини се заместник-директорката в същия миг, в който стрелец на СвЛинкълн пропусна и всички гърла заедно нададоха рев. — Професор Боуз беше изваден от камерата за лечение едва преди четиридесет минути.

— Мога да изчакам толкова — каза Паула. На всеки друг свят щеше да ѝ отнеме седмици само за да се сдобие със съдебна заповед, позволяваща ѝ да прекъсне подмладяване. Само че ТСП плащаше за ускореното подмладяване на Боуз, а Августа на практика беше под контрола на семейство Шелдън. Не беше особено трудно да се уреди.

Въведоха Паула в приемната стая, в която прави чакаха мъж и жена.

— Това е мисис Уенди Боуз — каза Елийн. — И...

— Професор Трутен — каза мъжът и ѝ подаде ръка. Беше на средна възраст, носеше костюм, който сигурно беше излязъл от мода преди векове. Платът беше кафяв туид, реверите бяха съвсем малки. Беше му отеснял на раменете, трябва да го бе купил преди доста време.

— От доста време искам да се срещна с вас, главен следовател — каза той. — Жалко, че трябваше да се случи при такива обстоятелства.

— Какви обстоятелства? — попита Паула.

— Вие предизвиквате спонтанен интерес сред колегите ми. За съжаление съм тук, за да представлявам професор и госпожа Боуз.

Паула изгледа пронизващо Уенди Боуз. Реши, че нервността ѝ и неспособността да отвърне на погледа издаваха чувството ѝ за вина. За съжаление Паула не знаеше за какво престъпление става дума. Дирекцията бе провела стандартното си търсене и Уенди Боуз се бе оказала напълно чиста.

— Каква точно е професията ви?

— А, да. Преподавам право в университета на Леонида Сити.

Паула продължи да се взира в Уенди Боуз, която все така шареше с поглед из стаята.

— Не знаех, че професорът е виновен за нещо.

— Не е. Всеки е невинен до доказване на противното. Хартата на Федерацията, клауза За. Както добре знаете.

— Ако не е виновен, защо му е адвокат?

— Не зная. За какво искате да го разпитвате?

Елийн прочисти шумно гърлото си.

— Мисля да ви оставя насаме.

— Благодаря ви — каза Паула. — Моля ви, обадете ми се, когато професор Боуз се възстанови.

— Разбира се.

— Колко знае един професор по право на Гралмънд за законите на Августа? — попита Паула, когато вратата се затвори зад заместник-директорката.

— Тук няма много закони, които трябва да знаеш. Августа далеч не е завиден демократичен модел.

— Именно. Тук нямате юрисдикция. Аз в същото време разполагам с такава в големи количества. Мога да уредя да напуснете планетата много лесно.

— Не може да не вярвате в честността, главен следовател?

— Вярвам в нея повече, отколкото вие някога бихте могли. Също така вярвам в справедливостта. Това, което не толерирам, са адвокати, които пречат на справедливостта.

— А, да, ние винаги сме лошите, нали така?

— Където има човешко нещастие, там ще се намерят и адвокати, които или го причиняват, или правят пари от него.

— Моля ви — жално се обади Уенди Боуз. — Аз помолих професор Трутен да дойде тук. Не познавам адвокати на Августа, а нямаме много пари. Дъдли не получава заплата, докато трае подмладяването му.

— Дъдли е колега — каза Трутен. — Няма начин един свидетел и съветник да навреди на разследването. И без това има право да поиска адвокат.

— Аз не разследвам Дъдли Боуз — каза Паула. — Доколкото знам, той не е извършил нищо лошо.

Тя погледна многозначително адвоката.

— Вие, явно, смятате другояче. Защо?

Уенди Боуз погледна въпросително Трутен.

— Не разбирам — каза адвокатът. — Дъдли разполага само с два месеца за подмладяване. Това е цялото време, което може да си позволи преди излитането на звездния кораб, и дори така едва ще успее да влезе в нужната физическа форма. Това разследване трябва да е невероятно важно, за да го изведете от лечение по този начин. Може да му коства мястото в екипажа.

— Това не ме интересува.

— Какво мислите, че е извършил? — попита Уенди Боуз.

В гласа ѝ звучеше отчаяние, но Паула знаеше, че не става въпрос само за Дъдли. Тревожеше се и за себе си.

— Много добре, но това разследване е поверително. Няmate право да споделяте никаква информация без моето специално разрешение.

— Наясно съм с този основен закон — вмъкна Трутен под погледа на Паула.

— Вярваме, че атаката на „Втори шанс“ е била дело на групировка, наречена Пазителите на себесъщността. Те са уединена паравоенна политическа група на Далечината, които вярват, че Федерацията е политически манипулирана от извънземно.

— Чувал съм за тях — каза Трутен. — Е-кономът ми на няколко пъти е пропускал ловджийските им съобщения през филтрите си.

— За да възприемат „Втори шанс“ като опасност — каза Паула, — трябва да са проследили връзка между строежа му и извънземния си враг. Това, което се опитвам да направя, е да открия тази връзка или поне това, което те смятат за връзка. Тъй като цялата мисия започна заради откритието на професор Боуз, беше логично и аз да започна с него.

— Не мисля, че това е достатъчна причина да го извадите от процеса на лечение.

— Прав сте — каза Паула. — В Дирекцията ОИ правят стандартни анализи на информация, както и в този случай. Попаднахме на странно съвпадение. Искам да попитам професора относно него. Това е всичко.

— Какво съвпадение?

— Благотворителната сметка на организацията за образование „Кокс“ в банка „Манхатън“ на Денман е претърпяла опит за хакерска атака малко преди нападението. Организацията е един от спонсорите

на катедрата по астрономия на вашия съпруг. Явно Пазителите са решили, че те наливат пари в проекта по наблюдение на Дайсъновата двойка под влияние на извънземното. Предполагаме, че са опитвали да открият „доказателство“ за това в записите за благотворителна дейност. Не са успели да се доберат до засекретените документи, смартуерът на банката ги е спрял. Не са го сметнали за важно тогава, банката търпи множество такива атаки, но троянският кон, който са използвали хакерите, е базиран върху кодовете на професор Боуз. — Тя наблюдаваше с интерес как цветът се отцежда от лицето на Уенди. Жената се пресегна и се подпря на Трутен. — Искате ли да споделите нещо с мен?

Трутен кимна окуражително и стисна по-силно ръката на Уенди Боуз. Паула прецени, че в държанието му може би се долавя нотка на привързаност.

— Той каза да ви предам нещо — каза Уенди Боуз. — Тогава не го разбрах.

— Съпругът ви?

— Не, репортерът. Каза да ви кажа от негово име да престане да се съсредоточава върху детайлите, важна е голямата картина.

— Някакъв репортер ви е казал това?

— Да. Предаде ми да кажа на Паула, когато я видях, това беше всичко. Не познавам никаква Паула. Освен това си говорихме за спонсорите на катедрата по астрономия. Той ме интервюираше.

— Кога се случи това?

— Преди месеци. Мисля, че когато съпругът ми получи професорското си звание. След това имаше парти, присъстваха много хора. Повечето представители на медиите искаха да говорят с нас.

— Този репортер е споменал името ми. Моето име?

— Да. Определено.

— Как се казваше?

— Мисля, че беше Брад.

„Брадли“, оформи с устни Паула. Изненадата я смрази. За първи път усети какво е да загубиш самообладание по време на разпит. Да загубиш увереността си.

— Познавате ли господина? — попита кротко Трутен.

Паула не обърна внимание на тънката подигравка.

— Трябва ми описание на този Брад. Имаше ли други репортери на партито?

— Вероятно. Да. Има и още нещо.

— Какво?

— Тогава си тръгнахме рано. Някой беше проникнал в къщата ни. Който и да е бил, е копирал цялата памет на домашната ни система. — Тя се поразведри. — Кодовете за достъп на Дъдли до благотворителната сметка на „Кокс“ трябва да са били там, нали така?

— Да — каза меко Паула.

— Значи Дъдли е невинен, нали? Може да излети със звездния кораб.

— Няма да го спирам. — Въздържа се от коментар относно странната прегръдка между върнатата съпруга и услужливия колега.

Ози подскачаше в ритъм с голямата тромава шейна, която се друсаше по замръзналата повърхност на падината. Мрачният интериор на покритата шейна всъщност беше по-студен, отколкото палатката, въпреки железния мангал, захранен с пламнали, съскащи въглени, увесен внимателно от покрива. Дори така Ози се чувстваше много по-добре сега, когато пътуваха. Орион също се ободри видимо с напредването им. Беше седнал на дългата пейка и се бе увил като с юрган в спалния си чувал.

Скелетът на шейната беше направен главно от кости, големи меднокафяви ребра, нарязани и снабдени заедно, сякаш бяха дървени трупи. Стените, покривът и пейките, на които седяха, бяха направени от корава черна кожа. Доста зле остъргана, както забеляза Ози. Ивица прозрачен кристал върху предната стена, вероятно къс от местните дървета, беше единственият прозорец. През него се откриваше леко размазана гледка към скованата от лед повърхност, но най-вече към поклацащите се задници на двата големи убана, които ги теглеха. Бил, големият коррок-хи, стоеше върху откритата платформа отзад и направляваше животните с дългите юзди на шейната. Поддържаше ниска скорост, така че лонтрусът да не изостава.

— Каква е тази Ледена цитадела? — попита Ози.

— Не съм сигурна какво е била в началото — каза Сара. Сега, вече вътре, лицевата ѝ маска висеше на връзките отстрани на качулката

й. Слабата светлина на мангала придаваше на набръчканата й кожа също толкова тъмен цвят като тази на Ози. — Повечето от нас смятат, че е била някакво убежище на силфените. Все още го използват, когато идват да ловуват ледени китове.

Тя потупа коженото си яке.

— Оттам идва всичко това. Скоро ще ми трябва ново, това е вече на седем години. Издържат дълго, ако се грижиш добре за тях.

Ози отново огледа шейната.

— А костите?

— Умно момче. Да. Оттук напомнят на китовете на старата Земя, ценен ресурс са. Използваме ги за много неща. След като силфените ги убият и вземат бивните им за трофеи, нямат нищо против да използваме останалата част. Ловът е невероятна гледка. Силфените се втурват върху животните си като някакво средновековно кралско шествие, облечени в най-красивите си зимни одежди. След като убият леден кит, организираме целоседмичен лагер, за да разфасоваме и да сготвим проклетото нещо. Повечето части от телата им намират приложение тук. Дори кръвта съдържа някакъв алкохол, който не й позволява да замръзне. Не че става за пиене — имало е достатъчно експерименти през годините. А мъжкият леден кит има специална жлеза, която някои изсушават, а след това стриват. Казват, че прахът вдига човката на патока, ако ме разбираш.

— Мисля, че схващам.

— Някои от органите имат медицински свойства, така казва докторът ни, не просто за нас, но и за останалите видове в Ледената цитадела. Разбира се, месото става за ядене. Това е основното ни ястие. — Тя сбърчи неодобрително устни, което задълбочи многобройните бръчки по бузите и челото й. — Нямате си представа каква скука може да бъде месото на ледения кит. Вие двамата коне ли яздехте?

— Да, допреди около два дни.

— Хммм. Конска пържола. Ето това е ястие за истински гастроном. Ако хората чуят, че някъде там има трупове на коне, може да се екипират и да организират експедиция. На два дни път, така ли каза?

— Приблизително. А ние не вървахме особено бързо. — Ози бе ял конско месо и преди, така че мисълта не го отблъсна. Видя обаче, че момчето смръщва нос от отвращение.

— Това е почти на границата — каза Сара. — Ще бъде рисковано. Но някои биха потеглили само заради възможността да вкусят нещо различно.

— Какъв риск? Изглеждате добре екипирани за тази планета.

— Не става въпрос за екипировката, момче, а за мястото. Силфенските пътища не са стабилни, нали разбираш. Тръгнеш ли веднъж надълбоко в горите, няма как да знаеш къде ще попаднеш.

— Искаш да кажеш, че няма надежден път, по който да се излезе оттук?

— Без съмнение има милиони пътища. Но освен това има и милион начини, по които не можеш да се измъкнеш. Виждала съм ги няколко пъти със собствените си очи. Приятели, които повече не могат да понесат Ледената цитадела. Тръгват из горите в търсене на по-добро място. Минават години и си мислиш, че сигурно са успели, че са на сигурно. Тогава някоя експедиция открива тялото им вкочанено и черно.

Орион придърпа спалния чувал още по-плътно около себе си, за да постопли треперещата си брадичка. Ози се вгледа в жената, но тя не се смути.

— Ако има път насам, значи трябва да има и за навън — каза той.

— Със сигурност има. Искам да ви кажа, че никой тук не знае за такъв. Никой, който напусне за постоянно, не се връща обратно. Поне аз не съм виждала никой да се връща.

— От колко време си тук? — попита Орион.

— Не съм сигурна. На някои от местата, които съм посетила, времето може би течеше по различен начин. Бяха *различни*. Не ме питай как точно. Можеш да го осъзнаеш чак когато ги напуснеш. Когато се опиташ да си спомниш, всеки прекаран на тях момент ти се струва като сън. След това идват пътищата, по тях времето също не спира. Вероятно сте осъзнали, че климатите преливат изключително плавно, сякаш се редуват сезони.

— Но колко дълго? — настоя Орион.

Старата жена се усмихна и показа медните си на цвят зъби.

— Нека поставим нещата така. Тръгнах от Земята през 2009 година.

Орион ахна изненадано.

— Няма начин!

— О, да. Бях на почивка в Тоскана. Все още обичах да го правя, да се разхождам из природата, да посещавам градове, да опитвам различни храни. Имаше достатъчно местности, които още не бяха съсипани от предприемачите, така че си заслужаваше. Един ден стегнах раницата си и поех на път в гората. Това беше. Оттогава съм тук. Никога не съм искала истински да се върна. Имам предвид... какъв е смисълът?

— Интересно — каза Ози. Мисълта, че силфенските пътища са водели до Земята още по онова време, го пленяваше, но не го изненадваше. — Това означава, че си на около четиристотин години. По онова време на Земята нямаше възможност за подмладяване, дори и в Европа.

— Никога не съм била подмладявана. Казах ви, времето тече различно по различните пътища.

— Но ти току-що каза, че вече не бродиш по пътищата.

— Но съм тук и се срещам със силфените почти всяка година. — Тя сви рамене. — Това не е нещо, което можеш да категоризираш и да анализираш, Ози. Всичко тук просто се случва. Не се опитвай да облечеш преживяванията си в разум.

— Ясно.

— Моля те? — каза Орион. — Знаеш ли дали мама и татко са тук?

— Как се казват?

— Морис и Катаня.

— О, съжалявам, Орион, нямаме хора с тези имена. Не мога и да си спомня такава двойка, която да е минала оттук.

Момчето увеси глава.

— Не всеки път от Силвъргалд води тук, нали разбираш — каза тя. — Може да са навсякъде. На някой хубав тропически остров например.

— Да. Все тая.

Тя погледна към Ози, който сви рамене. „Не питай мен.“

Ледената цитадела постепенно растеше пред очите им. На Ози му беше трудно да гледа през мръсния, покрит с лед кристален прозорец, но пирамидалната фигура скоро се разкри пред тях. От основата до върха беше висока около седемдесет ярда. Само че му

беше трудно да я различи на фона на еднообразната светлосива повърхност. Всичко беше покрито с кристал. Огромни масиви трупи от кристални дървета бяха подредени в шестоъгълни форми. Бяха наредени в идеален пчелен кошер и нямаше начин да се отгатне материалът под тях. От центъра на всеки шестоъгълник се издигаше гладка цилиндрична колона от кристал. Върху тях имаше огромни многофасетъчни камъни, чиито издути форми преливаха почти органично в постаментите си. Ози се намръщи срещу конструкциите, мъчейки се да отгатне предназначението им. Дългите сегменти, които изграждаха шестоъгълниците, бяха наклонени един към друг и образуваха редици. Малки призматични искри от светлина танцуваха по повърхностите им. Бяха като...

— Огледала — прошепна на себе си. Много груби вдлъбнати огледала, които фокусираха слънчевата светлина върху централното стъбло. Или може би не толкова груби, прецени той. Беше нужно истинско майсторство, за да се уцелят правилните ъгли.

Върхът на пирамидата беше малка закръглена кула. Докато я наблюдаваше, лъчът зелена светлина се изстреля от нея и освети околността.

— Можеш да го видиш добре от другата страна на кратера — каза Сара. — Много нощи съм се прибирала у дома благодарение на него.

— Работи и през нощта? — каза Ози. — Мислех, че слънчевият колектор събира светлина за сигнала.

— Досети се за това, а? Не трябва да ме изненадва, техничар като теб. Огледалата предимно събират светлина за стаите вътре. Но да, горната редица е изцяло за системата на фара. Огледалата изливат светлина в някаква светлинна батерия. Моля те, не ме питай как работи, на мен ми изглежда като голяма каменна топка. Винаги има по някой видиотен учен, който иска да го разглоби. Не им позволяваме, разбира се.

— Не се притеснявай. Ще ви спестя това.

— Добре. Случвало се да е прогонваме хора от града. Доколкото имаме информация, на цялата планета няма друго селище.

— Винаги е добре да се знае.

Шейната спря бавно пред основата на пирамидата. Ози и Орион сложиха отново ръкавиците си, покриха лицата си и излязоха,

нарамили раниците си. Двама коррок-хи свирукаха тъжно на Бил, докато махаха сбруята на големите убани, които бяха теглили шейната. Някакви хора (или създания с хуманоидни форми) се бяха приближили, облечени в същите издути якета като това на Сара. Имаше и други извънземни, малки гномоподобни същества с по пет крайника и две, които напомняха на змии с крака, всички облечени в палта от кожа на леден кит. Ози спря, за да ги огледа, никога не бе виждал подобни твари. Започна да се чуди колко надалеч в Галактиката бяха проникнали силфенските пътища.

— Оттук — махна им Сара. — Йуша ще заведе лонтруса ви в конюшните.

По продължение на основата на пирамидата имаше няколко арки с различни размери, от люкове до такива, които бяха достатъчно големи да пропуснат едновременно две шейни. Около тях кипеше дейност, през отворите влизаха и излизаха животни (отново видове, които никога не бе виждал) и извънземни. Няколко шейни се подготвяха в момента. Три от тях бяха по-малки от тази, която Сара бе използвала, приличаха на състезателни тобогани.

Тя ги преведе през една от арките в преддверие с неукрасени черни мраморни стени. В далечния край имаше голяма въртяща се врата от кост с тънки кристални прозоречни стъкла.

— Това е нещо като топлинен изолатор — каза тя и натисна един от панелите, задвижвайки вратите.

Отвъд тях имаше широк коридор със стени от същия мрамор. На тавана бяха закрепени дълги панели от кварц и през тях струеше розова светлина. Ози застана под един от тях и премигна срещу блясъка на слънцето, но нямаше какво да види.

— Осветяват цялото място — каза Сара. — Нещо като коренна система, която слиза под огледалата върху пирамидата. На същия принцип като фиброоптичния кабел е, но в много по-голям мащаб, каналите са широки един метър.

Коридорът се наклони леко надолу и след това премина в широко стълбище, което се извиваше и изчезваше от погледа. Те започнаха да се спускат. Извивката всъщност беше широка спирала. Ози изгуби представа колко пъти обръщаха посоката и колко надълбоко се намираха. Пътят бе дълъг. Сара свали маската си и след това разкопча предната част на палтото си. Под него носеше вълнени панталони и

дебел син пуловер. Ози осъзна, че му става по-топло, и разкопча собственото си палто.

— Какво отоплява мястото?

— Топли извори — каза им тя. — Била е построена над тях. Не се шегувах за банята.

Стълбите приключиха пред арковиден портал. Сара погледна крадешком към двамата си повереници, когато се озоваха на основното ниво на Ледената цитадела. Ози направи няколко стъпки и спря. Намираше се в извънземна катедрала, извит купол, висок поне осемдесет ярда. По стените се извиваха колони като ребрата на древен звяр и поддържаха няколко пръстена с тераси. Трябва да беше религиозен монумент, знаеше го. Нишите между колоните бяха изрязани от мрамор. Хиляди различни същества се вираха в Ози, всяко трето беше силфен. Творецът някак бе придал на всеки от тях величие, което надхвърляше божествения вид на човешките пророци. Всички бяха уловени в един и същ миг на поклонение и откровение, съзерцавайки чудото отвъд физическата вселена. Барелефните повърхности около тях варираха от горски пейзажи до екзотични луни в небето, градове с грандиозни сгради и дори технологични обекти. В самия връх блестеше мандала от кристални ивици, по-ярка от слънцето навън.

— Мили Исусе — възкликна той. Като за доказателство, че силфените разполагаха с развита култура, си беше доста стряскащо въведение.

В средата на залата имаше огромно езеро, захранвано от фонтан, чиито води изпускаха слаба пара, плискайки и ромолейки във вира. Нямаше олтар или редици с места, каквито Ози почти очакваше да види. Дълги маси от кост и кожа бяха наредени върху гранитната настилка, която беше изтрита и силно напукана. От едната страна беше построено огромно правоъгълно каменно огнище с прецизно иззидани тухлени фурни в най-горната му част. Виждаха се пламъци, които трепкаха през решетките, наредени в основата му. Съдейки по миризмата, използваха някакво гориво от мазнини. Няколко човеци и извънземни се суетяха около масите до камината и приготвяха ядене.

Залата очевидно служеше за столова и всекидневна за обитателите на Ледената цитадела. Дори през деня беше заета. Разнообразието от видове смая Ози. Успя да различи поне дванадесет

различни раси. Същества с три крака, четири крака, шест крака, някои се извиваха по пода, един подскачаше, а нещо напомняше на млад райел или на негов близък братовчед. Големи и малки, с кожи в многобройни цветове, люспи, козина, бодли и мембрани като бензинови цветни дъги. Тези, които си бяха дали труда да се облекат, носеха всякакви дрехи — от прости тоги до практични колани с инструменти.

Досущ като статуите, всички те се бяха съсредоточили върху Ози и Орион. Взираха се в тях, душеха ги, опипваха ги със звукови сонари, сканираха топлинните им емисии...

Орион се скри зад Ози, който спокойно отвърщаше на интереса.

— Откъде са всички? — попита Ози. — Знаем ли звездните им системи?

— Няма значение откъде са — каза небрежно Сара. — Важното е, че сега са тук. Защо ви е да ги класифицирате? Това е първата стъпка към сегрегацията.

— Никой не класифицира — отговори рязко Ози. — Мой човек, това трябва да е най-значимото струпване на култури, което ни е известно. Тук има повече видове дори от тези, които живеят на Висшия ангел. Това нищо ли не значи за вас?

— Означава, че разполагаме с голямо разнообразие от умения, които да ни помогнат да оцелеем.

— Трябва да открия откъде идват, дали знаят нещо повече за силфените.

— Ще се запознавате по-късно — каза Сара. — Стайте са ето там.

Тя ги поведе по края на залата. Между всеки две колони имаше коридор, който водеше нанякъде. Този, в който влязоха те, се разтваряше в тройка подобни една на друга кръгли стаи. В една от тях имаше грубовата мебелировка в човешки стил — спална койка и два сгъваеми стола. Кракът на единия беше счупен, а кожата им беше толкова стара и напукана, че сякаш всяко сядане щеше да я разкъса. Половината от последната стая бе заета от плувен басейн, който изпълваше въздуха с пара. Орион пхна ръка в бистрата вода и се усмихна щастливо, когато топлината полази по кожата му.

— Не бързайте, освежете се — каза Сара. — Вечерята ще се сервира след два часа. Има нещо като традиция най-новите пришълци

да разкажат историите си и всички новини от която и точка на Галактиката да идват.

— Мога да се справя с това — каза Ози.

— Добре. — Тя придоби разтревожен вид. — Няма да офейкате набързо и да се опитате да откриете пътека, нали? Губим толкова много хора по този начин. Поне отделете време да научите как живеем тук.

— Разбира се. Не съм глупак. Въпреки това ще потеглим възможно най-скоро.

— Желая ви късмет.

В нощта преди излитането се проведоха дузина големи вечери, балове и гала празненства. Разбира се, само едно имаше някакво значение — организираното от първия говорител на Аншун, на което присъстваха вицепрезидентът Илейн Дой, Найджъл Шелдън с три настоящи жени от харема си, Рафаел Колумбия, сенатор Томпсън Бърнели и още дузина забележителности от политическата управляваща класа на Федерацията. За съжаление именно това беше тържеството, на което Уилсън Кайм трябваше да присъства. Колата му го преведе през цели три проверки, включително дълбоко сканиране, по пътя му към Регентския дворец на правителството, който служеше за резиденция на първия говорител в сърцето на Трелоар. Слънцето тъкмо залязваше, когато той и Ана паркираха пред масивния каменен портал. Бяха посрещнати от двама човешки слуги в дълги рединготи, покрити със златен брокат. По-старшият се поклони дълбоко.

— Добре дошли, капитане. Първият говорител приема гостите си в зала „Ливингстън“. Моля, влизайте направо.

— Благодаря — отвърна Уилсън. Хвана ръката на Ана и двамата изкачиха големите стъпала. Тя носеше дълга официална океанскосиня рокля със сложни несиметрични златни пръстени и перлена огърлица, която сякаш се сливаше с блестящите ѝ ОВ-татуси. Косата ѝ беше подстригана късо заради пътуването, но въпреки това стилистът бе успял да вплете временни удължения, изпъстрени с платинени и фосфоресцентни нишки. Никога преди не я бе виждал толкова елегантна. На работа почти винаги беше с работните си дрехи или с офис костюм, а в апартамента носеше съвсем оскъдни дрехи. Беше

невероятно сексапилна, а ефектът се усилваше от тежкия парфюм. Искаше му се да разкъса дрехата ѝ и да прави страстен секс с нея тук, на студените плочи на пода на двореца. Единствено това, че Ана трябваше да придържа предната част на роклята със свободната си ръка, за да не настъпва края ѝ, разваляше донякъде ефекта.

— Проклетата класическа архитектура — промърмори тя под нос.

Когато стигнаха върха, в подножието на стълбите паркира лъскаво черно ферари „Рион“, бучейки с едва сдържана мощ. Една от вратите се отвори като крило на чайка и от колата излезе Оскар.

— Трябваше да се досетя — каза Уилсън. Малко завиждаше за колата, беше от ограничена серия. Разбира се, предвид възрастта и положението му, вече беше над тези неща. Но не можеше да спре да се чуди какво ще е чувството, ако покара ферарито на ръчна предавка. От чисто инженерна гледна точка беше страхотна машина. Оскар им махна весело и се втурна нагоре по стълбите. Целуна Ана по бузата.

— Тази вечер изглеждаш прекрасно, скъпа.

— Благодаря ти — усмихна се тя. — Ти също.

Оскар носеше смокинга си със завидна самоувереност — стилно ярко бяло сако с модерна кройка и старомоден карамфил на ревера. За сметка на това Уилсън винаги се чувстваше така, сякаш са го натъпкали в собствения му смокинг, също като гимназист на бала по случай завършването.

— Ще влизаме ли, момичета и момчета? — каза Оскар.

Те минаха през вратите и се озоваха в твърде класическия интериор, доминиран от портрети с позлатени рамки и извити бронзови и нефритени форми на модернистични скулптури. Първият говорител, Гилда Принцес Мардън, поздрави Уилсън със здравото и надеждно ръкостискане на политик и прати въздушна целувка на Ана. Уилсън изрази съжаление за загубата на планетарния футболен отбор. Първият говорител му благодари щедро и навлезе в подробности относно спортните и личните провали на главния стрелец.

— Добре се справи — прошепна Ана, докато се оттегляха. — Само още пет часа клюки.

Огромните врати към градината на зала „Ливингстън“ бяха широко разтворени назад, за да могат гостите да минават свободно в широката външна тераса. Официалната външна градина на двореца беше осветена от пламтящи факли и жълти и зелени звездни глобуси,

които висяха като плодове от дърветата и по-големите храсти. Над сто гости, облечени в официални пъстроцветни дрехи, съобразени с топлата лятна вечер, обикаляха на фона на златния залез, който се оттичаше от хоризонта. Местни представители на хайлайфа се смесваха със знаменитостите на унисферата и богатите особи, докато официалните новинарски и политически репортери спазваха почтително разстояние. На малката платформа, поставена пред фонтана, изработен от Хенри Ву във форма на планетарна сфера, свиреше оркестър.

И тримата си взеха питиета от сервитьорите. Уилсън видя още няколко членове на екипажа, всеки попаднал в центъра на кълбо от хора. Също като него, те бяха извадили лош късмет. По-младшите членове разполагаха със свободен избор къде да прекарат последната си нощ. Самият Уилсън би предпочел по-малко тържествено събитие.

— Виждам, че славният ни навигатор е тук — каза тихо Ана до рамото му.

Уилсън и Оскар видяха Дъдли Боуз, който бе застанал под червеникавокафяв японски клен. Беше се върнал от частичното си подмладяване на Августа с години по-млад. За нещастие фигурата му още не се бе пригодила към новата възраст на клетките му. От врата му висяха гънки кожа, косата му беше шарен пух от сиво и черно, а над колана на смокинга му се подаваше хлътноло коремче. Разказваше някаква история на съсредоточените аншунски сановници, които го слушаха. Жена му беше наблизко и се смееше, сякаш никога преди не бе чувала шегата.

— Напомни ми пак защо ще дойде с нас — каза Оскар.

— Защото е най-големият експерт по Дайсъновата двойка във Федерацията — отвърна с лека ирония Ана.

— А. Знаех си, че има причина.

Уилсън направи всичко възможно да не се намръщи. Не за пръв път съжаляваше, че се бе поддал на политическия натиск. Боуз не бе преминал дори през половината тестове, с които се бяха преборили останалите членове на екипажа, какво оставаше за участие в някакви смислени тренировки. Присъствието на астронома на борда си беше чист риск. Но поне така се отърва от медиите.

Видя Найджъл Шелдън, който говореше с вицепрезидент Илейн Дой и други членове на Съвета на Екзопротектората, и си проправи

път до малката им група. Когато ги достигна, осъзна, че младоликата жена, която Шелдън бе прегърнал през рамо, е Ту Лий, хиперпространственият им офицер. Малката ѝ нежна фигура бе облечена в оскъдна черна рокля. С късо подстриганата си гарванова коса приличаше на сексапилно дяволче.

— Капитане! — ухили се Найджъл гостоприемно. — Знам, че се познавате с Илейн.

Уилсън се усмихна учтиво на вицепрезидента. „Фарндейл Енджиниъринг“ бе избрала да допринесе финансово за кампанията на опонента ѝ и Илейн Дой го знаеше.

— Някакви проблеми в последния момент? — попита Найджъл.

— Не. Всичко върви изненадващо гладко.

— Постигнахме четвърт светлинна година в час по време на последния тест-полет — каза Ту Лий. — Това беше целта ни, така че имаме зелена светлина за утре.

— Чуй се само — каза Найджъл и се ухили гордо към нея.

— Спри. — Тя го изгледа пронизващо.

— Ту Лий ми е пра-пра-праправнучка — каза Найджъл на Уилсън. — Четири естествено родени поколения. Няма да намериш поздрава роднинска връзка от това. Можеш ли да ме обвиниш, че се гордея с нея?

Уилсън не можа да си спомни подобна подробност в досието на Ту Лий.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Ту Лий. Тъмните ѝ очи се взираха настойчиво в Найджъл. — Никога не споменах нищо, защото исках да заслужи сама мястото си в екипажа.

— Успя — каза Уилсън. Изведнъж се зачуди защо никой от неговото семейство не бе преминал през етапите на пресявка.

— Шелдън и Кайм най-накрая ще летят заедно, а? — каза щастливо Найджъл. — Измислили сме го идеално.

— Май е така. — Уилсън едва сдържа усмивката си.

— Разбрах, че ще носите много оръжия със себе си по време на полета — каза Томпсън Бърнели.

— Големият дебат — каза Уилсън не съвсем на шега. — Дали да шокираме културно превъзхождащ ни вид с примитивното си войнствено поведение, или да навлезем в неизвестността с разумни защитни мерки, които всяко умно извънземно би разбрало.

— Имайки предвид срещу какво ще се изправят, е разумно да разполагат с противозащитни средства — каза Найджъл.

— Хм — изсумтя Томпсън. — Вие на какво мнение сте, капитане? Бариерата защита срещу някаква раса от психопати, въоръжени със супероръжия, ли е?

— Ще разберем, когато стигнем там — каза кротко Уилсън. — В никакъв случай не бих повел екипажа накъдето и да е, ако не съм подготвен да го върна жив.

— Хайде, Томпсън, това уж е парти — каза Найджъл. — Спри да тормозиш човека.

— Само изразявам мнението си. Все още не съм убеден, че това е най-добрият подход към двойката Дайсън. Има силни нагласи, според които трябва да ги оставим на мира за няколко века.

— Да — каза Ана. — Най-малкото Пазителите на себесъщността мислят така.

Томпсън я дари с гневен поглед.

— Някакви новини за тях? — попита Уилсън Рафаел Колумбия.

— Извършихме над двеста ареста във връзка с нападението. Най-вече чернотърговци на оръжие и други подземни военни типове. Главният ми следовател е уверена, че ще ни осигурят достатъчно информация, за да можем най-накрая да проследим организатора. — Не звучеше особено впечатлен.

— Изглежда се справя добре засега — каза Оскар. — От атаката насам не е имало и намек за проблеми.

— Съмнява ме това да има нещо общо с нивото на сигурност, наложено от ТСП — обади се Илейн Дой.

Оскар вдигна чашата си към нея, без да обръща внимание на мрачната физиономия на Колумбия.

— Да, вероятно това е причината — съгласи се.

Тя огледа четиримата членове на екипажа.

— Нервни ли сте?

— Щеше да е глупаво, ако не бяхме — каза Уилсън. — Страхът е съществена част от механизмите ни за расово оцеляване. Еволюцията не обича арогантните.

— Здравословно отношение. Лично на мен ми се иска да имаше някакъв начин да комуникираме с вас. Да нямаш достъп до информацията, изглежда някак варварско.

Уилсън се усмихна предизвикателно на Найджъл.

— Предполагам, че топтеоретиците ни по хиперпространството още не са се преборили с този проблем.

Найджъл вдигна чашата си, но не се хвана на въдицата.

— Това е причината да взема Уилсън за капитан на мисията. След като няма да могат да се съветват с комитетите ви за всяко решение, исках някой, който може да разсъждава правилно, когато се налага. Освен ако не искате да се присъедините към експедицията, мадам вицепрезидент?

Илейн Дой стрелна с поглед Найджъл и Уилсън.

— Радвам се, че вие командвате мисията, капитане.

— Ако имахме повече кораби, комуникацията нямаше да е такъв проблем — каза Оскар.

— А кой ще плати за още кораби? — попита бързо Томпсън. Погледът му се стрелна към един от големите портали, разположени в далечния край на градината. Всички показваха различни изображения на „Втори шанс“. Звездният кораб беше вкаран в док към монтажната платформа, макар че външната обвивка от квазиметал беше изрязана в тороидна форма, обгръщаща портала. От строителните скелета бяха останали само порталите на крановете, като алуминиеви нокти, които стискаха задницата му. Слънчевата светлина падаше върху четиристотинметровия белоснежен корпус на централната цилиндрична част и хвърляше малки сиви сенки отвъд всеки люк, дюза, решетка, антена и перило, които се подаваха над защитния слой пяна. Огромният животоподдържащ пръстен се въртеше бавно около корпуса, почти лишен от прозорци с изключение на няколко черни правоъгълника по протежение на издутината му. Миниатюрни цветни навигационни светлини мигаха на различни места върху суперструктурата. Освен тях нямаше други видими признаци на активност.

Гледката към огромния съд изпълни Уилсън с прилив на увереност. Нещо толкова огромно, толкова *солидно*, неминуемо създаваше усещане за сигурност.

— Всички следващи кораби биха били по-евтини, след като дизайнът е завършен — каза Найджъл. — ТСП определено обмисля възможността да изгради малка изследователска флотилия.

— За какво, по дяволите? — попита Томпсън. — Тази експедиция е достатъчно лоша идея и всички знаем, че там има нещо твърде странно. Няма нужда да си врем носовете още по-надалеч.

— Това надали е духът, с който сме се разпрострели на такова разстояние в Галактиката, сенаторе. Не сме бедно общество благодарение на тази външна експанзия. Трябва да продължим да изместваме границите.

— Добре — тросна се Томпсън. — Искате да ги изместите, платете си сами. Със сигурност няма да можете да разчитате на моята подкрепа за по-нататъшно правителствено финансиране. Вижте какво стана на Далечината. Наляхме милиарди в тази авантюра и все още прахосваме стотици милиони правителствени пари всяка година. Какво печелим от това?

— Знание — каза Уилсън, изненадан да се окаже в позицията на защитник на Далечината.

— Твърде малко — изсумтя Томпсън.

— Кажи го на Халгарт. Те контролират производството на силови полета благодарение на технологията, с която се сдобиха от „Мария Селесте“.

— Ами ако не се върнем? — попита Ана. Начинът, по който членовете на Съвета я погледнаха, все едно че бе направила скандално изказване, почти я подтикна да се разкикоти. — Трябва да признаете, че съществува такава възможност.

— Няма да ви изоставим — каза спокойно Илейн Дой. — Ако се налага да построим нов кораб, ще го сторим.

Дой се намръщи към сенатора от Северна Америка, когато видя, че се готви да се обади отново.

— Съветът на Екзопротектората е предвидил планове на действие при всеки възможен сценарий — каза Найджъл Шелдън. — А те са доста, повярвайте ми. Както каза вицепрезидентът, ако се изправим пред най-лошото развитие на нещата, ще пренасочим всичките си усилия.

— Това включва ли военни действия?

Този път дори Уилсън я изгледа изненадано.

— Не мисля, че това има връзка — каза Рафаел Колумбия.

— Просто ми се струва странно, че се предприемат толкова оскъдни мерки, за да се подсили защитата на Федерацията. Особено

при положение че една от най-сериозните теории относно Дайсъновата бариера е, че служи за защитни цели.

— Предприели сме мерки — каза Рафаел Колумбия. — Изпращаме вас, за да оцените ситуацията.

— Ами ако се окаже лоша?

— Ще реагираме по нужния начин.

— С какво? Не сме водили войни от триста години.

— Има седемнадесет изолирани планети и всяка от тях е отделена от Федерацията заради военни действия. Последният случай беше преди двадесет години. Колкото и да е тъжно, Федерацията има доста опит в тази област.

— Това са били партизански действия от страна на националистически и религиозни групировки. Повечето граждани на Федерацията дори не знаят за тях.

— Накъде точно биеш? — попита Илейн Дой. В гласа ѝ се промъкваше нотка на раздразнение.

— Искам само да кажа, че няколко отмъстителя „Аламо“ няма да свършат кой знае каква работа срещу нещо истински враждебно.

— Знаем това. Профилът на мисията ви бе изготвен предвид тази възможност и аз с радост приветствах приноса на капитан Кайм към планирането. Ако трябва да съм искрена, харесва ми неговия предпазлив подход. А и нека бъдем реалисти, ако наистина откриете нещо толкова могъщо и враждебно, то вероятно вече ще знае за Федерацията.

Оркестърът поде лек валс, който се стори познат на Уилсън. Беше благодарен, че всички се обърнаха към западното небе и забравиха за темата. Над двореца се издигаше звезда с поразителна яркост.

Бяха оставили „Втори шанс“ във високата му елиптичната орбита около Аншун. Все пак порталът на червеевата дупка не трябваше да се съобразява с местоположението. Плъзгайки се високо над хоризонта, корабът беше изложен на цялото сияние на аншунското слънце. Беше най-яркият небесен обект. Над двореца се издигнаха фойерверки в приветствие на звездния кораб. Експлодираха в огромни зари от смарагдово, златно и кармин, съпроводени от какофония от гръмотевичен пукот. Дворът бързо се изпълни с възторжените ръкопляскания на елитните гости. Лазерен прожектор обви Уилсън в

балон от бяла светлина. Всички се обърнаха към него и шумът от аплодисментите им се усили. Той се поклони елегантно и махна на Ана и Оскар да се присъединят към него, докато старшите членове на съвета на Екзопротектората и Ту Лий се оттегляха. Дъдли Боуз също успя някак да се нареди до Оскар и размаха сключените си ръце победоносно над главата.

Когато зарята приключи, оркестърът продължи с по-традиционно фоново изпълнение. Бюфетът отвори и хората се засилиха към градината. Илейн Дой отново пристъпи към Уилсън.

— Капитане, исках само да ви пожелаая добър път.

Дори когато всичко бе свършило, Уилсън съжаляваше, че е бил принуден да присъства на официалното парти заради времето, което бе загубил в нощта преди заминаването. Още преди да започне вечерята, бе станало изключително скучно. Два часа по-късно забеляза как Оскар се измъква тихо с някакво младо момче и му се прииска да можеше да направи същото с Ана. Но щяха да го забележат. През вековете беше забравил истинската цена на славата.

Все пак имаше и компенсации. В осем часа сутринта пристигна в комплекса, за да премине през портала. Мениджърски персонал, строителни екипи и техници, дизайнери, медицински работници и стотици други се бяха подредили в редици по дължината на пътя преди червеевата дупка. Всички го аплодираха, докато Уилсън водеше старшите офицери през портала. Сега стоеше на мостика и очакваше началото на едно пътешествие, което щеше да го постави редом до имената на Колумб, Армстронг, Шелдън и Айзъкс. „Но не и с горкия стар Дилън Люис.“

Въпреки това, ако трябваше да бъде честен, мостикът му се стори малко разочароващ. Дори командната кабина на стария „Одисей“ беше визуално по-внушителна, а какво оставаше за оживените зали на хилядите кораби от фантастичните драми в унисферата. Беше простичко помещение с конзоли за десет души, макар в момента пред тях да имаше само седмина. Стъклена стена делеше помещението от съвещателната зала на старшите офицери, която на практика представляваше просто голяма конферентна зала с двадесет стола. Поне имаше няколко огромни високоразделителни портала на

традиционното място на предната стена. Въпреки това (което си беше лош знак) конзолите точно пред тях препречваха гледката към долната част за всеки на по-задна позиция.

Не че разполагаше с много време да наблюдава стандартните изображения, които получаваха от камерите по корпуса. Виртуалното му зрение работеше с много висока интензивност, докато ретиналните му импланти филтрираха по-голямата част от естествената светлина. Резултатът беше почти неясна стая, отрупана с иконите, командващи кораба. Той допря дланите си към и-точките на конзолата и пръстите му се материализираха сред галактиката от графики, които се носеха във въздуха покрай него. Когато почука върху иконата на въздушния шлюз с потребителски модифицирания си хромирано жълт нокът, тя се уголеми и го уведоми, че корпусът вече е запечатан. В същото време чукна върху иконата на пъпната връв на кораба и се увери, че резервоарите са пълни и вече работят на вътрешна мощност. Единствените връзки с платформата бяха ширококоленовите информационни кабели и механичните люкове.

— Какво е състоянието на екипажа? — попита той Оскар.

— Всички са на борда и са готови.

— Добре тогава. Пилот, моля активирай силовото ни поле и ни разкачи от платформата.

— Да, сър — каза Жан Дювоа. Пилотът бе прекарал десетилетия в работа за няколко компании на Висшия ангел. Бе пилотирал инженерни совалки около големите фабрики в безтегловност, премествайки стотици тонове с небрежната непогрешимост на граблива птица. Преди това бе помагал в разработката на контролни програми за ОИ-пилоти на космически самолети. Опитът му го правеше перфектен за този пост. Имайки предвид и ентузиазма му относно проекта, беше идеалният избор. Уилсън се чувстваше щастлив, че разполага с толкова компетентен човек на борда.

Във виртуалното му зрение се включи комуникационна икона. Обаждането беше от Найджъл Шелдън. Той я натисна и прие разговора.

— Капитане — гласът на Шелдън се разнесе из мостика, — в момента разглеждам телеметричните данни. Оттук изглежда добре.

— Както и оттук. — Същите безцелни официални разговори бяха провеждани и на „Одисей“. И всичко това заради идните поколения и

медийния профил. Едно от информационните табла във виртуалното му зрение показваше броя хора, които в този момент се включваха към унисферата. Числото беше петнадесет милиарда. — Готови сме за излитане.

Гласът му беше строг и повелителен. Най-накрая осъзнаваше събитието в цялата му тежест. Един от порталите показваше изглед към трите свързващи ги рамки, които се люлееха отделени от задната част на кораба. От затворените клапи излязоха малки сребърнобели течни кълба, заискриха под светлината на слънцето и се заклатушкаха в космоса.

— Надявам се да се видим след около година — каза Найджъл Шелдън.

— Нямам търпение.

— На добър път, капитане.

Жан Дювоа стартира малките тръстери от задната страна на централното цилиндрично тяло. „Втори шанс“ започна да се приплъзва от портала. Ускорението беше толкова малко, че Уилсън не можеше да усети ефекта му в ниската гравитация на мостика. Миниатюрните ослепителни тюркоазени пламъци на тръстерите се свиха и изчезнаха.

— Вече се движим с пет метра в секунда — докладва Дювоа. По гласа му си личеше, че се забавлява.

— Благодаря ти, пилот — каза Уилсън. — Хипердвигател, моля те, нагласи червеевата дупка на ниво за летене.

— Да, сър. — Ту Лий не успя да сдържи отчетливата нотка на вълнение в гласа си. Започна да дава инструкции на ОИ на кораба, който щеше да се погрижи за немислимо сложните функции на енергийно манипулиране.

Найджъл нареди на е-конома си да намали интензивността на виртуалното му зрение и премести ръцете си от и-точките на конзолата. Един холограмен портал показва бавно смаляващата се зад тях монтажна платформа. Втори портал показваше в центъра си сиянието на малка кръгла тюркоазена мъглявина. Тя започна да се уголемява, стана по-отчетлива, въпреки че звездите все още се виждаха през нея.

— Курсът зададен ли е? — попита Уилсън.

— Да се консултираме ли с експерт-астронома по този въпрос? — промърмори под нос Ана.

Уилсън не ѝ обърна внимание, чудейки се дали останалата част от екипажа на мостика са я чули.

— Както беше решено — каза Оскар. Ръцете му бяха здраво притиснати към и-точката на конзолата му, погледът му се местеше бързо между иконите във виртуалното му зрение. — Първа точка на изход — на двадесет и пет светлинни години от Дайсън Алфа.

— Отворът на червеевата дупка е стабилен, капитане — докладва Ту Лий.

— Вкарай ни вътре — каза ѝ Уилсън.

Синята мъгла обгърна „Втори шанс“ като венчелистчета, които се затварят с падането на нощта. Информационната им връзка към платформата и унисферата прекъсна. И двата портала показваха кораба, окъпан в бледата лунна светлина от ниската радиация на червеевата дупка.

Оскар прекъсна предаването от камерите. Порталите на мостика превключиха към картина на гравитоничния спектър, сензорите по кораба засичаха слабо ехо, резониращо в червеевата дупка. Беше нещо като груба версия на радар, който им позволяваше да определят сравнително добре местоположението на звезди и планети, но това бе всичко. За да разполагат с истински точни сензори, трябваше да излязат в реалното пространство.

Уилсън отново усили виртуалното си зрение и направи нов бърз преглед на основните системи на звездния кораб. Всичко работеше гладко. Изключи го и провери мостика. Инженерите все още бяха погълнати от работа заедно с ОИ на кораба, всеки наглеждаше областите, за които отговаряше. Всички останали обаче вече се отпускаха. Уилсън погледна въпросително към Оскар, който се облегна назад с доволно изражение. Нямахше да имат много работа. Не и през следващите сто и тридесет дни.

---

[1] Споран — кожена торба, която виси пред шотландската традиционна носия. — Бел.прев. ↑

[2] Мярка за измерване височината на кон, приблизително 10 см. — Бел.прев. ↑

[3] Още известен като Свети Еразъм, почитан като повелител на моряците; пламъците са следствие от статичното електричество във въздуха. — Бел.прев. ↑

[4] Число на Мах (или само мах) е отношението на скоростта на дадено тяло към скоростта на звука в средата, в която то се движи. — Бел.прев. ↑

13.

Хоше я чакаше на тротоара. Още бе ранна утрин, но малки тълпи любопитни местни вече се събираха наоколо. Наблизо бяха паркирани два полицейски крузъра. Полицаяте, които отговаряха за тях, направляваха робоченгетата, докато машините разполагаха временни бариери около тридесететажната кооперация. Докато наблюдаваше, още един голям полицейски ван по техническа поддръжка отби и бавно се насочи към подземния гараж. Е-кономът му каза, че командирът на района пътува насам, а комисарят на града е поискарал досиетата на Отдела по студени случаи.

— Страхотно — промърмори Хоше. Щеше да се получи една голяма правосъдна каша, в която всеки щеше да има право да се меси както си поиска, беше сигурен. След като цялата същинска работа беше свършена, всяко поделение на Дарклеик щеше да се помъчи да отмъкне част от пая.

До него спря необозначена полицейска кола и от нея слезе Паула. Носеше проста светлосиня рокля и светлобежово яке. Гарвановочерната ѝ коса беше вързана на спретната опашка. На Хоше му се стори, че кожата ѝ беше малко по-тъмна от последния път, когато я бе видял, но пък Трелоар, столицата на Аншун, се намиреше в тропиците. Тя дори се усмихна в отговор на поздрава му.

— Радвам се да те видя — каза той.

— И аз се радвам да те видя, Хоше. Извинявай, че оставих цялата тежест върху теб.

— Всичко е наред — излъга той.

— Оценявам начина, по който се справи, и това, че днес ми се обади. Много професионална постъпка.

Той привлече вниманието ѝ към входа на гаража.

— Може и да съжалиш, че си дошла. Много старши полицейски офицери идват насам.

— Свикнала съм с това. Знаеш ли, в момента дори би ми било приятно да се сблъскам с малко от старите проблеми.

— Тежък случай?

— Не би си помислил така, ако знаеше колко арести сме извършили — каза тя й сви рамене. — Но всъщност да. Опонентът ми е неуловим.

— Нещо като Холмс и Мориарти?

— Хоше, нямах представа, че четеш класически романи?

— Четях преди време, доставяха ми удоволствие.

— Холмс така и не е разбрал колко лесно му е било всъщност — каза тя. Двата стигнаха края на рампата на гаража. — Какво имаш за мен?

Двата огромни бели вана на криминалистите бяха паркирани на другия край на гаража. По пода около стените бяха залепени разнообразни сензорни превръзки с големината на паважни плочки, а навсякъде се виеха дебели кабели, които до един излизаха от панелите за достъп в двата вана. Няколко робота за обща поддръжка местеха сензорите наоколо и ги струпуваха в един от ъглите, а трима криминалисти ги наглеждаха.

— Намерихме ги в ранни зори — каза Хоше, когато се покатериха отзад във вана на водача на екипа. Вътре беше съвсем тясно. Между двете пейки имаше тесен коридор. Въздухът беше нагорещен от жужащите електрически вериги. Познаваше идеално всички уреди. Помощните екипи от криминалисти от Дирекцията за тежки престъпления, които Майо бе обещала, така и не се бяха появили. Изправен пред оттеглянето й от случая, командирът бе отпуснал на Хоше два отряда криминалисти от градската полиция. Хоше бе преминал нужното обучение чрез обработка на паметта, за да може да борави с уредите и да тълкува резултатите, и да бъде от помощ на окаяно малкия си екип през следващите мрачни месеци. Бяха преминали през всички строителни обекти за последните четиридесет години, тежък и изключително досаден процес. Болничните и почивките сред членовете на екипа започнаха да зачестяват устойчиво след първите няколко седмици. Имаше дни, особено през последните няколко седмици, когато в началото на смяната се появяваха само работи за общи дейности.

Хоше бе подложен на нарастващ натиск да приключи случая както от екипа, така и от началника си. Той обаче се бе придържал упорито към списъка, проучваше обектите един след друг, като в

същото време успокояваше и убеждаваше екипа и се молеше за още малко време на полицейското началство. Отразителното дълбоко сканиране бе разкрило изключително интересни неща, заровени под града, но не и тела. До тази сутрин.

Паула се вгледа отблизо в малкия високоразделителен холограмен портал и триизмерната му решетка от нежнорозово луминесцентно сияние. Право в центъра ѝ имаше завъркулки в потъмно червено, като чворове в дървесина.

— Въпреки процеса на разлагане, фигурите се виждат съвсем ясно — каза Хоше и пръстът му проследи няколко по-плътни заоблени извивки. — Това тук е глава, ето виж, а това са ръце и крака. И двете тела са в някакъв контейнер, подобен на кутия, а около всяко има отчетлив въздушен пласт.

— Ще се доверя на думите ти. Честно казано, това ми прилича на тест на Роршах.

Хоше не си позволи да се усмихне.

— Едното е малко по-дребно от другото. Съвпадат с профилите на мъж и жена. Но тук свършват добрите новини. Намират се надълбоко, на десет метра под нивото, на което се намираме. Строителите не са пестили усилия, когато са строили кооперацията. За съжаление всички основи съответстват на общинските регулации.

— Благодаря ти, Хоше.

— Все още не знаем дали са те. Ще получим малко по-добра резолюция, когато пренастроим сензорите, но и това няма да определи идентичността им. Само ДНК тест може да го направи.

— Те са. Знаеш, че е така.

— Да, права си. Ще е адска мъка да ги измъкнем оттам. Ще се наложи да копаем отстрани, вероятно ще трябва да използваме силови полета, за да подсилим основите, докато ровим под тях. След това ще трябва да евакуираме жителите и много внимателно да пробием бетона.

— Не се тревожи, Дирекцията разполага с опитни екипи по изкопаване. Ще се погрижа да са тук преди обяд.

— Каза така и за екипите криминалисти.

Тя се обърна напред тясното пространство и пронизващият ѝ поглед го претегли.

— Знам, извинявам се отново. Никога преди не съм подвеждала някого. Няма да се случи отново.

Хоше знаеше, че се е изчервил. Извинението ѝ звучеше като интимна изповед. Той почука портала с кокалчето на дланта си, за да я разсее.

— Сигурна ли си, че това ще е достатъчно за присъда? Ще заложа цял земен долар срещу теб, че имплантите им със спомени са разрушени. Няма да разполагаме с никакви спомени, свързани с убиеца.

— Довери ми се, Хоше. Вече можем да го пипнем. Трябва ми само съдия, който да подпише заповед за задържане.

Във фоайето се вихреше адска караница. Достатъчно шумна, че Мортън да я чуе от спалнята си. Прекъсна заниманията си ядосан. Е-кономът му го уведоми кой е натрапникът в апартамента. Докато се придвижваше с широки крачки към изхода на стаята, завърза колана на халата си.

Главен следовател Майо спореше с иконом на дома, а детектив Хоше Фин се включваше с гневни заплахи. Слугата заслужаваше похвала за идеалното си обучение и характер, тъй като не показваше и признак на смущение в присъствие на неканените гости и пълномощията им. Лоялността му беше изцяло към работодателя му и нищо не можеше да промени това.

— Нека да си поемем дъх и да се успокоим — каза Мортън. Среса разрошената си коса с ръка и опита да я заглади надолу. — Какъв е проблемът? Главен следовател?

— Няма проблем. — Тя вдигна малък кристален диск за съхранение на памет. — Разполагам със заповед за арестуването ви.

— На какво основание?

— Две телесни убийства и умишлено унищожаване на чужди спомени.

Подложен на подобна атака, Мортън не успя да запази миролюбивото си поведение.

— Сигурно се шегувате!

— Не, сър, не се шегувам — каза Паула. — Като към регистриран гражданин на Федерацията, съветът ми е да не

коментирате повече отправеното ви обвинение, докато не се консултирате със законния си представител. Сега ви моля да се облечете, сър. Ще бъдете отведен в полицейското управление за понатагъшен разпит.

— Това са глупости. — Мортън не отстъпи и скръсти ръце пред гърдите си. Въпреки това знаеше, че все пак ще попита. — Чие убийство?

— Тара Дженифър Шахийф, по онова време ваша съпруга, и Уайоби Котал.

— По дяволите! Мамка му, та аз самият уведомих вас, че те са били убити.

— Няма спор за това. Благодаря ви, сър. Сега, моля, облечете се. Ако не го направите, ще ви отведем в този вид.

Голата Мелани нахлу във фойето и обви ръце около Мортън.

— Какво става, Морти? Какво казват?

— Нищо, някаква полицейска издънка, това е всичко. — За малко да я отърси от себе си, но след миг премисли и отвърна на прегръдката ѝ. — Всичко е наред.

Тя изгледа разярено полицейските офицери иззад защитния кръг на ръцете му.

Хоше Фин беше извърнал поглед от голата тийнейджърка. След миг му се наложи да не гледа и към второто момиче, което застана в рамката на вратата и се загърна с бяла дантелена роба. Върху дългото ѝ елегантно лице бе изписана изненада, докато попиваше ситуацията с очи, сякаш бе попаднала на някоя евтина сапунка по киберсферата.

— Какво става тук? — каза провлачено с дрезгав глас. Едната ѝ ръка потупа лениво фризираната ѝ коса. — Това някаква перверзна прищявка ли е, Морти, да те завлекат в някоя тайна полицейска тъмница и да те вържат с белезници за стената?

— Не — казаха едновременно Мортън и Паула Майо.

— О... — Тя звучеше разочарована.

— Морти никога не е убивал — настоя Мелани. Отметна глава назад и ги предизвика с поглед да оспорят думите ѝ.

Паула я погледна хладно.

— Ти дори не си била родена, когато е извършил това. Послушай ме, не прави сцени. Мортън?

— Всичко е наред. — Мортън притисна нежно момичето в прегръдките си. — Е-кономът ми вече уведоми правния отдел. Ще съм си у дома за вечеря. Ще сме завели дело за неправомерен арест още преди да сервират рибата.

Мелани вдигна лице към него и го погледна умолително.

— Не отивай с тях, моля те, Морти. Недей.

— В тази ситуация няма много голям избор — каза й Паула.

— Ще се облека — каза Мортън. Обърна се и се запъти към спалнята. — Срамота — рече на Паула. — Между двамата ни можеше да се получи нещо.

Паула премести поглед от Мелани към похотливото момиче в сатенената роба, а след това към Мортън.

— Не мога да си представя какво точно.

Дневната буря, която се спусна откъм Великата триада, бе отминала и бе оставила долината свежа и блестяща. Тук, в северозападния край на планините Десо имаше малко дървета. Долината представляваше предимно тревна площ с блатисти поляни там, където бързата река течеше на север. Слънчевите лъчи неотклонно ставаха все по-топли, докато последните бушуващи облаци се изтегляха забързано към Великите ирилски степи. От земята тихо се издигаше пара.

Веднага щом дъждът спря, Казимир излезе навън. Селото на Макфостър на западните склонове бе мястото, където бе прекарал най-ранното си детство. Представляваше няколко сгъсени каменни къщи с покриви от жива трева, които осигуряваха непромокаем подслон от дъждовете. Всички бяха с широки, отворени прозорци, за да може въздухът да циркулира из стаите и да ги охлажда. Не че в това топло време хората прекарваха много часове вътре. Селото беше фермерско, едно от многото заслонени убежища, където децата на клановете можеха да растат необезпокоявани от Института и Звездния странник. Из долината пасяха говеда, а воините, които вече не можеха да се сражават заедно с Пазителите, тренираха няколко бойни коня от породата Карл Велики.

Скот и Харви се присъединиха към него, докато крачеше към мемориалната градина. Още селяни го последваха, докато

преминаваше покрай къщите. Накрая бяха над тридесет и крачеха безмълвно по рядко използваната пътека. Пътят свърши пред тъмна дървена порта в стена от сух камък, обвита от цветни пълзящи водни кресони. Стената ограждаше гробището, построено в традициите на малките човешки поселения във Федерацията. Фиданките, засадени в периферията, вече бяха достатъчно големи, за да хвърлят сянка. Гробищните плочи бяха оформени от късове местна скала. Тревата беше подкастрирана и спретната. Имаше няколко пейки. В средата се намираще осемстенен мемориален паметник от камък. Плинтът в основата беше широк три метра. Върху него се крепеше двуметрова сфера от червен мрамор, полиран до блясък. На долната ѝ половина бяха гравирани имена, които оформяха прави линии, покрили почти една трета от повърхността.

Всички се събраха и склониха глави.

— Дошли сме днес, за да почетем живота на Брус Макфостър — каза Харви с висок и ясен глас. — Макар и вече да не е част от клана ни, той няма да бъде забравен от нас и тези, които се сражават заедно с нас. Когато дойде времето да отмъстим за тази планета на насилника ѝ, той ще чуе радостната песен, която всички ще пеят, защото тя ще бъде толкова силна, че ще разтърси дори сънуващите небеса.

Харви допря малко длето за гравирание до мрамора в края на недовършената линия от имена. Малката машинка зажува и миниатюрните ѝ остриета заизрязваха програмирания надпис. Ситен сив прах започна да се стича към земята.

— Помня смеха ти, Брус — каза Харви.

Казимир пристъпи напред.

— Помня приятелството ти, Брус. Ти си мой брат и винаги ще бъдеш.

Думите идваха трудно, гласът му изневеряваше. По бузите му се стичаха сълзи.

— Помня упоритостта ти, Брус — изхриптя Скот. — Пази я винаги с теб, момче.

Към паметника пристъпи жена. Казимир не чу какво каза. Пеленачето, което Саманта крепеше на ключените си като люлка ръце, започна да плаче шумно, сякаш разбираше какво се случва и че никога няма да види баща си.

Поклонението продължи дълго. Най-накрая и последният Макфостър изрече прощалните си думи и пеленачето намери утеха до гърдата на майка си. Жуженето на длетото замлъкна. Казимир се взря с разбито сърце в новото име върху мрамора и увеси глава, неспособен да задържи погледа си върху него.

Хората се оттеглиха и ги оставиха сами със Саманта.

— Благодаря ти, Каз — рече тихо тя. — Понякога си мисля, че ти и аз сме единствените хора, които ги беше грижа за него.

— Всички ги беше грижа — каза той. Саманта беше няколко години по-възрастна от него и това винаги го бе карало да се чувства малко неловко в нейно присъствие. Сега, когато Брус го нямаше и бебето се бе родило, се чувстваше още по-неспокоен.

Тя се усмихна, макар да личеше, че го прави с усилие. Пеленачето беше само на три седмици, а тя изглеждаше много уморена.

— Толкова си мил. Всички познаваха Брус, особено сестрите ми в клановете. Това е различно. Мисля, че той поне остави своята следа на света.

Казимир я прегърна през раменете и двамата заедно напуснаха мемориалната градина.

— Избра ли вече име?

— Не и Брус, ще ми бъде твърде трудно. Спрях се на Ленъкс, така се е казвал дядото на Брус, а и аз имам чичо с това име.

— Ленъкс. Хубаво е. Предполагам, че галено ще му казват Лен.

— Да. — Тя погали главичката на бебето. Ленъкс отново бе задрямал. — Трябва да си намериш някое момиче, Каз.

— Ъ?

— Някое момиче за теб. Никой не трябва да бъде толкова самотен.

— Добре съм, благодаря ти. Имам много предложения, не се безпокой. — Това казваше ѝ на Брус. Умът му се отнесе към Андриа Макновак и обещанието, което бе дал на приятеля си. Никога не се опита да я вкара в леглото си след ужасяващата атака. Всъщност оттогава изобщо не се бе занимавал с момичета. Както винаги, имаше спомена за Жюстин, който го утешаваше в дългите безсънни часове през нощта.

Скот и Харви чакаха на пътя заедно с още един непознат за Казимир мъж. Харви му махна.

— Ще те видя пак, преди да заминеш, нали? — попита го Саманта.

— Разбира се. Искам... Ако се нуждаеш от нещо, помощ за отглеждането на бебето или нещо друго, моля те, кажи ми.

— Не си длъжен, нали знаеш.

— Искам да го виждам, Саманта. Щях да искам, дори Брус да беше още жив.

— Добре тогава. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна леко. — Благодаря ти отново, Казимир, от теб ще излезе прекрасен чичо.

Той я проследи с поглед, докато се отдалечаваше към селото. В главата му се бореше кълбо от емоции.

— Хубаво момиче — каза Харви. — Спомням си, че я тренирах за кратко.

— Да — каза Казимир.

— Това е Стиг Максоубъл — каза Скот със стържещия си, повреден глас.

Казимир се ръкува с непознатия и се изненада от силата на ръката му. Очите му бяха на едно ниво с тези на мъжа, така че той не беше по-висок от него, но широките му рамене изпъваха плата на неукрасената му риза с връзки на гърдите. Членът на Максоубъл беше в началото на четвъртото си десетилетие. Кожата му бе малко по-тъмна от тази на Казимир, а широкото му лице оглеждаше света с голяма доза веселие.

— Чувал съм много за теб, Каз — каза Стиг. — Спечелил си си доста добра репутация през последните няколко атаки, в които си участвал.

Казимир погледна рязко към Скот и Харви.

— Това още една лекция ли ще бъде?

— Относно безразсъдността и личното отмъщение? — попита Харви. — Защо трябва да е такава? Последния път не внимавах ли?

Казимир понечи да ги подмине. Стиг препречи пътя му с ръка. За пореден път се убеди в силата му.

— Ако си в състояние да държиш този гняв под контрол, мога да те използвам — каза Стиг. — Харви каза, че си способен на това. Церемонията би трябвало да е довела до катарзис на чувствата ти и

сега ще започнеш малко по малко да приемаш смъртта на Брус. Прав ли съм?

— Аз видях смъртта на Брус. Гледах го как умира и не можех да направя нищо.

— Знам какво е чувството. Всички го знаем. В скръбта ти няма нищо уникално, Казимир. Ти си Макфостър, боец. Един ден ще загинеш и някой друг приятел ще наблюдава твоята смърт. Искаш ли той да се погуби заради това? Всички имаме право да живеем собствения си живот. Той не се свежда само до войната със Звездния странник. Селото го знае. Бебето на Брус трябва да те научи на това повече от всичко друго.

— По дяволите, какво друго мога да направя? — извика Казимир. Сълзите отново напихаха в очите му. Щеше да е ужасно да се разплаче пред мъжете, които уважаваше най-много. — Мога да се бия, да, така допринасям за по-доброто бъдеще, което сме обещали да създадем. Ако гневът ме прави боец, тогава така да бъде, Брус щеше да го одобри.

Скот докосна с длан ръката на Казимир.

— Просто изслушай Стиг, момче. С какво ще ти навреди това, а? Дойдохме тук по този повод, защото сме притеснени за теб. Не искаме да ти попречим да се сражаваш, но в това състояние ще умреш по време на някое от нападенията, без да има смислена причина за това. Така можеш да продължиш да се биеш, без да се излагаш на толкова голяма заплаха. Какво ще кажеш просто да замълчиш за минута, докато Стиг каже каквото има да казва?

Казимир сви рязко рамене, макар да осъзнаваше, че се държи като нафукан идиот. Не знаеше обаче как да спре.

— Добре. Извинявайте. Просто... — Той махна към мемориалната градина. — Днес. Знаете.

— Знам — каза Стиг. — Ако не си го обичал, значи не си бил истински боец от клановете, а просто роб на Звездния странник. Уважавам това, през което преминаваш.

— Какво имаше предвид одева?

— Знаеш, че звездният кораб на хората е полетял, нали?

— Да, чух.

— Брадли Йохансон вярва, че изстрелването е началото на финалния гамбит на Звездния странник. То ще донесе унищожението

на човешката федерация.

— Как? — попита Казимир. Така и не бе разбрал как човешкият звезден кораб може да е свързан с борбата им срещу Звездния странник. Та това бе просто изследователски полет.

— Барьерата около звездата Дайсън е била издигната, за да удържи огромно зло. Йохансон се тревожи, че хората ще го пуснат на свобода. Някои от членовете на екипажа са роби на Звездния странник.

— Какво зло?

— Не знаем. Но ако Федерацията е принудена да води война, ще загуби много от силите си, икономически и социални. Подобни действия ще оставят човечеството уязвимо срещу Звездния странник, който ще ни изяде отвътре.

— Но ти каза, че звездният кораб е отлетял. Вече не можем да го спрем.

— Не. Но ако Звездния странник се подготвя да ни смаже, Казимир, времето за отмъщението на тази планета скоро ще настъпи, вероятно до няколко години. Това означава, че Звездния странник ще се завърне на Далечината и ние трябва да сме подготвени.

— Наясно съм с това.

— Това е добре. Именно тук мога да те използвам. Има няколко неща, които трябва да бъдат внесени на Далечината. За съжаление поддръжниците ни във Федерацията са подложени на преследване от властите, покварени от Звездния странник. Трудно им е да прекарват контрабандна стока тук по начина, по който винаги сме процедирали с оръжията си. Това означава, че трябва да създадем алтернативни пътища за внасяне на нужните ни стоки. Пътувал съм из Федерацията, знам как стават тези неща. Сега трябва да подкрепя и да помогна на съюзниците ни, но преди това ще събера малък екип от отдадени на каузата Пазители, заедно с които да постигнем крайната цел. Искам ти да си част от него.

— Аз? — попита шокирано Казимир. Самата идея да напусне Далечината беше неопишуема, какво оставаше за възможността да пътува из планети, чиито имена звучаха като излезли от приказки. Освен това тя беше някъде там... — Защо аз? Не знам нищо за Федерацията.

— Ще се научиш лесно. Харви ми каза, че си схватлив, което е добре. Животът там е много различен, поне на пръв поглед. Трябва да

се научиш да се сливаш лесно с обкръжението. Млад си, можеш да се адаптираш физически. Ще трябва да тренираш здраво, за да могат мускулите ти да се справят със стандартна гравитация. Има наркотици, които могат да помогнат, разбира се, както и клетъчно профилиране, но тези техники не могат да свършат цялата работа. Ще трябва да вложиш всичките си усилия.

— Мога да се справя — каза той, без да се замисля и за миг.

— Това „да“ ли беше?

— Да!

— Освен това ще трябва да се подчиняваш на заповеди. Моите заповеди. Не мога да си позволя да се шляеш по свое усмотрение там навън. Това е единствената операция, която не можем да си позволим да провалим, за нищо на света. Тя е символът на това, което са Пазителите, символ на самото им съществуване.

— Разбирам. Няма да те разочаровам.

— Сигурен съм, че няма, Каз. Само че последното решение се пада на Йохансон.

Казимир погледна объркано към Скот и Харви.

— Какво решение?

— Дали да бъдеш част от екипа — каза Харви. — Физическата тренировка е само половината от подготовката. Наистина ще трябва да се научиш как да се държиш като гражданин на Федерацията. Обещах на Стик, че можеш да се справиш, моля те, не ме превръщай в лъжец.

— Никога, но... Йохансон ще реши?

— Да — каза Стик. — Ще се срещнеш с него, преди да започнем операцията.

Казимир едва вярваше на това, което чуваха ушите му. В неговата глава Бродли Йохансон беше някаква далечна икона, която всички цитираха и почитаха, гигант на историята. Не някой, който можеш да срещнеш в плът и кръв и с когото да си говориш.

— Добре — каза тихо Казимир. — Къде е той?

— Сега ли? Не знам. Но ще се срещнем с него на Земята.

По време на строежа на „Втори шанс“ корабът беше основният обект на интерес от страна на новинарските емисии в унисферата. Подробности относно дизайна му, истории, свързани с построяването

му, благоприятен преразказ на политическата ситуация, предшестваха решението за построяването му, клюки за евентуалните членове на екипажа, всичко това вдигаше рейтинга на всяко новинарско предаване. След това дойде атаката на отмъстителите „Аламо“ и умереният интерес се превърна в истинска мания. Кулминацията настъпи, когато седемнадесет милиарда души се включиха, за да гледат на живо отпътуването на кораба за Дайсън Алфа. Впоследствие, докато той се плъзгаше през хиперпространството месец след месец, се оформи отчетливо антиклимактично усещане, дори леко смущение. Гражданите на Федерацията просто не бяха привикнали нещо толкова важно да не е достъпно за тях. Още по-лошо, всички трябваше отново да се върнат към старите познати сапунки и драми, дърлеците се политици, звездите с неприлично поведение и Купата на Федерацията, която навлизаше в четвъртфиналната си фаза.

Новините относно ареста на Мортън бяха оповестени заедно с имената на офицерите, осъществили задържането (не че на някой му пукаше за Хоше Фин), и всеки влак за Дъбов лес изведнъж се оказа пълен с гладни за още информация репортери. Случаят беше мечтата на всеки студиен продуцент — разследване на Паула Майо по студено убийство, богат заподозрян с големи политически и бизнес връзки, силен намек за финансов скандал. И секс. Някога обект на празните клюки на Дъбов лес, сега съблазняването на Мелани и съсипването на кариерата ѝ в националния отбор по гмуркане получи централно място в медийното отразяване. Беше включено във всеки репортаж и инфопрофил. По-ранните му завоевания също бяха проследени и прилъгани да разкажат историите си за солидни парични суми. На криминалистите на Дарклеик бяха предложени подкупи, за да разкрият допълнителна информация за доказателствата, които прокуратурата щеше да използва. Това предизвика пет дела за неуважение към съда. Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал бяха принудени да поискат съда да забрани на рояка от репортери, които обсаждаха домовете им, да се доближават до тях.

След месец на покачващо се напрежение очакванията бяха големи. През първата сутрин на процеса Върховният съд на Дарклеик трябваше да бъде отцепен с кордон от яростния медиен и обществен интерес. Улични бариери изтикаха нетърпеливата тълпа с половин квартал назад. Дълъг конвой от полицейски коли и патрулни работи

ескортира вана със затворника до обезопасената зона за вход от задната страна на съда. Движенията на колата се следяха с камери от дузина хеликоптери. Те нито веднъж не уловиха в кадър Мортън, преди ванът да изчезне в заключеното гаражно отделение.

Делото се провеждаше в първа съдебна зала, за чието обновяване съдебните власти бяха побързали да похарчат огромна сума. Дъбов лес щеше поне за седмица да се окаже във фокуса на Федерацията, затова впечатленията, които щеше да остави, бяха по-важни от всичко. Луксозната ламперия от златно брентово дърво около пейката на подсъдимия и мястото на съдията бяха излъскани. Дългите тежки маси и на двамата адвокати бяха лакирани наново и почистени до блясък. Стените и тавана бяха преобоядисани, големият символ на справедливостта бе свален за почистване. Всяка полисветлинна ивица хвърляше ярка светлина надолу. Звуковата система беше проверена и внимателно настроена.

Ремонтът беше успешен. Когато през първата сутрин петдесетте подбрани да отразят събитието репортери най-накрая бяха допуснати в съда, всички коментираха пред аудиторията си колко тържествена и достолепна е залата. Място, където човек можеше да се довери на справедливото правосъдие.

Външният вид също заемаше централно място в стратегията на защитата. Мортън бе видян за първи път след ареста му, когато влезе в претъпканата съдебна зала, облечен в тъмнопурпурен костюм по поръчка, с безукорно фризирана коса и непоколебима увереност — почти изненадан, че се намира на това място. Не изглеждаше като виновник, очакващ присъдата си — неизменният резултат от всяко дело на Паула Майо. Когато достигна пейката на подсъдимия, се поклони учтиво на извития панел от сребристо непроницаемо стъкло, което скриваше съдебните заседатели и защитаваше самоличността им. Точно преди да седне, огледа бързо пълния обществен сектор, откри човека, когото търсеше, и се усмихна топло. Всеки репортер се извърна, ретиналните импланти се фокусираха върху Мелани, която се бе настанила елегантно на първата редица, облечена в стилна морскосиня жилетка и бяла блуза без украшения. С тези дрехи успяваше да си създаде образ на объркана невинност и в същото време да бъде невероятно сексапилна. Просто обикновеното съседско

момиче, което бе застанало до своя мъж пред лицето на ужасната несправедливост.

След това влезе Паула Майо, облечена в официален сив бизнес костюм и черни кожени обувки. Хладнокръвието ѝ беше плашещо, а от нея се носеше собствената ѝ марка самоувереност. В студиата на сто новинарски предавания още веднъж бе излъчен клип с безстрастната шестнадесетгодишна Паула по време на извънредно емоционалното дело срещу родителите ѝ. Докато той вървеше из цялата Федерация, тя седна между главния прокурор на града, Айвър Чезъл, и Хоше Фин, чийто най-добър костюм изглеждаше древен и окаян до показно модните облекла на титулярите.

Съдия Кармайкъл влезе в залата и всички се изправиха на крака. Мортън се усмихна окуражително на Мелани и ликът му бе запечатан от петдесет чифта професионални импланти.

След като бяха прочетени обвиненията, адвокатът на защитата, Хауърд Мадок, веднага поиска прекратяване, обвинявайки медиите в компрометиране на доказателствата. Айвър Чезъл настоя, че въпросните доказателства са издържани и неопровержими и съставляват само малка част от делото. Съдия Кармайкъл отхвърли иска и след като позите най-сетне приключиха, делото наистина започна.

Обвинението изложи позицията си просто и ясно. Мортън беше мъж, подтикван от маниакална и неудържима жажда за пари и власт. Бракът му с Тара Дженифър Шахийф беше просто първата безмилостна стъпка по пътя към целта му. Парите на семейството ѝ бяха използвани за основаването на „АкваСтейт“. С тях малката компания бе подплатена с финансовите мускули, нужни, за да преследва и да спечели големи договори за разработка на сгради. Под пламенното управление на Мортън „АкваСтейт“ се бе разраснала успешно, докато не бе настъпил моментът да бъде пусната на пазара.

Флотацията на акциите била част от първоначалния му грандиозен план. Тя го бе направила богат и му бе дала възможността да си спечели място в борда на „Гансу“. След нея възходът му бил неизбежен.

Само че планът му бил пред провал, когато съпругата му Тара Дженифър Шахийф се отегчила от брака им. Ако поискала развод, „АкваСтейт“ щяла да бъде разпусната или продадена, а двамата щели

да си поделят сумата. Мортън щял да бъде все така богат, много по-богат, отколкото в началото на брака си, но това не удовлетворявало плана му. Било твърде рано за осъществяване на флотацията. „Аква Стейт“ не била достатъчно голяма, за да привлече инвеститори. Нужни били още две или три години непрекъснат растеж.

— Затова сте я убили — каза Айвър Чезъл, изправен пред съдийското място. — Премахнали сте единствената пречка, собствената ви съпруга. След като тя вече отсъствала от уравнението и „живееела“ на Тампико, сте получили свобода да превърнете „АкваСтейт“ в това, от което сте се нуждаели.

Мортън погледна безпомощно Хауърд Мадок, неспособен да повярва, че някой може да отправи такива абсурдни обвинения. Адвокатът на защитата, достолепен човек, който поддържаше стриктно вида си на мъж на средна възраст с първи пръски скреж в косата, поклати тъжно глава като реакция на безочливото представление на обвинението.

Първият свидетел на прокурора беше началничката на градските криминалисти, Шарън Хофбранд. Тя потвърди, че телата, изкопани изпод основите на четиридесетгодишната кооперация, наистина са на Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал. Според нея и двамата са били простреляни от упор с високоенергиен невропулсатор, клетките им с памет са били изтрити, най-вероятно с ЕМ-пулс. Установяването на точното време на убийството представляваше известна трудност, но тя успя да го сведе до тридневен период в средата на седмицата, през която Мортън е бил на конференция в Талансий.

След това Чезъл попита дали бяха открили следи от чужда ДНК по някое от телата.

— Не — каза Хофбранд. — Котал е бил изцяло облечен. Имаше обичайните частици и мръсотия, полепнали при движението из града, но не и чужда ДНК. Шахийф е била гола, но открихме следи от сапун и уханни химикали по тялото, които подсказват, че се е къпела.

— Можете ли да определите дали е била простреляна в банята? — попита Чезъл.

— Не и след толкова дълго време.

— Но поне знаете, че е била в банята преди убийството?

— Да.

— Значи е била в дома си?

— Да, твърде вероятно.

— Благодаря ви. — Айвъър Чезъл се обърна към съдията. — Нямам повече въпроси, Ваша чест.

Хауърд Мадок се усмихна, докато се изправяше от мястото си.

— У дома си или в някой хотел? Можете ли наистина да различите къде точно?

— Не, би могло да бъде всяко от двете места.

— Или пък къщата на някоя приятелка? Или обществена баня?

— Място с баня е най-доброто ми предположение.

— На Дъбов лес ли?

— Няма как да разберем.

— Разбирам. Благодаря ви.

Обвинението призова Тара Дженифър Шахийф. Тя се качи на свидетелското място, облечена в лавандулов костюм с едри бели украшения и доста къса пола. Косата ѝ беше твърде пищна и подчертаваше нервността ѝ.

— Спомняте ли си да сте имали някакви врагове преди четиридесет години? — попита Айвъър Чезъл.

— Не. Не водех такъв живот. И все още не водя.

— Тоест, със сигурност не сте знаели за някой, който е искал да ви убие?

— Не.

— Помните ли някога да сте посещавали планетата Тампико?

— Не, никога не бях чувала за нея, преди да ме съживят.

— Ами за „Брохер и сътрудници“?

— Адвокатите ли? Не. Научих за тях по същото време, когато научих и за Тампико, когато следователите на застрахователната компания разследваха изчезването ми.

Очите на Тара проследиха Хауърд Мадок, докато той се приближаваше към нея. Още не бе успяла да погледне към Мортън.

— Обвинението разчита много силно на *допускането*, че сте имали намерение да се разведете с клиента ми — каза адвокатът. — Така ли беше?

— Не мисля. Не си спомням да съм имала конкретен план. В крайна сметка щяхме да се разделим. Бракът сам се движеше към края си.

— Затова ли имахте друга връзка?

— Да, това бе една от причините. Животът беше хубав. Уайоби го правеше още по-хубав.

— Животът беше хубав — повтори замислено Мадок. — Разбирам. Виждате ли се все още с Мортън?

— Да, понякога. Не го избягвам. — Тя се засмя неуверено.

— Значи сте добри приятели?

— Доколкото може да си добър приятел с бившия си съпруг. Той... ме подкрепяше, когато преминавах през процеса на съживяване. Доста голям шок е да се събудиш и да откриеш какво ти се е случило. Терапевтите казват, че на много хора им е нужен още един живот, за да го преодолеят.

— Значи може да се каже, че между двама ви не е имало лоши чувства? — попита Мадок.

— Да. Тоест нямах причина да подозирам нещо такова, преди да се раздуха този случай.

— Ако бяхте направили това, което обвинението заяви, ако бяхте подали молба за развод в същата седмица, в която сте била убита, мислите ли със сигурност, че „АкваСтейт“ щеше да бъде разпусната или разделена според клаузата в брачния ви договор?

— Възраждам — каза Айвъър Чезъл. — Отговорът предполага догадки.

— Не бих казал, Ваша чест — каза непоколебимо Мадок. — Запитах свидетеля на обвинението какво всъщност би направила при изключително специфични обстоятелства. В същото време цялата теза на обвинението се крепи на предположението какво би се случило според тях. Кое от двете е догадка?

— Съгласен съм в този случай — каза съдията. — Мнението на свидетеля относно това как би реагирала не е догадка. Моля, отговорете на въпроса.

— Аз... не съм сигурна — заекна Тара. — Парите не ме интересуваха толкова, все още имах достъп до семейните фондове. Предполагам, че бих позволила „АкваСтейт“ да продължи съществуването си. Мортън вероятно щеше да подготви добре фирмата за пазара.

— Значи всъщност никога не сте му била ядосана?

— Не. Всички бракове приключват, всеки знае това. Затова сключваме договори в началото им.

Докато седеше на мястото си, Хауърд Мадок внимаваше да не се усмихне към екипа на обвинението.

Вторият ден започна с показанията на Хоше Фин. Той все така носеше най-добрия си костюм, косата му бе пригладена назад и хваната със сребърната фиба, която винаги използваше. Паула бе избрала черно сако и тънка пола от туид. И този път всеки инч от облеклото ѝ излъчваше невъзмутим професионализъм. Мортън отново се бе издокарал скъпо. Под извезаната със злато жилетка носеше бяла риза с отворена яка. Адвокатът му носеше същия костюм като предния ден. Юристът усърдно градеше впечатление за стил, лишен от самохвалство. Мелани, която ги наблюдаваше и се усмихваше, когато бе нужно, беше избрала бледосива рокля с толкова тясна кройка, че можеше да мине и за бански костюм.

— Детектив Фин — започна Айвър Чезъл. — Има ли доказателства, че Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал някога са били на Тампико?

— Билетите са били купени, наета е била адвокатска фирма, но няма доказателства който и да е от двамата да е бил там. Проведохме изчерпателно търсене, просто няма никаква информация или физическа следа от престоя на двамата на планетата. Вярваме, че целият сценарий с Тампико е алиби за убиеца.

— Алиби?

— Ако Мортън е убил жена си, за да гарантира флотацията на „АкваСтейт“, не би могъл да си позволи някой да задава въпроси за това къде се намира тя. За пред всички Тара Дженифър Шахийф е избягала с любовника си, за да си устрои дом на друга планета. Правната фирма „Брохер и сътрудници“ е била наета, за да доизиграе измислицата от нейно име.

Последваха още много обяснения. За методиката по време на търсенето. Потвърждаването на полицейските записи. Резултатите от проверките на живота на Уайоби Котал, целящи да открият врагове, готови да убиват. Официалното счетоводство на „АкваСтейт“. Всичко трябваше да покаже как разследването внимателно бе стеснило фокуса и как единствената възможност бе Мортън. Защитата започна с въпросите си чак следобед.

Хауърд Мадок накара Хоше да разкаже на съда как първоначалното разследване на смъртта на Котал е отивало към

приключване, когато Мортън се намесил и го е прехвърлил към висока инстанция.

— Много любопитно дело, в случай че той е убиецът, не е ли така?

— Той не би знаел, че е убил Шахийф и Котал — каза Хоше. — Първото нещо, което е щял да направи, е да изтрие спомена за това.

— Знаете ли дали това е вярно?

— Прегледахме сейфа му за складиране на спомени. Няма спомен за събитието.

— Имаше ли пълни спомени за едноседмичната конференция, на която е присъствал по време на ужасното престъпление?

— Да. Въпреки това може да се е върнал в Дарклейк Сити по време на периода, регистриран в сейфа като сън.

— Проучили сте сейфа на клиента ми. Има ли там спомен някога да е бил на Тампико?

— Не. Но ако е убил...

— Просто отговорете на въпроса, детектив. Нямаме доказателство, че клиентът ми си е изработил алиби. Прав ли ще бъда, ако кажа, че човекът или хората, които всъщност са убили Тара Шахийф, биха имали нужда от това алиби, за да се изплъзнат на всяко частно или полицейско разследване?

— Да.

— По време на разследването ви открихте ли у другия мотив да убие тези двама нещастни души?

— Не. Не открихме нищо, освен мотива на Мортън.

— Ами възможността Тара и Уайоби неочаквано да са се забъркали в незаконната дейност на някоя банда? Взехте ли предвид това?

— Да, проучихме го като възможност. Не открихме доказателства в подкрепа на тази идея.

— Не би имало такива, нали така? Ако бандитите, които са ги убили, са били достатъчно умни, за да изработят алиби, удържало четиридесет години, не биха оставили доказателства наоколо. Извадили са лош късмет чак когато клиентът ми е забелязал връзката с процедурата по съживяване и е разпитал по високите етажи, както всеки добър гражданин би изпълнил дълга си. Ето наградата му. Всичко, с което разполагаме в този съд, е теория, основана единствено

на предположението ви, че клиентът ми е студен и безпощаден човек. Прав ли съм?

— Да, фактите го потвърждават.

— Напротив, детектив. Това не е доказателство. Това е вашата теория. Няма доказателство, няма и окървавено оръжие в найлонова торба, което да представите в съда и да посочите с пръст. Това е най-крехката косвена теория. Затова ви питам отново: има ли доказателство, физическо или дигитално, което категорично да изключва възможността Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал да са попаднали на престъпна дейност и да са били убити, а спомените им — изтрити, с цел да им се затворят устите?

Хоше се вторачи задълго в някаква точка и след това прочисти гърлото си.

— Не, няма физическо или дигитално доказателство, което да изключи тази възможност — каза той монотонно.

Когато съдът се оттегли за деня, водещите в медийните студиа из Федерацията почти единодушно се съгласиха, че Хауърд Мадок бе разпердушинил Хоше Фин. Голяма част от обвинението се градеше на догадки. Това трябваше да е достатъчно за един добър адвокат, за да обърне мнението на заседателите в своя полза. Обществените симпатии определено се накланяха в полза на Мортън, съдейки по постоянните допитвания, които отразяваха мнението на хората за делото. Механизмът работеше като затворен цикъл с обратна връзка и все повече хора оставаха с впечатлението, че той ще се измъкне. Кое то намекваше, че предстои още по-голяма изненада: Паула Майо щеше наистина да загуби дело.

След тези ключови мигове третият ден бе ознаменуван от очаквано увеличение на зрителите в унисферата. Близко три милиарда души бяха онлайн и чакаха да видят какво ще се случи. Наблюдаваха как Мелани пристига рано и заема обичайното си място. Тази сутрин носеше дълго сако от някаква блестяща леденосиня материя и подходящи панталони. Под нея имаше прозрачно мрежесто потниче, макар и реверите на сакото да бяха прибрани един към друг и по-скоро загатваха, отколкото разкриваха плът. С изящно оформената си и сресана назад коса девойката излъчваше вълни от естествен сексапил.

След вчерашното мъчение Хоше Фин бе облякъл по-лек костюм и за пръв път бе пуснал гелосаната си коса по раменете. До него беше

Паула, облечена в тъмнозелен костюм, а косата ѝ беше безмилостно опъната назад.

Когато съдебният пристав въведе Мортън, подсъдимият се появи в морскосин костюм, подходящ за всяко събиране на директорски борд, който подчертаваше властта и честността му. Лицето му беше сериозно и концентрирано, нито за миг не показваше и намек на задоволство от случилото се предишния ден. Ръкува се сдържано с Хауърд Мадок и двамата заеха местата си. Миг след това влезе съдия Кармайкъл.

Когато обвинението приключи с доказателствата си, защитата призова първия си свидетел — самия Мортън.

Хауърд Мадок се обърна към скритите съдебни заседатели, докато задаваше встъпителния си въпрос.

— За протокола, смятате ли, че сте способен да извършите нещо толкова отвратително като това убийство?

— Не мисля, че съм способен да убия хладнокръвно. Не съм убил съпругата си и любовника ѝ.

— Благодаря ви.

Мадок продължи с поредица от дълги въпроси, подбрани така, че да представят клиента му в най-добрата му светлина пред заседателите. Изтъкваше, че Мортън е амбициозен, но не толкова безскрупулен, че да убие, за да си осигури предимство в бизнеса. Че е подкрепил бившата си съпруга след процедурата по съживяването ѝ. Че се е изкачил на върха, независимо от дребните финансови проблеми, които можело да му се струпат преди четиридесет години.

— Обвинението подчерта колко студен и безмилостен сте — бяха заключителните думи на Мадок. — Студен човек ли сте?

Мортън погледна към галерията, където седеше Мелани и се взираше в него с нежна и влюбена усмивка на красивото си младо лице.

— Трябва да попитате тези, които ме познават най-добре, но не мисля, че съм такъв.

Хауърд Мадок се поклони леко на съдията и седна на мястото си.

— Свидетелят е ваш — обърна се съдия Кармайкъл към масата на обвинението.

Всички в залата замлъкнаха, когато Паула Майо бавно се изправи. Понесе се вълна от възбуден шепот, когато тя се поклони на

съдията и се отправя към мястото на свидетеля. Щом тя трябваше да поеме делото, обвинението сигурно се бе отчаяло.

— Убийството вече не е това, което беше — каза тя на Мортън с приятен делничен тон. — Вече не означава смърт. Не и окончателна. Днес убийството е загуба на тяло, изтриване на спомени, много евфемизми, които всъщност описват прекъсване на осъзнаването. Тялото може да бъде убито, но клиниките на всяка планета на Федерацията могат да го върнат към живот с проста процедура по клониране. Ще има едно или две празни десетилетия, но в крайна сметка човек ще крачи отново, сякаш нищо не се е случило. Знанието за това е прекрасна психологическа патерица. Много психиатри са на мнение, че това прави обществото ни много по-стабилно и уравновесено от преди. Доста често парадират с думата „зряло“. Ето, виждате ли, убийството вече изобщо не е толкова сериозно деяние като преди. Всичко, което всъщност правиш, е да премахнеш човек за няколко години от Вселената. Не го убиваш. Особено когато знаеш, че осигуровката му ще покрие процедурата по съживяването. Вероятно би било приемлив риск да премахнеш някого, който би съсипал планете ти.

— Не — каза Мортън. — Напълно неприемливо е. Това не е нещо, което трябва да свършиш, нещо, което се прави, за да ти е по-удобно. Убийството е варварско. Не бих го направил. Нито сега, нито преди четиридесет години.

— Но и двамата сме съгласни, че съпругата ви и Уайоби Котал са били убити?

— Разбира се. — Той се намръщи, озадачен от въпроса ѝ. — Вече ви казах това, не помните ли?

— Не, първоначално казахте, че сте се усъмнили в изчезването ѝ, особено като се има предвид, че е съвпаднало с това на любовника ѝ. Чувството за безпокойство не произхожда изцяло от паметта, не може да бъде изтрито легално или на черния пазар. Подобни емоции се коренят в подсъзнанието. Знаели сте, че има нещо нередно, свързано с изчезването ѝ.

Мортън се облегна назад и се вгледа подозрително в нея.

— Алибито с Тампико беше добро, нали? — попита Паула.

— Да.

— Да. Ако приемем, че вече не сте имали спомени за убийството й, нито вие, нито приятелите ви са поставяли под съмнение историята, че ви е напуснала и се е преместила там.

— Не съм я убил. Обаче сте права, прикритието беше непробиваемо. Нямах никаква причина да не повярвам, че ме е напуснала, особено след като „Брохер и сътрудници“ се свързаха с мен и ме уведомиха, че ще действат като посредници.

— Нека отново да се съсредоточим върху това. Върнали сте се от конференцията в Талансий и сте открили, че вещите и дрехите на съпругата ви липсват от апартамента. Имало е съобщение, че ви е напуснала завинаги.

— Точно така.

— И това беше достатъчно, за да ви убеди, че в ситуацията няма нищо необичайно.

— Беше странно и неочаквано, както и шокиращо. Но въпреки това нямах подозрения.

— Значи сте били наясно с връзките й?

— Да, имаше няколко. Бракът ни ги позволяваше. Аз също имах. Човек съм, не някаква студена машина.

— Оспорихте ли условията на развода.

— Не. Всички бяха постановени в брачния договор. Знаех какво ми предстои.

— Ами вещите, изнесени от апартамента? Поискахте ли някои от тях да бъдат върнати?

— Не.

— Защо не?

Мортън хвърли бърз поглед към Мадок.

— Тара взе само своите вещи.

— Знаехте кои са те, така ли?

— Разбира се.

— Някой друг знаеше ли?

Този път Мортън погледна адвокатата си истински озадачено.

— Моля?

— Прочетох съобщенията ви до „Брохер и сътрудници“ — каза Паула. — Нито веднъж не сте спорили за изнесените вещи. Обяснете ми тогава това: как така в един дом, в който двама души са живели

заедно дванадесет години и само те могат да знаят кое на кого принадлежи, убиецът е махнал единствено нейните вещи?

Лицето на Мортън беше поразено от неразбиране. Той отвори уста, за да проговори, но от нея не излезе нищо.

— Нито една престъпна банда не би могла да знае как да осигури такова алиби — каза Паула. — Нужен е някой, който познава добре къщата и съдържанието ѝ. Само двама души са знаели такива подробности. Един от тях е била бившата ви съпруга, но всички знаем, че не тя е убиецът.

Мортън бавно наведе главата си и я покри с ръце, за да скрие мъката и объркването си.

— О, по дяволите — изпъшка той. — Не съм го направил? Или съм?

— Да. — Паула го гледаше със съчувствието, което обикновено получаваха опечалените. — Направили сте го.

На съдебните заседатели им отне три часа, за да вземат решение. Според коментарите в унисферата им бе нужно толкова много време, за да се наядат като хората за сметка на данъкоплатците. Когато влязоха в залата и предадоха присъдата си, никой не се изненада, че тя бе единодушна. Електронно модифициран глас иззад извитото сребърно стъкло обяви: „Виновен“.

Избухналата глъч беше бързо пресечена от съдията, който нареди на Мортън да се изправи. За подобни ужасяващи престъпления имаше установени строги наказания, каза той. Минимумът беше два пъти по-дълъг период от годините загубен живот.

— Имайки предвид, че сте извършили престъплението изцяло заради собствената си изгода, трябва да се съглася с преценката на обвинението, че сте коравосърдечен и аморален индивидуалист, който възприема чуждия живот като пречка пред собствената си амбиция и няма скрупули относно отстраняването ѝ. Заради злината ви Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал са изстрадали десетилетия без телата си. Затова без колебание ви налагам наказание от сто и двадесет години прекъсване на живота. Присъдата да влезе в сила незабавно.

Той удари шумно с чукчето си.

Тара Дженифър Шахийф скочи на крака и изпищя към бившия си съпруг:

— Копеле!

От другата страна на обществената галерия Мелани крещеше истерично и несвързано, борейки се със съдебните служители, които я удържаха, за да не прескочи перилата и да не се втурне към осъдения си любим. Някои членове на публиката около нея се радваха искрено на неразборията. Мортън поклати глава объркано, докато го извеждаха от подсъдимата скамейка. Беше олицетворение на трагикомичното поражение. Репортерите се обърнаха вкупом към масата на обвинението. Хоше Фин и Айвър Чезъл изразяваха ясно радостта си и се усмихваха широко, докато си стискаха ръцете. Паула Майо сякаш не обръщаше внимание на суетнята около себе си, а вместо това събираше разпилените листи и ги подреждаше в куфарчето си. След тях прибра личната си система и когато масата вече бе празна, излезе от съдебната зала, без да се оглежда.

14.

Бяха изминали сто и деветнадесет дни от началото на мисията, а Уилсън броеше всеки следващ. Както ги броеше и всеки друг от екипажа на „Втори шанс“. Дни, часове, минути: всяка малка единица се зачеркваше със смесица от раздразнение и облекчение. Странно, но единственият им проблем беше колко добре работеше корабът след напускането на Аншун. Предполагаше, че е неизбежно: достатъчно пари бяха налети в дизайна, всеки елемент беше изпробван за издръжливост във всякакви условия при поне двеста процента от нормалните натоварвания. По времето на дните му в НАСА наричаха това подковаване със злато. Всичко на „Одисей“ трябваше да работи и ако някаква странна злополука извадеше някой елемент извън строя, щяха да се активират три аварийни системи, за да го заменят. А това беше още по времето, когато астронавтите можеха да зърнат Земята от кораба и връзката с Хюстън отнемаше най-много няколко минути. Това осигуряваше слабо усещане за свързаност с останалата част от човечеството, което винаги му вдъхваше някаква сигурност. Ако загазеха много, той вярваше, че НАСА в крайна сметка ще ги спаси по някакъв начин. Днес обаче чувството за изолираност беше многократно по-силно. Дори той, въпреки опита си, намираще полета за обезкуражителен. Ако нещо се объркаше в хиперпространството, никой никога нямаше да ги намери. Затова беше благодарен за качеството на звездния кораб. Тази мисия, съзнаваше той, имаше позрял дух, отколкото полетът на „Одисей“ някога беше притежавал.

Беше цивилизовано пътешествие. На първо място заради наличието на гравитация. Може и да беше една осма от нормалната по края на животоподдържащия пръстен, но така бяха сигурни, че всичко се движи в правилната посока. Тялото му се чувстваше много по-комфортно така. Втора по важност беше храната. Вместо компактни и ефективни рехидратируеми пакети с предварително сготвени ястия, столът на „Втори шанс“ сервираше неща като пържени в тиган миди с ризото с билки или пък агнешко филе с пай от карамелизирани ябълки;

зеленчуци, посипани с мащерка и доматиен сос; изборът на десерти беше опасно голям. Що се отнася до условията за отпускане, разполагаха с няколко гимнастически салона (дори този кораб не можеше да се похвали с плувен басейн), които се посещаваха редовно от всички. По-голямата част от екипажа обаче прекарваше времето си в телесензорни драми. На борда разполагаха с огромна библиотека, от която сексоперите неизбежно бяха най-популярни, въпреки че романсите с герои в първия си живот бяха не по-малко модерни, а освен това имаше и многобройни адаптации на класически творби и биографии на исторически личности. Уилсън прекара няколко дни, потопен в пищна репродукция на „Мансфийлд парк“. Беше чел романа в първия си живот и се бе заинтересувал от социалната структура на ерата, която книгата претворяваше (усети интересни паралели със съвременния живот на Земята), макар да бе почти сигурен, че в оригиналната книга нямаше толкова много лесбийски сцени.

Между тренировките във фитнеса, яденето, драмите и изпълнението на корабните му задължения прекарваше по-голямата част от времето си с Ана. Дори след толкова време все още предпочиташе в даден момент да има връзка само с една жена. Правеше изключения само между сериозни връзки или бракове, или пък когато последните вече се сриваха. Навиците на богатите и не чак толкова богатите във Федерацията обаче никога не го бяха привличали. Нито тези на Найджъл Шелдън с хилядите му деца и харема му от дузини жени, или мултифамилиите на Кандави, или пък всички останали от стотиците вариации. Знаеше, че в сърцето си е също толкова старомоден като ерата, от която идваше.

Но пък Ана беше добра компания. Никога не го пришпорваше и беше щастлива да поддържа връзката им комфортно неангажираща. Всичко беше почти като преди излитането, разликата се състоеше единствено в това, че сега хората на борда знаеха за тях. Това не предизвика възмущение или шушукания отново заради природата на пътуването. Всички бяха възрастни. Въпреки че никога не бе прилагал това правило като политика, записана на лист хартия или в програма, Уилсън бе отхвърлил всички молби от хора в първия си живот.

Беше убеден, че не разполагат с характера, който той искаше екипът му да притежава. Пътуването засега бе потвърдило това. Имаше толкова малко проблеми, толкова малко „личностни сблъсъци“,

че бе започнал да възприема психолога на кораба като излишен. Дори сега, докато чакаше на мостика края на пътуването в хиперпространството, сред хората около него нямаше признаци на напрежение.

— Няма значителни струпвания на маса на разстояние сто астрономически единици — докладва Оскар.

— Благодаря ти — каза Уилсън. Огледа сам порталите. Дисплеите с гравитоничните спектри бяха почти празни, като окото на буря. Последната точна навигационна информация бяха получили, докато се намираха на триста астрономически единици от едно червено джудже, което вече беше на десет светлинни години зад тях. В междузвездното пространство това означаваше, че се намират почти на двадесет и пет светлинни години от Дайсън Алфа. — Добре, подответе се за излизане от хиперпространството. Ана, моля те, включи главния сензорен модул.

— Да, сър. — Дори не му се усмихна. На мостика изпълняваше отговорностите си изключително сериозно. На две места разстояние от него ОВ-татусите по ръцете и предмишницата ѝ започнаха да проблясват като пулсиращи сребърни вени, когато ръцете ѝ се отпуснаха върху и-точките на конзолата и започнаха да подготвят уредите на носа на кораба.

— Астрофизика? — попита Уилсън.

— Готов съм, сър — каза Тънди Сътън. Той чакаше в задната част на мостика заедно с двама от научните работници, Бруно Сеймор и Ръсел Сал. Техните конзоли имаха двойно повече портали и екрани от тези на останалите и можеха да показват големи количества информация. В допълнение към това и тримата мъже имаха вградени ретинални импланти, които ги даряваха с виртуално зрително поле с високо качество. Ако в нормалното пространство имаше някаква аномалия, щяха да я локализируют и анализират почти мигновено. Също така споделяха информацията с офиса по астрофизика на горната палуба, където чакаха повечето специалисти, включително Дъдли Боуз.

— Оскар, моля те, включи силовите полета и поеми тактическия контрол.

— Да, сър.

Част от виртуалното зрение на Уилсън му показва енергията, която се пренасочваше към силовите им полета и атомните лазери. Информацията от сензорите също така се подаваше директно към контролния център за прихващане. Оскар пое изпълнителните правомощия върху арсенала им от бойни глави. Уилсън придвижи виртуалните си пръсти, за да активира общ канал в целия кораб.

— Така, дами и господа, да видим какво има навън. Ту Лий, изведи ни от червеевата дупка, но запази хипердвигателя в работен режим. Може да ни се наложи да избягаме бързо.

Ту Лий се ухили широко.

— Да, сър.

Синята мъгла, която изпълваше двата високоразделителни портала в предната част на мостика, започна да потъмнява. В центъра се надигна черна вълна и започна бързо да се разпространява. Ясни точки светлина нашариха тъмната нощ извън кораба, когато звездното поле отново се появи около тях.

— Тънди? — попита Уилсън.

— Нищо очевидно, сър. Електромагнитният спектър е чист. Гравитоничният също. Гъстотата на частиците е стандартна. Непосредственото квантово поле е стабилно. Радарът не засича нищо. Неутриновите показатели са в норма. Космическата радиация е висока, но не прекалено.

— Сензори, покажи ми Дайсън Алфа — каза Уилсън.

Ана фокусира главния телескоп и изпрати образа към портала отляво. Тънки червени скоби указваха позицията на обгърнатата звезда. От нея изтичаше инфрачервена емисия и на екрана тя изглеждаше като бледа розова точка. Дайсън Бета се появи малко по-встрани.

— Изглежда, че няма промени в нито една от бариерите — каза Ана. — И двете бяха непокътнати преди двадесет и пет години.

— Някаква активност в околността им?

— Не засичам такава. Искате ли да извърша хисрадарно сканиране?

— Все още не. Увеличи обсега на работещите в момента сензори. Искам по-ясна картина на местността. Астрофизика, продължавай да наглеждаш ситуацията. Пилот, стабилизирай сегашната ни позиция.

— Да, сър. — Ана започна да манипулира виртуалните си икони.
— Започвам подготвяне за изстрелване на сензорните модули.

Уилсън изпусна въздишка на облекчение. Натискаше иконите почти несъзнателно с виртуалния си пръст. На конзолата пред него един от малките екрани сменяше изображения от различните камери. Всяка една покриваше малка част от суперструктурата на звездния кораб: предната сензорна система, част от животоподдържащия пръстен, плазмените ракети. Без значение коя камера избираше, на екрана не се появяваше нищо друго освен кораба и далечните звезди. Нищо. Празнотата беше внушителна. Плашеща.

Когато беше момче, Уилсън плуваше с удоволствие. Родителите му имаха малък басейн в двора си и той се възползваше от него всеки ден. Това не му пречеше постоянно да им досажда да го заведат на по-голям басейн в спортния център на окръга. По време на онова посещение беше на девет години, той и цяла група негови приятели. Някоя изтормозена майка ги бе закарала дотам. Благодарение на уменията и увереността си не се уплаши от дълбочината на големия басейн и скоро поведе останалите във водата. Когато вече се намираще в дълбокия край, се гмурна на дъното, изпълнен с увереност, че може да докосне плочките. Беше лесно, силните му загребвания го изтласкаха надолу и надалеч от повърхността. Ушите му изпукаха два пъти заради налягането, преди да допре върховете на пръстите си в гладките сини плочки. Шумът от останалата част на басейна беше странно приглушен на тази дълбочина. Пляскащите над него крака бяха неясни, като филтрирана синя светлина. Налягането нежно го притискаше. Започна да плува нагоре. И чак тогава осъзна грешката си. Беше си поел достатъчно дълбоко дъх, за да се стигне до дъното, но сега дробовете му горяха. Мускулите му трепкаха с нарастващата отчаяна нужда да поемат свеж въздух. Той започна да маха бясно с ръце във водата, което по никакъв начин не увеличи ужасно бавната му скорост. Нуждата да диша стана смазваща. Гръдният му кош започна да се разширява, дробовете му се движеха, за да поемат сладкия кислород. Уилсън почувства как водата се плъзга нагоре по ноздрите му като някакво неконтролируемо заравящо се животно. Точно в тази секунда разбра, че ако тя стигне по-надалеч, ще се удави. Това беше достатъчно, за да подлуди тялото му, да го накара да ритва и да се бори. В същия миг събра нужната дисциплина, за да спре дробовете си,

които се мъчеха да вдишат. Някак си успя да пробие повърхността на водата, без течността да проникне по-надълбоко в него. Чак тогава вдиша жадно красивия чист въздух. Почти се разплака, когато шокът от това, което за малко не му се случи, достигна до съзнанието му. Дълго време се държа за ръба на басейна, докато мощни тръпки разтърсваха цялото му тяло. Най-накрая възвърна достатъчно контрол над себе си и се върна с плуване при приятелите си, но никога не им каза какво му се бе случило.

Дори по време на бойните полети с военновъздушните сили не се бе чувствал така уплашен, както когато плачеше и се протягаше към ръба на басейна. Нищо не бе предизвикало същото чувство у него. Досега. Осъзнавайки колко далече се намираха от *каквото и да е*, същото лепкаво гадене го хващаше в прегръдката си, точно както бе уловило деветгодишното му аз. Той започна древната си дихателна практика в опит да успокои тялото си, преди да започнат тръпките.

— Модулите се отделят от кораба — обяви Ана.

— Добре, благодаря ти — отговори Уилсън, може би твърде рязко. Виртуалната му ръка спря да мести поредицата от изображения и той концентрира цялото си внимание върху сензорните модули. Имаше нужда да върши нещо, да отвлече съзнанието си от нищото навън. Усети как пулсът му се забавя, докато с усилие връщаше дишането си към нормалния му ритъм, макар и да не можеше да направи нищо за студената пот по челото си. Във виртуалното му зрение се появи текстово съобщение. Беше от Ана и гласеше: Добре ли си?

Да, отвърна ѝ той. Не погледна към нея. Всички останали на мостика изглеждаха погълнати от работата си и светът извън кораба не ги притесняваше. Той единствен се страхуваше от междузвездния космос. Това донякъде нарани гордостта му — достатъчно, за да го накара да се съсредоточи както трябва върху работата си.

Екранът на конзолата му показва предната част на „Втори шанс“. Вратите на осем цилиндрични отделения се бяха отворили. Бяха разположени на равни разстояния точно зад голямата група сензори на носа на кораба. Модулите, наподобяващи големи метални насекоми със златни антени, се носеха навън в космоса и проблясваха на фона на светлините по ръба на всяко отделение. В основата на всеки модул

йонните тръстери запламтяха в синьо и ги изтласкаха надалеч от кораба.

Те се отдалечиха в разрастващ се кръг, свързани с лазери и микровълни. Щеше да им отнеме часове, докато достигнат постовеите си. Когато достигнеха петдесет километра от кораба, йонните им тръстери пламнаха отново и спряха движението им. В абсолютен синхрон тъмните им защитни сегменти се обелиха и разкриха фини сензорни инструменти наред междузвездния мрак. Дискове, блокове, мачти и лещи се показаха в края на електромускулните пипала и започнаха да сканират космоса около Дайсън Алфа. Големите системи на „Втори шанс“ сравняваха резултатите и ги комбинираха в единичен образ с изключително висока резолюция във всеки спектър.

За всички, които чакаха на борда, сензорите се оказаха голямо разочарование — на практика не разкриха никаква нова информация за бариерата. Диаметърът на звездата беше потвърден — двадесет и девет цяло и седем астрономически години. За миг екипажът на мостика като че ли замлъкна в молитва, докато осмисляше този факт. Повърхността излъчваше много слаби инфрачервени вълни. Местната гъстота на частиците беше малко над средната, което беше последица от възпрепятстването на слънчевия вятър. Не засякоха нищо друго. След пет дни внимателни наблюдения за някакъв знак на враждебни действия и други енергийни емисии, породени от изкуствена дейност, Уилсън трябваше да се съгласи с научния си екип, че в далечината не се наблюдава очевидна опасност. Той нареди на модулите за разгръщане на сензорната активност да се върнат към звездния кораб и те се приближиха с петнадесет светлинни години.

Когато отново влязоха в нормалното пространство, повториха изследванията. От пет светлинни години разстояние, образите от изстреляните модули бяха още по-прецизни. Само че нищо не се бе променило. Ветровете от междузвездни частици покрай близките звезди можеха да бъдат засечени, докато свистяха покрай бариерата и създаваха гигантски завихряния и въртопи, чиито въздишки в електромагнитния спектър напомняха на отслабващата песен на кит.

Уилсън ги приближи напред със стъпка от по една светлинна година. Всеки път осемте модула отлитаха пред тях и се виждаха в звездата. Всеки път предоставяха по-подробна картина на местната

радиация и разпределението на частиците. За самата бариера не разкриха нищо.

— Премести ни на един светлинен месец разстояние — каза Уилсън на Ту Лий.

— Да, сър.

— Тънди, това ще ни постави във високоразделителния обseg на хисрадара — каза Уилсън. — Да я сканираме ли?

Астрофизикът сви силно рамене иззад конзолата си на мостика.

— Ще ни разкрие много за природата на бариерата, но пък ако зад нея има активна сила, която я управлява, вероятно по този начин ще се разкрием. Не мога да си представя, че няма да успеят да засекат сканирането.

Оскар погледна към предните портали. Те показваха сините стени на червеевата дупка, които се затваряха около нормалното пространство.

— Вече би трябвало да знаят. Ние бихме засекли квантовото поле на червеева дупка от такова разстояние.

— Строителите трябва да са съзнавали, че някога някой ще дойде, за да изследва бариерата — каза Ана. — Не може да направиш нещо такова и да очакваш да остане незабелязано.

— Първо ще пуснем пасивните скенери — каза Уилсън. — Ако няма реакция, ще използваме хисрадара.

След около час „Втори шанс“ излезе от хиперпространството. Нямаше нужда Уилсън да нарежда изстрелването на модулите. Главният телескоп на кораба показва целия диск. В инфрачервения спектър бариерата приличаше на страховитото око на сънуващ дракон.

— Гъстотата на неутрино тук е много ниска, а на практика откъм Дайсън Алфа не идва нищо — каза Бруно Сеймор. — Бих предположил, че бариерата е непробиваема за тях. От това разстояние би трябвало да прихващаме потоп от информация.

— А гъстотата на частиците? — попита Уилсън.

— Просто междузвездни души. Няма вятър от самата звезда. Бариерата сигурно превръща енергията, която се удря във вътрешната ѝ страна, в инфрачервени лъчи. Изходната енергия съответства на предположението, ако приемем, че звездата си остава същата отвътре.

— Благодаря ти — каза Уилсън. Взираше се в червения кръг. Чувството за изолация отдавна си бе отишло. — Твърда ли е?

— Не, сър — каза Тънди Сътън. — Засичаме гравитационното поле на звездата. Слабо е, но доловимо. Ако беше твърда, щеше да има маса поне колкото на средноголяма звезда. Вероятно доста повече.

— Значи бариерата блокира неутрино, елементарни частици и по-голямата част от електромагнитния спектър, но не и гравитацията. Разполагаме ли с такива силови полета?

— С подобни — каза Тънди — Сигурен съм, че можем да построим генератор със същите свойства. Обаче няма да е лесно.

— А колко енергия ще отнеме, за да се захрани нещо с такива размери?

Тънди за малко не трепна. Бруно и Ръсел се усмихнаха притеснено.

— Значителен процент от ядрената енергия на звездата.

— Можете ли да проверите дали той липсва?

— Не. Ще ни е нужно много по-добро измерване на звездата, за да можем да направим сравнение. Никога не сме разполагали с такова.

— Добре. Щом можете да засечете гравитационното поле на звездата, можете ли да определите дали отвъд бариерата има орбитиращи планети?

— Не и оттук, трябва да се приближим още.

— Ана, има ли някакви признаци за активност извън бариерата, каквито и да е?

— Не, сър, нищо. Никаква микровълнова комуникация, никакви лазери, никакви радарни излъчвания. Няма плазмени следи, няма дори отпадни ракетни химически газове, доколкото можем да видим, макар че резолюцията е сравнително слаба, за да отговоря на този въпрос. Няма и полета на червееви дупки. Според сензорите ние сме сами.

Уилсън погледна към Оскар.

— Това започва да ми прилича на реликва — каза помощник-командирът. Звучеше разочарован.

— Добре. Направете сканиране с хисрадара. Искам да наблюдавате внимателно за всякакъв вид отговор. Хипердвигател, бъди готова да ни измъкнеш веднага оттук.

— Да, сър.

Мостикът се смълча за няколко минути, докато Ана и Ту Лий работеха в тандем и изпращаха хиперускорени гравитационни вълни от генератора на червеевата дупка.

— Необичайно — каза най-накрая Тънди Сътън. — Бариерата просто отрази вълните обратно към нас, като огледало. Това говори за много сложна квантова структура. Но пък винаги сме знаели, че няма да е нещо просто.

— Задействахме ли някакви аларми? — попита Уилсън.

Ана и екипът астрофизици поклатиха глави.

— Все още няма следи от активност. Само че от това разстояние възможностите на сензорите ни са ограничени. Всичко в електромагнитния спектър би се появило чак след месец.

— Повече ме интересува хиперпространствената и квантовата активност.

— Засега нищо.

— Много добре. Оскар?

— Изминахме дълъг път — каза Оскар. — Досега не сме видели нищо, което да ни накара да се обърнем.

— Съгласен съм. Подгответе кораба за среща с враждебна сила. Хиперпространство, придвижи ни на един милион километра над екватора на бариерата.

— Да, сър.

Червеевата дупка се отвори в нормалното пространство с изблик от радиация на Черенков, а тороидният ѝ ореол проблясваше с лазурни искри. Той се разсея бързо, както се беше и появил, и остави „Втори шанс“ зареян на милион километра над голата повърхност на бариерата. Преградата изглеждаше като обикновена плоскост, която продължаваше във всяка посока във вечността, сякаш звездният кораб бе стигнал до дъното на Вселената.

— Не бихме могли да преминем отвъд — докладва Ту Лий, веднага щом се установиха в нормалното пространство.

— Какво имаш предвид? — попита Уилсън.

— Бариерата блокира и червееви дупки. Докато приближавахме, улавяхме силно ехо от екзотична енергия. Каквото и да представлява тази преграда, тя продължава и в квантовите полета. Червеевата дупка не би могла да я преодолее.

— Значи всъщност няма път за навътре — каза замислено Уилсън.

— Или навън — каза Оскар.

Уилсън се обърна към астрофизиците.

— Как е възможно тогава гравитацията на звездата да проникне през нея?

— Ще те уведоим, щом разберем — каза Тънди. Не звучеше щастлив.

— Хисрадарното сканиране показва гладка повърхност — каза Ана. — Определено няма проникване на неутрино. Никога преди не съм виждала детектори да отчитат толкова малко показатели.

— Колко е дебела?

— Нашето измерение може да се приложи само към твърда материя — каза Тънди. — Това е изкуствен разрыв в квантовите полета, който се проявява в пространство-времето. Технически няма физическа дълбочина. Двумерна е.

— Добре. — Уилсън не можеше да отклони вниманието си от информацията, събрана от стандартния радар. — Има ли данни за активност на космически съдове?

— Нищо — каза Ана. Звучеше леко раздражена, че постоянно трябва да повтаря като папагал. — Няма следи от ракети или от червееви дупки. Тук няма никой друг.

— Искам да направя малко уточнение — каза Тънди. — Това проклето нещо е с диаметър тридесет астрономически единици. За човешкото съзнание е почти невъзможно да схване такива размери. Оттук не виждаме дори частица от процента от цялата му повърхност. На пет АЕ от нас може да има бойна флотилия от кораби с размерите на луни и ние няма как да го разберем.

— Нека не се отнасяме — каза Уилсън. — Затова сме тук, за пълно проучване и анализ. Така... Пилот, задръж ни в стабилно положение на тази дистанция. Защитни системи, поддържай щитовете ни вдигнати до следващо нареждане. Хипердвигател, поддържай ни в готовност за незабавно бягство. Астофизика, ти си на ход. Искам пълно сензорно сканиране от това разстояние, опипай бариерата с всичко, с което разполагаме. Засега няма да се приближаваме повече. Ако можеш да потвърдиш, че няма активни елементи, които ни заплашват, ще наредя изследване със сателит на повърхността на бариерата. Дотогава ще играем на сигурно.

Той се облегна назад в стола си и се загледа в натрупващата се информация на екрана и във виртуалното му зрение. Потокът беше безкраен и растеше постоянно с разгръщането и прилагането на нови

инструменти. Откриваше смисъл само в част от информацията, което му подейства смиряващо. Винаги бе смятал познанията си по физика за доста добри.

Тънди Сътън и останалите от научния екип се заровиха в необработената информация с плашещ ентузиазъм. Поведението им беше като на деца, пленени от някакво чудо. Уилсън внимаваше да не се натрапва или да не ограничава Тънди относно начина, по който той командваше отдела си. Само че, доколкото можеше да прецени, всички в него се държаха по-скоро като манияци на тема наука, неизживели първия си живот, отколкото като мъдри и внимателни професори — причината, заради която бяха избрани. Караха се и се смееха, без изобщо да се контролират. Внезапно, след всички изминали месеци, сега те бяха елитът и стояха над всички от екипажа. Личеше си по поведението им.

Уилсън остана два часа след изтичането на смяната му и след това предаде командването на мостика на Оскар. Час по-късно Ана го откри в обсерваторията. Беше дълго и мрачно помещение със слабо синьо осветление на средната палуба на пръстена. Тя влезе през вратата и спря за дълъг миг, преди очите ѝ да свикнат с тъмнината. Галерията имаше три високи прозореца от перфектно от оптична гледна точка стъкло, които гледаха пред кораба. Виждаха се смътно силуетите на още няколко души — бариерата беше привлекателен пейзаж. Тя се приближи до Уилсън.

— Здравей — прошепна.

— Здравей. — Ръката му опипом намери нейната в мрака. Двамата останаха прави един до друг, наслаждавайки се на близостта си. Ана виждаше главния цилиндър над тях, тъмна сива маса, осветена от малки навигационни светлини, които бяха нашарили като точки повърхността му. Въртеше се бавно и обръщаше последователно различни групи сензори към тях.

— Не съм сигурен, че я виждам — прошепна тихо Уилсън. — Имплантите ми предоставят идеално изображение в инфрачервения спектър. Но ако ги изключа, мисля, че мога да я видя. Ако е там, то е нещо като дебел облак от най-тъмния червен цвят на света. Може би просто си въобразявам, защото знам какво е и как би трябвало да изглежда. А тя изглежда така, сякаш е точно под носа ми.

— В този мащаб — е — прошепна му тя. — Дори не можем да се оприличим на микроб, сравнен с баскетболна топка.

— Виждаш ли я?

— Не знам. — Макар и да беше глупаво да го прави, тя се наведе леко напред и премигна. Имплантите ѝ бяха изключени и пред носа на кораба наистина може би имаше някаква ултратъмна червеникава мъгла, като сиянието на самотна свещ, осветяваща цяла катедрала. — Като призрачна светлина е.

— Хмм. Винаги съм смятал, че имам силно зрение. Ще трябва да пренаредя гените си при следващото подмладяване.

Той махна с ръка пред лицето си, за да види дали това ще промени нещо, дали ще успее да различи неуловимата емисия зад пръстите си. В обсерваторията имаше твърде много вторично осветление, за да бъде сигурен.

— Не знам дали я виждам, но със сигурност я чувствам. Проклетото нещо е страшно, като създание, стаило се точно зад мислите ти.

Тя хвана ръката му в своята.

— Хайде, беше дълъг ден. Време е да си починеш.

Той се усмихна. Зъбите му също едва се виждаха в мрака.

— Твърде съм уморен и напрегнат, за да споря с теб.

Остави я да го поведе към вратата.

— Напрегнат? Ти?

— Да. Прекарахме цяла година в строежа на кораба. Аз прекарах триста години в чакане нещо толкова важно да ми се случи отново. Когато излязохме от хиперпространството, исках *там* да има нещо, нещо конкретно, което да мога да видя и да разбера. Когато кацнахме на Марс, бях обграден от извънземната геология. Беше странно, дори красиво по някакъв начин и всъщност никой не знаеше нищо за нея. Само че камъкът можеш да го разбиеш с чук и да видиш минералите и пластовете в него. Имахме библиотека с информация, която можеше да определи какъв вид е точно, какво събитие го е произвело. Всичко беше в главата ми, информацията, която можех да приложа.

Бяха сами в коридора, затова тя се изправи на пръсти и го целуна.

— Горкият ми старец.

Уилсън се усмихна, вече срамежливо.

— Да, предполагам, че просто се поизплаших, това е всичко. Размерите на това копеле могат да усучат съзнанието ти. Не трябва да му се оставям.

— Знаем, няма да помогне, ако го налагаме с чук.

— Не. — Той отвърна на целувката ѝ. — Обзалагам се обаче, че ще се почувствам много по-добре.

Пет дни по-късно Уилсън нареди „Втори шанс“ да се придвижи на петдесет хиляди километра над бариерата. Използваха плазмени ракети и ускориха до една петнадесета же, след това спряха и се обърнаха, за да намалят скоростта си. Физиците бяха нетърпеливи да видят какво ще се случи, когато отходните газове се пръснат над повърхността. Отговорът беше много прост — нищо. Сателитите, които се носеха на сантиметри от бариерата, наблюдаваха как утайката от газове и енергизирани частици удря повърхността и отскача. Нямаше размяна на топлина или на кинетична енергия. Никакъв ефект. По микровълновите връзки между сателитите и звездния кораб потекоха гигабайти, допълвайки вече обширната база данни относно бариерата. Огромно количество от сензорни лог-файлове бе запазено в системата на ОИ и почти всички съдържаха отрицателни отговори. Всеки член на научния екип можеше да каже на Уилсън какво не е бариерата и да обясни свойствата ѝ надълго и нашироко. Това, което никой не можеше да му каже, беше как е създадена, нито откъде. Също толкова категорично не знаеха защо съществува.

Но пък, каза той снизходително една нощ на Ана, бяха тук само от пет дни. Не трябваше да очаква чудеса.

Звездният кораб вися над опърничавата бариера още осем дни и продължи да я опипва с различни радиационни лъчи, както малко дете опипва интригуваща рана, нетърпеливо да види какво има под коричката. Генераторът им на червееви дупки изкриви време-пространството в многобройни заплетени мутации. Вълновите функции на всяка проба отскачаха от най-близката почти невидима повърхност без някакъв значителен резонантен модел. През това време единственото голямо откритие бяха планетите зад бариерата. Тънди потвърди, че гравитационният анализ показва два газови гиганта и три малки солидни планети, орбитиращи около звездата, както и индикации за няколко огромни астероида. Когато съобщиха на ръководителите на отделите, че една от планетите е в

животоподдържащите норми, това оживи всички. Разстоянието до звездата позволяваше еволюцията на въглероден живот при благоприятни планетарни условия, като например наличието на вода. Атмосферното налягане беше поносимо.

Най-накрая, повече заради настроенята на кораба, отколкото заради практическата наука, Уилсън позволи на Макклеин Гилбърт да извърши полет до повърхността. След дългото, скучно пътуване екипажът се изнервяше. Също като Уилсън, и останалите бяха очаквали нещо по-конкретно, някаква следа за произхода на бариерата, причината за съществуването ѝ. Ако един от тях наистина отидеше там и я изследваше лично, може би това щеше да успокои част от напрежението, което се натрупваше в животоподдържащия пръстен.

Така целият звезден кораб наблюдаваше как малката совалка излита от хангара си в цилиндричната суперструктура. Тя представляваше малка сферична животоподдържаща капсула, годна да транспортира до петнадесет пътници, прикачена върху тласкащо отделение с формата на барабан, което съдържаше екипировката за изследване и две малки плазмени ракети. Беше превозно средство за малки разстояния с възможност за полет до десет дни, предвидено да пренася научни работници между „обектите на интерес“, намерени при двойката Дайсън. Въпреки че нямаше възможност да навлиза в атмосфера, можеше да каца на малки безвъздушни луни или, както по-скоро се надяваха, да се свързва с извънземни звездни кораби и космически станции, а ако извадеха истински късмет — с генератора на бариерата. Почти всички на борда бяха пожелали да придружат Мак, включително изключително гласовитият Дъдли Боуз, но Уилсън бе забранил качването на пътници по време на това пътуване. Мак взе със себе си още един член на изследователския екип за всеки случай, пилот, един инженер, и с това се изчерпваше целият екипаж.

Совалката използва контролните си двигатели на химически принцип, за да се задържи на триста метра над бариерата и Мак внимателно се измъкна от цилиндричния шлюз на космическия съд. Вътрешният слой от модифицирана пластмаса на космическия костюм се стегна около кожата му и започна да се наглася към всяко негово движение, така че да пасва удобно на тялото му във всеки един миг. Над него той носеше дреха с топлинна регулация, оплетена от топлопроводими фибри, които щяха да отведат настрана цялата

излишна телесна топлина. Върху нея имаше по-дебел бледосив костюм, който комбинираше противорадиационно покритие и външен слой броня, достатъчен да спре повечето микрометеоритни удари. Имаше и вградена мрежа от силови генератори, която беше истинската му защита в космоса. Ако тази екипировка се повредеше, процедурата изискваше да преустанови дейността си извън совалката и да се върне към най-близкия шлюз. Шлемът му беше подсилен прозрачен балон, също неподатлив на радиация и устойчив на екстремални температури. Можеше да го затъмнява в зависимост от светлината. Имаше видимост във всички посоки, подсилена от разнообразни сензори в яката, до които имаше достъп чрез виртуалното си зрение. Батериите, топлинният регулатор и системата за регенерация на въздуха бяха прибрани в малка компактна раница, вградена в предната част на външния костюм. Там имаше още няколко допълнителни радиаторни перки, чието предназначение беше да изхвърлят излишната телесна топлина. Цялото това нещо беше свързано с интерфейс и контролирано от е-конома му. Иконите на системните схеми бяха пръснати по периферията на виртуалното му зрение.

Веднага щом се измъкна от въздушния шлюз, се хвана за решетката на корпуса. Ресничките на подметките на ботушите му се захванаха за мрежата достатъчно силно, за да го задържат на място дори под действието на мощното усукване, което тялото му можеше да претърпи при грешна маневра по време на свободното падане. Наведе се, коремните му мускули се напрегнаха здраво поради липсата на гравитация, и развърза тънката раница от стойката ѝ. Беше просто устройство, малка раница с дебели пластмасови гъбовидни придатъци на всеки ъгъл, от които излизаха дюзи за изстрелване на студен газ. С тях можеше да се придвижва свободно на разстояние от няколко километра.

Докато я слагаше на себе си, във виртуалното му зрение се появи нова група от икони. Първо извърши пълна проверка с диагностичния софтуер и чак тогава започна да манипулира джойстика с виртуалната си ръка. Сега, когато вече беше навън и толкова много от колегите му от екипажа надзъртаха през рамото му, се изкушаваше силно да натисне газта и веднага да се изстреля към бариерата. Въпреки това си наложи да премине през рутинния физически тест. Започна да изпробва тръстерната сила на всяка от дюзите, като изпускаше малки

порции газ. Чак когато малкият му тренировъчен полет около совалката привърши, каза:

— Готов съм да премина.

— Оттук изглеждаш добре — каза Оскар. — Телеметричните данни са идеални. Можеш да продължиш с мисията.

Познатият глас и неизменният му сухарски хумор действаша абсурдно успокоително на Мак. В тази твърде ексцентрична ситуация това беше приятна позната нотка, същият глас, който го бе превел през дузина нови светове. Виртуалните пръсти наклониха джойстика напред и маневриращите дюзи изкихаха струи азот, отдалечавайки го от совалката. Доколкото можеше да види в стандартния видим спектър, беше се отправил към абсолютния мрак. Барьерата може да беше на няколко сантиметра пред него или на петдесет светлинни години. Според радара му беше на деветдесет и три метра. Той увеличи скоростта до няколко метра в секунда и каза на е-конома си да включи светлините на совалката. Космическият му костюм засия с мръсната оловна светлина на лъчите зад него. Беше сигурен, че вижда пред себе си тройните кръгове, където лъчите се сблъскваха с барьерата. Светлините оформяха нещо като емблема, сякаш някой прожектираше анимация върху повърхността.

Мак активира инфрачервената функция на ретиналните си импланти. Половината вселена се превърна в сияйно карминено. Въпреки че можеше да види барьерата, все така нямаше как да прецени физическото разстояние до нея. Радарът показваше четиридесет метра. Той започна да намалява скоростта си, светлините вече оставяха кръгове с лек зеленикав оттенък върху повърхността. За сметка на това най-накрая можеше да види собствената си сянка, проектирана върху плоската стена пред него.

Той спря на половин метър от преградата и за миг просто се задържа на място. Биомониторът отчете препускащ сърдечен пулс, можеше да чуе бученето на адреналина в ушите си. Започна да повдига ръката си, пръстите му се разгънаха, за да докоснат енигматичната повърхност и спряха. Не беше получил разрешение, но ако искаше потвърждение преди всяко действие, мисията извън кораба щеше да отнеме цял ден. Причината, заради която бе избран, беше опитът му при контакти. „Не и в тази ситуация“, каза си той и си позволи малка

игрива усмивка. Ритъмът на сърцето му се бе поуспокоил и той довърши движението си. Пръстите му докоснаха повърхността.

В продължение на един откачен миг си представи как бариерата изчезва като сапунен мехур, пръсната от нахалното му докосване. Само че не стана така и той се изхили тихо на тази приумица. Вече се носеше назад, оттласнат от контакта, затова натисна джойстика напред и отново протегна ръка. Този път маневриращата раница го задържа на място.

— Добре, докосвам бариерата. Няма признаци за реакция. Прилича на обикновена солидна материя, няма я леката повърхностна нестабилност като при допир със силово поле.

— Разбрано, Мак — каза Оскар. — Всички се надявахме някаква демонична лапа да пробие повърхността и да те повлече навътре.

— Хей, благодаря ти.

— Удоволствието е мое. Какво ще кажеш да изпробваш няколко сензора?

— Ще го направя. — Той се пресегна към инструментите, закрепени за колана му. Един по един закрепяше сензорни подложки към бариерата и ги активираше. Трябваше да придържа всяка към повърхността. Високотемпературното лепило не вършеше никаква работа. Когато го изстиска от тубата му, то просто отскочи от бариерата като вода, пръсната върху тефлон.

— Не очаквахме да проработи — каза Оскар. — Няма достатъчно атоми, към които да се закрепим. Все пак опитът си струваше.

— Разбира се, но в момента изразходвам големи количества газ, за да поддържам сензорите.

— Разбрано. Моля те, приложи мезонния детектор.

— Добре. — Той притисна дебелия цилиндър към повърхността. За пореден път си представи ясно как нещо чака от другата страна. Той дращеше по бариерата като мишле по перваза, а домашната котка слушаше съсредоточено, невидима, само на един електрон разстояние. „Това е ирационално, продължаваше да си повтаря. Само че нещо знае със сигурност, че сме тук.“ Изви глава настрана, докато звездите не изпълниха погледа му. За миг беше изправен, притиснат към стената, нощното небе беше зад него, а краката му не стъпваха на нищо. Вертикалният хоризонт между червеното и черното беше идеално прав

и ясен. Когато погледна надолу, същият хоризонт се намираше под краката му. Човешкото съзнание просто не можеше да възприеме *размерите* на това нещо. Който и да бе създал невероятния артефакт, трябва да бе имал изключително сериозна причина.

Защита? Затвор? Залозите на борда бяха осемдесет на двадесет процента. И двата варианта предполагаха наличието на агресор. Отново в мащаб, необхватен за човешкото съзнание.

— Добре ли си, Мак? — попита Оскар.

Той осъзна, че сърцето му отново бумти и направи няколко бързи вдишвания.

— Да, няма проблеми. Какво следва?

— Детекторът на екзотични вълнови форми. Тънди иска да знае откъде точно идва инфрачервената емисия. Това би трябвало да ни помогне да разгадаем как бариерата се свързва с пространство-времето.

— Ясно.

След четиридесет минути той върна и последния сензор на колана си и се изстреля към совалката. Физиците бяха доволни от резултатите, бяха се придвижили с още една стъпка към разбирането на бариерата. Само че по въпросите „какво“ и „защо“ я генерираше все така нямаха никаква идея.

Два дни след мисията на Мак сутрешното събиране на ръководителите на отделите реши, че събирането на информация вече не може да продължи от статична наблюдателна позиция. Уилсън беше загрижен, че не напредват достатъчно в други насоки.

— Бяхме изпратени тук, за да установим причината за издигането на бариерата — каза им донякъде формално той, след като бяха направили обичайния преглед на материалите от предишния ден. — Тънди, знам, че екипите ти се справят страхотно с установяването на характеристиките на бариерата, но се нуждаем от нещо повече. В момента работите над квантовата ѝ структура. Има ли някакъв начин да пренастроим хипердвигателя и да преминем от другата страна?

— Не — каза Тънди. — Всъщност не мисля, че има начин да преминем отвъд. Може и да не сме способни да генерираме такава бариера, но сме в състояние да разберем достатъчно от свойствата ѝ, за

да изключим всякакъв вид преодоляване през хиперпространството. През нея просто не може да бъде отворена червеева дупка.

— Ами ако опитаме да влезем със сила? — попита Оскар. — Можем ли да проникнем през нормалното пространство?

— Отново не. Няма начин. Дори да можем да генерираме нива на енергия от звездни колапси и да ги приложим право срещу бариерата, нямаше да постигнем нищо. Тя не е физическа. Не може да бъде наранена като твърдата материя. Един ден може и да сме способни да манипулираме квантови полета по такъв начин, че да дестабилизираме част от нея, но това няма да се случи още дълго време. Ще си послужи с доста слаба игра на думи — дори не сме докоснали повърхността.

— Тогава трябва да потърсим следи на друго място — каза Уилсън. — Трябва да признаем, че предвид размерите на това нещо, търсенето ще е доста повърхностно, но трябва да го направим. Връщаме се към двете първоначални теории: офанзивната и дефанзивната. Ако бариерата е защитна, може да има следи от атаки.

— Следи или цялата армада? — попита небрежно Оскар.

— Ако са тук, вече би трябвало да ни изучават — каза Антония Кларк, началникът на инженерите. — Създадохме достатъчно смущения във всеки спектър, откакто сме пристигнали. Дори няколко разузнаващи сателита, пръснати около бариерата, щяха да ни открият.

— Може би — каза Тънди. — Само че не сме засекли никакви наблюдателни устройства. А и от издигането на бариерата е изминало много време. Заплахата вече може и да не съществува.

— Много време според нашите представи — каза Оскар.

— Добре. — Уилсън вдигна ръце, за да предотврати избухването на грандиозен спор. — Ако атакуващата сила или същество е все още тук, трябва да го открием, най-добре, без то да ни види. Това ще е доста трудно, признавам, но трябва да се опитаме. Ако са си тръгнали, може да са оставили нещо зад себе си. А пък ако бариерата е била издигната, за да затвори звездата и обитателите на системата, тогава имаме още по-голям шанс да открием строителите. Затова реших с „Втори шанс“ да поемем на пълна обиколка около екватора. Ще поддържаме дистанция от една астрономическа единица и ще използваме хипердвигателя на ниска скорост. Ако отделим за това една седмица, хисрадарът ще успее да завърши много точно сканиране на

околния космос. След това, ако приемем, че се изпълни най-лошият сценарий и не открием нищо, ще отлетим до двата полюса и ще ги изследваме. Ако и тогава не намерим нищо, ще направим нова преценка на ситуацията.

— Капитане — каза Тънди, — бих искал да повдигна въпроса за комуникацията.

— С кого?

— И двата сценария предполагат, че отвъд бариерата съществува някакъв разумен живот. Сега, когато сме толкова близо, е възможно да привлечем вниманието им, дори да влезем в диалог.

— Как? Нали каза, че бариерата е непробиваема.

— Спрямо всичко, с изключение на гравитацията. — Той кимна към главния инженер. — Обсъдих това с Антония. Не би трябвало да е твърде трудно да модифицираме енергийната конфигурация на хипердвигателя, за да създадем гравитационни вълни. Ако цивилизацията вътре разполага с работещ гравитационен детектор, би трябвало да могат да засекат сигнала.

Идеята изненада Уилсън. На базата на анализа, който получаваше от научните екипи, откакто бяха пристигнали, отдавна бе изключил възможността за опит за контакт.

— Колко трудно ще е да извършим тези адаптации? Няма да позволя да изключим двигателя нито за миг.

— Въпрос на препрограмиране е — каза Антония. — Това е всичко. За да излъчва стандартни гравитационни вълни, трябва само да направим проста модификация на хисрадарната функция. ОИ на кораба може да ни предостави план за преформатирането за няколко часа.

— Добре тогава, можете да продължите работа по тази програма. Ако обиколката на екватора не даде резултати, определено ще изпробваме този вариант. Добра идея, поздравления и на двама ви.

Беше вторият ден от едноседмичния им полет около екватора, когато хисрадарът най-накрая откри нещо интересно. Първите данни от сканирането постъпиха точно след полунощ по корабния часовник. Оскар командваше мостика. Той нареди „Втори шанс“ да се върне в нормалното пространство и се обади до кабината на капитана.

Когато Уилсън пристигна, навличайки сакото си и тръскайки глава, за да се разсъни, главните сензори на звездния кораб бяха напълно разгърнати. В порталите на мостика се оформяше картина. Графичната решетка от неоновозелени линии върху радара беше включена в режим на най-голяма детайлност и показваше идеална полусфера, която се издигаше от бариерата. Основата ѝ имаше диаметър от двадесет и пет километра.

Тънди Сътън и Бруно Сеймор пристигнаха на мостика. И двамата застанаха зад Уилсън и зяпнаха объркано.

— Уау — промърмори Бруно. — Говори ми за муха, хваната в кехлибар.

— Добре. — Уилсън отиде до конзолата си и седна зад нея. — Какво наблюдавам? Планета ли е?

— Не, сър — отвърна Ръсел. Екраните на конзолата му проблясваха, докато той прекарваше новопристигналата информация през рутинните процедури на анализ. — Бих предположил, че е някакво продължение на самата бариера. Повърхността е безупречно гладка, точно като нейната, и освен това има формата на идеална полусфера. Има изключително силно магнитно поле, много над стандартното планетарно, и флукутира като подивяло, почти все едно се върти. Няма гравитационно поле... но сензорите засичат гравитационни емисии. Редовни са, някакъв вид пулсация. Само че не са синхронизирани с магнитното изместване. Много странно.

След тези думи Уилсън се обърна към Тънди, който тъкмо седнаше зад собствената си конзола. Астрофизикът се намръщи объркано към него.

— Някакъв сигнал? — попита Уилсън.

— Не знам.

— Поредицата на пулсациите не се променя — каза Ръсел. — Ако е сигнал, не казва кой знае какво.

— Можеш ли да определиш откъде идва?

— Сякаш от полусферата, въпреки че точката на произход изглежда се мести във вътрешността ѝ.

— Добре, нещо друго?

— Липсва инфрачервена емисия. — Той кимна към огромния портал, който показваше повърхността на бариерата в ярко карминено.

Огромен кръг в центъра на образа беше оцветен в черно, сякаш беше изрязана дупка. — Чакайте! Има нещо на върха.

Гласът на Ръсел стана по-писклив, докато разчиташе необработената информация.

— Върхът не е заоблен, а е плосък, или... може би е някакъв кратер. Отвор! Там има отвор.

— Прав си! — извика Бруно. На лицето му имаше дива усмивка. — Слаба фотонна емисия. Оттам се излъчва светлина, вълновата дължина излиза с малко от ултравиолетовия спектър. Не е инфрачервена, не и като останалата част на бариерата. Това може да е вход!

Уилсън и Оскар си размениха шокирани погледи.

— Успокойте се — каза Уилсън. — Искам да работим с реалността, а не с предположения. Дайте ми прилично изображение от главния телескоп. Оскар, на какво разстояние се намираме в момента?

— Сто хиляди километра над бариерата. Още седемдесет хиляди от полусферата.

— Достатъчно е.

— Фокусираме — обяви Бруно.

Порталът на мостика показва бързо разрастващ се навън пръстен от червена светлина. След това потъна в абсолютен мрак.

— Ето го — каза триумфално Бруно. Петънцето от луминесцентна светлина започна рязко да расте и се превърна в полумесец от лавандулово сияние, което затрепка в средата на портала.

— Размери? — попита Уилсън.

— Дупката е широка седемнадесет километра.

— Вълновата дължина не съвпада с известния спектър на Дайсън Алфа — каза Тънди. — Това не е светлината на звездата.

Уилсън не можеше да извърне поглед от отломката светлина.

— Засичаме ли някакви близки действия, които може да идват от космически кораби или сензори?

— Не, сър.

— Предполагам, че не знаеш дали дупката е била отворена при излизането ни от червевата дупка?

— Знаем, че върхът беше плосък, но данните от хисрадара не показваха, че е отворен.

— Ясно. Някакви препоръки?

— Да пратим сонда — каза незабавно Ръсел.

— Накрая ще направим и това — каза Тънди. — Само че първо трябва да го наблюдаваме известно време.

— Докато го наблюдаваме, можем да изпратим сателит, който да прелети над отвора — каза Оскар. — Ще го държим на същото разстояние като кораба и ще надзърнем право надолу. Тъгълът на наблюдение от сегашната ни позиция е доста неподходящ.

Уилсън се изненада малко от предложението. Бе очаквал Оскар да е по-предпазлив, въпреки че сателитът наистина беше добра идея. Ако там имаше нещо, то със сигурност знаеше за присъствието на „Втори шанс“.

— Направете го.

— Започвам подготовката.

Оскар отиде до конзолата, която обикновено използваше Ана, и започна процес на изстрелване.

— Междувременно — каза сухо Уилсън — някой да има идеи какво е това?

Жан Дювоа се подсмихна слабо.

— Крепостта на Мрака, в която се размотава злият властелин.

— Благодаря. Някой друг?

— Аз имам идея — каза Бруно. Почти се изчерви, когато екипажът на мостика погледна към него. — Ами, това нещо е активно, нали? Нещо отвътре генерира гравитационни вълни и магнитни полета. Може да има и други неща, но просто да не сме ги засекли. Освен това е разположено право върху екуатора. Доколкото показват сензорите ни, е идеално изравнено с равнината на еклиптиката. Макар и да не съм сигурен доколко това има значение... — Той се огледа наоколо, притеснен от вниманието върху него. — Просто си помислих, че може да е генератор, това е всичко, точката, която генерира бариерата, или поне тази част от нея.

Уилсън погледна към Тънди и повдигна въпросително вежда.

— Подкрепям го — каза Тънди. — Докато не се появи ново предложение, което да го опровергае. — Той вдигна палец към Бруно. — Умно.

Оскар изстреля сателита от клас „Мур“ след двадесет минути. Йонните му двигатели ускориха и отдалечиха машината от звездния кораб, пращайки я по дъга над върха на тъмната полусфера. Почти

всички екрани на борда показваха изображението от камерите му във видимия спектър. Виолетовото сияние не разкриваше много, определено в самата вътрешност нямаше нищо. Програмата за изключително подробен анализ засече малка, но редовна флукутация в излъчващата се енергия. Не съвпаднаше с вибрациите нито на гравитационните вълни, нито на магнитното поле.

Четири часа, след като напусна „Втори шанс“, сателитът се озова право над отвора. Дори при най-голямото увеличение не можа да улови нищо освен хомогенното тъмносиньо сияние, сякаш полусферата не съдържаше нищо друго, освен флуоресцентна мъгла. Двадесет минути по-късно, когато половината екипаж беше изгубил интерес към ставащото, светлината изчезна и отворът угасна напълно. Осемнадесет минути по-късно светна отново.

Интензивните забавени повторения, комбинирани с програми за подсилване на изображението, показаха, че нещо бе преминало по протежение на отвора и бе блокирало светлината.

— Твоят зъл властелин току-що мигна — каза Оскар на Жан.

Три дни след наблюдението вече знаеха, че светлината се блокира средно на всеки седем и четвърт часа, макар че периодът можеше да варира с до осем минути. Времетраенето на затъмнението беше по-постоянно. Продължаваше съвсем малко над осемнадесет минути освен веднъж, когато се проточи почти до тридесет и пет.

След като нищо не излезе от дупката за цялото това време, Уилсън най-накрая позволи наблюдение отблизо. По-голям сателит от клас „Галилей“ напусна хангара си на „Втори шанс“, екипиран с попълнен сензорен комплект от предишния. Ана забави хода му, когато започна да се доближава до дупката, и го задържа на двадесет километра над идеално черната повърхност на полусферата. Телеметричните данни показваха, че малкият съд получаваха истински пердах от магнитни и електромагнитни вълни. Въпреки специално подсилените вериги, предназначени да устоят на коварните условия около повечето активни газови гиганти, тя трябваше постоянно да внимава за претоварвания и временни повреди. Интерференцията предизвикваше много смущения в информационната връзка с кораба,

вследствие на което получаваха лоши образи и неточни данни от инструментите.

Всички на звездния кораб наблюдаваха как дупката бавно се показва в полезрението им, нежното ѝ лавандулово сияние изглеждаше като зората на слабо слънце. Илюзия, която се разпадна скоро след като сателитът се приближи. Осветената дупка беше малка по всякакви стандарти. После сателитът премина над ръба, забави ход и почти спря. Магнитните колебания, комбинирани с гравитационните вълни, бяха достатъчно силни, за да предизвикат отчетливо клатене, сякаш машината плаваше във вода. Ана даде всичко от себе си, за да омекоти малките вибрации и сензорите да могат да се вторачат внимателно надолу. Четиристотин километра под дупката извита решетка от огромни тъмни нишки се плъзгаше бавно над синьото сияние, което идваше от дълбините. Докато сателитът се съсредоточаваше върху нишките, стана ясно, че решетката далеч не е правилен шестоъгълен кошер. Процепите варираха от прости триъгълници до дванадесетостени, като някои от нишките бяха толкова извити, че почти превръщаха фигурите в елипсоиди. Дупките бяха с размерите на малки държави, а нишките бяха широки до неколкостотин километра. От заоблеността и мудното движение ставаше ясно едно — решетката беше сфера.

На хиляда километра под нея се виждаше втора сферична решетка, също изградена от тъмни нишки, макар че тази имаше по-правилна геометрия и беше съставена главно от триъгълници и петоъгълници. И тя се въртеше, но в различна посока. Под нея имаше трета решетка с по-големи празни пространства. Дългите ѝ колкото континенти нишки сияеха в наситено индигово и излъчваха внушителен блясък. Той беше допълван от ивици аметистова светлина, която идваше изпод сферата и подсказваше за четвърта решетка, въртяща се някъде в дълбините. Не беше ясно къде точно. Третата сфера, изглежда, бе обградена от някакви светещи газове.

— Копеле — прошепна Уилсън. От всички неща, които бе очаквал да види в Крепостта на мрака, кинетичните скулптури, по-големи от планети, не бяха много напред в списъка му. Мащабът на бариерата вече подлагаше на безмилостни атаки човешките му сетива. Тя поне беше само проекция, енергия, манипулирана и огъната в звездни мащаби, докато тези решетки-сфери изглеждаха съвсем

плътни. Това беше материя, организирана и оформена в количества, които технологията на Федерацията не можеше да си представи. И въпреки това строителите на бариерата бяха създали нещо, което от тяхната проста гледна точка изглеждаше механично до смехотворна степен, в най-точния смисъл на думата. Вече нямаше изобщо да се изненада, ако откриеха скоростни кутии със зъбчати колела с размерите на луни, които захранваха цялата постройка.

— Тези нишки наистина ли са твърди? — попита той.

— Не мога да кажа — каза Ана. — Електромагнитната среда там си играе неконтролируемо с радара на сателита.

— Толкова много материя би се сляла под силата на собствената си гравитация — каза Брус. — Трябва да са енергийни форми.

— Не мисля — веднага го оспори Ръсел. — Там няма нищо с масата на планета. Освен това скоростта на въртене ще поддържа формата им.

— Глупости, трябва да са направени от метален водород, за да поддържат структурната си цялост при такива условия.

— И какво от това? Значи е метален водород. Освен тези, които сияят. Мисля, че те са от някаква екзотична материя. Реално оттам не се долавя никакво инфрачервено излъчване.

— Външната обвивка завършена ли е? — попита Оскар. — Искам да кажа, има ли идентична полусфера от вътрешната част на бариерата, или това е просто някакъв гигантски жлеб за тези гигантски сферични решетки?

— Добър въпрос — каза Гънди. — Ана, можеш ли да фокусираш телескопа на сателита през решетките?

— Не, сър, няма начин! — възкликна тя. — Мъглявината около третата сфера е като облак и става все по-гъста под нея.

— Като олио — промърмори Оскар. — Смазва процепите между сферите.

Той осъзна, че Гънди го гледа, и се усмихна извинително.

— Просто мисъл.

— Ана — обърна се към нея Уилсън. — Сателитът ще оцелее ли там?

Тя изпусна дълга въздишка, докато се взираше в основното изображение в порталите близнаци.

— Не виждам защо не, поне до първата сфера. Данните от сензорите показват, че пространството е празно на тази дълбочина.

— Добре тогава — каза бавно Уилсън, докато в него се зараждаше чувство на истински ентузиазъм. — Да го направим.

Ана изстреля втори сателит от клас „Галилей“ и го насочи до входа на нещото, което екипажът вече наричаше Крепостта на Мрака. След като пристигна, тя прати първия сателит вътре и използва втория, за да предава информацията до кораба. Докато се спускаше надолу към най-външната сфера, енергийните вихри около сателита видимо се усилиха. В крайна сметка Ана престана с опитите си да компенсира вибрациите. С тази скорост на горене щеше да свърши горивото само за няколко часа. Затова остави малкия съд да се поклаща напред, предавайки размазани картини до кораба. На около всеки осемдесет километра го стабилизираше отново и извършваше бърза проверка, преди да позволи на вибрациите да се натрупат отново. Нищо ново не се появи по време на спускането. Разстоянието между външната обвивка и първата решетка беше празно, сензорите на сателита го определиха като абсолютен вакуум.

Когато преполови пътя, една от масивните дъги на сферата премина под отвора и затъмни светлината, която се изливаше от вътрешните решетъчни сфери. Досега екипажът успешно бе записал географията на първата сфера и напредваха бързо с описанието на втората. Не откриха логика зад моделите им. Вече обаче можеха да предсказват с точност затъмненията.

С доближаването на сателита до първата сфера данните от радара започнаха да се подобряват.

— Това е странно — отбеляза Ана, докато отново стабилизираше сателита.

— Има ли проблем? — попита Тънди.

— Използвам паралакс^[1], за да потвърдя разстоянието до нишката, към която сме се насочили, но има несъответствие между него и данните от радара. Според радара се намира на три клика по-близо.

— Може би оптичният ефект на мъглата обърква показанията на паралакса?

Тя поклати глава.

— Гледката е ясна. Около тези нишки няма замъгляване.

Разминаването започна да се засилва с приближаването на сателита. Те изследваха магнитната нестабилност около дъгата и видяха как силовите линии се огъват като циклони около повърхността ѝ.

След дълго и разгорещено обсъждане с останалата част от екипа физици Тънди каза:

— Каквото и да е, външната сфера-решетка притежава електроотблъскващи свойства. Импулсите на радара не достигат до самата повърхност.

— Можем ли да вкараме сателита вътре и да се опитаме да го приземим? — попита Уилсън.

— Не го препоръчвам. Тази отблъскваща сила може да разстрои електрониката. Ще трябва да я проучим от разстояние.

Сателитът от клас „Галилей“ прекара два дни, носейки се на тридесет километра над първата решетъчна сфера, която се въртеше бавно под него. Всичките му сензорни мачти бяха изпълнати докрай и събираха възможно най-голямо количество информация. На борда на звездния кораб физиците работеха с инженерите в опит да проектират проста сонда, която да могат да спуснат върху една от дъгите. Веригите ѝ бяха оптронични, за комуникация използваха лазер. Сензорите бяха силно ограничени. Дори ако само изучаха полета ѝ до някоя нишка, щяха да се сдобият с ценна информация.

Нетърпелив да продължи изследването на Крепостта на Мрака, Уилсън позволи изстрелването ѝ. Още два сателита от клас „Галилей“ бяха изведени в космоса. Ана и Жан Дювоа бяха събрали малък екип от контролни оператори, подбрани от квалифицираните пилоти на борда, за да им помогнат с дистанционното управление на сондите. Заедно направляваха сателитите близнаци през входния отвор и ги спуснаха към първата решетъчна сфера. Ана извърши спускаща маневра с водещия сателит и го разположи в средата на петоъгълен участък от мрежата. Докато Жан поддържаше първия сателит на петдесет километра над сферата като комуникационен усилвател, тя запали йонните тръстери и устреми сондата право към втората мрежа.

Докато преминаваше покрай дъгите, електронните системи претърпяха многобройни сътресения. За щастие компенсиращата архитектура на машината успя да запази функциониращи основните компоненти през цялото време и постоянно рестартиреше изключилите единици. Сателитът изхвърли сондата и продължи.

След като премина откъд първата сфера, „Галилей“ възвърна пълната си функционалност. Окуражена от това, Ана подкани член на екипа си да пилотира и втория сателит през сферата. След като и двата преодоляха първата решетка и работеха с пълните си възможности, тя ги поведе още по-надълбоко.

Междувременно сондата се понесе с равномерно темпо към дъгата, в която беше прицелена. Информацията фучеше обратно по лазерната връзка и разкриваше енергийните завихрения около огромната маса. Загубиха контакт няколко минути преди сблъсъка. Екипът от физици отдаде причината на ефекта на отблъскващата сила върху батерията на сондата.

Екипът на Ана пилотираше двата сателита от клас „Галилей“ към втората сфера. С отдръпването им от първата спаднаха и магнитните, и електромагнитните бури. Вече изглеждаше така, сякаш втората сфера е неподвижна. Единият от сателитите остана назад, по средата между сферите, а Ана спусна своя към ръба на една нишка, която оформяше огромен петоъгълник. Данните от радара бяха прецизни, нямаше магнитно поле, нямаше електромагнитна емисия, инфрачервеното излъчване беше пренебрежимо.

— Нещо го забавя — докладва Ана. Скоростта на сателита спаднаше, сякаш се бе сблъскал с атмосфера. Но молекулярните сензори упорито продължаваха да регистрират вакуум около себе си.

Ана успя да го приближи на седемдесет километра от една от нишките, преди сателитът да спре напълно. Наложиха се да активира главните тръстери на пълна мощност просто за да го задържи там. Без тях машината щеше да обърне траекторията си.

— Нещо го избутва — каза тя на екипа от физици.

След три дни опити да се доближат с различни скорости още един сателит „Галилей“ се присъедини на помощ, екипиран с прост релсов механизъм за изстрелване на всякакви елементи. Машината започна да стреля. Всеки куршум, независимо от атомната му структура, забавяше и спираше, преди да достигне дъгата, а след това

се връщаше обратно с нарастваща скорост. Благодарение на активните и пасивните сканирания на втората решетъчна сфера екипът физици стигна до вълнуващо заключение.

— Материя с отрицателна маса — обяви Тънди по време на поредната среща на ръководителите на отдели. — Гравитационната ѝ сила е обратна на нашата собствена и заради това всичко, направено от обикновена материя, ще бъде отблъснато.

Сателитите успяха да преминат през центъра на всяка дупка от мрежата от отрицателна материя, където обратната гравитация беше най-слаба. Ана прекара един от тях до следващото празно пространство и го потопи в пасажа от малки искри, които се завихряха между втората и третата сфера. Сензорите му срещнаха проблеми с проследяването на плътните блуждаещи огънове, но в крайна сметка физиците стигнаха до заключение, че това е студена плазма, възбудена от емисиите на екзотичната материя отдолу и хваната в капан в празнотата на отрицателната маса отгоре.

Анализът на екзотичната материя се оказа много по-труден от изследването на предишните две сфери. Наложиха се да изстрелят цяла ескадрила сателити клас „Армстронг“, въоръжени с мощни и умни сензорни комплекти. Отне им две седмици да начертаят карта на енергийните течения, които кипяха като фотонни бури в плазмата между двете сфери от екзотична материя. След това вече бяха достатъчно уверени благодарение на новопридобитото си познание, за да пилотират сателит през четвъртата сфера.

Когато първият сателит „Армстронг“ премина през нея, не откри повече сфери. Вместо това пространството в средата, което имаше диаметър от шестнадесет хиляди километра, обхващаше поредица от концентрични пръстени, всички изравнени с плоскостта на бариерата отвън. Най-външният, широк тринадесет хиляди километра, веднага бе кръстен от екипажа „венеца от маргаритки“. Представляваше поредица от лещообразни дискове, свързани заедно с черен кабел. След него имаше прост пръстен от зелена материя, толкова гладък и еднакъв във всичките си участъци, че беше невъзможно да определят дали се върти. Пръстен от сплетени сребристи нишки, които се движеха синусообразно една около друга като лъщящи змии. Пръстен от чиста алена светлина. Още солидни кръгове. Глобуси, стотици хиляди от тях, нанизани заедно в гъста огърлица, която бе оприличена от офицерите

на мостика на извънземна ДНК. Топките се виеха една около друга, докато едновременно с това се въртяха около центъра. Имаше и искри: широка лента от елмазени и кехлибарени светлини, зад които се носеха опашките на комети, докато орбитираща в различни посоки, макар никога да не се сблъскваха. Имаше един пръстен от вода или някаква бистра течност, чиято повърхност бе осеяна с вълни. В самия център беше празнотата, малка кръпка от мрак, през която падаше светлината.

Това беше планетариумът на самия Бог.

В столовата на звездния кораб се говореше, че сферите-решетки запазват пръстените, или обратното. Независимо от хипотезите, вече всички бяха убедени, че Крепостта на Мрака е генераторът на бариерата.

Един по един сателитите бяха спуснати към пръстените и един по един прекъснаха контакт с „Втори шанс“. Центърът на Крепостта на Мрака представляваше водовъртеж от енергии. Човешката технология не можеше да оцелее в него. Дисплеите показваха приливи от квантови изкривявания, които беснееха хаотично около ранените сателити. Някои от физиците твърдяха, че пръстените не съществуват — не могат да съществуват — в нормалното пространство.

Всички на борда искаха да знаят дали има съответстващ отвор от другата страна на Крепостта на Мрака.

— Няма начин да прекараме нещо през центъра и отвъд пръстените — каза Тънди. — Ако искаме да се опитаме, трябва да програмираме някой от сателитите да прелети през периферията на празното пространство между външната обвивка и първата сфера. Ще трябва да оперира автономно, не разполагаме с достатъчно сателити, които да послужат като предаватели на такова голямо разстояние.

— Загуба на време е — каза Оскар. — Не вярвам, че там има дупка. Няма да има смисъл от цялата бариера.

— Аз също не мисля, че има отвор — каза Уилсън. — Но все пак трябва да погледнем. Ана, програмирай един сателит „Галилей“ за мисията.

Полетът отне три дни. Когато сателитът отново се появи в комуникационния им обсег, записите на сензорите му показаха, че черупката от другата страна е непрекъсната. Беше претърсил повече от двадесет хиляди квадратни километра. Уилсън нареди да бъде презареден с гориво и изпратен отново. След седем полета бе сканирал

цялата полусфера от другата страна на бариерата. Нямаше отвор, нямаше никакъв проход към пленената звезда.

Три месеца след откриването на Крепостта на Мрака Уилсън повика Оскар и Тънди в кабинета си за съвещание.

— Искам да знам дали има какво още да научим от Крепостта на Мрака — каза той на Тънди.

— Шегуваш ли се? — попита изненаданият физик. — Тук има повече екзотична физика, отколкото човешката раса е открила, след като ябълката е ударила Нютон по главата.

— Не се и съмнявам. Само че вече идентифицирахме основните компоненти. Какво друго е способен да добави екипът ти към това? Имам предвид, че ние дори не знаем дали това нещо наистина генерира бариерата.

— Това е логическото заключение.

— Да, така е. Но можете ли да го докажете? Още по-важно, можете ли да го докажете със сензорите и инструментите, с които разполагаме на борда?

Тънди го погледна непокорно за миг, но в крайна сметка кимна нерешително.

— Не. Всъщност нямаме никакви шансове. Както каза, можем да начертаем карта на обектите там. Но да определим функциите и взаимовръзките им... При този мащаб такъв проект може да погълне всеки жив теоретик в продължение на следващите два века. Нуждаем се от по-голям кораб, всъщност нужна ни е външна станция с размерите на Висшия ангел и производителните му способности. Федерацията ще трябва да отвори верига от червееви дупки тук, единствено по този начин ще можем да приложим ресурсите, от които се нуждаем, за да разгадаем това нещо.

— Няма да стане — каза Оскар. — Съгласен съм, че трябва. Но от политическа гледна точка тук имаме единствено корена на всички проблеми на езотеричната физика. Това няма да ви спечели финансирането, за което си говорим.

— Найджъл Шелдън ще разбере — каза Тънди.

— Да, ще разбере — каза Уилсън. — Той направи полета възможен повече от всеки друг. Но дори той не може да убеди целия

Сенат на Федерацията, не и за подобно финансово начинание. Ако открием нещо, което да подсказва защо е била издигната бариерата, някакъв знак за заплаха срещу Федерацията, тогава може и да си спечелим поне няколко обратни мисии. Но това нещо е загадка. А ние сме живели със загадки вече прекалено дълго. Първоначално сме изненадани и въодушевени от съществуването им, след това просто се примиряваме с тях. Най-накрая вече дори не ги поставяме под въпрос. Вземи например силфените. Защо електрониката не работи на техните светове? Популярният мит твърди, че в горите им има пътеки между световите. В това вярват любителите на мистерии. По-практичните хора вярват, че са се пръснали из Галактиката с кораби-ковчези преди хилядолетия. Няма значение, защото ние живеем с присъствието им и то не ни засяга. Доколкото можем да преценим, бариерата, въпреки цялото си величие, също няма да промени живота ни. Тук няма извънземни флотилии, които чакат, за да взривят Земята на парчета, да откраднат златото и жените ни. Това е просто една непреодолима реликва, чието разбиране ще ни отнеме петстотин години. Един ден, след като това стане, двамата ще стоим тук и ще се смеем колко шашнати сме били преди.

— Ще ни върнеш у дома, така ли? — осъзна Тънди.

— Не веднага. Но определено отделихме достатъчно време на Крепостта на Мрака. Освен ако някой от вас не е измислил разумна алтернатива, ще наредя да продължим полета си около бариерата. След това, ако не намерим нищо, ще изследваме полюсите, както планирахме първоначално. Може да направим бърза експедиция до Дайсън Бета. Искам да потвърдя, че положението там е същото, преди да се отправим към дома.

— Подкрепям — каза Оскар. — Ръководителите на отделите получават запитвания колко ще продължи изследването. Никой още не се е оплакал, но бих казал, че е време да продължим.

И двамата погледнаха към Тънди.

— Добре — каза той. — Наистина разполагаме с достатъчно информация, за да отворим работа на университетите през следващото десетилетие. Само се надявам да грешиш относно следващия етап на проекта. Ако разгадаем технологията на Крепостта на Мрака, ще издигнем вида си до невероятни висоти. Може да преодолеем

границите между галактиките, за Бога. Ще можем да постигнем всичко.

Ана и малкият ѝ екип от оператори върнаха сателитите обратно, превеждайки ги внимателно през движещия се лабиринт на четирите решетъчни сфери. От тридесет и седемте, които бяха пратили в Крепостта на Мрака, девет бяха изгубени, или в центъра ѝ, или поради срив в комуникациите. Когато оцелелите се върнаха по местата си в хангара, Ту Лий изпрати „Втори шанс“ обратно в хиперпространството със скорост, с която щяха да завършат обиколката на бариерата за още пет дни.

Алармата безцеремонно извади Уилсън от дълбокия и приятен сън. Той се преобърна настрана за миг, опитвайки се да скрие очите си от светлините на кабината, които се бяха включили автоматично. Ана изпъшка, присви очи и запремигва.

— Какво, по дяволите... — изсумтя.

— Мостикът е обявил извънредна ситуация — съобщи е-кономът на Уилсън.

— Мамка му! — Той се превъртя през леглото, скочи на пода и веднага се отправи към вратата. Във виртуалното му зрение проблясваха дузини икони. Беше трудно да съсредоточи вниманието си едновременно върху тях и върху коридора, по който се носеше почти на бегом. За щастие проектантите на звездния кораб се бяха придържали към морските традиции и бяха запазили капитанската каюта близо до мостика.

Иконите, отчитащи състоянието на кораба, не показваха физически повреди по суперструктурата, хипердвигателят също функционираше нормално. Защитната им система беше в норма. „Значи няма непосредствена опасност.“ Уилсън си наложи да се успокои, докато вратата на мостика се отваряше пред него. Чак тогава започна да проверява иконите за сензорите. Хисрадарът бе проникнал отвъд бариерата.

— По дяволите!

Членовете на малката нощна смяна на мостика погледнаха към него, когато чуха възкликанието му.

— Започна преди няколко минути — каза Оскар, докато се надигаше от стола зад командната конзола. — Наредих спиране на полета.

Уилсън седна в командното кресло и погледна към предните портали.

— Още ли сме в червеевата дупка?

— Да, сър.

— Добре, Ту Лий, изготви курс, който да ни изведе веднага оттук. Дай начало в мига, в който ти кажа.

— Да, сър.

И двата портала показваха хисрадарното сканиране на повърхността на бариерата. Тя сякаш флукутираще, огъваше се навътре, като че ли беше бомбардирана с метателни оръжия. В следващия миг Уилсън осъзна мащабите на случващото се. Ако някакви обекти се удряха в бариерата, сигурно бяха с размерите на газови гиганти. „Враждебната сила! Причината бариерата да бъде издигната.“

— Астрофизика, знаем ли какво причинява това?

— Не, сър — каза весело Бруно. — Нямаме никаква идея.

— Има ли нещо в нормалното пространство? Кораб? Някаква оръжейна система, която може да е причината за това?

— Няма нищо — докладва Сенди Лание от сензорната конзола. — Хисрадарът не показва нищо на хиляда астрономически години от тази страна на бариерата.

Уилсън се намръщи към порталите на мостика. Флукуациите ставаха все по-огромни. А те нямаше да открият защо, ако просто си седяха тук и надничаха през парапета. *Време е за взимане на решения.*

— Хипердвигател, придвижи ни на един милион километра от бариерата — нареди Уилсън. — Защитни системи, вдигнете силовите полета. Нека да видим какво става.

На мостика пристигна и останалата част от дневната смяна. Новодошлите заеха местата зад празните конзоли или застанаха зад членовете на нощната смяна. В атмосферата витаеше същата смес от нерви и въодушевление, която Уилсън си спомняше от кабината на „Орел-2“, когато самолетът кацаше на повърхността. Той отърка

полусъзнателно ръката си в омачканата си бяла тениска, преди да отметне падналите върху челото му кичури. Кожата на капитанския стол вече лепнеше по голите му крака под дългите шорти. За миг се зачуди дали да не смени набързо дрехите си. Това надали беше най-достоплеаният образ, с който можеше да бъде запомнен в историята (а бордовите сензори със сигурност записваха), но пък половината екипаж беше облечен по същия начин. „Ох, какво толкова, дявол да го вземе...“

— Един милион километра, сър — докладва Сенди Лание.

— Изведи ни от хиперпространството.

Образът върху единия от порталите се смени в чисто аквамаринено синьо. В центъра се зародиха тъмни ивици и се разтвориха. Този път нямаше нужда да включват сензорите в инфрачервен режим, за да видят бариерата.

— Господи — каза пресипнало Тънди. — Тя става прозрачна.

Дайсън Алфа ставаше ту видима, ту невидима на тридесет астрономически единици пред тях, само малко по-ярка от останалите звезди зад нея. Флукуациите, отчетени от хисрадара, бяха неточни, бариерата не се движеше във физическите измерения, а се разпадаше.

— Сензори, защита, има ли нещо, която я обстрелва? — попита отчаяно Уилсън.

— Не, сър. Не засичаме никакви енергии. Местните квантови показатели също са стабилни, доколкото можем да преценим. Бариерата е... Уау! Няма я! Хисрадарното сканиране не показва нищо. Копелето го няма.

Уилсън втренчи поглед в двата портала. Този, който показваше гравитоничните данни, беше празен. Секунда по-късно, когато светлината ги достигна, Дайсън Алфа вече пламтеше в средата на колосален черен кръг.

„Все още виждаме другата страна на бариерата — осъзна той. — На светлината от звездите отвъд ще ѝ отнеме над четири часа, за да измине тридесет астрономически единици.“

— Извършете пълно пасивно сканиране със сензорите — нареди Уилсън. — Покажете ми какво има там.

— Това не може да е съвпадение — каза Оскар. Звучеше шокиран, дори малко изненадан. — Била е там над хиляда години и

сега, когато ние дойдохме, изведнъж изчезна? Няма начин. Никакъв начин. Нещо знае, че сме тук.

Членовете на екипажа на мостика се оглеждаха неспокойно и търсеха увереност едни в други. Уилсън мислеше по същия начин. Един доста силен глас в главата му го подканяше да бяга. „И не поглеждай назад.“ С приближаването на светлината към „Втори шанс“ звездното поле започваше да се появява отново по краищата на бариерата. По някаква зла ирония на съдбата приличаше на гигантски капан, който разтваря челюстите си.

Уилсън се обърна към Тънди.

— Какво прави Крепостта на Мрака?

Екипът от физици трескаво се скупчи около конзолите си и започна да провежда рутинни анализи чрез хисрадарния скенер. Уилсън наблюдаваше резултатите, които се появяваха на един от екраните на бюрото му. Не че можеше да разбере подробностите, но схващаше цялостната картина достатъчно добре.

— Там все още има нещо — каза Тънди. — Хисраданото сканиране показва, че е по-малко от преди. Вероятно засичаме външната решетъчна мрежа. Чакай — да, върти се. Черупката я няма. Освен това квантовите показатели във вътрешността са много странни. Преди нямаше такова нещо.

— Червеева дупка? — попита Уилсън.

— Не. Никога не съм виждал нещо подобно.

— Как оценяваш нивото на заплахата?

Тънди го погледна малко раздразнено.

— Няма очевидна заплахата. Ще ти докладвам отново по този въпрос.

В един от порталите се оформяше картина на планетарната система на Дайсън Алфа. И двата газови гиганта бяха по-малки от Юпитер и орбитираща на четири и половина и една седемнадесета астрономически единици от слънцето си. От трите солидни планети най-голямата имаше диаметър от четиринадесет хиляди километра и орбитираще на едно цяло и две АЕ от слънцето. Останалите две бяха по-малки и слабоизразените им елиптични орбити бяха много по-навън. Наречекоха най-вътрешната планета Алфа Майор и концентрираха основните сензори на кораба върху нея.

— Господи! — каза Сенди Лание. — Погледнете тези данни.

Зрителният спектър на Алфа Майор показваше количества вода, които загатваха за океани и кислородно-азотна атмосфера. Освен това беше богат източник на неутрино.

— Нивото на ядрен синтез е много високо — отбеляза Ръсел. — Бих казал, че цялостното количество надхвърля комбинираното действие на нашите Големи¹⁵.

— Какво, по дяволите, използва толкова много мощ? — промърмори Оскар.

Както откриха, значителен процент от мощността отиваше за комуникации. В електромагнитния спектър планетата сияеше като свръхнова. ОИ на звездния кораб започна да записва многобройни припокриващи се сигнали, но при липса на ключ нито един от алгоритмите му за дешифриране не вършеше работа.

Най-големият консуматор на енергията от ядрения синтез беше най-лесно забележим. Космосът над Алфа Майор кипеше от активност. Изящни искрящи следи от двигатели с ядрен синтез създаваха своя собствена мъглявина, която се простираше от горната част на атмосферата до милион километра над нея. Не свършваха там, а започваха да се разпръскват. От планетата се отдалечаваха флотилии от кораби с ускорение от три или четири же, изрязваха дълги белези от плазма сред празнотата, преди най-накрая да изключат двигателите си и да се отправят към дестинациите си в звездната система. Още стотици се приближаваха към планетата и запалваха двигателите си, за да стопят скоростта си в непрекъснатия рояк, която я обграждаше.

Над петдесет малки луни орбитираща на двеста хиляди километра от нея. Бяха обгърнати от малки ядрени пламъци на пристигащи и заминаващи кораби. Трябва да бяха пленени астероиди, орбитите и разстоянията помежду им бяха твърде равномерни за естествени спътници. Всеки от тях беше обкръжен от грамадни индустриални станции.

— Не си ли дават сметка за околната си среда? — попита Антония. — Не може да е безопасно да държат кораби с ядрени генератори толкова близо до обитаема планета.

— Това са големи кораби — каза Ана. — Поне колкото „Втори шанс“, а някои са доста по-големи. Отходният им газ се състои от хелий, вероятно използват за синтез бор.

— Скъпо — промърмори Антония.

— Зависи от технологичното им ниво — каза Оскар. — Това не е примитивна цивилизация.

— Къде отиват корабите? — попита Уилсън.

„Втори шанс“ започна да разгръща наблюдателния си диапазон. Откриха изумително ниво на технологична активност на всяка планета. Двете външни солидни планети, макар и студени и безвъздушни, бяха осеяни с огромни силови куполи, изкуствени хабитати, чиято растителност не отстъпваше на тази върху континентите на Алфа Майор. Слънчеви глобуси с ядрен синтез осветяваха всеки от куполите. Космическите съдове над тях бяха почти толкова многобройни, колко над Алфа Майор, и обгръщаха световите в постоянно огъващ се тороид от ярка светлина. Около двете планети също имаше индустриализирани малки луни.

Сред газовите гиганти се наблюдаваше един и същ модел. Всяка голяма луна приютяваше хабитат от куполи и бе обградена от кораби и индустриализирани спътници. Тънките пръстени в орбита около газовите гиганти съдържаха хиляди станции, които се бяха вкопчили в скалистите отломки и бавно ги поглъщаха. На дузина от най-външните луни, всъщност огромни астероиди, силовите полета на хабитатите почти бяха погълнали скалите. Плътни завихрени изкривявания в магнитосферата показваха колосални структури в ниската екваториална орбита. Когато сензорите на „Втори шанс“ ги проследиха, откриха, че от тях се спускат кабели и тръби надолу към по-високите ивици от облаци.

Подробностите се появяваха на портала на мостика и Уилсън усети носталгия по бъдещето, чийто пионер си мислеше, че е през 2050 година. Златната ера на човешката Висока граница, която никога не се осъществи. Това беше вътресистемното общество, което всяка технологична цивилизация щеше да построи, ако беше откъсната от звездите.

„Защо обаче да е откъсната от тях?“

Три часа след изчезването на бариерата Сенди предаде сензорната конзола на Ана, но все пак остана на мостика още няколко часа, за да проследи развитието на ситуацията.

Един от вторичните телескопи наблюдаваше бъркотията в космоса около Алфа Майор.

— Изглежда, че някои кораби се отправят извън системата — каза Ана. Единадесет плазмени следи бяха видими отвъд периметъра, в който корабите летяха с угасени двигатели. — Ускоряват с пет же вече в продължение на три часа. Скоростта им е огромна. Надявам се да разполагат със силови полета за защита. При такава скорост дори една малка молекула може сериозно да скофти деня ти.

— Следя няколко подобни полета от двата газови гиганта — каза Жан Дювоа.

— Някой лети ли към нас? — попита Уилсън.

— Не, сър. Един ще премине на осем АЕ.

— Достатъчно безопасно разстояние, но продължи да го следиш. Ако промени курса си в нашата посока, искам да ме уведомиш.

— Да, сър.

— Тънди, мислиш ли, че са способни да засекат хисрадар ни?

— Мисля, че разполагат с технологията за засичане на флукуации в квантовите вълни, което би им подсказало индиректно, че сме тук. Само че не сме засекли никакви хисрадарни емисии от вътрешността на слънчевата система, така че вероятно не разполагат с директен детектор. Трябва да вземем под внимание и въпроса за целесъобразността. Защо ще строиш хисрадар, ако си затворен в бариера с диаметър тридесет АЕ?

— Разполагат ли с технологията, нужна да построят бариерата? — попита рязко Уилсън.

Тънди направи гримаса и сподели мнението си с неохота.

— Мисля, че не. Съдейки от това, което видях, бих ги поставил на едно ниво с нас, като очевидно се различаваме от тях по това, че притежаваме технологията на червеевите дупки. Крепостта на Мрака многократно надхвърля възможностите ни.

— Това означава, че бариерата е била издигната от външна сила.

— Така изглежда.

— Значи са били затворени вътре. Някой ги е сметнал за заплаха.

— Уилсън отново се съсредоточи върху величествените астроинженерни постижения, които сензорите разкриваха. С неговата история му беше трудно да не завижда на цивилизацията на Дайсън Алфа. — Защо?

— Аз бих бил по-загрижен защо беше изключена — каза Оскар. — Някой извън нея ни е наблюдавал.

— В това няма много смисъл — каза Уилсън. — Ако се опитваш да изолираш дадена цивилизация, защо ще вдигнеш бариерата при появяването на първия кораб, дошъл да я изследва?

— Те не са се „опитали“ да ги изолират — каза Ту Лий. — Успели са.

— Което превръща изключването на бариерата в още по-безсмислено действие.

— Не знам за какво се тревожите — каза Ана. — Има много прост начин да разберем защо.

Всички на мостика се вторачиха в нея. Тя се усмихна и малките спирални ОВ-татуси по бузите ѝ затрепкаха с мека сребриста светлина.

— Попитайте ги — каза и посочи към портала.

На третия ден след падането на бариерата използваха хисрадара, за да сканират системата. Уилсън бе чул всеки аргумент „за“ и „против“ осъществяването на контакт. Повечето хора бяха предпазливи, като самия него, въпреки това, което бяха видели от извънземните на Дайсън. Дъдли Боуз беше нетърпелив да се обърне към тях. Оскар пък искаше да обърнат кораба и да се отправят веднага към Федерацията, тъй като все още беше разтревожен от момента, в който бариерата се бе вдигнала.

За първи път на Уилсън истински му се искаше да има мигновена връзка с Федерацията. Щеше да свали голям товар от раменете си, ако можеше да се отърве от отговорността по този въпрос. Ана беше права, можеше да научат много от първия контакт. Сега обаче изглеждаше сигурно, че извънземните от Дайсън са били затворени, и спекулациите на борда се въртяха почти изцяло около причината за това. Цивилизацията им беше впечатляваща, но не толкова заплашителна.

Вече осемдесет и три кораба се отправяха извън звездната система. След три дни непрекъснат полет при ускорение пет же първата вълна бе пропътувала над десет АЕ, а все още се изстрелваха нови кораби. Първите съдове от най-външния газов гигант вече почти бяха достигнали до мястото, където бе стояла бариерата.

Никой на борда на „Втори шанс“ не можеше да предположи какво щяха да правят, след като преминеха границата от тридесет АЕ,

особено имайки предвид, че корабите не бяха проектирани за междузвездно пътуване. Екипажът бе прекарал времето в събиране на информация за системата Дайсън Алфа. Колонизирани бяха не само планетите. Имаше два астероидни пояса, по един в орбита от всяка страна на Алфа Майор, и двата плътно заселени. Всяко от струпванията на троянски астероиди^[2] приютяваше процъфтяващи космически общества. Още по-интересно беше — особено за физиците — сканирането на пръстените, които орбитираща на три милиона километра над короната на звездата. Те имаха диаметър от петстотин километра и бяха защитени от силови полета. Сякаш абсорбираха слънчевия вятър и събираха огромни количества елементарни частици, изхвърляни от пламъците и слънчевите петна под тях.

Уилсън най-накрая позволи да използват хисрадара, за да се сдобият с по-подробна карта на системата и обитателите ѝ. Никой не се изненада истински, когато проучването показва десетки хиляди големи кораби, кръстосващи планетите, луните, астероидните хабитати и индустриалните станции. Цялостният им брой беше малко изнервящ, имайки предвид колко самотен беше „Втори шанс“. Непредвидим беше и броят на самотни носещи се астероиди отвъд втория газов гигант, които показваха следи от колонизация и индустриална дейност. Три от тях бяха само на няколко АЕ разстояние. Уилсън смъмри сериозно Сенди Лание — офицерът на смяна, която отговаряше за сензорите — затова, че не бе засякла неутриновите им емисии по-рано. По-късно през нощта си плати за това, когато Ана му изнесе лекция колко малки са генераторите на ядрен синтез и колко голям е космосът като цяло.

— Те трябва да са започнали да строят на астероидите съвсем скоро — каза разгорещено тя. — Ако има нещо голямо и опасно в близост до кораба, отделът ни ще го открие и ще ти съобщи.

Той изръмжа не особено енергично извинение, след което каза, че трябва да огледат добре близките астероиди. Наличието на образци от цивилизацията на Дайсън толкова наблизко беше чудесна възможност да видят какво могат извънземните, без самите те да бъдат наблюдавани.

Тя прие извинението и му позволи да я целуне и да се понатиска с нея. Ставаха все по-добри в изнамирането на оригинални приложения на ниската гравитация на животоподдържащия пръстен.

След като установиха по-пълна картина на системата на Дайсън Алфа, фокусираха хисрадара на звездния кораб върху Дайсън Бета. Разстоянието беше огромно, но дори така данните показваха, че бариерата около втората звезда е непокътната. Това засили убеждението на Оскар, че падането на бариерата около Дайсън Алфа е задействано от пристигането им. Никой не можеше да каже защо и сценарият със сигурност не съвпаднаше с нито един от възможните планове, толкова внимателно разработени, преди да напуснат Аншун. Всичко това още повече изостри у Уилсън съзнанието за важността на решенията му.

Той нареди на сензорното отделение да продължи да събира информация за системата Дайсън Алфа.

Докато сканираха близките астероиди за качествени изображения, в звездната система избухна първата битка. Най-напред я засякоха електромагнитните сензори, след като няколко огромни ЕМ-импулса избухнаха по средата между орбитите на двата газови гиганта. Бързо ги разпознаха като ядрени експлозии. Втората вълна огън избухна, когато изведнъж навсякъде около триото експлозии се появиха ивици от отходни газове и две ескадрили от по над тридесет кораба се понесоха една към друга. Битката беше започнала, още когато се намираха на милион километра едни от други. Сега ускоряваха едни срещу други с над седем же. Ракети и гама-лазери превърнаха смаляващото се разстояние помежду им в смъртоносен ураган от енергия. Експлодиращите кораби прибавиха своя бяс към радиационния потоп.

Хисрадарът бързо сканира местността в нормалното пространство и откри огромен, разгръщащ се облак от отломки и изпарения, в който се премятаха няколко кораба. На тридесет и два милиона километра пет колонизирани астероида бяха обградени от пасаж съдове, чиито активни сензори опипваха бойното поле.

— Радвам се, че не бяхме там — възкликна Оскар.

Уилсън се взираше в представлението и ронещите се петънца от блеснала материя, които се разлитаха в различни посоки. Напомни му на абсурдните забавени експлозии в блокбъстърите от младостта му, в които напомнимани със стероиди холивудски звезди се измъкваха от помитащата вълна.

— Защита — каза бавно. — Могат ли нашите сили да устоят на такава атака?

— Вероятно бихме се справили с първоначалните изстрели, сър. Само че към края картината стана истински ад.

— Благодаря ти.

Той погледна към Оскар и наклони глава. Двамата влязоха в конферентната зала на старши офицерите и затъмниха стъклената стена. Екраните около дългата централна маса блестяха в синьо и пурпурно заради сензорните графики, които показваха.

— Знам какво си мислиш — каза Уилсън, след като седна на ръба на масата.

— Не е трудно да се сетиш. Повтарям го, откакто падна бариерата. Трябва да си тръгнем. Това развитие ни отдалечи твърде много от първоначалните предвиждани сценарии. Полетът ни трябваше да е просто разузнавателно проучване. Това е нещо съвсем различно.

— Знам, знам. — Уилсън прокара ръка през косата си. Беше пораснала по-дълга, отколкото му харесваше. — Но все така не знаем защо са били затворени и определено не знаем кой или какво е издигнало бариерата. Бяхме изпратени да разберем. Това означава, че не сме завършили мисията си, не и по задоволителен за мен начин.

— Тази битка беше доста добра демонстрация защо са били заградени тук. На мен не би могло да ми бъде по-ясно.

— Може би, но не можем да се приберем вкъщи само с предположения. Трябва да съм сигурен.

— Не трябва да взимаме предвид само цивилизацията на Дайсън, Уилсън. Защо бариерата падна заради нас? Това не те ли притеснява?

— Разбира се, че ме притеснява. Но тези, които могат да ни разкажат за бариерата, са тук пред нас.

— Не можем да ги попитаме, твърде рисковано е. В цялата ни история човешката раса е освобождавала пет ядрени бойни глави в пристъп на гняв един-единствен път. Обстоятелствата освен това са били най-необичайни и странни. Тази тяхна битка току-що освободи мощта на осемстотин седемдесет и две ядрени бомби в рамките на половин час. Те са опасни, Уилсън. Много, много опасни.

— Видът оръжия, използвани при всяка битка, се определя от природата на бойното поле и достъпната технология. Ако ни атакуват

тук, съм напълно готов да използвам нашите ядрени глави. Би било подходящ отговор. Готовността ми да изпълня дълга си превръща ли човешката раса в банда опасни убийци?

— Извърташ. За протокола: ситуацията не ми харесва. Мнението ми е, че трябва да си тръгнем.

— Не можем. Колкото и неизвестности да има, нашата работа е тук. Открития и възможности, Оскар. Не можем да им обърнем гръб. Това ще бъде нещо непривично за расата ни. Ще наредя отдалечено изследване с цел контакт.

Оскар затвори очи и въздъхна дълго и обезсърчено.

— Добре. Ако това е решението ти, ще го подкрепя. Може ли поне да бъдем по-внимателни при изпълнението му?

Уилсън му се усмихна.

— Повярвай ми, ще бъдем толкова предпазливи, че ще си помислиш, че съм се превърнал в опасен параноик.

Уточниха правилата за влизане в контакт по време на следващата дневна среща на ръководителите на отделите. Използваха федеративните протоколи за контакт с извънземни и ги адаптираха към уникалната ситуация.

— Желанието ми е да открием каквото можем за извънземните на Дайсън, без самите ние да бъдем забелязани — каза Уилсън. — След като станахме свидетели колко са избухливи, не съм готов да отведа „Втори шанс“ в орбита около някоя планета или луна. Само Бог знае с какви оръжейни системи разполагат около големите си населени центрове. Първоначалното проучване ще представлява изпращане на контактен екип на изоставен артефакт, нещо голямо, хабитат или разрушен космически кораб — каза Оскар. — Каквото и да е, което би ни показало как живеят, да ни подсказе физическата им форма, културата им. Ако извадим късмет, може да попаднем на електронни складове на памет, податливи на разчитане. Каквото и да изберем, ще е на поне пет милиона километра от всяко населено място или кораб. Можем да достигнем ускорение от пет же в извънредна бойна ситуация, което е доста по-ниска скорост от демонстрираната от повечето кораби наоколо. Главното ни тактическо преимущество е свръхсветлинният двигател. Искам да избегнем каквото и да е

преследване, затова цялата процедура ще бъде проведена при минимални нива на излъчване.

— Преди да започнем изследването, бих искал да получа някакви предположения относно това как биха реагирали, ако ни открият — продължи той. Огледа масата, докато не откри Емануел Фербеке, офицера им по извънземна култура. — Можеш ли да очертаеш някакви догадки относно обществото им?

— Много малко освен очевидното — каза тя. — Това, което видяхме, съвпада със симулациите ни на технологичен вид, който не разполага с метод за придвижване със свръхсветлинна скорост. Следвали са логичен път на развитие в пространството на звездната им система. Имайки предвид мащабите и очевидния успех на колонизацията, съм донякъде объркана от това, на което станахме свидетели. Очаквах по-голяма социална стабилност. Но тъй като не знаем нищо за културата им, на този етап би било неуместно да спекулираме прекалено много относно конфликта.

— Не сме постигнали никакъв напредък с дешифрирането на сигналите им — каза Ана. — Това е тревожно. Не че съм очаквала алгоритмите на ОИ да започнат веднага да превеждат, но имаше области, в които се надявах да отбележим напредък.

— Като например? — попита Оскар.

— Видео- или холографските сигнали като за начало. Съществуват основни правила на форматиране, които информацията от такъв тип трябва да следва. Дори извънземните да виждат в ултравиолетовия спектър или чрез въздушен сонар, трябва да има базови шаблони, които могат да бъдат установени. Засега не сме открили никакви. Трансмисиите им изглеждат напълно случайни и всички са аналогови сигнали, което е още по-странно. Разбира се, това, че получаваме толкова много от тях, не ни помага изобщо. Застъпването и интерференцията са значителни. Надявах се на този етап да мога поне да ви представя пример за езика им, но не мога да направя дори това.

— Странно е, че дори не знаем как изглеждат — каза Емануел. — Ако ситуацията беше наопаки и извънземните от Дайсън се спотайваха близо до някой от световите на Федерацията, щяха бързо да придобият представа за нас от излъчванията ни.

— Записваме всичко — каза Ана. — Ако в крайна сметка установим контакт и извънземните от Дайсън пожелаят да говорят с нас, ще разполагаме с изчерпателно разбиране за методите им на комуникация, каквито и да са те. Това ще ни бъде от полза, в случай че открият, че сме тук, и ограничат емисиите си. Записите, които правим в момента, може да се окажат много ценни впоследствие.

— Имаш предвид, че ги шпионираме, без да знаят, и затова не ограничават информацията? — попита я Уилсън.

— Да.

— Добре, нямам възражения срещу това.

— Ако открият, че се промъкваме наоколо, вероятно ли е да ни атакуват? — попита Оскар.

— Ако бях на тяхно място, щях да съм любопитна — каза Емануел. — Но това е лична черта. Както и човешка черта. Предвид сегашната ни база данни, няма как да предскажем поведението им.

— Тогава ще проведем изследването, очаквайки най-лошото развитие — каза Уилсън. — Контактният екип ще бъде въоръжен и упълномощен да стреля при появата на заплаха. „Втори шанс“ ще заработи в режим на бойна готовност, веднага щом преминем позицията на старата бариера.

За първи път след падането на преградата Оскар изглеждаше щастлив.

— Ана, откри ли подходяща начална цел? — попита Уилсън.

— Всъщност да. Има много останки от космически кораби, които се носят там навън. — Тя погледна неловко към Оскар. — Изглежда, извънземните от Дайсън наистина се сражават доста помежду си. Мисля, че трябва да бъдем извънредно бдителни.

— Ще бъдем — каза Уилсън и я погледна предупредително. — Разполагаш ли с подходяща начална точка?

— Мисля, че да.

Никой не спомена и дума, но екипажът на мостика беше на нокти заради преминаването на линията, където бе стояла бариерата. *Дали щеше да се появи отново и да ги плени?*

Хисрадарът сканираше космоса зад тях, пресявайки пространство и хиперпространство. В квантовото поведение на

пространство-времето нямаше промяна. Нищо ново във или извън Крепостта на Мрака.

Чакаха точно след линията на бариерата малко над час, когато Уилсън най-сетне каза:

— Добре. Ту Лий, придвижи ни към скалата.

— Да, сър.

Макклеин Гилбърт чакаше в офиса на контактния екип, не твърде далече от мостика. За разлика от него в това отделение имаше само няколко конзоли, но много повече екранни дисплеи. Членовете на четиридесетчленния му екип се бяха разположили на три дълги маси и наблюдаваха празните екрани с овладяно търпение. Липсата на сензорна информация не можеше да убие ентусиазма, който вибрираше из стаята. Той присъстваше и в кратките стегнати коментари, с които приятелите се престрелваха. Списъците с дежурства бяха забравени, така че всички да могат да участват. Хората пиеха пакети на масите, а от обичайните груби шеги нямаше и помен. Контактният екип най-сетне беше в свои води.

Засега бяха най-малко използваният отдел на борда, чиито членове просто надзъртаха над раменете на всички, докато огромни количества физична информация постъпваха в звездния кораб. Сега търпението и очакването им щеше да бъде възнаградено.

Оскар влезе точно когато „Втори шанс“ се подаде от червеевата дупка. Мак му махна да седне в празния стол до него самия и заедно двамата наблюдаваха как синята светлина на червеевата дупка избледнява от екраните и позволява на камерите да фокусират върху парчето скала, с което имаха randevu. Ана, която го бе открила и на която се падаше правото да го кръсти, го нарече Наблюдателната кула. Дълго парче скала с някаква станция на единия му край. Заради формата ѝ на кула и позицията ѝ — на една и половина АЕ отвъд орбитата на газовия гигант — тя го сравни с древен имперски преден пост, отдавна забравена гарнизонна крепост, която наблюдаваше пустите варварски земи за всяка заплаха срещу цивилизацията.

— Изглежда сме прави, че не е активна — каза Оскар. — За щастие.

Дългообсежните пасивни сканирания не бяха показали инфрачервени емисии. Нямаше неутринна активност или електромагнитни излъчвания. Тъй като скалата се въртеше бързо, веднъж на всеки двадесет и шест минути, бяха стигнали до заключение, че е изоставена, най-вероятно жертва на някаква древна битка.

Докато наблюдаваше как образите се появяват отново, придружени от бавни потоци информация, Мак се убеди, че са прави. Скалата беше оформена като остър нож, дълъг над километър и половина, но широк не повече от неколкостотин метра. Всяка страна беше стръмна, с остри като бръсначи ръбове. Очевидно беше отломка, отделила се от някой взривен астероид.

— Тази експлозия трябва да е била страховита — каза небрежно Мак. — Не виждахме да са строили нещо на малки астероиди.

Станцията беше построена върху повърхността в по-широкия край на къса. По-голямата ѝ част се състоеше от кубове, пирамиди и гъби от полититаниева сплав. Някога яките им фасади бяха крехки като бисквити след векове под действието на вакуума. Ронещите се цепнатини бяха оголили подсилващи ребра, а цветът им бе станал оловносив от безбройните микрометеоритни удари и постоянното аблативно действие върху молекулите. Назъбени гъбести структури, оформени от заякчена пластмаса и металокерамика, се подаваха измежду по-едрите участъци. Те също бяха извехтели по краищата и от орфаните им вдлъбнатини стърчаха дълги фини нишки.

— Поне няма да имате проблеми с проникването — каза му Оскар. — Там има повече дупки, отколкото стени.

— Да, във високите части. Ниските изглеждат по-запазени. А, ето, дълбокото сканиране започва.

Двамата се наведоха едновременно напред и се втренчиха в малкия холограмен портал, който показваше триизмерна карта на вътрешния план на станцията.

— Това изглежда като лабиринта на някой сюрреалист — каза Оскар. — Трябва да е някаква индустриална рафинерия. Всичко това са тръби, нали?

— Или коридори, или развъдни тунели. Помниш ли гнездата на бурканоподобните мухи, които открихме на Тандил? Смятахме ги за много красиви, преди роякът да излезе навън.

— Да, възможно е. — Оскар се усмихна широко на приятеля си.
— Има само един начин да разберем.

— Именно. Като ни изпратите да свършим мръсната работа. Този план винаги работи.

— Дяволски си прав. Аз просто ще си седя в удобното кресло, може да си поръчам някой от специалитетите на столовата, след това ще си пусна и телесензорна драма. Вие обаче със сигурност ще се забавлявате в стегнатите около топките ви костюми, докато сте там навън.

— След като стъпим на онова парче скала и осъществим първи контакт с дайсъните, човечеството ще помни моето име, не твоето.

— Пфу, суета, най-трагичният грях от всички. Ей, господин Легенда, какви ще са първите ви думи, когато фотогеничният ви крак направи първата си стъпка?

Мак зае искрено замислена поза.

— Мислех си за нещо от рода на: „Колко съм тъп, сега вече ще знам защо не трябва да ям къри, преди да обличам космически костюм.“

— Готино. Дори звучи исторически. Харесва ми.

Мак се ухили и се изправи.

— Хайде, всички, внимавайте. Капитанът ни ще задържи „Втори шанс“ на сто километра от Наблюдателната кула, като предпазна мярка. Това означава, че ще използваме совалки, за да стигнем дотам. Аз и екип В ще извършим предварителното разузнаване. Главната цел на първия полет е да установим дали скалата е населена. Ако отговорът е отрицателен, ще проведем първоначално проучване. След това искам да започнем работа на три смени, за да очертаем картата на интериора на Наблюдателната кула. Както виждате, трябва да минем през много тръби и тунели, и дявол знае какво още. Този път ще действваме като археолози. Знаем, че това е по-различен подход от този, с който повечето от вас са свикнали. Нуждаем се от следи, които да ни подсказват как изглеждат тези същества, какво ядат, какво пият, за кого са гласували, дали отборът им е спечелил Купата, всякакви подобни глупости. Затова трябва да откриете артефакти, които ще ни открият каквото и да е прозорец към културата им. Екипи Б и Е, искам да се съсредоточите върху електрониката или каквато друга технология

използват. Ако има фрагменти информация, останали в системата там, искам да ги свалите и да ги копирате. Разбрахте ли всичко?

Из стаята се разнесе тътен на щастливо съгласие.

— Добре, екип В тръгва с мен, започваме да се подготвяме. Совалката излита след тридесет минути. Докато се размотаваме там, Оскар ще поеме обичайната си длъжност на надзирател на изследването, което означава, че ще наблюдава задниците ни от удобния си офис стол. Сигурен съм, че сте запознати с процедурата, всички важни решения се взимат от него — не искам своеволия по време на тази мисия, никой няма да надзърта зад ъгъла, защото му е интересно. Ако някой има съмнения относно нещо, първо да се разбере с Оскар. Екип А, вие ще ни наглеждате пряко по време на първия полет. Б, Г, Д, ако потвърдим безопасността на терена, вие сте следващи. Съветвам ви да си починете добре.

Той се обърна към изхода. Оскар хвана ръката му.

— Знам, че всички си мислят, че ме гони параноя след падането на бариерата — каза Оскар. — Въпреки това пазете се.

— Не се притеснявай. Второто ми е име е Страхливец.

Едва денонощие след кацането на Мак на Наблюдателната кула, Дъдли Боуз най-накрая отново получи шанс да попадне под светлината на прожекторите. Мислел си бе, че като член на екип А ще бъде сред първите хора, влезли в контакт с дайсъните. Това, разбира се, не се бе случило, не и след като Макклеин Гилбърт го изпревари.

Дъдли бе сметнал назначението си към контактния екип преди излитането за знак за помирение. Все пак Уилсън и старшите му офицери не можеха да отрекат, че той е експертът на Федерацията по двойката Дайсън, поне от астрофизична гледна точка. С инженерното образование от първия му живот, което допълваше познанията му на практическо ниво, той беше очевиден избор за контактния екип, както и за научния персонал.

До този момент на пътуването знанията му, за жалост, не намираха приложение. Той схващаше твърде малко от квантовото състояние на бариерата — ръководенето на университетската катедра по астрономия му бе оставило твърде малко време, за да е в крачка с теоретичния фронт на физиката. Макар и вътрешността на Крепостта

на Мрака да изглеждаше грандиозно, той не успя да предложи никаква гениална идея относно природата на гигантския механизъм.

Докато „Втори шанс“ изследваше Крепостта на Мрака, Боуз прекара по-голямата част от времето в каютата си в записване на коментари. Връзката му от „Уебнюз“ на Гралмънд искаше мнения на очевидци и тълкуване на информацията, която звездният кораб събираше. Нещо като специалист по поп наука. Затова той наблюдаваше резултатите от проучванията през деня и ги разясняваше на най-лесно разбираемото ниво. Годиците му на лектор, през които разбиваше сложни твърдения на поредици от лесно смилаеми части, последвани от дните му на активни отношения с медиите и тяхната нужда от опростени звучни изложения, го правеше идеален за работата.

Наблюдателната кула обаче най-накрая му предложи възможност да направи нещо по-значимо. Физическото му присъствие на най-крайната човешка граница щеше да превърне това в *неговия* полет. Той, Дъдли Боуз, щеше да се превърне в човешкия интерфейс, свързан с мистерията на двойката Дайсън.

После Макклеин Гилбърт отлетя и обяви графика на екипите и Дъдли трябваше да чака още един ден. Докато не дойдеше неговият ред, той отново бе принизен до второстепенна роля. Наблюдаваше през камерата на совалката как Макклеин Гилбърт се изстрелва към огромните извънземни структури на Наблюдателната кула и ръсеше баналности като: „Това е. Всеки момент. Да! Контакт. Колко много се различава това от обичайните ни срещи с извънземна среда. Контактърският персонал на ТСП обикновено преминава през червеева дупка и заравя крака здраво в земята. Сега можете да видите как приятелят ми Мак наистина трябва да се придържа с ръка за ръба на някаква дупка. Вижте, той осветява вътрешността на извънземната структура. Виждате първите гледки към една изцяло нова извънземна вселена.“

Всъщност предпазливото преминаване на Мак през структурата беше чиста досада. Явно си личеше, че станцията е изоставена от много време. Полититановият корпус все още излъчваше слаба радиация. Скоростта на разпад им позволи да определят с точност датата на експлозията — преди двеста и единадесет години.

— Това означава, че тук не може да има нещо живо. Ако пък има, то ще е форма на живот, много по-различна от всичко, познато ни досега.

Помещенията не бяха особено странни. До голяма степен спазваха универсалните инженерни принципи. Корпусът бе изграден от наложени слоеве: защитна стена, термална изолация, структурно подсилване, канали за кабели. Първите данни предполагаха, че кубът, в който бе влязъл Мак, представлява станция, предвидена за обитаване. Няколко от вътрешните стени имаха правоъгълни люкове.

— Широки са два метра, по-големи са от човешките, което означава, че може би дайсъните са по-едри от нас.

„В случай че не можете да се сетите сами.“ Понякога Дъдли се мразеше заради това, което му се налагаше да прави.

Почти всички помещения се отваряха към широките тунелоподобни коридори, които се извиваха и усукваха във вътрешността на станцията — никой от тях не разполагаше с люкове. Светлините от костюма на Мак показаха осмоъгълни блокове за окачване, които се подаваха от стените на върха на структурните ребра. Някога върху тях бе имало окачени огромни машини.

— Всичко е снето. Който и да е спечелил битката, трябва да е отнесъл плячката със себе си.

Целият запис на мисията представляваше поредица от празни помещения и дълги тъмни тунели. В Наблюдателната кула по-скоро лъхаше на негостоприемност, отколкото на пустота. Студ, тъмнина, слаба радиация. Всякакъв смисъл и цел бяха загинали, когато смъртоносната радиация бе пронизала структурата.

Впечатлението се засилваше в съзнанието на Дъдли, докато той наблюдаваше скалистия рог на фона на звездното поле. Всичко беше сиво, между скалата и кацналата върху нея станция почти нямаше разлика. Едва успяваше да различи совалката, която се носеше над куба, петънце от сребро и злато с шарки в зелено и алено, където непрекъснато припламваха навигационните маркери. Светлината им проблясваше върху следите по термопластичния люк, към който се бе притиснал.

— Шлемът.

— А? — Дъдли се обърна и видя Емануел Фербеке между седалките в другия край на пътеката. Слагаше шлема си.

— Време е да си сложиш шлема — каза тя.

— Да. Вярно. — Той ѝ се усмихна и свали шлема от придържаща повърхност от страни на стола си. Откакто бяха напуснали Аншун, се разбираше много добре с Емануел. За негово щастие бяха партньори в екип А. Не че бе имал много време да се сближи с нея извън смените и тренировките. Все още се чувстваше малко неудобно заради физическата си форма. Всички останали на борда бяха преминали през пълно подмладяване, най-много преди десет години. Той беше единственият старец на кораба. Всички надежди да се ползва с някакъв по-специален статут се бяха изпарили бързо.

Малките тръстери на совалката пламтяха почти постоянно, докато съдът маневрираше към точката на срещата. Чуваха се шумове, сякаш някой удряше с чук по корпуса. Дъдли се настрои към лекото поклащащо движение, след като смъкна прозрачния балон върху главата си. Подобните на устни печати се захванаха здраво и той стегна вторичния механичен печат. Е-кономът му веднага направи последна проверка на елементите и потвърди пълната исправност на костюма.

Докато влизаше във въздушния шлюз, активира силовото поле. Екип В и трима от екип А вече чакаха до корпусната решетка, която ограждаше външния шлюз. Дъдли внимателно се застопори, преди да извади маневрираща раница от товарното пространство на костюма си. Самият Макклејн Гилбърт я задържа неподвижна, докато той промушваше ръцете си през презрамките. Устройството се закрепил към костюма, презрамките от модифицирана пластмаса се стегнаха около него.

— Всичко наред ли е? — попита Мак. Шлемът му бе много близо до този на Дъдли, така че двамата можеха да видят лицата си през бледата сребриста повърхност.

— Разбира се. — Колкото и спокоен да се опитваше да прозвучи, сърцето му подскочаше при мисълта, че се намира в открития космос в непозната звездна система. Телеметричните данни на тялото му бяха достъпни за Мак. Дъдли се огледа, търсейки увереност в ярката светлина на „Втори шанс“. Сиянието на кораба на фона на звездите поуспокои дъха му. Той огледа пространството, опитвайки се да открие познати звездни подредби сред непознатите съзвездия.

Членовете на екип В започнаха да се изстрелват към Наблюдателната кула на сто метра от тях. Дъдли задържа раницата за маневри на Емануел, докато тя се вмъкваше в нея. Достави му удоволствие, накара го наистина да се чувства член на екипа.

— Добре, всички да излизат — каза Франсис Роулинс, водачът на екип В. — Преди да напуснете совалката, се уверете, че екипировката ви е закрепена за вас. Можете да се носите свободно дотам според собствената си преценка. Насочете се към маяка, който са поставили на извънземната станция. Там ще се прегрупираме и ще продължим да се придвижваме.

Дъдли се увери, че цилиндричната чанта е стегната към колана му. Останалите бавно се набираха върху решетката на корпуса. Малки струи бял газ се изстрелваха от дюзите на раниците им, едва видими в здрачната светлина на далечната звезда. Виртуалната му ръка хвана джойстика на раницата и той го наклони напред. Освобождаването на газа произведе приглушен съскащ звук и раницата на гърба му завибрира. Ботушите му се отлепиха от повърхността и той се отдели от совалката. Сърцето му отново се разтупка с прилива на адреналин в кръвта му. Не можеше да повярва, че всъщност прави това. По време на една ваканция през първия си живот се беше записал да кара параглайдер. Трябваше да довери тялото си на прост платнен лист и да се моли, че коланите ще издържат него и инструктора, след като двамата се хвърлиха от върха на планината. Напрежението и въодушевлението, които го връхлетяха едновременно при вида на върховете на дърветата под краката му, превърнаха мига в единствено по рода си изживяване. Сега беше същото, само че много по-интензивно.

Както и преди, наложи си да се отпусне пред лицето на неизбежното. Отне му известно време, за да убеди тялото си, че всъщност няма нищо сбъркано, че костюмът и раницата за маневри работят както трябва и ще се погрижат за него. Свободната му виртуална ръка почука върху иконата на микрофона и след това набра личния му код.

— Приближавам странната извънземна станция, която нарекохме Наблюдателната кула. Единодушни сме, че сме избрали грешно име. Това не е стражеви преден пост, а просто жалки останки от индустриална мощност, която е била повредена по време на конфликт,

прераснал в ядрена атака. Не мога да не изпитам съжаление, че всичките усилия и средства, вложени в построяването на подобно съоръжение, са станали жертва на тази примитивна неспособност за контрол на емоциите. Въпреки че извънземните от Дайсън са постигнали толкова много, а някои от технологичните им постижения, признавам, са задминали нашите, надявам се, че все още да могат да се поучат от начина, по който човешкото общество разрешава конфликтите и неразбирателствата.

Това щеше да се приеме добре у дома. Винаги се старай публиката ти да се чувства малко по-нависоко.

Графиката на курса му във виртуалното му зрение показваше, че се е устремил настрана от маяка. Коригира го. Корекцията му се оказва прекалено голяма. Вече трябваше да наклони джойстика плътно на другата страна. Именно за това го бе предупредила инстинктивно тренировъчната му памет. Затова продължи, потрепвайки, напред. Докато той наглеждаше скоростта си, от всяка дюза на раницата му за маневри излизаха струи в на пръв поглед случайна последователност.

Франсис Роулинс се вмъкваше през отвора до маяка, когато той най-накрая спря право над нея. След него пристигнаха и останалите членове на екип В. Когато се озова вътре, Дъдли се заоглежда нетърпеливо, но помещението беше доста невзрачно. Проста кутия от синьо-сив метал, потопен в животрептящите езера от светлината на костюмите. Нищо не издаваше извънземния ѝ характер.

— Вече сме вътре и искам още веднъж да ви напомня да бъдете възможно най-предпазливи — каза Франсис. — Оперативният офис следи индивидуално всеки от нас, но те не могат да компенсират всяка наша грешка. Единственото решение е да не правим такива. Не сме на състезание, ще продължим да търсим наоколо, докато не се сдобием с информацията, която е нужна на капитана, така че не действайте прибързано. Сега, екипи Б, Г и Д вече са придвижили разузнаването до ниво пет и са се пръснали радиално до участъци АЗ и А8 на картите ви. Поставили са комуникационни предаватели, които покриват местността, но когато слезете под тях, трябва да поставите собствени, тези стени блокират ефективно нашите сигнали. Не позволявайте наличието на комуникационно мъртви зони, особено в свързващите тунели. Ще поддържаме контакт през цялото време, разбрано? Добре, знаете задачите си. Тръгвайте.

Дъдли изучи топографията на триизмерната карта във виртуалното си зрение и я сравни с големия входен тунел в стената на стаята. Включи инерционния гид и го настрои спрямо маяка.

— Готов ли си? — попита Емануел.

— Мисля, че да.

Взираше се в черната бездна в началото на тунела, който трябваше да използват, за да стигнат до ниво пет. Беше почти три метра в диаметър. „Което означава, че може би дайсъните са по-големи от нас — идиот.“ Не беше и толкова малък, че да предизвика клаустрофобия. Поне не и веднага.

От другата страна на помещението Франсис вече се издърпваше в тунела, който се извиваше като змия до участък А8. Дъдли се понесе към прохода, отбелязан върху картата му, и се хвана за едната страна на входа, за да се уравни. Прожекторите на костюма му се врязаха право през мрака и разкриха тръба, чиито стени от въглеродни сплави бяха нашарени от тънки като косми цепнатини и груби мехури. След пет метра започваше да се извива надолу и леко наляво. Той се отблъсна внимателно от пода на стаята със стъпалата си, позволявайки на краката и торса си да се плъзнат нагоре, докато не се изравни с входа. След това се издърпа напред в тунела.

— Навлизам в неизвестното.

— Някой ни сигнализира — извика Ана. — Сензорите засичат лазерни и микровълнови вълни, насочени право към нас. Идват от орбитата на Алфа Майор — луните.

— По дяволите — изръмжа Уилсън. — Сигурна ли си? Възможно ли е просто да са насочени към нещо отвъд нас?

— Не мисля. Зад нас няма нищо. И трите лъча се пресичат тук и не помръдват. Определено целта сме ние.

Уилсън бързо извика изображения на сигналите на конзолния си екран. Дори след най-доброто филтриране на ОИ те представляваха главоблъсканица от синусоиди и фрактални модели.

— Това същият тип съобщения, които си пращат едни на други, ли е?

— Да, сър. Изглеждат като такива.

— Значи може и да не осъзнават, че не сме от техния свят?

— Би трябвало добре да осъзнават, че не сме от тази звездна система — каза Тънди. — Все пак след като бариерата е свалена, би трябвало да очакват някаква комуникация с вида, който я е издигнал. Сигурно са бдителни.

Един от визуалните сензори беше насочен към лазерния лъч, идващ от минисвят около Алфа Майор. Единична рубинена ослепителна точица, която надмогваше деликатната планетарна обвивка от ядрени пламъци. Уилсън се загледа в нея с растящото безпокойство, че може да е подценил дайсъните.

— Търсили са кораба ни, или поне нечий чужд кораб от самото падане на бариерата?

— Да, това е най-логичната постъпка, която могат да предприемат.

— Ако нямат хисрадар, как тогава са ни засекли?

— Хипердвигателят за червееви дупки създава огромен гравитоничен шок и освен това оказва мощно влияние върху квантовите полета. Освен това ядрените ни реактори изпускат емисии неутрино.

— Малки емисии — намеси се незабавно Антония. — Поддържам системите за синтез на границата на необходимото базово ниво на активност. Нилинговите д-ями си остават главният ни източник на енергия, но те са много добре защитени.

— Капитане, цялата планетарна система се пръска по шефовете от напреднали технологии — каза Тънди. — Ако расата им наистина е толкова конфликтна, колкото подозираме, биха притежавали много сензорни системи. Наистина не съм изненадан, че са ни засекли.

Уилсън бе издърпал стола си назад и наблюдаваше двата главни портала, които показваха визуални образи на Наблюдателната кула. Първоначалната му угриженост прерастваше в истинска тревога.

— Ана, направи хисрадарно сканиране. Има ли нещо в космоса около нас?

След няколко първоначални сканирания на Наблюдателната кула бяха изключили активните си сензори, свеждайки всички емисии до минимално ниво, за да запазят прикритието си. Бяха избрали, отново по негово решение, да не се набиват на очи и тихо да събират информация, докато не са готови за контакт. Стратегия, която щеше да им даде преимущество.

— Мамка му! — възкликна Ана. — Засичам осем кораба, които идват право към нас.

Дъдли бе следвал тунела надолу чак до ниво седем. Беше преминал през много кръстовища, от които се отделяха вторични тунели. Цялата мрежа беше като коренова система, извита като тирбушон. Спускаяки се надолу, той започна да осъзнава колко обширни бяха тунелите, нещо, което не си личеше по никакъв начин на триизмерната карта във виртуалното му зрение. Докато напредваше, се убеди, че по-скоро са тръби, отколкото коридори. Бяха твърде много, за да служат за пътища на извънземните от Дайсън. Не че можеше да си представи каква бе истинската им цел. Нямаха нито клапи, нито помпи, каквито можеше да се очакват при подобни съоръжения. Можеше само да предполага, че вътрешните им страни са били покрити от клетъчни обвивки или някакви електромускули, които впоследствие са били свалени заедно с всичко останало. Досега контактните екипи не бяха намерили артефакти с каквато и да е стойност.

Той се плъзна от изхода на тунела в стая от ниво седем, оформена като резен от торта. Нямаше люкове, само входове към нови тунели. Докосна набръчкания под с ботушите си и ресните на подметките се закрепиха към ронещата се повърхност. Откритото пространство му донесе приятно облекчение след броденето в тунела. Емануел се показа след него, перна ръба на отвора с пръсти, докато преминаваше, и описа бавен кръг, приземявайки се на обувките си. Дъдли вече закрепяше комуникационния предавател към едно от празните стъпала.

— Покрихме и тази стая — докладва Емануеле. — Няма пряка връзка с останалите.

— Добре — каза Оскар. — Входът към тунел три води надолу в самата скала. Нямаме точен негов план след приблизително двадесетия метър. Сканирането не може да проникне по-надълбоко. Искате ли да го проверите заради мен?

— Можем да се справим — каза уверено Дъдли. Най-накрая щяха да се доберат до некартографирана територия.

— Добре, продължете внимателно. Не забравяйте комуникационните предаватели.

Дъдли искаше да каже нещо от сорта на „разбира се, че няма“, но щеше да е твърде непрофесионално. Всъщност спокойният глас на Оскар в ухото му действаше някак окуражително. „Винаги можеш да разчиташ на Оскар.“ Беше удобна психологическа предпазна мрежа.

Той нареди на ботушите си да се отделят от пода и се отгласна към вход три. Осветен от прожекторите на костюма му, не изглеждаше по-различен от дузината други, през които вече бе преминал. Извиваше се обратно на часовниковата стрелка.

— Започни да записваш маршрута — каза той на е-конома си и се вмъкна в тунела.

След петнадесет метра повърхността се промени от обичайния въглеродобетон в тънка алуминиева кожа, потъмняла и напукана от времето, непосредствено под която се виждаше скалата. Извивката на тунела се засили и стана постоянна. Дъдли закрепил предавател на стената. След двадесет и пет метра му се наложи да използва нов.

— Според пространствения ми гид се движим по спирала — каза Емануеле. — Спускаме се почти по продължение на оста на скалата.

— Оскар, има ли някаква дупка в повърхността на скалата? — попита Дъдли. — Нещо, което би могло да е другият край?

— Трудно ми е да кажа. Има няколко процепа, които може и да са отвори. Затова сте ми нужни вие, приятели.

— Благодаря.

След още няколко извивки стигнаха до първия преход. Представляваше права тръба, дълга седем метра. Дъдли я прониза със светлините на костюма.

— Просто води до другия край на спиралата, нещо като пряк път.

— Не мисля — каза Емануеле. — Ъгълът е сбъркан. Хей, знаеш ли какво, обзалагам се, че цялата шахта е във формата на ДНК. Две спирали, които се спускат заедно, с напречни връзки помежду им.

— Може и да си права. Оскар, искам да пробвам нещо. Ако поставим предавател на другия край на тази връзка, може да успеем да проверим дали има друг подобен преход под нас.

— Давай, Дъдли. Струва си.

Дъдли премина през краткия тунел, доволен колко лесно се придвижва в тези условия. Тренировъчната памет най-сетне

сработваше — заедно с естествената му пригодност, разбира се. Той залепи комуникационния предавател във вътрешността на втората спирала и се отправи назад.

Уилсън се бе вторачил в малките триъгълници, които се придвижваха бавно върху големия тактически дисплей на портала. Около всеки проблясваха цифри, които носеха още лоши новини. Водещият кораб се намираще на осемдесет и два милиона километра и ускоряваше с осем же. Щеше да ги достигне след малко повече от три часа. Това беше достатъчно лошо, но още повече го притесняваше, че не се обръщаше, за да намали скоростта си.

И осемте кораба бяха излетели от луните на населените астероиди на най-външния газов гигант на три АЕ от тях — най-близкият център на извънземната активност. Ако водещият кораб не намалеше изобщо, когато ги достигнеше, щеше да се движи със скорост от седем хиляди и петстотин километра в секунда. Нито една човешка машина не беше достигала и частица от тази скорост в реалното пространство. Дори сега го виждаше на визуалния дисплей на главния телескоп на „Втори шанс“. Следата на двигателя с ядрен синтез представляваше почти невидима виолетова серпантина на яростта, която се простираше на стотици и стотици километри след искрящата златна сфера. Всяка отклонила се газова молекула и заредена частица, която се сблъскваше със силовото поле, умираше наред експлозия от радиоактивна пищност и разкрасяваше короната около кораба. Ако някоя от тях удареше „Втори шанс“ или Наблюдателната кула с тази скорост, експлозията само за миг щеше да достигне величието на слънчевите пламъци.

— Само кораби пет и седем се обърнаха — каза Ана. — Намаляват скоростта си, преди да осъществят срещата. Изостават много зад останалите. Още три се отделиха от орбитата на газовия гигант по курс, насочен към нас. Мисля, че около петнадесет са на път от Дайсън Майор. Малко е рано, за да сме сигурни, но векторите им пасват.

Уилсън кимна безмълвно, докато обмисляше тактическата ситуация. Предвид векторите и позициите им, осемте кораба в първата флотилия вероятно бяха излетели от различни бази в период от

няколко часа. Бяха добре разгърнати. Нямахте съмнение относно целта им, дори и само да минаваха оттам. Колкото до намеренията им...

— Благодаря ти — каза той. — Оскар, незабавно изведи контактните екипи от Наблюдателната кула. Искам ги обратно на борда на „Втори шанс“ след половин час.

— Да, сър.

— Тънди, опитвам се да измисля някаква възможна научна цел, каквато би могъл да има обходен полет със скорост като тази на главния кораб.

— Няма такава, сър, не може да има.

— Така си и мислех, че ще кажеш. Това е териториална защита. Дори може да ни смятат за вида, издигнал бариерата, в който случай трябва да очакваме най-лошото. Ако не намалят скоростта, ще се оттеглим от системата. Няма да рискувам живота и мисията ни в опит да направим контакт при бойни условия. Хиперпространство, искам пряк маршрут за завръщането ни във Федерацията, бъди готова да го активираш по моя команда.

— Да, сър.

— Ана, ще се опитаме да осъществим информационен контакт с първата флотилия. Ако не можем да ги разберем, може поне те да ни разберат. Започни да излъчваш стандартния пакет за предварителен контакт. Използвай всяка честота, по която ни следят. Ако не друго, трябва да им кажем, че не сме онези, които са ги затворили зад бариерата.

— Капитане! — извика Оскар.

Липсата на Оскар се усещаше на мостика. Уилсън обаче трябваше да признае, че заместник-командирът бе възможно най-подходящият специалист, който можеше да ръководи изследването на Наблюдателната кула. По тона му веднага разбра, че нещо се е объркало.

— Да?

— Имаме проблеми. Изгубихме връзка с двама членове от контактния екип А.

— Този отново е под различен ъгъл — каза Емануел.

И двамата бяха спрели до входа към петата връзка. Светлините на костюмите бяха насочени по продължението ѝ. Отново си имаха работа с прав тунел, който водеше към спирална шахта. Вече подозираха, че има повече от две спирали, може би четири или пет.

— Мисля, че трябва да се придържаме към тази шахта — каза Дъдли. — Нека да проверим накъде води, преди да започнем да изследваме останалите. — Според дисплея на инерционния му гид вече се намираха на сто и петдесет метра под ниво седем на извънземната станция. Не бяха получили сигнал от нито един от допълнителните предаватели, които бе поставил в свързващите отсечки над тях, така че не разполагаха с представа за топографията.

— Оскар, можем ли да продължим?

— Да, продължавайте. Това е най-интересната част от станцията, на която попаднахме.

Дъдли отново се отгласна напред. По алуминиевата облицовка имаше достатъчно бабуни и неравности, за да може да се хваща за тях и да я използва като стълба, по която да се издърпва. Беше нетърпелив да види накъде ще ги отведе. Нещо му подсказваше, че това е важно. Беше различно от останалата част на станцията. Извънземните сигурно бяха спускали нещо по шахтата или пък го бяха източвали нагоре. „Тези тунели са имали предназначение.“ След като научеха до какво водят, щяха да разполагат с ключ, чрез който да разгадаят извънземната култура. „Аз го открих.“

Той продължи нетърпеливо напред, светлините на костюма му се плъзгаха по древния повреден метал. Търсеха отговори.

— Не мога да ги измъкна — каза Оскар. — Комуникационните предаватели трябва да са се повредили. Дори не засичаме вълни-носители от който и да е от двамата.

— По дяволите! — Уилсън започна да извиква дисплеи с информация за екипите върху конзолните екрани. — Кога загубихте контакт?

— Точно когато ми наредихте да ги изтегля. Не мога да повярвам, тези комуникационни предаватели са фрашкани с аварийни вериги.

На конзолата му се появи триизмерна карта на Наблюдателната кула. Позициите на останалите членове на екипите бяха обозначени от малки зелени светлини. Всичките се приближаваха към маяка.

— Кой липсва? — попита Уилсън.

— Фербеке и Боуз?

За миг у Уилсън пламна гневна искра. „Просто трябваше да е той, нали.“ Също толкова бързо гневът бе заменен от чувство на вина. „Той е част от екипажа ми и екипировката му е претърпяла срыв.“

— Не трябва ли да се върнат назад, ако загубят връзка?

— Такива са инструкциите. Емануел ги познава достатъчно добре, въпреки че Дъдли е малко слаб в теорията. Трябва вече да се връщат обратно.

— На какво разстояние са от първия работещ предавател?

— Не знам. Оставиха осемнадесет устройства зад себе си, все още получавам телеметрични данни от шестнадесет от тях. Това прави около двадесет метра от работещ предавател.

— Ясно — каза напрегнато Уилсън. Можеше да си представи ситуацията. Дватама сигурно бяха раздразнени, че напредването им е било забавено, може би бе последвала кратка кавга дали да се върнат веднага или да огледат набързо следващите няколко метра.

— Трябва да се върнат всеки момент — каза Оскар.

— Ана, Сенди, имаме ли отговор от корабите?

— Съжалявам, сър, все още не — докладва Сенди Лание. — Все още следват установените курсове. Няма насочени към нас сигнали.

— По дяволите. Добре, трябва да започнем да викаме. Усилете захранването към антената за връзка. Уверете се, че сме привлекли вниманието им.

— Да, сър.

Макклеин Гилбърт се изстреля от въглеродобетонния тунел в стаята с маяка. Пред него членовете на контактните екипи, излезли от отвора, се носеха свободно из стаята. Бледият газ от раниците им за маневриране се въртеше в бързи вихри под светлината на прожекторите на костюмите.

— Имаме ли вече връзка? — попитай той Оскар.

— Не. Нищо.

— Трябва вече да са в обхват. По дяволите, Емануел знае какво прави. Колко време мина?

— Четиринадесет минути.

— Няма начин. Няма начин да е повреда в предавателите. Загазили са.

— Не знаем дали е така.

— Аз знам. — Той се обърна, отгласна се от стената и се насочи към тунела, който щеше да го отведе право към ниво пет.

— Какво правиш? — извика Оскар.

— Помагам им.

— Връщай се в совалката!

— Идвам с теб, Мак — каза Франсис Роулинс.

Мак вече беше в тунела. Иззад него нечий прожектор освети тялото му.

— Аз ще се погрижа за тях — каза той на Франсис.

— Те са част от моя екип, мамка му.

— Добре.

— Мак, за Бога — каза Оскар. — Връщайте се на совалката, и двамата.

— Две минути, Оскар. Стига си пищял, това няма да промени нищо.

— Исусе.

— Виж, стената се променя отново — каза Дъдли. Той самият спря и освети с прожектора площта право пред шлема си. Емануел се зарея край него.

Оръфаният алуминий оформяше поредица от малки бразди. Пространствата между тях бяха покрити от жълта керамика. По нея имаше малки червени маркировки.

— Това е интересно.

— Ей, това надписи ли са? — попита Емануел.

— Възможно е. Какво мислиш, Оскар?

— Не сме сигурни. Задължително направете видеозапис.

— Разбрано. — Дъдли изчака за миг. — Чу ли ме? Разбрано.

— Просто запиши проклетото нещо — изпъшка Емануеле.

— О, боже мой! — Сенди се оттласна назад от конзолата си, сякаш току-що бе претърпяла електрически шок. — Сър, изстрелват ракети. Главният кораб стреля. Осем. Девет. Дванадесет. Потвърждавам, дванадесет ракети.

— По нас ли? — попита Уилсън. Доволен беше, че прозвуча толкова спокойно.

— Четири от тях. Останалите са насочени към кораби две, три и шест.

Виртуалният пръст на Уилсън се забодде в комуникационната икона.

— Мак, Франсис, веднага излизайте оттам. Връщам совалката след три минути.

— Почти стигнахме ниво седем.

— Извънземните стрелят по нас. Махайте се оттам. Няма да повтарям заповедта.

— Да, сър.

— Останалите кораби отговарят на ракетната стрелба на кораб едно — обади се Ана. — Кораби три, две, пет, шест, четири изстрелват снаряди. О, сега стреля и осем. Водещият кораб стреля отново. Над сто снаряда летят в космоса. Сър, двадесет и четири идват към нас. Господи, скоростта им достига петнадесет же.

— Копелета — изплю думата Уилсън. — Пилот, придвижи ни към Наблюдателната кула. Трябва да качим совалката на борда. Ту Лий, хипердвигателят готов ли е?

— Да, сър — каза Ту Лий. — Можем да преминем към свръхсветлинен режим по всяко време.

Виртуалната ръка на Мак натисна газта до края, позволен му от графиката. Изстреля се от помещението в станцията в открития космос. Сензорите на костюма му прихванаха совалката и във виртуалното му зрение се появи яркочервена траектория на движение. Той се насочи по нея, пренебрегвайки кехлибарените предупредителни светлинки, които мигаха тревожно. Франсис беше до него и поддържаше скоростта му.

Зад Наблюдателната кула се появи ослепителна бяла светлина. Мак потрепна в костюма си. Логиката на събитията го удари с всички сили. Това беше плазменият двигател на „Втори шанс“, който приближаваше кораба към тях, за да намалят времето, нужно совалката да влезе в силовото поле.

Време, което не би трябвало да имат. „Не можех просто да ги оставя, без да се опитам да помогна. Просто не можех. Кой би предположил, че ще се случи нещо такова?“

Започна да намалява скоростта на няколко метра от совалката и използва краката си, за да убие по-голямата част от удара. Дори така се удари доста здраво. Ресните на подметките му се хванаха за решетката на корпуса и не му позволиха да отскочи. Франсис се закрепил до него.

— Това болеше — изсумтя тя. Краката ѝ се бяха огънали неестествено, а торсът беше усукан.

— Тръгвай — каза Мак на пилота.

— Още не сте вътре.

— Просто тръгвай. В безопасност сме.

Космосът около него потъна в жълти пламъци със запалването на химическите ракети.

Оскар се върна забързано на мостика. Уилсън го поздрави с бързо махване, докато заемаше конзолата си. Чакаше совалката, опитваше се да я издърпа през бездната със силата на волята си. И Жан Дювоа, и пилотът на совалката свършиха страхотна работа при срещата на тридесет километра от Наблюдателната кула. Малък екран му показваше как дребният съд се намества в люлката, която потъва в хангара.

Уилсън продължи да стиска юмрука си, което нарушаваше връзката му с интерактивния сензор на конзолата.

— Имаме ли някакъв контакт? — попита за десети път.

— Не — каза Оскар. — Мисля, че Мак беше прав, загазили са.

— В какво са се набъркали, по дяволите? Там беше пълно мъртвило. Студено и пусто.

— Не знам.

— Ракетите експлодират — каза Ана. — Олеле, започва се. Последователни взривове. Висок мегатонаж. Използват отклонени

енергийни пулсатори, силни емисии от е-честоти, гама и рентгенова активност. Там гъмжи от електронни оръжия.

— Къде ги засичаш?

— Кораб три. Атакува и се защитава от стрелбата. Все още е непокътнат. Променя леко траекторията си.

Уилсън погледна към предния портал, който следеше двадесет и четирите снаряда, ускоряващи към тях. Скоростта им беше ужасяваща.

— Трябва да тръгваме — каза тихо Оскар.

— Да.

Втората совалка вече беше в люлката си и един пилот-доброволец беше готов да отлети в мига, в който получи сигнал от Фербеке или Боуз.

— Изстрелват още ракети — съобщи Ана. — Предстои нова поредица от взривове. Ято от ракети в района на кораб пет.

— Има ли отговор на сигнала ни? — попита Уилсън.

Сенди поклати глава.

— Детонации — каза Ана. — По дяволите, тези все едно загорят за Армагедон.

— Уилсън — подкани го Оскар. — Време е.

Капитан Уилсън Кайм погледна за последен път към радарния дисплей. Снарядите вече бяха близо, а истинските им разрушителни способности си оставаха неизвестни. Беше на границата да постави в опасност кораба и екипажа си. Всички на мостика го наблюдаваха. По израженията им, същите като неговото, се четеше поражение и съжаление, дори вина.

— Хиперпространство — нареди Уилсън. — Отведи ни у дома.

---

[1] Паралакс е видимото изместване на положението на наблюдавания обект, дължащо се на наблюдението на обекта от две различни точки. — Бел.прев. ↑

[2] Голяма група от космически обекти, които споделят обща орбита около газов гигант. — Бел.прев. ↑

Издание:

Автор: Питър Ф. Хамилтън

Заглавие: Звездата на Пандора

Преводач: Александър Попов

Издател: Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Редактор: Милена Иванова

Коректор: Боряна Даракчиева

ISBN: 978-954-761-342-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/888>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.